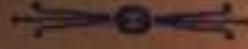

॥ श्रीरामजयम् ॥

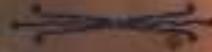
॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

सुन्दरकाण्डम्

धर्मालयसंस्करणम्

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

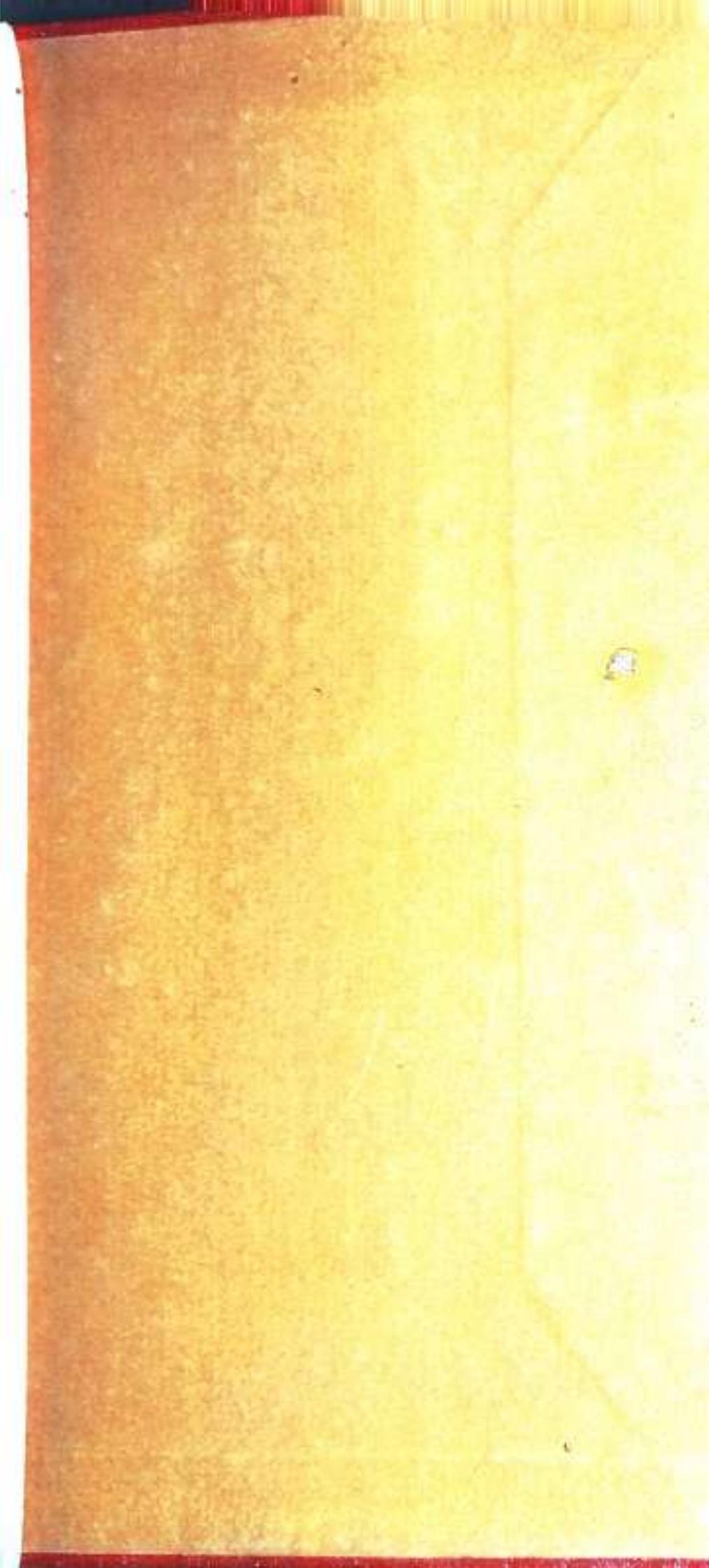
The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,

Dharmalaya, Mylapore.

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

R. P. RATNAM. B. Sc., B. L.
ADVOCATE,
GOBICHETTIPALAYAM

(17)

॥ श्रीरामजयम् ॥

॥ श्री म द्वा ल्मी कि रा मा य ण म् ॥

सुन्दरकाण्डम्

सुन्दरकाण्डमाहात्म्य - श्रीरामपट्टाभिषेकसर्गादिसहितम् ॥

धर्मालयसंस्करणम्

The Dharmalaya Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER,
Dharmalaya, Mylapore.

1950

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

Price Rs. 10 0 0

॥ श्रीगणेशाय ॥

॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

संस्कृत

॥ श्रीमद्भागवतसंहितायां दशमस्कन्धे ॥

अध्यायः ॥

श्लोकः ॥

सर्वज्ञोऽस्य भगवोऽस्य च ॥

॥ १ ॥

प्रकाशितं वर्ष १९००

PRINTED AT

THE SCHOLAR PRESS, PALGHAT

THE SCHOLAR PRESS, PALGHAT

10, MARKET STREET, PALGHAT

1900

॥ श्रीगणेशाय ॥

॥ ॐ ॥

॥ अथ स्मार्तानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्राम्बरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥

वागीशाद्याः सुमनसः सर्वार्थानामुपक्रमे । यं नत्वा कृतकृत्याः स्युस्तं नमामि गजाननम् ॥

दोर्भिर्युक्ता चतुर्भिः स्फटिकमणिमयीमक्षमालां दधाना

हस्तेनैकेन पद्मं सितमपि च शुकं पुस्तकं चापरेण ।

भासा कुन्देन्दुशङ्खस्फटिकमणिनिभा भासमानाऽसमाना

स्त्रा मे वाग्देवतेयं निवसतु वदने सर्वदा सुप्रसन्ना ॥ ३ ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥

वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥

यः पिवन् सन्नतं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसपकल्पवम् ॥ ६ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ७ ॥

अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ८ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवर्हिं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ९ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १० ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

षाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ११ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १२ ॥

यः कर्णाञ्जलिसंपुटैरहरहः सम्यक् पिवत्यादरात्

वाल्मीकेर्वदनारविन्दगलितं रामायणारुख्यं मधु ।

जन्मव्याधिजराविपत्तिमरणैरत्यन्तसोपद्रवं

संसारं स विहाय गच्छति पुमान्विष्णोः पदं शाश्वतम् ॥ १३ ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यबद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ १४ ॥

वाल्मीकिगिरिसंभूता रामसागरगामिनी । पुनातु भुवनं पुण्या रामायणमहानदी ॥ १५ ॥
श्लोकसारजलाकीर्णं सर्गकलोलसङ्कुलम् । काण्डग्राहमहामीनं वन्दे रामायणार्णवम् ॥
वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १७ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तच्च मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम्

॥ १८ ॥

वामे भूमिसुता पुरश्च हनुमान् पश्चात्सुमित्रासुतः

शत्रुघ्नो भरतश्च पार्श्वदलयोर्वाय्वादिकोणेषु च ।

सुग्रीवश्च विभीषणश्च युवराट् तारासुतो जाम्बवान्

मध्ये नीलसरोजकोमलरुचि रामं भजे श्यामलम्

॥ १९ ॥

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः

॥ २० ॥

॥ पारायणसमापनसमये अनुसन्धेयश्लोकक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।

गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु

॥ १ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

अपुत्राः पुत्रिणः सन्तु पुत्रिणः सन्तु पौत्रिणः ।

अधनाः सधनाः सन्तु जीवन्तु शरदां शतम्

॥ ३ ॥

चरितं रघुनाथस्य शतकोटिप्रविस्तरम् । एकैकमक्षरं प्रोक्तं महापातकनाशनम्

॥ ४ ॥

शृण्वन् रामायणं भक्त्या यः पादं पदमेव वा । स याति ब्रह्मणः स्थानं ब्रह्मणा पूज्यते सदा ॥

रामाय रामभद्राय रामचन्द्राय वेधसे । रघुनाथाय नाथाय सीतायाः पतये नमः ॥ ६ ॥

यन्मङ्गलं सहस्राक्षे सर्वदेवनमस्कृते । वृत्रनाशे समभवत्तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ७ ॥

यन्मङ्गलं सुपर्णस्य विनताऽकल्पयत्पुरा । अमृतं प्रार्थयानस्य तत्ते भवतु मङ्गलम्

॥ ८ ॥

अमृतोत्पादने दैत्यान् घ्नतो वज्रधरस्य यत् । अदितिर्मङ्गलं प्रादात्तत्ते भवतु मङ्गलम्

श्रीन्विक्रमान् प्रक्रमतो विष्णोरमिततेजसः । यदासीन्मङ्गलं राम तत्ते भवतु मङ्गलम्

ऋतवः सागरा द्वीपा वेदा लोका दिशश्च ते । मङ्गलानि महाबाहो दिशन्तु तव सर्वदा ॥

कायेन वाचा मनसेन्द्रियैर्वा बुध्याऽऽत्मना वा प्रकृतेः स्वभावात् ।

करोमि यद्यत्सकलं परस्मै नारायणायेति समर्पयामि

॥ १२ ॥

॥ श्री वैष्णवानां श्रीरामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पम् ॥ ३ ॥
गोष्पदीकृतवारारिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहापालारजं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ ४ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कपीशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ ५ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।

वातात्मजं वानरयूथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ ६ ॥

उल्लङ्घ्य सिन्धोः सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।

आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ ७ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयवियहम् ।

पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ ८ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।

वाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ ९ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १० ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।

रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च बधं निशामयध्वम् ॥ ११ ॥

श्रीराघवं दशरथात्मजमप्रमेयं सीतापतिं रघुकुलान्वयरत्नदीपम् ।

आजानुबाहुमरविन्ददलायताक्षं रामं निशाचरविनाशकरं नमामि ॥ १२ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे

मध्येपुष्पक्रमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।

अग्रे वाचयति प्रभञ्जनसुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं

व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ १३ ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

एवमेतत्पुरावृत्तमाख्यानं भद्रमस्तु वः । प्रव्याहरत विस्त्रब्धं बलं विष्णोः प्रवर्धताम् ॥ १ ॥

लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ २ ॥

काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥

कावेरी वर्धतां काले काले वर्षतु वासवः । श्रीरङ्गनाथो जयतु श्रीरङ्गश्रीश्च वर्धताम् ॥ ४ ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यः परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महो महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः सपस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ ५ ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ६ ॥
 वेदवेदान्तवेद्याय मेघश्यामलमूर्तये । पुंसां मोहनरूपाय पुण्यश्लोकाय मङ्गलम् ॥ ७ ॥
 विश्वामित्रान्तरङ्गाय मिथिलानगरीपतेः । भाग्यानां परिपाकाय भव्यरूपाय मङ्गलम् ॥
 पितृभक्ताय सततं भ्रातृभिः सह सीतया । नन्दिताखिललोकाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 त्यक्तसाकेतवासाय चित्रकूटविहारिणे । सेव्याय सर्वयमिनां धीरोदाराय मङ्गलम् ॥ १० ॥
 सौमित्रिणा च जानक्या चापवाणासिधारिणे । संसेव्याय सदा भक्त्या स्वामिने मम मङ्गलम् ॥
 दण्डकारण्यवासाय खण्डितामरशत्रवे । गृध्रराजाय भक्ताय मुक्तिदायारतु मङ्गलम् ॥
 सादरं शबरीदत्तफलमूलाभिलाषिणे । सौलभ्यपरिपूर्णाय सत्त्वोद्विक्ताय मङ्गलम् ॥ १३ ॥
 हनुमत्समेताय हरिशर्माष्टदायिने । वाल्मिप्रमथनायास्तु महार्धाराय मङ्गलम् ॥ १४ ॥
 श्रीमते रघुवीराय सेतुल्लङ्घितसिन्धवे । जितराक्षसराजाय रणधीराय मङ्गलम् ॥ १५ ॥
 आसाद्य नगरीं दिव्यामभिषिक्ताय सीतया । राजाधिराजराजाय रामभद्राय मङ्गलम् ॥
 मङ्गलाशासनपरैमदाचार्यपुरोगमैः । सर्वैश्च पूर्वैराचार्यैः सत्कृतायास्तु मङ्गलम् ॥ १७ ॥

॥ अथ साध्वानां रामायणपठनोपक्रमेऽनुसन्धेयाः श्लोकाः ॥

शुक्लांबरधरं विष्णुं शशिवर्णं चतुर्भुजम् । प्रसन्नवदनं ध्यायेत्सर्वविघ्नोपशान्तये ॥ १ ॥
 लक्ष्मीनारायणं वन्दे तद्भक्तप्रवरो हि यः । श्रीमदानन्दतीर्थाख्यो गुरुस्तं च नमाम्यहम् ॥
 वेदे रामायणे चैव पुराणे भारते तथा । आदावन्ते च मध्ये च विष्णुः सर्वत्र गीयते ॥
 सर्वविघ्नप्रशमनं सर्वसिद्धिकरं परम् । सर्वजीवप्रणेतारं वन्दे विजयदं हरिम् ॥ ४ ॥
 सर्वाभीष्टप्रदं रामं सर्वारिष्टनिवारकम् । जानकीजानिमनिशं वन्दे मद्गुरुवन्दितम् ॥ ५ ॥
 अभ्रमं भङ्गरहितमजडं विमलं सदा । आनन्दतीर्थपतुलं भजे तापत्रयापहम् ॥ ६ ॥
 भवति यदनुभावादेडमूकोऽपि वाग्मी जडमतिरपि जन्तुर्जायते प्राज्ञमौलिः ।
 सकलवचनचेतोदेवता भारती सा मम वचसि विधत्तां सन्निधिं मानसे च ॥
 मिथ्यासिद्धान्तदुर्ध्वान्तविध्वंसनविचक्षणः । जयतीर्थाख्यतरणिर्भासतां नो हृदम्बरे ॥
 चित्रैः पदैश्च गर्भारैर्वाक्यैर्मानैरखण्डितैः । गुरुभावं व्यञ्जयन्ती भाति श्रीजयतीर्थवाक् ॥
 कूजन्तं राम रामेति मधुरं मधुराक्षरम् । आरुह्य कविताशाखां वन्दे वाल्मीकिकोकिलम् ॥
 वाल्मीकेर्मुनिसिंहस्य कवितावनचारिणः । शृण्वन् रामकथानादं को न याति परां गतिम् ॥
 यः पिवन् सततं रामचरितामृतसागरम् । अतृप्तस्तं मुनिं वन्दे प्राचेतसमकल्पमम् ॥ १२ ॥

गोष्पदीकृतवाराशिं मशकीकृतराक्षसम् । रामायणमहामालारत्नं वन्देऽनिलात्मजम् ॥ १३ ॥
अञ्जनानन्दनं वीरं जानकीशोकनाशनम् । कर्पाशमक्षहन्तारं वन्दे लङ्काभयङ्करम् ॥ १४ ॥

मनोजवं मारुततुल्यवेगं जितेन्द्रियं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ।
वातात्मजं वानरयुथमुख्यं श्रीरामदूतं शिरसा नमामि ॥ १५ ॥

उल्लङ्घ्यसिन्धोस्सलिलं सलीलं यः शोकवह्निं जनकात्मजायाः ।
आदाय तेनैव ददाह लङ्कां नमामि तं प्राञ्जलिराञ्जनेयम् ॥ १६ ॥

आञ्जनेयमतिपाटलाननं काञ्चनाद्रिकमनीयविग्रहम् ।
पारिजाततरुमूलवासिनं भावयामि पवमाननन्दनम् ॥ १७ ॥

यत्र यत्र रघुनाथकीर्तनं तत्र तत्र कृतमस्तकाञ्जलिम् ।
बाष्पवारिपरिपूर्णलोचनं मारुतिं नमत राक्षसान्तकम् ॥ १८ ॥

वेदवेद्ये परे पुंसि जाते दशरथात्मजे । वेदः प्राचेतसादासीत्साक्षाद्रामायणात्मना ॥ १९ ॥
आपदामपहर्तारं दातारं सर्वसम्पदाम् । लोकाभिरामं श्रीरामं भूयो भूयो नमाम्यहम् ॥

तदुपगतसमाससन्धियोगं सममधुरोपनतार्थवाक्यवद्धम् ।
रघुवरचरितं मुनिप्रणीतं दशशिरसश्च वधं निशामयध्वम् ॥ २१ ॥

वैदेहीसहितं सुरद्रुमतले हैमे महामण्डपे
मध्ये पुष्पकमासने मणिमये वीरासने सुस्थितम् ।
अग्रे वाचयति प्रभञ्जनमुते तत्त्वं मुनिभ्यः परं
व्याख्यान्तं भरतादिभिः परिवृतं रामं भजे श्यामलम् ॥ २२ ॥

वन्दे वन्द्यं विधिभवमहेन्द्रादिवृन्दारकेन्द्रैः
व्यक्तं व्याप्तं स्वगुणगणतो देशतः कालतश्च ।
धृतावद्यं सुखचितिमयैर्मङ्गलैर्युक्तमङ्गैः
सानाध्यं नो विदधदधिकं ब्रह्म नारायणाख्यम् ॥ २३ ॥

भूषारत्नं भुवनवलयस्याखिलाश्चर्यरत्नं
लीलारत्नं जलधिदुहितुर्देवतामौलिरत्नम् ।
चिन्तारत्नं जगति भजतां सत्सरोजद्युरत्नं
कौसल्याया लसतु मम हृन्मण्डले पुत्ररत्नम् ॥ २४ ॥

महाव्याकरणाम्भोधिमन्थमानसमन्दरम् । कवयन्तं रामकीर्त्या हनुमन्तमुपास्महे ॥ २५ ॥

मुख्यप्राणाय भीमाय नमो यस्य भुजान्तरम् । नानावीरसुवर्णानां निकषाश्मायितं बभौ ॥
 स्वान्तस्थानन्तशय्याय पूर्णज्ञानमहार्णसे । उत्तुङ्गवाक्तरङ्गाय मध्वदुग्धाब्धये नमः ॥ २७ ॥
 वाल्मीकेगौः पुनीयात्त्रो महीधरपदाश्रया । यद्दुग्धमुपजीवन्ति कवयस्तर्णका इव ॥ २८ ॥
 सृक्तिरत्राकरे रभ्ये मूलरामायणार्णवे । विहरन्तो महीयांसः प्रीयन्तां गुरवो मम ॥ २९ ॥
 हयग्रीव हयग्रीव हयग्रीवेति यो वदेत् । तस्य निःसरते वाणी जङ्घुकन्याप्रवाहवत् ॥ ३० ॥

॥ पारायणसमापनक्रमः ॥

स्वस्ति प्रजाभ्यां परिपालयन्तां न्याय्येन मार्गेण महीं महीशाः ।
 गोब्राह्मणेभ्यः शुभमस्तु नित्यं लोकाः समस्ताः सुखिनो भवन्तु ॥ १ ॥
 काले वर्षतु पर्जन्यः पृथिवी सस्यशालिनी । देशोऽयं क्षोभरहितो ब्राह्मणास्सन्तु निर्भयाः ॥
 लाभस्तेषां जयस्तेषां कुतस्तेषां पराभवः । येषामिन्दीवरश्यामो हृदये सुप्रतिष्ठितः ॥ ३ ॥
 मङ्गलं कोसलेन्द्राय महनीयगुणाब्धये । चक्रवर्तितनूजाय सार्वभौमाय मङ्गलम् ॥ ४ ॥

इत्यादिश्लोकाः श्रीवैष्णवपद्धतिवदनुसन्धेयाः ॥

சுந்தரகாண்டபாராயணமுறைகள்.

राघवो विजयं दद्यात्
मम सीतापतिः प्रभुः ।

राघवस्य पदद्वन्द्वं
दद्यादमितवैभवम् ।

कटसङ्ख्याविधानेन पठ काण्डन्तु सुन्दरम् ॥

रा	2	म	5	रा	2	द	8
घ	4	म	5	घ	4	द्या	1
वो	4	सी	7	व	4	द	8
वि	4	ता	6	स्य	1	मि	5
ज	8	प	1	प	1	त	6
यं	1	तिः	6	द	8	वै	4
द	8	प्र	2	द्वं	4	भ	4
द्यात्	1	भुः	4	द्वं	4	वम्	4
8	32	8	36	8	28	8	40

நெம்பர்.	மொத்தம் பாராயணம் செய்யும் தடவைகள்.	மொத்தம் வேண்டிய நாட்கள்	ஒவ்வொருநாளும் பாராயணம் செய்யவேண்டிய ஸர்க்கங்களின் துகை.	பலன்.
1	68	73 அல்லது 74	தினம் 68 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 68 தினங்கள்; பிறகு யுத்தகாண்டம் முழுதும் 5 அல்லது 6 நாட்கள்	எல்லா கோய்களும் திருதல், ஆபன், புத்திரமித்திரர்களுடனிருக்கும் விரோதகாசம், கடன் திருதல், அபமிருத்ப சாந்தி, சங்குஜயம், சந்தானமடைதல், ஸர்வலபித்தி.
2	32	64	முதல்நாள் 38 (1 முதல் 38 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 30 (39 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 64 நாட்கள் 64-ாவதுநாள் யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம் சேர்ந்து	
3	24	72	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 26 (16 முதல் 41 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 27 (42 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 72 நாட்கள் 72-ாவதுநாள் யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம்	
4	12	48	1-ாவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ாவதுநாள் 17 (16 முதல் 32 சேர்ந்து) 3-ாவதுநாள் 19 (33 முதல் 51 சேர்ந்து) 4-ாவதுநாள் 17 (52 முதல் 68 சேர்ந்து) இந்த முறையில் 48 நாட்கள் 48-ாவதுநாள் யுத்தகாண்டம் 131-ாவது ஸர்க்கம் சேர்ந்து	

சுந்தரகாண்டபாராயணமுறைகள்.

5	7	68	நான் ஒன்றுக்கு 7 ஸர்க்கம்வீதம் 68 நாட்கள். 68-ரவதுநாளில் கடைசி 7 ஸர்க்கமும், யுத்தகாண்டம் 131-ரவது ஸர்க்கமும்	ராஜ்யம், ஆயுள், தனம், வித்தை, ஸ்திரீ, ஆரோக்கியம், சம்பத்தா.
6	4	28	நான் ஒன்றுக்கு 10 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 27 நாட்கள்; 28-ரவதுநாள் கடைசி 2 ஸர்க்கங்கள் + யுத்த. 131	
7	2	17	நான் ஒன்றுக்கு 8 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 17 நாட்கள். 17-ரவதுநாள் யுத்த. 131	
8	1	1	68 ஸர்க்கங்கள் + யுத்த. 131	பெரிய ஆபத்து நீக்குதல்.
9	1	2	1-ரவதுநாள் 35 ஸர்க்கங்கள் 2-ரவதுநாள் 33 + யுத்த. 131	
10	1	3	1-ரவதுநாள் 27 (1 முதல் 27 சேர்ந்து) 2-ரவதுநாள் 13 (28 முதல் 40 சேர்ந்து) 3-ரவதுநாள் 28 (41 முதல் 68 சேர்ந்து) + யுத்த. 131	
11	1	5	1-ரவதுநாள் 15 (1 முதல் 15 சேர்ந்து) 2-ரவதுநாள் 12 (16 — 27 " " 3-ரவதுநாள் 11 (28 — 38 " " 4-ரவதுநாள் 16 (39 — 54 " " 5-ரவதுநாள் 14 (55 — 68 " "	
12	1	8	ஒரு வெள்ளிக்கிழமை ஆரம்பித்து தினம் 9 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 8-ரவதுநாளில் கடைசி 5 ஸர். + யுத்த. 131	ஐசுவரியம்.
13	1	9	முறையே 5, 10, 5, 6, 7, 7, 12, 8, 8 + யுத்த. 131	கன்னிகைக்கு வரன் கிடைத்தல்.
14	1	12	தினம் 6 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 11 நாட்கள் 12-ரவதுநாள், கடைசி 2 ஸர். + யுத்தகாண்டம் 18, 19, 67, 91, 111 + 131 ஸர்க்கங்கள்	
15	1	28	தினம் 2 ஸர்க்கங்கள் வீதம் 22 நாட்கள் 23-ரவதுநாள்-5 24-ரவதுநாள்-3 26-ரவதுநாள்-3 25-ரவதுநாள்-6 27-ரவதுநாள்-4 28-ரவதுநாள்-3 + யுத்த. 111, 131	
16	21	21	தினம் 1-க்கு 68 வீதம் 21-ரவது நாள் யுத்த. 131-ம் சேர்ந்து	புத்திரலாபம்.
17	25	68	தினம் 1-க்கு 25 வீதம்; 68-ரவது நாள் யுத்த. 131-ம் சேர்ந்து	அதிக தனம்.
18	34	68	தினம் 1-க்கு 34 வீதம்; 68-ரவது நாள் யுத்த. 131-ம் சேர்ந்து	அரசபந்தன விமோசனம்.

ॐ

॥ श्रीगुरुभ्यो नमः ॥

श्रीसीतालक्ष्मणभरतशत्रुघ्नहनुमत्समेतश्रीरामचन्द्रस्वामिने नमः

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

सुन्दरकाण्डम्

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे षोडशोऽह्नि किष्किन्धाकाण्डे एकपञ्चाशत्तमसर्गमारभ्य यावत्काण्डसमाप्ति, सुन्दरकाण्डे आदितः सर्गत्रयं च गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ७२८ ॥]

ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலைில் முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமந்ராமாயணத்தில் 16-ாம்தான் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 51-ாவது ஸர்க்கம் முதல் அந்த காண்டம் முடியவும் ஸுந்தரகாண்டத்தில் முதல் மூன்று ஸர்க்கங்களும் காணம் பண்ணப்பட்டன. அன்று காணம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 798.

प्रथमः सर्गः—முதல் ஸர்க்கம் ॥ १ ॥

हनुमतः समुद्रतरणम्—ஆஞ்சனேயர் ஸமுத்தீரத்தைத் தாண்டேல்.

ततो रावणनीतायाः सीतायाः शत्रुकर्शनः । इयेष पदमन्वेष्टुं चारणाचरितं पथि ॥ १ ॥

ततः	பிறகு	रावणनीतायाः	ராவணனால் (திருடிக்க)
शत्रुकर्शनः	சத் துருக்களின் உருவழிக்கும் அவர்	कोण्डुபோகப்பட்ட	சிதாயா:
चारणाचरिते	சாரணரென்னும் தேவர் கள் ஸஞ்சரிக்கிற	இருப்பிடத்தை	पदम्
पथि	மார்க்கத்தில்	தேட	अन्वेष्टुं
		அவர கொண்டார்.	इयेष

दुष्करं निष्प्रतिद्वन्द्वं चिकीर्षन् कर्म वानरः । समुद्रशिरोम्रीवो गवां पतिरिवावभौ ॥ २ ॥

वानरः	வானர்	चिकीर्षन्	செய்வதும்பியவராய்
निष्प्रतिद्वन्द्वं	ஒப்பற்றதும்	समुद्रशिरोम्रीवः	தலையையும் கழுத்தை யும் உயர்த்தியவராய்
दुष्करं	மற்றெவரும் செய்ய முடியாத துமான	गवां पतिः इव	ஆணைருதுபோல்
कर्म	காரியத்தை	आवभौ	விளக்கினார்.

अथ वैदूर्यवर्णेषु शाद्वलेषु महाबलः । धीरः सलिलकल्पेषु विचचार यथासुखम् ॥ ३ ॥
द्विजान् वित्रासयन् धीमानुरसा पादपान् हरन् । मृगांश्च सुबहून्निघ्नन् प्रवृद्ध इव केसरी ॥ ४ ॥

अथ	பிறகு	वैदूर्यवर्णेषु	வைநீர்யநிறமுடையதான
महाबलः	மஹா பலவா னும்	सलिलकल्पेषु	குளிர்ந்த நீரையொத்த
धीरः	தீர னும்	शाद्वलेषु	பசும்புற்றரைகளில்
धीमान्	புத்திமா னுமான (ஹதுமார்)	सुबहून्	அநேக
द्विजान्	பறவைகளை	मृगान्	மிருகங்களை
वित्तासयन्	பயமுறுத்தியும்,	निघ्नन् च	கொன்றுகொண்டும்,
पादपान्	மாக்களை	प्रवृद्धः	மிக கொழுத்திருக்கிற
उरसा	மார்பினால்	केसरी इव	சிக்கம் போல்
हरन्	சாய்த்தும்	यथासुखं	இஷ்டப்படி
		विचचार	உலாவினார்.

नीललोहितमाञ्जिष्ठपद्मवर्णैः सितासितैः । स्वभावविहितैश्चित्रैर्घातुभिः समलंकृतम् ॥ ५ ॥

स्वभावविहितैः	இயற்கையாய் அமைந்துள்ள	सितासितैः	வெள்ளப்பு, கறுப்பு களோடும்
नीललोहित- माञ्जिष्ठपद्मवर्णैः	} நீலம், சிவப்பு, மஞ்சள், பத்மவர்ணம் இந்த வர் ணங்களோடும்	चित्रैः	விசித்திரங்களான
		घातुभिः	காவிக்கற்களாலும்
		समलंकृतं	அலங்கரிக்கப்பட்டு விளங்குவது.

कामरूपिभिराविष्टमभीक्ष्णं सपरिच्छदैः । यक्षकिन्नरगन्धर्वैर्देवकल्पैश्च पद्मगैः ॥ ६ ॥

कामरूपिभिः	வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்ல	देवकल्पैः	தேவர்களையொத்த
यक्षकिन्नरगन्धर्वैः	இயக்கர், கின்னரர், கந் தர்வர்கள் இவர்களா லும்	सपरिच्छदैः	பரிவாரங்களோடுகூடிய
		पद्मगैः च	பன்னகர்களாலும்
		अभीक्ष्णं	இடைவிடாது
		आविष्टम्	நிறைந்துள்ளது.

सेव्यमाने गिरिश्रेष्ठे बहुनागवरायुते । तिष्ठन् कपिवरस्तत्र हृदे नाग इवाबभौ ॥ ७ ॥

तस्य	அந்த	कपिवरः	வானரோத்தமர்,
बहुनागवरायुते	அநேக சிறந்த யானை களால் நிறைந்துள்ள	हृदे	மடுவில்
सेव्यमाने	பூஜார்ஹமான	नागः	யானை
गिरिश्रेष्ठे	கிரிச்சேஷ்டத்தில்	इव	போல்
तिष्ठन्	நிற்கும்	भावभौ	விளங்கினார்.

स सूर्याय महेन्द्राय पवनाय खयंभुवे । भूतेभ्यश्चाञ्जलिं कृत्वा चकार गमने मतिम् ॥ ८ ॥
अञ्जलिं प्राङ्मुखः कुर्वन् पवनायात्मयोनये । मनसाऽऽवन्द्य रामाय लक्ष्मणाय महाहरिः ॥
सरितः सागरांश्चापि प्रणम्य शिरसा हरिः । ज्ञार्तीस्तान् संपरिष्वज्य कृत्वा चापि प्रदक्षिणम् ॥

ச:	அந்த	கடிமராய	ஸ்ரீலக்ஷ்மணருக்கும்
ஹரி:	கபிலவர்ணரான	மனசா	மனதால்
மஹாஹரி:	வானரோத்தமர்	அவந்ந	நமஸகரித்து,
சூர்ய	சூர்யபகவானுக்கும்	அபி	பின்னர்
மஹேந்ராய	இந்திரனுக்கும்	சரித:	நதிகளையும்
பவநாய	வாயுபகவானுக்கும்	சாகரானு	சமுத்திரங்களையும்
ஸ்வயம்புவே	பிரம்மனுக்கும்	சிரவா	தலையால்
ஹூதேய:	அடியார்களுக்கும்	புரணம்	வணங்கி,
அஜ்ஜலி க்ரவா	அஞ்சலிசெய்து,	அபி	பின்னர்
ச	அதன்பின்னர்	ஜாதீநு	ஞாதிகளை
புரஹ்முக:	கிழக்குமுகமாய்	சுபரிவரய	கட்டியணைத்து,
	இருப்பவராய்	ச	அதோடு
அஹ்மயோநயே	தனது தந்தையான	தானு	உவர்களை
பவநாய	வாயுபகவானுக்கு	புரதக்ஷிணம்	புரதக்ஷிணம்
அஜ்ஜலி	அஞ்சலி,	கூரா	செய்து,
கூவேநு	செய்துகொண்டு,	கமநே	புறப்படுவதில்
ராமாய	ஸ்ரீராமருக்கும்	மதி சகார	புத்தியைச்செலுத்தினார்.

அதிஹ்நமார்புமாவூத்ய புரணம் வாயுநிபேவீதம் | புநரா஑மநாயேதி வானரேரஹிபூஜிந: || 11 ||

புந: அ஑மநாய	கேஷ்மமாய் திரும்பி	புரணம்	பரிசுத்தமானதும்
	வருவதின் பொருட்டு	வாயுநிபேவீதம்	வாயு ஸஞ்சரிப்பதமான
ஹி	என்று	மாரீ	இடத்தை
வானரே:	வானரர்களால்	அஹ்-ய	கேக்கி
அஹிபூஜிந:	ஆசிரவதிக்கப்	அதிஹ்	கின்றார்.
	பெற்றவராய்		

ஹீவ திஹ்நேத்யுக்ஷவா புரதக்ஷிணமதா஑ரோது | ததோ ஹி வஹ்நே கந்நு தக்ஷிணோ தக்ஷிணா திஷம் ||

தக்ஷிண:	நாகரிகமுடைய அவர்	அ஑ரோது	செய்தார்;
ஹீ ஹ்	" இக்கேயே	தக்ஷிணா	தெற்கு
திஹ்ந	இருங்கள் "	திஷம்	திக்கை கேக்கி
ஹி தக்ஷவா	என்று சொல்லி,	கந்நு ஹி	போகவும்
அத	பின்னர்	தத:	அங்கு
புரதக்ஷிணம்	புரதக்ஷிணத்தை	வஹ்நே	வளர்ந்தார்.

புரவஹ்நபுரவரேஹ்ந: புரவநே க்ரதநிஷ்ரய: | வஹ்நே ராமஹ்நஹ்நயம் சமூதிர இவ புரவஸு || 12 ||

புரவஹ்நபுரவரே:	வானரச்ரேஷ்டர்களால்	புரவஸு	புரவதினங்களில்
ஹ்ந:	பார்த்துக்கொண்டிருக்கப்பட்டவராய்	சமூதிரம்	சமுத்திரம்
புரவநே	தாண்டுவதில்	இவ	போல்
க்ரதநிஷ்ரய:	திடமாக மனதைச்	ராமஹ்நஹ்நயம்	ஸ்ரீராமகார்யஸித்திக்காக
	செலுத்தியவராய்	வஹ்நே	உயர்ந்தோர்க்கினார்.

निष्पमाणशरीरः सन् लिलङ्घयिषुर्णवम् । प्रगृह्य बलवान् बाहू लङ्कामभिमुखः स्थितः ।
बाहुभ्यां पीडयामास चरणाभ्याश्च पर्वतम् ॥ १४ ॥

बलवान्	பலவானான ஆவர்	लिलङ्घयिषुः	தாண்ட விரும்பியவராய்
बाहू	முன்னகால்களிரண்டையும்	निष्पमाण- शरीरः सन्	அளவிலடங்காத சரீரத் தையுடையவராய்
प्रगृह्य	முன் நீட்டிவைத்து	चरणाभ्यां	பின்னங்கால்களிரண்டாலும்
लङ्काम्	லங்கையை	बाहुभ्यां च	முன்னகால்களிரண்டையையும்
अभिमुखः	நோக்கியவராய்	पर्वतं	மலையை [டாலும்
स्थितः	நின்றதுகொண்டு	पीडयामास	ஊன்றியமுக்கினார்.
अणवम्	சமுத்திரத்தை		

स चचालाचलश्चापि मुहूर्तं कपिपीडितः । तरूणां पुष्पिताग्राणां सर्वं पुष्पमशातयत् ॥ १५ ॥

कपिपीडितः	வானரரால் ஊன்றி அமுக்கப்பட்ட	चचाल	அசைந்தது.
सः च	அதுவும்	पुष्पिताग्राणां	பூங்கொத்துக்களை
अचलः अपि	மலையாயிருந்தும்	तरूणां	மரங்களின் [யுடைய
मुहूर्तं	ஒரு முஹூர்த்தகாலம்	सर्वं पुष्पं	புஷ்பமெல்லாவற்றையும்
		अशातयत्	உதிரச்செய்தது.

तेन पादपमुक्तेन पुष्पौघेण सुगन्धिना । सर्वतः संवृतः शौलो बभौ पुष्पमयो यथा ॥

पादपमुक्तेन	மரங்களிலிருந்து	सर्वतः	இடைவெளியில்லாமல்
तेन	அந்த [விழுந்த	संवृतः शौलः	முடிண்ட மலை
सुगन्धिना	நறிய மணமுள்ள	पुष्पमयः यथा	புஷ்பமயமாய்
पुष्पौघेण	மலர்க்குவியல்களால்	बभौ	விளங்கிற்று.

पीड्यमानस्तु बलिना महेन्द्रस्तेन पर्वतः । सलिलं संप्रसुस्राव मदमत्त इव द्विपः ॥ १७ ॥

बलिना	பலவானான	मदमत्तः	மதித்துக்கொழுந்த
तेन	ஆவரால்	द्विपः	யானை
पीड्यमानः	ஊன்றப்பட்ட	इव	போல்
महेन्द्रः	மஹேந்திர	सलिलं	நீரை
पर्वतः तु	மலையும்	संप्रसुस्राव	பெருக்கிற்று.

तेन चोत्तमर्षीयेण पीड्यमानः स पर्वतः । रीतिर्निर्वर्तयामास काञ्चनाञ्जनराजतीः ॥ १८ ॥

उत्तमर्षीयेण	சிறந்த வீரமுடைய	काञ्चनाञ्जन- राजतीः	ஸுவர்ணம், மை, வெள்ளி இவைகளின்
तेन	ஆவரால்	रीतिः	ரேகைகளை
पीड्यमानः	ஊன்றப்பட்ட	निर्वर्तयामास	(பிளவுகளில்)
सः	அந்த		தெரியச்செய்தது.
पर्वतः च	மலையும்		

मुमोच च शिलाः शैलो विशालाः समनःशिलाः । मध्यमेनार्चिषा जुष्टो धूमराजीरिवानलः ॥

च	மேலும்	अर्चिषा	அக்னிஜ்வலையோடு
शैलः	மலை	जुष्टः	கலந்து கிளம்புகிற
समनःशिलाः	மடுகொசிலையுடன் கூடிய	अनलः	கெருப்பு
विशालाः	அகன்ற	धूमराजीः	புகைபடலங்களை
शिलाः	கற்பாறைகளை,	इव	போல்
मध्यमेन	நடுத்தரமான	मुमोच	விழுந்தது.

हरिणा पीडयमानेन पीडयमानानि सर्वशः । गुहाविष्टानि भूतानि विनेदुर्विकृतैः स्वरैः ॥

हरिणा	வானாரால்	सर्वशः	நாலாபக்கங்களிலும்
पीडयमानेन	நெருக்குண்டதால்	पीडयमानानि	நெருக்குண்டவைகளாய்
गुहाविष्टानि	குகைகளில் புகுந்திருந்த	विकृतैः स्वरैः	பரிதாபமான குரல்க
भूतानि	விலங்குகள்	विनेदुः	அழிந். [ளால்

स महासत्त्वसद्भादः शैलपीडानिमित्तजः । पृथिवीं पूरयामास दिशश्चोपवनानि च ॥२१॥

शैलपीडा- } निमित्तजः } सः महासत्त्वसद्भादः	மலைபைப் பிடித்த கார ணத்தினாலுண்டான அந்த பெரிய பிராணிகளின் கூக்குரல்	पृथिवीं	பூமியையும்
		दिशः च	திக்குகளையும்
		उपवनानि च	சோலைகளையும்
		पूरयामास	நிறைத்தொலித்தது.

शिरोभिः पृथुभिः सर्पा व्यक्तस्वस्तिकलक्षणैः । वमन्तः पावकं घोरं ददंशुर्दशनैः शिलाः ॥

सर्पाः	பாம்புகள்	घोरं	கொடிய
व्यक्तस्वस्तिक- } लक्षणैः } पृथुभिः शिरोभिः	பிரகாசமாக விளங்குகி ன்ற ஸ்வஸ்திகமென் லும் வெண்கொடுக ளையுடைய பருத்த தலைகளால்	पावकं	அக்னியை
		वमन्तः	கக்கிக்கொண்டு
		दशनैः	பற்களால்
		शिलाः	கற்களை
		ददंशुः	கடித்தன.

तास्तदा सविषैर्दष्टाः कुपितैस्त्वैर्महाशिलाः । जज्वलुः पावकोदीप्ता विभिदुश्च सहस्रधा ॥

कुपितैः	கிளங்கொண்ட	जज्वलुः	எரித்தன.
सविषैः	நஞ்சுடன் கூடிய	च	மேலும்
तैः	அவைகளால்	तदा	அப்பொழுது
दष्टाः	கடிக்கப்பட்ட	सहस्रधा	ஆயிரம் துண்டங்களாக
महाशिलाः	பெரும் பாறைகள்	ताः	அவைகள்
पावकोदीप्ताः	அனல் பிடித்து ஜ்வலிக்கிறவைகளாய்	विभिदुः	பிளந்து விழுந்தன.

यानि चौषधजालानि तस्मिञ्जातानि पर्वते । विषघ्नान्यपि नागानां न शेकुः शमितुं विषम् ॥

तस्मिन्	அந்த	विषघ्नानि अपि	விஷத்தைப் போக்கடிப் பவையாயிருந்தபோ
पर्वते	மலையில்	नागानां	பாம்புகளின் [திலும்
जातानि	முளைத்திருந்த	विषं शमितुं	விஷத்தை நீக்க
औषधजालानि	பச்சிலை மூலிகைகள்	न शेकुः	வலியற்றவையாயிருந்தன.
यानि च	ஏவைகளோர் ஆவைகளும்		

अपरे तु महाकाया वमन्तोऽग्निं स्वतेजसा । कन्दरेभ्यो विनिष्पेतुः कपिपादनिपीडिताः ॥

महाकायाः	பெரும் சரீரமுடைய	कन्दरेभ्यः	குகைகளினின்றும்
अपरे	வேறுசில	विनिष्पेतुः	வெளியில் கிளம்பி விழுந்தன.
स्वतेजसा	தங்கள் வீரியத்தால்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
अग्निं	நெருப்பை	क.पिपाद- } निपीडिताः }	வானாரின் கால்களால் நசுக்குண்டன.
वमन्तः	கக்கிக்கொண்டு		

गिरैराक्रम्यमाणस्य तरवस्तरुणाङ्कुराः । मुमुक्षुः पुष्पवर्षाणि व्यक्तमुत्पलगन्धिनः ॥२६॥

आक्रम्यमाणस्य	அதிக பாரத்தினால் நெருக்குண்ட	व्यक्तं	ஸ்பந்தமான
गिरैः	பர்வதத்தினுடைய	उत्पलगन्धिनः	செஞ்சந்தனவாசனை யோடுகூடினவைகளாய்
तरुणाङ्कुराः	இளங்குருத்துகளோடு	पुष्पवर्षाणि	புஷ்பமாரியை
तरवः	மரங்கள் [கூடிய	मुमुक्षुः	பொழிந்தன.

गैरिकाञ्जनसंजुष्टा हरितालसमावृताः । व्यदीर्यन्त गिरेस्तस्य शिलास्ताः समनःशिलाः ॥

तस्य	அந்த	समनःशिलाः	மனோசிலையுடன் கூடிய
गिरैः	பர்வதத்தின்	ताः	அந்த
गैरिकाञ्जनसंजुष्टाः	சிவப்பு, கறுப்பு கலந்த	शिलाः	கற்கள்
हरितालसमावृताः	மஞ்சள் நிறம் கலந்த	व्यदीर्यन्त	வெடித்துச்சிதறின.

सचन्दनारुणस्ताम्रश्चित्रः काननधातुभिः । क्षिप्तः शिखिनिभैर्दीपैर्दीप्तगैरिकधातुभिः ॥

दीप्तगैरिकधातुभिः	பிரகாசிக்கிற கைரிகக் கற்களாலும்	क्षिप्तः	பிளக்கப்பட்டதாய்
काननधातुभिः	காட்டுக்கற்களாலும்	सचन्दनारुणः	செஞ்சந்தனநிறத்தோடு கூடி
शिखिनिभैः	அக்னியை ஒத்த	ताम्रः	சிவந்ததாய்
दीपैः	பிரகாசங்களோடு	चित्तः	அலங்கரிக்கப்பட்டது.

भिद्यतेऽयं गिरिभूतैरिति मत्वा तपस्विनः । त्रस्ता विद्याधरास्तस्मादुत्पेतुः स्त्रीगणैः सह ॥

पानभूमिगतं हित्वा हैममासवभाजनम् । पात्राणि च महार्हाणि करकांश्च हिरण्मयान् ॥

लेह्यानुच्चावचान् भक्ष्यान् मांसानि विविधानि च ।

आर्षभाणि च चर्माणि खड्गांश्च कनकत्सरून्

॥ ३१ ॥

அய்	இந்த
கிரி:	பர்வதம்
மூதே:	பூதங்களால்
மிதே	பிளக்கப்படுகிறது ;
ஹி	என்று
மர்வா	எண்ணி
தபஸ்தின:	ரிஷிகளும்
ஸ்தா:	பயந்த
விதாபரா: ச	வித்தியாதாரர்களும்
பானமூமிகஸ்த்	குடிக்குமிடம் கொண்டு வந்த
ஹீம்	பொன்னாற்செய்த
அஸவமாதனம்	கள் தொட்டியையும்
மஹாஹி	விடையுயர்ந்த
பாத்ராகி ச	பாத்திரங்களையும்

ஹிரமயானு	பொன்னாற்செய்த
கரகானு ச	குடங்களையும்
தவாவானு	மேன்மையான
லேஹானு	லேகியங்களையும்
மஹானு	பசுணங்களையும்
விவிவானி	பலவித
மாஸானி ச	இறச்சிகளையும்
அபிமாத்ரி	எருதுத்தோலினாலான
சமாஸி ச	கேடயங்களையும்
கனகஸரூ	தங்கப்பிடியுடைய
ஸஹானு ச	வாள்களையும்
ஹிவா	போட்டுவிட்டு
ஹிமீ: சஹ	பெண்களோடுகூட
தஸ்தானு	அதிலிருந்து
தபேது:	உயரக்கீளம்பினூர்கள்.

கூதகண்ட்ரூணா: ஶீவா ரக்தமாலயானுலேபனா: ।

ச	மேலும்
கூதகண்ட்ரூணா:	கழுத்தில் மாரி அணிந்தவர்களும்
புக்ராஷா:	வெண்தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய வர்களும்
ஶீவா:	மதியங்கினவர்களும்

ரக்தாஷா: புக்ராஷாஸ்த்ரூ ககனம் ப்ரிபேதிர் ॥

ரக்தமாலயானு- லேபனா:	} சிவப்பு மாரி, சந்தனம் இவைகளை அணிந்தவர் களும்
ரக்தாஷா:	
ககனம்	ஆகாசத்தை
ப்ரிபேதிர்	அடைந்தார்கள்.

ஹரநுபுரகேயூர்பாரிஹாய்ஸா: ஶ்ரி: । விஸ்திதா: ஶஸ்திதாஸ்தஸ்துராகாஸா ரமணை: சஹ ॥

ஹரநுபுரகேயூ- ர்பாரிஹாய்ஸா:	} முத்துமாரி, சிலம்பு, தோள்வளை, கைவளை முதலிய ஆபரணங்களை ணிந்த
ஶ்ரி:	
ரமணை: சஹ	பெண்கள் கணவர்களோடுகூட

விஸ்திதா:	ஆச்சர்யமடைந்தவர் களாய்
ஶஸ்திதா:	புன்னகை செய்பவர் களாய்
அகாஸா	ஆகாயத்தில்
தஸ்து:	நின்றார்கள்.

தர்ஸ்யந்தா மஹாவித்யா வித்யாபரமஹர்ஸய: । ஶஹிதாஸ்தஸ்துராகாஸா விஷாஸ்த்ரூ பர்வதம் ॥ 38 ॥

ஶஹிதா:	ஒன்று சேர்ந்த
வித்யாபர- மஹர்ஸய:	} வித்யாதாரர்களும் மஹர்ஷிகளும்
மஹாவித்யா	
தர்ஸ்யந்த:	மஹாமந்திரஞானத்தை காண்பித்துக்கொண்டு

அகாஸா	ஆகாயத்தில்
தஸ்து:	நின்றார்கள் ;
பர்வதம் ச	மலையையும்
விஷாஸ்த்ரூ:	பரத்தாரர்கள்.

शुश्रुवुश्च तदा शब्दमृषीणां भावितात्मनाम् । चारणानाञ्च सिद्धानां स्थितानां विमलेऽम्बरे ॥

ததா
விமலே
அம்பரே
स्थितानां
सिद्धानां

அப்பொழுது
நிர்மலமான
ஆகாயத்தில்
நின்றனுகொண்டிருந்த
ஸித்தர்களுடையவும்

चारणानां च
भावितात्मनां
ऋषीणां च
शब्दं शुश्रुवुः

சாரணர்களுடையவும்
பரமாத்மத்யானநிகழ்தர்
களான
நிஷிகளுடையவும்
சொல்லை கேட்டார்கள்.

एष पर्वतसङ्काशो हनुमान् मारुतात्मजः । तितीर्षति महावेगः समुद्रं मकरालयम् ॥३६॥

मारुतात्मजः
पर्वतसङ्काशः
महावेगः
एषः

வாயுசுமாராகிய
மலைபோன்ற
மிக்க உறுதியுடைய
இந்த

हनुमान्
मकरालयं
समुद्रं
तितीर्षति

ஹனுமார்
மகரமீன்களுக்கு இருப்
ஆழ்கடலை [பிடமாகிய
தாண்ட நினைக்கிறார்.

रामार्थं वानरार्थं च चिकीर्षन् कर्म दुष्करम् । समुद्रस्य परं पारं दुष्प्रापं प्राप्तुमिच्छति ॥

रामार्थं
वानरार्थं च
दुष्करं
कर्म
चिकीर्षन्

ஸ்ரீராமர்பொருட்டும்
வானரர்களின்
பொருட்டும்
மற்றெவரும் செய்தற்
செயலை [கரிய
செய்ய விரும்பியவராய்

दुष्प्रापं
समुद्रस्य
परं पारं
प्राप्तुं
इच्छति

கிட்டுதற்கரிய,
கடலின்
எதிர்க்கரையை
ஆடைய
நினைக்கிறார்.

इति विद्याधराः श्रुत्वा वचस्तेषां तपस्विनाम् । तमप्रमेयं ददृशुः पर्वते वानरर्षभम् ॥३८॥

इति
तेषां
तपस्विनां
वचः
श्रुत्वा
तं

இப்படி
அந்த
நிஷிகளுடைய
சொல்லை
கேட்டு
அந்த

अप्रमेयं
वानरर्षभं
पर्वते
विद्याधराः
ददृशुः

அளவில்லாத ஆற்றலை
யுடைய
வானரோத்தமரை
மலையில்
வித்யாதரர்கள்
கண்டார்கள்.

दुधुवे च स रोमाणि चकम्पे चाचलोपमः । ननाद सुमहानादं सुमहानिव तोयदः ॥३९॥

अचलोपमः
सः
चकम्पे
रोमाणि च
दुधुवे

மலைக்கு நிகரான
ஆவர்
குலுக்கினார்,
மயிர்களையும்
சிலிரக்கச் செய்தார்;

सुमहान्
तोयदः
इव च
सुमहानादं
ननाद

மிகப் பெருத்த
நீர்கொண்ட மேகம்
போலவும்
பேரொலியை
முழக்கினார்.

आनुपूर्व्येण वृत्तश्च लाङ्गूलं लोमभिश्चितम् । उत्पतिष्यन् विचिक्षेप पक्षिराज इवोरगम् ॥

தர்பதிபந்	மேலெழுத்ப எண்ணல் கொண்ட அலர்	சிர் ச	செறிந் தும் இருக்கிற
அநுபூர்யே	அடிமுதல் துனிவரை யில் முறையே	லாங்குல்	வாலை,
வூத்	நீண்டுருண்டும்	பகிராஜ:	கருடர்
ரோமபி:	மயிர்களால்	தரங்	பாம்பை
		இவ	சுழற்றுவதுபோல்,
		சிஷேர	சுழற்றி உதறினர்.

தச்ய லாங்கூலமாவித்யமதிவேகச்ய பூத: । தத்சே ரகூடேநேவ ஹியமாநோ மஹோர: ॥ 41 ॥

அதிவேகச்ய	மிக வேகமுடையவரான	ரகூடேந	கருடரால்
தச்ய	அவருடைய	ஹியமாந:	இழுக்கப்படும்
பூத:	பின்புறத்தில்	மஹோர:	பெரும்பாம்பு
அவித்ய	சுழற்றி உதறப்பட்ட	இவ	போல்,
லாங்கூல்	வால்,	தத்சே	தோன்றிற்று.

வாஹு சஸ்தம்பயாமாச மஹாபரிஷசந்நிபௌ । சசாத ச கபி: கத்யா சரணௌ சஞ்சுகோச ச ॥

கபி:	வானரர்	கத்யா ச	இடைபையும்
மஹாபரிஷ- சந்நிபௌ }	பெரிய கணையமரங்கள் போன்ற	சசாத	சுருக்கினார்;
வாஹு	கைகளை	சரணௌ ச	கால்களையும்
சஸ்தம்பயாமாச	அசையாமல் ஊன்றினார்;	சஞ்சுகோச	மடக்கினார்.

சஹத்ய ச ஶுஜௌ ச்ரீமாஸ்தயேவ ச சிரோதராமு । தேஜ: சரவ் தயா வீரியமாவிவேச ச வீரியவாந் ॥

வீரியவாந்	வீர்யவானான	சஹத்ய	சுருக்கி
ச:	அந்த	தேஜ:	தேஜஸ்ஸையும்
ச்ரீமாந்	ஸ்ரீமான்	சரவ் ச	ஆண்மைபையும்
ஷுஜௌ	தோன்களையும்	வீரிய ச	வீரத்தையும்
தயா	அப்படியே	தயா	அப்படியே
சிரோதரா	கழுத்தையும்	அவிவேச	மேற்கொண்டார்.

மாரீமாலோகயந்ரூரூதூர்வ் பரிஹிதேஷந: । ரூரூத ஹத்யே பரிணானாகாசமவலோகயந் ॥ 42 ॥

ரூர்வ்	மேல்	அகாசம்	ஆகாசத்தையும்
பரிஹிதேஷந:	நோக்கிய கண்களையுடை	அவலோகயந்	உற்றநோக்கியவராய்
ரூரூத	கூரத்தினின்று [வராய்	ஹத்யே	கொஞ்சினுள்ளே
மாரீ	வழியை	பரிணாந்	முச்சை
அலோகயந்	பார்த்துக்கொண்டு	ரூரூத	அடக்கினார்.

பந்நத்யா ஹதமவஸ்தானம் க்ருத்யா ச கபிகுஜர: । நிகுஷ்வத கரணௌ ஹநுமானுத்பதிபந் மஹாவல: ॥
வானரான வானரஸ்தேஷு இதம் வசனமவ்ரவீத் ॥ 43 ॥

कपिकुञ्जरः वानरश्रेष्ठः
 पद्भ्यां इरண்டு கால்களையும்
 दृढं त्रिदமாக
 अवस्थानं कृत्वा ஊன்றி
 कर्णौ निकुञ्जय காதுகளை வளைத்து
 उत्पतिष्यन् ஆகாயத்தில் பறக்கக்
 கருதிய

महाबलः महाराபலவானான
 वानरश्रेष्ठः வானரர்களில் சிறந்த
 सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
 वानरान् வானரர்களைப் பார்த்து
 इदं இந்த
 वचनं சொல்லை
 अवतीत् சொன்னார்.

यथा राघवनिर्मुक्तः शरः श्वसनविक्रमः । गच्छेत्तद्वद्रमिष्यामि लङ्कां रावणपालिताम् ॥

राघवनिर्मुक्तः ஸ்ரீராமர் விட்ட
 शरः பாணம்
 श्वसनविक्रमः வாயுவேகமுடையதாய்
 यथा எப்படி
 गच्छेत् போகும்மோ ;

तद्वत् அதுபோலவே
 रावणपालितां ராவணனால் பாது
 காக்கப்பட்ட
 लङ्कां லங்கையை நோக்கி
 गमिष्यामि போவேன்.

न हि द्रक्ष्यामि यदि तां लङ्कायां जनकात्मजाम् । अनेनैव हि वेगेन गमिष्यामि सुरालयम् ॥

लङ्कायां லங்காபுரியிலே
 तां जनकात्मजां அந்த ஜானகியை
 न द्रक्ष्यामि } காணேனாகில்,
 यदि हि }

अनेन இந்த
 वेगेन एव வேகத்தோடேயே
 सुरालयं हि தேவருலகத்திற்கும்
 गमिष्यामि செல்வேன்.

यदि वा त्रिदिवे सीतां न द्रक्ष्याम्यकृतश्रमः । बद्ध्वा राक्षसराजानमानयिष्यामि रावणम् ॥

त्रिदिवे वा தேவருலகத்திலும்
 सीतां வலீதையை
 न द्रक्ष्यामि यदि காணேனாகில் ;
 अकृतश्रमः மனம் வருந்தாதவராய்

राक्षसराजानं அரக்கர்களுக்கரசனாகிய
 रावणं இராவணனை
 बद्ध्वा பிடித்துக்கட்டி
 आनयिष्यामि கொண்டுவருவேன்.

सर्वथा कृतकार्योऽहमेष्यामि सह सीतया । आनयिष्यामि वा लङ्कां समुत्पाठ्य सरावणाम् ॥

सर्वथा எவ்விதத்திலும்
 अहं நான்
 कृतकार्यः கார્યத்தைமுடித்தவராய்
 सीतया सह வலீதையோடுகூடவே
 एष्यामि வருவேன் ;

वा இல்லை என்றால்
 सरावणां ராவணனுடன் கூடிய
 लङ्कां லங்காபுரியை
 समुत्पाठ्य அடியோடு பிடுக்கி
 आनयिष्यामि கொண்டுவருவேன்.

एवमुक्त्वा तु हनुमान् वानरान् वानरोत्तमः । उत्पताथ वेगेन वेगवानविचारयन् ॥

सुपर्णमिव चात्मानं मेने स कपिकुञ्जरः ॥ ५० ॥

वानरान् வானரர்களைப் பார்த்து
 एवं இவ்வாறு
 उक्त्वा तु சொல்லியிட்டு
 वानरोत्तमः வானரச்சேஷ்டரான
 हनुमान् ஹனுமார்

वेगवान् அதி வேகமுடையவராய்
 अविचारयन् மனக்கவலையற்றவராய்
 आत्मानं தம்மை
 सुपर्णं इव கருடனை போலவே
 मेने நினைத்தார் ;

அய ஸந்தேகயில்லாமல்
ச: அந்த
கபிகுஜர: வானரவீரர்

ச உடனே
வேக விரைபாக
உய்பாத மேலே பாய்ந்தார்.

சமுத்பததி தஸ்மிஸ்து வேகாசு நகரோஹி: | சந்த்ய வித்பான சர்வான சமுத்பெது: சமந்தத: ||

தஸ்மிந் அவர்
வேகாசு வேகத்தோடு
சமுத்பததி உயரக்கிளம்புகையில்
தே } அந்த மலையில் முனைத்
நகரோஹி: து } துன்ன மரங்கள் யாவும்

சர்வான எல்லா
வித்பான கிளைகளையும்
சந்த்ய சுருக்கிக்கொண்டு
சமந்தத: நான்குபுறத்திலுமிருந்
சமுத்பெது: மேலெழுந்தன. [து

ச மத்கோயஸ்திபகானு பாட்பானு புஷ்பசாலின: | உதூஹ்ருவேகேன ஜகாம விமலே஽மவரே || 42 ||

மத்கோய- } கொழுத்த நாரைக
ஸ்திபகானு } னோடுகூடின,
புஷ்பசாலின: புஷ்பம் நிறைந்த
பாட்பானு விருகந்தங்களை

உருவேகேன தொடை வேகத்தால்
உதூஹ்ரு இழுத்துக்கொண்டு
விமலே அமவரே நிர்மலமான ஆகாயத்தில்
ச: ஜகாம அவர் சென்றார்.

உருவேகோஹிதா வுஷா சூஹூர்த் கபிமந்வயு: | பஸ்திதத் தீரீமத்வானம் சுவந்நுமிவ வான்வா: ||

உருவேகோஹிதா: தொடையின் வேகத்
தால் உயரக் கிளம்பிய
வுஷா: மரங்கள்,
தீரீ அபவானம் நெடுவழி
பஸ்திதத் செல்லப் புறப்பட்ட

சுவந்நு தங்கள் சுற்றத்தவளை
வான்வா: இவ உறவினர் போல்,
சூஹூர்த் ஒரு முகூர்த்தகாலம்
கபி வானரை
அந்வயு: பின்தொடர்ந்து சென்றன.

ததூருவேகோந்மயிதா: சாலாசுவான்யே நகோத்தமா: | அநுஜஸூஹீந்மந்நத் சைந்யா இவ மஹிபதிம்து ||

ததூரு- } அவருடைய தொடை
வேகோந்மயிதா: } வேகத்தால் பிடுக்கப்
பட்ட
சாலா: ஆச்சாமரங்களும்
அந்யே மற்ற
நகோத்தமா: ச நன்மரங்களும்,

மஹிபதி மஹீபதியை
சைந்யா: போர்வீரர்கள்
இவ (பின்தொடர்வது)போல்
ஹீந்மந்நத் ஹனுமாரை
அநுஜஸூ: பின்தொடர்ந்து
சென்றன.

சுபுஷ்பிதாஸ்தீரீஹுமி: பாட்பைர்ந்வித: கபி: | ஹனுமான பர்வதாகாரோ வஹுவாஹுதர்ஷின: || 44 ||

பர்வதாகார: மலைபோன்ற
கபி: வானரரான
ஹனுமானு ஹனுமார்
சுபுஷ்பிதாஸ்தீ: நன்றாய் புஷ்பித்த
மலர் செறிந்த

ஹுமி: பற்பல
பாட்பை: மரங்களால்
அந்வித: சூழப்பட்டவராய்
ஹுதர்ஷின: வியக்கத்தக்க தோற்ற
வஹுவ ஆயினர். [முடையவர்

सारवन्तोऽथ ये वृक्षा न्यमज्जन् लवणांभसि । भयादिव महेन्द्रस्य पर्वता वरुणालये ॥

अथ	பிறகு	भयात्	பயத்தினால்
सारवन्तः	வயிரமான	पर्वताः इव	மலைகள் போல்
वृक्षाः	மரங்கள்	लवणांभसि	உப்புநீருள்ள
ये	எவைகளோ அவைகள்,	वरुणालये	ஆழ்கடலில்
महेन्द्रस्य	இந்திரனுடைய	न्यमज्जन्	விழுந்து மூழ்கின.

स नानाकुसुमैः कीर्णः कपिः साङ्कुरकोरकैः । शुशुभे मेघसङ्काशः खद्योतैरिव पर्वतः ॥

मेघसङ्काशः	மேகம் போன்ற	खद्योतैः	மின்மினிப் பூச்சிகளால்
सः कपिः	அந்த வானர்	कीर्णः	வியாபிக்கப்பட்ட
नानाकुसुमैः	பலவகை மலர்களாலும்	पर्वतः	மலை
साङ्कुरकोरकैः	குருத்து மொட்டு இவைகளாலும்,	इव	போல,
		शुशुभे	விளங்கினார்.

विमुक्तास्तस्य वेगेन मुक्त्वा पुष्पाणि ते द्रुमाः । अवाशीर्यन्त सलिले निवृत्ताः सुहृदो यथा ॥

तस्य	அவனுடைய	मुक्त्वा	உதிர்த்து,
वेगेन	வேகத்தால்	निवृत्ताः	வழிவிட்டுத் திரும்பின
विमुक्ताः	விடுபட்ட	सुहृदः यथा	நட்பினர்போலவே,
ते द्रुमाः	அந்த மரங்கள்	सलिले	நீரில்
पुष्पाणि	புஷ்பங்களை	अवाशीर्यन्त	பாவி விழ்ந்தன.

लघुत्वेनोपपन्नं तद्विचित्रं सागरेऽपतत् । द्रुमाणां विविधं पुष्पं कपिवायुसमीरितम् ॥ ५९ ॥

द्रुमाणां	மரங்களின்	कपिवायुसमीरितं	வானரரின் காற்றினால் சி
विचित्रं	நனாவர்ணமுள்ள தும்	तत् पुष्पं	அந்த புஷ்பம் [தறுண்ட
विविधं	பலவகையான தும்	सागरे	ஸமுத்திரத்தில்
लघुत्वेन उपपन्नं	அதிக வேகானதுமான,	अपतत्	விழுந்தது.

ताराचितमिवाकाशं प्रवभौ स महार्णवः ॥ ६० ॥

सः महार्णवः	அந்த பெருங்கடல்	आकाशं इव	ஆகாசம் போல்
ताराचितं	நகஷத்திரங்கள் நிரம்பிய	प्रवभौ	திகழ்த்தது.

पुष्पौघेणानुबद्धेन नानावर्णेन वानरः । वभौ मेघ इवोद्यन् वै विद्युद्गणविभूषितः ॥ ६१ ॥

अनुबद्धेन	பின்தொடர்ந்து மேலே படிந்த	विद्युद्गण-	} மின்னற்கொடிகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
नानावर्णेन	பற்பல நிறம்பொருந்திய	उद्यन्	
पुष्पौघेण	மலர்களின் குவையினால்,	मेघः इव	மேகம்போலவே,
		वानरः वभौ वै	வானர் விளங்கினார்.

तस्य वेगसमाधूतैः पुण्यैस्तोयमदृश्यत । ताराभिरभिरामाभिरुदिताभिरिवाम्बरम् ॥ ६२ ॥

तस्य	அவருடைய	उदिताभिः	உதித்த
वेगसमाधूतैः	விசையாற் சிதறுண்ட	ताराभिः	நகந்திரக்களினாலே
पुण्यैः	பூக்களால்	अम्बरं	ஆகாயம்
तोयं	ஐலம்,	इव	போல்,
भिरामाभिः	மிக அழகுற்று	अदृश्यत	காணப்பட்டது.

प्रचर्ष्व महामेघं समुपोद्घातविद्युत् । प्रवलः कपिराजस्य वायुर्मागं विनिस्सृतः ॥ ६३ ॥

कपिराजस्य	வானரச்சேரேந்தருடைய	समुपोद्घातविद्युत्	அடிக்கடி உண்டான மின்னலோடுகூடிய
मार्गं	வழியில்	महामेघं	பெரு மேகத்தை
विनिःसृतः	புறப்பட்ட	प्रचर्ष्व	இழுத்தது.
प्रवलः वायुः	பெரிய காற்று		

समुत्पतितमेघस्य समुद्भूतजलस्य च । सममासीत्तदा रूपं सागरस्याम्बरस्य च ॥ ६४ ॥

समुत्पतितमेघस्य	உயர்வெழுந்த மேகத் தையுடைய	सागस्य च	ஸமுத்திரத்திற்கும்
अम्बरस्य च	ஆகாசத்திற்கும்	तदा	அப்பொழுது
समुद्भूतजलस्य	ஒக்கி உயர்வெழுந்த ஐலத்தையுடைய	रूपं	தோற்றம்
		समं	ஸமமானதாக
		आसीत्	இருந்தது.

तस्याम्बरगतौ बाहू ददृशाते प्रसारितौ । पर्वताग्रादिनिष्क्रान्तौ पञ्चास्याविव पन्नगौ ॥

तस्य	அவருடைய	विनिष्क्रान्तौ	வெளிக்கிளம்பும்
अम्बरगतौ	ஆகாசமார்க்கத்தில்	पञ्चास्यौ	ஐந்து தையுடைய
प्रसारितौ	நீட்டப்பட்டிருந்த	पन्नगौ	இரண்டு நாசங்கள்
बाहू	இரு கைகளும்	इव	போல
पर्वताग्रात्	மலையின் உச்சியிலிருந்து	दृशाते	காணப்பட்டன.

पिवन्निव बभौ चापि सोर्मिमालं महार्णवम् । पिपासुरिव चाकाशं ददृशे स महाकपिः ॥

सः	அந்த	बभौ	விளக்கினார் ;
महाकपिः	வானரச்சேரேந்தர்	आकाशं च	ஆகாசத்தையும்
सोर्मिमालं	அலைகள் செறிந்த	पिपासुः	பானம்செய்ய விருப்ப
महार्णवं अपि	பெருங்கடலையும்	इव च	போலவும் [முன்னவர்
पिवन् इव	பானம் செய்பவர்போல	दृशे	காணப்பட்டார்.

तस्य विद्युत्प्रभाकारे वायुमार्गानुसारिणः । नयने विप्रकाशेते पर्वतस्थाविवानलौ ॥६७॥

वायुमार्गानु- सारिणः	} காற்றின் மார்க்கத்தைத் தொடர்ந்து செல்கின்ற	नयने	கண்களிரண்டும்
तस्य	} அவருடைய மின்ன	पर्वतस्थौ	மலை மேலெலிகின்ற
विद्युत्प्रभाकारे	} வெளிக்கூ நிகரான	अनलौ इव	தீக்கள்போல,
		विप्रकाशेते	விளக்கின.

पिङ्गे पिङ्गाक्षमुख्यस्य बृहती परिमण्डले । चक्षुषी संप्रकाशेते चन्द्रसूर्याविवोदितौ ॥६८॥

पिङ्गाक्षमुख्यस्य	வானரச்சீரவந்தருடைய	परिमण्डले	பரிமண்டலத்தில்
पिङ्गे	பிங்கள வர்ணமான	उदितौ	உதயமான
बृहती	பெரிய	चन्द्रसूर्यौ इव	சந்திரஸூர்யர்போல்
चक्षुषी	இரண்டு கண்கள்	संप्रकाशेते	நன்கு விளங்கின.

मुखं नासिकया तस्य ताम्रया ताम्रमावभौ । सन्ध्यया समभिस्पृष्टं यथा सूर्यस्य मण्डलम् ॥

तस्य	அவருடைய	सन्ध्यया	சந்தியின் செம்மையினால்
ताम्रया	சிவந்த	समभिस्पृष्टं	வ்யாபிக்கப்பட்ட
नासिकया	மூக்கினால்	सूर्यस्य मण्डलं	ஸூர்ய மண்டலம்
ताम्रं मुखं	சிவந்த முகம்,	यथा आवभौ	போல விளங்கிற்று.

लाङ्गूलञ्च समाविद्धं पुवमानस्य शोभते । अम्बरे वायुपुत्रस्य शक्रध्वज इवोच्छ्रितः ॥७०॥

पुवमानस्य	தாவுகிற	अम्बरे	ஆகாயத்தில்
वायुपुत्रस्य	வாயுகுமாரருடைய	उच्छ्रितः	உயர்த்தி நாட்டப்பட்ட
समाविद्धं	உயரவெடுத்த	शक्रध्वजः इव	இந்திர த்வஜம்போல
लाङ्गूलं च	வாலும்	शोभते	திகழ்ந்தது.

लाङ्गूलचक्रेण महान् शुक्रदंष्ट्रोऽनिलात्मजः । व्यरोचत महापद्मः परिवेषीव भास्करः ॥

शुक्रदंष्ट्रः	வெளுத்த கோரைப் பற்களையுடையவரும்	अनिलात्मजः	வாயுகுமாரர்
महान्	மஹிமையுடையவரும்	लाङ्गूलचक्रेण	வாலின் வட்டத்தினால்
महापद्मः	மிகச் சிறந்த புத்தியுடையவருமான	परिवेषी	பரிவேடம் சூழ்ந்த
		भास्करः इव	சூரியன் போல்
		व्यरोचत	விளங்கினார்.

स्फिग्देशेनाभिताम्रेण रराज स महाकपिः । महता दारितेनेव गिरिगैरिकधातुना ॥७२॥

सः महाकपिः	ஆந்த பெரிய வானரசர்	दारितेन	பிளக்கப்பட்ட
अभिताम्रेण	மிகச் சிவந்த	गैरिकधातुना	கைரிகமென்னுங் காளிக்
स्फिग्देशेन	வாலினடியினால்	गिरिः इव	மலை போல் [கல்லினால்]
महता	பெரிய	रराज	விளங்கினார்.

तस्य वानरसिंहस्य पुवमानस्य सागरम् । कक्षान्तरगतो वायुर्जीमूत इव गर्जति ॥ ७३ ॥

सागरं	ஸமுத்திரத்தை	कक्षान्तरगतः	கக்சங்கலினிடையினின்
पुवमानस्य	தாண்டுகின்ற	वायुः	காற்று [றும்] தெரன்றின
तस्य	ஆந்த	जीमूतः इव	கருமுகில் போல
वानरसिंहस्य	வானரத்தலைவருடைய	गर्जति	முழங்கிற்று.

खे यथा निपतन्त्युल्का ह्युत्तरान्ताद्विनिस्तृता । दृश्यते सानुबन्धा च तथा स कपिकुञ्जरः ॥

खे ஆகாயத்தில்
उत्तरान्तात् வடதிசையிலிருந்து
विनिस्तृता தோன்றி
निपतन्ती च விழுந்ததும்
सानुबन्धा வானோடுகூடியதுமான

उल्का यथा கொள்ளி எப்படியோ
तथा हि அப்படியே
सः அந்த
कपिकुञ्जरः வானரவீரர்
दृश्यते காணப்பட்டார்.

पतत्पतद्भङ्गसङ्काशो व्यायतः शुशुभे कपिः । प्रवृद्ध इव मातङ्गः कक्ष्यया बध्यमानया ॥

पतत्पतद्भङ्गसङ्काशः உதிக்கும் ஸூரியனுக்கு
நிகரான
व्यायतः कपिः நெடிய வானார்,
बध्यमानया கட்டிக்கொண்டிருக்கிற

कक्ष्यया அரைக் கச்சையால்,
प्रवृद्धः மதங்கொண்ட
मातङ्गः इव யானை போல்
शुशुभे விளக்கினார்.

उपरिष्ठाच्छरीरेण छायाया चावगाढया । सागरे मारुताविष्टा नौरिवासीत्तदा कपिः ॥

उपरिष्ठात् மேலே
शरीरेण சரீரத்தாலும்
सागरे ஸமுத்திரத்தில்
अवगाढया அழுந்தியிருக்கிற
छायाया च நிழலினாலும்,

मारुताविष्टा காற்றினால் மோதப்பட்ட
नौः इव மரக்கலம் போல்,
कपिः வானார்
तदा அப்பொழுது
आसीत् தோன்றினார்.

यं यं देशं समुद्रस्य जगाम स महाकपिः । स स तस्याद्भवेगेन सोन्माद् इव लक्ष्यते ॥

समुद्रस्य ஸமுத்திரத்தின்
यं यं देशं எந்த எந்த இடத்தை
सः महाकपिः அந்த பெரிய வானார்
जगाम அடைந்தனரோ,
सः सः அதனும்

तत्र அவருடைய
अद्भवेगेन சரீர விசையால்
इव முற்றிலும்
सोन्माद्: கலங்கியதாய்
लक्ष्यते காணப்பட்டது.

सागरस्योर्मिजालानि उरसा शैलवर्धणा । अभिघ्नंस्तु महावेगः पुपुवे स महाकपिः ॥

सः महावेगः அந்த ஆகிலேகமுடைய
महाकपिः வானரச்சேவந்தர்
शैलवर्धणा மலைக்கு நிகரான
उरसा तु மார்பினாலேயே

सागरस्य ஸமுத்திரத்தின்
उर्मिजालानि ஆலைகளை
अभिघ्नं மோதித்தள்ளிக்கொண்டு
पुपुवे தாவிச் சென்றார்.

कपिवातश्च बलवान् मेघवातश्च निस्तृतः । सागरं भीमनिर्घोषं कम्पयामासतुर्भृशम् ॥

बलवान् மிக வலியையுடையதாய்
निस्तृतः தோன்றிய
कपिवातः च வானரரின் காற்றும்
मेघवातः च மேகத்தின் காற்றும்

भीमनिर्घोषं அச்சமுறத்தக்க பேரொ
सागरं ஆழ்கடலை [விக்கொண்ட
भृशम् மிகவும்
कम्पयामासतुः அலைத்துக் கலக்கின.

श्वेताश्रघनराजीव वायुपुत्रानुगामिनी । तस्य सा शुशुभे छाया वितता लवणांभसि ॥

लवणांभसि உவர்க்கடலில்
 வितता விஸ்தாரமான
 वायुपुत्रानु- } वायுபுத்திரரைப் பின்
 गामिनी } தொடர்ந்து செல்கின்ற
 तस्य அவருடைய

सा छाया அந்த நிழல்
 श्वेताश्रघनराजी வெண்மைநிறமுள்ள மே
 कंकणानि अदர்க्त कंकणानि अदர்க्त
 इव போல [வரிசை
 शुशुभे விளங்கிற்று.

शुशुभे स महातेजा महाकायो महाकपिः । वायुमार्गे निरालम्बे पक्षवानिव पर्वतः ॥

महातेजा: சிறந்த தேஜஸ்சையுடையவரும்
 महाकायः மிகப்பெரிய திருமேனியுடையவரும்
 महाकपिः வானர்களுள் சிறந்தவ
 स: அவர் [ருமாகிய

निरालम्बे பிடிப்பில்லாத
 वायुमार्गे वायுமார்க்கத்திலே
 पक्षवान् சிறகுகளுடன் கூடின
 पर्वतः மலை
 इव போல
 शुशुभे விளங்கினார்.

येनासौ याति बलवान् वेगेन कपिकुञ्जरः । तेन मार्गेण सहसा द्रोणाकृत इवार्णवः ॥

बलवान् பலவானும்
 कपिकुञ्जरः வானரச்சேரேஷ்டருமான
 असौ இவர்
 येन मार्गेण எந்த வழியினால்
 वेगेन வேகமாய்
 याति செல்லுகின்றாரோ ;

तेन அதினாலேயே
 सहसा விரைவாக
 अर्णवः சாகரம்
 द्रोणाकृतः इव பெரிய கப்பரையாகச்
 செய்யப்பட்டதுபோல்
 இருந்தது.

आपाते पक्षिसङ्घानां पक्षिराज इव व्रजन् । हनुमान् मेघजालानि प्रकर्षन् मारुतो यथा ॥

हनुमान् ஹனுமார்
 पक्षिसङ्घानां பறவைக்கூட்டங்களின்
 आपाते மார்க்கத்தில்
 पक्षिराजः इव பக்திராஜர் போல்

व्रजन् போய்க்கொண்டு,
 मारुतः यथा वाயுபோல்
 मेघजालानि முகிற் கூட்டங்களையும்
 प्रकर्षन् இழுத்து சென்றார்.

पाण्डुरारुणवर्णानि नीलमाञ्जिष्टकानि च । कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥

कपिना வானரரால்

पाण्डुरारुण- } வெண்மை, செம்மை
 वर्णानि } இந்த நிறமுடையவைகளையும்

आकृष्यमाणानि இழுக்கப்பட்ட

नीलमाञ्जिष्ट- } நீலம், மஞ்சள் முதலிய
 कानि च } நிறமுடையவைகளையும்
 चकाशिरे திகழ்த்தன.

महाभ्राणि பெருமேகங்கள்

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रच्छन्नश्च प्रकाशश्च चन्द्रमा इव लक्ष्यते ॥

अभ्रजालानि மேகக்கூட்டங்களிலே
 पुनः पुनः அடிக்கடி
 प्रविशन् நுழைபவராய்,
 निष्पतन् च வெளிப்படுபவராய்

प्रच्छन्नः च மறைகிறவரும்
 प्रकाशः च பிரகாசிக்கின்றவருமான
 चन्द्रमा: इव சந்திரன் போலவே
 लक्ष्यते காணப்பட்டார்.

पुवमानन्तु तं दृष्ट्वा पुवङ्गं त्वरितं तदा । ववर्षुः पुष्पवर्षाणि देवगन्धर्वदानवाः ॥ ९२ ॥

ததா அப்பொழுது
 த்வரিতம் விரைவாக
 புவமானம் தாவிச்செல்கிற
 தம் புவங்கம் அந்த வானரரை
 தேவர்களுள், கந்தர்வர்கள்
 தானவர்கள்

து இச்சந்தர்ப்பத்தில்
 துஷ்டா கண்டு
 புஷ்பவर्षाणि பூமாரிகளை
 ववर्षुः பொழிந்தனர்.

तताप न हि तं सूर्यः पुवन्तं वानरेश्वरम् ।

ததா அப்பொழுது
 रामकार्यार्थ- } ஸ்ரீராமகார்யம் முடியும்
 सिद्धये } பொருட்டு
 सूर्यः च சூர்யபகவானும்
 पुवन्तं தாவிச்செல்கிற

सिषेवे च तदा वायु रामकार्यार्थसिद्धये ॥

தம் அந்த
 वानरेश्वरं வானரச்ரேஷ்டரை
 न तताप சுடவில்லை;
 वायुः हि வாயுவோ
 सिषेवे குளிர்ந்து வீசினார்.

ऋषयस्तुष्टुवुश्चैनं पुवमानं विहायसा । जगुश्च देवगन्धर्वाः प्रशंसन्तो महौजसम् ॥ ९४ ॥

விहाயசா அகாசமார்க்கத்தோடு
 புவமானம் ஏன் தாவிச்செல்கிற இவரை
 ऋषयः च ரிஷிகளும்
 तुष्टुवुः புகழ்ந்தார்கள்;

देवगन्धर्वाः च தேவர்களும் கந்தர்வர்களும்
 महौजसं மஹாபராக்கிரமசாலியை
 प्रशंसन्तः जगुः புகழ்ந்து பாடினார்கள்.

नागाश्च तुष्टुवुर्यक्षा रक्षांसि विबुधाः खगाः ।

ரக்ஷாंसி இராக்கதர்களும்
 खगाः ஆகாசவாஸிகளான
 सर्वे नागाः எல்லா நாகர்களும்
 यक्षाः யக்ஷர்களும்
 विबुधाः च தேவர்களும்

प्रेक्ष्य सर्वे कपिवरं सहसा विगतक्लमम् ॥

கபிவர் வானரோத்தமரை
 विगतक्लमं சிரமமின்றியிருப்பவராய்
 प्रेक्ष्य கண்டு
 सहसा புன்னகையோடு
 तुष्टुवुः புகழ்ந்தார்கள்.

तस्मिन् पुवगशार्दूले पुवमाने हनूमति । इक्ष्वाकुकुलमानार्थी चिन्तयामास सागरः ॥ ९६ ॥

தஸ்மிந் அந்த
 पुवगशार्दूले வானரச்ரேஷ்டரான
 हनूमति ஹனுமார்
 पुवमाने தாண்டுகையில்

सागरः ஸமுத்திர ராஜன்
 इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகு வம்சத்தை
 मानार्थी } பருமானிக்கவேண்டி
 चिन्तयामास சிந்திக்கஹற்றான்.

साहाय्यं वानरेन्द्रस्य यदि नाहं हनूमतः । करिष्यामि भविष्यामि सर्ववाच्यो विवक्षताम् ॥

வானரேந்ரஸ்ய வானரோத்தமராகிய
 हनूमतः ஹனுமாருக்கு
 अहं நான்
 साहाय्यं न } ஸகாயம் செய்யாது
 करिष्यामि यदि } போவேனாகில்

विवक्षतां வாய் படைத்தவர்க
 ளுக்கு
 सर्ववाच्यः வாய் வந்தபடி பழிக்கத்
 தக்கவனாய்
 भविष्यामि ஆவேன்.

स एष कपिशार्दूलस्वामुपयेति वीर्यवान् । हनुमान् रामकार्यार्थं भीमकर्मा स्वमाप्नुतः ॥

एषः कपिशार्दूलः இந்த வானரோத்தமரா
हनुमान् ஹனுமார் [கிய
रामकार्यार्थं ஸ்ரீராமகார்யத்திற்காக
भीमकर्मा பயங்கரமான கார்யத்
தையும் செய்பவராய்
वीर्यवान् மிகு பரக்கிரம முடைய
வராய்

खं ஆகாயத்தில்
आप्नुतः மேலெழுந்து பறக்கின்
றார் ;
त्वां उपरि உனக்கு நேராக மேலே
सः அவர்
एति வருகிறார்.

अस्य साह्यं मया कार्यमिक्ष्वाकुकुलवर्तिनः । मम हीक्ष्वाकवः पूज्याः परं पूज्यतमास्तव ॥

अस्य साह्यं இவருக்கு ஸஹாயம்
मया என்னால்
कार्यम् செய்தே தீரவேண்டியது.
हिक्ष्वाकवः இசுத்வாகு வம்சத்தவர்
मम எனக்கு [கள்
पूज्याः பூஜிக்கத்தக்கவர்கள் ;

तव हि உனக்கும்
हिक्ष्वाकु- } இசுத்வாகு வம்சத்
कुलवर्तिनः } தவர்கள்
परं மிகவும்
पूज्यतमाः அதிகமாய் பூஜிக்கத்தக்க
வர்கள்.

कुरु साचिव्यमस्माकं न नः कार्यमतिक्रमेत् । कर्तव्यमकृतं कार्यं सतां मन्युमुदीरयेत् ॥

अस्माकं நமக்கு
साचिव्यं कुरु நன்மை செய் ;
नः कार्यं நம்முடைய காரியம்
न अतिक्रमेत् செய்யத்தவறப்படாது ;
कर्तव्यं कार्यं செய்தற்குரிய செயல்

अकृतं தக்ககாலத்தில் செய்
யப்படாதாயின்
सतां ஸாதுக்களுக்கு
मन्युं குறையை ;
उदीरयेत् உண்டுபண்ணும்.

सलिलादूर्ध्वमुत्तिष्ठ तिष्ठत्वेष कपिस्त्वयि ।

सलिलात् ऊर्ध्वं நீரினின்றி மேல்
उत्तिष्ठ எழுந்திரு ;
पुवतां वरः च தாண்டுகிறவருட் சிறந்த
अस्माकं நமக்கு [வரும்
अतिथिः च அத்தியும்

अस्माकमतिथिश्चैव पूज्यश्च पुवतां वरः ॥

पूज्यः एव பூஜ்யருமான
एषः இந்த
कपिः வானார்
त्वयि உன் மீது
तिष्ठतु சற்று தங்கியிருக்கட்டும்.

चामीकरमहानाभ देवगन्धर्वसेवित । हनुमांस्त्वयि विश्रान्तस्ततः शेषं गमिष्यति ॥१०८॥

देवगन्धर्व- } தேவர்களும் கந்தர்வர்க
सेवित } ளும் தங்கியிருக்கப்
பெற்றவனே
चामीकरमहानाभ பொன்மயமான முடியை
हनुमान् ஹனுமார் [யுடையவனே

त्वयि உன்னிடத்தில்
विश्रान्तः இளைப்பாறினவராய்
ततः பிறகு
शेषं गमिष्यति எஞ்சியதை செல்வார்.

काकुत्स्थस्यानृशंस्यश्च मैथिल्याश्च विवासनम् । श्रमश्च पुवगेन्द्रस्य समीक्ष्योत्थातुमर्हसि ॥

काकुत्स्थस्य காசுத்தனுடைய
आनृशंस्यं च ஸௌஜன்யத்தையும்
मैथिल्याः மைதிலியின்
विवासनं च அயலூரினிருத்தலையும்

पुवगेन्द्रस्य வானாச்சேரேஷ்டரின்
श्रमं च இளைப்பையும்
समीक्ष्य நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்து
उत्थातुं மேலெழுவதற்கு
अर्हसि உரியதாகக் கடவை.

हिरण्यनाभो मैनाको निशम्य लवणांभसः । उत्पपात जलात्तूर्णं महाद्रुमलतायुतः ॥११०॥

महाद्रुम- लतायुतः } हिरण्यनाभः मैनाकः	பெருமரங்களும், கொடி களும் செறிந்த பொன் முடி மையுடைய மைனாகம்	लवणांभसः निशम्य जलात् तूर्णं उत्पपात	ஸமுத்திர ராஜனுக்கு செவி கொடுத்துக்கேட்டு ஜலத்தினின்றும் விரைவாக மேலெழுந்தது.
--	--	---	---

स सागरजलं भित्त्वा बभूवाभ्युत्थितस्तदा । यथा जलधरं भित्त्वा दीप्तरश्मिर्दिवाकरः ॥

सागरजलं भित्त्वा तदा अभ्युत्थितः सः जलधरं	கடல் நீரை பிளந்துகொண்டு அப்பொழுது மேலெழுந்த அது (மையநாகம்), மேகத்தை	भित्त्वा दीप्तरश्मिः दिवाकरः यथा बभूव	பிளந்துகொண்டு பிரகாசிக்கும்கிரணங்களை யுடைய சூரியபகவான் போல் விளக்கிற்று.
--	--	---	---

स महात्मा मुहूर्तेन पर्वतः सलिलावृतः । दर्शयामास शृङ्गाणि सागरेण नियोजितः ॥

सलिलावृतः सः महात्मा पर्वतः सागरेण नियोजितः	ஜலத்திலாழ்ந்திருந்த அந்த மஹாமஹிமையு பர்வதம் [மைய ஸமுத்ர ராஜனுல் வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட டதாய்	मुहूर्तेन शृङ्गाणि दर्शयामास	முகூர்த்த காலத்துக் குள்ளே சிகரங்களை வெளியில் தெரியக்காட் டிற்று.
---	--	------------------------------------	---

शातकुंभनिभैः शृङ्गैः सकिन्नरमहोरगैः । आदित्योदयसङ्काशैरालिखद्भिरिवाम्बरम् ॥

तप्तजाम्बूनदैः शृङ्गैः पर्वतस्य समुत्थितैः । आकाशं शस्त्रसङ्काशमभवत् काञ्चनप्रभम् ॥

शातकुंभनिभैः सकिन्नर- महोरगैः } आदित्योदय- सङ्काशैः } अम्बरं आलिखद्भिः इव समुत्थितैः	பொன்மயமானவும் கின்னரர், மஹோரகர்க ளுடன் கூடினவும் சூரிய உதயத்திற்கு நிக ரானவும் ஆகாயத்தை உராய்பவைகள்போலும் உயரக்கிளம்பிய [ருக்கிற	शृङ्गैः पर्वतस्य तप्तजाम्बूनदैः शृङ्गैः शस्त्रसङ्काशं आकाशं काञ्चनप्रभं अभवत्	சிகரக்களினால் மலையினுடைய உருக்கின தக்கமயமான கொடிமுடிகளால் இரும்பு போன்ற ஆகாயம் பொன்னொளியுள்ளதாய் ஆகிற்று
---	---	--	---

जातरूपमयैः शृङ्गैर्भ्राजमानैः स्वयंप्रभैः । आदित्यशतसङ्काशः सोऽभवद्भिरिसत्तमः ॥११५॥

स्वयंप्रभैः जातरूपमयैः भ्राजमानैः शृङ्गैः	இயற்கை ஒளியுடைய னவும் பொன்மயமானவும் மிக்க விளக்குவனவு கொடிமுடிகளால் [மைய	सः गिरिसत्तमः आदित्य- शतसङ्काशः अभवत्	அந்த பர்வதச்சீரேவட்டம் சூரியற்கள் நூற்றுவர்க ளுக்கு நிகராக திகழ்ந்தது.
--	--	---	--

तमुत्थितमसङ्गेन हनुमानग्रतः स्थितम् । मध्ये लवणतोयस्य विघ्नोऽयमिति निश्चितः ॥

लवणतोयस्य உப்புக்கடலின்
मध्ये நடுவில்
असङ्गेन उत्थितं தனியாக மேலெழுந்த தாய்
अग्रतः स्थितं எதிரில் அசையாதிருக்கிற

तं அதை,
अयं विघ्नः “இது ஓர் இடைபூறு”
इति என்று,
हनुमान् निश्चिन्तः ஹனுமார் கருதினார்.

स तमुच्छ्रितमत्यर्थं महावेगो महाकपिः । उरसा पातयामास जीमूतमिव मारुतः ॥ ११७ ॥

सः महावेगः அந்த வெகுவேகமுடைய
महाकपिः வானரசர்ரேஷ்டர்
अत्यर्थं उच्छ्रितं மிகவும் உயர்ந்திருக்கிற
तं அதை,

मारुतः காற்றானது
जीमूतं इव மேகத்தை போல்
उरसा மார்பினால்
पातयामास தள்ளி வீழ்த்தினார்.

स तदा पातितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । बुद्ध्वा तस्य कपेर्वेगं जहर्ष च ननन्द च ॥

तेन कपिना அந்த வானரசரால்
पातितः सः வீழ்த்தப்பட்ட அந்த
पर्वतोत्तमः பர்வதோத்தமன்
तदा அப்பொழுது

तस्य कपेः அந்த வானருடைய
वेगं बुद्ध्वा ஸாமர் ததியத்தை கண்டு
जहर्ष च வியப்புற்றான்
ननन्द च அதோடு மகிழ்ந்தான்.

तमाकाशगतं वीरमाकाशे समुपस्थितः । प्रीतो हृष्टमना वाक्यमब्रवीत् पर्वतः कपिम् ॥

मानुषं धारयन् रूपमात्मनः शिखरे स्थितः ॥ ११९ ॥

आकाशे ஆகாயத்தில்
समुपस्थितः மேலெழுந்து நின்ற
पर्वतः प्रीतः பர்வதம் ப்ரீதியுற்று
हृष्टमना மகிழ்ந்து
मानुषं रूपं மாண்ட ரூபம்
धारयन् கொண்டு
आत्मनः शिखरे தனது சிகரத்தில்

स्थितः நின்றுகொண்டு,
आकाशगतं வானிலுள்ள
वीरं வீரமுள்ள
त அந்த
कपिं வானரசரைப் பார்த்து
वाक्यं இந்த மொழியை
अब्रवीत् சொல்லிற்று.

दुष्करं कृतवान् कर्म त्वमिदं वानरोत्तम ॥ १२० ॥

वानरोत्तम त्वं வானரசர்ரேஷ்டரே! நீர்
दुष्करं மற்றெவராலும் செய்ய
முடியாத

॥ १२० ॥

इदं இந்த
कर्म கார்யத்தை
कृतवान् செய்தீர்.

निपत्य मम शृङ्गेषु विश्रमस्व यथासुखम् ॥ १२१ ॥

मम शृङ्गेषु என்னுடைய சிகரங்களில்
निपत्य தங்கி

॥ १२१ ॥

यथासुखं சுகமாக
विश्रमस्व ஓய்வோடும்.

राघवस्य कुले जातैरुदधिः परिवर्धितः । स त्वां रामहिते युक्तं प्रत्यर्पयति सागरः ॥

उदधिः ஸமுத்திரம்
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
कुले குலத்தில்
जातैः முன்புதோன்றியவர்க

॥ १२१ ॥

सः அந்த
सागरः சமுத்திர ராஜர்
रामहिते ஸ்ரீராம நன்மையின்
युक्तं त्वां புகுந்த உம்மை
प्रति அதற்கு கைம்மாறாக
अर्पयति பூஜிக்கிறார்.

परिवर्धितः நன்கு பெரியதாகக்கப்பட்டது;

கூதே ச பரதிகர்த்வயமேஷ ஧ர்த்: சநாதந: | சோ஽ய் தத்பரதிகாரார்தீ த்வத: சமாதநமர்தீதர்தி ||

கூதே ச	செய்த நன்றிக்கு	பரதிகாரார்தீ	பிரதிபுபகாரத்தைச்
பரதிகர்த்வயம்	கைம்மாறுசெய்யவேண்		செய்துவிடவிரும்பினார்;
ஶ:	இது	உய்	இவர்
சநாதந: ஧ர்த்:	ஸநாதந தர்மம்;	த்வத:	உம்மிடமிருந்து
தத்	ஆகையால்	சமாதந	கொளரவத்தை
ச:	அவர்	அர்தீதர்தி	அடையதக்கவர்.

த்வந்ரிமர்திதமநேநாத் வஹுமாதநத் ப்ரதோதர்தி: | யோகநாதநாத் சதத்வாபர்தி கபர்திரேஷ சமாதநுத: ||
தத் சாதநுபு வர்திராதந: சேஷ் ப்ரகர்தமதாதர்திமர்தி | தர்திஷ்ட த்வ் கபர்திசாத்நுல மர்தி வர்திரம்ய கம்யதாத்ம ||

கபர்தி:	வாநரர்	அநேந	இவரால்
யோகநாதநாத்	யோகநாதநாதர்தி	த்வந்ரிமர்தி	உமக்காக
சதத்வ	நூற்றையும்	வஹுமாதநத்	நன்மதிப்பால்
சமாதநுத:	ஒருமிக்கத் தாண்டு	ப்ரதோதர்தி:	ஏவப்பட்டேன்;
ஶ:	இவர்	அபர்தி	ஆகையல்,
தத் சாதநுபு	உனது தர்திவரைகளிலே	கபர்திசாத்நுல	மேறு கபர்திவர!
வர்திராதந:	இளைப்பாறினவர்தி	த்வ் தர்திஷ்ட	நீர் சற்று தக்கும்;
சேஷ் ப்ரகர்தமாத்	எஞ்சியதை கடக்கட்டும்	மர்தி வர்திரம்ய	} என்னிடத்தில் இளைப்பாற } ர்திரிட்டுசெல்லவேண்டும்,
ர்தீதர்தி அர்த்	என்று நான்	கம்யதாத்ம	

தர்திடத் தந்நவத் சுவாத் கந்நமூலபலத் வஹு | ததாத் சுவாத் ஹர்திரேஷ்ட வர்திராதநுத: ஶுநுநுமர்திப்யசர்தி ||

ஹர்திரேஷ்ட	வாநரர்சுர்திரேஷ்டர்தி!	வஹு கந்நமூல-	} விசேஷமான கந்தமூல } பழங்களை உண்டு
தத்	ஆகையால்	பலத் தாசுவாத்	
தத் தர்திடத்	அவருடைய இந்த	வர்திராதந:	இளைப்பு நீர்த்தவர்தி
சுவாத் தந்நவத்	நல்ல மணம் வீசுகின்ற	அநுநுமர்திப்யசர்தி	உடனே செல்வர்தி.

அசுமாதகமர்தி சம்வந்ந: கபர்திமூலத் த்வயாத்ஸுர்தி வை | ப்ரத்யாத்ஸுர்திபு லோகேஷு மஹாநுநுபர்திப்யசர்தி: ||

கபர்திமூல	வாநரர்சுர்திரேஷ்டர்தி!	ர்திபு லோகேஷு	மூன்றுலகக்களிலும்
மஹாநுநுபர்திப்யசர்தி:	விசேஷ குணவாநர்தி	ப்ரத்யாத் வை	பிரதித்திபெற்றதன்றே;
	எதிர்கொண்டு ஸ்தக்கர்தி	அசுமாத் அபர்தி	எக்களுக்குக் கூட
	வேண்டுமென்பது	த்வய	உடமோடு
		த்வந்ந: அர்தி	ஒரு ஸம்பத்தம் உண்டு.

வேகவந்ந: புவந்நுதே யே புவநுதே மார்துதாத்மஜ | தேஷாந் மூலயதம் மந்யே த்வாமஹ் கபர்திகுஜர்தி ||

கபர்திகுஜர்தி	வாநரர்சுர்திரேஷ்டர்தி!	தேஷாந்	அவர்களுள்
மார்துதாத்மஜ	வாயுருமார்தி!	மூலயதம்	மிகசிறந்தவர்தி
யே புவநுதே:	எந்த வாநர்தி	த்வாந்	உம்மை
வேகவந்ந:	வேகமுடையவர்தி	அஹ்	நான்
புவந்ந:	தாவவல்லவர்தி	மந்யே	மதிக்கிறேன்.

ततः	அதனால்
शतक्रुः	நூறுய்க்ஞம் செய்த
सहस्राक्षः	ஆயிரம் கண்ணன் (இந்திரன்)
क्रुद्धः	கேரபம் கொண்டவனாய்

वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தினாலே
पर्वतानां पक्षान्	மலைகளின் இறகுகளை
तस तत्र	அக்கங்கே
सहस्रशः	ஆயிரம் துண்டக்களராக
चिरछेद्	வெட்டினான்.

स मासुपगतः क्रुद्धो वज्रमुद्यम्य देवराट् । ततोऽहं सहसा क्षिप्तः श्वसनेन महात्मना ॥

क्रुद्धः	கேரபம் கொண்ட
सः देवराट्	அந்த தேவலந்திரன்
वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை
उद्यम्य	ஓங்கிக்கொண்டு
मां उपगतः	என்னை நெருங்கினான் ;

ततः	அப்பொழுது
महात्मना	மஹாத்மாவான
श्वसनेन	வாயுதேவரால்
अहं सहसा	நான் விரைவாக
क्षिप्तः	தள்ளிவிடப்பட்டேன்.

अस्मिन् लवणतोये च प्रक्षिप्तः पुत्रगोक्षम । गुप्तपक्षसमयश्च तव पित्राऽभिरक्षितः ॥

पुत्रगोक्षम	ஓ வானாச்சீரேந்தலே !
अस्मिन्	இந்த
लवणतोये	உப்புநீர்க் கடலில்
प्रक्षिप्तः च	ஆழ்த்தீயமுக்கப்பட்ட வனாயும்

गुप्तपक्षसमयः च	பழுதுபடாது சிறகு முழுதுமுள்ளவனாயும்
तव पिता	உமது தந்தையினாலே
अभिरक्षितः	நன்கு பாதுகாக்கப்பட்ட டேன்.

ततोऽहं मानयामि त्वां मान्यो हि मम मारुतः । त्वया मे ह्येष सम्बन्धः कपिसुर्य महागुणः ॥

ततः	ஆகையால்
अहं	நான்
त्वां मानयामि	உம்மை பூஜிக்கின்றேன் ;
मम	என்னுடைய
मान्यः	பூஜைக் குரியவன்
मारुतः हि	வாயுபகவானே ;

कपिसुर्य	கபிசிகாமணியே !
त्वया	உம்மோடு
मे	எனக்கு
एषः सम्बन्धः	இந்த சம்பந்தம்
महागुणः हि	மஹாகுணமுடைய தன்றோ ?

तस्मिन्नेवं गते कार्ये सागरस्य ममैव च । प्रीतिं प्रीतमनाः कर्तुं त्वमर्हसि महाकपे ॥

महाकपे	மஹாகபியே !
तस्मिन् कार्ये	அந்த காரியம்
एवं	இப்படி
गते	நடந்திருக்கின்றமையால்
त्वं	நீர்

प्रीतमनाः	மனமகிழ்வுற்றவராய்
सागरस्य	கடலரசனுக்கும்
मम एव च	எனக்கும்
प्रीतिं कर्तुं	அனுக்கிரகம் செய்ய,
अर्हसि	தக்கவராகின்றீர்.

श्रमं मोक्षय पूजाञ्च गृहाण कपिसत्तम । प्रीतिश्च बहु मन्यस्व प्रीतोऽस्मि तव दर्शनात् ॥

कपिसत्तम	கேற கபிவா ;
श्रमं मोक्षय	களைப்பை ஆற்றிக்கொள்
पूजां च	பூஜையையும் [ஓம் ;
गृहाण	ஏற்றுக்கொள் ஓம் ;
प्रीतिं च	ப்ரீதியையும்

बहु मन्यस्व	பெரியதாய் பாராட்டும் ;
तव	உம்முடைய
दर्शनात्	தரிசனத்தாலேயே
प्रीतः	ஸந்தோஷமடைந்தவன்
अस्मि	ஆகிறேன்.

एवमुक्तः कपिश्रेष्ठस्तं नगोत्तममब्रवीत् । प्रीतोऽस्मि कृतमातिथ्यं मन्युरेपोऽपनीयताम् ॥

एवं इவ்வாறு
उक्तः சொல்லக்கேட்ட
कपिश्रेष्ठः கபிச்சேஷ்டர்
तं नगोत्तमं அந்த பர்வதச்சேஷ்டத்
தைப்பார்த்து
अब्रवीत् சொன்னார் ;

प्रीतः " மகிழ்ந்தவன்
अस्मि ஆகிறேன் ;
आतिथ्यं அதிதிபூஜை
कृतं செய்யப்பட்டது ;
एषः मन्युः இந்த சினமானது
अपनीयताम् போகக்கடவது.

त्वरते कार्यकालो मे अहश्चाप्यतिवर्तते । प्रतिज्ञा च मया दत्ता न स्थातव्यमिहान्तरे ॥

मे कार्यकाः எனது காரியஞ்செய்வ
தற்குரிய காலம்
त्वरते ஏவுகின்றது ;
अपि மேலும்
अहः च பகலும்
अतिवर्तते கழிந்துவிடுகின்றது ;

इह இது விஷயத்தில்
अन्तरे நடுவில்
न स्थातव्यं தங்கிநிற்கிறதில்லை என்று
मया என்னால்
प्रतिज्ञा च பிரதிக்ஷையும
दत्ता செய்யப்பட்டுள்ளது.

इत्युक्त्वा पाणिना शैलमालभ्य हरिपुङ्गवः । जगामाकाशमाविश्य वीर्यवान् प्रहसन्निव ॥

इति இவ்வண்ணம்
उक्त्वा உரைத்துவிட்டு
हरिपुङ्गवः வரனரச்சேஷ்டரான
वीर्यवान् வீர்யவானானஹனுமான்
पाणिना கையினால்

शैलं आलभ्य மலையை தழுவி
प्रहसन् புன்சிரிப்புடன்
आकाशं ஆகாசத்தை
आविश्य அடைந்து
इव அப்படியே
जगाम புறப்படலானார்.

स पर्वतसमुद्राभ्यां बहुमानादवेक्षितः । पूजितश्चोपपन्नाभिराशीर्भिरनिलात्मजः ॥१४३॥

अनिलात्मजः वायुकुमारराज्य
सः அவர்
पर्वतसमुद्राभ्यां மலைவினாலும் கடலின
லும்
बहुमानात् மிகு கௌரவத்தினால்

अवेक्षितः கண்டுகொள்ளப்பட்ட
उपपन्नाभिः தக்க [வராய்
आशीर्भिः च ஆசீர்வாதங்களாலும்
पूजितः பூஜிக்கப்பட்டார்.

अथोर्ध्वं दूरमुत्पत्य हित्वा शैलमहार्णवौ । पितुः पन्थानमास्थाय जगाम विमलेऽम्बरे ॥

अथ பின்பு
शैलमहार्णवौ மலையையும் கடலையும்
हित्वा விட்டுவிட்டு
ऊर्ध्वं மேலே
दूरं उत्पत्य வெகுதூரம் எழுந்து

पितुः पन्थानं பிதாவின் மார்க்கத்தை
आस्थाय அடைந்து
विमले நிர்மலமான
अम्बरे ஆகாயத்தில்
जगाम சென்றார்.

ततश्चोर्ध्वगतिं प्राप्य गिरिं तमवलोकयन् । वायुसूनुर्निरालम्बे जगाम विमलेऽम्बरे ॥

वायुसूनुः वायुकुमारர்
ततः च பின்னரும்
ऊर्ध्वगतिं प्राप्य மேல்கதியை அடைந்து
तं गिरिं அந்த பர்வதத்தை

अवलोकयन् பார்த்துக்கொண்டு
निरालम्बे ஆதாரமற்ற
विमले अम्बरे } நிர்மலமான ஆகாயமார்க்
जगाम } கத்தில்சென்றார்.

तद् द्वितीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् । पशशंसुः सुराः सर्वे सिद्धाश्च परमर्षयः ॥

सर्वे सुराः எல்லா தேவர்களும்
 सिद्धाः ஸித்தர்களும்
 परमर्षयः च பரமரிஷிகளும்
 हनुमतः ஹனுமாருடைய
 सुदुष्करं செய்தற்கரிய

द्वितीयं இரண்டாவதான
 तत् कर्म அந்த செயலை
 दृष्ट्वा கண்ணுற்று
 पशशंसुः வாயாரப்புகழ்ந்து ஏத்தி
 னார்கள்.

देवताश्चाभवन् हृष्टास्तत्रस्थास्तस्य कर्मणा । काञ्चनस्य सुनाभस्य सहस्राक्षश्च वासवः ॥

काञ्चनस्य பொன்மயமான
 सुनाभस्य முடிக்கையுடைய
 तस्य அதனுடைய
 कर्मणा செய்கையினால்
 तत्रस्थाः அங்கே வசிக்க

देवताः च தேவர்களும்
 सहस्राक्षः ஆயிரக்கண்ணனாகிய
 वासवः च இந்திரனும்
 हृष्टाः மகிழ்ச்சியடைந்தவர்
 अभवन् ஆனார்கள். [கனாக

उवाच वचनं धीमान् परितोषात् सगद्गदम् । सुनाभं पर्वतश्रेष्ठं स्वयमेव शचीपतिः ॥

धीमान् தீமானான
 शचीपतिः இந்திராணி நாயகர்
 पर्वतश्रेष्ठं பர்வதச்சீரேஷ்டமான
 सुनाभं ஸுனாபமென்னும்
 மைனாகத்தை நோக்கி

स्वयं एव தானே
 परितोषात् மனமகிழ்வாலே
 सगद्गदं தழுதழுத்த
 वचनं சொல்லை
 उवाच சொன்னார்.

हिरण्यनाभ शैलेन्द्र परितुष्टोऽस्मि ते भृशम् ॥ १४९ ॥

हिरण्यनाभ பொன் முடிக்கையுடைய
 शैलेन्द्र மலையாசனே!
 ते உன்னிடத்து

भृशं மிகவும்
 परितुष्टः சந்தோஷமுடையவன்
 अस्मि ஆகிறேன்.

अभयं ते प्रयच्छामि तिष्ठ सौम्य यथासुखम् ॥ १५० ॥

सौम्य ஸௌம்யம்!
 ते अभयं உனக்கு அபயம்

प्रयच्छामि கொடுத்தேன்
 यथासुखं तिष्ठ ஸுகமாக வாழ்க்கிரு.

साद्यं कृतं ते सुमहद्विक्रान्तस्य हनुमतः । क्रमतो योजनशतं निर्भयस्य भये सति ॥

भये பயப்படக்கூடியதாக
 सति இருப்பதிலும்
 निर्भयस्य பயப்படாதவரான,
 विक्रान्तस्य பராக்ரமவானான
 योजनशतं நூறுயோஜனையை

क्रमतः தானிச்செல்லும்
 हनुमतः ஹனுமாளுக்கு
 ते உன்னால்
 सुमहत् साद्यं பெரிய ஸஹாயம்
 कृतं செய்யப்பட்டது.

रामस्यैष हि दूत्येन याति दाशरथेर्हरिः । सत्क्रियां कुर्वता तस्य तोषितोऽस्मि वृदं त्वया ॥

एषः हरिः हि இந்த வானரரோ
 दाशरथेः தசரதபுக்திரரான
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 दूत्येन நூறு காரியமாக
 याति செல்லுகின்றார்.

तस्य அவருக்கு
 सत्क्रियां कुर्वता ஸத்காரம் செய்த
 त्वया உன்னால்
 वृदं तोषितः } மிகவும் ஸந்தோஷம்
 अस्मि } டைந்தவன் ஆகின்றேன்.

ततः प्रहर्षमगमद्विपुलं पर्वतोत्तमः । देवतानां पतिं दृष्ट्वा परितुष्टं शतक्रतुम् ॥ १५३ ॥

ततः அதனால்
 पर्वतोत्तमः பர்வதச்சரோவ்ட்டர்
 देवतानां पतिं தேவர்களுக்கு அரசனாகிய
 शतक्रतुं நூறு வேள்விசெய்த
 இந்திரனை

परितुष्टं ஸந்தோஷமடைந்தவ
 दृष्ट्वा அறிந்து [ராக
 विपुलं அபாரமான
 प्रहर्षं மனமகிழ்ச்சியை
 भगमत् அடைந்தார்.

स वै दत्तवरः शैलो बभूवावस्थितस्तदा । हनुमांश्च मुहूर्तेन व्यतिचक्राम सागरम् ॥

दत्तवरः வரத்தைப் பெற்ற
 सः शैलः वै அந்த மலையும்
 तदा அப்பொழுது
 अवस्थितः மேலே நிலைத்து நிற்ப
 தாக

बभूव ஆழிற்று;
 हनुमान् च ஹனுமாரும்
 मुहूर्तेन சூணத்தில்
 सागरं கடலை
 व्यतिचक्राम கடந்துசென்றார்.

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । तं प्रयान्तं समुद्रीक्ष्य ह्याकाशे मारुतात्मजम् ॥

अब्रुवन् सूर्यसङ्काशां सुरसां नागमातरम् ॥ १५५ ॥

ततः அப்பொழுது
 देवाः தேவர்களும்
 सगन्धर्वाः கந்தர்வர்களோடு கூடின
 सिद्धाः च ஸித்தர்களும்
 परमर्षयः மஹரிஷிகளும்
 आकाशे ஆகாசத்தில்
 प्रयान्तं வேகமாய்ப் போய்க்கொ
 तं அந்த [ண்டிருக்கிற

मारुतात्मजम् வாயுகுமாரரை
 समुद्रीक्ष्य பார்த்து
 सूर्यसङ्काशां சூரியன்போன்ற ஒளி
 नागमातरं ஸர்ப்பங்களுக்குத்
 தாயான
 सुरसां ஸூரஸையைப் பார்த்து
 अब्रुवन् हि இப்படிச் சொன்னார்கள்.

अयं वातात्मजः श्रीमान् पृवते सागरोपरि । हनुमान् नाम तस्य त्वं मुहूर्ते विघ्नमाचर ॥

राक्षसं रूपमास्थाय सुघोरं पर्वतोपमम् । दंष्ट्राकरालं पिङ्गाक्षं वक्त्रं कृत्वा नभःस्पृशम् ॥

अयं वातात्मजः இந்த வாயுகுமாரரான
 श्रीमान् ஸ்ரீமானான
 हनुमान् नाम ஹனுமார் என்பவர்
 सागरोपरि அலைகடலின்மேல்
 पृवते தாவிச்செல்கின்றனர்,
 त्वं நீ
 नभःस्पृशं ஆகாயத்தை அளையும்
 पर्वतोपमं மலைக்கு நிகரான
 सुघोरं அதிகொடமான

राक्षसं रूपं ராக்ஷஸரூபத்தை
 आस्थाय எடுத்துக்கொண்டு
 वक्त्रं வாயை
 दंष्ट्राकरालं } அஞ்சத்தக்க பல்லுடை
 पिङ्गाक्षं कृत्वा } யதாயும் சிவந்த கண்ட
 नैयुदयतாயும் செய்து
 तस्य அவருக்கு
 मुहूर्ते ஒரு முஹூர்த்தகாலம்
 विघ्नं இடையூறு
 आचर செய்.

बलमिच्छामहे ज्ञातुं भूयश्चास्य पराक्रमम् । त्वां विजेष्यत्युपायेन विषादं वा गमिष्यति ॥

त्वां	உன்னை
उपायेन	உபாயத்தினால்
विजेष्यति	வெல்லுகின்றாரே
वा	அல்லது
विषादं गमिष्यति	துன்பத்தை அடைந்து திகைக்கின்றாரே

अस्य	இவருடைய
बलं	வலிமையையும்
पराक्रमं च	ஆண்மையையும்
शातुं	நன்குணர்
भूयः	மறுபடியும்
इच्छामहे	விரும்புகின்றோம்.

एवमुक्त्वा तु सा देवी दैवतैरभिसत्कृता । समुद्रमध्ये सुरसा विभ्रती राक्षसं वपुः ॥
विकृतञ्च विरूपञ्च सर्वस्य च भयावहम् । प्लवमानं हनूमन्तमावृत्येदमुवाच ह ॥ १६० ॥

एवं उक्त्वा	இவ்விதம்வெண்டப்பட்ட
सा सुरसा देवी	அந்த ஸுரஸாதேவி
दैवतैः तु	தேவர்களாலேயே
अभिसत्कृता	உபசரிக்கப்பட்டவளாய்
समुद्रमध्ये	சமுத்திரத்தின் மத்தி
विकृतं च	விகாரமும் [யில்]
विरूपं च	கேராரமும்
सर्वस्य	யாவருக்கும்

भयावहं च	பயக் தரத்தக்கதுபான
राक्षसं वपुः	ராக்ஷஸரூபத்தை
विभ्रती	தரித்துக்கொண்டு
प्लवमानं	தாவிச்செல்கிற
हनूमन्तं	ஹனுமாரை
आवृत्य	எதிர்த்துத்தகைந்து
इदं उवाच	இதை சொன்னான்.
ह	காண்!

मम भक्ष्यः प्रदिष्टस्त्वमीश्वरैर्वानरर्षभ । अहं त्वां भक्षयिष्यामि प्रविशेदं पमाननम् ॥ १६१ ॥

वानरर्षभ	ஓ வானரேரத்தம்!
त्वं ईश्वरैः	நீ தேவர்களாலே
मम भक्ष्यः	எனக்கு இரையாக
प्रदिष्टः	நியமிக்கப்பட்டாய்;
अहं	நான்

त्वां	உன்னை
भक्षयिष्यामि	தின்னப்போகின்றேன்
मम	என்னுடைய
इदं आननं	இந்த வாய்க்குள்
प्रविशः	புருவாயாக.

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिर्वानरर्षभः । प्रहृष्टवदनः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥ १६२ ॥

सुरस्या	ஸுரஸயால்
एवं उक्तः	இவ்வாறுசொல்லப்பட்ட
श्रीमान्	ஸ்ரீமானை
वानरर्षभः	வானரத்தேவதர்

प्रहृष्टवदनः	முகமலர்க்து
प्राञ्जलिः	கைகப்பியவாய்
इदं वचनं	இந்த வார்த்தையை
अब्रवीत्	சொன்னார்.

रामो दाशरथिर्नाम प्रविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा वैदेह्या चापि भार्यया ॥

दाशरथिः	தசரதரின் புத்திரராகிய
रामः नाम	ஸ்ரீராமர் என்பவர்
भ्रात्रा	ஸகோதரரான
लक्ष्मणेन सह अपि	லக்ஷ்மணருடனும்

भार्यया	பத்தினியான
वैदेह्या च	வைத்தெயிடனும்
दण्डकावनं	தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्टः	வந்து சங்கியிருந்தார்.

अन्यकार्यविषक्तस्य बद्धवैरस्य राक्षसैः । तस्य सीता हता भार्या रावणेन यशस्विनी ॥

राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களுடன்
बद्धवैरस्य	பகைகொண்டவராய்
अन्यकार्य- विषक्तस्य	வேறுகாரியத்தில் சென் நிற்குந்த

तस्य	அவருடைய
भार्या	பார்யையான
यशस्विनी सीता	சித்திமதிவ
रावणेन हता	ராவணனால் செல்.

तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् । कर्तुमर्हसि रामस्य साह्यं विषयवासिनी ॥

அஹ்
ராமசாசனாட்
தூந:
தஸ்யா: சகாசம்
ரமிஷ்யே

நான்
ஸ்ரீராமருடைய ஏவலி
தூதனாய் [னால்
அவனிடத்திற்கு
செல்லுகிறேன்;

ராமஸ்ய
விஷயவாஸினி
சாஹ்யம்
கர்து அஹ்சி

ஸ்ரீராமருடைய
தேசத்தில் வசிக்கிறவ
ளான நீ
ஸஹாயத்தை
செய்யவேண்டும்.

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामं चाक्लिष्टकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

அதவா
மேதிலி
அக்லிஷ்டகாரிணம்
ராமம் ச
தூஷ்டா
தே வக்த்ரம்

அல்லவென்றால்
மைதிலியையும்
நன்மை செய்கின்ற
ஸ்ரீராமரையும்
கண்டுகொண்டு
உன் வாயை

அகாமிஷ்யாமி
தே
ஸயம்
புரிஷ்ணோமி

நானே வந்தடைகின்
றேன்.
உனக்கு
ஸத்தியமாய்
பிரதிக்கொடு பண்ணு
கிறேன்.

एवमुक्त्वा हनुमता सुरसा कामरूपिणी । अब्रवीन्नातिवर्तेन्मां कश्चिदेष वरो मम ॥१६७॥

காமரூபிணி
சுரசா
ஹனுமதா
ஏவம்
உக்தா
கஷித்

வேண்டியருபமெடுக்க
ஸுரையை [வல்ல
ஹனுமாரால்
இவ்வாறு
சொல்லப்பட்டவளாய்
“ஒருவரும்

மா
ந அதிவர்த்தே
ஏஷ:
மம
வர:
அப்ரவீத்

என்னை
கடந்து செல்லக்கூடாது;
இது
எனது
வரம்”
என்று சொன்னான்.

तं प्रयान्तं समुद्रीक्ष्य सुरसा वाक्यमब्रवीत् । बलं जिज्ञासमाना वै नागमाता हनूमतः ॥
प्रविश्य वदनं मेऽद्य गन्तव्यं वानरोत्तम । वर एष पुरा दत्तो मम धात्रेति सत्त्वरा ॥
व्यादाय वक्त्रं विपुलं स्थिता सा मारुतेः पुरः ॥ १६९ ॥

நாகமாதா
சுரசா
ஹனுமத:
பலம்
ஜிஜ்ஞாஸமானா வை
புரியான்தம்
தம் சமூதிரீக்ஷ்ய
வானரோத்தம
மே வதனம்
புரிஷ்ய
அத
கந்தவ்யம்
ஏஷ:
புரா

ஸர்ப்பங்களின் தரயான
ஸுரையை
ஹனுமருடைய
பலத்தை
அறிந்துக்கொள்ள
விரும்பியவளாகவே
வேகமாய்ப்போகிற
அவரை உற்றுநோக்கி
“வானரோத்தம!
எனது வாயை
புருந்துவிட்டு
இப்பொழுது
போகவேண்டும்;
இது
முற்காலத்தில்

தா
மம
தத்: வர:
ஐதி
வாக்யம்
மாருதே:
புர:
ஸ்திதா
ஸா
வக்த்ரம்
ஸத்வரா
விபுலம்
வ்யாடாய
அப்ரவீத்

ப்ரம்மாளினால்
எனக்கு
கொடுக்கப்பட்ட வரம்”
என்ற
சொல்லை
ஹனுமருக்கு
எதிரில்
நின்றகொண்டு
அவள்
வாயை
வேகமாய்
மிகப்பெரியதாய்
திறந்துகொண்டு
சொன்னான்.

चकार सुरसा वक्त्रपशीतीयोजनायतम्

सुरसा   ஸுரஸை
वक्त्रं   வாயை

हनुमानचलप्रख्यो नवतीयोजनोच्छितः

अचलप्रखरः   மலையை திகர்த்த
हनुमान्   ஹனுமார்

चकार सुरसा वक्त्रं शतयोजनमायतम्

सुरसा   ஸுரஸை
वक्त्रं   வாயை

॥ १७७ ॥

अशीतीयोजनायतं என்பதுயோஜனைகள்
चकार   செய்தாள். [அகன்றதாக

॥ १७८ ॥

नवतीयोजनो- } தொண்ணூறு யோஜனை
च्छितः   } கள் வளர்ந்தவரானார்.

॥ १७९ ॥

शतयोजनं   நூறுயோஜனை
आयतं   அகன்றதாக
चकार   செய்துகொண்டாள்.

तद्दृष्ट्वा व्यादितं त्वास्यं वायुयुत्रः सुबुद्धिमान् । दीर्घजिह्वं सुरसया सुघोरं नरकोपमम् ॥
स संक्षिप्यात्मनः कायं जीमूत इव मारुतः । तस्मिन् मुहूर्ते हनुमान् बभूवांगुष्ठमात्रकः ॥

सुबुद्धिमान्   அறிவிற் சிறந்த
वायुयुत्रः   வாயுபுத்திரரான
सः हनुमान्   அந்த ஹனுமார்
सुरसया   ஸுரஸையினால்
व्यादितं   திடுக்கப்பட்ட
दीर्घजिह्वं   நீண்ட நாக்கையுடைய
सुघोरं   மிகக் கோரமாய் [தாய்
नरकोपमं   நரகத்தையொத்த
तत्   அந்த
आस्यं   வாயை
दृष्ट्वा   பார்த்து

आरमनः   தனது
कायं   சரீரத்தை
तु   எதிரிடையாய்
संक्षिप्य   சுருக்கிக்கொண்டு
मारुतः   காற்றுள்ள
जीमूतः   மேகம்
इव   போல
तरिमन्   அந்த
मुहूर्ते   நொடியில்
अंगुष्ठमात्रकः   அங்குசுட்டப்பிரமாண
बभूव   ஆனார். [மாக

सोऽभिपत्याशु तद्वक्त्रं निष्पत्य च महाजवः । अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥

महाजवः   மஹாவேகத்தோடுகூடிய
सः श्रीमान्   அந்த ஸ்ரீமான்
तद्वक्त्रं   அவள் வாயில்
अभिपत्य   புகுந்து
आशु   உடனே
निष्पत्य   வெளிக்கிளம்பி

च   தத்கூணமே
अन्तरिक्षे   ஆகாயத்தில்
स्थितः   நின்றனுகொண்டு
इदं   இந்த
वचनं   வார்த்தையை
अब्रवीत्   சொன்னார்.

प्रविष्टोऽस्मि हि ते वक्त्रं दाक्षायणि नमोऽस्तु ते । गमिष्ये यत्र वैदेही सत्यश्वासीद्वरस्तव ॥

दाक्षायणि   தாசுநாயணி!
ते   உனக்கு
नमः अस्तु   வந்தனம்.
ते वक्त्रं   உனது வாயில்
प्रविष्टः अरिम   புகுந்துவிட்டேன்.
हि   அதனால்

तवः वरः च   உனது வாரும்
सत्यः   யதார்த்தமாக
आसीत्   ஆயிற்று.
वैदेही   வைதேஹி
यत्र   எங்கிருக்கிறானோ அங்கு
गमिष्ये   போய்வருகிறேன்.

तं दृष्ट्वा वदनान्मुक्तं चन्द्रं राहुमुखादिव । अब्रवीत् सुरसा देवी स्वेन रूपेण वानरम् ॥
अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् । समानयस्व वैदेहीं राघवेण महात्मना ॥

சுரசா தேவீ	ஸுரசா தேவியானவள்	ஹரிசுரேஸு	வானரோத்தம!
வதனாந்	வாயிலிருந்து	அய்சிஹ்ய	காசியம் கைகடும் பொரு
முக்	விடுபட்டு	யயாசுஹ்	ஸு-கமரக [ட்டு
ராஹுமுஹாந்	ராஹுவின் வாயிலிருந்து	கச்ச	செல்லுக.
சுந்ரீ	(விடுபட்ட) சந்திரனை	மஹாமனா	மஹா த்மரவான
ஹ	போலிருக்கும்	ராஹவே	ஸ்ரீ ராகவரோடு
த வானரீ	அந்த வானரை கோக்கி,	வீதீ	வைதேகியை
ஸேந ரூபே	சுயரூபத்துடன்	சமானயஸ்	சேர்த்துமகிழ்ந்தருள்க
சூமீ	"சென்மய!	அவீ	என்று சொன்னான்.

तत्तृतीयं हनुमतो दृष्ट्वा कर्म सुदुष्करम् । साधु साध्विति भूतानि प्रशंसुस्तदा हरिम् ॥

ஹூதானி	உயிர்களெல்லாம்	ஹரி	வானரை
ஹனுமத:	ஹனுமாருடைய	ததா	அப்பொழுது
தத் தூதீயம்	அந்த மூன்றாவது	சாஹு சாஹு	"சன்று சன்று"
சுதுஷ்கரம்	செயற்கரியதான	ஐதி	என்று
கரம்	செய்கையை	புராசஸு:	விசேஷித்துக்கொண்
ஹூ	பார்த்து		டாடின.

स सागरमनाधृष्यमभ्येत्य बरुणालयम् । जगामाकाशमाविश्य वेगेन गरुडोपमः ॥१८७॥

வேன	வேகத்தால்	சாஹர்	ஸமுத்திரத்தை
கரூடோபம:	கருடனுக்கு சிகரான	அஹ்யே	கடந்துசென்று
ச:	அவர்	ஆகாசம்	ஆகாசத்தை
அநாஹ்யம்	கடத்தற்கரியதாய்	அவிஷ்ய	அடைந்து
வரூணாலயம்	வருணர்க்கு இருப்பிடமான	ஜகாம	சென்றார்.

सेविते वारिधाराभिः पतगैश्च निषेविते । चरिते कैशिकाचार्यैरैरावतनिषेविते ॥ १८८ ॥

सिंहकुञ्जरशार्दूलपतगोरगवाहनैः । विमानैः संपताञ्जिश्च विमलैः समलंकृते ॥ १८९ ॥

वज्राशनिसमाघातैः पावकैरुपशोभिते । कृतपुण्यैर्महाभागैः स्वर्गजिञ्जिरलंकृते ॥ १९० ॥

बहता हव्यमत्यर्थं सेविते चित्रभानुना । ग्रहनक्षत्रचन्द्रार्कितारागणनिषेविते ॥ १९१ ॥

महर्षिगणगन्धर्वनागयक्षसमाकुले । विविक्ते विमले विश्वे विश्वावसुनिषेविते ॥ १९२ ॥

देवराजगजाक्रान्ते चन्द्रसूर्यपथे शिवे । विताने जीवलोकस्य वितते ब्रह्मनिर्मिते ॥ १९३ ॥

बहुशः सेविते वीरैर्विद्याधरगर्णवैरैः । जगाम वायुमार्गे तु गरुत्मानिव मारुतिः ॥ १९४ ॥

வாரிஹாராபி:	மழைத்தாரைகளால்	கேசிகாஹ்யை:	கைசிகம் என்னும் ராகத் தை பாடும் தம்புரு முதலியவர்களால்
சேவீ	நிறைந்ததாய்	சரீ	
பதகை:	பறவைகளால்		
நிஷேவீ	தங்கப்பட்டதும்		

ऐरावतनिषेविते இந்திரனில் இடப்பட்ட

विहकुञ्जर- } லிம் ஹம், யானை, புலி,
शार्ङ्गलपतगो- } பறவை, பாம்பு ஆகிய
रगवाहनैः } வாஹனங்களோடு

संवतद्भिः மேலே பறந்துசெல்லும்

विमलैः அழகிய

विमानैः விமானங்களாலும்

समलंकृते च நன்றயலங்கரிக்கப் பட்ட

वज्राशनि- } வஜ்ராயுதத்தினாலும் இ
समाघातैः } டியேற்றினாலுமுண்டான

पावकैः அக்னிகளினாலே

उपशोभिते ஒளிசெய்யப்பட்டும்

कृतपुण्यैः புண்ணியம் செய்தவர்க

स्वर्गजिह्वैः ஸ்வர்கத்தை ஜிஹ்வை

महाभाजैः பெரியோர்களாலும்

अलंकृते அலங்கரிக்கப்பட்டதும்

हृद्यं ஹயிர் பாகத்தை

अत्यर्थं இடைவிடாது, அதிகமாய்

बहता வஹித்துக்கொண்டிருக்

विषभारुना அக்னிபகவானால் [கிற

सेविते தங்கப்பட்டதும்

महनक्ष- } கோள், நகைத்திரங்கள்,
चन्द्रांकनारा- } சந்திரன், சூரியன், இகர
गणनिषेविते } நகைத்திரக் கூட்டம் மு

तलियवन्त्रुलं நிறைந்த

रुक्कப்பட்டதும்,

महर्षिगण-

गन्धर्वाग-

यक्षसमाकुले

विविके

विमले

विश्वे

ரிஷிகள், கந்தர்வர் நாகர்,

யக்ஷர் இவர் கூட்டங்க

ளால் நிறைந்ததும்

இனியதாய்

நிர்மலமாய்

எங்கும் பார்த்து விரிந்த

தும்

विधावसुनिषेविते விசுவாவஸு என்ற கந்தர்

வரால் தங்கப்பட்டதும்

देवराज- } இந்திரனுடைய யானையி

गजाक्रान्ते } னால் திரியப்பட்டதும்

चन्द्रसूर्यपथे சந்திரசூர்யர்கள் செல்

லும் மார்க்கமானதும்

शिवे மங்களகரமானதும்

जीवलोकस्य நிலவுலகத்திற்கு

ब्रह्मनिर्मिते பிரம்மாவால் செய்யப்

वितते விஸ்தாரமான [பட்ட

विताने உறைபோன்றதும்

वीरैः வீரர்களாயும்

वरैः ச்ரேஷ்டர்களாயுமுள்ள

विधावरगणैः வித்யாதரக்கூட்டங்க

बहुशः எங்கும் [ளால்

सेविते तु நிறைந்ததுமான

वायुमार्गे வாயுமார்க்கத்தில்

मारुतिः மாருதி

गह्वान् इव கருடர் போல

जगाम சென்றார்.

हनुमान् मेघजालानि प्राकर्षन्मारुतो यथा

॥ १९५ ॥

मारुतः यथा வாயுவைப்போல்

हनुमान् ஹனுமார்

मेघजालानि மேகக்கூட்டங்களை

प्राकर्षन् இழுத்தார்.

कालागरुसवर्णानि रक्तपीतसितानि च । कपिनाऽऽकृष्यमाणानि महाभ्राणि चकाशिरे ॥

कपिना வானரரால்

रक्तपीत- } சிவப்பு, மஞ்சள், வெண்

आकृष्यमाणानि ஆகர்ஷிக்கப்படுகிற

सितानि च } மை முதலிய வர்ண

महाभ्राणि பெருமேகங்கள்

முடையவைகளாயும்

कालागरु- } கரிய ஆகில்போன்ற வர்

सवर्णानि } ணமுடையவைகளாயும்

चकाशिरे பிரகாசித்தன.

प्रविशन्नभ्रजालानि निष्पतंश्च पुनः पुनः । प्रावृषीन्दुरिवाभाति निष्पतन् प्रविशंस्तदा ॥

अभ्रजालानि மேகக்கூட்டங்களில்
पुनः पुनः அடிக்கடி
प्रविशन् துழைபவராயும்
निष्पतन् च வெளிப்படுபவராயும்
प्रावृषि மழைகாலத்தில்

प्रविशन् துழைக்கும்
निष्पतन् வெளிப்பட்டும் காண்கிற
इन्दुः इव சந்திரன் போல
तदा அப்பொழுது
आभाति விளங்கினார்.

प्रदृश्यमानः सर्वत्र हनुमान् मारुतात्मजः । भेजेऽम्बरं निरालम्बं लम्बपक्ष इवाद्विराट् ॥

मारुतात्मजः வாயுருமாராகிய
हनुमान् ஹனுமார்
सर्वत्र எல்லா பக்கங்களிலும்
प्रदृश्यमानः காணப்படுபவராய்

लम्बपक्षः தொக்கும் சிறகுகளு
अद्विराट् इव பெரிய மலைபோல [டைய
निरालम्बं நிராதாரமாகிய
अम्बरं भेजे ஆகாயத்தில் விளங்கினார்.

पुवमानन्तु तं दृष्ट्वा सिंहिका नाम राक्षसी । मनसा चिन्तयामास प्रवृद्धा कामरूपिणी ॥

कामरूपिणी வேண்டிய ரூபமெடுக்க
प्रवृद्धा கொழுத்த [வல்ல
सिंहिका नाम லிம்லியிகை என்ற
राक्षसी ராக்ஷஸி
पुवमानं பாய்ந்துசெல்கிற

तं அவரை
दृष्ट्वा பார்த்து
तु அவர் விஷயத்தில்
मनसा மனதில்
चिन्तयामास சிந்திக்கலுற்றான்.

अद्य दीर्घस्य कालस्य भविष्याम्यहमाशिता । इदं हि मे महत्सत्त्वं चिरस्य वशमागतम् ॥

अहं நான்
दीर्घस्य வெகு
कालस्य காலத்திற்குப்பின்
अद्य இன்றுதான்
आशिता புஜித்தவளாக
भविष्यामि ஆவேன் ;
हि ஏனெனில்

इदं இந்த
महत् பெரிய
सत्त्वं வினக்கு
चिरस्य வெகுகாலத்திற்குப்பின்
मे எனக்கு
वशं வசமாக
आगतं வாய்க்கது.

इति सञ्चिन्त्य मनसा छायास्य समाक्षिपत् । छायायां गृह्यमाणायां चिन्तयामास वानरः॥

इति கீழ்ச்சொன்னபடி
मनसा மனதினால்
सञ्चिन्त्य நன்றாய் ஆலோசித்து
अस्य அவருடைய
छायां நிழலை

समाक्षिपत् பற்றி இழுத்தான்.
वानरः வானர்
छायायां நிழல்
गृह्यमाणायां கவரப்பட்டதும்
चिन्तयामास சிந்திக்கார்.

समाक्षिप्तोऽस्मि सहसा पङ्कृतपराक्रमः । प्रतिलोमेन वातेन महानौरिव सागरे ॥२०२॥

सागरे கடலில்
प्रतिलोमेन எதிராக வீசும்
वातेन காற்றினால்
महानौरि इव பெரிய மரக்கலம் போல்

सहसा திடீரென்று
पङ्कृतपराक्रमः பலங்குன்றியவனாய்
समाक्षिप्तः தடைசெய்யப்பட்டவ
अस्मि ஆவேன். [னாய்

तिर्यगूर्ध्वमथश्चैव वीक्षमाणस्ततः कपिः । ददर्श स महत्सच्चमुत्थितं लवणांभसि ॥२०३॥

ச: கபி:	அந்த வானார்	வீக்ஷமாண:	பார்க்கிறவராய்
ततः	அக்கிருந்தே	लवणांभसि	உப்புநீர்க்கடலில்
तिर्यक्	பக்கங்கவிலும்	उत्थितं	மேலெழுந்த
ऊर्ध्वं च	மேலும்	महत् सर्वं	ஒரு பெரிய சூதத்தை
अथः एव	கீழும்	ददर्श	கண்டார்.

तद् दृष्ट्वा चिन्तयामास मारुतिर्विकृताननम् । कपिराजेन कथितं सच्चमद्भुतदर्शनम् ॥
छायाग्राहि महावीर्यं तदिदं नात्र संशयः ॥ २०४ ॥

मारुतिः	மாருதி	अद्भुतदर्शनं	அத்புதமான தோற்ற முடைய
तद्	அதை	महावीर्यं	மஹாவீர்யமுள்ள
दृष्ट्वा	கண்ணுற்று	छायाग्राहि	நிழலைபிடித்திழுக்கக்
तद्	"அது	सर्वं इदं	சூதம் இது ; [கூடிய
कपिराजेन	வானாவேந்தரால்	अत्र	இந்த விஷயத்தில்
कथितं	சொல்லப்பட்ட	संशयः न	சந்தேகமில்லை" என்று
विकृताननं	விசாரமான முகத்தையுடைய	चिन्तयामास	எண்ணினார்.

स तां बुद्ध्वास्यत्स्वेन सिंहिकां मतिमान् कपिः । व्यवर्धत महाकायः प्रावृषीव बलाहकः ॥

सः	அந்த	बुद्ध्वा	தெரிந்துகொண்டு
मतिमान् कपिः	புத்திமானாகிய வானார்	प्रावृषि	மழைகரலத்தில்
तां	அவளை	बलाहकः इव	கருமுகில்போல
सिंहिकां	லிம்லிகை என்று	महाकायः	பேருருவமாக
अथर्वरेण	உண்மையாக	व्यवर्धत	விரைவாய் வளர்த்தார்.

तस्य सा कायमुद्रीक्ष्य वर्धमानं महाकपेः । वक्त्रं प्रसारयामास पातालाम्बरसन्निभम् ॥

तस्य	அந்த	सा उद्रीक्ष्य	அவள் கண்டு
महाकपेः	வானாச்சீரேஷ்டரின்	पातालाम्बर-	} பாநாளத்தையும், ஆகா सन्निभं } யத்தையும் ஒத்த
कायं	சரீரத்தை	वक्षं प्रसारयामास	
वर्धमानं	பேருருவாகிறதாக		

घनराजीव गर्जन्ती वानरं समभिद्रवत् ॥ २०७ ॥

घनराजीव	கோககூட்டம்	वानरं	வானரை
इव	போல்	समभिद्रवत्	எதிரிலேடித்தூர்த்தி னார்.
गर्जन्ती	முழங்குகிறவளாய்		

स ददर्श ततस्तस्या विवृतं सुमहन्मुखम् । कायमात्रं च मेधावी मर्माणि च महाकपिः ॥

सः	அந்த	विवृतं	திறக்கப்பட்ட
मेधावी	புத்திமானாகிய	सुमहत् मुखं	மிகப்பெரிய வாயையும்
महाकपिः	வானாப் பெரியோன்	कायमात्रं च	அவளுடைய அளவையு
ततः	அக்கிருந்தே	मर्माणि च	உயிர்நிலைகளையும் [ம்
तस्याः	அவளுடைய	ददर्श	கண்டுகொண்டார்.

स तस्या विवृते ववत्रे वज्रसंहननः कपिः । संक्षिप्य मृदुरात्मानं निष्पपात महाबलः ॥

ச: மஹாபல: அந்த மஹாபலவானான
கபி: வானரர்
ஆர்மானம் தன்னை
மூறு: சற்றுநேரம்
சங்க்ஷிய கருக்கிக்கொண்டு

தஸ்ய: அவளுடைய
விவ்ருநே வவத்ரே அக்காந்த வாய்க்குள்
வஜ்ரசஹநந: வஜ்ராயுதத்தின் விழ்ச்சிக்கு நிகரானவராய்
நிஷ்பபாத விழுந்தார்.

आस्ये तस्या निमज्जन्तं ददृशुः सिद्धचारणाः । ग्रस्यमानं यथा चन्द्रं पूर्णं पर्वणि राहुणा ॥

சிஹ்ருசாரணா: வலித்தர்களுமும், சாரணர்
பர்வணி பர்வகாலத்திள் [களுமும்,
ராஹுணா ராகுவினாள்
ஐஸ்யமானம் விழுங்கப்படுகிற

பூர்ண சந்திரனை போல
தஸ்ய: ஆஸ்யே அவளுடைய வாயினுள்
நிமஜ்ஜந்நம் விழுந்து முழுனைவனான
ட்ரூஷு: கவனித்தார்கள். [ய்,

ततस्तस्या नखैस्तीक्ष्णैर्मर्माण्युत्कृत्य वानरः । उत्पपाताथ वेगेन मनस्संपातविक्रमः ॥

அத உடனே
தீக்ஷணை: கூரிய
நக்சை: நகங்களால்
தஸ்ய: அவளுடைய
மர்மாணி உயிர்நிலைகளை
உக்ருத்ய கிழித்து

மனஸ்ச்பாத-) மனோவேகமுற்றுக் கருதி
விக்ரம:) உபய செல்லவல்லபராக்
வானர: வானரர் [கிரமமுடைய
தத: அக்கிருத்து
வேகென மனோவேகமாய்
உஹ்பபாத வெளிக்கிளம்பினார்.

तान्तु दृष्ट्या च धृत्या च दाक्षिण्येन निपात्य च । स कपिववरो वेगाद् ववृधे पुनरात्मवान् ॥

ஆர்மவான் மனோதைரியமுடைய
கபிவவர: ச: கபிச்சீரேஷ்டரான அவர்
ட்ரூஷ்யா ச அறிவினாலும்
ட்ரூஷ்யா ச தைரியத்தினாலும்
டாக்ஷிண்யென ச வலிமையினாலும்

தா் அவனை
நிபாத்ய கொன்றுவிட்டு
புன: து உடனே முன்போல
வேகாத் விரைவாக
வவ்ருதே பேருருவக்கொண்டார்.

हृतहृत् सा हनुमता पपात लवणांभसि । स्वयम्भुवैव हनुमान् सृष्टस्तस्या निपातने ॥

ஹனுமதா ஹனுமாரால்
ஹதஹ்ரு மார்புகிழிக்கப்பட்ட
சா அவள்
லவணாம்பசி உவர்க்கடலில்
பபாத மரண்டு விழந்தனள்.

ஹனுமான் ஹனுமார்
தஸ்ய: அவளுக்கு
நிபாதநே ஐவ நாசத்திற்காகவே
ஸ்வயம்புவா கிரமனால்
சுஹ: சிருஷ்டிக்கப்பட்டவர்.

तां हतां वानरेणाशु पतितां वीक्ष्य सिंहिकाम् । भूतान्याकाशचारीणि तमूचुः पुवगर्षभम् ॥

தா் சிஹிகா் அந்த எரிமஹிகையை
வானரேண வானரரால்
ஆஸு மிக விரைவாய்
ஹதா் கொல்லப்பட்டு
பதிதா் வீக்ஷ்ய விழுந்தவளாய் கண்டு

ஆகாசசாரிகளான
பூதானி பூகங்கள்
தம் அந்த
பூவகர்ஷம் வானரச்சீரேஷ்டரைப்
கூசு: கொண்டுள்ளார்கள். [பார்த்து

भीममद्य कृतं कर्म महत् सत्त्वं त्वया हतम् । साधयार्थमभिप्रेतपरिष्टं पुवतां वर ॥२१५॥

பூவதா வர வானரோத்தம!
 अद्य இப்பொழுது
 त्वया உம்மால்
 भीमं कर्म பயங்கரமான கார்யம்
 कृतं செய்யப்பட்டது;
 महत् பெரும்

सरं சூதம்
 हतं கொல்லப்பட்டது;
 अभिप्रेतं எண்ணின
 अर्थं காரியத்தை
 परिष्टं ஓரிடைபூறுமின்றி
 साधय செய்துமுடிப்பீர்.

यस्य त्वेतानि चत्वारि वानरेन्द्र यथा तव । धृतिर्दृष्टिर्मतिर्दाक्ष्यं स्वकर्मसु न सीदति ॥

वानरेन्द्र வானரோந்திர!
 धृतिः தைரியம்
 दृष्टिः விசாரணை,
 मतिः புத்தி,
 दाक्ष्यं வலிமை
 एतानि चत्वारि என்ற இந்த நான்கும்

तव உமக்கு
 यथा எப்படியோ அப்படி
 यस्य तु எவனுக்குண்டோ அவன்
 स्वकर्मसु தனது கார்யங்களில்
 न सीदति இடையூறுகளுக்கு இடங்
 கொடாள்.

स तैः संपूजितः पूज्यैः प्रतिपन्नप्रयोजनः । जगामाकाशमाविश्य पन्नगाशनवत् कपिः ॥

सः அந்த
 प्रतिपन्नप्रयोजनः காரியத்தின் ஸாராம்சத்
 தை உள்ளபடி அறிந்த
 कपिः வானார்
 पूज्यैः பூஜிப்பதற்குரியவரான
 तैः அவர்களாலேயே

संपूजितः செவ்வென கௌரவிக்கப்
 பட்டவராய்
 आकाशं ஆகாயத்தை
 आविश्य அடைந்து
 पन्नगाशनवत् கருடர்போல்
 जगाम சென்றார்.

प्राप्तभूयिष्ठपारस्तु सर्वतः प्रतिलोकयन् । योजनानां शतस्यान्ते वनराजि ददर्श सः ॥

सः அவர்
 योजनानां } யோஜனைகள் நூற்றின்
 शतस्य अन्ते तु } முடிவிலே
 प्राप्तभूयिष्ठपारः பெரும்பாறு அக்கரை
 யை உடைந்தவராய்

सर्वतः காண்கு புறமும்
 प्रतिलोकयन् பார்க்கையில்
 वनराजि வனவரிசையை
 ददर्श கண்டார்.

ददर्श च पतन्नेव विविधद्रुमभूषितम् । द्वीपं शाखागृगश्रेष्ठो मलयोपवनानि च ॥ २१९ ॥

शाखागृगश्रेष्ठः வானரச்சேஷ்டர்
 पतन् एव ஆகாயத்தில் சென்று
 கொண்டே
 विविधद्रुमभूषितं பலவிதமரங்களாலலங்க
 ரிக்கப்பட்ட

द्वीपं च தீவையும்
 मलयोपवनानि च மலயமலையின் உபவனங்
 களையும்
 ददर्श கண்டார்.

सागरं सागरानूपं सागरानूपजान्द्रुमान् । सागरस्य च पत्नीनां मुखान्यपि विलोकयन् ॥
 स महामेघसङ्काशं समीक्ष्यात्मानमात्मवान् । निरुन्धन्तमिवाकाशं चकार मतिमान् मतिम् ॥

आत्मवान्	தையியமுடையவரும்
मतिमान्	புத்திமாணுமான
सः	அவர்
सागरं	கடலையும்
सागरानुपं	கழிக்கரையையும்
सागरानुपजात्	கழிக்கரையில் முளைத்தி
द्रुमान्	மரங்களையும் [ருக்கிற
सागरस्य	கடலின்
पत्नीनां	பத்தனிகளாகிய ஆறுகளின்

मुखान्यपि च	கயவாய்களையும்
विलोक्यन्	பார்த்துக்கொண்டே
महामेघपङ्कासं	பெரிய மேகத்திற்கு நிக
आकाशं	ஆகாசத்தை [ரான
निरुधन्तं	தகைவது
इव	போன்ற
आमानं च	தன்னுருவத்தை
समीक्ष्य	கண்டு
मतिं चकार	ஒரு சிந்தனை செய்தார்.

कायवृद्धिं प्रवेगञ्च मम दृष्ट्वैव राक्षसाः ।

महाकपिः	வானரச்சேஷ்டர்
मम	எனது
कायवृद्धिं	சீர்த்தின் வளர்த்துகைய
प्रवेगं च	கடிய வேகத்தையும் [யும்
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்

मयि कौतूहलं कुर्युरिति मेने महाकपिः ॥

दृष्ट्वा एव	கண்டு உடனே
मयि	என்னிடத்தில்
कौतूहलं कुर्युः	கொள்குறமுறுவர்கள்
इति	என்று
मेने	நினைத்தார்.

ततः शरीरं संक्षिप्य तन्महीधरसन्निभम् ।

ततः	பின்பு
महीधरसन्निभं	மலைக்கு நிகரான
तत्	அந்த
शरीरं	உடலை
संक्षिप्य	சுருக்கிக்கொண்டு

पुनः प्रकृतिमापेदे वीतमोह इवात्मवान् ॥

वीतमोहः	மோஹம் நீக்கிய
आत्मवान् इव	ஆத்மனூனிபோல
पुनः	மறுபடியும்
प्रकृतिं	ஸ்வபாவமான வழவை
आपेदे	எடுத்துக்கொண்டார்.

तद्रूपमतिसंक्षिप्य हनुमान् प्रकृतौ स्थितः । श्रीन् क्रगानिव विक्रम्य बलिर्वीर्यहरो हरिः ॥

हनुमान्	ஹனுமாச்
तत् रूपं	அந்த ரூபத்தை
अतिसंक्षिप्य	மிகசுருக்கி
श्रीन् क्रमान्	மூன்று அடிகளாக
विक्रम्य	அளந்து

बलिर्वीर्यहरः	பலிசகரவர்த்தியின் கரு வத்தையொழித்த
हरिः इव	ஸ்ரீவாமனமூர்த்திபோல
प्रकृतौ	ஸ்வயரூபத்தில்
स्थितः	விளங்கினார்.

स चारुनानाविधरूपधारी परं समासाद्य समुद्रतीरम् ।

परैरश्वयः प्रतिपन्नरूपः समीक्षितात्मा समवेक्षितार्थः ॥ २२५ ॥

चारुनानाविध- रूपधारी	} பல அழகிய ரூபங்களை தரிக்கவல்லவரான
सः	
परं	அக்கரையான
समुद्रतीरं	சமுத்திரக்கரையை
समासाद्य	அடைந்து
समीक्षितारमा	தன்னை யும் பார்த்தவ

समवेक्षितार्थः	செய்யவேண்டிய காரியத் தையும் ஆலோசித்தவ ராய்
प्रतिपन्नरूपः	அதற்குத்தகுந்த ரூபத் தை யடைந்தவராய்
परैः	பிறரால்
अश्वयः	வெல்லமுடியாதவராக ஆயினர்.

ततः स लम्बस्य गिरेः समृद्धे विचित्रकूटे निपपात कूटे ।
सकेतकोदालकनालिकेरे महाद्रिकूटपतिमो महात्मा ॥ २२६ ॥

ततः	அங்கிருந்து	विचित्रकूटे	அழகான கொடிமுடி களையுடைய
स ाद्रिकूटपतिमः	பெருமலைச்சிகரம் போன்ற	समृद्धे	செழித்த
महारना	மஹாத்மாவான	सकेतकोदाल- नालिकेरे	சுழையும், நருளிலியும் தெங்கும் நிறைந்த
सः	அவர்	कूटे	சிகரத்தில்
लम्बस्य	லம்பமென்ற	निपपात	இறங்கினார்.
गिरेः	பர்வதத்தின்		

ततस्तु संप्राप्य समुद्रतीरं समीक्ष्य लङ्कां गिरिवर्यमूर्ध्नि ।
कपिस्तु तस्मिन्निपपात पर्वते विधूय रूपं व्यथयन् मृगद्विजान् ॥ २२७ ॥

कपिः	வானார்	रूपं तु	ரூபத்தையும்
समुद्रतीरं	ஸமுத்திரக்கரையை	विधूय	குறைத்து,
संप्राप्य	அடைந்து	मृगद्विजान्	மிருகங்களையும் பஸிகளையும்
गिरिवर्यमूर्ध्नि	பர்வதச்சீரேஷ்டத்தின் கரத்தில்	व्यथयन्	அச்சமுறுத்திக் கொண்டு
लङ्कां तु	இலங்கையை	तस्मिन् पर्वते	அம் மலையில்
ततः	அங்கே	निपपात	குதித்தார்.
समीक्ष्य	பார்த்து,		

स सागरं दानवपन्नगायुतं बलेन विक्रम्य महोर्मिमालिनम् ।
निपत्य तीरे च महोदधेस्तदा ददर्श लङ्काममरावतीमिव ॥ २२८ ॥

दानवपन्नगायुतं	தானவர்களும், பன்னகர் களும் மிகுந்த	तीरे	அக்கரையில்
महोर्मिमालिनं	அலைகள் மிடைந்த	निपत्य	குதித்து,
सागरं	கடலை	अमरावती इव	அமராவதியைப்போன்ற
बलेन	வலிமையால்	लङ्कां च	இலங்கையையும்
विक्रम्य	கடந்து,	तदा	அப்பொழுது
महोदधेः	மஹோததியின்	सः	அவர்
		ददर्श	கண்டார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे प्रथमः सर्गः ॥ १ ॥

द्वितीयः सर्गः—இரண்டாவது ஸர்க்கம். || 2 ||

रात्रौ लङ्काप्रवेशः—இரவில் லங்கையில் புகுதல்.

स सागरमनाभृष्यमतिक्रम्य महाबलः । त्रिकूटस्य तटे लङ्कां स्थितां स्वस्थो ददर्श ह ॥

ச: महाबलः	அந்த மஹாபலவான்	त्रिकूटस्य	திருகூடமலையின்
अनाभृष्यं	ஒருவராலும் கடக்க	तटे	எற்றத்தில்
सागरं अतिक्रम्य	கடகைகடந்து, [முடியாத	स्थितां	நிலைபெற்றுள்ள
स्वस्थः	அனாயாஸமாயிருப்பவ	लङ्कां	இலங்கையை
	ராய்	ददर्श ह	கண்ணுற்றார்.

ततः पादपमुक्तेन पुष्पवर्षेण वीर्यवान् । अभिवृष्टः स्थितस्तत्र बभौ पुष्पमयो यथा ॥ 2 ॥

ततः	அப்பொழுது	पुष्पमयः	புஷ்பமயனாய்
पादपमुक्तेन	மரங்கள் சொரிந்த	स्थितः	சொன்னபடி செய்து
पुष्पवर्षेण	மலர்மாரியால்		முடித்த
तत्र अभिवृष्टः	அங்கு செவ்வனே வர்	वीर्यवान् यथा	ஐயவிரன்போல
	ஷிக்கப் பட்டவராய்	बभौ	விளங்கினார்.

योजनानां शतं श्रीमांस्तीर्त्वाऽप्युत्तमविक्रमः । अनिश्वसन् कपिस्तत्र न ग्लानिमधिगच्छति ॥

उत्तमविक्रमः	சிறந்த விக்ரமம் படைத்	ग्लानि	சிரமத்தை
श्रीमान्	ஸ்ரீமானான [தவரான	न अधिगच्छति	அடையவில்லை;
कपिः	வானார்	तत्र	அதற்காக
योजनानां शतं	யோஜனைகளின் நூற்றை	अनिश्वसन् अपि	பெருமூச்சுக்கூட விடாத
तीर्त्वा	தாண்டி		வராக இருந்தார்.

शतान्यहं योजनानां क्रमेयं सुबहून्यपि । किं पुनः सागरस्यान्तं सङ्घघातं शतयोजनम् ॥

अहं	“நான்	शतयोजनं	நூறுயோஜனையாக
योजनानां	யோஜனைகளின்	सङ्घघातं	அளவிடப்பட்ட
सुबहूनि	அனேக	सागरस्य	கடலின்
शतानि अपि	நூறுகளையும்	अन्तं	அக்கரை
क्रमेयं	தாண்டிச் செல்வேன்;	किं पुनः	எம் மாத் திரம்பின

स तु वीर्यवतां श्रेष्ठः पुवतामपि चोत्तमः । जगाम वेगवान् लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥

वीर्यवतां	வீர்யமுடையவர்களுக்	सः	அவர்
श्रेष्ठः अपि	சிறந்தவரும் [குள்	महोदधि	மஹோததியை
पुवतां च	தாவிச் செல்வோர்களுக்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
उत्तमः	உத்தமராய் [குள்ளும்	लङ्कां तु	லங்கையையும்
वेगवान्	வெகு வேக முடையவ	जगाम	கிட்டி விட்டார்.
	ருமான்		

शादूलानि च नीलानि गन्धवन्ति वनानि च । गण्डवन्ति च मध्येन जगाम नगवन्ति च ॥

नीलानि	நீலநிறமுள்ள	गन्धवन्ति	நறுமணங்கமழ்ந்தது
शादूलानि च	பசும்புல்லுத் தரைகளை	वनानि च	சேலைகளையும் [மர
गण्डवन्ति च	கற்கள் நிறைந்ததும் [யும்	मध्येन च	நேர்வழியாகவே
नगवन्ति	மரங்களடர்ந்ததும்	जगाम	சென்றார்.

शैलांश्च तरुसञ्छन्नान् वनराजीश्च पुष्पिताः । अभिचक्राम तेजस्वी हनुमान् पुवगर्पभः ॥

तेजस्वी	வெகுதேஜேரவானும்	शैलान् च	மலைகளையும்
पुवगर्पभः	வானரசர்ரேவந்தருமான	पुष्पिताः	மலர்கள் நிறைந்த
हनुमान्	ஹனுமார்	वनराजीः च	வனவரிசைகளையும்
तरुसञ्छन्नान्	மரங்கள் செறிந்த	अभिचक्राम	கற்றி உலாவினார்.

स तस्मिन्नचले तिष्ठन् वनान्युपवनानि च । सनगाये च तां लङ्कां ददर्श पवनात्मजः ॥

सः पवनारमजः	அந்த வாயுருமார்	वनानि	சேலைகளையும்
सनगाये	கொடுமுடிகளோடுகூடின	उपवनानि च	உபவனங்களையும்
तस्मिन्	அந்த	तां	அந்த
अचले	பர்வதத்தில்	लङ्कां च	லங்கையையும்
तिष्ठन्	நின்றகொண்டே	ददर्श	கண்ணுற்றார்.

सरलान् कर्णिकारांश्च सर्जूरान्श्च सुपुष्पितान् । प्रियालान् मुचुलिन्दांश्च कुटजान् केतकानपि ॥
प्रियङ्गून् गन्धपूर्णांश्च नीपान् सप्तच्छदानपि । असनान्कोविदारांश्च करवीरांश्च पुष्पितान् ॥
पुष्पभारनिबद्धांश्च तथा मुकुलितानपि । पादपान् विहगाकीर्णान् पवनाधूतमस्तकान् ॥

हंसकारण्डवाकीर्णा वापीः पद्मोत्पलायुताः ।

आक्रीडान् विविधान् रम्यान् विविधांश्च जलाशयान् ॥ १२ ॥

सन्ततान् विविधैर्वृक्षैः सर्वर्तुफलपुष्पितैः । उद्यानानि च रम्याणि ददर्श कपिकुञ्जरः ॥

सुपुष्पितान्	அழகாப்ப்புஷ்பித்திரு	असनान्	மருத மரங்களையும்
सरलान्	தேவதாருக்களையும் [ந்த	कोविदारान् च	மலைசாத்திச்செடிகளையும்
कर्णिकारान्	கோக்குகளையும்	करवीरान् च	ஆலரிச்செடிகளையும்
सर्जूरान् च	பேரீஞ்சுகளையும்	तथा	அப்படியே
प्रियालान्	முரளிகளையும்	पुष्पभार- }	புஷ்பபாரத்தால் வளைந்
मुचुलिन्दान् च	எலுமிச்சைகளையும்	निबद्धान् च }	தும்
कुटजान्	மலை மல்லிக்கொடிகளை	मुकुलितान् अपि	மொக்குகளையுடையதும்
केतकान् अपि	தரழைகளையும் [யும்	विहगाकीर्णान्	பகழிகள் நிறைந்ததும்
गन्धपूर्णां	நன்மணம் நிறைந்த	पवनाधूत- }	கரற்றினுலசைக்கப்பட்ட
प्रियंगून्	ப்ரியங்குகளையும்	मस्तकान् }	துணிகளையுடையது
नीपान् च	கடம்பநிருசூங்களையும்		மர
सप्तच्छदान् अपि	ஏழிலைப்பாலைமரங்களையும்	पादपान् च	நிருசூங்களையும்
पुष्पितान्	புஷ்பமயமரயிருக்கிற	हंसकारण्डवा- }	அன்னங்கள், நீர்க்காக
		कीर्णाः }	கள் இவை நிறைந்த

पद्मोपलयायुताः	தாமரைகளும், நீலோத் பலங்களும் நிறைந்த	सन्ततान्	அடர்ந்த
वापीः	நடைவாபிகளையும்,	विविधान्	நானுவிதமான,
विविधान्	பற்பல	रम्यान्	மனோஹரங்களான
जलाशयान्	நீர்நிலைகளையும்	आक्रीडान् च	உல்லாஸ சோலைகளையும்
सर्वतुफल- } पुष्पिणैः }	எல்லாப்பருவங்களிலும் பழங்களும் பூக்களும் நிறைந்த	रम्याणि	அழகான
विविधैः वृक्षैः	பலவகை மரங்களினால்	उथानानि च	உத்யானவனங்களையும்
		कपिकुञ्जरः	வானரோத்தமர்
		ददर्श	கண்டார்.

समासाद्य च लक्ष्मीवान् लङ्कां रावणपालिताम् ।

परिधाभिः सपञ्चाभिः सोत्पलाभिरलङ्कृताम् ॥ १४ ॥

॥ १४ ॥

सीतापहरणार्थेन रावणेन सुरक्षिताम् । समन्ताद्विचरद्भिश्च राक्षसैरुग्रधन्विभिः ॥ १५ ॥
काञ्चनेनावृतां रम्यां प्राकारेण महापुरीम् । गृहैश्च ग्रहसङ्काशैः शारदाम्बुदसन्निभैः ॥
पाण्डुराभिः प्रतोलीभिरुच्चाभिरभिसंवृताम् । अट्टालकशताकीर्णां पताकाध्वजमालिनीम् ॥
तोरणैः काञ्चनैर्दिव्यैर्लतापङ्क्तिविचित्रितैः । ददर्श हनुमान् लङ्कां दिवि देवपुरीमिव ॥

लक्ष्मीवान्	லக்ஷ்மீவானான	ग्रहसङ्काशैः	நவக்ரஹங்கள் போன்ற மரளிகைகளாலும்
हनुमान्	ஹனுமார்	गृहैः च	மரளிகைகளாலும்
रावणपालितां	ராவணனாலாளப்பட்ட	पाण्डुराभिः	வெண்மைநிறமாய்
लङ्कां	லங்கையை	उच्चाभिः	உயர்ந்தகன்று நீண்ட
समासाद्य	கிட்டி	प्रतोलीभिः	விதிகளாலும்
सीतापहरणार्थेन	வலிதையைக்கவர்ந்துகொ ண்டு வந்தகாரணத்தாலே	काञ्चनैः	பொன்மயமான
रावणेन च	ராவணனாலும்	दिव्यैः	திவ்யமான
उग्रधन्विभिः	கொடுவில்லாளிகளான	लतापङ्क्ति- } विचित्रितैः }	கொடிவரிசைகளால் சித் திர வேலைகள் செய்யப் பட்ட
विचरद्भिः	இடைவிடா துலாவுகின்ற	तोरणैः	தோரணவாயில்களாலும்
राक्षसैः च	ராட்சஸர்களாலும்	अभिसंवृतां	நிறைத்திருக்கப்பட்டதும்
सुरक्षितां च	நன்றாகக் காவுச்செய்யப் பட்டதும்	अट्टालक- } शताकीर्णी }	அட்டாலகைள் மிகுந்த தும்
समन्तात्	நாற்புறங்களிலும்	पताकाध्वज- } मालिनी }	சிறகொடிகள், பெருகொ டிகள் நெருக்கினதாயும்
सपञ्चाभिः	தாமரைகளோடும்	रम्यां	அழகுபெற்றதாயும்
सोत्पलाभिः	நீலோத்பலங்களோடும்	दिवि	தேவலோகத்தில்
परिधाभिः	அகழிகளால் [கூடிய	देवपुरी	தேவநகரத்தை (அமரா வதியை)
अलङ्कृतां च	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்	इव	போலுமிருக்கிற
काञ्चनेन	பொன்மயமான	लङ्कां	லங்கை என்ற
प्राकारेण	மதிற்கவரினால்	महापुरीं ददर्श	மஹாபுரியை கண்டார்.
आवृतां	சூழப்பட்டதும்		
शारदाम्बुद- } सन्निभैः }	சாரத்காலத்து மேகங்களை நிகர்ந்த		

गिरिमूर्ध्नि स्थितां लङ्कां पाण्डुरैर्भवनैः शुभैः । ददर्श स कपिश्रेष्ठः पुरमाकाशगं यथा ॥

ச: கபிஷ்ரே: அந்த வானரச்சேஷ்டர்
 गिरिमूर्ध्नि பர்வதசிகரத்தில்
 स्थितां நிலைபெற்றுள்ள
 लङ्कां லங்கையை
 पाण्डुरैः வெண்மைநிறமுள்ள

शुभैः நலம் பொருந்திய
 भवनैः மாளிகைகளுடனே
 आकाशगं ஆகாசத்தில் மிதக்கும்
 पुरं यथा ஒரு பட்டணமென
 ददर्श நினைத்தார்.

पालितां राक्षसेन्द्रेण निर्मितां विश्वकर्मणा । प्लवमानामिवाकाशे ददर्श हनुमान् पुरीम् ॥

विश्वकर्मणा விசுவகருமானினால்
 निर्मितां நிர்மிக்கப்பட்டதும்
 राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனாலே
 पालितां பாதுகாக்கப்பட்டது
 पुरीं புரியை [மரண

आकाशे ஆகாசத்தில்
 प्लवमानां அந்தரமாய் மிதப்பது
 इव போலவே
 हनुमान् ஹனுமார்
 ददर्श கண்டார்

वप्राकारजघनां विपुलाम्बुनवाम्बराम् । शतघ्नीशूलकेशान्तामट्टालकवतंसकाम् ।

मनसेव कृतां लङ्कां निर्मितां विश्वकर्मणा ॥ २१ ॥

द्वारमुत्तरमासाद्य चिन्तयामास वानरः ॥ २२ ॥

कैलासशिखरप्रख्यामालिखन्तीमिवाम्बरम् । डीयमानामिवाकाशमुच्छ्रितैर्भवनोत्तमैः ॥

संपूर्णां राक्षसैर्घोरैर्नागैर्भोगवतीमिव । अचिन्त्यां सुकृतां स्पष्टां कुबेराध्युषितां पुरा ॥

दंष्ट्रिर्भिवहुभिः शूरैः शूलपट्टिशपाणिभिः । रक्षितां राक्षसैर्घोरैर्गुहामाशीविषैरिव ॥

वानर: வானரசர்
 वप्राकार- } மதில்சுவரின் மேடையை
 जघनां } அல்குலாகவுள்ளதும்,
 विपुलाम्बु- } நீர் நிறைந்த அகழியை
 नवाम्बराम् } வஸ்திரமாகஉடையதும்,
 शतघ्नीशूल } பிரங்கி, சூலம் இவைகளை
 केशान्तां } தலைமயிராகவுடையதும்,
 अट्टालक- } அட்டரலைகளைக் காதலி
 वतंसकां } களையுடையதும்,
 विश्वकर्मणा விசுவகர்மானினால்
 मनसा மனதினாலே
 इव ஸரியாய்
 कृतां ரூபம்கொடுக்கப்பட்டு
 निर्मितां நிர்மிக்கப்பட்டதும்,
 कैलासशिखर- } கைலாஸ சிகரத்தை
 प्रख्यां } யொத்ததும்,
 अम्बरं ஆகாயத்தை
 आलिखन्ती உராய்வது

इव போலிருப்பதும்,
 उच्छ्रितैः மேன்மேலுயர்ந்த
 भवनोत्तमैः சிறந்த மாளிகைகளினால்
 आकाशं ஆகாயத்தில் [லே
 डीयमानां பறக்கிறது
 इव போலிருப்பதும்
 नागैः பாம்புகளால்
 भोगवती போகவதி பட்டணம்
 इव போல
 घोरैः கொடிய
 राक्षसैः ராக்ஷஸர்களால்
 संपूर्णां நிறைந்துள்ளதும்,
 सुकृतां நன்கியற்றப்பட்டதும்,
 स्पष्टां மலினமின்றி நன்கு
 விளங்குவதும்,
 पुरा முன்னாலில்
 कुबेराध्युषितां குபேரனால் வாஸஞ்செய்யப்பட்டதும்

शूरपट्टिश- }
पाणिभिः }
शூரபட்டிஷ- }
பாணிभि: }
குறும் பட்டசும் முதலிய
ஆயுதங்களை கைரிலே
தரித்த

दंष्ट्रिभिः
बहुभिः शूरेः
घोरैः राक्षसैः
आशीविषैः
गुहां
கொடிய பற்களையுடைய
அனேக சூரர்களான
கோர ஆரக்கர்களால்
பாம்புகளால்
குறைஹயை

तस्याश्च महतीं गुप्तिं सागरश्च निरीक्ष्य सः । रावणश्च रिपुं घोरं चिन्तयामास वानरः ॥

तस्याः
महतीं गुप्तिं च
सागरं च
घोरं रिपुं
அதற்கு
பெரும் காப்பாகவுள்ள
ஸமுத்திரத்தையும்
கொடிய பகைவனான

इव
रक्षितां
अचिन्त्यां
लङ्कां
उत्तरं द्वारं
आसाद्य
चिन्तयामास
போல்,
காவல்செய்யப்பட்டதும்
இத்தன்பையதென்று
எண்ணற்கரிய துமான
லக்கையையும்
வடக்கு வாயிலையும்
கிட்டி
ஆலோசித்தார்.

रावणश्च रिपुं घोरं चिन्तयामास वानरः ॥

रावणं च
सः वानरः
निरीक्ष्य
चिन्तयामास
ராவணனையும்
அந்த வானரர்
மனதில் நினைத்து
ஆலோசித்தார்.

आगत्यापीह हरयो भविष्यन्ति निरर्थकाः । न हि युद्धेन वै लङ्का शक्या जेतुं सुरैरपि ॥

इह हरयः
आगत्य अपि
निरर्थकाः वै
भविष्यन्ति
இக்கே வானரர்கள்
வந்தும்
பிரயோஜனமற்றவர்
ஆவார்கள் ; [களாகவே

हि
सुरैः अपि
युद्धेन जेतुं
लङ्का न शक्या
ஏனென்றால்
தேவர்களாலும்
யுத்தத்தினால் ஜயிக்க
லக்கை முடியாது.

इमान्तु विषमां दुर्गां लङ्कां रावणपालिताम् । प्राप्यापि स महाबाहुः किं करिष्यति राघवः ॥

रावणपालितां
दुर्गां
विषमां
இராவணனால் பரிபாலி
கட்ட
வித்யஸ்தமாயிருக்கிற
(எப்படியிருக்கிறதெ
ன்று உன்னபடி அறிய
முடியாத)

इमां लङ्कां
प्राप्य अपि
सः
महाबाहुः
राघवः तु
किं करिष्यति
இந்த லக்கையை
அடைந்தும்
அந்த
பெரும் தோள்களையுட
டீராகவன் தான் [ய
யாது செய்யப் பேசினார்?

अवकाशो न सान्त्वस्य राक्षसेष्वभिगम्यते । न दानस्य न भेदस्य नैव युद्धस्य दृश्यते ॥

राक्षसेषु
सान्त्वस्य
अवकाशः न
दानस्य
ராஷஸர்களிடத்தில்
இன்சொற் சொல்லல்
என்ற உபாயத்திற்கு

अभिगम्यते न
भेदस्य
न
युद्धस्य एव
न दृश्यते
முடியப் போகிறதாயில்லை
பிரித்தலுக்கும்
இடரில்லை ;
யுத்தத்திற்கோ
எண்ணக்கூடமுடியவில்லை.

चतुर्णामेव हि गतिर्वानराणां महात्मनाम् । वालिपुत्रस्य नीलस्य मम राज्ञश्च धीमतः ॥

हि
वालिपुत्रस्य
नीलस्य
धीमतः
राज्ञः च
मम
ஏனென்றால்,
வாலிபுத்ரனுக்கும்
நீலனுக்கும்
புத்தியிற்பிறந்த
அரசருக்கும்
எனக்குமாக

चतुर्णां
महात्मनां
वानराणां
एव
गतिः
நான்கு
மகாமகிமைபொருத்திய
வர்களான
வானரர்களுக்கு
மாதிரி
இக்கே யுகமுடியும்.

यावज्जानामि वैदेहीं यदि जीवति वा न वा । तत्रैव चिन्तयिष्यामि दृष्ट्वा तां जनकात्मजाम् ॥

जनकारनजां	ஜனகரின் பெண்ணை	जानामि	தெரிந்துகொள்கிறேன் ;
वैदेहीं	வைதேகியை	तां दृष्ट्वा	அவளை கண்டுகொண்டு
जीवति	பிழைத்திருக்கிறாளா	तत्र व	அதன்பின்பு
यदि वा न	அல்லது இல்லையா,	वा	ஏதாகிலும் ஒன்று
यावत्	ஏன்பதை	चिन्तयिष्यामि	ஆராய்வேன்.

ततः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः । गिरिशृङ्गे स्थितस्तस्मिन् रामस्याभ्युदये रतः ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	गिरिशृङ्गे	புனிமுகிமேல்
अभ्युदये	நன்மையில்	स्थितः	இருந்துகொண்டு
रतः	ஏகாக்கித்தான	ततः	அப்பொழுது
सः कपिकुञ्जरः	அந்த கபிகுஞ்சார்	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தகாலம்
तस्मिन्	அந்த	चिन्तयामास	சிந்தித்திருக்கார்.

अनेन रूपेण मया न शक्या रक्षसां पुरी । प्रवेष्टुं राक्षसैर्गुप्ता क्रूरैर्वलसमन्वितैः ॥ ३३ ॥

क्रूरैः	கொடியவர்களான	पुरी	நகரம்
बलसमन्वितैः	வலிமையுடைய	मया	என்னால்
राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களால்	अनेन रूपेण	இந்த உருவத்தோடு
गुप्ता	காவல்செய்யப்பட்டதா	प्रवेष्टुं	பிரவேசிப்பதற்கு
रक्षसां	ராக்ஷஸர்களுடைய [ன	न शक्या	கடியதல்ல.

उग्रौजसो महावीर्या बलवन्तश्च राक्षसाः । वञ्चनीया मया सर्वे जानकीं परिमार्गता ॥

उग्रौजसः सर्वे	ராக்ஷஸர்களெல்லோரும்	व	ஆதலால்
महावीर्याः	பேராண்மையுடையவர்	जानकीं	ஜானகியை
बलवन्तः	பலசாலிகள் ; [கள் ;	परिमार्गता	தேடுகிற
राक्षसाः	மிக்க வீரமுடையவர்	मया	என்னால்
	கள் ;	वञ्चनीयाः	வஞ்சிக்கத்தக்கவர்கள்.

लक्ष्याऽलक्ष्येण रूपेण रात्रौ लङ्कापुरी मया । प्रवेष्टुं प्राप्तकालं मे कृत्यं साधयितुं महत् ॥

लङ्कापुरी	இலங்கை நகர்	महत् कृत्यं	பெரிய காரியத்தை
मया	என்னால்	साधयितुं	முடிக்க
अलक्ष्येण रूपेण	கண்ணுக்கு புலப்படாத	प्रवेष्टुं	உள்ளே புக
रात्रौ	இரவில் [உருவத்துடன்	मे	எனக்கு
लक्ष्या	தேடிப்பார்க்கத்தக்கது ;	प्राप्तकालम्	இது தக்க ஸமயமே.

तां पुरीं तादृशीं दृष्ट्वा दुराधर्षां सुरासुरैः । हनुमांश्चिन्तयामास विनिःश्वस्य मुहुर्मुहुः ॥

तां	அதை	हनुमान्	ஹனுமார்
सुरासुरैः	தேவர்களாலும் அசுரர்	दृष्ट्वा	தெரிந்துகொண்டு
दुराधर्षां	புருதற்கரிய [கனாலும்	मुहुः मुहुः	அடிக்கடி
तादृशीं	அப்பேர்க்கொத்த	विनिःश्वस्य	பெருமூச்சுவிட்டு
पुरीं	பட்டணமாக	चिन्तयामास	யோசித்தார்.

न हि शक्यं क्वचित् स्यातुमविज्ञातेन राक्षसैः । अपि राक्षसरूपेण किमुतान्येन केनचित् ॥

राक्षसरूपेण	ராஷ்டிர உருவத்தோடு	स्यातुं न शक्यं	இருப்பதற்கு முடியாது.
अपि	இருந்தாலும்	अन्येन	வேறு
राक्षसैः	ராஷ்டிரஸர்களால்	केनचित् हि	ஏதேனும் ஒருருவங்கொண்டவனுக்கென்றால்
क्वचित्	எங்கேயாவது	किं उत	சொல்லவும் வேண்டுமா?
अविज्ञातेन	கண்டுபிடிக்கப்படாமலே		

वायुरप्यत्र न ज्ञातश्चरेदिति मतिर्मम । न ह्यस्त्यविदितं किञ्चिद्राक्षसानां बलीयसाम् ॥

अत	இங்கே	मतिः	தெரிந்த விஷயம் ;
वायुः अपि	வாயுபுகவான் கூட	बलीयसां	பலமுற்றுயர்ந்த
न ज्ञातः	தெரிந்துகொள்ளப்படா	राक्षसानां	அரக்கர்களுக்கு
न चरेत्	ஸஞ்சரியார் [மல்	अविदितं	தெரியாததும்
इति	என்பது	किञ्चित्	ஏதாவது
मम	எனக்கு	अस्ति हि	உண்டா?

इहाहं यदि तिष्ठामि स्वेन रूपेण संवृतः । विनाशमुपयास्यामि भर्तुरर्थश्च हीयते ॥ ४५ ॥

स्वेन	நானிருக்கும்	विनाशं	நாசத்தை
रूपेण	ருவத்தோடு	उपयास्यामि	ஆடையேன் ;
संवृतः	கடினவனாக	भर्तुः	இறைவரின்
अहं	நான்	अर्थः च	காரியமும்
इह तिष्ठामि यदि	இங்கு நிற்போனாகில்	हीयते	கெடுதியுறும்.

तदहं स्वेन रूपेण रजन्यां ह्रस्वतां गतः । लङ्कामधिपतिष्यामि राघवस्यार्थसिद्धये ॥

तत् अहं	ஆகையால் நான்	राघवस्य	ஸ்ரீராமவருடைய
ह्रस्वतां	சிறியதான உருவத்தை	अर्थसिद्धये	காரியம் சித்தியடையும்
गतः	தரித்தவனாய்	रजन्यां	இரவில் [பொருட்டு
स्वेन	இயல்பான	लङ्कां	இலங்கையில்
रूपेण	உருவத்தோடு	अधिपतिष्यामि	புகக்கடவேன்.

रावणस्य पुरीं रात्रौ प्रविश्य सुदुरासदाम् । विचिन्वन् भवनं सर्वं द्रक्ष्यामि जनकात्मजाम् ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய	सर्वं	எல்லாம்
सुदुरासदां पुरीं	புகவரிய சுகரத்தை	विचिन्वन्	ஆராய்ந்து தேடுபவனாய்
रात्रौ प्रविश्य	இரவில் புகுந்து	जनकामजां	ஜனகரின் புதல்வியை
भवनं	மாளிகை	द्रक्ष्यामि	கண்டுபிணிவேன்.

इति सञ्चिन्त्य हनुमान् सूर्यस्यास्तमयं कपिः । आचकाङ्क्षे तदा वीरो वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥

तदा	அப்பொழுது	वैदेह्याः	வைதேஹியினுடைய
कपिः वीरः	வானர வீரான	दर्शनोत्सुकः	தர்சனத்தில் ஆவலுற்ற
हनुमान्	ஹனுமார்	सूर्यस्य	சூர்யனுடைய [வாராய்
इति	இவ்வண்ணம்	अस्तमयं	அஸ்தமயகாலத்தை
सञ्चिन्त्य	சிந்தைசெய்து	आचकाङ्क्षे	எதிர்பார்த்திருந்தார்.

सूर्ये चास्तङ्गते रात्रौ देहं संक्षिप्य मारुतिः ।

சூர்யே
அஸ்தங்குதே ச
மாருதி:
தேகத்தை
சங்கிப்ய

சூரியன்
அஸ்தமித்ததும்
மாருதி
தேகத்தை
சங்கிப்ய

वृषदंशकमात्रः सन् वभूवाद्भुतदर्शनः ॥

வூஷதங்கமாஸ:
சந்
அஃசுதர்சன:
ரஸி
வஃவ
பூணையவ்வளவு
இருப்பவராய்
அத்புதத் தோற்றமு
இரவில் [டையவராக
ஆனார்.

प्रदोषकाले हनुमांस्तूर्णमुत्प्लुत्य वीर्यवान् ।

வீர்யவான்
ஹனுமான்
புடோஷகாலே
சுவிஃக-
மஹாபா

வீரியவானான
ஹனுமார் [தில்
இராத்திரி முதல்ஜாமத்-
நன்றாக வகுக்கப் பட்ட
ராஜவீ திகளையுடைய

प्रविवेश पुरीं रम्यां सुविभक्तमहापथाम् ॥

ரம்யா
புரி
தூண்
ஊழல
புவிவீச
அழகிய
பட்டணத்தில்
விசைந்து
பாய்ந்து
புகுந்தார்.

प्रासादमालाविततां स्तम्भैः काञ्चनराजतैः । शातकुंभमयैर्जालैर्गन्धर्वनगरोपमाम् ॥ ५१ ॥

सप्तभूमाष्टभूमैश्च स ददर्श महापुरीम् ।

பாஸாடமாலா-
விததா
காஞ்சநராஜதே:
ஸ்தம்பே:
ஷாதகும்பமயே:
ஜாலே:

மாஸிகைகளின் வரிசை
களையுடையதாய்
பொன்னாலும் வெள்ளி
யாலும் செய்த
ஸ்தம்பங்களாலும்
ஸ்வர்க்குமமயமான
ஜன்னல்களாலும்

तलैः स्फाटिकसङ्कीर्णैः कार्तस्वरविभूषितैः ॥

சப்தஃமூஷமூமே:
ஸ்பாடிகசங்கீர்ணே:
கார்தஸ்வரவிஃபூஷிதே:
தலே:
ரங்கர்வநரோபமா
மஹாபுரி
ச: ததர்ச
ச ஏழுட்டு மச்சக்களின
லும்
ஸ்படிகக்கற்களேட்டு
தங்கத்தாவிழைக்கப்
தளக்களாலும் [பெற்ற
கந்தர்வநகரம் போன்ற
பெரிய நகரத்தை
அவர் கண்ணுற்றனர்.

वैदूर्यमणिचित्रैश्च मुक्ताजालविभूषितैः ।

அல
ரக்ஷஸா
தானி
பவநானி
வீதூர்யமணி-
சித்ரே: ச

அதில்
ராசூஸர்களுடைய
அந்த
மாஸிகைகள்
வைடுர்யமணிகளிழைத்
து விசித்திரங்களாயும்

तलैः शुशुभिरे तानि भवनान्यत्र रक्षसाम् ॥

சுசுபிரே
தலே:
சுசுபிரே
முத்தவடங்களினால் அ
லக்காரஞ் செய்யப்பட்ட
டுமுள்ள
தளக்களினால்
மேன்மைபெற்று விளக்
கின

क्वश्चनानि विचित्राणि तोरणानि च रक्षसाम् । लङ्कामुद्योतयामासुः सर्वतः समलङ्कृताम् ॥

ரக்ஷஸா
காஞ்சநானி
விசித்ராணி
தோரணானி ச

அரக்கர்களுடைய
பொன்னாற்செய்த
விசித்திரமாகிய
தோரணவாயில்களும்

சர்வத:
சமலங்குதா
லங்கூ
உத்யோதயாமாஸு:
எக்கும்
நன்றுலக்கரிக்கப்பட்ட
லக்கையை
விசேஷமாக விளக்கச்
செய்தனர்.

अचिन्त्यामद्भुताकारां दृष्ट्वा लङ्कां महाकपिः । आसीद्विषण्णो हृष्टश्च वैदेह्या दर्शनोत्सुकः ॥
 स पाण्डुरोद्विद्धविमानमालिनीं महार्हजाम्बूनदजालतोरणाम् ।
 यशस्विनीं रावणवाहुपालितां क्षपाचरैर्भीमवलैः समावृताम् ॥ ५६ ॥

पाण्डुरोद्विद्ध- विमानमालिनीं महार्हजाम्बूनद- जालतोरणां	} வெள்ளிய உயர்ந்த மாளி கை வரிசைகளுடையதும் உயர்ந்த பொன்னூற் செ ய்யப்பட்ட சாளரங்களை புடையதும்	अद्भुताकारां	வியப்புறத்தக்க அழகினை புடைய துமான
भीमवलैः क्षपाचरैः समावृतां रावणवाहु- पालितां यशस्विनीं अचिन्त्यां	கொடிய பலசாலிகளான நிசாசரரால் சூழப்பட்டதும் ராவணனது புஜபலத்தி னால் பாதுகாக்கப்பட்ட புகழ்மலிந்ததும் [தும் இத்தன்மையதென சித் தித்தற்கரியதும்	लङ्कां महाकपिः हृष्टा हृष्टः च सः वैदेह्याः दर्शनोत्सुकः च विषण्णः आसीत्	இலங்கையை மஹாகபி கண்டு அகமகிழ்ந்தவராயினும் அவர் வைதேஹியின் தர்சனத்திலேயே ஆவன ற்றவராதலால் ஏக்கம்பிடித்தவராய் இருந்தனர்.

चन्द्रोऽपि साचिव्यमिवास्य कुर्वस्तारागणैर्मध्यगतो विराजन् ।

ज्योत्स्नावितानेन वितत्य लोकमुत्तिष्ठते नैकसहस्ररश्मिः ॥ ५७ ॥

चन्द्रः अपि अस्य साचिव्यं कुर्वन् इव तारागणैः	சந்திரனும் இவருக்கு துணை புரிபவர் போல நகரத்திரக்கூட்டங்க ளோடு	ज्योत्स्नावितानेन लोकं वितत्य नैकसहस्ररश्मिः	நிலாவாகிற மேற்கட்டி உலகத்தை [னால் வியாபித்து பல்லாயிரம் கிரணங்க ளோடு கூடினவராய் உதிष्ठते உதயமாயினார்.
मध्यगतः विराजन्	நடுவை அடைந்து விளங்குபவராய்	उत्तिष्ठते	

शङ्खप्रभं क्षीरमृगालवर्णमुद्गच्छमानं व्यवभासमानम् ।

ददर्श चन्द्रं स कपिवीरः पोष्यमानं सरसीव हंसम् ॥ ५८ ॥

शङ्खप्रभं क्षीरमृगालवर्णं उद्गच्छमानं	சங்கம்போன்ற காந்தி புடையவரும் பால், நாமரைத்தரள் இவைகளின் வர்ணமு டையவரும் உயர்ச்சென்றுகொண்டு	व्यवभासमानं चन्द्रं सः कपिवीरः सरसि पोष्यमानं हंसं इव ददर्श	மிகவும் பிரகாசிக்கிறவரு மான சந்திரனை அவ்வானரவீரர் நாமரபோடையில் நீந்திக்கொண்டுவரும் ஹம்ஸம்போல் கண்டார்.
---	--	--	---

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वितीयः सर्गः ॥ २ ॥

आदितः श्लोकाः 12076

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 286

शातकुंभेन	பொன் மயமான
महता प्राकारेण	பெரிய மதிற்சுவரால்
भभिर्स्रुतां	சூழப்பட்டதும்
किङ्किणीजात-	கிங்கினி மணிகளின் வரி
घोषाभिः	
पताकाभिः	கொடிகளால்
भलंकृतां	அலங்கரிக்கப்பட்டது
तां	அந்த [மான
पुरीं	பட்டணத்தை

सः	அவர்
सर्वतः	எங்கும்
आलोक्य	பார்த்து
विस्मयाविष्टहृदयः	வியப்படைந்த மனத்தவ
आसाद्य	அருகில்ச்சென்று [ராய்
हृष्टः	மனமகிழ்ந்து
प्राकारं	மதிற்சுவரின்மேல்
सहज	விரைவாக
अभिप्रेदिवान्	ஏறினார்.

जाम्बूनदमयैर्द्वारैर्वैह्व्यकृतवेदिकैः । वज्रस्फटिकमुक्ताभिर्मणिकुट्टिमभूषितैः ॥

तप्तहाटकनिर्युहै राजतामलपाण्डुरैः ॥ ९ ॥

वैह्व्यकृतसोपानैः स्फाटिकान्तरपांसुभिः । चारुसञ्जवनोपेतैः खमिवोत्पतितैः शुभैः ॥

क्रौञ्चवर्हिणसङ्घुष्टै राजहंसनिषेवितैः । तुर्याभरणनिर्वोपैः सर्वतः प्रतिनादिताम् ॥ ११ ॥

वस्वोकसारप्रतिमां समीक्ष्य नगरीं ततः । खमिवोत्पतितां लङ्कां जहर्ष हनुमान् कपिः ॥

जाम्बूनदमयैः	பொன் மயமான
द्वारैः	வாரில்களாலும்
वैह्व्यकृतवेदिकैः	வைநூர்யமணிகளிறைத்த வேதிகைகளாலும்
वज्रस्फटिक-	வஜ்ரம், ஸ்படிகம், முத்
मुक्ताभिः	
मणिकुट्टिम-	இரத்தினங்களாலும்
भूषितैः	
खं	விண்ணில்
उत्पतितैः इव	பறந்ததுபோல்
शुभैः	அழகிய
तप्तहाटक-	உருக்கிவிட்ட பொன்
निर्युहैः	
राजतामल-	வெள்ளியினால் செய்யப் பட்டு நிர்மலமான வெண்மைநிறமுடையவை
पाण्डुरैः	
वैह्व्यकृतसोपानैः	வைநூர்யங்களாலலங்கரிக்கப்பட்ட படிகளாலும்
स्फाटिकान्तर-	இடையிலுள்ள ஸ்படிக
पांसुभिः	

चारसञ्ज-	அழகிய மத்தியகல்யாண
वनोपेतैः	
क्रौञ्चवर्हिण-	அன்றில், மயில், இவை
सङ्घुष्टैः	
राजहंसनिषेवितैः	ராஜஹம்ஸங்களின்
तुर्याभरणनिर्वोपैः	ஸஞ்சாரங்களினாலும்
सर्वतः	வாத்தியமுழுக்கங்களா
प्रतिनादितां	லும் ஆபரண ஒலிகளா
वस्वोक-	எங்கும் [லும்
सारप्रतिमां	பிரதித்வலியுடையதாய்
खं	இந்திரபுரியையும் தனக்
उत्पतितैः इव	
तां	ய்துகொண்டு
लङ्कां	ஆகாயத்தை
नगरीं समीक्ष्य	முட்டிக் கினம்பும்
कपिः हनुमान्	அந்த
ततः	இலங்கையென்னும்
जहर्ष	நகரியைக் கண்டு
	வானாரான ஹனுமார்
	அதினால்
	களிகூர்ந்தார்.

तां समीक्ष्य पुरीं रम्यां राक्षसाधिपतेः शुभाम् । अनुत्तमामृद्धियुतां चिन्तयामास वीर्यवान् ॥

वीर्यवान्	(அந்த) வீரர்	रम्यां	மிக அழகான துமாகிய
राक्षसाधिपतेः	அரக்கர்பதியின்	तां पुरीं	அந்நகரை
शुभां	பிரகாசமான தும்	समीक्ष्य	கவனித்துப் பார்த்து
अनुत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத தும்	चिन्तयामास	ஆலோசித்தார்.
ऋद्धियुतां	வளம் நிறைந்த தும்		

नेयमन्येन नगरी शक्या धर्षयितुं बलात् । रक्षिता रावणवलैरुद्यतायुधधारिभिः ॥ १४ ॥

उद्यतायुध- धारिभिः }	பிரயோகிக்கத் தயாராக வே வைத்துக்கொண்ட ருக்கிற ஆயுதங்களோடு கூடின	इयं नगरी	இந்தப் பட்டணம்
रावणवलैः	ராவணலோகைகளால்	अन्येन	வேறொருவரால்
रक्षिता	கார்க்கப்படுகிற	बलात्	வலிமையினால்
		धर्षयितुं	கேடு விடுவதற்காக
		न शक्या	ஸாத்தியமானதன்று.

कुमुदाङ्गदयोर्वापि सुपेणस्य महाकपेः । प्रसिद्धेयं भवेद्भूमिर्भेन्द्रद्विविदयोरपि ॥ १५ ॥

प्रसिद्धा इयं कुमुदाङ्गदयोः अपि }	பிரஸித்தமான இது குமுதன் அங்கதன் இவர்களுக்கும்	भेन्द्रद्विविदयोः अपि वा भूमिः भवेत् }	மைத்தன், த்விவிதன் இவர்களுக்கும் வேண்டுமென்றால் அடையக்கூடிய இடமாக ஆகும்.
महाकपेः	பெரிய வானரான		
सुपेणस्य	ஸுபேணருக்கும்		

विवस्वतस्तनूजस्य हरेश्च कुशपर्वणः । ऋक्षस्य केतुमालस्य मम चैव गतिर्भवेत् ॥ १६ ॥

विवस्वतः	சூரியனுடைய	ऋक्षस्य	காடிக்கும் (தூய்பவானுக்கும்)
तनूजस्य	புத்திரருக்கும் (சகீவருக்கும்)	केतुमालस्य	கேதுமாலருக்கும்
कुशपर्वणः	குசபர்வர் என்ற	मम चैव	எனக்குத்தான்
हरेः च	வானரருக்கும்	गतिः भवेत्	வாக்கூடியதாக ஆகும்.

समीक्ष्य तु महाबाहु राघवस्य पराक्रमम् । लक्ष्मणस्य च विक्रान्तमभवत् प्रीतिमान् कपिः ॥

महाबाहुः	மஹாபாஹுவான	विक्रान्तं तु	ஆண்மைமையையும்
कपिः	வானர்	समीक्ष्य	உற்றுணர்ந்து
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடையவும்	प्रीतिमान्	மனதில் மகிழ்வற்றவராய்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	अभवत्	ஆனார்.
पराक्रमं	வலிமையையும்		

तां रत्नवसनोपेतां गोष्ठागारावतंसकाम् । यन्त्रागारस्तनीमृद्धां प्रमदामिव भूषिताम् ॥
तां नष्टतिमिरां दीप्तैर्भास्वरैश्च महागृहैः । नगरीं राक्षसेन्द्रस्य विवेश हनुमान् कपिः ॥

हनुमान्	ஹனுமார் என்ற
कपिः	கபியானவர்
राक्षसेन्द्रस्य	அரக்கர்பதியின்
दीप्तैः	ஒளிமிசூந்த
भास्वरैः	நிர்மலமாய்விளங்குகின்ற
महागृहैः	பெரிய மாளிகைகளால்
नष्टमिरां	இருளின்றி
तां	புகழ் மலிந்த
प्रमदां ह्य	அணக்கெனத் தோன்று
तां	அந்த [வதான
नगरीं	நகரியை

रत्नवनोपेतं	ரத்தினப்ரபை என்னும் வஸ்திரமுடுத்ததாயும்
गोष्ठगारा- वत्सकां }	பசுமாட்டுக் கொட்டில்க ளை செவிக்கணிகளாய ணிர்த்ததாயும்
यन्तागारस्तनीं	யந்திரசாலையென்னும் ஸ்தனங்களுடையதாயும்
अदां	பூர்த்தியாய் குறையின்றி இருப்பதாயும்
भूषितां च	அலங்கரிக்கப்பட்டதா யும்
विवेश	எதிரிலே பார்த்தார்.

अथ सा हरिशर्दूलं प्रविशन्तं महाबलम् । नगरीं स्वेन रूपेण ददर्श पवनात्मजम् ॥२०॥

अथ	அப்பொழுது
सा	அந்த
नगरीं	நகரதேவதை
प्रविशन्तं	உள்ளே போகிற
महाबलं	மிகவும் வலிமையுடைய

पवनात्मजं	வாயுசுமாரரான
हरिशर्दूलं	வானரச்சேரவட்டரை
स्वेन	ஸ்வய
रूपेण	உருவத்தோடு
ददर्श	கண்டான்.

सा तं हरिवरं दृष्ट्वा लङ्का रावणपालिता । स्वयमेवोत्थिता तत्र विकृताननदर्शना ॥२१॥

रावणपालिता	ராவணனால் பரிபாலிக்
सा	அந்த [கப்பட்ட
लङ्का	லங்காதேவதை
तं हरिवरं	அந்த வானரச்சேரவ
दृष्ट्वा	கண்டு [டரை

विकृताननदर्शना	விகார முகத்துடனும் தோற்றத்துடனும்
स्वयं एव	தானாகவே
तत्र	அத்தருணத்தில்
उत्थिता	கிளம்பினாள்.

पुरस्तात्तस्य वीरस्य वायुसूगोरतिष्ठत् । सुञ्चमाना महानादमब्रवीत् पवनात्मजम् ॥२२॥

वीरस्य	வீரரான
तस्य	அந்த
वायुसूगोः	வாயுசுமாரரின்
पु स्तात् अतिष्ठत्	எதிரில் நின்றான்;

महानादं	பெருஞ்சத்தத்தை
सुञ्चमाना	இட்டுக்கொண்டு
पवनात्मजं	வாயுசுமாரரைப்பார்த்து
अब्रवीत्	பேசினாள்.

कस्त्वं केन च कार्येण इह प्राप्तो वनालय । कथयस्वेह यत्तत्त्वं यावत्प्राणा धरन्ति ते ॥

कः	யார்
त्वं	நீ?
वनालय	குரங்கே!
केन कार्येण	எந்த காரியத்தோடு
इह प्राप्तः	இங்கு வந்தாய்?
तत्त्वं	உண்மை

यत् च	எதுவோ அதையே
इह	இங்கு
कथयस्व	சொல்லுகிடு;
यावत्	அப்படியானால்
ते प्राणाः	உணது பிராணைகள்
धरन्ति	நிலைத்திருக்கும்.

न शक्या खल्वियं लङ्का प्रवेष्टुं वानर त्वया । रक्षिता रावणवलैरभिगुप्ता समन्ततः ॥

வானர	“ ஓ வானர !	ரக்ஷிதா	காப்பாற்றப்படுகிறது ;
इयं लङ्का	இந்த லங்கை	त्वया	உன்னால்
समन्ततः	எல்லா பக்கங்களிலும்	प्रवेष्टुं	பிரவேசிப்பதற்கு
रावणबलैः	ராவணனை யங்களால்	न शक्या	முடியாதது,
अभिगुप्ता	வெருங்குண்டு	खलु	ரிச்சயம் ”.

अथ तामब्रवीद्वीरो हनुमानग्रतः स्थिताम् । कथयिष्यामि ते तत्त्वं यन्मां त्वं परिपृच्छसि ॥

अथ	உடனே	त्वं	நீ
वीरः हनुमान्	வீரரான ஹனுமார்	यत् परिपृच्छसि	எதைக் கேட்கிறாயோ
अग्रतः स्थितां	எதிரில் நிற்கிற	तत्त्वं	(அதை) உண்மையாக
तां	அவளைப் பார்த்து	ते कथयिष्यामि	உனக்குச் சொல்வேன் ”
मां	“ என்னை	अब्रवीत्	என்று சொன்னார்.

का त्वं विरूपनयना पुरद्वारेऽवतिष्ठसे । किमर्थं चापि मां रुद्ध्वा निर्भर्त्सयसि दारुणा ॥

त्वं का	“ நீ யார் ?	दारुणा च	பயங்கரமானவளாகவே
विरूपनयना	விருபமான கண்கள்	निर्भर्त्सयसि	வெருட்டுகிறாய் ?
मां	என்னை [கொண்டவளாய்	अपि	மேலும்
किमर्थं	எதற்காக	पुरद्वारे	கோட்டைவாசலில்
रुद्धा	தடுத்தது	अवतिष्ठसे	நிற்கிறாய் ?

हनुमद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी । उवाच वचनं क्रुद्धा परुपं पवनात्मजम् ॥

कामरूपिणी	வேண்டிய ரூபமெடுக்க	क्रुद्धा	கோபங்கொண்டவளாய்
सा	அந்த [வல்ல	पवनात्मजं	வாயுருமாரைப் பார்த்த
लङ्का	லங்கைமரது	परुपं	சுடிமான [து
हनुमद्वचनं	ஹனுமாரின் வார்த்தை	वचनं	வார்த்தையை
श्रुत्वा	கேட்டு [யை	उवाच	சொன்னான்.

अहं राक्षसराजस्य रावणस्य महात्मनः । आज्ञाप्रतीक्षा दुर्धर्षा रक्षामि नगरीमिमाम् ॥

अहं	“ நான்	दुर्धर्षा	ஒருவராலும் வெல்ல
राक्षसराजस्य	ராசூலரான ஜானகிய	इमां	இந்த [முடியாதவன்,
महात्मनः	வலிமை தங்கிய	नगरीं	பட்டணத்தை
रावणस्य	} ராவணனுடைய காட்டளை	रक्षामि	கார்க்கிறேன்.
आज्ञाप्रतीक्षा		யைப் பூர்த்திசெய்யவன்,	

न शक्यं मामवज्ञाय प्रवेष्टुं वानर त्वया । अद्य प्राणैः परित्यक्तः स्वप्स्यसे निहतो मया ॥

वानर	“ குரங்கே!	मया	என்னால்
मां	என்னை	निहतः	கொல்லப்பட்டவனாய்
अवज्ञाय	அவமையம் செய்து.	प्राणैः	பிராணன்களால்
प्रवेष्टुं	பிரவேசிப்பதற்கு	परित्यक्तः	விடப்பட்டவனாய்
त्वया न शक्यं	உன்னால் முடியாது ;	स्वप्स्यसे	பெருந்துயரில் கொள்ளப்
अद्य	இப்பொழுதே		போகிறாய்.

अहं हि नगरी लङ्का स्वयमेव पुत्रङ्गम । सर्वतः परिरक्षामि ह्येतत्ते कथितं मया ॥ ३० ॥

ஹ்ஹம்   “வானர !
அஹ் ஹி   நானே
லங்கா நகரீ   லங்காநகரம் ;
ஸ்வய் எவ்   ஒருவனாகவே
சர்வத: எல்லாப்பக்கங்களிலும்

பரிரக்ஷாமி   ஐரக்கிரமைதயாய்க் கார்த்
மயா   என்னால்   [கிறேன்,
ஏவத்   இது
தே ஹி   உனக்காகத்தான்
கத்யித்   சொல்லப்பட்டது”.

लङ्काया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । यत्नवान् स हरिश्रेष्ठः स्थितः शैल इवापरः ॥

லங்காயா:   லங்கையின்
வசனம்   வார்த்தையை
சுத்வா   கேட்டு
மாருதாत्मज: வாயுருமாமாகிய
ஹரிश्रेष्ठ: வானரச்சீரேஷ்டமாகிய

ச: ஹனுமான்   அந்த ஹனுமான்
யத்னவான்   ஸக்கடத்திலாழ்ந்தவ
ஈபர: வேறொரு   [ராய்
சீல: இவ   மலைபோல்
ஸ்தித: அசையாத நின்றுர்.

स तां स्त्रीरूपविकृतां दृष्ट्वा वानरपुङ्गवः । आवभाषेऽथ मेधावी सत्त्ववान् पुत्रवर्षभः ॥
द्रक्ष्यामि नगरीं लङ्कां साट्ट्याकारतोरणाम् । इत्यर्थमिह संभाषः परं कौतूहलं हि मे ॥

ச: அந்த
புத்ரவர்ப்ஹ: தாவிச்செல்வதில் வல்ல
மேதாவி   மேதாவிபான [வான
வானரபுஹ்வ: வானரச்சீரேஷ்டர்
ஸ்திரூபவிக்ருதாं   பெண்ணுருவமெடுத்த
தாं   அவளை [பயங்கமான
தூஷ்டா   கண்ணுற்று
அய   பிறகு
சத்வவான்   ஸாத்விக ஸ்வபாவத்
ஆவபாஷே   சொன்னார். [துடன்

சாஹ்யாகார- } “அட்டாலக ப்ராகார
தொரா   } கோபுரவாயில்களுடன்
லங்கா நகரீ   } லங்காநகரத்தை [கடின
தூக்ஷாமி   } பார்க்கப்போகிறேன் ;
இத்யர்த்தி ஹி   } இதற்காகத்தான்
ஸம்பாஷ: } வந்தவன் ;
மே   } எனக்கு
ஹ   } இதுவிஷயத்தில்
கூதூஹல்   } குதூஹலம்
பரம்   } மிகுந்துள்ளது.

वनान्युपवनानीह लङ्कायाः काननानि च । सर्वतो गृहमुख्यानि द्रष्टुमागमनं हि मे ॥

ஹ   “இங்கு
மே   எனது
ஆகமனம்   வரவு
லங்காயா:   லங்கையின்
கானானி   காடுகளையும்

வனானி   சேரலைகளையும்
தரவனானி   சிற்று தேரட்டங்களையும்
சூஹ்முக்யானி   பெரிய மாளிகைகளையும்
சர்வத: எல்லாவற்றையும்
தூஷ்டி ஹி   பார்ப்பதற்கே”.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा लङ्का सा कामरूपिणी । भूय एव पुनर्वाक्यं वभाषे परुषाक्षरम् ॥

காமரூபிணி   வேண்டிய உருவமெடுக்க
ஸா   அந்த   [வல்ல
லங்கா   லங்காதேவதை
தஸ்ய   அவருடைய
தத் வசனம்   அந்த வார்த்தையை

சூத்வா எவ்   கேட்டும்
பூய: மீண்டும்
பரூஷாக்ஷரம்   கடினச்சொல் நிறைந்த
வாசன் புந: சொல்லியே
வபாஷே   சொன்னார்.

मामनिर्जित्य दुर्बुद्धे राक्षसेश्वरपालिताम् । न शक्यमद्य ते द्रष्टुं पुरीयं वानराधम ॥
 दुर्बुद्धे " துர்புத்துயுள்ள
 वानराधम அற்பக்குரங்கே!
 भय இப்பொழுது
 राक्षसेश्वरपालितां அரசுக்கர்கோன் பாது
 காப்பினுள்ள

ततः स कपिशार्दूलस्तामुवाच निशाचरीम् । दृष्ट्वा पुरीमिमां भद्रे पुनर्यास्ये यथागतम् ॥
 ततः அப்பொழுது
 सः कपिशार्दूलः அந்த வானரவீரர்
 भद्रे " நல்லாய்!
 इमां पुरीं இந்த நகரத்தை
 दृष्ट्वा पुनः பார்த்துவிட்டு

ततः कृत्वा महानादं सा वै लङ्का भयङ्करम् । तलेन वानरश्रेष्ठं ताडयामास वेगिता ॥
 ततः அப்பொழுது
 सा लङ्का அந்த லங்காதேவதை
 भयङ्करं அச்சந்தரும்படியான
 महानादं कृत्वा பேரொலியைச் செய்து
 तलेन वानरश्रेष्ठं கைதலத்தினால்
 ताडयामास वै அறைந்தான்.

ततः स कपिशार्दूलो लङ्कया ताडितो भृशम् । ननाद सुमहानादं वीर्यवान् पवनात्मजः ॥
 लङ्कया லங்கினியால்
 ताडितः அடிக்கப்பட்ட
 सः पवनात्मजः அந்த வாயுருமாராகிய
 वीर्यवान् வீர்யவானான

ततः संवर्तयामास वामहस्तस्य सोऽङ्गुलीः । मुष्टिनाभिजघानैनां हनुमान् क्रोधमूर्च्छितः ॥
 ततः அப்பொழுது
 सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
 क्रोधमूर्च्छितः கோபத்தால் தன்னை
 மறந்தவராய்
 वामहस्तस्य இடதுகையின்

स्त्री चेति मन्यमानेन नातिक्रोधः स्वयं कृतः ॥ ४१ ॥
 स्त्री इति பெண் என்று
 मन्यमानेन எண்ணிக்கொண்டிருப்
 பவரால்

सा तु तेन प्रहारेण विह्वलाङ्गी निशाचरी । पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना ॥
 सा निशाचरी அந்த ராக்ஷஸி
 तेन प्रहारेण च அந்த குத்தினாலேயே
 विह्वलाङ्गी சிதறின அங்கங்களை
 உடையவளாய்

मां अनिर्जित्य என்னை ஜயிக்காமல்
 ते உணக்கு
 इयं पुरी இந்த பட்டணம்
 द्रष्टुं न शक्यं காணமுடியாது".

यथागतं வந்ததுபோலவே
 यास्ये போவேன் " என்று
 तां அந்த
 निशाचरीं நிசாசரியைப் பார்த்து
 उवाच சொன்னார்.

वेगिता வேகமுடையவளாய்
 वानरश्रेष्ठं வானரச்ச்ரேஷ்டரை
 तलेन கைதலத்தினால்
 ताडयामास वै அறைந்தான்.

कपिशार्दूलः வானரவீரர்
 ततः அப்பொழுது
 सुमहानादं பேரிசைச்சலை
 भृशं ननाद அதிகமாக முழக்கினார்.

अङ्गुलीः விரல்களை
 संवर्तयामास நன்றாய் இறக்கி மூடிக்
 एनां இவளை [கொண்டார்]
 मुष्टिना முட்டியால்
 अभिजघान குத்தினார்.

॥ ४१ ॥
 स्वयं தானாகவே
 अतिक्रोधः அதிக கோபம்
 न कृतः च காட்டப்படவேயில்லை.

पपात सहसा भूमौ विकृताननदर्शना ॥
 विकृतानन- } விகாரமான முகத்தை
 दर्शना } யும், தேரற்றத்தையும்
 भूमौ பூமியில் [உடையவளாய்
 सहसा पपात திடீரென்று வீழ்ந்தான்.

ततस्तु हनुमान् प्राज्ञस्तां दृष्ट्वा विनिपातिताम् । कृपां चकार तेजस्वी मन्यमानः स्त्रियन्तु ताम् ॥

ततः अ.தனல்
 प्राज्ञः அறிவிற்சிறந்தவரும்
 तेजस्वी ஆண்மையிற்சிறந்தவரு
 हनुमान् ஹனுமார் [மரண
 विनिपातितां வீழ்த்தப்பட்டிருக்கும்

तां दृष्ट्वा तु அவனைக் கண்டதும்
 तां அவளை
 स्त्रियं तु பெண்ணென
 मन्यमानः எண்ணமுற்றவராதலின்
 कृपां चकार கருணைகூர்ந்தருளினார்.

ततो वै भृशसंविश्रा लङ्का सा गद्रदाक्षरम् ।

ततः அதன்பின்
 सा அந்த
 लङ्का லங்காதேவதை
 पुवङ्गमं வானரச்சேஷ்டரான
 हनुमन्तं ஹனுமாரைப் பார்த்து

उवाचागर्वितं वाक्यं हनुमन्तं पुवङ्गमम् ॥

भृशसंविश्रा மிகவும் பயந்து
 நடுக்கினவளாப்
 गद्रदाक्षरं वै நாக்கு தழுதழுத்ததாக
 अगर्वितं செருக்கு நீக்கின [வே
 वाक्यं வார்த்தையை
 उवाच சொன்னான்.

प्रसीद सुमहाबाहो त्रायस्व हरिसत्तम ।

सुमहाबाहो பெருந்தோளுடையவரே
 प्रसीद என்மீதருள்புரியும்;
 सौम्य சாந்தரான
 हरिसत्तम வானரச்சேஷ்டரே!
 त्रायस्व என்னைக் காத்தருளும்;

समये सौम्य तिष्ठन्ति सत्त्ववन्तो महाबलाः ॥

महाबलाः மிக வலிமையுடைய
 सत्त्ववन्तः குணவான்கள்
 समये நியாயநெறியிலேயே
 तिष्ठन्ति தவறாமல் நிற்கிறார்கள்.

अहं तु नगरी लङ्का स्वयमेव पुवङ्गम । निर्जिताऽहं त्वया वीर विक्रमेण महाबल ॥ ४६ ॥

महाबल மிக வலிமையுடைய
 पुवङ्गम वானரரே!
 अहं तु நானே
 स्वयं लङ्का ஸ்வயமான் லங்கா என்ற
 नगरी நகரத்தேவதை;

वीर வீரரே!
 अहं நான்
 त्वया एव உம்மாலேதான்
 विक्रमेण பரக்கிரமத்தால்
 निर्जिता ஜயிக்கப்பட்டேன்.

इदं तु तथ्यं शृणु वै ब्रुवन्त्या मे हरीश्वर ।

हरीश्वर வானரச்சுவரரே!
 स्वयंभुवा ப்ரம்மதேவரால்
 मम எனக்கு
 स्वयं तु தானாகவே
 दत्तं கொடுக்கப்பட்ட
 वरदानं வரப்பிரதானம்

स्वयं स्वयंभुवा दत्तं वरदानं यथा मम ॥

यथा वै எப்படியோ அப்படியே
 तथ्यं உண்மையான
 इदं பின்சொல்லும் விஷயத்
 ब्रुवन्त्या: சொல்லுகிற [தை
 मे என்னிடத்திலிருந்து
 शृणु கேளும்.

यदा त्वां वानरः कश्चिद्विक्रमाद्दशमानयेत् ।

त्वां உன்னை
 कश्चित् वानरः ஒரு வானரன்
 विक्रमात् பரக்கிரமத்தால்
 यदा எப்பொழுது
 वशं வசமாக
 आनयेत् செய்துகொள்ளுகிறானே;

तदा त्वया हि विज्ञेयं रक्षसां भयमागतम् ॥

तदा அப்பொழுதே
 रक्षसां ராக்ஷஸர்களுக்கு
 भयं आगतं கேடு வந்தது என்று
 त्वया विज्ञेयं உன்னால் அறிந்துகொள்
 எப்படவேண்டியது;
 हि ஸந்தேகமில்லை.

स हि मे समयः सौम्य प्राप्तोऽद्य तव दर्शनात् । स्वयंभूविहितः सत्यो न तस्यास्ति व्यतिक्रमः ॥

सौम्य	ஸௌம்யரே !	हि	ரிச்சயம் ;
तव	தக்களது	स्वयंभूविहितः	பிரம்மானினால் விதிக்கப்
दर्शनात्	காரியப்பெருக்கால்	सत्यः	ஸத்யம் ; [பட்டது
सः समयः	அந்தக் காலம்	तस्य	அதற்கு
अद्य	இப்பொழுது	व्यतिक्रमः	தவறுதல்
मे प्राप्तः	எனக்கு வந்தது,	न अस्ति	(ஒருபோதும்) இல்லை.

सीतानिमित्तं राज्ञस्तु रावणस्य दुरात्मनः । रक्षसां चैव सर्वेषां विनाशः समुपागतः ॥

दुरात्मनः	தூராத்தமாவான	रक्षसां	ராசூஸர்கள்
राज्ञः	ராஜாவான	सर्वेषां तु	எல்லோருக்குமே
रावणस्य एव	ராவணனுக்கும்	सीतानिमित्तं	ஸீதைதின் சிமித்தமாய்
च	அதுவன்றி	विनाशः	விநாசம்
		समुपागतः	வந்துகிட்டிக்கொண்டது.

तत् प्रविश्य हरिश्रेष्ठ पुरीं रावणपालिताम् । विधत्स्व सर्वकार्याणि यानि यानीह वाञ्छसि ॥

हरिश्रेष्ठ	வானரேத்தமரே !	इह	இவ்விஷயத்தில்
तत्	ஆதலால்	यानि यानि	எந்த எந்தக் காரியங்களை
रावणपालितां	ராவணனால் பரிபாலித் கப்பட்ட	वाञ्छसि	(செய்ய)விரும்புகிறீரே;
		सर्वकार्याणि	(அந்த) எல்லாக் காரியங்களையும்
पुरीं	பட்டணத்துள்	विधत्स्व	செய்துகொள்ளும்.
प्रविश्य	தாராளமாய்ப் புகுந்து		

प्रविश्य शापोपहतां हरीश्वरः पुरीं शुभां राक्षसराजपालिताम् ।

यदृच्छया त्वं जनकात्मजां सतीं विमार्गं सर्वत्र गतो यथासुखम् ॥ ५२ ॥

हरीश्वरः त्वं	வானரவிரானரீர்	प्रविश्य	(நன்றாய்ப்)புகுந்து
राक्षसराज- पालितां } शापोपहतां	ராசூஸமன்னனால் ஆனப்பட்டதும் சாபத்தாலே கேடடைத் ததும்	यदृच्छया गतः	இவ்விடப்படி சென்று
		सर्वत्र	எல்லாவிடங்களிலும்
		यथासुखं	வேண்டியமட்டில்
शुभां	நலம் பயப்பதுமாகிய	सतीं	கற்பினிச்சிறந்த
पुरीं	பட்டணத்தில்	जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளை
		विमार्गं	ஆராய்த்து தேடும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे तृतीयः सर्गः ॥ ३ ॥

आदितः श्लोकाः 12128

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 338

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे षोडशेऽह्नि वर्तमानकथासङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் வந்தீதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பதினாறாவதுதினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[புரா குशलவாஶ்யாं श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वाविंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
सप्तदशोऽङ्के सुन्दरकाण्डे चतुर्थसर्गमारभ्य त्रयोविंशसर्गपर्यन्तं गीतम् ।

तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ७७३ ॥]

ஆதிகில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திதிகில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்

17-வம்நாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 4-வது ஸர்க்கம் முதல் 23-வது

ஸர்க்கம் முடிய கானம் பண்ணப்பட்டன.

அன்று கானம் செய்யப்பட்ட சுலோகசங்கியை 773.

चतुर्थः सर्गः—நான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ४ ॥

लङ्कायां परिभ्रमणम्—லங்கையில் சுற்றதல்.

स निर्जित्य पुरीं श्रेष्ठां लङ्कां तां कामरूपिणीम् । विक्रमेण महातेजा हनुमान् कपिसत्तमः ॥
अद्वारेण महाबाहुः प्राकारमभिपुपुवे ॥ १ ॥

महातेजाः	மிக வலிமையுடைய	तां	அந்த
कपिसत्तमः	வானரச்சேஷ்டரான	लङ्कां	லங்கை என்ற
महाबाहुः	பெருந்தோளுடைய	पुरीं	நகரதேவதையை
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	निर्जित्य	ஐயித்து
विक्रमेण	வலிமையினால்	अद्वारेण	கோபுரவாயில் வழியால்
कामरूपिणीं	வேண்டிய ரூபமெடுக்க	प्राकारं	மதிலை [செல்லாமலே
श्रेष्ठां	பெரிய [வல்ல	अभिपुपुवे	தாண்டினார்.

प्रविश्य नगरीं लङ्कां कपिराजहितङ्करः । चक्रेऽथ पादं सव्यं च शत्रूणां स तु मूर्धनि ॥

कपिराजहितङ्करः	வானரச அரசரின் நன் மைகையச் செய்பவரான	मूर्धनि तु	பிரதான ஸ்தலத்திலேயே
सः	அவர்	सव्यं	இடது
लङ्कां नगरीं	இலங்கை நகரில்	पादं च	காலின் அடிவைப்பையே
प्रविश्य	நுழைந்து	अथ	மக்களமாய் முதலில்
शत्रूणां	சத்துருக்களின்	चक्रे	வைத்தார்.

प्रविष्टः सत्त्वसम्पन्नो निशायां मारुतात्मजः । स महापथमास्थाय मुक्तापुष्पविराजितम् ॥

ततस्तु तां पुरीं लङ्कां रम्यामभिययौ कपिः ॥ ४ ॥

निशायां प्रविष्टः	இரவில் பிரவேசித்த	भास्थाय	அடைந்து
मारुतात्मजः	வாயுருமாரசாகிய	सत्त्वसंपन्नः	மிக தைரியத்தோடு கடியவராய்
सः कपिः	அந்த வானரசர்	ततः	அங்கிருந்து
मुक्तापुष्प- विराजितं }	முத்துக்களாலும் புஷ்ப ங்களாலும் அலங்கரிக்க ப்பட்ட	रम्यां	அழகிய
महापथं तु	ராஜவிதியையும்	तां लङ्कां पुरीं	அவ்விலங்கை நகரை
		अभिययौ	சுற்றித்திரிந்தார்.

हसितोत्कृष्टनिनदैस्तूर्यघोषपुरःसरैः । वज्राङ्कुशनिकाशैश्च वज्रजालविभूषितैः ॥

गृहमुख्यैः पुरी रम्या वभासे घौरिवाम्बुदैः ॥ ५ ॥

தூய்மையு- } முரசும் முதலிய வாதத்தி
புர:சரै: } யகேரவங்கள் முன்னி
ட்ட

हसितोत्कृष्टनिनदैः சந்தேரவ ஆரவாரங்
களாலும்

वज्राङ्कुश- } ஐராவதத்தை நிகர்த்
निकाशैः च } ததரயும்

वज्रजाल- } வஜ்ரமணிகளாலணங்கரிக்க
विभूषितैः } கப்பட்ட பலகணிகளையு
முடைய

गृहमुख्यैः } ச்ரேஷ்டமான மாளிகை
கைகளால்

पुरी } நகரம்,

अम्बुदैः } மேகங்களால்

घौः इव } ஆகாசம்போல்,

रम्या } மிகவழகாக

वभासे } விளங்கிற்று.

प्रज्वाल पुरी लङ्का रक्षोगणगृहैः शुभैः ॥ ६ ॥

उङ्का पुरी } ஸங்காபுரம்

शुभैः } மக்களகரங்களான

रक्षोगणगृहैः } ராக்ஷஸக்கட்டங்களின்
மாளிகைகளினால்

प्रज्वाल } அதிகமாய் ஜ்வலித்தது.

सिताभ्रसदृशैश्चित्रैः पद्मस्वस्तिकसंस्थितैः । वर्धमानगृहैश्चापि सर्वतः सुविभूषिता ॥

गृहमुख्यैः पुरी भूयो वभासे घौरिवाम्बुदैः ॥ ७ ॥

पद्मस्वस्तिक- } பத்மம், ஸ்வஸ்திகம் இ
संस्थितैः } வைகளைரடுகடின கட்
டங்களாலும்

वर्धमानगृहैः च } வர்த்தமானம் என்ற
கட்டடங்களாலும்

सर्वतः } எங்கும்

सुविभूषिता } நன்கலங்கரிக்கப்பட்ட

चित्रैः } சித்திரவேலைகளால்

सिताभ्रसदृशैः } வெண்மேகங்களுக்குச்
சமமான

शुभैः } மக்களகரங்களான

गृहमुख्यैः अपि } பெரிய மாளிகைகளா

अम्बुदैः } மேகங்களால் [ஆம்,

घौः इव } ஆகாயம்போல்

भूयोः } மிக மேன்மையாய்

पुरी } நகரம்

वभासे } பிரகாசித்தது.

तां चित्रमाल्याभरणां कपिराजहितङ्करः । राघवार्थं चरञ्छ्रीमान्दर्श च ननन्द च ॥

चित्रमाल्या- } சித்திரக்களையும் மாலிகை
भरणां } னையும் ஆபரணங்களாக
வுடைய

तां } அதை

कपिराज- } வானர அரசரின் நன்
हितङ्करः } மையைச் செய்கிற

श्रीमान् } ஸ்ரீமான்

राघवार्थं } ஸ்ரீராகவரின் காரியத்திற்

चरन् } திரிகிறவராய் [கரக

च } முற்றிலும்

दर्श } பார்த்தார்;

ननन्द च } ஸந்தோஷித்தார்.

भवनाद्भवन् गच्छन्ददर्श पवनात्मजः । विविधाकृतिरूपाणि भवनानि ततस्ततः ॥ ९ ॥

भवनात् भवन् } ஒரு வீட்டினின்று மற்ற
गच्छन् } ஒரு வீட்டிற்குத் தா
पवनात्मजः } வாயுருமரர் [வும்
ततः ततः } அங்கங்கேயும்

विविधाकृति- } விதவிதமான வடிவங்கள்
रूपाणि } அமைந்த

भवनानि } மாளிகைகளை

दर्श } கண்டார்.

शुश्राव मधुरं गीतं त्रिस्थानस्वरभूषितम् । स्त्रीणां मदसमृद्धानां दिवि चाप्सरसामिव ॥

दिवि	தேவலோகத்தில்	(தாரம், மத்தியமம், மந்திரம், என்கிற) மூன்று
अप्सरसां इव	அப்சரஸ்திரிகளை ஒத்த	ஸ்வரங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
मदसमृद्धानां	மதமுற்ற	
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	
त्रिस्थान- } स्वरभूषितं }	(தலை, கண்டம், மார்பு என்ற இந்த) மூன்றிடங் களிலிருந்துண்டாகும்	மதுர் गीतं च शुश्राव
		இனிய கானத்தை செவியுற்றார்.

शुश्राव काञ्चीनिनदं नूपुराणाञ्च निखनम् । सोपाननिनदांश्चैव भवनेषु महात्मनाम् ॥
आस्फोटितनिनादांश्च ध्वेलितांश्च ततस्ततः ॥ ११ ॥

महात्मनां	மேன்மைதங்கிய கனவாண்களினுடைய	सोपान- } निनदान् च } आस्फोटित- } निनादान् च } ध्वेलितान् च } ततः ततः एव शुश्राव
भवनेषु	மாளிகைகளில்	} படிமெத்தைகளின் } ஜங்காரங்களையும் } தோள் தட்டும் } ஆரவாரங்களையும் } சிம்மநரதங்களையும் } அக்கம்கேயும் } கேட்டார்.
काञ्चीनिनदं	மேகலை (ஒட்டி யானம்) களின் ஒலியையும்	
नूपुराणां	கால்சலங்கைகளின்	
निखनं च	ஒசையையும்	

शुश्राव जपतां तत्र मन्त्रान् रक्षोगृहेषु वै ॥ १२ ॥

रक्षोगृहेषु वै	ராக்ஷஸர்களுடைய வீடுகளில்	जपतां	ஐபித்துக்கொண்டிருக்கிறவர்களுடைய
तत्र	அப்பொழுது	मन्त्रान्	மந்திரங்களை
		शुश्राव	கேட்டார்.

स्वाध्यायनिरतांश्चैव यातुधानान् ददर्श सः । रावणस्तवसंयुक्तान् गर्जतो राक्षसानपि ॥

सः	அவர்	रावणस्तव- } संयुक्तान् एव } गर्जतः } राक्षसान् अपि } ददर्श }	} ராவணனுடைய ஸ்தோத் } திரங்களோடு கூடின } கோஷிக்கிற [வர்களாய் } ராக்ஷஸர்களையும் } கண்டார்.
स्वाध्याय- } निरतान् }	} வேதாந்யயனத்தில் } பற்றுள்ள	यातुधानान् च	

राजमार्गं समावृत्य स्थितं रक्षोबलं महत् । ददर्श मध्यमे गुल्मे राक्षसस्य चरान् बहून् ॥

राजमार्गं	ராஜமீதியை	गुल्मे	சேனாஸமுதரத்தில்
समावृत्य स्थितं	குற்றிது சிர்கிற	बहून्	அனேக
महत् रक्षोबलं	பெரிய ராக்ஷஸ ஸையத்தையும்	राक्षसस्य	அரக்களின்
मध्यमे	வடுவில் இருக்கிற	चरान्	ஒற்றர்களையும்
		ददर्श	கண்டார்.

दीक्षिताञ्जटिलान् मुण्डान् गोऽजिनाम्बरवाससः । दर्भशृष्टिप्रहरणानग्निकुण्डायुधांस्तथा ॥
कूटमुद्गरपाणींश्च दण्डायुधधरानपि । एकाक्षानेककर्णांश्च लम्बोदरपयोधरान् ॥ १६ ॥

करालान् भुग्नवक्त्रांश्च विकटान् वामनांस्तथा । धन्विनः खड्गिनश्चैव शतघ्नीमुखलायुधान् ॥
परिघोत्तमहस्तांश्च विचित्रकवचोज्ज्वलान् । नातिस्थूलान्नातिकृशान्नातिदीर्घातिह्रस्वकान् ॥
अतिगौरान् महाकृष्णानतिकुब्जान्नातिवामनान् । विरूपान् बहुरूपांश्च सुरूपांश्च सुवर्चसः ॥
ध्वजीन् पताकिनश्चैव ददर्श विविधायुधान् । शक्तिवृक्षायुधांश्चैव पट्टिशशनिधारिणः ॥

दीक्षितान् } யாகநீசைந்த பூண்டவர்
களையும்
जटिलान् } ஜடை தரித்திருப்பவர்
களையும்
मुण्डान् } மயிரை மழித்திருப்பவர்
களையும்
गोऽजिनांश्च- } பசுத்தோல் புனைந்தவர்
वाससः } களையும்
दर्भमुष्टि- } ஒருபிடி தர்ப்பத்தை ஆயு
प्रहरणान् } தமாகவுடையவர்களையும்
तथा } அப்படியே
अभिकुण्डायुधान् } அக்னிகுண்டக்களை ஆயு
युत्तமாகவுடையவர்களையும்
कूटमुद्गर- } கூடம், முத்தகரம் எனும்
पाणीन् च } ஆயுதங்களை கையிற்
கொண்டவர்களையும்
दण्डायुध- } தண்டாயுதம் தரித்
धरान् अपि } தவர்களையும்
एकाक्षान् } ஒற்றைக்கண்ணர்
களையும்
एककर्णान् च } ஒற்றைக்காதர்களையும்
लम्बोदर- } தொக்குகிற வயிறுக்களை
पयोधरान् } யும், ஸ்தனங்களையுமு
டையவர்களையும்
तथा } அப்படியே
धन्विनः } வில்லினர்களையும்
करालान् च } பயங்கரமான உருவ
முடையவர்களையும்
च एव } அப்படியே
खड्गिनः } வாளுடையவர்களையும்
भुग्नवक्त्रान् } கோணல்வாயுடையவர்
களையும்
शतघ्नी- } ஶீரங்கல், முணைம் என்று
मुखलायुधान् } மாயுதங்களை யுடையவர்
களையும்

विकटान् } பயங்கரர்களையும்
वामनान् च } குள்ளர்களையும்
परिघोत्तम- } உத்தமமான இரும்புத்
हस्तान् } தண்டுகளை கையிலுடை
யவர்களையும்
विचित्र- } விசித்திரமாகிய கவசக்க
कवचोज्ज्वलान् } ளினால் திகழ்வோர்களையும்
नातिस्थूलान् } மிகவும் பெருக்காதவர்
களையும்
नातिकृशान् } மிகவும் இளைத்திராதவர்
களையும்
नातिदीर्घाति- } மிகவும் செடியரல்லாத
ह्रस्वकान् } வர்களையும், மிகவும் குள்
ளரல்லாதவர்களையும்
अतिगौरान् } மிகவும் வெள்ளியர்களை
யும்
महाकृष्णान् } மிகவும் கரியர்களையும்
अतिकृशान्- } மிக கூனர்களையும் மிக
वामनान् } குள்ளர்களையும்
विरूपान् } குருபுகளையும்
बहुरूपांश्च } பல வடிவமையப்பெற்
तवர்களையும்
सुरूपांश्च } கல்ல வடிவமுடையவர்
களையும்
सुवर्चसः } கல்லொரியுடையவர்
களையும்
ध्वजीन् } தவதும் பிடித்தக்கொ
ண்டிருப்பவர்களையும்
पताकिनः } சிறுகொடி பிடிப்பவர்
களையும்
च एव } அதுடன்
शक्तिवृक्षा- } வேல்களையும் விருகூழ்க்க
युधान् च } ளையும்மாயுதமாக உடை
யவர்களையும்

पट्टिशानि- धारिणः	} சுட்டிகளையும், வஜ்ரத் தையும் தரித்திருப்ப வர்களையும்	विविधायुवान्	விதம்விதமான ஆயுதங்க ளையுடையவர்களையும்
च एव		ददर्श	பார்த்தார்.

क्षेपणीपाशहस्तांश्च ददर्श स महाकपिः । स्रग्विणस्त्वनुलिप्तांश्च वराभरणभूषितान् ॥ २१ ॥
नानावेषसमायुक्तान् यथास्त्रैरगतान् बहून् । तीक्ष्णशूलधरांश्चैव वज्रिणश्च महाबलान् ॥

सः	அந்த	यथास्त्रै-	} தானாகவே வந்து னைவன் யத்தில் சேர்ந்திருப்பவர் களையும்
महाकपिः	வானரப்பெரியோர்	गतान्	
क्षेपणीपाशहस्तान्	கவன், பாசம் இவைகளை பிடித்தவர்களையும்	एव	அப்படியே
स्रग्विणः	மாலை தரித்தவர்களையும்	बहून्	அனேக
अनुलिप्तान् च	மெம்ப்பூச்சு பூசினவர் களையும்	तीक्ष्णशूल-	} கூரிய சூலம் பிடித்தவர் களையும்
वराभरणभूषितान्	சிறந்த ஆபரணமணிந் தவர்களையும்	धरान् च	
नानावेष-	} பலவித வேஷம் பூண் டவர்களையும்	वज्रिणः	வஜ்ரம் தரித்த
समायुक्तान्		महाबलान् च	மஹா பலவான் களையும்
		ददर्श	பார்த்தார்.

शतसाहस्रमव्यग्रमारक्षं मध्यमं कपिः । रक्षोऽधिपतिनिर्दिष्टं ददर्शान्तःपुराग्रतः ॥ २३ ॥

अन्तःपुराग्रतः	அந்தப்புரத்துக்கெதிரில்	अव्यग्र	மிக ஜாக்கிரதையுள்ள
कपिः	கபி	मध्यमं	மத்தியத்திலிருக்கிற
रक्षोऽधिपति-	} ராஜ்யஸம்ராபுவாளேற்ப பட்டதான	आरक्षं	காவற்படையை
निर्दिष्टं		शतसाहस्रं	ददर्श

स तदा तद्गृहं दृष्ट्वा महाहाटकतोरणम् । राक्षसेन्द्रस्य विख्यातमद्रिमूर्ध्नि प्रतिष्ठितम् ॥
पुण्डरीकावतंसाभिः परिधाभिः समावृतम् । प्राकारावृतमत्यन्तं ददर्श स महाकपिः ॥

तदा	அப்பொழுது	अत्यन्तं	மிகப்பெரிய
सः	அவர்	प्राकारावृतं	மதில்வளைந்ததும்
तत्	அதை	विख्यातं	புகழ்படைத்தனமான
दृष्ट्वा	பார்த்துவிட்டு	राक्षसेन्द्रस्य	ராஜ்யஸேந்திரனுடைய
अद्रिमूर्ध्नि	மலைமீதுச்சியில்	महाहाटक-	} சிறந்த பொன்னூல் செய் ததேரணமுற்றதுமான
प्रतिष्ठितं	கட்டப்பட்டதாய்	तोरणं	
पुण्डरीकाव-	} தாமரமலர்கள் நிறைந்த	गृहं	கிருகத்தை
तंसाभिः		परिधाभिः	सः
समावृतं	அகழிகளால்	महाकपिः	வானரப்பெரியோர்
	சூழப்பட்டதாயும்	ददर्श	கண்டார்.

त्रिविष्टपनिभं दिव्यं दिव्यनादविनादितम् । वाजिहेपितसङ्घुष्टं नादितं भूषणैस्तदा ॥
रथैर्यानैर्विमानैश्च तथाऽद्भुतहयैः शुभैः ॥ २७ ॥

वारणैश्च चतुर्दन्तैः श्वेताभ्रनिचयोपमैः ॥ २८ ॥

भूपितं रुचिरद्वारं मत्तैश्च मृगपक्षिभिः । रक्षितं सुमहार्वायैर्यातुधानैः सहस्रशः ॥ २९ ॥

राक्षसाधिपतेर्गुप्तमाविवेश महाकपिः ॥ ३० ॥

तदा	அப்பொழுது	चतुर्दन्तैः	நான்கு தந்தங்களுடன்
दिव्यं	அழகிய	वारणैः च	பாணிகளாலும்
लिविष्टपनिभं	ஸ்வர்க்கத்தகுந்து	गुप्तं	பாதுகாக்கப்பட்டதும்
	ஸமமானமானதும்	मत्तैः	கொழுத்த
दिव्यनाद-)	தீவ்யமான ஒசைகள்	मृगपक्षिभिः च	மிருகங்களாலும்
विनादितं)	மிருந்ததும்		பட்சிகளாலும்
वाजिहेपित-)	குதிரைகளின் கணப்பி	भूषितं	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
सङ्घुष्टं)	னூல் வ்யாப்தமானதும்	सुमहार्वायैः	நல்ல பெருவீரீயமுடைய
भूषणैः	ஆபரணங்களினால்		யவர்களான
नादितं	ஒலிக்கப்பட்டதும்	यातुधानैः	அரக்கர்களால்
रथैः	தேர்களாலும்	सहस्रशः	எல்லாப் பக்கங்களிலும்
यानैः	சினிகைகளினாலும்	रक्षितं	கார்க்கப்பட்டதுமான
विमानैः च	விமானங்களாலும்	राक्षसाधिपतेः	அரக்கர்களோடுமுடைய
तथा	அப்படியே	रुचिरद्वारं	அழகான அரண்மனை
शुभैः	மங்களகரங்களான		வாசலில்
अद्भुतहथैः	அற்புதக்குதிரைகளாலும்	महाकपिः	வானாப்பெரியோர்
श्वेताभ्रनिचयोपमैः	வெள்ளிய மேகம்	आविवेश	அழைத்தார்.
	போன்ற		

सहेमजाम्बूनदचक्रवालं महार्हमुक्तामणिभूपितान्तम् ।

परार्थ्यकालागरुचन्दनाक्तं स रावणान्तःपुरमाविवेश ॥ ३१ ॥

सः	அவர்	परार्थ्यकाला-)	சிறந்த அகிலும், சந்தன
सहेमजाम्बूनद-)	ஐம்பூந்தம் முதலிய	गरुचन्दनाक्तं)	மும் கமழ்ந்த விளக்கி
चक्रवालं)	பொன்களினாலியற்றப்		பதுமான
	பட்ட மதில் வளைந்த	रावणान्तःपुरं	ராவணனுடைய
	தும்		அந்தப்புரத்தில்
महार्हमुक्ता-)	உயர்ந்த முத்துக்களால்	आविवेश	பிரவேசித்தார்.
मणिभूपितान्तं)	லும், மணிகளாலும் அ		
	லங்கரிக்கப்பட்டதும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्थः सर्गः ॥ ४ ॥

आदितः श्लोकाः 12159

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 369

पञ्चमः सर्गः—ஐந்தாவது ஸர்க்கம். || 1 ||

राक्षसीराक्षसदर्शनम्—ராக்ஷஸி ராக்ஷஸர்களைப் பார்த்தல்.

ततः स मध्यं गतमंशुमन्तं ज्योत्स्नावितानं महदुद्गमन्तम् ।

ददर्श धीमान् दिवि भानुमन्तं गोष्ठे वृषं मत्तपिव भ्रमन्तम्

|| 1 ||

ततः	அதன்பின்	ज्योत्स्नावितानं	நிலாவாகிற மேற் கட்டியை
धीमान्	புத்திமாணான	उद्गमन्तं	விரித்திருப்பவரான
सः	அவர்	भानुमन्तं	சந்திரனை
दिवि	ஆகாயத்தில்	गोष्ठे भ्रमन्तं	தொழுவத்தில் திரிகிற
मध्यं	மத்தியில்	मत्तं	கொழுத்த
गतं	வந்திருக்கிற	वृषमिव	ரிஷபத்தைப்போல்
अंशुमन्तं	கிரணங்கள் உடைய	ददर्श	கண்டார்.
महत्	பெரிய		

लोकस्य पापानि विनाशयन्तं महोर्दधि चापि समेधयन्तम् ।

भूतानि सर्वाणि विराजयन्तं ददर्श शीतांशुमथाभियान्तम्

|| 2 ||

अथ	பின்பு	सर्वाणि	எல்லா
लोकस्य	உலகத்தின்	भूतानि	உயிர்க்கூட்டங்களை
पापानि	துக்கங்களை	विराजयन्तं	விளக்கமுறுவிற்துக் கொண்டு
विनाशयन्तं	போக்கடிக்கிறவரும்	अभियान्तं	செல்பவருமான
महोर्दधि अपि	பெரிய சமுத்திரத் தையும்	शीतांशुं	சந்திரனை
समेधयन्तं च	பெருகச்செய்வரும்	ददर्श	கண்டார்.

या भाति लक्ष्मीर्भुवि मन्दरस्था तथा प्रदोषेषु च सागरस्था ।

तथैव तोयेषु च पुष्करस्था रराज सा चारु निशाकरस्था

|| 3 ||

या	எந்த	पुष्करस्था च	தாமரையிலிருந்து கொண்டும்
लक्ष्मीः	திரு	भाति	பிரகாசிக்கிறதோ
भुवि	பூமியில்	सा	அது
मन्दरस्था	மந்தாமலையிலிருந்து	तथा एव	ஆப்படியே
तथा च	ஆப்படியே [கொண்டும்	निशाकरस्था	சந்திரனிடத்திலிருந்து கொண்டு
प्रदोषेषु	ஸாயங்காலங்களில்	चारु	மிக அழகாக
सागरस्था	சமுத்திரங்களிலிருந்து கொண்டும்	रराज	விளங்கிற்று.
तोयेषु	நீர்நிலையங்களில்		

हंसो यथा राजतपञ्जरस्थः सिंहो यथा मन्दरकन्दरस्थः ।

वीरो यथा गर्वितकुञ्जरस्थश्चन्द्रोपि वभ्राज तथाऽम्बरस्थः ॥ ४ ॥

ராஜதபஞ்சரஸ்ய:	வெள்ளிக் கூண்டி லிருக் கிற
ஹ்ஸ:	அன்னம்
யथा	போலவும்
மந்ரகந்ரஸ்ய:	மந்தராமலையின் குணகயிலுள்ள
சிஹ:	சிக்கம்
யथा	போலவும்

ரீரீதகஜரஸ்ய:	செருக்குற்ற யானையின் மேலுள்ள
வீர:	வீரன்
யथा	போலவும்
அஸ்யரஸ்ய:	ஆகாசத்திலிருக்கிற
சந்ர: அபி	சந்திரனும்
தथा	அப்படியே
வபாஜ	விளக்கினார்.

स्थितः ककुबानिव तीक्ष्णशृङ्गो महाचलः श्वेत इवोच्चशृङ्गः ।

हस्तीव जाम्बूनदवद्धशृङ्गो रराज चन्द्रः परिपूर्णशृङ्गः ॥ ५ ॥

தீக்ஷ்ஷ்ரீங்க:	கூரான கொம்புகளை யுடையதாய்
स्थित:	நிற்கிற
ककुबान् इव	கானைபோலவும்
उच्चशृङ्गः	உயர்ந்த கொடுமுடியைய யுடைய
श्वेत:	வெள்ளிய

महाचलः इव	பெரிய மலைபோலவும்
जाम्बूनदवद्धशृङ्गः	பொற்பூண்ட்ட தந்தங்களை யுடைய
हस्ती इव	யானை போலவும்
परिपूर्णशृङ्गः	பூர்ணகலைகளை யுடைய
चन्द्रः	சந்திரன்
रराज	விளக்கினார்.

विनष्टशीताम्बुतुषारपङ्को महाग्रहग्राहविनष्टपङ्कः ।

प्रकाशलक्ष्म्याश्रयनिर्मलाङ्को रराज चन्द्रो भगवाञ्छशाङ्कः ॥ ६ ॥

विनष्टशीताम्बु- तुषारपङ्कः	பனித்தினைகளின் நெரு க்கந்தா லுண்டாகும் மறைவில்லாதவராய்
महाग्रहग्राह- विनष्टपङ्कः	
	சூரியனிடத்திலிருந்து பெற்ற கிரணக்கனினால் இருளைப் போக்கடிப் பவராய்

प्रकाश- लक्ष्म्याश्रय- निर्मलाङ्कः	ஒளியென்னும் திருவுக்கு ஆசரயமான நிர்மலான உடையுடையவராய்
शशाङ्कः	
	முடைய அடையாளமாக வுடைய
चन्द्रः भगवान्	சந்திரபகவான்
रराज	பிரகாசித்தார்.

शिलातलं प्राप्य यथा मृगेन्द्रो महारणं प्राप्य यथा गजेन्द्रः ।

राज्यं समासाद्य यथा नरेन्द्रस्तथा प्रकाशो विरराज चन्द्रः ॥ ७ ॥

मृगेन्द्रः	சிக்கம்
शिलातलं	பெரும்பாறையை
प्राप्य	அடைந்து
यथा	எப்படியோ,
गजेन्द्रः	கஜேந்திரன்
महारणं	பெரிய யுத்தத்தை
प्राप्य	ஐயித்து (அடைந்து)
यथा	எப்படியோ,

नरेन्द्रः	அரசன்
राज्यं	ராஜ்யத்தை
समासाद्य	அடைந்து
यथा	எப்படியோ,
तथा	அப்படியே
प्रकाशः	மிகக் காந்தியுடன் கூடிய
चन्द्रः	சந்திரன்
विरराज	விளக்கினார்.

प्रकाशचन्द्रोदयनष्टदोषः प्रवृद्धरक्षःपिशिताशदोषः ।

रामाभिरामेरितचित्तदोषः स्वर्गप्रकाशो भगवान् प्रदोषः ॥ ८ ॥

प्रदोषः } अஸ்தமனம்
 प्रकाशचन्द्रो- } பிரகாசமான சந்திரோத
 दयनष्टदोषः } யத்கால் இருள் நீங்கிய
 தாய்
 प्रवृद्धरक्षः- } விருத்தியடைந்துகொண்
 पिशिताशदोषः } டிருக்கிற ராக்ஷஸர்களு
 दाय मराम्भपक्ष्णमा } டைய மாம்ஸபக்ஷணமா
 किर तेषामुदयतय } கிற தோஷமுடையதாய்

रामाभिरामे- } ப்ரணயகலகமென்னும்
 रितचित्तदोषः } மனக்குறை நீங்கி (கூடி
 மகிழ்ந்த கா முகி கா மு
 கர்களைப் பெற்றதாய்)
 भगवान् } மேன்மையான தாய்
 स्वर्गप्रकाशः } ஸ்வர்க்கமாய்
 விளக்கிற்று.

तन्त्रीस्वनाः कर्णसुखाः प्रवृत्ताः स्वपन्ति नार्यः पतिभिः सुवृत्ताः ।

नक्तञ्चराश्चापि तथा प्रवृत्ता विहर्तुमत्यद्भुतरौद्रवृत्ताः ॥ ९ ॥

तन्त्रीस्वनाः } வீணை முதலியவாத் தியம்
 களின் தந்திராதங்கள்
 कर्णसुखाः } காதுக்கினிமையாக
 प्रवृत्ताः } ஒலித்தன ;
 सुवृत्ताः } நல்லொழுக்கமுடைய
 नार्यः } ஸ்திரீகள்
 पतिभिः } நாயகர்களோடு

स्वपन्ति } தூங்குகின்றனர் ;
 तथा } அவ்வண்ணமே
 अत्यद्भुत- } மிக வியப்பும் பயங்கரமு
 रौद्रवृत्ताः } மான தொழிலையுடைய
 नक्तञ्चराः च अपि } ராக்ஷதர்களும்
 विहर्तुं } விளையாட
 प्रवृत्ताः } தொடங்கினார்கள் .

मत्तप्रमत्तानि समाकुलानि रथाश्वभद्रासनसङ्कुलानि ।

वीरश्रिया चापि समाकुलानि ददर्श धीमान् स कपिः कुलानि ॥ १० ॥

धीमान् } புத்திமானான
 सः } அந்த
 कपिः } வானார்
 मत्तप्रमत्तानि } மதுபானத்தாலறிவுழிந்த
 ஜனங்களை யுடையனவும்
 समाकुलानि } ஜனக்கூட்டங்களை
 யுடையனவும்

रथाश्वभद्रा- } தேர்க்கொட்டில் குதிரை
 सनसङ्कुलानि } பக்கதி, யானைக்கூட்டம்
 முதலியவைகளால் நெரு
 वीरश्रिया अपि } வீரலக்ஷ்மியோடு [ங்கி
 समाकुलानि च } ிறைந்திருப்பவைகளு
 कुलानि } மானிகைகளை [மான
 ददर्श } கண்டார்.

परस्परञ्चाधिकमाक्षिपन्ति भुजांश्च पीनानधिनिक्षिपन्ति ।

मत्तप्रमत्तानधिविक्षिपन्ति मत्तानि चान्योन्यमधिक्षिपन्ति ॥ ११ ॥

परस्परं च } ஒருவர்க்கொருவர்
 अधिकं } அதிகமாக
 आक्षिपन्ति } பரிதாபலித்துக்கொள்ளு
 पीनान् } பெருத்த [கிரூர்கள் ;
 भुजान् च } கைகளையும்
 अधिनिक्षिपन्ति } போட்டுக்கொள்கிரூ
 கள் ;

मत्तप्रमत्तान् } மதத்தினாலுண்டாகிற
 பிதற்றல்களை பிதற்றி
 अधिविक्षिपन्ति } பெருக்கச்சலிடுகிரூர்
 கள் ;
 मत्तानि } மதங்கொண்டவர்கள்
 अन्योन्यं च } ஒருவர்க்கொருவர்
 अधिक्षिपन्ति } மயங்கி வீழ்ந்து தழுவிக்க
 கொள்கிரூர்கள் .

रक्षांसि वक्षांसि च विक्षिपन्ति गात्राणि कान्तासु च विक्षिपन्ति ।
रूपाणि चित्राणि च विक्षिपन्ति दृष्टानि चापानि च विक्षिपन्ति ॥ १२ ॥

रक्षांसि	ராஷ்டிரங்கள்	चित्राणि	பலவித
वक्षांसि च	மார்புகளையும்	रूपाणि च	ரூபங்களையும்
विक्षिपन्ति	திறக்கிறார்கள் ;	विक्षिपन्ति	போட்டுக்கொள்ளுகிறார்
गात्राणि च	ஆக்கங்களையும்	दृष्टानि	வளிய [கள் ;
कान्तासु	நாயகிகளின்மேல்	चापानि च	விற்களையும்
विक्षिपन्ति	போடுகிறார்கள் ;	विक्षिपन्ति	நழுவுகிறார்கள்.

ददर्श कान्ताश्च समालभन्त्यस्तथा परास्तत्र पुनः स्वपन्त्यः ।

क्रुद्धाः पराश्चापि विनिःश्वसन्त्यः सुरुपवक्त्राश्च तथा हसन्त्यः ॥ १३ ॥

समालभन्त्यः	சந்திக்கவும் பூசி நறு மணம் வீசும்	सुरुपवक्त्राः च	அழகான கந்திரமுக முடையவர்களையும்
कान्ताः च	கட்டழகினர்களையும்	तव	அவ்கேயே
तथा	அப்படியே	क्रुद्धाः	பிணக்கக்கொண்டவர் களால்
स्वपन्त्यः	துக்கிக்கொண்டிருக்கிற	विनिःश्वसन्त्यः	பெருமூச்சவிடபவர்க ளான
पराः	வேளுனவர்களையும்	पराः च अपि	வேறுசிலர்களையும்
तथा	அப்படியே	ददर्श	பார்த்தார்.
पुनः	மீளவும்		
हसन्त्यः	சிரித்துக்கொண்டிருக்கிற		

महागजैश्चापि तथा नदद्भिः सुपूजितैश्चापि तथा सुहृद्भिः ।

रराज वीरैश्च विनिःश्वसद्भिर्हृदो भुजङ्गैरिव निःश्वसद्भिः ॥ १४ ॥

नदद्भिः	கர்ஜித்துக்கொண்டிருக்கிற	वीरैः च	வீரர்களாலும்
महागजैः च	பெரிய யானைகளாலும்	तथा	அவ்வண்ணமே
तथा अपि	அவ்வண்ணமே	निःश्वसद्भिः	சிறுகின்ற
सुपूजितैः	நன்றாய்ப் பூஜிக்கப்பட்ட	भुजङ्गैः	பாம்புகளால்
सुहृद्भिः अपि	ஸூஹிருத்தக்களாலும்	हृदः इव	மடுவுபேரல
विनिःश्वसद्भिः	கெட்டுவிடப் பொறியும்	रराज	(வக்கைககர்) விளங் கிறது.

बुद्धिप्रधानान् रुचिराभिधानान् सश्रद्धानाञ्जगतः प्रधानान् ।

नानाविधानान् रुचिराभिधानान् ददर्श तस्यां पुरि यातुधानान् ॥ १५ ॥

तस्यां	அந்த	जगतः	ஐகத்திற்கு
पुरि	நகரில்	प्रधानान्	முக்கியர்களையும்
बुद्धिप्रधानान्	புத்தியில் சிறந்தவர்களையும்	नानाविधानान्	அனைகவிதவேஷம் தரித்தவர்களையும்
रुचिराभिधानान्	இன்சொல் பேசுபவர்களையும்	रुचिराभिधानान्	நல்ல பெயர்களையுடைய வர்களுமான
सश्रद्धानान्	சிரத்தையுள்ளவர்க ளோடுகூடிய	यातुधानान्	ராஷ்டிரங்களையும்
		ददर्श	கண்டார்.

ननन्द दृष्ट्वा स च तान् सुरूपाब्जानागुणानात्मगुणानुरूपान् ।
विद्योतमानान् स तदाऽनुरूपान् ददर्श काञ्चित् पुनर्विरूपान् ॥ १६ ॥

ச:	அவர்	ச:	அவர்
तदा	அத்தருணத்தில்	च	அதுவுமன்றி
सुरूपान्	அழகான ரூபமுடைய	काञ्चित्	சிலர்
नानागुणान्	பலவித நற்குணங்க	विरूपान् पुनः	குறுபிகளாக இருந்தும்
	ளுடைய	अनुरूपान्	ஏற்ற ரூபமுடையவர்க
आत्मगुणानु- रूपान्	} தக்கள் குணத்திற்குத் தகுந்தவர்களான	विद्योतमानान्	செய்துகொண்டிருப்ப
तान् दृष्ट्वा		அவர்களை பார்த்து	வர்களையும்
ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்;	दर्श	கண்டார்.

ततो वरार्हाः सुविशुद्धभावास्तेषां स्त्रियस्तत्र महानुभावाः ।
प्रियेषु पानेषु च सक्तभावा ददर्श तारा इव सुप्रभावाः ॥ १७ ॥

ततः	அப்பொழுது	पानेषु च	குடியிலும்
वरार्हाः	மிக்க ஸௌந்தரிய	प्रियेषु	நாயகர்களிடத்தில்
	முடையவர்களும்	सक्तभावाः	சென்ற மனமுடையவர்
सुविशुद्धभावाः	பரிசுத்தமனமுடைய		களுமாவ
	வர்களும்	तेषां	அவர்களுடைய
महानुभावाः	நல்லொழுக்கமுடைய	स्त्रियः	பத்தினிகளையும்
	வர்களும்	ताराः इव	நகரத்திரங்களைப்போல்
सुप्रभावाः	நல்ல மலுமிமை பொருத்	तव	அங்கே
	தியவர்களும்	दर्श	கண்டார்.

श्रिया ज्वलन्तीस्त्रपयोपगूढा निशीथकाले रमणोपगूढाः ।
ददर्श काञ्चित् प्रमदोपगूढा यथा विहङ्गाः कुसुमोपगूढाः ॥ १८ ॥

श्रिया	ஸக்தியியால்	रमणोपगूढाः	நாயகர்களோடு தழுவித்
ज्वलन्तीः	ஜ்வலிப்பவர்களாய்		கொண்டிருப்பவர்களா
स्त्रपयो उपगूढाः	ஸ்த்ரபயோடுகூடிய	काञ्चित्	சில ஸ்திரீகளை
	வர்களாய்	कुसुमोपगूढाः	புஷ்பங்களில் மறைந்தி
प्रमदोपगूढाः	மிது மோகத்தால்		ருக்கிற
	மயங்கினவர்களாய்	विहङ्गाः यथा	பகழிகளைப்போல்
निशीथ काले	நள்ளிரவில்	दर्श	பார்த்தார்.

अन्याः पुनर्हर्म्यतलोपविष्टास्तत्र प्रियाङ्केषु सुखोपविष्टाः ।
भर्तुः प्रिया धर्मपरा निविष्टा ददर्श धीमान् मदनाभिविष्टाः ॥ १९ ॥

धीमान्	புத்திமான்	भर्तुः	நாயகனுக்கு
तत्र	அங்கு	प्रियाः	சந்தோஷத்தைச்
प्रियाङ्केषु	நாயகர்களின் மடிகளில்		செய்பவர்களாய்
सुखोपविष्टाः	சுகமாய் உட்கார்ந்திருப்	मदनाभिविष्टाः	மதனவேதனை யுற்றவர்
	பவர்களாய்		களாய்

நிவிஷா:	உபதேசிக்கப்பெற்றவர் களாய்	ஹ்ரதலோபவிஷா:	மேல்மாடியில் உட்கார்ந் திருக்கிற
பீமபரா:	தர்மத்தினாலாகத்தியுடை யவர்களாய்	அந்யா; புன:	வேறு சிலரையும் கண்டார்.

அபாவூதா: காஷ்ணராஜிவ்ணா: காஷ்ணி பராஹ்யாஸ்தபநீயவ்ணா: ।

புனஷ்ண காஷ்ணிஷ்ணலக்ஷணவ்ணா: கான்தபஹீணா ருஷ்ணிராஹ்ணவ்ணா: ॥ 20 ॥

தத: ப்ரியானு ப்ரிய மனோஹிராமானு சுப்ரியத்யுக்தா: ப்ரியமீஷ்ய ராமா: ।

ஶுஹேபு ஶுஶா: ப்ரியமஹிராமா ஶ்ரியபீரீ: ச ஶ்ரிய ராமா: ॥ 21 ॥

காஷ்ணராஜிவ்ணா:	ஸ்வரணரேகைபோன்ற வ்ணமுடையவர்களும்	காஷ்ண ராமா:	சில ஸ்திரீகளையும்
தபநீயவ்ணா:	உருக்கினதங்கப்போன்ற வ்ணமுடையவர்களும்	மனோஹிராமானு	மனதிற்கிசைந்த
அபாவூதா:	மேல்போர்வை விடவினை படி இருப்பவர்களும்	ப்ரியானு ப்ரிய	நாயகர்களைச் சேர்ந்து
காஷ்ணி	சில	சுப்ரியத்யுக்தா:	மிகக் களிப்புடனிருப்ப
பராஹ்யா:	உத்தமக் கட்டழகிகளை-	ப்ரியமீஷ்ய	பார்த்து [வர்களையும்
ருஷ்ணிராஹ்ணவ்ணா:	அழகான அங்கங்களை யும் நிறக்களையுமுடைய	புன:	மீளவும்
கான்தபஹீணா:	கொழுநர்களைப் பிரிந்த வர்களாய்	தத:	அப்பொழுது
ஷ்ணலக்ஷண- } வ்ணா: ச }	சந்திரன்போன்ற வ்ண முடையவர்களான	ஶுஹேபு	மனைகளில்
		ப்ரியமஹிராமா:	அதிசந்தரமான
		ஶுஶா:	ஸந்தோஷமடைந்த
		ராமா:	ஸ்திரீகளையும்
		ஶ்ரியபீரீ:	வானரவீரரான
		ச: ஶ்ரிய	அவர் பார்த்தார்.

சுந்ரபகாஷாஷ்ண ஶ்ணி வ்ணபாலா: வ்ணாஷ்ணிஷ்ணபாஷ்ணி சுந்ணபாலா: ।

விஶூஷணானாஷ்ண ஶ்ணி மாலா: ஶ்ணதஶ்ணானாமிவ சாரு மாலா: ॥ 22 ॥

சுந்ரபகாஷா:	முழுமதிபோல் ஒளி கொண்ட	ஷ்ணதஶ்ணானா	மின்னற்கொட்களின்
வ்ணபாலா: ஶ்ணி	முகவரிசைகளையும்	மாலா: ஶ்ண	கிரைகள் போன்ற
வ்ணாஷ்ணிஷ்ணபா:	வளைந்தடர்ந்த இமை பயிர்களுடைய	விஶூஷணானா	ஆபரணங்களின்
சுந்ணபாலா: ச	கண்களின் கிரைகளையும்	மாலா: ச	ஸமூகங்களையும்
		சாரு ஶ்ணி	நன்றுகப் பார்த்தார்.

ந த்வே சீதா ப்ரியமஹிஜாதா ப்ரியி ஶ்ணிதே ராஜகூலே ப்ரியமாதா ।

லதா ப்ரியகூலாமிவ சாபுஜாதா ஶ்ணி த்ணீ மனசாஹிஜாதா ॥ 23 ॥

பு	ஆயினும்	ப்ரியகூலா	நன்றும் மலர்ந்த
ப்ரியி	நன்னெறியில்	லதா ஶ்ண	கொடிபோன்ற [யவரும்]
ஷ்ணிதே	தவருது நிற்கிற	த்ணீ	மெல்லிய சரீரமுடை-
ராஜகூலே	ராஜவம்சத்தில்	மனசாஹிஜாதா	தன்னிடத்தாலவ தரித்தவருமான
ப்ரியமாதா	தேவநீயவரும்	லதா ச	லீதையை மாத்திரம்
மனசாஹிஜாதா	நற்பிறப்புடை யவரும்	ந ஶ்ணி	காணவில்லை.
சாபுஜாதா	நன்றுகத் தளிர்ந்து		

सनातने वर्त्मनि सन्निविष्टां रामेक्षणान्तां पदनाभिविष्टाम् ।
 भर्तुर्मनः श्रीमदनुपविष्टां स्त्रीभ्यो वराभ्यश्च सदा विशिष्टाम् ॥ २४ ॥
 उष्णादितां सानुसृतास्रकण्ठीं पुरा वराहोत्तमनिष्ककण्ठीम् ।
 सुजातपक्ष्माभिरक्तकण्ठीं वने प्रवृत्तामिव नीलकण्ठीम् ॥ २५ ॥
 अव्यक्तरेखामिव चन्द्ररेखां पांसुप्रदिग्धामिव हेमरेखाम् ।
 क्षतप्ररूढामिव बाणरेखां वायुप्रभिन्नामिव मेघरेखाम् ॥ २६ ॥
 सीतामपश्यन्मनुजेश्वरस्य रामस्य पत्नीं वदतां वरस्य ।
 बभूव दुःखाभिहतश्चिरस्य प्लवङ्गमो मन्द इवाचिरस्य ॥ २७ ॥

सनातने	அழிவில்லாத	भरिक्तकण्ठी	மிகக் காந்தியுடைய கழு
वर्त्मनि	நன்னெறியில்		த்துடன் கூடியதாய்
सन्निविष्टां	நிற்பவளும்	वने	காட்டில்
रामेक्षणां	அழகிய கண்களை	प्रवृत्तां	ஆடிக்கொண்டிருக்கும்
	புடையவளும்	नीलकण्ठीं इव	மயில்போன்றவளும்
मदनाभिविष्टां	ஆழ்ந்த காதலால்	अव्यक्तरेखां	ஒளிசூன்றியிருக்கிற
	கலக்கிநிற்பவளும்	चन्द्ररेखां इव	சந்திரனது கலையை
भर्तुः	நாயகருடைய	पांसुप्रदिग्धां	ஒத்தவளும்
श्रीमत्	தையபுடன் கூடிய	हेमरेखां इव	புழுதிபடிந்த [ளும்
मनः	மனதை	क्षतप्रस्थां	தக்கக்கம்பி போன்றவ-
अनुपविष्टां	விட்டகலாது வீற்	बाणरेखां इव	புண்ணில் துழைந்த
	நிருப்பவளும்	वायुप्रभिन्नां	பாணம் போன்றவளும்
वराभ्यः	உத்தமிகளான		காற்றினால் அலைக்கப்
स्त्रीभ्यः च	ஸ்திரிகளைக் காட்டிலும்	मेघरेखां इव	பட்ட
सदा	எக்காலத்திலும்	वदतां	மேககேரகை போன்றவ
विशिष्टां	உயர்ந்தவளும்	वरस्य	வாக்காளிகளுள் [ளும்
उष्णादिः	விசாலாக்விபால்	मनुजेश्वरस्य	சிற்றந்தவராய்
	தகிக்கப்பட்டவளும்	रामस्य	பக்கட்காசாகிய
सानुसृतास्रकण्ठीं	கண்ணீரோடுகிற கழுத்	पत्नीं	ஸ்ரீராமருடைய
	தையுடையவளும்	तां सीतां	பத்தினியுமான
पुरा	முன்னாளில்	चिरस्य	அந்த லீயையை
वराहोत्तम-	) வெகு சீரேஷ்டமான ப	अपश्यन्	நெடுகேரம்
निष्ककण्ठीं		) தக்கம் அணிந்த கழுத்	காணாதவராய்
	தையுடையவளும்	प्लवङ्गमः	வானாய்
सुजातपक्ष्मां	அழகான தோகையை	अचिरस्य	உடனே
	புடையதாய்	दुःखाभिहतः	துக்கமடைந்தவராய்
		मन्दः इव बभूव	முடன்போல் ஆனார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चमः सर्गः ॥ ५ ॥

பய: சரீ:—ஆளுவது ஸர்க்கம். || 6 ||

ராவணமூஹபவீ:—ராவணகிருஹத்தில் புகுதல்.

ச நிகாமம் விமானேபு விஷண: காமரூபமூக | விசுசார கபில்ங்கா லாவனே சமந்வித: ||

ச:	ஆந்த	விஷண:	சுந்தையுற்றவராய்
காமரூபமூக	காமரூபியாகிய	லாவனே	லேகத்தோடு
கபி:	வானரர்	சமந்வித:	கடியவராய்
விமானேபு	மாடமாணிகைகளில்	ங்கா	இலக்கையில்
நிகாமம்	பிகவும்	விசுசார	சேடித்திரிந்தார்.

ஆசசாடாய லக்ஷமீவான் ராக்ஷசேந்நிவீசனம் | ஸாகாரேணாக்வணேந பாஸ்வரேணாபிசந்த்ரதம் ||

அய	ஆப்பொழுது	ஸாகாரேண	பதிலால்
லக்ஷமீவான்	லக்ஷமீகடாக்ஷமடைந்த (ஹனுமார்)	அபிசந்த்ரதம்	சூழப்பட்ட
அக்வணே	சூரியகாந்தியுற்று	ராக்ஷசேந்நி- விவீசனம்	ராக்ஷஸேந்திரன் இருப்பிடத்தை
பாஸ்வரேண	பிரகாசிக்கும்	ஆவசாத்	அடைந்தார்.

ரக்ஷிதம் ராக்ஷசீர்பீமீ: சிஹீரீவ மஹதநம் | சமீக்ஷமாணா பவநம் சகாசே கபிகுங்கர: || 3 ||

மீமீ:	கொடிய	பவநம்	மாணிகையை
சிஹீ:	ஸிம்ஹக்கனால்	சமீக்ஷமாண:	சூராய்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற
மஹத வநே ஹ:	பெரிய காடு எப்படியோ	கபிகுங்கர:	வானரத்தோட்டர்
ராக்ஷசீ:	அரக்கர்களால் [ஆப்படி	சகாசே	அஞ்சாய் விளக்கினார்.
ரக்ஷிதம்	காவல் செய்யப்பட்ட		

ரூப்யகோபஹிதீசுத்ரீஸ்தோரணீஹேமபூஷிதீ: | விசுசாராபிசுசு கக்ஷயாபிங்காரீசு ருசிரீரீரீதம் || 4 ||

காசுஸுதீரீமஹாமாத்ரீ: சூரீசு விகதசுரீபீ: | ஁பஸுஸுதமஸஹாயீஹீயீ: சுயந்நயாயிபி: || 5 ||

சிஹ்வியா஁ரதநுத்ராணீங்காந்நராசுநராக்ஷசீ: | ஁பவங்கிவிசுசுத்ரீசு சடா விசுசரிதம் ரீயீ: || 6 ||

வஹுரந்நசமாகீரீணீ பரா஁ர்யாசனபாக்ஷனம் | மஹரதஸமாவாஸம் மஹரதமஹாஸ்வநம் || 7 ||

ஹஸுயீசு பரமோடாரீஸுதீஸுதீசு மூகபக்ஷிபி: | விவிதீரீவஹுசாஹஸு: பரிபூரீண சமந்நத: || 8 ||

விநீதீரீந்நபாலீசு ரக்ஷாபிசுசு சுரக்ஷிதம் | முக்யாபிசுசு வரஸுசுவிபி: பரிபூரீண சமந்நத: || 9 ||

மூடிதமமடாரந் ராக்ஷசேந்நிவீசனம் | வராபரணஸஹாங்கீ: சமூத்ரஸ்வநநிஸ்வநம் || 10 ||

தத்ராசுகூணஸம்பந்நம் முக்யீசுசுாசுரூசுந்நநீ: | மஹாக்ஷசீ: சமாகீரீணீ சிஹீரீவ மஹதநம் || 11 ||

மேரீமூதங்காபிஹுதம் ங்கு஁஁பிநிநாடிதம் | நித்யாசுசுதீரீணீ பர்வஹுதம் பூசுதீரீணீ ராக்ஷசீ: சடா || 12 ||

சமூத்ரமீவ கம்பீரீணீ சமூத்ரமீவ நி:ஸ்வநம் | மஹாத்மநா மஹதீசும மஹரந்நபரிசுசுங்கதம் || 13 ||

மஹரந்நசமாகீரீணீ ங்கு஁஁ ச மஹாகபி: || 13 ||

रूप्यकोपहितैः	வெள்ளியாற் செய்யப் பட்ட
चित्रैः	சித்திரங்களோடு
हमभूषितैः	தங்கத்தினால் அலங்க ரிக்கப்பட்ட
सोरणैः	தோரணங்களாலும்
विचित्राभिः	பலவிதங்களான
कक्ष्याभिः च	கட்டுக்களோடும்
रुचिरैः	மிக அழகான
ह्यैः च	வாசற்படிகளோடும்
वृत्तं	கூடியதும்,
गजास्थितैः	யானைமேலிருக்கிற
शूरैः	சூரர்களான
महामात्रैः च	யானைப்பாசர்களாலும்
विगतधर्मैः	இளைப்படையாத
अहंकार्यैः	தடுத்தற்கரிய
सन्दनयाचिभिः	தேரில் பூட்டப்பட்ட
हयैः	குதிரைகளாலும்
उपस्थितं	நெருங்கிநிற்கப்பட்டதும்
सिंहव्याघ्र- } तनुजाणैः }	சிங்கம், புலி இவைகளின் தோற்சட்டைகளுடன் கூடிய
दान्यकाञ्चन- } राजतैः }	தந்தம், பொன், வெள்ளி இவைகளால் செய்யப் பட்டவையாய்
घोषवद्भिः	முழக்கமுடைய
विचित्रैः	பலவிதங்களான
रथैः च	தேர்களினாலும்
सरा	இடைவிடாது
विचरितं	ஓடிக்கொண்டிருக்கப் பட்டதும்,
बहुरत्नसमाकीर्णं	பல ரத்னம் பதித்த
पराध्यासन- } भाजनं }	சிறந்த ஆசனங்களையும் பாத்திரங்களையுமு டையதாயும்,
महारथसमावातं	மஹாரதர்களுடைய ஸ்தானமும்,
महारथमहास्वनं	பெரிய தேர்களின் பேரொலி மிக்கதும்,
दृश्यैः	பார்க்கத்தக்க அழகிய

परमोदारैः	மிகப் பெரியவைகளான
विविधैः	பற்பல
बहुसाहसैः	அநேக ஆயிரக்கணக்
तैः तैः	அத்தந்த [கான
सृगपक्षिभिः च	மிருகங்களாலும் பகழி
समन्ततः च	எங்கும் [களாலும்
परिपूर्णं	நிறைந்ததும்,
विनीतैः	வணக்கமுள்ள
अन्तपालैः च	வாசக்காப்போர்களான
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
सुरशितं च	நன்றாகக் காக்கப்பட்ட
मुख्याभिः	சிறந்த [தும்,
वरसोभिः	உத்தமஸ்திரீகளால்
समन्ततः	எங்கும்
परिपूर्णं च	நிறைந்ததும்,
मुदितपमदारलं	மனமகிழ்ந்த பெண்மணி கையுடையதும்,
राक्षसेन्द्रनिवेशनं	ராக்ஷஸத்தலைவனின் இருப்பிடமானதும்,
वरामरणसंहादैः	சிறந்த ஆபாணங்களி னோசைகளால்
समुद्रस्वननिस्वनं	சமுத்தரகோஷம்போன்ற ஒலியிருந்ததும்,
तद्राजगुणसंपन्नं	அந்த அரசர்களுக்கேற்ற உபசாரப்பொருள் நிறைந்ததும்,
मुख्यैः	முக்கியமான
अगरुचन्दनैः	அகில், சந்தனம் முதலிய வாசனைத்திரவ்யங்களோ
सिंहैः	சிங்கங்களால் [டும்
महत् वनं इव	பெருக்காடுபோல்
महाजनैः	பெரும் ஜனக்கூட்டங்க
समाकीर्णं च	நிறைந்ததும், [ளால்
भेरीसुदद्गामिरुतं	பேரிகை, மிருதங்கம் இவைகள் ஒலிக்கப் பெற்றதும்,
शङ्खोप- } निनादितं }	சங்கொலியால் முழக்கப்பட்டதும்,
राक्षसैः	ராக்ஷஸர்களால்

பர்வகாலங்களில் ஹோமம் பண்ணப்பட்டதும் நியாசித் சித்யம் அர்ச்சிக்கப்பட்ட சதா எப்பொழுதுமே [தம் பூஜித் கொண்டாடப்பட்டதும் சமுத் இவ ஸமுத்திரம்போல் சம்பீரம் கம்பீரமானதும் சமுத் இவ சமுத்திரம்போல் நிசுநம் முழுக்குவதும்

மஹாரிசுத் பெரிய ரத்தினங்களை யொத்த கம்பளங்களை யுடையதும் மஹாரிசுமாகித் உயர்ந்த ரத்தினங்கள் பதிக்கப்பட்டதுமான மஹாமன: மஹா தீராளினுடைய மஹு வேஷ பெரிய மாளிகையை ச: மஹாகபி: அந்த வானரச்சேஷ்டர் டர்: கண்டார்.

விராஜமானம் வபுஷா ஜநாஷ்வரயஸ்குலம் | லக்ஷாபரணமியேவ சோ஽மந்யத மஹாகபி: || 18 ||
 ச: அந்த மஹாகபி: வானரச்சேஷ்டர் வபுஷா இயல்பினாலே விராஜமானம் ஒளியுற்று விளக்குவதும் ஜநாஷ்வரயஸ்குலம் யானை, குதிரை, தேர் இவை நிறைந்த துமாகிய (ராவணமாளிகையை)

ச: அந்த மஹாகபி: வானரச்சேஷ்டர் வபுஷா இயல்பினாலே விராஜமானம் ஒளியுற்று விளக்குவதும் ஜநாஷ்வரயஸ்குலம் யானை, குதிரை, தேர் இவை நிறைந்த துமாகிய (ராவணமாளிகையை)

லக்ஷாமரம் லக்கையின் ஓராபரணம் இதி லவ என்றே அமந்யத நினைத்தார்; இதுமான ஹனுமார் தஸ அங்கு ராவணசு மஹாகபி: சமீபத: ச: வார ஸமீபத்தில் உலாவினார்.

ஸுஹாதுஹம் ராக்ஷஸானாமுதானானி ச வானர: | வீக்ஷமானோ ஹஸந்ரஸ்த: ப்ராஸாடாங்க் ச ச: ||

ச: வானர: அந்த வானரச் ச: வானர: ராக்ஷஸானா ராக்ஷஸர்களுடைய சுஹம் ஹம் விடுவீடாக வீக்ஷமான: ஆராய்ந்து பார்த்துக் கொண்டு

உதானானி ச பூத்தோட்டங்களையும் ப்ராஸாடாங்க் ச மேல்மாடிகளையும் அஸந்ரஸ்த: ஹி பயில்வாதவராகவே ச: வார சென்று கவனித்தார்.

அவபுஸ்ய மஹாவேக: ப்ரஹஸ்தஸ்ய நிவேஷனம் | ததோஸ்யத் புபுஷே வேஷ மஹாபாஷ்வஸ்ய வீர்யவான் ||

மஹாவேக: மிக வேகமுடைய வீர்யவான் வீர்யவான் பிரஹஸ்தஸ்ய பிரஹஸ்தகளுடைய நிவேஷனம் வீட்டில் அவபுஸ்ய பார்த்து

தத: அக்கிருத்த மஹாபாஷ்வஸ்ய மஹாபாஷ்வஸ்ய வேஷ மாளிகையான வ்யத் வேடுவனில் புபுஷே தானினார்.

அத மைஷப்ரதீகாசம் கும்பகர்ணநிவேஷனம் | விபிஷணஸ்ய ச ததா புபுஷே ச மஹாகபி: || 19 ||

அத மைஷப்ரதீகாசம் மேகத்தை நிகர்த்த கும்பகர்ணநிவேஷனம் கும்பகர்ணனுடைய மாளிகையிலும்

ததா அப்படியே விபிஷணஸ்ய ச விபிஷணருடையதிலும் ச: மஹாகபி: அந்த வானரச்சேஷ்டர் புபுஷே தானினார்.

மஹோதரஸ்ய ச சுஹம் விரூபாக்ஷஸ்ய சைவ ஹி | விசுஜ்ஜிஹஸ்ய பவநம் விசுந்மாலேஸ்தயைவ ச ||
 வஜ்ரதண்டஸ்ய ச ததா புபுஷே ச மஹாகபி: || 19 ||

सः	அந்த
महाकपिः	மஹாகபி
महोदरस्य	மஹோதரனுடைய
गृहं च	வீட்டையும்
पिरुगाक्षस्य	} விருபாக்ஷனுடைய தையும்
एव च	
तथा एव	அப்படியே

विद्युजिह्वस्य	வித்யுஜிஹ்வனுடைய
भवनं च	மாளிகையையும்
तथा	அவ்வாறே
विद्युन्मालेः हि	வித்யுன்மாலையினுடைய தையும்
वज्रदंष्ट्रस्य च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடைய
पुष्पुवे	தாவினார். [தையும்

शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः । तथा चेन्द्रजितो वेश्म जगाम हरियूथपः ॥

महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சியான
हरियूथपः	வானரவீரர்
शुकस्य च	சுகனுடையவும்
सारणस्य च	ஸாரணனுடையவும்

धीमतः	புத்திமானான
इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தினுடையவும்
वेश्म च	மாளிகையிலும்
तथा जगाम	அவ்வாறே சென்றார்.

जम्बुमालेः सुमालेश्च जगाम हरिसत्तमः । रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च ॥२१॥

हरिसत्तमः	வானரச்சேவ்வீரர்
जम्बुमालेः	ஜம்புமாலையினுடையவும்
सुमालेः च	சுமாலையினுடையவும்
रश्मिकेतोः च	ரஷ்மிகேதலினுடையவும்

सूर्यशत्रोः च	சூர்யசத்ருவினுடையவும்
भवनं	மாளிகையை
तथा एव	அம்மாதிரியாகவே
जगाम	அடைந்தார்.

वज्रकायस्य च तथा पुष्पुवे स महाकपिः । धूम्राक्षस्य च सम्पातेर्भवनं मारुतात्मजः ॥

सः	அந்த
मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரான
महाकपिः	மஹாகபி
वज्रकायस्य च	வஜ்ரகாயனுடையவும்

तथा	அவ்வண்ணமே
धूम्राक्षस्य	தும்ராக்ஷனுடையவும்
सम्पातेः च	ஸம்பாதினனுடையவும்
भवनं पुष्पुवे	வீட்டைத் தாவினார்.

विद्युद्रूपस्य भीमस्य घनस्य विघनस्य च ॥ २३ ॥

शुकनासस्य वक्रस्य शठस्य विकटस्य च । ब्रह्मर्क्षस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥

युद्धोन्मत्तस्य भत्तस्य ध्वजग्रीवस्य नादिनः ॥ २५ ॥

अतिकायस्य चाक्षस्य विद्युजिह्वेन्द्रजिह्वयोः । तथा हस्तिमुखस्यापि अकम्पनगृहं तथा ॥

करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । तथा देवान्तकस्यापि नरान्तकगृहं तथा ॥

कुम्भस्य च निकुम्भस्य जगाम भवनं कपिः । उग्रवक्त्रस्य घोरस्य घोरारावस्य चैव हि ॥

क्रममाणः क्रमेणैव हनुमान् मारुतात्मजः ॥ २९ ॥

भीमस्य	பிமனுடையதையும்
विद्युद्रूपस्य	வித்யுத்ரூபனுடையதையும்
घनस्य	கனனுடையதையும்
विघनस्य च	விகனனுடையதையும்
शुकनासस्य	சுகநாஸனுடையதையும்
वक्रस्य	வக்ரனுடையதையும்

शठस्य	சடனுடையதையும்
विकटस्य च	விகடனுடையதையும்
ब्रह्मर्क्षस्य च	பிரம்ஹக்ஷனுடைய தையும்
दंष्ट्रस्य	தம்ஷ்ட்ரனுடையதையும்
रोमशस्य	ரோமசன் என்ற
रक्षसः च	ராக்ஷஸனுடையதையும்

யுதோ-மத்சய	யுத்தேரன்மத்தனுடைய தையும்	தயா	அவ்வாரே
மத்சய	மத்தனுடையதையும்	தேவாந்தகஸ்ய அபி	தேவாந்தகனுடையதை யும்
பவஜமீவஸ்ய	தவஜகீவனுடையதை யும்	தயா	அப்படியே
நாடிந:	நாடியினுடையதையும்	நரான்தகமூஹ் டி	நாராதகனுடைய விட்டையுள்
அதிகாயஸ்ய	அதிகாயனுடையதையும்	கும்ஸய ச	கும்பனுடையதையும்
அஸ்ய ச	அஸ்யனுடையதையும்	நிகும்ஸய ச	நிகும்பனுடையதையும்
விசுஜிஹே- ஜிஹயோ:	வித்யுஜ்ஜிஹ்வ இகதிர ஜிஹ்வர்களுடையவை களையும்	உபரஸ்ய	உக்கிரவக்தரனுடைய தையும்
தயா ச	அவ்வண்ணமே	வோ சய ச	கோரனுடையதையும்
ஹஸ்திமுஸ்ய	அஸ்திமுகனுடைய தையும்	வோராஸய ச	கோராஸயனுடைய
அபி	தையும்	மவந் எவ	மாளிகையையும்
தயா	அவ்வாரே	கரண எவ	வரிசையாக
அஹ்நமூஹ்	அகம்பனன் விட்டையும்	கமமாண: டி	தாண்டிக்கொண்டே
கராஸ்ய	கராஸனுடையதையும்	மாஸ்தாமஜ:	வாயுகுமாராஸன
பிஷாஸய ச	பிஷாஸனுடையதையும்	கபி:	வானராஸன
ஷோணிதாஸ்ய	ஷோணி, தாஸ்யனுடைய தையும்	ஹனுமான்	ஹனுமார்
எவ ச	தையும்	ஜகாம	சென்றார்.

தேபு தேபு மஹாஹேபு மவநேபு மஹாயஸா: | தேபாமூஹிமதாமூஹி டதர்ஸ ச மஹாகபி: || 30 ||

மஹாயஸா:	மிகக் கீர்த்திமாண	மஹாஹேபு	விடைமதிக்கமுடியாத
ஸ:	அந்த	தேபு தேபு	அந்தந்த
மஹாகபி:	வானாஸ்சரேஷ்டர்	மவநேபு	மாளிகைகளிலும்
ஶஹிமதா	மிகச் செல்வவாண்க	ஶஹி	உள்ள வளப்பத்தை
தேபா	அவர்களுடைய [ளான	டதர்ஸ	கண்ணுற்றார்.

ஸவ்ஷா சமதிக்ரமய மவநானி சமந்தத: | ஶாஸஸாடாய லக்ஷமீவான் ராஸ்செந்ரநிவேஸனம் ||

ஸந்தத:	நாஸாபக்கங்களிலு முள்ள	அய	இப்பொழுது
ஸவ்ஷா	எல்லாருடைய	ராஸ்செந்ர- நிவேஸனம்	ராஸ்செந்ரநிவின் மாளிகையை
மவநானி	மாளிகைகளை	லக்ஷமீவான்	பாக்கியவான்
ஸமதிக்ரமய	கடந்து	ஶாஸஸாட	அடைந்தார்.

ராஸ்யஸ்யோபஸாயின்யோ டதர்ஸ ஹரிஸத்தம: | விசரந் ஹரிஸாஹீலோ ராஸ்சிவிக்குதேஸணா: ||

ஸூலமூஹ்ரஹஸ்தாஸ்த்ர ஶக்திதோமரஹாரிணி: || 32 ||

ஹரிஸத்தம:	வானாஸ்சரேஷ்டர் மிக்க வலிவாயுடைய	விஹுதேஸணா:	விஶ்ரமமான கண்களை யுடையவர்களையும்
ஹரிஸாஹீல:	வானாஸ்சரேஷ்டர்	ஸக்திதோம- ஹாரிணி:	சக்தி, தோமரம் என்ற ஆயுதங்களைத் தரித் தவர்களையும்
விசரந்	உட்கொண்டு		

शूलमुद्गर- }
हस्ताः च }
குலம், முத்தகரம் முத
லிய ஆயுதங்களைக் கை
யிற்கொண்டவர்களா
யும்

रावणस्य }
उपशायिन्यः }
राक्षसीः }
ददशं }
ராவணனுக்கு இரவில்
ஒருவர்மாற்றி ஒருவராக
நின்று காவல்செய்யும்
ராக்கூஸஸ் திரீகளை
கண்டார்.

ददर्श विविधान् गुल्मांस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ।

तस्य }
रक्षःपतेः }
गृहे }
विविधान् }
गुल्मान् च }
அந்த
ராக்கூஸா திபருடைய
மணியில்
பலவிதமான
ஸேனைகளையும்

राक्षसांश्च महाकायान्नानाप्रहरणोद्यतान् ॥

नानाप्रहरणो- }
द्यतान् }
महाकायान् }
राक्षसान् च }
ददर्श }
பற்பல படைகளைக் கை
யிற்கொண்டவர்களாகிய
மிகப் பெரிய தேகமுடை
ராக்கூஸர்களையும் [ப
கண்டார்.

रक्तान्धेतान् सितांश्चैव हरींश्चापि महाजवान् । कुलीनान् रूपसंपन्नान् गजान् परगजारुजान् ॥

निष्ठितान् गजशिक्षायामैरावतसमान् युधि ।

क्षरतश्च यथा मेघान् स्रवतश्च यथा गिरीन् ।

महाजवान् }
कुलीनान् }
மிக்க வேகமுடையனவும்
நற்குலத்தில் பிறந்த
னவும்

रूपसंपन्नान् }
रक्तान् }
श्वेतान् }
सितान् }
நல்லுருவமமைந்தனவும்
செம்மைநிறத்தினவும்
வெண்மைநிறத்தினவும்
போர் செய்யும்படி சித்
தஞ்செய்யப்பட்டனவு
மான

हरीन् }
युधि }
परगजारुजान् }
गजशिक्षायां }
निष्ठितान् }
परसैन्यानां }
निहन्तून् }
குதிரைகளையும்
யுத்தத்தில்
வேற்றயானைகளை வெல்
லும் திறமையுடையன
வும்
மாவுத்தன் சொற்படி
நடக்கும் பயிற்சியில்
தேர்ந்தனவும்
எதிர்ஸேனைகளுக்கு
எமன்போன்றவைகளும்

सहस्रं वाजिनस्तत्र जाम्बूनदपरिष्कृतान् । हेमजालपरिच्छन्नास्तरुणादित्यसन्निभाः ॥

शिविका विविधाकाराः स कपिर्मरुतात्मजः । लतागृहाणि चित्राणि चित्रशालागृहाणि च ॥

क्रीडागृहाणि चान्यानि दारुपर्वतकानपि । कामस्य गृहकं रम्यं दिवागृहकमेव च ॥

ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने ॥ ३९ ॥

कुलीनान् रूपसंपन्नान् गजान् परगजारुजान् ॥

निहन्तून् परसैन्यानां गृहे तस्मिन्ददर्श सः ॥

मेघस्तनितनिर्योषान्दुर्धर्षान् समरे परैः ॥

ऐरावतसमान् }
क्षरतः }
ஐராவதத்துக்கு
ஸமமானவையும்
பொழிந்துகொண்டி
ருக்கிற

मेघान् च यथा }
स्रवतः }
गिरीन् }
यथा च }
மேகங்களைப்போலவும்
அருளியைப் பெருக்கும்
பர்வதங்களை
போலவும்

मेघस्तनित- }
निर्योषान् }
மேகம்போல் கர்ஜிப்ப
வைகளும்

समरे }
परैः }
दुर्धर्षान् }
गजान् च अपि }
तरिमन् }
गृहे }
सः }
ददर्श }
போரில்
சத்துருக்களால்
வெல்லமுடியாதவைகளு
யானைகளையும் [மான
அந்த
மணியில்
ஆவர்
கண்டார்.

हेमजालपरिच्छन्नास्तरुणादित्यसन्निभाः ॥

लतागृहाणि चित्राणि चित्रशालागृहाणि च ॥

कामस्य गृहकं रम्यं दिवागृहकमेव च ॥

ददर्श राक्षसेन्द्रस्य रावणस्य निवेशने ॥ ३९ ॥

தல	அக்கு	அந்யானி	வேறு
சகஸ்	அநேகமாயிரம்	சுரிதாசுஹாணி	ஆடல்மண்டபங்களையும்
சாமூத- } பரிசுத்தானு } வாசின:	தங்கத்தாலலக்கரிக்கப் பட்ட	தாஸ்யவந்தகானு } அபி }	மாத்தால் செய்யப்பட்ட செய்குன்றுகளையும்
ஹேமசால- } பரிசுத்தானு }	குதிரைகளையும் பொன்னணிகள்	காமச்ய	மன்மதனுடைய
தஸ்யாதிய- } சநிமா: }	பூண்ட பாலசூர்யன்போன்ற வைகளுமான	ரம்ய	அழகான
வீவிதாசாரா:	பலவிதமான	சூஹக்	விட்டையும்
சிவிகா: ச	சிலிகைகளையும்	திவாசூஹக் }	பகற்போது தங்கு
சிவாணி	விசித்திரங்களான	பூ ச }	மிடத்தையும்
சுதாசுஹாணி	லதாசூஹங்களையும்	ச:	அந்த
சிவசாலா- } சூஹாணி ச }	சித்திரசாலைகளையும்	மாஸ்தாமச:	வாயுசூமாராகிய
		கபி:	வானரர்
		ராசுசேசுதரஸ்ய	ராசுசேசுசுவானாகிய
		ராசுணச்ய	ராசுணனுடைய
		நிவெசுநே டுசு	விட்டினில் பார்த்தார்.

ச மந்ரகிரிபரூபம் மயூரஸ்தானசங்குலம் । ட்வஜயஸ்திரிபிராகீர்ணம் டுதர்சு டவநுஓதமம் ॥ 80 ॥

அநந்ரபந்நிசயம் நிதிசாலம் சமந்ரத: । டூரிநிஸ்திதகமந்ரந்ரம் சூஹம் டூதபதேரிவ ॥ 81 ॥

ச:	அவர்	நிதிசாலம்	நிதிக்குலியனுடையதாய்
மந்ரகிரிபரூபம்	மந்தரமலைக்கு நிகரானதும்	டூரிநிஸ்தி- } கமந்ரம் }	தேர்ந்த சிற்பிகளின் செய்தொழில்சூ வாய்த்த
மயூரஸ்தானசங்குலம்	மயிற்சூட்டங்களால் நிறைந்ததும்	டூதபதே:	சூதபதியாகிய பாமசுவரின்
ட்வஜயஸ்திரி:	கொடிஸ்தம்பங்களால்	சூஹம் டூவ	விட்டைப்போலிருக்கிற
அகீர்ணம்	நிறைந்ததும்	மவநுஓதம்	எல்லாவற்றிலும் சிறந்த
அநந்ரபந்நிசயம்	அனந்த ரத்னங்கள் நி	டுசு	கண்டார். [விட்டை
சமந்ரத:	எக்கும் [நிறைந்ததும்		

அர்சிபிஸுதாபி ரவானாந் தேசசா ராசுணச்ய ச । விரராசாய துதேசும ரசிமமானிவ ரசிமபி: ॥

அய	அத்தருணத்தில்	தேசசா அபி ச	தேசுஸ்ஸினுதும்
தவ் தேசும	அந்த மாலிகை	ரசிமபி:	ஒளிகளினால்
ரவானாந்	ரத்தினக்களுடைய	ரசிமமானு டூவ	சூர்யன்போல்
அர்சிபி: ச	கார்திகளரணும்	விரராசு	ஒளித்தது.
ராசுணச்ய	ராசுணனுடைய		

சாமூநதமயான்யேவ சயநான்யாசநானி ச । டூசுநானி ச சூசுநாணி டுதர்சு டரிசூயுதப: ॥

டரிசூயுதப:	வானரவீரர்	அசநானி ச	ஆஸுநங்களையும்
சாமூநதமயானி	ஸ்ஸர்ணமயமாக பிரகாசமான	சூசுநாணி	பாத்திரங்களையும்
சயநானி டூவ	படுக்கைகளையும்	டுசு	பார்த்தார்.

मध्वासवकृतक्लेदं मणिभाजनसङ्कुलम् । मनोरमसंवाधं कुवेरभवनं यथा ॥ ४४ ॥
 नूपुराणाञ्च घोषेण काञ्चीनां निन्देन च । मृदङ्गतलघोषैश्च घोषवद्भिर्विनादितम् ॥
 प्रासादसङ्घातयुतं स्त्रीरत्नशतसङ्कुलम् । सुव्यूहकक्ष्यं हनुमान् प्रविवेश महागृहम् ॥ ४६ ॥

मध्वासवकृतक्लेदं	தேனில் சமைத்த கள்ளால் நனைத்த	मृदङ्गतल- घोषैः च	மிருதங்கம், கர்தாளம் முதலிய கோஷங்க ளாலும்
मणिभाजनसङ्कुलं	இரத்தினமிழைத்த பாத் தீரங்கள் நிறைந்து	विनादितं	முழங்கிக்கொண்டிருக் கிறதும்
मनोरमं	மிக அழகுடையதாய்	प्रासादसङ्घातयुतं	மாட வரிசைகள் நீண்டதாயும்
कुवेरभवनं यथा	குபேரன் மாளிகைபோல	स्त्रीरत्नशतसङ्कुलं	அழகிய பெண்கள் மிருந்ததும்
असंवाधं	விசாலமானதாய்	सुव्यूहकक्ष्यं	அழகிய நீண்ட கட்டுக் களையுடையதுமான
नूपुराणां	சிலம்புகளின்	महागृहं	பெரிய மாளிகையில்
घोषेण च	ஒலியாலும்	हनुमान्	ஹனுமார்
काञ्चीनां	மேகலைகளின்	प्रविवेश	பிரவேசித்தார்.
निन्देन च	ஆரவாரத்தாலும்		
घोषवद्भिः	மிக ஒலிக்கின்ற		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्ठः सर्गः ॥ ६ ॥

आदितः श्लोकाः 12232

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 442

सप्तमः सर्गः—ஏழாவது ஸர்க்கம். ॥ ७ ॥

पुष्पकविमानदर्शनम्—புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்தல்.

स वेश्मजालं बलवान्ददर्श व्यासक्तवैहृयसुवर्णजालम् ।

यथा महत् प्रावृषि मेघजालं विद्युत्पिनद्धं सविहङ्गजालम् ॥ १ ॥

बलवान्	பலிவந்தாரான	मेघजालं यथा	மேகக்கூட்டம்போல
सः	ஆவர்	व्यासक्तवैहृय- सुवर्णजालं	வைடுயக்கற்கள் பதித் துப்பசம்பொண்ணுளி
प्रावृषि	மழைக்காலத்திலே		யற்றப்பட்ட பலகணி
विद्युत्पिनद्धं	அடிக்கடி மின்னிக் கொண்டும்		களையுடைய
सविहङ्गजालं	பறவைக்கூட்டங்களோ	वेश्मजालं	மாளிகை வரிசையை
महत्	பெரிய [ஊடகம்]	ददर्श	பார்த்தார்.

निवेशनानां विविधाश्च शालाः प्रधानशङ्खायुधचापशालाः ।

मनोहराश्वापि पुनर्विशाला ददर्श वेश्माद्रिषु चन्द्रशालाः ॥ २ ॥

நிஷேஷநானா	மரணிகைகளின்
விரிவா:	பற்பலவிதமான
சாலா: ச	சாலைகளையும்
புதானசாஹ்யுத-	சிறந்த சங்காயுத
சாபசாலா:	வீற்சாலைகளையும்
பேஷாதிபு புன:	மலைகள் போன்ற
	வீடுகளின்மேல்

மனோஹரா:	மனோஹரமானவை
	களும்
விசாலா: அரி	விசாலமானவை
	கருமான
சந்திரசாலா:	நிலாமுற்றங்களையும்
ததர்ச	பார்த்தார்.

गृहाणि नानावसुराजितानि देवासुरैश्चापि सुपूजितानि ।

सर्वैश्च दोषैः परिवर्जितानि कर्षिर्ददर्श स्वलार्जितानि ॥ ३ ॥

கபி:	வானரசர்
தேவாசுர:	தேவர்களாலும்
	அசுரர்களாலும்
சுபூஜிதானி	பூஜிக்கப்பட்டவைகளும்
சவீ:	எல்லா
தோபை: ச	தோஷங்களாலும்
பரிவரிதானி	விடுபட்டவைகளும்

நானாவசு-	பலவகை ரத்னங்களால்
ரிஜிதானி	பிரகாசிக்கின்றவைகளும்
சுவுலார்ஜிதானி	தனதாற்றலினாலேயே
	ஸம்பாதிக்கப்பட்ட
	வைகளான
गृहाणि अपि	வீடுகளையும்
ददर्श	பார்த்தார்.

तानि प्रयत्नेन समाहितानि मयेन साक्षादिव निर्मितानि ।

महीतले सर्वगुणोत्तराणि ददर्श लङ्काधिपतेर्गृहाणि ॥ ४ ॥

புயத்ன	மிக்க முயற்சியால்
சமாஹிதானி	முடிவுற்றவைகளும்
சாக்ஷாத்	ஸாக்ஷாத்
மயேன	மயனால்
நிர்மிதானி இவ	சீர்மிக்கப்பட்டனபோல
மஹிதலே	பூலோகத்தில் [வும்]

சர்வகுணுத்தரணி	எல்லா குணங்களிலும்
	சிறந்தவைகளான
लङ्काधिपते:	லங்கைக்கதிபதியின்
தானி	பிரஸித்தமான
गृहाणि	மரணிகைகளையும்
ददर्श	பார்த்தார்.

ततो ददर्शोच्छ्रितमेघरूपं मनोहरं काञ्चनचारुरूपम् ।

रक्षोऽधिपस्यात्मवलानुरूपं गृहोत्तमं ह्यप्रतिरूपरूपम् ॥ ५ ॥

தத:	அக்கிருந்து
தச்சித்மேஶரூபம்	உயர்ந்த மேகத்தின் உரு
	வம் போன்ற உருவ
	முடையதாயும்
மனோஹர்	காட்சிக்கினியதும்
காஞ்சனசாரூபம்	ஸ்வரணம்போல் அழ
	காண ரூபமுடையதும்

ரக்ஷு:அதிபஸ்ய	ராக்ஷஸாதிபனுடைய
அரம்மவலானுரூபம்	சீர்த்திற்கும், பலத்திற்
	கும் ஏற்றதும்
ஹி	கிச்சயமாய்
அபுரிதரூபம்	கிரில்லா அழகையுடை
	யதமான
गृहोत्तमं	உத்தமமான மரணிகை
ददर्श	பார்த்தார். [யை]

महीतले स्वर्गमिवावतीर्णं श्रिया ज्वलन्तं वहुरक्षकीर्णम् ।

नानातरुणां कुसुमावकीर्णं गिरेरिवाद्यं रजसाऽवकीर्णम् ॥ ६ ॥

नारीप्रवेकैरभिदीप्यमानं तडिद्भिरंभोदवदर्च्यमानम् ।

हंसप्रवेकैरिव बाह्यमानं श्रिया युतं खे सुकृतां विमानम् ॥ ७ ॥

यथा नगाग्रं बहुधातुचित्रं यथा नभश्च ग्रहचन्द्रचित्रम् ।
ददर्श युक्तीकृतमेघचित्रं विमानरत्नं बहुरत्नचित्रम् ॥ ८ ॥

महीतले	பூலோகத்தில்	विमानं इव	விமானம்போல்
भवतीर्णं	இறங்கியிருக்கிற	श्रिया	லக்தியோடு
स्वर्गं इव	ஸ்வர்க்கம்போலவும்,	हंसप्रवेकैः	உத்தமமான ஹம்ஸக்களால்
श्रिया	திருவினால்	वाह्यमानं	தாங்கப்பெற்றதும்,
उत्कन्तं	ஐவலித்துக்கொண்டும்	बहुधातुचित्रं	அனேக காணிக்கற்களால்
बहुरत्नकीर्णं	பல ரத்னங்களால் பதிக்கப்பட்டதும்	नगाग्रं यथा	பர்வதசிகரம்போன்ற தும்,
नानातरूपां	பலவகை மாக்களின்	ग्रहचन्द्रचित्रं	சந்திரன் முதலிய கிர ஹங்களால் அலங்க ரிக்கப்பட்ட
कुसुमावकीर्णं	புஷ்பங்களால் நிரம்பி	नभः यथा च	ஆகாசம்போன்றதும்,
रजसा	பூந்தாதுக்களால்	युक्तीकृत- } मेघचित्रं }	ஒன்றுசேர்க்கப்பட்ட பல மேகம்போன்ற சித் திரங்களை யுடையதும்,
भवकीर्णं	சொரிந்து கமழ்கின்ற	बहुरत्नचित्रं	அனேக ரத்தினங்களா லலங்கரிக்கப்பட்ட சித் திரங்களை யுடையதுமான
गिरेः	பர்வதத்தின்	विमानरत्नं	புஷ்பகவிமானரத்தினத் கண்டார். [இத
अग्रं इव	உச்சிபோன்றதும்,	ददर्श	
अर्चमानं	பூஜிக்கத்தக்கதும்,		
तद्विद्भिः	மின்னல்களால்		
अम्बोदवत्	மேகம்போல்		
नारीप्रवेकैः	உத்தம ஸ்திரீகளால்		
अभिदीप्यमानं	மிக அழகாய் பிரகாசிப்ப		
से	ஆகாயத்தில் [தும்,		
सुकृतां	புண்ணியம்செய்தோரு டைய		

मही कृता पर्वतराजिपूर्णा शैलाः कृता वृक्षवितानपूर्णाः ।

वृक्षाः कृताः पुष्पवितानपूर्णाः पुष्पं कृतं केसरपत्रपूर्णम् ॥ ९ ॥

पर्वतराजिपूर्णा	மலைகளின் கூட்டங்கள்	पुष्पवितानपूर्णाः	புஷ்பவிகான்பூர் ணா
मही	பூமி [செறிந்த	वृक्षाः	மரக்கள்
कृता	வரையப்பட்டிருந்தது ;	कृताः	வரையப்பட்டிருந்தன ;
वृक्षवितानपूर्णाः	மரக்கள் நிறைந்த	केसरपत्रपूर्णं	பூந்தாதுகளும் தளக்க
शैलाः	மலைகள்	पुष्पं	மலர் [னும் நிறைந்த
कृताः	வரையப்பட்டிருந்தன ;	कृतम्	வரையப்பட்டிருந்தது.

कृतानि वेश्मानि च पाण्डुराणि तथा सुपुष्पाण्यपि पुष्कराणि ।

पुनश्च पद्मानि सकेसराणि धन्यानि चित्राणि तथा वनानि ॥ १० ॥

च	மேலும்	तथा	அவ்வண்ணமே
पाण्डुराणि	வெள்ளிய	सुपुष्पाणि	அழகிய பூக்கள் மலிர்த
वेश्मानि	மாடங்களும்	पुष्कराणि अपि	தடாகங்களும்
कृतानि	வரையப்பட்டிருந்தன ;	सकेसराणि	கேஸரக்களோடுகூடிய

उपलक्षणहस्ताः	கருகெய்தலிலையைக் கையில் கொண்ட	वाहशोभनं	மிக அழகும் மங்கள மும் பொருந்திய
सुहस्ताः	இனிய துதிக்கைகளைப்	पामसुगन्धि	பரிமளம் கமழும்
गजाः च	யானைகளும், [டைய	नं इव	விருக்தும்போலவும்
तथा	அப்படியே	चाहकन्दरं	அழகான குகைகளை
पद्महस्ता	சாமரைப்பூ தரித்த கைகளுடனும்	सुन्दरं	ரம்யமான [யுடைய
सुहस्ता	மங்களகரமான கைகளை	नं इव	மலைபோலுமிருக்கிற
लक्ष्मीः	லக்ஷ்மீ [யுமுடைய	तन्	அந்த
देवी च	தேவியும்	गृहं	விமானமா ளிகையை
कृता	சுத்திரத்தில் காராயப் பட்டிருந்தது ;	महाकपिः	மஹாகபி
इति इव	கீழ் சொல்லியபடி	पुनः च	மீளவும்
शोभनं	மங்களகரமாயும்,	अभिगम्य	கிட்டி
हिमाव्यये	பனிகால முடிவில்	सविषयः	ஆச்சரியத்தோடு கூடின
		बभूव	ஆயினர். [வராக

ततः स तां कपिरभिपत्य पूजितां चरन् पुरीं दशमुखबाहुपालिताम् ।

अदृश्य तां जनकसुतां सुपूजितां सुदुःखितः पतिगुणवेगनिर्जिताम् ॥ १६ ॥

ततः	அப்பொழுது	पतिगुणवेग-	} பர்த்தாவினுடைய நாண் நிர்ஜிதா } கயிற்றின் சக்தியால் அடையப்பட்டவரும்
सः कपिः	அவ்வானார்	निर्जितां	
पूजितां	பூஜிக்கப்பட்டதும்	सुपूजितां	செல்வமாய்ப் பூஜிக்கப் பட்டவரும்
दशमुखबाहु-	} தசமுகன் புஜவலியால் पालितां } பரிபாலிக்கப்பட்டது மான	जनकसुतां	ஜனகர் திருமகளுமான
तां पुरीं		அந்த நகரத்தில்	तां अदृश्य
अभिपत्य	எங்கும் தாவித்தாவி	सुदुःखितः	மிகவும் சிந்தைகொண்டு சோகித்தனர்.
चरन्	கிரிந்தும்		

ततस्तदा बहुविधभावितात्मनः कृतात्मनो जनकसुतां सुवर्त्मनः ।

अपश्यतोऽभवदतिदुःखितं मनः सुचक्षुषः प्रविचरतो महात्मनः ॥ १७ ॥

सुचक्षुषः	நற்புத்தியுடையவரும்	बहुविध-	} மனதில் பலவித எண்ண भावितात्मनः } முடையவருமான
सुवर्त्मनः	கல்சொழுக்கமுடைய வரும்	महात्मनः	
कृतात्मनः	நண்ணுக்கமுடையவரும்	मनः	மனது
विचरतः	மிகவும் ஆலைந்தவரும்	तदा	அப்பொழுது
जनकसुतां	ஜனகர் திருமகளை	अतिदुःखितं	பெரும் துன்பமடைந்த தாத
अपश्यतः	காணாதவரும்	अभवत्	ஆயிற்று.
ततः	அதனால்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तमः सर्गः ॥ ७ ॥

आदितः श्लोकाः 12249

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 459

अष्टमः सर्गः—எட்டாவது ஸர்க்கம். || ௮ ||

पुष्पकविमानदर्शनम्—புஷ்பகவிமானத்தைப் பார்த்தல்.

स तस्य मध्ये भवनस्य संस्थितं महद्विमानं मणिरत्रचित्रितम् ।

प्रतप्तजाम्बूनदजालकृत्रिमं ददर्श वीरः पवनात्मजः कपिः ॥ १ ॥

वीरः	பார்க்கிரமசாஸியான	मणिरत्रचित्रितं	பணி, இரத்தினம் இவை களாலலக்கரிக்கப்பட்ட தும்
पवनात्मजः	வாயுமாராசிய	प्रतप्तजाम्बूनद- जालकृत्रिमं	உருக்கின தக்கத்தால் செய்யப்பட்ட பலகணி களின் வேலைத்திறமை யுடையதுமான பெரிய விமானத்தை பார்த்தார்.
सः कपिः	அந்த வானவர்		
तस्य	அந்த		
भवनस्य	மாளிகையின்		
मध्ये	நடுவில்		
संस्थितं	நின்றகொண்டிருந்ததும்		

तदप्रमेयप्रतिकारकृत्रिमं कृतं स्वयं साध्विति विश्वकर्मणा ।

दिवं गतं वायुपथप्रतिष्ठितं व्यराजतादित्यपथस्य लक्ष्मवत् ॥ २ ॥

तत्	அது	कृतं	இயற்றப்பட்டதும்
अप्रमेयप्रति- कारकृत्रिमं	இத்தன்மையதென்றன விடற்கும், பிறாழிப்பதற்கு மொண்ணாமல் வேலைத்திறமைகொண்டதும்	दिवं गतं	வானெங்கும் செல்ல வல்லதும்
विश्वकर्मणा साधु इति	விசுவகர்மாளினால் இது எல்லாவற்றிலும் நலமுடையதாகக் கடவதென்று	वायुपथ- प्रतिष्ठितं	வாயுமாரக்கத்தில் நிறுத்தப்பட்டதாய்
		आदित्यपथस्य लक्ष्मवत्	ஆதித்தியப்பதவிக்கு ஒர் அடயாளம்போலவும்
		व्यराजत	விளக்கிற்று.

न तत्र किञ्चिन्न कृतं प्रयत्नतो न तत्र किञ्चिन्न महार्हरत्नवत् ।

न ते विशेषा नियताः सुरेष्वपि न तत्र किञ्चिन्न महाविशेषवत् ॥ ३ ॥

तत्र	அதில்	किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை;
प्रयत्नतः	நல்ல முயற்சியுடன்	ते	அந்த
न कृतं	செய்யப்படாதது	विशेषाः	விசேஷங்கள்
किञ्चित् न	ஒன்றுமில்லை;	सुरेषु अपि	தேவர்களிடத்திலும்
तत्र	அதில்	न नियताः	ஸ்திரமாயிருந்ததில்லை;
महार्हरत्नवत्	விளையுயர்ந்த இரத்தின முடையது	तत्र	அதில்
न	இல்லையென்பது	न महाविशेषवत्	சிறப்புள்ளதல்லாதது
		किञ्चित् न	ஒன்றுமேயில்லை.

तपःसमाधानपराक्रमार्जितं मनःसमाधानविचारचारिणम् ।

अनेकसंस्थानविशेषनिर्मितं ततस्ततस्तुल्यविशेषदर्शनम् ॥ ४ ॥

मनः समाधाय तु शीघ्रगामिनं दुरावरं मारुततुल्यगामिनम् ।
 महात्मनां पुण्यकृतां महर्दिनां यशस्विनामप्यमुदामिवालयम् ॥ ५ ॥
 विशेषमालम्ब्य विशेषसंस्थितं विचित्रकूटं बहुकूटमण्डितम् ।
 मनोऽभिरामं शरदिन्दुनिर्मलं विचित्रकूटं शिखरं गिरेर्यथा ॥ ६ ॥
 वहन्ति यं कुण्डलशोभितानना महाशना व्योमचरा निशाचराः ।
 विवृत्तविध्वस्तविशाललोचना महाजवा भूतगणाः सहस्रशः ॥ ७ ॥
 वसन्तपुष्पोत्करचारुदर्शनं वसन्तमासादपि कान्तदर्शनम् ।
 स पुष्पकं तत्र विमानमुत्तमं ददर्श तद्द्वानरवीरसत्तमः ॥ ८ ॥

तपःसमाधान- पराकमार्जितं	பூர்த்தியான தபஸ்வின் மறியமையால் ஸம்பாதிக்க கப்பட்ட பரக்கிரமத் தால் ஸம்பாதிக்கப்பட் டதும்	अप्यमुदां आलयं इव विशेषं आलम्ब्य विशेषसंस्थितं	தேவர்களுடையவும் உறையிடம் போன்றதும் மிகவும் அதிசயத்தை மேற்கொண்டு விசேஷமாக இயற்றப் பட்டதும்
मनःसमाधान- विचारचारिणं	மனதில் எண்ணினபடி பலவிதமான கதிகளோடு செல்லத்தக்கதும்	विचित्रकूटं	விசித்திரமான கூடமுடையதும்
अनेकसंस्थान- विशेषनिर्मितं	பற்பல விசித்திர மானி கைகளுடன் நிர்மிக்கப் பட்டதும்	गिरेः विचित्रकूटं	பர்வதத்தின் விசித்திரமான கொடு முடியையுடைய
ततः ततः तुल्यविशेषदर्शनं	அக்கங்கே ஸமமானதும் விசேஷ மானதுமான காட்சிகளை யுடையதும்	शिखरं यथा बहुकूटमण्डितं	சிகரம்போல பலவித கொடுமுடிக ளுள்ளதும்
मनः तु समाधाय शीघ्रगामिनं	அடிப்பிராயத்தையே தெரிந்துகொண்டு சீக்கிரமாய் செல்ல வல்லதும்	मनोऽभिरामं शरदिन्दुनिर्मलं	மனதிற்கினியதாய் சரத்கால சந்திரன்போல நிர்மலமானதும்
दुरावरं	ஒருவராலும் தடுக்க முடியாததும்	वसन्तपुष्पोत्कर- चारुदर्शनं	வஸந்தகாலபுஷ்பத்தைப் போன்ற அழகான தோ ற்றத்தையுடையதும்
मारुततुल्य- गामिनं	வாயுவுக்கு ஸமானமாய் போகக்கூடியதும்	वसन्तमासान् अपि	வஸந்தமாதத்தைக் காட்டிலும்
महात्मनां पुण्यकृतां	பெரியவர்களுடையவும் புண்ணியம் செய்தவர்க ளுடையவும்	कान्तदर्शनं कुण्डलशोभि- ताननाः	பார்ப்பதற்கினியதும் குண்டலமணிந்து விளங் கும் முகமுடையவர் களும்
महर्दिनां	ஸர்வ ஸம்ருத்தியுடைய வர்களுடையவும்	महाजवाः	பெருந்தீனி தின்கிற வர்களும்
यशस्विनां	புகழ்படைத்தவர்க ளுடையவும்	व्योमचराः	ஆகாயத்தில் செல்லக் கூடியவர்களுமான

நிஷாசரா:	ராசநூஸர்களும்த	வஹ்நி	பாதுகாக்கிரூர்களோ
வिवृत्तविध्वस्त-	} வளைந்த ஆழ்ந்த அகன்ற கண்களையுடையவர்க ளும்	तत्	அந்த
विशालडोचना:		उत्तमं	உத்தமமான
महाजवा:	மிகவு வேகமுடையவர் சுருமான	पुष्पकं विमानं	புஷ்பகவிமானத்தை
सहस्रस:	ஆயிரக்கணக்கான	तव	அங்கே
भूतगणा:	பூதகணக்களும்	स:	அந்த
यं	எதை	वानरवीरसत्तम:	வானர வீரத்தேவதர்
		ददर्श	பார்த்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टमः सर्गः ॥ ८ ॥

आदितः श्लोकाः 12257

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 467

नवमः सर्गः—ஒன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ९ ॥

पुष्पकविमानवर्णनम्—புஷ்பகவிமானத்தை வர்ணித்தல்.

तस्यालयवरिष्ठस्य मध्ये विपुलमायतम् । ददर्श भवनश्रेष्ठं हनुमान् मारुतात्मजः ॥ १ ॥

मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரராகிய	विपुलं	அகலமும்
हनुमान्	ஹனுமார்	आयतं	நீளமுமுள்ள
तस्य	அவனுடைய	भवनश्रेष्ठं	நன்மாளிகையை
आलयवरिष्ठस्य	உத்தம மாளிகையின்	ददर्श	கண்டார்.
मध्ये	நடுவில்		

अर्धयोजनविस्तीर्णमायतं योजनं हि तत् । भवनं राक्षसेन्द्रस्य बहुपासादसङ्कुलम् ॥ २ ॥

अर्धयोजन-	} அரை யோஜனை அகன்றதும்	बहुपासाद-	} அனைக உப்பரிகைகள் சங்குல்) சிறைத்தாமான
विस्तीर्णं		तत् हि	
योजनं	ஒரு யோஜனை	राक्षसेन्द्रस्य	ராசநேஸந்திரனுடைய
आयतं	நீண்டதும்	भवनं	வாழ்விடம்.

मार्गमाणस्तु वैदेहीं सीतामायतलोचनाम् । सर्वतः परिचक्राम हनुमानरिसूदनः ॥ ३ ॥

आयतलोचनां	நீண்ட கண்களையுடைய	अरिसूदनः	சத்ருஸம்ஹாரகரான
वैदेहीं	வைதேஹியான	हनुमान्	ஹனுமார்
सीतां	சீதையை	सर्वतः	எங்கும்
मार्गमाणः तु	தேடிக்கொண்டு	परिचक्राम	திரிந்தார்.

उत्तमं राक्षसावासं हनुमानवलोकयन् । आससादाथ लक्ष्मीवान् राक्षसेन्द्रनिवेशनम् ॥

उत्तमं	சிறந்த	राक्षसेन्द्र-	} ராசநேஸந்திரனுடைய மிடத்திற்கு
राक्षसावासं	ராசநூஸர்களின் இருப் பிடத்தை	लक्ष्मीवान्	
अवलोकयन्	செல்லையாய்ப் பார்த்து	हनुमान्	ஹனுமார்
अथ	பிறகு [க்கொண்டு	आससादा	வந்துசேர்ந்தார்.

चतुर्विषाणैर्द्विरदैस्त्रिविषाणैस्तथैव च । परिक्षिप्तसंवाधं रक्ष्यमाणमुदायुधैः ॥ ५ ॥
 राक्षसीभिश्च पत्नीभी रावणस्य निवेशनम् । आहृताभिश्च विक्रम्य राजकन्याभिरावृतम् ॥

रावणस्य रावணனுடைய
 निवेशनं இருப்பிடம்
 असंवाधं விசுவமனதாய்
 उदायुधैः உயரத்துக்கப்பட்ட
 ஆயுதங்களுடன் கூடிய
 चतुर्विषाणैः கரங்கு தந்தக்களுடைய
 द्विरदैः யானைகளாலும்
 तथा एव அப்படியே
 त्रिविषाणैः च மூன்று கொம்புள்ளவை
 களாலும்

परिक्षिप्तं சூழப்பட்டதாய்
 रक्ष्यमाणं காக்கப்படுகிறது ;
 च மேலும்
 पत्नीभिः பத்திரிகளான
 राक्षसीभिः ராக்ஷஸஸ்திரீகளாலும்
 विक्रम्य பலரத்தகாரமாய்
 आहृताभिः இழுத்துக்கொண்டு
 वारப்பட்ட
 राजकन्याभिः च ராஜகண்ணிகைகளாலும்
 आवृतम् சூழப்பட்டிருந்தது.

तन्नक्रमकराकीर्णं तिमिद्भिलक्ष्पाकुलम् । वायुवेगसमाधूतं पन्नगैरिव सागरम् ॥ ७ ॥

तत् अது
 नक्रमकराकीर्णं முதலை பெருமீன் இவை
 கள் சிறைந்து
 तिमिद्भिल- } திமிங்கிலம் சுரு முத
 क्षपाकुलं } லிய மீன்கள் மிகுந்து

पन्नगैः பாம்புகளோடு
 वायुवेग- } காற்றினாலலைப்புண்
 समाधूतं } டெழுந்த
 सागरं ஸமுத்தரம்
 इव போன்றது.

या हि वैश्रवणे लक्ष्मीर्या चेन्द्रे हरिवाहने । सा रावणगृहे सर्वा नित्यमेवानपायिनी ॥

वैश्रवणे குபேரனிடத்தில்
 या எந்த
 लक्ष्मीः हि ஸம்பத்தோ
 इन्द्रे இந்திரனிடத்திலும்
 हरिवाहने च சூரியனிடத்திலும்

या எதுவோ,
 सा सर्वा அது எல்லாம்
 रावणगृहे ராவணன் மரணிகையில்
 नित्यं एव எப்பொழுதுமே
 अनपायिनी பிரியாமலிருந்தது.

या च राज्ञः कुवेरस्य यमस्य वरुणस्य च । तादृशी तद्विशिष्टा वा ऋद्धी रक्षोगृहेष्विह ॥

इह இங்கு
 रक्षोगृहेषु ராக்ஷஸமரணிகைகளில்
 ऋद्धिः ஐசுவர்யம்
 राज्ञः இந்திரனுடையதும்
 कुवेरस्य குபேரனுடையதும்
 वरुणस्य च வருணனுடையதும்

यमस्य च யமனுடையதும்
 या எதுவோ,
 तादृशी அப்பேர்ப்பட்டதே ;
 वा அன்றியில்
 तद्विशिष्टा அதைக்காட்டிலும்
 अतिक्रमान्ने.

तस्य हर्म्यस्य मध्यस्थं वैश्व चान्यत् सुनिर्मितम् । बहुनिर्युहसङ्कीर्णं ददर्श पवनात्मजः ॥

तस्य அவனுடைய
 हर्म्यस्य பாணிகையில்
 मध्यस्थं நடுவிலிருப்பதாய்
 सुनिर्मितं அழகாய் நிர்மிக்கப்
 பட்டதாய்

बहुनिर्युह- } அனேக ஒட்டுச்சித்திர
 सङ्कीर्णं } வேலைகள் செய்ததான
 अन्यत् இன்னொரு
 वैश्व च பவனத்தையும்
 पवनात्मजः வாயுகுமாரர்
 ददर्श கண்டார்.

ब्रह्मणोऽर्थे कृतं दिव्यं दिवि यद्विश्वकर्मणा । विमानं पुष्पकं नाम कामगं कामदीपनम् ॥

दिवि	தேவலோகத்தில்	विमानं	விமானம்
विश्वकर्मणा	விச்வகர்மரணால்	यत्	எதுவோ அது
ब्रह्मणः अर्थे	பிரம்மரவுக்காக	कामदीपनं	ஆசையை விர்த்தி செய்யக்கடியது;
दिव्यं	மிக அழகாய்	कामगम्	இவ்ஊட்டப்படி செல்லக் கடியது.
कृतं	செய்யப்பட்ட		
पुष्पकं नाम	புஷ்பகமென்ற		

त्रिलोकजनसेव्यं तत् सर्वरत्नविभूषितम् । वरेण तपसा लेभे यत् कुवेरः पितामहात् ॥

सर्वरत्नविभूषितं	முழுமையும் ரத்னங்களால் லலங்கரிக்கப்பட்டதும்	तत्	அதை
त्रिलोकजनसेव्यं	முல்வுலகஜனங்களாலும் வணக்கத்தக்கதும்	पितामहात्	பிரம்மதேவரிடமிருந்து
यत्	எதுவோ	वरेण तपसा	சிறந்த தவத்தால்
		कुवेरः	குபேரன்
		लेभे	அடைந்தான்.

कुवेरमोजसा जित्वा लेभे तद्राक्षसेश्वरः ॥ १३ ॥

कुवेरं	குபேரனை	राक्षसेश्वरः	ராஷ்ட்ரேசுவரன்
भोजसा	வலியால்	तत्	அதை
जित्वा	வெற்றிகொண்டு	लेभे	கைக்கொண்டான்.

ईहामृगसमायुक्तैः कार्तस्वरविभूषितैः । सुकृतैराचितं स्तभैः पदीप्तमिव च श्रिया ॥ १४ ॥

च	அதுவுமன்றி	सुकृतैः	மிக அழகான வேலைப் பாடுள்ள
ईहामृग- } समायुक्तैः }	மான் முதலிய சித்திர வேலைகளுடன் கூடிய வாம்	स्तभैः	ஸ்தம்பங்களாலும்
कार्तस्वर- } विभूषितैः }	தங்கத்தாலலங்கரிக்கப் பட்டனவுமாய்	श्रिया	ஒளியால்
		पदीप्तं इव	ஜ்வலிப்பது போல்
		आचितं	கட்டப்பட்டிருந்தது.

मेरुमन्दरसङ्काशैरुल्लिखद्भिरिवाम्बरम् । कूटागारैः शुभाकारैः सर्वतः समलङ्कृतम् ॥

अम्बरं	ஆகாசத்தை	शुभाकारैः	மங்கள உருவங்களையு
उल्लिखद्भिः	உராய்ந்துகொண்டிருப்	कूटागारैः	கோபுரங்களால் [டைய
इव	போல் [பவைகள்	सर्वतः	சர்ப்புறங்களிலும்
मेरुमन्दर- } सङ्काशैः }	மேருகிரி மந்தரகிரி இ வைகளுக்கிணையான	समलङ्कृतं	அழகாக அலங்கரிக்கப் பட்டிருந்தது.

ज्वलनार्कपतीकाशं सुकृतं विश्वकर्मणा । हेमसोपानसंयुक्तं चारुपवरवेदिकम् ॥ १५ ॥

हेमसोपान- } संयुक्तं }	பொற்புடி களுடன் கடியதாய்	ज्वलनार्क- } पतीकाशं }	அக்ளி சூர்யன் இவர்க ளைப்போல் ஜ்வலிக்கும்
चारुपवर- } वेदिकं }	அழகிய சிறந்த மேடை களுடன் கடியதாய்	विश्वकर्मणा	விச்வகர்மரால் [படி
		सुकृतं	மிக அழகாகச் செய்யப்பட்டது.

चिन्तां	விசித்திரமாயும்
सुप्रभां	மிக காந்தியுடையதாய்
कलमार्षी इव	காமதேனுவைப்போ ஸிருக்கிறதும்
मनःसंछाद- जननी	மனதிற்கின்பமுண்டாக் சுவதாயும்
वर्णस्य अपि	புகழுக்கு என்றே
प्रसाधिनीं	அளங்கரிக்கப்பட்டதா
श्रियः	ஸம்பத்துக்கு [யும்

इन्द्रियाणीन्द्रियायैस्तु पञ्च पञ्चभिरुत्तमैः ।

तदा	அப்பொழுது
रावणपालिता	ராவணனால் ரகலிக்கப் பட்ட
माता इव	ஒரு தாய்போல
पञ्च	கண், நாக்கு, மூக்கு, மெய், காது என்னு மைந்து

इन्द्रियाणि तु इन्द्रियिण्यङ्गैश्च ।

स्वर्गोऽयं देवलोकोऽयमिन्द्रस्येयं पुरी भवेत् ।

अयं	இது
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கமாகவாவது,
अयं	இது
देवलोकः	தேவலோகமாகவாவது,
इयं इन्द्रस्य	இது இந்நிரனுடைய
पुरी वा	பட்டணமாகவாவது
भवेत्	இருக்கவேண்டும் ;

प्रध्यायत इवापश्यत् प्रदीपांस्तत्र काञ्चनान् ।

तत्र इव	அங்கேயே
काञ्चनान्	பொன்மயமான
प्रदीपान्	பெரிய தீபங்களை
देवनेन	சூதாட்டத்தினால்
महाभूर्तैः	பெரிய தூர்த்தர்களால்

दीपानाञ्च प्रकाशेन तेजसा रावणस्य च ।

दीपानां	விளக்குகளின்
प्रकाशेन च	ஒளியினாலும்
रावणस्य	ராவணனுடைய
तेजसा च	தேஜஸ்வலினாலும்
भूषणानां	ஆபரணங்களின்

सजननीं	தாயை
इव	போன்றதாயும்
शोकनाशिनीं	துக்கத்தைப் போக்கடிப்
तां	பிரஸீர்நியாய் [பதாயும்
दिश्यां	மேன்மையானதாயு
तां	அந்த [மிருக்கிற
महतीं	மஹத்தான
शासां	மண்டபத்தை
ददर्श	பார்த்தார்.

तर्पयामास मातेव तदा रावणपालिता ॥

उत्तमैः	உத்தமங்களான
पञ्चभिः	சூபம், ரஸம், கந்தம், ஸ்பர்சம், சப்தம் என் னும் ஐந்து
इन्द्रियायैः	இந்திரியப் பிரயோஜ னங்களால்
तर्पयामास	இன்பமூட்டி மகிழ்வித்தது.

गान्धर्वीयं पुरी वा स्यादित्यमन्यत मारुतिः ॥

इयं	இது
गान्धर्वी	கந்தர்வ
पुरी	நகரமாகவாவது
स्यात्	இருக்கவேண்டும் ;
इति	என்று
मारुतिः	மாருதி
अमन्यत	மயக்கி வியப்புற்றார்.

धूर्तानिव महाभूर्तैर्देवनेन पराजितान् ॥

पराजितान्	தோற்கடிக்கப்பட்ட வர்களாய்
प्रध्यायतः	ஆழ ஆலோசனை செய்து கொண்டிருக்கிற
धूर्तान् इव	தூர்த்தர்களைப்போலி
अपश्यत्	கண்டார். [ருக்க

अर्चिर्भिर्भूषणानाञ्च प्रदीप्तैत्यभ्यमन्यत ॥

अर्चिभिः च	காந்திகளாலும்
प्रदीप्ता	தீப்பற்றி குப்பென் றெறிகிறதோ
इति	என
अभ्यमन्यत	வினைத்தார்.

ततोऽपश्यत् कुयासीनं नानावर्णाम्बरस्रजम् । सहस्रं वरनारीणां नानावेषविभूषितम् ॥

ततः	அக்கே	कुयासीनं	ரத்தினகம்பளங்களில்
नानावर्णा- }	பலவகை வஸ்திரங்களை யும் மாலைகளை யுடனிக் து	वरनारीणां	படுத்திருக்கிற
म्बरस्रजे }		सहस्रं	சிறந்த பெண்மணிகளின்
नानावेषविभूषितं	பலவித வேஷம்பூண்டு	अपश्यत्	ஆயிரமாயிரமாயுள்ள கண்டார். [கூட்டத்தை

परिवृत्तेऽर्धरात्रे तु पाननिद्रावशं गतम् । क्रीडित्वोपरतं रात्रौ सुप्वाप बलवत्तदा ॥ ३६ ॥

रात्रौ	ரரத்திரியில்	पाननिद्रा- }	கள் ஞாண்டு மயக்கி தூக்
क्रीडित्वा	விளையாடி	वशं गतं }	கத்திக் வசப்பட்டு
अर्धरात्रे	பரதிராத்திரி	तदा	அப்பொழுது
परिवृत्ते तु	ஆன தும்	बलवत्	மெய்மறந்து
उपरतं	ஒய்த்து	सुप्वाप	(அந்தக் கூட்டம்) தூங்கிற்று.

तत् प्रसुप्तं विरुरुचे निःशब्दान्तरभूषणम् । निःशब्दहंसभ्रमरं यथा पद्मवनं पद्मत् ॥ ३७ ॥

निःशब्दा- }	ஆபரணங்கள் ஒன்ற மொலியாமல்	निःशब्द- }	ஒலியடக்கிய அன்னக்க ஹ்ஸம்ரம் } ஞும் வண்டிகளும்
न्तरभूषणं }		हंसभ्रमरं }	
प्रसुप्तं	தூங்குகிற	पद्मत्	பெரிய [மிஞ்சுந்த
तत्	அந்தக் கூட்டம்	पद्मवनं यथा	தாமரைக்காடு போல்
		विरुरुचे	விளங்கிற்று.

तासां संवृतदन्तानि मीलिताक्षाणि मारुतिः । अपश्यत् पद्मगन्धीनी वदनानि सुयोषिताम् ॥

संवृतदन्तानि	பற்கள் மூடுண்டு	तासां	அந்த
मीलिताक्षाणि	கண்களையும் மூடிச் கொண்டனவாய்	सुयोषितां	அழகான பெண்களின்
पद्मगन्धीनी	தாமரைபோல் மணம் வீசின	वदनानि	முகங்களை
		मारुतिः	மாருதி
		अपश्यत्	பார்த்தார்.

प्रबुद्धानीव पद्मानि तासां भूत्वा क्षपाक्षये । पुनः संवृतपत्राणि रात्राविव बभुस्तदा ॥

क्षपाक्षये	பகற்காலத்தில்	पद्मानि इव	தாமரைப்புஷ்பங்கள் போலவே
प्रबुद्धानि	மலர்ந்தவைகளாக	तासां इव	அவர்களுடைய முகங்களும்
भूत्वा	ஆகி	तदा	அப்பொழுது
पुनः	பின்பு	बभुः	விளக்கின.
रात्रौ	இரவில்		
संवृतपत्राणि	இதழ் குவிந்த		

इमानि मुखपद्मानि नियतं मत्तपट्पदाः । अम्बुजानीव फुल्लानि प्रार्थयन्ति पुनः पुनः ॥

इमानि	இந்த	अम्बुजानि इव	தாமரை மலர்களென்றே
मुखपद्मानि	முகங்களாகிற தாமரைப் புஷ்பங்களை	पुनः पुनः	திரும்பத் திரும்ப
मत्तपट्पदाः	மதமேறிய வண்டுகள்	नियतं	நிச்சயமாய்
फुल्लानि	ஆலர்ந்த	प्रार्थयन्ति	விரும்புகின்றன.

इति वामन्यत श्रीमानुपपत्त्या महाकपिः । मेने हि गुणतस्तानि समानि सलिलोद्भवैः ॥

इति கீழ்ச்சொல்லியவண்ணம்
उपपत्त्या தக்க ஹேதுவால்
श्रीमान् ஸ்ரீமானான
महाकपिः மஹாகபி
वामन्यत நினைத்தார்.

तानि அவைகளை
गुणः वा யோக்கியதைதயா லும
सलिलोद्भवैः தாமரைகளோடு
समानि हि ஸமமானவைகளென்றே
मेने எண்ணினார்.

सा तस्य शुशुभे शाला ताभिः स्त्रीभिर्विराजिता । शारदीव प्रसन्ना यौस्ताराभिरभिषोभिता ॥

ताभिः स्त्रीभिः அந்த பெண்களால்
विराजिता விளக்கமடைந்திருக்கிற
तस्य அவனுடைய
सा शाला அந்த மண்டபம்
शारदी सரத்காலத்தில்

प्रसन्ना நிர்மலமானதாய்
ताराभिः விண்மீன்களால்
अभिषोभिता ஒளியுற்ற
यौः इव ஆகாசம்போல்
शुशुभे பிரகாசித்தது.

स च ताभिः परिवृतः शुशुभे राक्षसाधिपः । यथा बुधुपतिः श्रीमांस्ताराभिरभिसंवृतः ॥

सः அந்த
राक्षसाधिपः च ராக்ஷஸாதிபதியும்
ताभिः அவர்களால்
परिवृतः சூழப்பட்டவராய்
ताराभिः ரக்ஷத்திரங்களால்

अभिसंवृतः சூழப்பட்ட
श्रीमान् ஒளிக்கின்ற
बुधुपतिः சந்திரன்
यथा हि போலவே
शुशुभे விளக்கினான்.

याश्च वन्तेऽम्बराचाराः पुण्यशेषसमावृताः । इमास्ताः सङ्गताः कृत्स्ना इति मेने हरिस्तदा ॥

तदा அப்பொழுது
हरिः வானார்
इमाः இவர்களைப் பார்த்து
अम्बरात् “ஆகாசத்திலிருந்து
पुण्यशेष- } புண்யசேஷத்தோடு
समावृताः } கூடியவர்களாய்
याः எவைகள்

एवकते நழுவுகின்றனவே,
ताः அந்த
कृत्स्नाः எல்லா
ताराः ரக்ஷத்திரங்களும்
सङ्गताः ஒன்றுசேர்ந்திருக்கின்
इति என்று [றன”
मेने எண்ணினார்.

ताराणामिव सुव्यक्तं महतीनां शुभार्चिषाम् । प्रभावर्णप्रसादाश्च विरेजुस्तत्र योषिताम् ॥

तस्य அவ்விடத்தில்
योषितां பெண்களின்
प्रभावर्ण- } ஒளியும், சிறமும்,
प्रसादाः च } நிர்மலமும்
महतीनां பெரிய

शुभार्चिषां சுபமான அழகிய ஒளி
யையுடைய
ताराणां ரக்ஷத்திரங்களினது
इव போலவே
सुव्यक्तं विरेजुः நன்றாய் விளக்கின.

व्यावृत्तगुरुपीनस्रक्प्रकीर्णवरभूषणाः । पानव्यायापकालेषु निद्रापहतचेतसः ॥ ४६ ॥

पानव्यायाप- } கள்ளூண்டு சுகமனுப
कालेषु } வித்த காலங்களில்
व्यावृत्त- } புரட்டப்பட்ட உயர்ந்த
गुरुपीनस्रक्- } பெரிய மலைகளுடனும்

प्रकाश- } சிதறுண்ட சிறந்த ஆபாச
वरभूषणाः } க்களையுடையவர்களால்
निद्रापहत- } (அவர்கள்) தூக்கத்தால்
चेतसः } மெய்மறந்திருந்தார்கள்.

व्यावृत्ततिलकाः काश्चित् काश्चिदुद्भ्रान्तनूपुराः । पार्श्वे गलितहाराश्च काश्चित् परमयोषितः ॥

परमयोषितः உத்தம ஸ்திரீகளான
काश्चित् சிலர்
व्यावृत्ततिलकाः திலகமழிந்தவர்கள் ;
काश्चित् சிலர்

उद्भ्रान्तनूपुराः சிலம்பு கழுன்றவர்கள் ;
काश्चित् சிலர்
पार्श्वे பக்கத்தில்
गलितहाराः च மாலை நழுவினவர்கள்.

मुक्ताहारवृताश्चान्याः काश्चिद्विस्त्रस्तवाससः । व्यावृत्तरशनादामाः किशोर्य इव बाहिताः ॥

बाहिताः பரம சமந்தவந்த
किशोर्यः इव பெண்குதிரைகள் போல
अन्याः வேறு சிலர்
मुक्ताहारवृताः முத்துமாலைவால் சுற்று
काश्चित् சிலர் [ண்டவர்கள் ;

विस्त्रस्तवाससः ஆடை அவிழ்ந்தவர்கள் ;
च அப்படியே
व्यावृत्त- } சுற்றப்பட்ட நூபுரங்க
रशनादामाः } ளின் நூல்களையுடைய
வர்கள்.

सुकुण्डलधराश्चान्या विच्छिन्नमृदितस्रजः । गजेन्द्रमृदिताः फुल्ला लता इव महावने ॥

महावने பெரிய காட்டில்
गजेन्द्र- } கஜேந்திரனால் மிதித்துக்
मृदिताः च } துடைக்கப்பட்டும்
फुल्लाः புஷ்பித்திருக்கிற
लताः इव பூங்கொடிகள் போல

अन्याः வேறு சிலர்
विच्छिन्न- } அறுத்து சரங்கின மாலை
मृदितस्रजः } களையுடையவர்களாய்
सुकुण्डलधराः அழகான குண்டல
மணித்திருந்தார்கள்.

चन्द्रांशुकिरणाभाश्च हाराः कासाश्चिदुत्कटाः । हंसा इव बभ्रुः सुप्ताः स्तनमध्येषु योषिताम् ॥

कासाश्चित् சில
योषितां ஸ்திரீகளின்
स्तनमध्येषु ஸ்தனங்களின் நடுவில்
चन्द्रांशु- } சந்திரன் போல்
किरणाम् : } ஒளிக்கின்ற

उत्कटाः பருத்த
हाराः முத்துமாலைகள்
सुप्ताः கண்ணுறங்கின
हंसाः इव ஹம்ஸங்கள் போல
बभ्रुः च விளங்கின.

अपरासाश्च वैडूर्याः कादम्बा इव पक्षिणः । हेमसूत्राणि चान्यासां चक्रवाका इवाभवन् ॥

अपरासां சில ஸ்திரீகளுடைய
वैडूर्याः च வைடூர்யங்களோ
कादम्बाः } மீன்குத்திப்பகடிகள்
पक्षिणः इव } போலவும்.

अन्यासां சில ஸ்திரீகளின்
हेमसूत्राणि च பொன்னரி மாலைகளோ
चक्रवाकाः इव சக்கிரவாகங்கள் போல
अभवन् விளங்கின. [வும்

हंसकारण्डवाकीर्णाश्चक्रवाकोपशोभिताः । आपगा इव ता रेजुर्जघनैः पुलिनैरिव ॥ ५२ ॥

पुलिनैः इव மணற்குன்றுகள் போன்ற
जघनैः ஜகனங்களினாலும்
ताः அந்த பெண்கள்
हंसकारण्ड- } ஹம்ஸம், மீன்குத்திப்
वाकीर्णाः } பறவை, இவைகளால்
பிறைந்து

चक्रवाकोप- } சக்கிரவாகப் பறவை
शोभिताः } களால் பரகாசிக்கிற
आपगाः इव ஆறுகள் போல
रेजुः விளங்கினார்கள்.

किङ्किणीजालसङ्काशास्ता वक्त्रकनकाम्बुजाः । भावग्राहा यशस्तीराः सुप्ता नद्य इवावभुः ॥

किङ्किणीजाल- } காற்சதங்கைகள்
 सङ्काशाः } பிரகாசிக்க
 सुप्ताः } தூங்கிக்கொண்டிருந்த
 ताः } அவர்கள்
 वक्त्रकनका- } முகங்களாகிற பொன்
 म्बुजाः } தாமரை மலர்களுடன்

भावग्राहा: } காமக்குறிப்புக்களே
 यशस्तीराः } முதலைகளாகவும்
 सुप्ता: } அழகுக்களே கரைக
 नद्य: इव } நதிகள் போல
 भावभुः } விளக்கினார்கள்.

मृदुष्वङ्गेषु कासाञ्चित् कुचायेषु च संस्थिताः । बभूवुर्भूषणानीव शुभा भूषणराजयः ॥

कासाञ्चित् } சில ஸ்திரீகளின்
 मृदुषु } மெல்லிய
 मङ्गेषु } அவயவங்களிலும்
 कुचायेषु च } முலைமுகங்களிலும்

संस्थिताः } அழுந்தியிருந்த
 शुभाः } அழகான
 भूषणराजयः } நகை வடுக்கள்
 भूषणानि इव } நகைகள் போலவே
 बभूवुः } தோன்றின.

अंशुकान्ताश्च कासाञ्चिन्मुखमारुतकम्पिताः । उपर्युपरि वक्त्राणां व्याधूयन्ते पुनः पुनः ॥

कासाञ्चित् } சில ஸ்திரீகளின்
 मुखमारुत- } மூச்சினால் அசைக்கப்
 कम्पिताः } பட்ட
 अंशुकान्ताः } ஆடைத்தலைப்புகள்

वक्त्राणां } முகங்களுக்கு
 उपरि उपरि } மேன்மேலே
 पुनः पुनः } திரும்பித் திரும்பி
 व्याधूयन्ते च } வீசின.

ताः पताका इवोद्धृताः पत्नीनां रुचिरप्रभाः । नानावर्णसुवर्णानां वक्त्रमूलेषु रेजिरे ॥

नानावर्ण- } பல நிறக்களையுடையவர்
 सुवर्णानां } களும் பல ஆபரணக்களை
 पत्नीनां } புடையவர்களுமான
 वक्त्रमूलेषु } பத்திகளுடைய
 इवोद्धृताः } கன்னங்களில்
 पत्नीनां } காற்றினால் அசைக்கப்பட்ட

रुचिरप्रभाः } அழகிய ஒளி மிகுந்து
 नानावर्णसुवर्णानां } முள்ள
 वक्त्रमूलेषु } அவைகள் (வஸ்திரத்
 रेजिरे } தலைப்புகள்)
 पताकाः इव } வெற்றிக்கொடிகள் போல்
 नानावर्णसुवर्णानां } விளக்கின.

ववल्गुश्चात्र कासाञ्चित् कुण्डलानि शुभार्चिषाम् । मुखमारुतसंसर्गान्मन्दं मन्दं सुयोषिताम् ॥

ववल्गुश्चात्र } அங்கு
 कासाञ्चित् } சில
 शुभार्चिषां } மெய்யொளி மிகுந்த
 सुयोषितां } கட்டழிக்களுடைய

कुण्डलानि च } குண்டலங்களும்
 मुखमारुत- } மூச்சுக்காற்றுத்
 संसर्गात् } தாங்குவதனால்
 मन्दं मन्दं } மெள்ள மெள்ள
 ववल्गुः } அசைத்தன.

शर्करासवगन्धैश्च प्रकृत्या सुरभिः सुखः । तासां वदननिःश्वासः सिधेवे रावणं तदा ॥

प्रकृत्या } இயற்கையாகவே
 सुरभिः } நன்மணம் கமழும்
 तासां } அவர்களுடைய
 वदननिःश्वासः } முகத்திலிருந்து வெளி
 வரும் மூச்சு

शर्करासवगन्धैः } சர்க்கராஸவமென்ற சா
 रावणं } ராய வரணனைகளுடன்
 सुखः च } ஸுகமாகவே
 रावणं } ராவணனுக்கு
 तदा सिधेवे } அப்பொழுது வீசிற்று.

रावणाननशङ्काश्च काश्चिद्रावणयोषितः । मुखानि च सपत्नीनामुपाजिघ्रन् पुनः पुनः ॥

च	மேலும்	मुखानि च	முகங்களை யே
काश्चित्	சில	रावणाननशङ्काः	ராவணனது முகமென் றெண்ணியவர்களாய்
रावणयोषितः	ராவணனுடைய காந்தையர்கள்	पुनः पुनः	அடிக்கடி
सपत्नीनां	சக்களத்திகளின்	उपाजिघ्रन्	(மையல்கொண்டு) மொத்தனர்கள்.

अत्यर्थं सक्तमनसो रावणे ता वरस्त्रियः । अस्वतन्त्राः सपत्नीनां प्रियमेवाचरंस्तदा ॥

ताः	அந்த	अस्वतन्त्राः	தம் வயமற்றவர்களாய்
वरस्त्रियः	உத்தம ஸ்திரீகள்	सपत्नीनां	சக்களத்திகளுக்கும்
रावणे	ராவணனிடத்தில்	प्रियं एव	பிரியமாகவே
अत्यर्थं	மிக அதிக	तदा	அப்பொழுது
सक्तमनसः	பற்றுடையவர்களாய்	आचरन्	நடந்தனர்கள்.

बाहूनुपनिधायान्याः पारिहार्यविभूषितान् । अंशुकानि च रम्याणि प्रमदास्तत्र शिष्यरे ॥

तत्र	அங்கு	रम्याणि	அழகான
अन्याः	வேறு சில	अंशुकानि च	ஆடைகளையும்
प्रमदाः	ஸ்திரீகள்	उपनिधाय	தலைக்கணையாக வைத் துக்கொண்டு
पारिहार्य- विभूषितान् }	வளையல்களணிந்த	शिष्यरे	உறங்கினார்கள்.
बाहून्	கைகளையும்		

अन्या वक्षसि चान्यस्यास्तस्याः काश्चित् पुनर्भुजम् ।

अपरा त्वङ्कमन्यस्यास्तस्याश्चाप्यपरा भुजौ

॥ ६२ ॥

ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठमन्योन्यस्य समाश्रिताः । परस्परनिविष्टाङ्गवो मदस्नेहवशानुगाः ॥ ६३ ॥

अन्या	வேறு ஒரு ஸ்திரீ	अन्योन्यस्य	ஒருவருக்கொருவ ருடைய
अन्यस्याः	வேறு ஒருத்தியுடைய	ऊरुपार्श्वकटीपृष्ठं	தொடையையும் ஒக்கலை டையும் இடுப்பையும்
वक्षसि	மார்பிலும்,	परस्पर- निविष्टाङ्गवः }	அததன்மேலிட்ட அவய வக்களுடையவர்களாய்
काश्चित्	வேறொருத்தி (ஆர்வம்)	समाश्रिताः	நன்றாய் தழுவிவந் களாய்
तस्याः	அவளுடைய	मदस्नेह- वशानुगाः }	மதிமயக்கினாலும் நட்பி னாலும்ணியிரியாமல் தூக்கினார்கள்.
भुजं पुनः	தோளிலும்,		
अपरा	வேறொருத்தி		
अन्यस्याः	மற்றொருத்தியுடைய		
अङ्गं तु	மடியிலும்,		
तस्याः	அவளுடைய		
भुजौ अपि	தோளிலேயே		
अपरा च	மற்றொருத்தியும்,		

अन्योन्यस्याङ्गसंस्पर्शात् प्रीयमाणाः सुमध्यमाः । एकीकृतभुजाः सर्वाः सुषुपुस्तत्र योषितः॥

सुमध्यमाः } துண்ணிடைபுடைய
योषितः } மாதர்கள்
अन्योन्यस्य } ஒருவர்க்கொருவர்
अङ्गसंस्पर्शात् } சமுவிக்கொண்டதிலிரு
तत्र } அத்தருணத்தில் [சேக்

प्रीयमाणाः } ஸந்தோஷமடைந்தவர்
सर्वाः } எல்லோரும் [களாக
एकीकृतभुजाः } கைகோத்துக்கொண்ட
வர்களாக
सुषुपुः } தூங்கினார்கள்.

अन्योन्यभुजसूत्रेण स्त्रीमाला ग्रथिता हि सा । मालेव ग्रथिता सूत्रे शुशुभे मत्तषट्पदा ॥

अन्योन्य- } ஒருவருக்கொருவர்க
भुजसूत्रेण } ளின் புஜக்களென்னும்
தூலினால்
ग्रथिता } தொடுக்கப்பட்ட
सा } அந்த
स्त्रीमाला } பெண்களின் வரிசை

मालेव ग्रथिता सूत्रे } தூலில்
शुशुभे } கோக்கப்பட்ட
मत्तषट्पदा } மதம்கொண்ட வண்டு
கள் மேய்கின்ற
माला इव हि } பூமலை போலவே
शुशुभे } விளங்கிற்று.

लतानां माधवे मासि फुलानां वायुसेवनात् । अन्योन्यमालाग्रथितं संसक्तकुसुमोच्चयम् ॥
व्यतिवेष्टितसुस्कन्धमन्योन्यभ्रमराकुलम् । आसीद्वनमिवोद्भूतं स्त्रीवनं रावणस्य तत् ॥

रावणस्य } ராவணனுடைய
तत् } அந்த
स्त्रीवनं } பெண்ணினமும்
माधवे मासि } மைகாசி மாதத்தில்
फुलानां } சளிர்ந்து மலர்ந்த
लतानां } பூக்கொடிகளின்
अन्योन्य- } ஒன்றுக்கொன்று மலை
मालाग्रथितं } யாக இடைவிடாத
சேர்ந்தும்

संसक्तकुसुमोच्चयं } நன்மலர்கள் மிகவு
மடர்ந்தும்
अन्योन्य- } ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்
भ्रमराकुलं } றுக்கு வண்டுகளிடையி
டாது பாய்ந்தும்
व्यतिवेष्टित- } ஒன்றுக்கொன்று மரங்க
सुस्कन्धं } ளின் கிளைகள் சூழ்ந்தப்
वायुसेवनात् } காற்றடிப்பதால்
उद्भूतं } அசைந்துமுள்ள
वनं इव } பூஞ்சோலைபோல
आसीत् } திகழ்ந்தது.

उचितेष्वपि सुव्यक्तं न तासां योषितां तदा । विवेकः शक्य आधातुं भूपणाङ्गाम्बरस्रजाम् ॥

तदा } அப்பொழுது
तासां } அந்த
योषितां } மாதர்களின்
उचितेषु अपि } இருக்கவேண்டிய இடங்
களில் இருந்தம்கூட

भूपणाङ्गा- } ஆபரணங்கள், அவயவங்
स्वरस्रजां } கள், வஸ்திரங்கள், மா
லைகள், இவைகளின்
सुव्यक्तं } இன்னது இன்னொருடை
विवेकः } அறிவு [யதென்கிற
आधातुं न शक्यः } கொள்ள முடியவில்லை.

रावणे सुखसंविष्टे ताः स्त्रियो विविधप्रभाः । ज्वलन्तः काञ्चना दीपाः प्रैक्षन्तानिमिषा इव ॥

ज्वलन्तः } எரியும்
काञ्चनाः दीपाः } பொன் தீபங்கள்
ताः } அந்த
विविधप्रभाः } பற்பல ஒளிகளுடனி
स्त्रियः } மாதர்களை [ருக்கிற

रावणे } ராவணன்
सुखसंविष्टे } சுகமாகத் தூங்குகையில்
अनिमिषाः } இமை கொட்டாமல்
प्रैक्षन्त } பார்த்தன
इव } போலும்!

राजर्षिपितृदैत्यानां गन्धर्वाणाञ्च योषितः । रक्षसाश्चाभवन् कन्यास्तस्य कामवशं गताः ॥

राजर्षिपितृ- दैत्यानां	राஜாக்கள், ரிஷிகள், பித்ருதேவதைகள், தைத்யர்கள் இவர்க ளுடையவும்	ரக்ஷா யோபித: ச தஸ்ய காமவசம் கதா:	ரக்ஷஸர்களுடையவும் மாதர்களும் அவனுக்கு காமத்தினால் வசப் பட்டவர்களாய்
गन्धर्वाणां कन्याः च	கந்தர்வர்களுடையவும் கன்னிகைகளும்	अभवन्	ஆயினார்கள்.

युद्धकामेन ताः सर्वा रावणेन हताः स्त्रियः । समदा मदनेनैव मोहिताः काश्चिदागताः ॥

ताः स्त्रियः सर्वाः युद्धकामेन रावणेन	அந்த ஸ்திரீகள் எல்லோரும் போர் செய்வதில் மிக ஊடுப்பமுற்ற ராவணனால்	हताः समदा: काश्चि मदनेन मोहिता: एव आगताः	பலர்காரமாய் எடுத்து வரப்பட்டவர்கள்; மதமேறிய சிலர் காமத்தால் கையல்கொண்டே தானாகவே வந்தவர்கள்.
---	---	--	--

न तत्र काश्चित्प्रमदाः पसह्य वीर्योपपन्नेन गुणेन लब्धाः ।

न चान्यकामाऽपि न चान्दपूर्वा विना वराहो जनकात्मजां तु ॥ ७२ ॥

वराहो जनकात्मजां विना प्रमदाः वीर्योपपन्नेन गुणेन च लब्धाः	மிக்க மேன்மைபெற்ற ஜனகரின் திருமகள் ஒருத்தியை தவிர ஸ்திரீகள் தோள்வலிபுடன் கூடிய கற்குணத்தாலேயே இசைந்து பெற்றடைந் தவர்கள்;	पसह्य तु काश्चि न अन्यकामा अपि तत्र न अन्यपूर्वा च न	மனமின்றி பலகார மாகவோ ஒருவரும் இல்லை; மற்றொருவர் மீதான அத்தகுணத்தில் இல்லை; இசற்கு முந்தியும் மற் றொருவர் மீது காம இல்லை. [முந்தவரும்
--	--	---	---

न चाकुलीना न च हीनरूपा नादक्षिणा नानुपचारयुक्ता ।

भार्याऽभवत्तस्य न हीनसत्त्वा न चापि कान्तस्य न कामनीया ॥ ७३ ॥

तस्य भार्या अकुलीना च न अभवत् हीनरूपा च न	அவனுக்கு மனைவியாக இசழ்குலத்தவள் ஒருத்தியாவது ஆகவில்லை; வடிவில்லாதவளும்	अदक्षिणा च न अनुपचारयुक्ता न हीनरूपा न कान्तस्य न कामनीया अपि न	அறிவில்லாதவளும் இல்லை; உபசாரம் செய்யப்படா இல்லை; [தவளும் திறமையற்றவளும் கணவனுக்கு [இல்லை; காமமுறத்தகாதவளும் இல்லை.
---	---	--	---

बभूव बुद्धिस्तु हरीश्वरस्य यदीदृशी राघवधर्मपत्नी ।

इमा यथा राक्षसराजभार्याः सुजातमस्येति हि साधुबुद्धेः

॥ ७४ ॥

राक्षसराजभायाः	“ राक्षसराजपத்தினிக	अस्य	இந்த எனக்கு
इमाः	இவர்களை [என	सुजातं	ஐன்மஸாபல்யம்
यथा	போலவே	हि	நிச்சயம் ”
राघवधर्मपत्नी	ஸ்ரீராகவருடைய	इति	என்ற
	தர்மபத்தினியும்	बुद्धिः	எண்ணம்
ईदृशी यदि	தனது பர்த்தாவுடன்	साधुबुद्धेः	சிறந்த புத்தியையுடைய
	இந்நிலைமையை அடை	हरीधरस्य	வானரேச்வரருக்கு
	யச்செய்யப்பட்டானா	तु	இத்தருணத்தில்
	கில்	बभूव	உண்டாபிற்று.

पुनश्च सोऽचिन्तयदार्तरूपो ध्रुवं विशिष्टा गुणतो हि सीता ।

अथायमस्यां कृतवान् महात्मा लङ्केश्वरः कष्टमनार्यकर्म

॥ ७५ ॥

सीता	“ சிதை	अनार्यकर्म	தகாத காரியத்தை
गुणतः	நற்குணங்களிலெல்லாம்	अथ	இப்பொழுது
विशिष्टा	மேலானவள்,	कृतवान्	செய்து விட்டான் ;
ध्रुवं	ஊந்தேகமில்லை ;	कष्टं च	ஐயோ பாவம் ! ”
अस्यां हि	இவளிடத்திலேயே	पुनः	என்று இன்னொருதரம்
महात्मा	மஹாத்மாவான	सः	ஆவார்
लङ्केश्वरः	லங்கேச்வரனான	आर्तरूपः	துக்கத்தோடு கூடினவ
अयं	இவன்	अचिन्तयत्	நினைத்தார். [ரர]

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे नवमः सर्गः ॥ ९ ॥

आदितः श्लोकाः 12332

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 542

दशमः सर्गः—பத்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १० ॥

मन्दोदरीदर्शनम्—மந்தோதரியைப் பார்த்தல்.

तत्र दिव्योपमं मुख्यं स्फाटिकं रत्नभूषितम् । अवेषमाणो हनुमान् ददर्श शयनासनम् ॥

दान्तकाञ्चनचित्राङ्गैर्वैदूर्यैश्च वरासनैः । महार्हास्तरणोपैतरूपपन्नं महाधनैः ॥ २ ॥

तत्र	அங்கு	वैदूर्यैः	வைடூர்யமணிகளா
अवेषमाणः	சுற்றிப்பார்த்துக்	महार्हा- } स्तरणोपैतैः)	வியற்றப்பட்ட விலையுயர்ந்த விரிப்புக் னோடுகூடிய
हनुमान्	ஹனுமார்	महाधनैः	அதிக விலைபெற்ற
दिव्योपमं	தேவலோகத்திலிருப்	वरासनैः	சிறந்த ஆஸனங்களனோடு
	பதை ஒத்ததும்	उपपन्नं	கூடியதாயும்
मुख्यं	ச்சேஷ்டமானதும்	रत्नभूषितं	ரத்தினங்களாலலக்
दान्तकाञ्चन- } चित्राङ्गैः च }	தந்தத்தினாலும் தக்கத் தினாலும் செய்து கத்திர வேலைகள் செய்யப்பட்ட உறுப்புக்களுடனும்	स्फाटिकं	ஸ்படிகமயமான
		शयनासनं	கட்டிலை
		ददर्श	கண்டார்.

जातरूपपरिक्षिप्तं चित्रभानुसमप्रभम् । अशोकमालाविततं ददर्श परमासनम् ॥ ३ ॥

जातरूप- } தக்கத்தினால் முழுதும்
परिक्षिप्तं } அலங்கரிக்கப்பட்டு

चित्रभानु- } சூர்யன்போன்ற காந்தி
समप्रभं } யையுடைய

अशोकमाला- } தக்கக்களைப் போக்க
विततं } டிக்கும் கருவிகளுடன்

परमासनं } விஸ்தாரமுள்ள துமான
ददर्श } ஆஸனங்களில் சிறந்ததை
பார்த்தார்.

तस्य चैकतमे देशे सोऽष्ट्यमालाविभूषितम् । ददर्श पाण्डुरच्छत्रं ताराधिपतिसन्निभम् ॥

तस्य } அதனுடைய
एकतमे देशे } ஒரு புறத்தில்

अष्ट्यमाला- } சிறந்த மாலைகளால்
विभूषितं } அலங்கரிக்கப்பட்டு

ददर्श पाण्डुरच्छत्रं } சந்திரனுக்கொப்பான
ताराधिपतिसन्निभं } வெண்பட்டுக் கொடை

सः } அவர் [யையும்
ददर्श } கண்டார்.

वालव्यजनहस्ताभिर्वीज्यमानं समन्ततः । गन्धैश्च विविधैर्जुष्टं वरधूपेन धूपितम् ॥ ५ ॥

परमास्तरणास्तीर्णमाविकाजिनसंवृतम् । दामभिर्वरमाल्यानां समन्तादुपशोभितम् ॥ ६ ॥

समन्ततः } சுற்றிலும்
वालव्यजन- } வெண்சரமரக்களைக் கை
हस्ताभिः } யிலேந்திய ஸ்திரீகளால்

वीज्यमानं } வீசப்படுகிறது ;
विविधैः } பலவித

गन्धैः च } வாஸனைகளாலும்
जुष्टं } விதைத்து

वरधूपेन } நறும்புகையினால்
धूपितं } கமழப்பெற்றது ;

भाविकाजिन- } கம்பளியினாலும் தோலி
संवृतं } னாலும் வேலைசெய்தி
குக்கிற

परमास्तरणा- } மிக உயர்ந்த விரிப்புகள்
स्तीर्णं } விரிக்கப்பெற்றது ;

वरमाल्यानां } மேன்மையான புல்பலை
दामभिः } மாலைகளால் [ரக்களின்

समन्तात् } சுற்றிலும்
उपशोभितम् } அழகாடலங்கரிக்கப்
பட்டிருக்கிறது.

तस्मिञ्जीमूतसङ्काशं प्रदीप्तोत्तमकुण्डलम् । लोहिताक्षं महाबाहुं महारजतवाससम् ॥ ७ ॥

लोहितेनानुलिप्ताङ्गं चन्दनेन सुगन्धिना । सन्ध्यारक्तमिवाकाशे तोयदं सतडिद्रुणम् ॥

वृत्तमाभरणैर्दिव्यैः सुरुपं कामरूपिणम् । सवृक्षवनगुल्माढ्यं प्रसुप्तमिव मन्दरम् ॥ ९ ॥

क्रीडित्वोपरतं रात्रौ वराभरणभूषितम् । प्रियं राक्षसकन्यानां राक्षसानां सुखावहम् ॥

पीत्वाऽप्युपरतश्चापि ददर्श स महाकपिः । भास्वरे शयने वीरं प्रसुप्तं राक्षसाधिपम् ॥ ११ ॥

तस्मिन् } அதில்
जीमूतसङ्काशं } கரிய மேகம்போன்ற
வனும்

प्रदीप्तोत्तम- } ஒளியுள்ள சிறந்த குண்
कुण्डलं } டலக்களுடனும்

लोहिताक्षं } சிவந்த கண்களுடனும்
महाबाहुं } பெருந்த தோள்க
ளுடனும்

महारजतवाससं } பொன் ஆடை புனைந்த
வனும்

सुगन्धिना } நறுமணம் கமழும்
लोहितेन } சிவப்பு
चन्दनेन } சந்தனத்தால்

अनुलिप्ताङ्गं } பூசப்பட்ட சரீரமுடைய
आकाशे } ஆகாசத்தில் [வனும்

सतडिद्रुणं } மின்னல்களுடன்
सन्ध्यारक्तं } அந்திகாலச் சிவப்புடன்

तोयदं इव } மேகம்போலும் [கடிய
दिव्यैः } திவ்யங்களான
आभरणैः } ஆபரணங்களோடு

वृत्	கூடினவனாயும்	उप(त्)	களைத்தவனும்
सुरूपं	அழகான ரூபமுடைய வனும்	राक्षसस्यानां	ராசுதஸஸ்திரீகளுக்கு
कामरूपिणं	வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்லவனும்	प्रिवं	காதலனும்
सवृक्षवन- गुरुमादयं }	விருகட்க்களோடு கூடிய தாய், காடுகளும் தூறு களுமடர்ந்த	राक्षसानां	ராசுதஸர்களுக்கு
प्रसुप्तं	அசைவற்ற	सुखायं	இன்பம் செய்பவனும்
मन्दरं इव	மந்தரபர்வதம் போன்ற வனும்	पीत्वा अपि	கள்ளுண்டும்
वराभरणभूषितं	அழகான ஆபரணக்க ளணிந்தவனும்	उररां अपि च	ஓய்த்தவனாயே
राशौ	ராத் திரியில்	भास्वरे	மிக அழகான
कीडि वा	கீடித்து	शयने	படுக்கையில்
		प्रसुप्तं	நன்றாய்த் தூங்கிக்கொண்
		वीरं	வீரனுமான [டிருக்கிற
		राक्षसाधिपं	ராசுதஸாதிபதியை
		महाकपिः	வானரவீரரான
		सः	அவர்
		इदृशं	கண்டார்.

निःश्वसन्तं यथा नागं रावणं वानरर्षभः । आसाद्य परमोद्विग्नः सोऽपासर्पत् सुभीतवत् ॥

वानरर्षभः	வானரச்சேரேவ்டராகிய	रावणं आसाद्य	ராவணனை அணுகி
सः	அவர்	सुभीतवत्	மிகவும் பயந்தவர்போல்
निःश्वसन्तं	சிறுசிறு	परमोद्विग्नः	மனம் மறுகினவராய்
नागं यथा	ஸர்ப்பத்தைப்போன்ற	अपासर्पत्	பின்னடைந்தார்.

अथारोहणमासाद्य वेदिकान्तरमाश्रितः । सुप्तं राक्षसशार्दूलं प्रेक्षते स महाकपिः ॥१३॥

अथ	அனந்தரம்	आश्रितः	அடைந்தவராய்
महाकपिः	வானரவீரர்	सुप्तं	உறங்கிக்கொண்டிருந்த
आरोहणं	படியில்	राक्षसशार्दूलं	ராசுதஸச்சேரேவ்டனை
आसाद्य	ஏறி	प्रेक्षते स	கவனித்து செவ்வை யாகப் பார்த்தார்.
वेदिकान्तरं	வேறொரு திண்ணையை		

शुशुभे राक्षसेन्द्रस्य स्वपतः शयनोत्तमम् । गन्धहस्तिनि संविष्टे यथा प्रस्रवणं महत् ॥

स्वपतः	தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற	महत्	பெரிய
राक्षसेन्द्रस्य	ராசுதஸேந்திரனுடைய	प्रस्रवणं	பிரஸ்ரவணம் என்னும் மலை
शयनोत्तमं	சிறந்த படுக்கை	यथा	போல்
गन्धहस्तिनि	மதயரனை	शुशुभे	திகழ்த்தது.
संविष्टे	உறங்குகையில்		

काञ्चनाङ्गदनद्धौ च ददर्श स महात्मनः । विक्षिप्तौ राक्षसेन्द्रस्य भुजाविन्द्रध्वजोपमौ ॥
 ऐरावतविषाणाग्रैरापीडनकृतव्रणौ । वज्रोद्भिस्वितपीनांसौ विष्णुचक्रपरिक्षितौ ॥ १६ ॥
 पीनौ समसुजातांसौ सङ्गतौ बलसंयुतौ । सुलक्षणनखाङ्गुष्ठौ स्वङ्गुलीतललक्षितौ ॥ १७ ॥
 संहतौ परिघाकारौ वृत्तौ करिकरोपमौ । विक्षिप्तौ शयने शुभ्रे पञ्चशीर्षाविवोरगौ ॥ १८ ॥

ச:	அவர்
காஞ்சநாஙுதநதீ	பெரண்ருந்செய்த தேரன்வணையுடையவை களும்
ஙுந்ரவஜுபமீ	ஆந்திரனுடைய துவஜம் பேரன் தவைகளும்
விங்சிதீ	நீண்டவைகளும்
பேரவத- } விபாணாமி: }	ஐராவதம் என்ற யானை யின் கொம்புகளின் துணிகளால்
஁பீதநகூதவஜீ	பாயப்பட்ட தழும்புக ளுள்ளவைகளும்
வஜூங்சிவ- } பீனாஸீ }	வஜூராயுதம் உராய்ந்த பருத்த தேரன்னை யுடையவைகளும்
விஙுசக- } பரிங்சுதீ }	விஷ்ணுசக்கிரத்தால் பிளவுண்டனவும்
பீனீ	பருத்தவைகளும்
சமபுஜானாஸீ	ஸாமாயும் அழகாயு முள்ள தேர்களை யுடையவைகளும்
வலஸ்யுதீ	வலிகொண்டவைகளும்

शशक्षतजकल्पेन सुशीतेन सुगन्धिना ।
उत्तमस्त्रीविमृदितौ गन्धोत्तमविभूषितौ ।
ददर्श स कपिस्तस्य बाहू शयनसंस्थितौ ।
शशक्षाजकल्पेन முயலின் சத்தம்போல்
சிவந்ததும்

சுசீதென	மிகக் குளிர்ந்ததும்
சுரந்நிநா	நறுமணமார்த்த
பரா஁யீந	உயர்ந்த
சந்நென	சந்தனத்தால்
சுநுலிஸீ	நன்கு பூசப்பட்டவைக ளும்
சுலக்ருதீ	சிக்காரிக்கப்பட்டவைக ளும்
ரந்நுதந- } வி஁பூபிதீ }	உயர்ந்த வாஸனைகள் அ ணியப்பெற்றவைகளும்
உதநஸூ- } வி஁மூதிதீ }	உத்தம ஸ்திரீகளால் பி டிக்கப்பெற்றவைகளும்

சஙுதீ	நெருங்கிய
சுஙுதீரல- } லங்சிதீ }	அழகிய ஈரல்கள், உள்ளங்கைகள் இவை களுடனும்
சுலங்க- } நஸூஙுதீ }	நல்ல லக்ஷணம் பொருந் தின நகங்கள், பெருநி ரல்கள் இவைகளுடனும் திரண்டும்
சஙுதீ	உழல்தடிபோலும்
பரிவாகாரீ	உருண்டு
வூதீ	யானைத்துதிக்கை போன்றவைகளும்
கரி஁ரூபமீ	வெள்ளிய படுக்கையின்மேல்
சுங்	போடப்பட்டவைகளும்
சயநெ	ஐந்து தலைகையுடைய
விங்சிதீ	ஸர்ப்பங்கள்போலு மிருக்கிற
பங்நீபீ	மறறாத்மாவான
வரூதீ	ராஙுதீஸந்திரனுடைய
ம஁ரவந:	புங்ககளை
ர஁செஙுதஸு	கண்டார்.
சுதீ	
ஙுதீ	

चन्दनेन परार्धेन स्वनुलिप्तौ स्वलङ्कृतौ ॥
यक्षपद्मगगन्धर्वदेवदानवराविणौ ॥ २० ॥

மந்ரஸ்யந்ரெ	சுதீ	ம஁ரீ	஁பிதாவிவ ॥
யங்ஙுதந- } வி஁பூபிதீ }	தீயக்கர், பன்னகர், கந தர்வர், தேவர், தானவர் இவர்களையெல்லாம் அழச்செய்தவைகளும்		
சயநஸீஸுதீ	படுக்கையிலிருப்பவைக		
மந்ரஸு	மந்தரமலையின் [ளும்		
஁ந்ரெ	மத்தியிலே		
஁பிதீ	கிடந்து		
சுதீ	உறக்கும்		
ம஁ரீ	பெரும்பாய்புகள்போலு		
தஸு	அவனுடைய [மிருக்கிற		
வ஁	கைகளை		
ச: கபி:	அந்த வானார்		
ஙுதீ	பார்த்தார்,		

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसङ्काशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥

अचलसङ्काशः மலையை நிகர்த்த
 राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸேச்வரனான
 सः அவன்
 ताभ्यां அந்த
 परिपूर्णाभ्यां எல்லா லக்ஷணங்கள்
 நிறைந்த

भुजाभ्यां இரு கரங்களாலும்
 मन्दरः மந்தரமலை
 शृङ्गाभ्यां இரு கொடுமுடிகளால்
 इव எவ்வண்ணமோ
 अयवண்ணमो
 शुशुभे விளங்கினான்.

चृतपुत्रागसुरभिर्वकुलोत्तमसंयुतः । मृष्टान्नरससंयुक्तः पानगन्धपुरःसरः ॥ २३ ॥

तस्य राक्षसराजस्य निश्चक्राम महामुखात् । शयानस्य विनिःश्वासः पूरयन्निव तद्गृहम् ॥

शयानस्य தூங்குகிற
 राक्षसराजस्य ராக்ஷஸராஜனுடைய
 विनिःश्वासः மூச்சுக்காற்ற
 चृतपुत्रागसुरभिः மாம்பூ, புண்ணைப்பூ இவற்
 र्हीं मणम् படிந்ததாய்
 वकुलोत्तमसंयुतः உத்தமமான மகிழும்பூ
 மணம் மிகுந்தம்
 मृष्टान्नरससंयुक्तः பற்பல நல்லுணவுகளின்
 வாஸனை சிறந்தம்

पानगन्धपुरःसरः கள்ளின் வாஸனை
 முன்னிட்டதாய்
 तद् गृहं அந்த அறையை
 पूरयन् इव நிறைப்பதுபோல்
 तस्य அவனுடைய
 महामुखात् பெரிய முகத்தினின்றும்
 निश्चक्राम தோன்றி வீசிற்று.

मुक्तामणिविचित्रेण काञ्चनेन विराजितम् । मुकुटेनापवृत्तेन कुण्डलोज्ज्वलिताननम् ॥

रक्तचन्दनदिग्धेन तथा हारेण शोभिना । पीनायतविशालेन वक्षसाऽभिविराजितम् ॥

पाण्डुरेणापविद्धेन क्षौमेण क्षतजेक्षणम् । महाहँण सुसंवीतं पीतेनोत्तमवाससा ॥ २७ ॥

मापराशिप्रतीकाशं निःश्वसन्तं भुजङ्गवत् । गाङ्गे महति तोयान्ते प्रसुप्तमिव कुञ्जरम् ॥

चतुर्भिः काञ्चनैर्दीपैर्दीप्यमानचतुर्दिशम् । प्रकाशकृतसर्वाङ्गं मेघं विद्युद्गणैरिव ॥ २९ ॥

पादमूलगताश्चापि ददर्श सुमहात्मनः । पत्नीः स प्रियभार्यस्य तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥ ३० ॥

मुक्तामणि- } முத்துக்களினாலும் நன்
 विचित्रेण } மணிகளினாலும் விசித்
 काञ्चनेन தங்கத்தினால்செய்யப்
 पट्ट
 अपवृत्तेन செந்து நழுவின
 मुकुटेन கிரீடத்தால்
 विराजितं திகழ்ந்தும்
 कुण्डलो- } குண்டலங்களினால் முக
 ज्ज्वलिताननं } வெள்ளி மிகுந்தும்
 रक्तचन्दन- } செஞ்சந்தனக் கலவை
 दिग्धेन } யணிந்து
 तथा அவ்வாறே
 हारेण மரணினால்

शोभिना திகழும்
 पीनायतविशालेन பருத்து நீண்டு அகன்ற
 वक्षसा மார்பினால்
 अभिविराजितं நன்றாய் விளங்குகிற
 पाण्डुरेण வெண்மை நிறமுற்ற
 अपविद्धेन நழுவி விழுந்திருக்கிற
 क्षौमेण பட்டு உத்தரீயத்துட
 महाहँण மிக விலையுயர்ந்த [னும்
 पीतेन மஞ்சள் நிறமுள்ள
 उत्तमवाससा உயர்ந்த வஸ்திரத்தால்
 सुसंवीतं அழகாய் உடுத்தப்பட்ட
 குப்பவனும்
 क्षतजेक्षणं சிவந்த கண்களுடைய
 வனும்

மாபராசி- } प्रतीकाशं } मुजङ्गवत् निःश्वसन्तं गाङ्गे महति तोयान्ते प्रसुप्तं कुञ्जरं इव चतुर्भिः काञ्चनैः दीपैः प्रकाशिकृत- } सर्वाङ्गं }	உளுந்துக்குளியலுக்குச் சமமான நிறமுடைய பாம்புபோல் [வலும மூச்சு விடுபவனும் கக்காந்தியின் பெரிய ஜலமத்தியில் நன்றாய்த் தூக்குகிற யானைபோன்றவனும் நான்கு ஸ்வர்ணமயமான தீபங்களால் பிரகாசிக்கப்பெற்ற எல்லா அவயவங்களை யுடையவனும்
---	--

विद्युद्गैः दोप्यमान- } चतुर्दिशं } मेघं इव च सुमहात्मनः प्रियभाष्यस्य च रक्षःपतेः पादमूलगताः पत्नीः अपि तस्य रुदे सः ददर्शं	மின்னல்களினால் நாலாதிக்கும் வெளிச்ச மாகும்படி தோன்றும் மேகம்போன்றவனையும் நல்ல மஹாத்மாவாயும் பார்வைகளிடத்தில் பிரி தியுள்ளவனுயிருக்கிற ராசுஷை திபனுடைய பாதமூலத்தில் படுத்திருக்கிற பார்வைகளையும் அவனுடைய அறையில் அவர் கண்டார்.
--	---

शशिमकाशवदनाश्चारुकुण्डलभूषिताः । अम्लानमाल्याभरणा ददर्श हरियूयपः ॥ ३१ ॥

हरियूयपः शशिमकाश- } वदनाः }	வானரச்ரேஷ்டர் சந்திரன்போன்ற காந்தி யுள்ள முகமுடைய வர்களையும்
-----------------------------------	---

चारुकुण्डल- } भूषिताः } अम्लान- } माल्याभरणाः } ददर्शं	அழகிய குண்டலங்களைப் பூண்டவர்களையும் வாடாத மாலிகளை யணிந்தவர்களையும் கண்டார்.
--	---

वृत्तवादित्रकुशला राक्षसेन्द्रभुजाङ्गगाः ।

निषण्णाः वृत्तवादित्र- } कुशलाः }	உட்கார்ந்துகொண் டிருந்த நந்தனத்திலும் இசைக் கருவியிலும் வல்ல ஸ்திரிகளையும்
---	--

वराभरणधारिण्यो निषण्णा ददृशे हरिः ॥

राक्षसेन्द्र- } भुजाङ्गगाः } वराभरण- } धारिण्यः } हरिः ददर्शं	ராசுஷைந்திரனுடைய தோளிலும் மடியிலும் படுத்தறங்கும் சிரேஷ்டமான ஆபரண மணிந்தவர்களையும் வானரச்ரேஷ்டர்.
---	--

वज्रवैडूर्यगर्भाणि श्रवणान्तेषु योषिताम् ।

योषितां तापनीयानि अङ्गदानि श्रवणान्तेषु	ஸ்திரிகளின் பசம்பொன்றாற்செய்த தோன்வளைகளையும் காதினடிகளில்
--	--

ददर्श तापनीयानि कुण्डलान्यङ्गदानि च ॥

वज्रवैडूर्य- } गर्भाणि } कुण्डलानि च ददर्शं	வஜ்ர வைடூர்யங்க எரிழக்கப்பட்ட குண்டலங்களையும் கண்டார்.
--	---

तासां चन्द्रोपमैर्वेत्रैः शुभैर्ललितकुण्डलैः । विरराज विमानं तन्नभस्तारागणैरिव ॥ ३४ ॥

तासां शुभैः ललितकुण्डलैः चन्द्रोपमैः	அவர்களுடைய தூலக்கமான அழகிய குண்டலங்க ளாலும் சந்திரன்போன்ற
---	---

वेत्रैः तत् विमानं तागणैः नभः इव विरराज	முகங்களாலும் அந்த விமானம் நகூத்திரக் கூட்டங்க ஆகாசம்போல் [ளால் பிரகாசித்தது.
---	--

मद्व्यायामखिन्नास्ता राक्षसेन्द्रस्य योषितः । तेषु तेष्वकाशेषु प्रसुप्तास्तनुमध्यमाः ॥

राक्षसेन्द्रस्य } राक्षஸேந்திரனுடைய
ताः } அந்த
तनुमध्यमाः } துண்ணிடை மெலிந்த
मद्व्यायाम- } காமவின்பம் நுகர்ந்து
खिन्नाः } களைத்த

योषितः } ஸ்திரீகள்
तेषु तेषु } அந்தந்த
अवकाशेषु } இடங்களிலேயே
प्रसुप्ताः } நன்றாய்த் தூங்கினார்கள்.

अङ्गहारैस्तथैवान्या कोमलैर्नृत्तशालिनी । विन्यस्तशुभसर्वाङ्गी प्रसुप्ता वरवर्णिनी ॥३६॥

अन्या } மற்றொரு
वरवर्णिनी } பெண்ணரசி
कोमलैः } அழகிய
अङ्गहारैः } அக்கரபிணயங்களுடன்
नृत्तशालिनी } நர்த்தனம்செய்தவளாய்

तथा एव } அப்படியே
विन्यस्त- } அழகிய அவயவங்க
शुभसर्वाङ्गी } எனல்லாம் ஒளிக்குமாறு
படுக்கையிற்சாய்ந்து
प्रसुप्ता } தூங்கினாள்.

काचिद्वीणां परिष्वज्य प्रसुप्ता संपकाशते । महानदीप्रकाशेण नलिनी पोतमाश्रिता ॥

वीणां } வீணையை
परिष्वज्य } தழுவிக்கொண்டு
प्रसुप्ता } நித்திரைபோன
काचिद् } ஒரு ஸ்திரீ

महानदीप्रकाशेण } பெரிய நதியில் மிதந்தோ
पोतं } ஓர் ஓடத்தை [டியதாய்
आश्रिता } போய் சுற்றிக்கொண்ட
नलिनी इव } தாமரைக்கொடிபோல்
संपकाशते } நன்றாய் விளங்குகிறாள்.

अन्या कक्षगतेनैव महद्दुकेनासितेक्षणा । प्रसुप्ता भामिनी भाति बालपुत्रेव वत्सला ॥

कक्षगतेन } கஷ்கத்தில் வைத்துக்
कोண்டிருக்கிற
महद्दुकेन एव } மட்டுகம் என்ற வாத்
यத்துடனேயே
प्रसुप्ता } நன்றாய்தக்கின
अन्या } வேறொரு
असितेक्षणा } கருங்கண்ணான

भामिनी } கட்டழகி
बालपुत्रा } இளங்குழந்தையை
யுடையவளுள்
वत्सला इव } குழந்தையினிடத்தில்
அதிக பீர்தியுள்ளவளு
मरुण } ஒரு ஸ்திரீபோல
भाति } ஒளிக்கிறாள்.

पटहं चारुसर्वाङ्गी पीड्य शेते शुभस्तनी । चिरस्य रमणं लब्ध्वा परिष्वज्येव कामिनी ॥

शुभस्तनी } அழகிய கொக்கையரும்
चारुसर्वाङ्गी } அழகிய ஸர்வாவயவங்
களை யுடையவளுமான
कामिनी } ஒரு கட்டழகி
पटहं } படஹம் என்ற
வாத்தியத்தை

पीड्य } கட்டிக்கொண்டு
चिरस्य } வெகுகாலம் கழித்து
रमणं लब्ध्वा } பர்த்தாவை அடைந்து
परिष्वज्य } தழுவிக்கொண்டு
इव } போலிருப்பவளாய்
शेते } தூங்குகிறாள்.

काचिद्वीणां परिष्वज्य सुप्ता कमललोचना । रहः प्रियतमं लब्ध्वा सकाममिव कामिनी ॥

कमललोचना } செந்தாமரைக் கண்ணி
काचिद् कामिनी } ஒரு காமினி [யான
रहः } எகர்த்த தலத்திலே
सकामं } மிக்க காதலுள்ள
प्रियतमं } கணவனை

लब्ध्वा } சட்டியனைத்துக்கொண்
इव } இருப்பதுபோல [0
वा-] } வீணையை
परिवश्य } அனைத்துக்கொண்டு
सुप्ता } தூங்கினாள்.

विपश्चीं परिगृह्यान्या नियता नृत्तशालिनी । निद्रावशमनुपाप्ता सहकान्तेव भामिनी ॥

नृत्तशालिनी	காட்டியத்தில் வல்ல	इव	போல
नियता	மிதானுபோகியான	विपश्चीं	விபாசிசியென்னும்
अन्या	மற்றொரு		வாத்தியத்தை
भामिनी	கட்டழகி	परिगृह्य	கட்டியனைத்துக்கொண்
सहकान्ता	பக்கத்தில் காதுவளை	निद्रावः	சித்திரை வசத்தை [10
	யுடையவள்	अनुपाप्ता	உடைந்திருந்தாள்.

अन्या कनकसङ्काशैर्मृदुपीनैर्मनोरमैः । मृदङ्गं परिपीड्याङ्गैः प्रसुप्ता पत्तलोचना ॥ ४२ ॥

मत्तलोचना	மதித்த கண்களையுடைய	मनोरमैः	அழகிய
अन्या	மற்றொருத்தி	अङ्गैः	அங்கங்களால்
कनकसङ्काशैः	பொன்னிறமமைந்த	मृदङ्गं	மத்தளத்தை
मृदुपीनैः	மெத்தென்றும்	परिपीड्या	கட்டியனைத்துக்கொண்
	பருத்தும்	प्रसुप्ता	தூக்கினாள். [10

भुजपार्श्वान्तरस्थेन कक्षगेन कुशोदरी । पणवेन सहानिन्या सुप्ता मदकृतश्रमा ॥ ४३ ॥

अनिन्या	தோஷா ஹிதையான	पणवेन सह	பணவவாத்தியத்தட
कुशोदरी	ஒரு ஹண்ணிடையாள்		னையே
भुजपार्श्व- न्तरस्थेन	தொனாக்கும் விலா விற்கு மிடையில்	मदकृतश्रमा	மதத்தினால் சோர்வை யடைந்தவளாய்
कक्षगेन	கவ்சகத்திலிருக்கிற	सुप्ता	தூக்கினாள்.

डिण्डिमं परिगृह्यान्या तथैवासक्तडिण्डिमा । प्रसुप्ता तरुणं वत्समुपगृह्येव भामिनी ॥ ४४ ॥

तथा एव	அப்படியே	तरुणं वत्सं	இளம குழந்தையை
आसक्तडिण्डिमा	டிண்டிமம் என்ற வாத்தியத்தில் ஆஸக்தியுள்ள	उपगृह्य एव	கட்டியனைப்பவள் போல
अन्या	மற்றொரு	डिण्डिमं	டிண்டிம வாத்தியத்தை
भामिनी	ஸூந்தரி	परिगृह्य	உனைத்துக்கொண்டு
		प्रसुप्ता	தூக்கினாள்.

काचिदाडम्बरं नारी भुजसंभोगपीडितम् । कृत्वा कमलपत्रार्क्षी प्रसुप्ता मदमोहिता ॥

कमलपत्रार्क्षी	தாமரை இகழ்ப்போன்ற கண்களையுடைய	भुजसंभोग- पीडितं	ஹாண்டு கைகளாலும் கட்டியனைக்கலை
काचिव नारी	ஒரு ஸ்திரீ	कृत्वा	செய்க்கொண்டு
आडम्बरं	ஆடம்பரம் என்றும் வாத்தியத்தை	मदमोहिता	மதத்தினால் மெய் மறந்தவளாக
		प्रसुप्ता	தூங்கித் தூக்கினாள்.

कलशीमपविद्यान्या प्रसुप्ता भाति भामिनी । वसन्ते पुष्पशबला मालेव परिमार्जिता ॥

कलशी	கலாத்தை	परिमार्जिता	ஐலம் தெளிக்கப்பட்ட
अपविध्य	கவிழ்த்து	पुष्पशबला	பற்பல புஷ்பங்களால் பல வர்ணமுடைய
प्रसुप्ता	தூக்கும்	माला इव	மாலிபோல
अन्या भामिनी	மேற்றொரு ஸூந்தரி	भाति	விளக்கினாள்.
वसन्ते	வஸந்தகாலத்தில்		

पाणिभ्यां च कुचौ काचित् सुवर्णकलशोपमौ । उपगृह्यावला सुप्ता निद्राबलपराजिता ॥

निद्राबल- } பலமான தூக்கத்தால்
 पराजिता } மெய்மறந்த
 काचित् अवला ஒரு சிறு பெண்
 सुवर्णकलशोपमौ ஸ்வர்ணகலசங்களுக்கு
 समानमान

कुचौ இரண்டு ஸ்தனங்களை
 पाणिभ्यां च இரண்டு கைகளினாலும்
 उपगृह्य मறைத்து முடிக்க
 सुप्ता கொண்டு
 त्राங்கினால்.

अन्या कमलपत्राक्षी पूर्णेन्दुसदृशानना । अन्यामालिङ्ग्य सुश्रोणीं प्रसुप्ता मदविह्वला ॥

पूर्णेन्दु- } முழுமதிபோன்ற முகத்
 सदृशानना } தையுடையவளும்
 कमलपत्राक्षी தாமரை இதழ்போன்ற
 कण्ठकण्डायुदयवन्तु கண்களையுடையவளு
 मान

मदविह्वला மதத்தினால் மெய்மறந்த
 वलरय
 सुश्रोणी அழகான கடிபாகத்தை
 युदय
 अन्या வேறொரு பெண்ணை
 आलिङ्ग्य தழுவிக்கொண்டு
 प्रसुप्ता துயின்றாள்.

अन्या மற்றொருத்தி

आतोद्यानि विचित्राणि परिष्वज्य वरस्त्रियः ।

निपीड्य च कुचैः सुप्ताः कामिन्यः कामुकानिव

॥ ४९ ॥

कामिन्यः மையல்கொண்ட
 वरस्त्रियः பெண்மணிகள்
 कामुकान् காதலர்களை
 परिष्वज्य கட்டியணைத்துக்
 கொண்டு

विचित्राणि பலவகைப்பட்ட
 आतोद्यानि च வாத் தியங்களை யே
 कुचैः கொங்கைகளை யொடு
 निपीड्य இறுக்கி அணைத்துக்
 கொண்டு

इव இருப்பதுபோல்

सुप्ता: நித்திரை செய்தார்கள்.

तासामेकान्तविन्यस्ते शयानां शयने शुभे । ददर्श रूपसंपन्नामपरां स कपिः स्त्रियम् ॥

सः कपिः அந்த வானார்
 तासां அவர்கள் மத்தியில்
 एकान्तविन्यस्ते ஒரு தனி இடத்தில்
 शुभे அழகிய [அமைத்த
 शयने படுக்கையில்

शयानां நித்திரை செய்கிற
 रूपसम्पन्नां ரூபஸம்பந்தையுடைய
 अपरां வேறொரு
 स्त्रियं ஸ்திரீயை
 ददर्श கண்டார்.

मुक्तामणिसमायुक्तैर्भूषणैः सुविभूषिताम् । विभूषयन्तीमिव च स्वश्रिया भवनोत्तमम् ॥

गोरीं कनकवर्णाभामिष्टामन्तःपुरेश्वरीम् । कपिर्मन्दोदरीं तत्र शयानां चारुरूपिणीम् ॥

स तां दृष्ट्वा महाबाहुर्भूषितां मारुतात्मजः । तर्कयामास सीतेति रूपयौवनसंपदा ॥ ५३ ॥

हर्षेण महता युक्तो ननन्द हरियूथपः ॥ ५४ ॥

मुक्तामणि- } முத்துக்களாலும் மணி
 समायुक्तैः } களாலும் இயற்றிய
 भूषणैः ஆபரணங்களால்
 सुविभूषितां நன்றாய் அலங்கரிக்கப்
 பட்டவளாய்

इव அதுபோலவே
 स्वश्रिया च இயற்கையழகினாலேயே
 भवनोत्तमं சிறந்த மாளிகையை
 विभूषयन्ती விளக்கச் செய்பவளும்
 इष्टं இஷ்டையாய்

गौरी	புகழை நிறமுடையவளும்	माहतामजः	வாய்புத்திரரும்
अन्तःपुरेश्वरी	அந்தப்புரத்திற்கே எஜமானியும்	हरियूयवः	வானரவீரருமான
कनकवर्णाभा	பொன்பொன்ற ஒளி புற்றவளும்	सः	அவர்
चारुषिणी	ஆழகாண வடிவமனைந் தவளும்	दृष्ट्वा	கண்டு
भूषितां	அலக்காரத்தடனிருக்	रूपयौवन-)	ரூபமும் யௌவனமும்
तस्य	அக்கு [கிற	सम्पदा)	நிறைந்திருப்பதைக் கொண்டு
शयानां	சயனித்துக்கொண்டிருக்	तां	அவளை
मन्दोदरीं	மந்தோதரியை [கிற	सीता इति	வீதையென்று
महाबाहुः	பெருந்தோன்களை	तक्यामास	பாசித்தார் ;
कपिः	வானரரும் [யுடைய	महता हर्षेण	பெருமகிழ்ச்சியுடன்
		युक्तः	கடினவராய்
		ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்.

आस्फोटयामास चुचुम्ब पुच्छं ननन्द चिक्रीड जगौ जगाम ।

स्तंभानरोहन्निपपात भूमौ निदर्शयन् स्वां प्रकृतिं कपीनाम् ॥ ५५ ॥

कपीनां	குரங்குகளுக்கு	ननन्द	ஸந்தோஷித்தார்,
स्वां	உரிய	चिक्रीड	துள்ளினார்,
प्रकृतिं	ஸ்வபாவத்தை	जगौ	பாடினார்,
निदर्शयन्	காட்டிக்கொண்டு	जगाम	ஒடினார்,
आस्फोटयामास	அவர் தோன்களைக் கொட்டினார் ;	स्तंभान्	ஸ்தம்பங்களில்
पुच्छं	வாலை	अरोहत्	ஏறினார்,
चुचुम्ब	முத்தமிட்டார் ;	भूमौ	பூமியில்
		निपपात	குதித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे दशमः सर्गः ॥ १० ॥

आदितः श्लोकाः 12387

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 597

एकादशः सर्गः—பதினொன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ११ ॥

पानभूमिविचयः - பான்பூமியில் தேடி அகைதல்.

अवभूय च तां बुद्धिं बभूवावास्थितस्तदा । जगाम चापरां चिन्तां सीतां प्रति महाकपिः ॥

महाकपिः	வானரவீரர்	तदा	அப்பொழுது
च च	தசஷணமே	अवस्थितः	மனநிலையுற்றவராய்
सीतां प्रति	நிறையைப்பற்றிய	बभूव	ஆனார் ;
तां बुद्धिं	அந்த அபிப்பிராயத்தை	अपरां	சிறந்த
अवभूय	தப்பென விட்டொ நித்த	चिन्तां	ஆலோசனையை
		जगाम	கொண்டார்.

न रामेण वियुक्ता सा स्वमुपर्हति भामिनी । न भोक्तुं नाप्यलङ्कृतुं न पानमुपसेवितुम् ॥
नान्यं नरमुपस्थातुं सुराणामपि चेश्वरम् । न हि रामसमः कश्चिद्विद्यते त्रिदशेष्वपि ॥
अन्येयमिति निश्चित्य पानभूमौ चचार सः ॥ ३ ॥

रामेण "ஸ்ரீராமரோடு
वियुक्ता கூடியிராத
सा भामिनी அந்த மாதா
स्वप्तुं உறக்க
न अर्हति மனக்கொள்ளான்,
भोक्तुं न உண்ணவும் மாட்டான்,
अलङ्कृतुं अपि न அவங்கரித்துக்கொள்ள
வும் மாட்டான்,
पानं उपसेवितुं न பானபாத் திரத்ததைத்
தொடவும் மாட்டான்,
सुराणां தேவர்களுக்கு
ईश्वरं अपि பிரபுவானபோதிலும்

अन्यं नरं வேறொருவனை
उपस्थातुं न அணுகவும் மாட்டான்,
त्रिदशेषु अपि தேவர்களிலும்
रामसमः ஸ்ரீராமருக்கு சிகரான
कश्चिद् ஒருவன்
न विद्यते हि இல்லையன்றோ?
इत्थं இவன்
अग्न्या च யாரோ வேறொருத்தி
इति என்று [யே
निश्चित्य நிச்சயம் பூண்டு
सः पानभूमौ அவர் பானபூமியில்
चचार தேடித் திரிந்தார்.

क्रोडितेनापराः क्लान्ता गीतेन च तथापराः । वृत्तेन चापराः क्लान्ताः पानविप्रहतास्तथा ॥
मुरवेषु मृदङ्गेषु पीठिकासु च संस्थिताः । तथास्तरणमुख्येषु संविष्टाश्चापराः स्त्रियः ॥
अङ्गनानां सहस्रेण भूपितेन विभूषणैः । रूपसँह्यापशीलेन युक्तगीतार्थभाषिणा ॥ ६ ॥
देशकालाभियुक्तेन युक्तवाक्पाभिधायिना । रताभिरतसंसुप्तं ददर्श हरियूथपः ॥ ७ ॥

क्रोडितेन விளைபாடினதால்
क्लान्ताः களைப்படைந்திருந்த
अपराः एव சில ஸ்திரீகளையும்
गीतेन பாடினதால்
तथा அப்படியானவர்களான
अपराः च வேறுசில ஸ்திரீகளையும்
वृत्तेन நர்த்தனத்தால் [ளையும்
क्लान्ताः களைப்படைந்தவர்க-
पानविप्रहताः பாணமயக்குற்றிருந்த
अपराः च வேறுசில ஸ்திரீகளையும்
तथा அவ்வாறே
मुरवेषु முரவவர்த்தியங்களிலும்
मृदङ्गेषु மிருதங்கங்களிலும்
पीठिकासु சிறு ஆணைக்களிலும்
संस्थिताः சாய்ந்தறங்கின
स्त्रियः च ஸ்திரீகளையும்
तथा அவ்வாறே
आस्तरणमुख्येषु உயர்ந்த படுக்கைகளில்
संविष्टाः சாய்ந்தறங்கின

अपराः च வேறுசில ஸ்திரீகளையும்
हरियूथपः லானரச்சேஷ்டர்,
विभूषणैः ஆபரணக்களிணல்
भूपितेन அலக்கரிக்கப்பட்டதும்
रूपसँह्यापशीलेन அழகுக்களை வர்ணிப்பதும்
युक्तगीतार्थ- } தருந்த பாட்டுக்களின்
भाषिणा } பொருள்களைப் பேச
வதும்
देशकालाभियुक्तेन இடமும் காலமும்
அறிந்து நடப்பதும்
युक्तवाक्पाभि- } ஸமயத்துக்கேற்ற
धायिना } சொற்களைச் சொல்லும்
अङ्गनानां அணங்குகளின்
सहस्रेण பல்லாயிரத்துடன்
रताभिरतसंसुप्तं (உள்ளும் புறமும்) கலந்
து களித்து மெய்மறந்து
உறக்கிக்கொண்டிருக்
கும் ஒருவனை
ददर्श கண்டார்.

तासां मध्ये महाबाहुः शुशुभे राक्षसेश्वरः । गोष्ठे महति मुख्यानां गवां मध्ये यथा वृषः ॥

तासां	ஆவர்களின்	गोष्ठे	தொழுவத்தில்
मध्ये	நடுவில்	मुख्यानां गवां	சிறந்த பசுக்களின்
महाबाहुः	பெருந்தோளானான்	मध्ये	நடுவில்
राक्षसेश्वरः	ராஷ்டிரேஸ்வரன்	वृषः यथा	விருவப்பபோல்
महति	பெரிவதொரு	शुशुभे	விளங்கினான்.

स राक्षसेन्द्रः शुशुभे ताभिः परिवृतः स्वयम् । करेणुभिर्यथारण्ये परिकीर्णो महाद्विपः ॥

ताभिः	ஆவர்களால்	अरण्ये	காட்டில்
स्वयं	ஸ்வயேச்சையால்	करेणुभिः	பெண்பாணிகளால்
परिवृतः	சூழப்பட்ட	परिकीर्णः	சூழப்பட்டிருக்கிற
राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டிரேஸ்வரனானான்	महाद्विपः यथा	பெருக்களிறு போல்
सः	ஆவன்	शुशुभे	விளங்கினான்.

सर्वकामैरूपेतां च पानभूमिं महात्मनः । ददर्श हरिशार्दूलस्तस्य रक्षःपतेर्गृहे ॥ १० ॥

हरिशार्दूलः	கபிச்சேரேஷ்டர்	सर्वकामैः	வேண்டிய எல்லா வற்றாலும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	उपेतां	நிறைந்த
तस्य	அந்த	पानभूमिं च	பானபூமியையும்
रक्षःपतेः	ராஷ்டிரேஸ்வரனுடைய	ददर्श	கண்டார்.
गृहे	கிருஹத்தில்		

मृगाणां महिषाणां च वराहाणां च भागशः । तत्र न्यस्तानि मांसानि पानभूमौ ददर्श सः ॥

सः	ஆவர்	मृगाणां	மாண்களுடையவும்
तत्र	அந்த	महिषाणां च	எருமைகளுடையவும்
पानभूमौ	பானபூமியில்	वराहाणां च	பன்றிகளுடையவும்
भागशः	தனித்தனியாக	मांसानि	ஐதேச்சிகளை
न्यस्तानि	வைக்கப்பட்டிருந்த	ददर्श	பார்த்தார்.

रौवमेषु च विशालेषु भाजनेष्वर्धभक्षितान् । ददर्श हरिशार्दूलो मयूरान् कुक्कुटांस्तथा ॥

हरिशार्दूलः	வானரசேரேஷ்டர்	अर्धभक्षितान्	பாத் புகித்து மிகுத்தப்
रौवमेषु	பொன் மயமான	मयूरान् च	மயில்களையும் [பட்ட
विशालेषु	அகன்ற	कुक्कुटान्	கோழிகளையும்
भाजनेषु	பாத் திரக்களில்	तथा	அவ்வண்ணமே
		ददर्श	கண்டார்.

वराहगृध्रान् सुकृतान्दधिसौवर्चलायुतान् । शल्यान्मृगमयूरांश्च हनुमानन्ववैक्षत ॥ १३ ॥

क्रकरान् विविधान् सिद्धांश्चकोरानर्धभक्षितान् । महिषानेकशल्यांश्च छागांश्च कृतनिष्ठितान् ॥

लेह्यानुच्चावचान् पेयान् भोज्यानि विविधानि च ॥ १४ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
दधिसौवर्च- लायुतान्	} தயிரும ஸௌவர்கல மென்னும் உப்பும சேர்த்து
सुकृतान्	
वराहगुहान्	நன்கு செய்யப்பட்ட ருக்கிற செம்மறிக்கடா, கழுஞ்சூ இவைகளையும்
शल्यान्	பன்றிகளையும்
सृगमयूरान् च	மான், மயில் இவைகளை
सिद्धान्	தயாரிக்கப்பட்ட [யும்
विविधान्	பற்பலவிதங்களான
ऋकान्	ஈசை பகைகளையும்

अर्धभक्षितान्	டாதி தின்னப்பட்ட
चकोरान्	சகோரபகைகளையும்
महिषान्	எருமைகளையும்
एकशतान्	ஒருவகை மீன்களையும்
कृतनिष्ठान्	நன்றாய் சமைக்கப்பட்ட
छागान् च	ஆட்டின் மாம்சங்களையும்
उच्चारवान्	நானாவிதமான
लेह्यान्	நக்குவனவைகளையும்
पेषान् च	பருகுவனவைகளையும்
विविधानि	பலவிதமான
भोज्यानि च	பணியாரங்களையும்
अन्वैक्षत	பார்த்தார்.

तथाऽम्ललवणोत्तसैर्विविधै रागषाडवैः । हारनूपुरकेयूरैरपविद्धैर्महाधनैः ॥ १५ ॥
पानभाजनविक्षिप्तैः फलैश्च विविधैरपि । कृतपुष्पोपहारा भूरधिकं पुष्यति श्रियम् ॥ १६ ॥

तथा	அவ்வண்ணமே
अम्ललवणोत्तसैः	புளிப்பேறி, உப்பேறிக
विविधैः	பலவித [ளரலும்
रागषाडवैः	பணியார விசேஷங்க ளாலும்
अपविद्धैः	கழற்றி வைக்கப்பட்ட ருந்த
महाधनैः	வெகு விலையுயர்ந்த
हारनूपुरकेयूरैः	மாலைகள், சிலம்புகள், தோள்வளைகளாலும்

पानभाजन-	} பானபாத்திரங்களில் வைக்கப்பட்டிருந்த
विक्षिप्तैः	
विविधैः	பலவகை
फलैः अपि च	பழங்களாலும்
कृतपुष्पोपहारा	மலர்பளி இடப்பட்ட
भुः	பூமி
अधिकं	அதிக
श्रियं	அழகாய்
पुष्यति	விளங்கிற்று.

तत्र तत्र च विन्यस्तैः सुश्लिष्टैः शयनासनैः । पानभूमिर्विना वह्निं प्रदीप्तैवोपलक्ष्यते ॥

सुश्लिष्टैः	நன்றாய்மைப்பெற்று
तत्र तत्र च	அங்கங்கே
विन्यस्तैः	கிரமவரிசையில் போடப்பட்டிருந்த
शयनासनैः	சயன ஆஸனங்களால்

पानभूमिः	பானபூமி
वह्निं विना	நெருப்பின்றியே
प्रदीप्ता	ஜ்வலிப்பது
इव	போல
उपलक्ष्यते	காணப்படுகிறது.

बहुप्रकारैर्विविधैर्वरसंस्कारसंस्कृतैः । मांसैः कुशलसंयुक्तैः पानभूमिगतैः पृथक् ॥ १७ ॥
दिव्याः प्रसन्ना विविधाः सुराः कृतसुरास्तथा । शर्करासवमाध्वीकपुष्पासवफलासवाः ॥
वासचूर्णैश्च विविधैर्दृष्टास्तैस्तैः पृथक् पृथक् । सन्तता शुशुभे भूमिर्मात्यैश्च बहुसंस्थितैः ॥

दिव्याः	தீவ்யமான
विविधाः	பலவித
प्रसन्नाः	தெளிவான
सुराः	சாராயங்களும்
तथा	அப்படியே

शर्करासव-	} சர்க்கரைப்பாகிலும், தேனிலும், புஷ்பாஸத் திலும், பழாஸங்களி லும் செய்யப்பட்டு
माध्वीक-	
पुष्पासव-	
फलासवाः	
पृथक् पृथक्	தனித்தனியாக

कृत्सुराः	சித்தம் செய்யப்பட்ட சாராயங்களும்	तैः तैः	அதற்கு வேண்டிய
हृष्टाः	காணப்பட்டன ;	विरिधैः	பலவிதங்களான
बहुपकरैः	பல சுவையமைய	धामचूर्णैः	பரிமாணப் பொடி களால்
विविधैः	பலவகையாய்	बहुसम्पितैः	பலவிதமாய்க் கூட்டிச் சேர்க்கப்பட்ட
पृथक्	வெவ்வேறாய்	पानभूमिगतैः	பானபூமியில் வைத்தி ருந்த
कुशलसंयुक्तैः	மெச்சும்படி மிச்சாய் படுத்தப்பட்ட	मांसैः च	ஆறைச்சிகளாலும்
वरसंस्कार- संस्कृतैः	சிறந்த பாசகர்களால் உத்திருஷ்டமாய் பக்கு வம் செய்யப்பட்ட	मास्यैः च	புஷ்பமாலைகளாலும்
		सन्तता	நிறைந்ததாய்
		भूमिः	விட்டின ஒர் அடுக்கு
		शुशुभे	ஒளிபெற்றிருக்கிறது.

राजतेषु च कुंभेषु जाम्बूनदमयेषु च । पानश्रेष्ठं तदा भूरि कपिस्तत्र ददर्श सः ॥ २१ ॥

तत्र	அங்கு	कुंभेषु	கும்பங்களில்
सः कपिः	அந்த வானார்	पानश्रेष्ठं	குடி தினுசுகளில் சிறந்த
राजतेषु च	வெள்ளியினால் செய்யப் பட்டதும்	तदा	அப்பொழுது [தை
जाम्बूनदमयेषु च	தக்கத்தினால் செய்யப் பட்டதுமான	भूरि	அனேக வகையாய் அனேக ஓடங்களிலு கண்டார். [மிருக்க
		ददर्श	

सोऽपश्यच्छातकुंभानि शीघोर्मणिमयानि च । राजतानि च पूर्णानि भाजनानि महाकपिः ॥

सः	அந்த	मणिमयानि च	மணிமயமானவைகளும்
महाकपिः	வானாரப்பெரியோர்	राजतानि	வெள்ளியினுடையவைக
पूर्णानि	நிறம்பியிருந்த	शीघोः	சாராயத்தின் [குமான
शातकुंभानि	ஸ்பாடிமயமானவை களும்	भाजनानि च	பாத்திரங்களையும் கண்டார்.
		अपश्यत्	

हिरण्मयैश्च विविधैर्भाजनैः स्फाटिकैरपि । जाम्बूनदमयैश्चान्यैः करकैरभिसंवृता ॥ २३ ॥

विविधैः	பலவிதங்களான	अन्यैः	வேறான
हिरण्मयैः च	தக்கமயமானவைகளும்	जाम्बूनद- मयैः च	ஜாம்பூனதம் என்ற தன் ககதால் செய்யப்பட்ட
स्फाटिकैः अपि	ஸ்பாடிமயமானவை களுமான	करकैः	கஜாக்களாலும்
भाजनैः	பாத்திரங்களாலும்	अभिसंवृता	நிறைந்திருக்கிறது.

कचिर्धावशेषाणि कचित् पीतानि सर्वशः । कचिन्नेव प्रपीतानि पानानि स ददर्श ह ॥

सः	அவர்	कचित्	சிலவிடத்தில்
कचित्	ஓரிடத்தில்	न प्रपीतानि एव	கொஞ்சம்கூட குடிக்கப் படாமலேயே இருக்க வைகளுமான
अर्धावशेषाणि	ஈர சி மீந்தவைகளும்	पानानि	மத்தியங்களை
कचित्	சிலவிடத்தில்	दर्श ह	பார்த்தார்.
सर्वशः	முழுதும்		
पीतानि	குடிக்கப்பட்டவைகளும்		

कचिद्भक्ष्यांश्च विविधान् क्वचित् पानानि भागशः । कचिदन्नावशेषाणि पश्यन् वै विचचार ह ॥
कचित् प्रभिन्नैः करकैः कचिदालोलितैर्घटैः । कचित् संपृक्तपाल्यानि जलानि च फलानि च ॥

कचित्	சிலவிடங்களில்	आलोलितैः	உருண்டு கிடந்த
विविधान्	பலவகை	घटैः	குடங்களாலும்
भक्ष्यान् च	தீன்பண்டங்களையும்	जलानि च	ஐலக்களையும்
क्वचित्	சிலவிடங்களில்	कचिद्	சிலவிடங்களில்
भागशः	வகைவகையாய்	फलानि च	பழக்களையும்
पानानि	மத்தியங்களையும்	कचिद्	சிலவிடங்களில்
क्वचित्	சிலவிடங்களில்	संपृक्तपाल्यानि	அழகாய் கோக்கப் பட்ட மான்களையும்
अन्नावशेषाणि	உண்டு எஞ்சிய அன்னக்	पश्यन् वै	பார்த்துக்கொண்டே
कचित्	சிலவிடங்களில் [களையும்	विचचार	திரிந்தார் ;
प्रभिन्नैः	உடைந்த	ह	காண் !
करकैः	கஜாக்களாலும்		

शयनान्यत्र नारीणां शुभ्राणि बहुधा पुनः । परस्परं समाश्लिष्य काश्चित् सुप्ता वराङ्गनाः ॥

अत्र	அங்கு	काश्चित्	சில
नारीणां	மங்கையர்களின்	वराङ्गनाः	அழகான பெண்கள்
शुभ्राणि	வெண்மையான	परस्परं	ஒருவரையொருவர்
शयनानि	படுக்கைகள்	समाश्लिष्य	தழுவி அணைத்துக் கொண்டு
बहुधा	பலவகையாகிருந்தன ;	सुप्ताः	சித்திரை செய்தார்கள் .
पुनः	மேலும்		

काचिच्च वस्त्रमन्यस्याः स्वपन्त्याः परिधाय च । आहत्य चावलाः सुप्ता निद्राबलपराजिताः ॥

च	இதுவுமன்றி	परिधाय च	போர்த்துக்கொண்டும அப்படியே
काचित्	ஒரு பெண்	निद्राबल- } पराजिताः }	சித்திரையின் அதிகத் தால் மெய்மறந்தவர்க ஸ்திரீகள் [ளாய்
स्वपन्त्याः	தூக்கிக்கொண்டிருக்கிற	अवलाः	நன்றாயுறக்கினார்கள் .
अन्यस्याः	மற்றொருவளுடைய	सुप्ताः	
वस्त्रं	வஸ்திரத்தை		
आहत्य	இழுத்து		

तासामुच्छ्वासवातेन वस्त्रं माल्यं च गान्धजम् । नात्यर्थं स्पन्दते चित्रं प्राप्य मन्दमिवानिलम् ॥

तासां	அவர்களுடைய	अनिलं	காற்றை
उच्छ्वासवातेन	மூச்சுக்காற்றினால்	प्राप्य इव	அடைந்தது போலவே
गान्धजं	உடலிலணிகதிருந்த	अत्यर्थं	மிகமிகு
वस्त्रं	வஸ்திரமும்	न स्पन्दतं	அசையவில்லை ;
माल्यं च	மாலையும்	चित्रं	ஒழிதறா ! என்ன ஆச்சரியம்.
मन्दं	இளந்தென்றல்		

चन्दनस्य च शीतस्य शीघोर्मधुरसस्य च । विविधस्य च माल्यस्य पुष्पस्य विविधस्य च ॥
बहुधा मारुतस्तत्र गन्धं विविधमुद्दहन । स्नानानां चन्दनानां च धूपानां चैव मूर्च्छितः ॥
पवत्रौ सुरभिर्गन्धो विमाने पुष्पके तदा ॥ ३१ ॥

शीतस्य	குளிர்ந்த	बहुधा च	அந்தந்த வாரணைகளை
चन्दनस्य च	சந்தனத்தினுடையவும்	तस्य	அக்கு [டேயே
विविधस्य	பலவகைப்பட்ட	प्रवौ	விசிற்று;
मधुरस्य	தீத்திப்புரமுன்ன	तदा	அப்பொழுது
शोचोः च	மந்தியத்தினுடையவும்.	पुण्ये विमाने	புண்புகளிமானத்தில்
विविधस्य	பலவிதமான	स्नानानां	அபிஷேகமான
मास्यस्य	மாதையின்	चन्दनानां च	சந்தனக்களுடையவும்
पुण्यस्य च	புண்பத்தினுடையவும்	वृक्षानां च	நூபக்களுடையவும்
विविधं	பலவகை	सुरभिः	பரிமள
गन्धं	வாணையை	गन्धः	வாணை
उद्दहनं	வறிய்த்துக்கொண்டு	एव	முழுமையும்
मारुतः	காற்று	सृष्टितः	அளவிற்று.

श्यामा वदातास्तत्रान्याः काश्चित् कृष्णा वराङ्गनाः ।

काश्चित् काञ्चनवर्णाङ्गयः प्रमदा राक्षसालये

॥ ३२ ॥

तासां निद्रावशत्वाच्च मदनेन विमूर्च्छितम् ।	பிணினாள்	प्रसुप्तानां रूपमासीद्यथैव हि ॥
तस्य	அந்த	यथा एव
राक्षसालये	ராட்சஸன் மாளிகையில்	எப்படியிருந்தமைய
काश्चित् प्रमदाः	சில மடந்தைகள்	ஆம்
वदाताः	நிர்மலமான	मदनेन
श्यामाः	ச்யாமவர்ணமுடைய	காமமயத்தோடு
काश्चित्	சில [வர்கள் ;	निद्रावशात् च
वराङ्गनाः	வாரணக்குகள்	நித்திரைக்கு வசப்பட்ட
कृष्णाः	கறுப்புவர்ணமுடைய	குந்தமைய ஆம்
अन्याः	வேறு சிலர் [வர்கள் ;	प्रसुप्तानां
काञ्चनवर्णाङ्गयः	பொன்னிறமடைந்த	பிணினாள்
	அக்கமுடையவர்கள் :	தாள்
		ஓர்
		विमूर्च्छितं हि
		आसीत्
		ஒளி ஒக்கி விளக்குவ
		இருந்தது. [காலை

एवं सर्वशेषेण रावणान्तःपुरं कपिः । ददर्श सुमहातेजा न ददर्श च जानकीम् ॥ ३४ ॥

सुमहातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	अशेषेण	ஒட்டி விடாத
कपिः	வானரசர்	ददर्श	தேடினார்;
एवं	மேற்சொன்னவாறு	च	ஆயினும்
रावणान्तःपुरं	ராவணன் அந்தப்புரம்	जानकी	நானகியை
सर्वं	முழுமையும்	न ददर्श	காணவில்லை.

निरीक्षमाणश्च तदा ताः स्त्रियः स महाकपिः । जगाम महतीं चिन्तां धर्मसाध्वसशङ्कितः ॥

सः	அந்த	धर्मसाध्वस-)	தர்மவைகல்யமென்று
महाकपिः	வானரசரர்	शङ्कितः	பயந்து
ताः स्त्रियः	அந்த மடந்தைகளை	महतीं	அதிகமான
निरीक्षमाणः च	கண் கொக்கினதால்	चिन्तां	மனவருத்தத்தை
तदा	அப்பொழுது	जगाम	அடைந்தார்.

परदारावरोधस्य प्रसुप्तस्य निरीक्षणम् । इदं खलु ममात्यर्थं धर्मलोपं करिष्यति ॥ ३६ ॥

प्रसुप्तस्य	“உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்	इदं	இந்த
परदारा- } वरोधस्य } मम	சத்துருமன்னரின் பத்னிகள் ஸமூகத்தி எனது [ஊடைய	निरीक्षणं	கண்களால் பார்த்தலும்
		अत्यर्थं	கொடிய
		धर्मलोपं	பாபமாக
		करिष्यति खलु	ஆகுமே!

न हि मे परदाराणां दृष्टिर्विषयवर्तिनी ॥ ३७ ॥

परदाराणां मे दृष्टिः	“உயலார் மனைவிகளின் எனது (ருபேந்திரியத்தைக் கொண்டு வேகமான) ஓர் பார்வை	विषयवर्तिनी हि	லோகவ்யாபாரத்தைப் பற்றியதென்பதே
		न	இல்லை.

अयं चात्र मया दृष्टः परदारपरिग्रहः ॥ ३८ ॥

अयं मया दृष्टः अयं	“இதுவியபத்தில் என்னால் காணப்பட்ட இது	परदा(-) परिग्रहः च)	உத்க்ருஷ்டரின் பக்னி யினிடத்திலுள்ள பக்தி யா லுண்டானதே !”
--------------------------	--	-------------------------	---

तस्य प्रादुरभूच्चिन्ता पुनरन्या मनस्विनः । निश्चितैकान्तचित्तस्य कार्यनिश्चयदर्शिनी ॥

प्रादुरभूच्चिन्ता पुनरन्या मनस्विनः तस्य कार्यनिश्चय- } दर्शिनी }	தனிமையில் தாமாய் ஆலோசனை செய்யும் பெருந்தன்மையுள்ள அவருக்கு கார்யத்தின் முடிவை ஸ்சிப்பிக்கும்	निश्चिता अन्या चिन्ता पुनः प्रादुरभूत्	நிச்சயமான இதர எண்ணம் புதிதாய் புலப்பட்டது.
--	---	--	--

कामं दृष्टा मया सर्वा विश्वस्ता रावणस्त्रियः ॥ ४० ॥

न हि मे मनसः किञ्चिद्वैकृत्यमुपपद्यते ॥ ४१ ॥

विश्वस्ताः रावणस्त्रियः सर्वाः मया	“அபாயத்திற்கிடமில்லை என்கிற நம்பிக்கையுட னிருக்கிற ராவண பத்னிகள் எல்லோரும் என்னால்	दृष्टाः कामं हि मे मनसः वैकृत्यं किञ्चित् न उपपद्यते	பார்க்கப்பட்டார்கள் ; அப்படியிருந்தாலும் எனது மனதிற்கு மாறுபாடு கொஞ்சமும் உண்டாகவில்லை.
---	---	---	--

मनो हि हेतुः सर्वेषामिन्द्रियाणां प्रवर्तने । शुभाशुभास्वस्थासु तच्च मे सुव्यवस्थितम् ॥

शुभाशुभासु अवस्थासु सर्वेषां इन्द्रियाणां प्रवर्तने	“நல்லவை, தீயவை என் னும் இருவகையான தகைகளில் எல்லா புலன்களின் தூண்டுகளில்	मनः हि हेतुः तत् च मे सुव्यवस्थितम्	மனம் தான் ஹேது ; அதுவோ எனக்கு சிறுமல் நன்கு ஸ்திர மாக இருக்கிறது.
---	--	---	--

नान्यत्र हि मया शक्या वैदेही परिमार्गितुम् । स्त्रियो हि स्त्रीषु दृश्यन्ते सदा संपरिमार्गणे ॥

सदा	“ எப்பொழுதுமே	दृश्यन्ते	கண்டுபிடிக்கப்படுவார்
स्त्रियः	ஸ்திரீகளை	हि	ஆகையால் [கள் ;
संपरिमार्गणे	கண்டுபிடித்து	मया	என்னால்
	தேடுவதில்	वैदेही	வைதேஹி
स्त्रीषु हि	ஸ்திரீகளிருக்குமிடத்	अन्यत्र	வேறு இடத்தில்
	திலேதான்	परिमार्गितुं	தேடிக்கண்டுபிடிக்க
		न शक्या	முடியாது.

यस्य सत्त्वस्य या योनिस्तस्यां तत् परिमार्ग्यते । न शक्या प्रमदा नष्टा मृगीषु परिमार्गितुम् ॥

यस्य	“ எந்த	परिमार्ग्यते	தேடிக்கண்டுபிடிக்கப்
सत्त्वस्य	பிராணிக்கு		படுகிறது ;
या	எது	नष्टा	காணாமல் போன
योनिः	ஜாதியோ	प्रमदा	மாளிடஸ்திரீ
तस्यां	அதில்	मृगीषु	பெண்மாணுள்ள இடக்
तत्	அது	परिमार्गितुं	கண்டுபிடிக்க [வில்
		न शक्या	முடியாது.

तदिदं मार्गितं तावच्छुद्धेन मनसा मया । रावणान्तःपुरं सर्वं दृश्यते न च जानकी ॥

तत्	“ ஆகையால்	सर्वं	முழுமையும்
शुद्धेन	தூய	तावत्	செவ்வையப்
मनसा	மனதோடு	मार्गितं	தேடப்பட்டது ;
मया	என்னால்	च	அப்படியிருத்தம்
इदं	இந்த	जानकी	ஜானகி
रावणान्तःपुरं	ராவணாந்தப்புரம்	न दृश्यते	காணப்படுகிறதில்லை.”

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च वीर्यवान् । अवेषमाणो हनुमान्नैवापश्यत जानकीम् ॥

वीर्यवान्	வீராகிய	नागकन्याः च	நாககன்னிகைகளையும்
हनुमान्	ஹனுமார்	अवेषमाणः	கண்டவராய்
देवगन्धर्व-)	தேவகந்தர்வ கன்னி	जानकी एव	ஜானகியை மாத்திரம்
कन्याः च)	கைகளையும்	न अपश्यत	காணவில்லை.

तामपश्यन् कपिस्तत्र पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः । अपक्रम्य तदा वीरः प्रध्यातुमुपचक्रमे ॥

अन्याः	வேறு	अपश्यन्	காணாதவராய்
वरस्त्रियः	சிறந்த ஸ்திரீகளை	तदा	அப்பொழுது
पश्यन्	பார்த்து	अपक्रम्य	வெளியில் தாவி
कपिः वीरः	வானரவீரர்	प्रधातुं	ஆழ்ந்து ஆலோசிக்க
तत्र	அங்கு	उपचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.
तां	அவளை		

स भूयस्तु परं श्रीमान् मारुतिर्यत्रमास्थितः । पानभूमिं समुत्सृज्य तां विचेतुं प्रचक्रमे ॥

श्रीमान्	ஸ்ரீமானான	परं	மிக்க
सः मारुतिः	அந்த மாருதி	यत्	முயற்சியை
पानभूमिं	பானபூமியை	आस्थितः	அடைந்தவராய்
समुत्सृज्य	விட்டு நீக்கி	तां विचेतुं	அவனைத் தேட
भूयः तु	மறுபடியும்	प्रचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकादशः सर्गः ॥ ११ ॥

आदितः श्लोकाः 12435

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 645

द्वादशः सर्गः—பன்னிரண்டாலது ஸர்க்கம். ॥ १२ ॥

मारुत्युद्देगः—மாருதியின் மனக்கலக்கம்.

स तस्य मध्ये भवनस्य मारुतिर्लतागृहांश्चित्रगृहान्निशागृहान् ।

जगाम सीतां प्रति दर्शनोत्सुको न चैव तां पश्यति चारुदर्शनाम् ॥ १ ॥

मारुतिः	மாருதி	जगाम	தழைந்து தேடினார்.
तस्य	அவனுடைய	सीतां	சீதையை
भवनस्य	மாளிகையின்	दर्शनोत्सुकः	கண்ணுற்றப்பணிய ஆ
मध्ये	மத்தியில்	सः	அவர் [வல் கொண்ட
लतागृहान्	பூங்கொடி வீடுகளையும்	चारुदर्शनां	மிக அழகுற்ற காட்சி
चित्रगृहान्	சித்திர வீடுகளையும்	तां	அவளை [கொண்ட
निशागृहान्	படுக்கையறைகளையும்	एव च	மாத்திரம்
प्रति	தனித்தனியாய்	न पश्यति	காணப்பெறவில்லை.

स चिन्तयामास ततो महाकपिः प्रियामपश्यन् रघुनन्दनस्य ताम् ।

ध्रुवं हि सीता म्रियते यथा न मे विचिन्वतो दर्शनमेति मैथिली ॥ २ ॥

सः	அந்த	विचिन्वतः	ஆராய்ந்து தேடுகிற
महाकपिः	மஹாகபி	मे	எனது
रघुनन्दनस्य	ரகுநந்தனரின்	दर्शनं	கண்ணுக்கு
तां	அந்த	न एति	கிட்டவில்லை;
प्रियां	பிரியுள்ள பிராட்டியை	यथा	ஆகையால்
अपश्यन्	காணாதவராய் [கா	सीता	சீதை
ततः	அதனால்	म्रियते	மரித்திருப்பாள்
चिन्तयामास	மனக்கலக்கமடைந்தார்;	ध्रुवं हि	ஏன்பதில் ஐயம்
मैथिली	"மைதிலி		தொற்றவில்லை.

सा राक्षसानां प्रवरेण जानकी स्वशीलसंरक्षणतत्परा सती ।

अनेन नूनं प्रतिदुष्टकर्मणा हता भवेदार्यपथे परे स्थिता

॥ ३ ॥

புரே	"மேலான	ராஜமானா	ராசாஸுரர்களுக்கு
ஆரீயபயே	ஸன்மரர்க்கத்திலு	பவரண	சீரேந்தனான
ஸ்திரா	இருப்பவரும்.	புரிதூஷகர்ணா	தந்தக்ரியையே ஓவ்
சரீ	கற்புடைய		வொன்றையும் செய்கிற
ஸ்வலீலஸர்ஷண-	) தனது சிலத்தைக் காப் பாற்றுவதிலேயே உறுதி	அநந	இவனால்
ஸ்பரா			கொடியுண்டவளாக
ஸா	அந்த	பவத் நுநம்	ஆகியிட்டாரினோ
ஜானகீ	ஐரணி		என்னமோ.

விரூபரூபா விக்ருதா விவர்ப்சா மஹானா டீரீயவிரூபர்ஷனா: ।

ஸமீஷ்ய ஸா ராஷஸராஜயோபிதோ பயாஹீநஷ்டா ஜனகேஸ்வராட்மஜா ॥ 4 ॥

விரூபரூபா:	"உறுப்புக்கெட்டவர்களும்	ராஷஸராஜ-	ராசுஸு அரகனின்
விக்ருதா:	விகார வடிவத்தினரும்	யோபித:	பெண்களை
விவர்ப்ச:	ஓளியற்றவர்களும்	ஸமீஷ்ய	கண்டு
மஹானா:	பருத்த முகத்தினர்க	ஜனகேஸ்வராட்மஜா	ஐனகமன்னரின் திருமக
	ளும்	ஸா	அவள் [என
டீரீயவிரூப-	) மிகக் கொடிய கோக்கி எருமாகிய	பயாத்	பயத்தினால்
ர்ஷனா:			விநஷ்டா

ஸீதாமஹஷ்டா ஹநவாப்ய பூரூபம் விஹல்ய காலம் ஸஹ வானரீஷிரம் ।

ந மெஸ்திஸ்தி ஸுயீவஸமீபஜா கதி: ஸுதீஷ்ணடஷ்டோ வலவாஷ் வானர: ॥ 5 ॥

ஸீதா	"சீதையை	கதி:	பாக்கியம்
அஹஷ்டா	காணாது	மே	எனக்கு
பூரூபம்	கடமையை	ந ஸ்தி	தில்லை;
அநவாப்ய	நிறைவேற்றமல்	ஹி	எனென்றால்
சிர் காலம்	நெடுங்காலத்தையும்	வலவாந்	பலவானான
வானரீ: ஸஹ	வானரர்களோடுகூட	வானர:	வானரர்
விஹல்ய	கழிந்து	ஸுதீஷ்ண-	) குற்றம் செய்தவர்களை மன்னிக்காமல் கொடுமை பாகத் தண்டிப்பவர்.
ஸுயீவஸமீபஜா	சுக்ரீவரிடம் போகக் கூடிய	டஷ்ட: வ	

ஹஷ்டமந்:புரீ ஸர்வீ ஹஷ்டா ராவணயோபித: । ந ஸீதா ஹஷ்யதே ஸாஷ்வீ ஹயா ஜாதோ மம ஶ்ரம: ॥

அஸ்த:புரீ	"அந்தப்புரம்	ஸீதா	வீணை
ஸர்வீ	எல்லாம்	ந ஹஷ்யதே	காணப்படவில்லை;
ஹஷ்ட	பார்க்கப்பட்டது;	மம	எனக்கு
ராவணயோபித:	ராவணன் பெண்டுகள்	ஜாத:	உண்டான
ஹஷ்ட:	காணப்பட்டார்கள்;	ஷ்ரம:	கஷ்டமும்
ஸாஷ்வீ	கற்புடைய	ஹயா	வீண.

கிந்நு மாம் வானரா: ஸர்வீ கதம் வக்ஷயந்தி ஸக்ஷதா: । கதவா தத த்வயா வீர கி க்ருதம் தஹ்ஹ் ஸவ ந: ॥
அஹஷ்டா கி பவக்ஷயாமி தாமஹ் ஜனகாட்மஜாம் ॥ 6 ॥

गतं	“ திரும்பிவந்த
मां	என்னைப் பார்த்து
वानराः	வானரர்கள்
सर्वे	எல்லோரும்
सङ्गताः	ஒருங்கு கூடினவர்களாய்
वीर	‘வீர!
त्वया	உம்மால்
तत्र गत्वा	அங்கு சென்று
किं	என்ன
कृतं	செய்யப்பட்டது?
तत्	அதை

नः	எங்களுக்கு
वदस्व	சொல்லும்.
किन्तु	என்ன முடிந்தது?'
	என்று
वक्ष्यन्ति	சொல்லுவார்கள் ;
जन्तुकामजां	ஜனகரின் மகளான
तां	அவளை
भृष्टा	கண்ணொக் காணாமல்
अहं	நான்
किं	யாது
प्रवक्ष्यामि	என்கூறுவேன்?

ध्रुवं प्रायमुपैष्यन्ति कालस्य व्यतिवर्तने ॥ ८ ॥

कालस्य	“உசிதகாலம்
व्यतिवर्तने	மீறிவிடல்
प्रायं	பட்டினியாய்க் கிடந்து மரணம் அடைவதை

ध्रुवं	திச்சயமாய்
उपैष्यन्ति	அவர்கள் பெறுவார்கள்.

किं वा वक्ष्यति वृद्धश्च जाम्बवानद्भृद्स्य सः । गतं पारं समुद्रस्य वानराश्च समागताः ॥

समुद्रस्य	“சமுத்திரத்தின்
पारं	அக்கரைக்கு
गतं	திரும்பி வந்தவனை
समागताः	ஒன்றிசேர்ந்த
वानराः च	வானரர்களும்
सः	அந்த

अद्भुदः च	அக்கதனும்
वृद्धः	பெரியவராகிய
जाम्बवान् च	ஜாம்பவந்தரும்
वा	தனித்தனியாய்
किं	எவ்வளவோ
वक्ष्यति	நிந்திப்பார்கள்.

अनिर्वेदः श्रियो मूलमनिर्वेदः परं सुखम् । अनिर्वेदो हि सततं सर्वार्थेषु प्रवर्तकः ॥

अनिर्वेदः	“மனம் தளராமையே
श्रियोः	செல்வத்திற்கு
मूलं	காரணம்,
अनिर्वेदः	மனம் தளராமையே
परं	மேலான

सुखं	சுகம்,
सततं	எப்பொழுதும்
सर्वार्थेषु	எல்லா விஷயங்களிலும்
प्रवर्तकः	முயலும்படி செய்வது
अनिर्वेदः हि	மனம் தளராமையே.

करोति सफलं जन्तोः कर्म यत्तत्करोति सः । तस्मादनिर्वेदकृतं यत्र चेष्टेऽहमुत्तमम् ॥

जन्तोः	“மனிதரின்
कर्म	காரியத்தை
सफलं	பலனுடையதாக
यत्	எது
करोति	செய்கிறதோ
तत्	அதை
सः	அது (மனம் தளராமை)

करोति	செய்கிறது ;
तस्मात्	ஆதலால்
अहं	நான்
अनिर्वेदकृतं	உற்சாகத்தினாலேற்பட்ட
उत्तमं	சிறந்த
यत्	முயற்சியை
चेष्टे	மேற்கொள்ளுகிறேன்.

इति सञ्चिन्त्य ववृधे विचेतुमुपचक्रमे । भूयश्चापि विचेष्यामि न यत्र विचयः कृतः ॥

विचयः	" தேடுதல்	सञ्चिन्त्य	தீர்மானித் துக்கொண்டு
न कृतः	செய்யப்படாதது	ववृधे	எழும்பினார்;
यत्र	எங்கோ அங்கு	अपि च	மேலும்
भूयः	மீளவும்	विचेतुं	தேடவும்
विचेष्यामि इति	தேடுவேன் "	उपचक्रमे	ஆரம்பித்தார்.

आपानशाला विचितास्तथा पुष्पगृहाणि च । चित्रशालाश्च विचिता भूयः क्रीडागृहाणि च ॥

आपानशालाः	பானசாலைகள்	चित्रशालाः च	சித்திர லீடுகளும்
विचिताः	தேடப்பட்டன;	विचिताः	தேடப்பட்டன;
पुष्पगृहाणि च	புஷ்பகிருஹங்களும்	क्रीडागृहाणि	ஆடல் லீடுகள்
तथा	அவ்விதமே தேடப்	भूयः च	மறுபடியும் தேடப்
	பட்டன;		பட்டன.

निष्कुटान्तररथ्याश्च विमानानि च सर्वशः । भूमीगृहांश्चैत्यगृहान् गृहातिगृहकानपि ॥ १४ ॥

उत्पतन्निपतंश्चापि तिष्ठन् गच्छन् पुनः पुनः । अपावृण्वंश्च द्वाराणि कपाटान्यवघाटयन् ॥

प्रविशन्निष्पतंश्चापि प्रपतन्नुत्पतन्नपि । सर्वमप्यवकाशं स विचचार महाकपिः ॥ १६ ॥

निष्कुटान्तर-	} தேகாட்டங்களின் இடைவழிகளையும்	गच्छन्	கடக்கும்
रथाः च		द्वाराणि	கதவுகளை
सर्वशः	எல்லாவிதமான	अपावृण्वन्	திறக்கும்
विमानानि च	விமானங்களையும்	कपाटानि च	வாசற்படி மறைவுகளை
भूमीगृहान्	கிலவறைகளையும்	अवघाटयन्	தள்ளியும்
चैत्यगृहान् च	ஆரபகார்த்தமாகக் கட ஏன கட்டடங்களையும்	प्रविशन् च	உள் நுழைக்கும்
गृहाति-	} அரண்டணையைச் சார்ந்த புற லீடுகளையும்	निष्पतन्	வெளியில் வரும்
गृहकान् अपि		प्रपतन् अपि	கீழிழிக்கும்
उत्पतन्	மேலேறியும்	उत्पतन् अपि	மேலெழும்பும்
निपतन् अपि	இறங்கியும்	सर्वं	எல்லா
पुनः पुनः	ஆடிக்கடி	अवकाशं अपि	இடத்தையும்
तिष्ठन्	கின்றும்	महाकपिः	வானவிராண
		सः	அவர்
		विचचार	தேடித்திரிந்தார்.

चतुरङ्गुलमात्रोऽपि नावकाशः स विद्यते । रावणान्तःपुरे तस्मिन् यं कपिर्न जगाम सः ॥

तस्मिन्	அந்த	न जगाम	செல்லவில்லையோ
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய	सः अवकाशः	அந்த இடம்
	அந்தப்புரத்தில்	चतुरङ्गुल-	} காலங்குலமளவுகூட
सः कपिः	அந்த வானவர்	मात्रः अपि	
यं	எதில்	न विद्यते	இல்லை.

प्राकारान्तररथ्याश्च वेदिकाश्चैत्यसंश्रयाः । दीर्घिकाः पुष्करिण्यश्च सर्वे तेनावलोकितम् ॥

प्राकारान्तर- रथ्याः च	} மதில்களின் இடை வீதிகள்	पुष्करिण्यः च	புஷ்கரிணிகள் (குளங்கள்)
चैत्यसंश्रयाः		ஞாபகச்சின்னங்களைச்	सर्वे
वेदिकाः	மேடைகள்	तेन	அவரால்
दीर्घिकाः	தூரவுகள்	अवलोकितं	பார்க்கப்பட்டது.

राक्षस्यो विविधाकारा विरूपा विकृतास्तथा । दृष्टा हनुमता तत्र न तु सा जनकात्मजा ॥

तस्य	அங்கு	राक्षस्यः	ராக்கூஸிகள்
विविधाकाराः	பலவித உருவினரான	हनुमता	ஹனுமாரால்
विरूपाः	உருவம் கெட்டவர்களும்	दृष्टाः	காணப்பட்டார்கள் ;
तथा	அப்படியே	जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகளான
विकृताः	விகாரமானவர்களான	सा तु	அவளோ
		न	இல்லை.

रूपेणाप्रतिमा लोके वरा विद्याधरस्त्रियः । दृष्टा हनुमता तत्र न तु राघवनन्दिनी ॥

लोके	உலகில்	हनुमता	ஹனுமாரால்
रूपेण	உருவத்தால்	तस्य	அங்கு
अप्रतिमाः	ஒப்பில்லாத	दृष्टाः	காணப்பட்டார்கள் ;
वराः	சிறந்த	राघवनन्दिनी तु	ராகவன் காதலியோ
विद्याधरस्त्रियः	வித்யாதரஸ்திரிகள்	न	இல்லை.

नागकन्या वरारोहाः पूर्णचन्द्रनिभाननाः । दृष्टा हनुमता तत्र न तु सीता सुमध्यमा ॥

हनुमता	ஹனுமாரால்	नागकन्याः	நாககன்னிகைகள்
तस्य	அங்கு	दृष्टाः	காணப்பட்டார்கள் ;
पूर्णचन्द्र- निभाननाः	} பூர்ணசந்திரன் போன்ற முகமுடைய	सुमध्यमा	சுமத்யமாளான
वरारोहाः		மிக அழகு வாய்ந்த	सीता तु
		न	இல்லை.

प्रपथ्य राक्षसेन्द्रेण नागकन्या बलाद्धृताः । दृष्टा हनुमता तत्र न सा जनकनन्दिनी ॥

प्रपथ्य	பேரிற்பகைவரை	नागकन्याः	நாககன்னிகைகள்
राक्षसेन्द्रेण	ராக்கூஸேந்திரனால்	हनुमता	ஹனுமாரால்
बलात्	வலுவினால்	दृष्टाः	காணப்பட்டார்கள் ;
दृताः (हृताः)	பற்றி எடுத்துக்கொண்டு வரப்பட்ட	सा	அந்த
		जनकनन्दिनी	ஜனகரின் திருமகள்
		तत्र न	அங்கு இல்லை.

सोऽपश्यंस्तां महाबाहुः पश्यंश्चान्या वरस्त्रियः । विषसाद् गृहूर्धमान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥

महाबाहुः	மஹாபாகுவான	वरस्त्रियः च	சிறந்த பெண்களையே
मारुतात्मजः	வாயுத்திரமும்	पश्यन्	கண்ணுற்றவராய்
धीमान्	தீமானான	ता अपश्यन्	அவளைக் காணாதவராய்
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	सुहुः	திரும்பவும்
अन्याः	மற்றவர்கள்	विषसाद्	மனக்கவலைகொண்டார்.

उद्योगं वानरेन्द्राणां पुवनं सागरस्य च । व्यर्थं वीक्ष्यानिलसुतश्चिन्तां पुनरुपागमत् ॥

अनिलसुतः	வாயுசூமாரர்	व्यर्थं	பிரயோஜனமில்லாததாக
वानरेन्द्राणां	வானரத்தலைவர்களின்	वीक्ष्य	நினைத்து
उद्योगं	முயற்சியையும்	चिन्तां	மனக்கவலையை
सागरस्य	கடலை	पुनः	மேன்மேலும்
पुवनं च	கடந்தடையும்	उपागमत्	அடைந்தார்.

अवतीर्य विमानाच्च हनुमान् मारुतात्मजः । चिन्तामुपजगामाथ शोकोपहतचेतनः ॥२५॥

मारुतात्मजः	வாயுசூமாரரான	शोकोपहतचेतनः	துக்கத்தால் வருந்திய மனத்தினராய்
हनुमान्	ஹனுமார்	अथ च	அவ்வண்ணமே
विमानान्	விமானத்தினின்று	चिन्तां	மனக்கவலையில்
अवतीर्य	இறங்கி	उपजगाम	ஆழ்ந்து கிடந்தார்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वादशः सर्गः ॥ १२ ॥

आदितः श्लोकाः 12460

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 670

त्रयोदशः सर्गः—பதின்மூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ १३ ॥

मारुतिनिर्वेदः—மாருதி மனமுடைதல்.

विमानात्तु सुसङ्क्रम्य प्राकारं हरियूथपः । हनुमान् वेगवानासीद्यथा विद्युद्धान्तरे ॥१॥

हरियूथपः	வானரத்தலைவரான	घनान्तरे	மேகங்கள் கடுவில்
हनुमान्	ஹனுமார்	विद्युत्	மின்னல்
विमानात्	விமானத்தினின்று	यथा	போல்
प्राकारं	பராகாரத்தில்	वेगवान् तु	கலவாமடைந்தவராகவே
सुसङ्क्रम्य	குதித்து	आसीत्	இருந்தார்.

संपरिक्रम्य हनुमान् रावणस्य निवेशनात् । अदृष्ट्वा जानकीं सीतामब्रवीद्वचनं कपिः ॥

कपिः हनुमान्	வானரரான ஹனுமார்	संपरिक्रम्य	எக்குர் சுற்றியும்
जानकीं	ஜனகபுத்திரியான	अदृष्ट्वा	காணாமல்
सीतां	வீரையை	वचनं	சொல்லை
रावणस्य	ராவணனுடைய	अब्रवीत्	தனக்குத்தானே சொல் பிக்கொண்டார்.
निवेशनात्	மாண்புமிகினின்று		

भूयिष्ठं लोलिता लङ्का रामस्य चरता प्रियम् । न हि पश्यामि वैदेहीं सीतां सर्वाङ्गशोभनाम् ॥

रामस्य	“ஸ்ரீராமருக்கு	हि	அப்படியிருக்கும்
प्रियं	நன்மையை	सर्वाङ्गशोभनां	எல்லாவடிவழகுமுடைய
चरता	புரிபவனலே	वैदेहीं सीतां	விதேகமன்னரின் திரு மகளாகிய வீரையை
लङ्का भूयिष्ठं	இலங்கை முழுதும்	न पश्यामि	நான் காணவில்லை.
लोलिता	தேடப்பட்டது;		

पल्वलानि तटाकानि सरांसि सरितस्तथा । नद्योऽनूपवनान्ताश्च दुर्गाश्च धरणीधराः ॥
लोलिता वसुधा सर्वा न तु पश्यामि जानकीम् ॥ ४ ॥

पल्वलानि	“ குட்டைகள்	धरणीधराः	மலைகள்
तटाकानि	குளங்கள்	वसुधा	பூமி
सरांसि	ஒடைகள்	सर्वा च	எல்லாமே
सरितः	சிற்புறுகள்	च	நன்றாய்
तथा	அவ்வண்ணமே	लोलिता	அகைந்து திரியப்பட்டது;
नद्यः	பேராறுகள்	तु	ஆனபோதிலும்
अनूपवनान्ताः	கழிக்கரைச் சோலைகள்	जानकीं	ஜானகியை
दुर्गाः	துர்க்கங்கள்	न पश्यामि	கண்டிலேன்.

इह संपातिना सीता रावणस्य निवेशने । आख्याता गृध्राजेन न च पश्यामि तामहम् ॥

इह	“ இங்கு	संपातिना	ஸம்பாதினா
रावणस्य	ராவணனுடைய	आख्याता	தெரிவிக்கப்பட்டாள் ;
निवेशने	மாலிகையில்	च	அப்படியிருந்தும்
सीता	வீதை இருப்பதாய்	तां	அவளை
गृध्राजेन	கழுகாசராயின	अहं न पश्यामि	நான் காணவில்லை.

किन्नु सीतास्य वैदेही मैथिली जनकात्मजा । उपतिष्ठेत विवशा रावणं दुष्टचारिणम् ॥

सीता	“ அயோனினையாய்	विवशा	ஒருவர் துணைசெய்பவர்தான்
वैदेही	விதேஹ நாட்டரசனால்		இல்லாதவளாய்
मैथिली	பரிபாலிக்கப்பட்டவளும்	अथ	இருந்தாலும்
	மிதிரப்பட்டணத்தரசனால்	दुष्टचारिणं	கெட்ட நடத்தையை
	போற்றி வளர்க்கப்பட்டவளுமான	रावणं	ராவணனை [புடைய
जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமகள்	उपतिष्ठेत किं नु?	அணுகி விடுவளா?

क्षिप्रमुत्पततो मन्ये सीतामादाय रक्षसः । विभ्यतो रामवाणानामन्तरा पतिता भवेत् ॥

सीतां	“ வீதையை	उत्पततः	உயரக்கிளம்புகிற
आदाय	எடுத்துக்கொண்டு	रक्षसः	ராசூஸனிடத்தினின்றும்
रामवाणानां	ஸ்ரீராமபாணங்களுக்கு	अन्तरा	நடுவழியில்
विभ्यतः	பயந்தவனாய்	पतिता भवेत्	விழுந்து முடிவடைந்து
क्षिप्रं	விரைந்து		விட்டாளோ? என்று
		मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.

अथवा हियमाणायः पथि सिद्धनिषेविते । मन्ये पतितामर्याया हृदयं प्रेक्ष्य सागरम् ॥

सिद्धनिषेविते	“ வித்தர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற	हृदयं	இருதயம்
पथि	மார்க்கத்தில்	सागरं प्रेक्ष्य	கடலைக் கண்டு
	(ஆகாசத்தில்)	पतितां	ஒடாது நின்றுதான்
हियमाणायः	அபஹரித்துக்கொண்டு		விட்டதோ
	போகப்படுகிற	अथवा	என்னமோ? என்று
अर्यायाः	ஸஞ்சுலப்ராஸுதையின்	मन्ये	நான் நினைக்கின்றேன்.

रावणस्योरुवेगेन भुजाभ्यां पीडितेन च । तथा मन्ये विशालाक्ष्या त्यक्तं जीवितमार्यया ॥

रावणस्य	" ராவணனுடைய	आर्यया	மறையா னுபாவையால்
रुवेगेन	துடைவேகத்தால்	जीवितं	உயிர்
भुजाभ्यां	கைகளால்	त्यक्तं च	இனி வேண்டாமென விட்டுவிடப்பட்டதோ? என்று
पीडितेन	ஸ்பர்சிக்கப்பட்டதால்		
विशालाक्ष्या	கடங்கண்ணாளரான		
तथा	அந்த	मन्ये	நான் நினைக்கிறேன்.

उपर्युपरि वा नूनं सागरं क्रमतस्तथा । विवेष्टमाना पतिता समुद्रे जनकात्मजा ॥ १० ॥

सागरं	" ஸமுத்திரத்தை	विवेष्टमाना	புறண்டவளாய்
उपरि उपरि	மேல்மேலும்	तथा	அப்படியே
क्रमतः	சென்றுகொண்டிருப்பவ	समुद्रे	கடலுள்
	லிடத்தினின்று	पतिता नूनं वा	விழுந்துதான் போய்விட்டாளோ என்னவோ?
जनकात्मजा	ஜனகரின் திருமகன்		

अहो क्षुद्रेण वाऽनेन रक्षन्ती शीलमात्मनः । अवन्धुर्भक्षिता सीता रावणेन तपस्विनी ॥

अवन्धुः	" பந்துஜனமொருவரும்	सीता	ஸீதை
	அருகிலில்லாதவளும்	अनेन रावणेन	இந்த ராவணனென்ற
तपस्विनी	பெருந்தவமுள்ளவளும்	क्षुद्रेण	அற்பப்பயலால்
आत्मनः शीलं	தனது கற்பை	भक्षिता वा	தின்றுதான் விடப்பட்டாளோ என்னவோ?
रक्षन्ती	எப்படியும் காப்பாற்றிக் கொள்ளப்பவளுமான	अहो	ஐயோ!

अथवा राक्षसेन्द्रस्य पत्नीभिरसितेक्षणा । अदुष्टा दुष्टभावाभिर्भक्षिता सा भविष्यति ॥

वा	" அல்லது	दुष्टभावाभिः	கடுக்கொண்டையுள்ள
अदुष्टा	குற்றமற்ற	पत्नीभिः	மனைவியர்களால்
असितेक्षणा	கருக்கண்ணாளரான	भक्षिता	} பகிக்கப்பட்டிருப்பனோ
सा	அவள்	भविष्यति	
राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டிரேந்திரனுடைய	अथ	என்னவோ?

संपूर्णचन्द्रप्रतिमं पद्मपत्रनिभेक्षणम् । रामस्य ध्यायती वचत्रं पञ्चत्वं कृपणा गता ॥ १३ ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	वचत्रं	முகத்தை
पद्मपत्र-निभेक्षणं	} தாமரைத் தளத்திற்கு ஸமானமான நேத்திரக் களையுடைய	ध्यायती	தயாவிப்பவளாய்
संपूर्णचन्द्रप्रतिमं		ஸ்ரீராமத்திரனுக்கு	कृपणा
	கிரகரான	पञ्चत्वं	ஐயத்தை [வளாய்
		गता	கடைத்திருப்பாளோ?

हा राम लक्ष्मणेत्येवं हाऽयोध्ये चेति मैथिली । विलप्य बहु वैदेही न्यस्तदेहा भविष्यति ॥

मैथिली	" மிதிலைக்குலத்தில்	वृति	என்று
वैदेही	வைகைவழி [அவதரித்த	एवं बहु	இவ்விதம் அதிகமாக
हा राम	ஹா ராம!	विलप्य	கதறி
लक्ष्मण इति	ஓ லக்ஷ்மண! என்று	न्यस्तदेहा	} சீரத்தை விட்டவளாயி
हा अयोध्ये	ஹே அயோத்யையே!	भविष्यति च	

अथवा निहिता मन्ये रावणस्य निवेशने । नूनं लालप्यते सीता पञ्जरस्थेव शारिका ॥

वा " ஒருக்கால்
 रावणस्य राவணனுடைய
 निवेशने வீட்டில்
 निहिता பூமிக்குள் மறைத்து
 வைக்கப்பட்டவளாய்

पञ्जरास्था கூண்டிலடைந்த

जनकस्य कुले जाता रामपत्नी यशस्विनी ।

उत्पलपक्षाक्षो " கருசெய்தலிதழ்
 போன்ற கண்ணினளும்
 यशस्विनी நல்ல யசஸ்ஸுடைய
 வளும்

जनकस्य ஜனகருடைய

कुले கிருஹத்தில்

विनष्टा वा प्रणष्टा वा मृता वा जनकात्मजा ।

जनकात्मजा " ஜனகர் திருமகன்
 प्रणष्टा மறைக்கப்பட்டு கண்க
 ளுக்கு புலப்படாதவ
 ளாகவாவது

विनष्टा கொல்லப்பட்டவளாக

वा இருக்கலாம்; [வாவது

मृता துக்கத்தால் தானாகவே
 மரித்தவளாகவாவது

निवेद्यमाने दोषः स्याद्दोषः स्यादनिवेदने ॥ १८ ॥

निवेद्यमाने " உள்ளபடி சொல்வதில்

दोषः தீங்கு

स्यात् விளையும்,

कथं नु खलु कर्तव्यं विषमं प्रतिभाति मे ॥ १९ ॥

कर्तव्यं " செய்யத்தகுந்தது

कथं नु என்னதானிருக்கிறது?

मे எனக்கு

अस्मिन्नेवं गते कार्ये प्राप्तकालं क्षमं च किम् ।

अस्मिन् कार्ये இந்த காரியம்

एवं गते இந்நிலையை அடைந்தி
 ருக்கும்பொழுது

किं எது

प्राप्तकालं ஸமயத்திற்குத்தக்கதர
 யும்

क्षमं நன்மை தருவதாயும்

शारिका इव सारिकापक्षी போல்
 सीता வலிதை
 लालप्यते } அழுதுகொண்டு இன்னு
 अथ नूनं } மிருப்பளோ என்ன
 मन्ये } வேர? என்றும்
 नान् तिனைக்கிறேன்.

कथमुत्पलपत्राक्षी रावणस्य वशं व्रजेत् ॥

जाता வளர்ந்தவளுமான

रामपत्नी பூரீராமருடைய பத்தினி

रावणस्य ராவணனுக்கு

वशं வசப்பட்டிருத்தலை

व्रजेत् कथम्? பெறுவாளென்ப
 தெப்படி?

रामस्य प्रियभार्यस्य न निवेदयितुं क्षमम् ॥

वा இருக்கலாம்;

प्रियभार्यस्य பார்வையினிடத்தில்
 காதலுள்ள

रामस्य பூரீராமருக்கு

वा எதென்றையும்

निवेदयितुं தெரிவிப்பதற்கு

न क्षमम् தகுதியன்று.

अनिवेदने தெரிவிக்காவிடி ல்

दोषः தோஷம்

स्यात् ஏற்படும்.

विषमं खलु எல்லாம் கஷ்டமாக

प्रतिभाति ஒவ்வொன்றிலும்

तेषां नृपमुண்டாகிறது".

भवेदिति मतं भूयो हनुमान् प्रव्यचारयत् ॥

मतं च யாவரும் சரியென ஒப்புக்
 கொள்ளத்தக்கதாயும்

भवेत् इति ஆகும் என்று

हनुमान् ஹனுமார்

भूयः மறுபடியும்

प्रव्यचारयत् மனதிலாராயத்
 தொடங்கினார்.

यदि सीतामदृष्ट्वाऽहं वानरेन्द्रपुरीमितः । गमिष्यामि ततः को मे पुरुषार्थो भविष्यति ॥

अहं "நான்
 सीतां वल्लितையை
 अदृष्ट्वा कारणமல்
 इतः இங்கிருந்து
 वानरेन्द्रपुरीं வானரேந்திர பட்டணத்
 गमिष्यामि போவேன் [அங்கு]

यदि ஆகில்
 ततः அங்கு
 मे எனக்கு
 कः என்ன
 पुरुषार्थः புருஷார்த்தம்
 भविष्यति உண்டாகும்.

ममेदं लङ्घनं व्यर्थं सागरस्य भविष्यति । प्रवेशश्चैव लङ्काया राक्षसानां च दर्शनम् ॥

मम "எனது
 इदं सागरस्य இந்தக் கடலினுடைய
 लङ्घनं கடத்தலும்
 लङ्कायाः வக்கைகளின்
 प्रवेशः च ப்ரவேசமும்

राक्षसानां ராட்சஸர்களின்
 दर्शनं च தர்சனமும்
 एव முற்றிலும்
 व्यर्थं வயர்த்தமாக
 भविष्यति ஆகும்.

किं मां वक्ष्यति सुग्रीवो हरयो वा समागताः । किष्किन्धां समनुप्राप्तौ तौ वा दशरथात्मजौ ॥

सुग्रीवः "சுகரீவரும்
 समागताः கூடவந்த
 हरयः வானரர்களும்
 किष्किन्धां கிஷ்கிந்தையை
 समनुप्राप्तौ அடைந்திருக்கிற

दशरथात्मजौ தசரதகுமாரர்களான
 तौ वा அவ்விருவர்களும்
 वा தனித்தனியாய்
 मां என்னைப் பார்த்து
 किं वक्ष्यति என்ன சொல்வார்?

गत्वा तु यदि काकुत्स्थं वक्ष्यामि परमप्रियम् । न दृष्ट्वेति मया सीता ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

गत्वा तु "போனதும்
 काकुत्स्थं காசுத்தஸ்தனைப் பார்த்து
 मया 'என்னால்
 सीता வலிதை
 न दृष्ट्वा காணப்படவில்லை
 इति என்ற

परं கொடிய
 अप्रियं அரிவட்டத்தை
 वक्ष्यामि यदि சொல்லுவேன் ஆகில்
 ततः அதனால்
 जीवितं பிராணனை
 त्यक्ष्यति அவர் விட்டுவிடுவார்.

परुषं दारुणं क्रूरं तीक्ष्णमिन्द्रियतापनम् । सीतानिमित्तं दुर्वाक्यं श्रुत्वा स न भविष्यति ॥

परुषं "காதுக்குக் கடுமையான
 दारुणं பயங்கரமானதும் [தும்
 क्रूरं உக்கிரமானதும்
 तीक्ष्णं தாக்கமுடியாததும்
 इन्द्रियतापनं பொறிகளைத் தீர்ப்பது
 மாண

सीतानिमित्तं வலிதைவிடமான
 दुर्वाक्यं கடுஞ்சொல்லை
 श्रुत्वा கேட்டு
 सः அவர்
 न भविष्यति உயிருடன் இருக்க
 மாட்டார்.

तं तु कृच्छ्रगतं दृष्ट्वा पञ्चत्वगतमानसम् । भृशानुरक्तो मेधावी न भविष्यति लक्ष्मणः ॥

कृच्छ्रगतं "வருத்தமுற்றவராயும்
 पञ्चत्वगतमानसं உயிர் துறத்தலையடைந்த
 तं அவரை [மனத்தினராக
 दृष्ट्वा கண்டு

भृशानुरक्तः மிக்க அன்புள்ளவரும்
 मेधावी போறிவுபெற்றவருமான
 लक्ष्मणः तु ஸசந்தமணரும்
 न भविष्यति உயிரோடிருக்கமாட்டார்.

विनष्टौ भ्रातरौ श्रुत्वा भरतोऽपि मरिष्यति । भरतं च मृतं दृष्ट्वा शत्रुघ्नोऽपि मरिष्यति ॥

भ्रातरौ "ஸவேறா தரர்கள்
विनष्टौ உயிர் துறந்ததை
श्रुत्वा அறிந்து
भरतः अपि பரதரும்
मरिष्यति மரித்துவிடுவார் ;

भरतं பரதரை
मृतं दृष्ट्वा மாண்டதாய்க் கண்டு
च உடனே
शत्रुघ्नः अपि சத்துருக்கினரும்
मरिष्यति மரிப்பார்.

पुत्रान् मृतान् समीक्ष्याथ न भविष्यन्ति मातरः ।

कौसल्या च सुमित्रा च कैकेयी च न संशयः

॥ २८ ॥

पुत्रान् " சின்னகளை
मृतान् समीक्ष्य மாண்டவர்களாகக் கண்டு
अथ அதனால்
मातरः தாய்மார்களான
कौसल्या च கௌஸல்யையும்

सुमित्रा च ஸுமித் திரையுமும்
कैकेयी च கைகேயியும்
न भविष्यन्ति உயிருடனிருக்க
माட்டர்கள் ;
संशयः न ஸந்தேகமே இல்லை.

कृतज्ञः सत्यसन्धश्च सुग्रीवः पृथगाधिपः । रामं तथागतं दृष्ट्वा ततस्त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

रामं " ஸ்ரீராமரை
तथागतं அப்படியாய்ப் போன
दृष्ट्वा கண்டு [தை
ततः அதன்மேல்
कृतज्ञः கன்றி மறவாதவரும்

सत्यसन्धः च ஸத்தியஸந்தரும்
पृथगाधिपः வானர திபருமான
सुग्रीवः ஸுகீவர்
जीवितं உயிரை
त्यक्ष्यति விட்டுவிடுவார்.

दुर्मना व्यथिता दीना निरानन्दा तपस्विनी । पीडिता भर्तृशोकेन रुमा त्यक्ष्यति जीवितम् ॥

रुमा " ருமை
दीना பேதைமாய்
भर्तृशोकेन நாயகனிறந்த துக்கத்தால்
पीडिता வருந்தினவளாய்
दुर्मना: மனமழிந்தவளாய்

व्यथिता திகிலடைந்தவளாய்
निरानन्दा ஸுகமற்றவளாய்
तपस्विनी வாட்டமடைந்தவளாய்
जीवितं உயிரை
त्यक्ष्यति விடுவாள்.

वालिजेन तु दुःखेन पीडिता शोककर्षिता । पञ्चत्वं च गते राज्ञि ताराऽपि न भविष्यति ॥

राज्ञि " அரசன்
पञ्चत्वं மாணத்தை
गते तु அடைந்ததும்
वालिजेन வாலிஜனான
दुःखेन துக்கத்தினாலேயே

पीडिता வருந்தினவளாய்
शोककर्षिता துக்கத்து இளைத்திருக்க
तारा अपि தாரையும் [கிற
च தசஷணமே
न भविष्यति பிழைத்திருக்கமாட்டாள்.

मातापित्रोर्विनाशेन सुग्रीवव्यसनेन च । कुमारोऽप्यङ्गदः कस्माद्धारयिष्यति जीवितम् ॥

मातापित्रोः " தாய்தந்தையர்களின்
विनाशेन மாணத்தாலும்
सुग्रीव- } சுகீவனுடைய
व्यसनेन च } வயஸனத்தாலும்

कुमारः வாலிபனான
अङ्गदः अपि அங்கதனும்
कस्माद् எவ்வாறு
जीवितं உயிரை
धारयिष्यति தரித்திருப்பான் ?

भर्तृजेन तु शोकेन ह्यभिभूता वनौकसः । शिरांस्यभिहनिष्यन्ति तलैर्मुष्टिभिरेव च ॥

भर्तृजेन	" தலைவனு ளு ண்டான	तलैः च	உள்ளக்கைகளர ளும்
शोकेन	துக்கத்தால்	मुष्टिभिः एव	கைமுத்திகளர ளுமேயே
अभिभूताः	வருத்தமடைந்தவர்கள்	शिरांसि	தலைகளை
	னாக	अभिहनिष्यन्ति	உடைத்துக்கொள்ளப் போகிறார்கள் ;
वनौकसः	வானர்கள்	हि	திச்சயம்.
तु	இதுயிபித்தமாய்		

सान्त्वेनानुप्रदानेन मानेन च यशस्विना । लालिताः कपिराजेन प्राणांस्त्यक्ष्यन्ति वानराः ॥

यशस्विना	" புகழானன	मानेन च	சிறப்புச் செய்வதர ளும்
कपिराजेन	வானரவேந்தன	लालिताः	பாடாட்டப்பட்டவர்க ளான
सान्त्वेन	இன்சொற் சொல்வதர ளும்	वानराः	வானர்கள்
अनुप्रदानेन	வேண்டியன கொடுப்ப தர ளும்	प्राणान्	ப்ராணன்களை
		त्यक्ष्यन्ति	விடப்போகிறார்கள்.

न वनेषु न शैलेषु न निरोधेषु वा पुनः । क्रीडामनुभविष्यन्ति समेत्य कपिकुञ्जराः ॥

कपिकुञ्जराः	" வானரவீரர்கள்	न अनु- } भविष्यन्ति }	அனுபவிக்கப் போகிற தில்லை,
पुनः	மறுபடி	वनेषु	காடுகளி ளும்
समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து	न	இல்லை,
निरोधेषु	வீடுகள் நெருக்கின இடங்களில்	शैलेषु वा	மலைகளி ளும்
क्रीडां	விளையாட்டை	न	இல்லை.

सपुत्रदाराः सामात्या भर्तृव्यसनपीडिताः । शैलाग्नेभ्यः पतिष्यन्ति समेत्य विषमेषु च ॥

सामात्याः च	" குடும்பிகள் எல்லோரு மாய்	समेत्य	ஒன்று சேர்ந்து
सपुत्रदाराः	புத்திரர்கள் மனைவிமார்க ளோடு கூடினவர்களாய்	शैलाग्नेभ्यः	மலையினுச்சிகள் இருந்து
भर्तृव्यसन- } पीडिताः }	தலைவனுக்கு நேர்ந்த துக்கத்தால் வருந்தி னவர்களாய்	विषमेषु	மேடுபள்ளமாயுள்ள இடங்களில்
		पतिष्यन्ति	விழுந்து நாசமடையப் போகிறார்கள்.

विषमुद्ग्रन्थनं वापि प्रवेशं ज्वलनस्य वा । उपवासमथो शस्त्रं प्रचरिष्यन्ति वानराः ॥

अथो	" இப்படியில்லாத பகலத்தில்	प्रवेशं अरि	உள்ளாதல்
विषं	நஞ்சண்ணல்	शस्त्रं	ஆயுதத்தால் மரித்தல்
उद्ग्रन्थनं	கருக்கிட்டுக்கொள்ளல்	वा	இவைகளில் ஏதேன மொன்றை
उपवासे	உபவாஸமிருத்தல்	वानराः	வானர்கள்
ज्वलनस्य	நெருப்பிற்கு	प्रचरिष्यन्ति	செய்யப்போகிறார்கள்.

घोरमारोदनं मन्ये गते मयि भविष्यति । इक्ष्वाकुकुलनाशश्च नाशश्चैव वनौकसाम् ॥

मयि " நான்
 गते திருப்பிப் போனால்
 इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகுகுல நாசமும்
 नाशः च }
 वनौकसां वाணரர்களுடைய

नाशः च नाசமும்
 घोरं சகிக்கமுடியாத
 आरोदनं एव புலம்பலும்
 भविष्यति உண்டாகுமென்று
 मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

सोऽहं नैव गमिष्यामि किष्किन्धां नगरीमितः । न हि शक्ष्याम्यहं द्रष्टुं सुग्रीवं मैथिलीं विना ॥

सः " அந்த
 अहं நான்
 इतः இங்கிருந்து
 किष्किन्धां கிஷ்கிந்தை
 नगरी பட்டணத்திற்கு
 न एव गमिष्यामि போகவேமாட்டேன் ;

अहं நான்
 मैथिली மைதிலி
 विना இல்லாமல்
 सुग्रीवं சுகரீவரை
 द्रष्टुं காண
 न शक्ष्यामि हि இணக்கவே மாட்டேன்.

मय्यगच्छति चेहस्ये धर्मात्मानौ महारथौ । आशया तौ धरिष्येते वानराश्च मनस्विनः ॥

मयि " நான்
 अगच्छति டோகாமல்
 इहस्ये இங்கேயே இருப்பே
 धर्मात्मानौ தர்மா த்மாக்களான
 महारथौ மஹாரதர்களான
 तौ அவ்விருவர்களும்

आशया कारியசித்தியை நம்பிய
 तौ धरिष्येते தைரியத்தால்
 वानराश्च ப்ராணனை வைத்துக்
 मनस्विनः கொண்டிருப்பார்கள் ;
 च அதனால்
 वानराः च வானரர்களும்
 मनस्विनः தைரியமாயிருப்பார்கள் .

हस्तादानो मुखादानो नियतो वृक्षमूलिकः । वानप्रस्थो भविष्यामि ह्यहृष्टा जनकात्मजाम् ॥

जनकात्मजां " ஜனகர் திருமகளை
 अहृष्टा हि காணாதபடித்தில்
 हस्तादानः தானாகக் கையில் விழுந்த
 ஸாத்வித ஆகாரத்தை
 உட்கொண்டும்
 मुखादानः தானாக வாயில் விழும்
 ஸாத்வித ஆகாரத்தை
 உட்கொண்டும்

नियतः ஐம்பொறிகளையுமடக்கி
 वृक्षमूलिकः மரத்தினடியில்
 वानप्रस्थः வானப்ரஸ்தனாக
 भविष्यामि ஆகிவிடுகிறேன்.

सामरानुपजे देशे बहुमूलफलोदके । चितां कृत्वा प्रवेक्ष्यामि समिद्धपरणीसुतम् ॥४२॥

बहुमूलफलोदके " கிழக்குகள், பழங்கள்,
 ஜலம் இவைகள் அதிக
 सामरानुपजे கடல் சார்ந்த [மாயுள்ள
 देशे நிலத்தில்
 चितां சிதைகளை

कृत्वा செய்து
 समिद्धं நன்றாய் ஜுவளிக்கிற
 अरणीसुतं அரணிக்கட்டடையில்
 प्रवेक्ष्यामि உண்டான நெருப்பில்
 விழுவேன்.

उपविष्टस्य वा सम्यग्लिङ्गिनीं साधयिष्यतः । शरीरं भक्षयिष्यन्ति वायसाः श्वापदानि च ॥

वा	“ அல்லது	शरीरं	சரீரத்தை
लिङ्गिनीं	தேகத்தை	वायसाः	காகங்களும்
साधयिष्यतः	ஒழிக்க விரும்பும்	श्वापदानि च	மாம்சம் தின்னும்
सम्यक्	சிரமப்படி		விலக்குகளும்
उपविष्टस्य	ப்ராயோபவேசமடைந்த	भक्षयिष्यन्ति	தின்னப்போகின்றன.
	என்னுடைய		

इदं महर्षिभिर्दृष्टं निर्याणमिति मे मतिः ॥ ४४ ॥

इदं महर्षिभिः	“ இது மஹர்ஷிகளால்	इति	என்பது
दृष्टं	ஸம்மதிக்கப்பட்ட	मे	எனக்கு
निर्याणं	உயிர்போக்கும் வழி	मतिः	தெரிந்த சங்கதி.

अपः सम्यक् प्रवेक्ष्यामि न चेत्पश्यामि जानकीम् ॥ ४५ ॥

जानकीं	“ ஜானகியை	सम्यक्	கௌரவமாப்
पश्यामि न	காணவில்லை	अपः	ஜலத்தில்
चेत्	என்கிற பஷத்தில்	प्रवेक्ष्यामि	விழுந்தவிடுவேன்.

सुजातमूला सुभगा कीर्तिमाला यशस्विनी । रभप्रा चिररार्त्रीयं मम सीतामपश्यतः ॥

सुजातमूला	“ மங்களமான ஆரம்ப	इयं	இந்த
	முடையதும்	चिररार्त्री	கெடுராத் திரி
सुभगा	அழகிய தம்	सीतां	வீதையை
कीर्तिमाला	அனுகூலங்கள் தொடர்ச்	अपश्यतः	காணாத
	சியாயுண்டானதும்	मम	எனக்கு
यशस्विनी	புகழ்பெற்ற தமான	रभप्रा	பாழாயிற்று.

तापसो वा भविष्यामि नियतो वृक्षमूलिकः ॥ ४७ ॥

नियतः	“ ஐம்பொறிகளையுடக்கி	तापसः वा	ஸன்பாஸியாவவது
वृक्षमूलिकः	விருக்தத்தினடியில்	भविष्यामि	ஆவேன்.
	காலம் கழிக்கும்		

नेतः प्रतिगमिष्यामि तामदृष्ट्वाऽसितेक्षणाम् ॥ ४८ ॥

असितेक्षणां	“ கருங்கண்ணனான	इतः	இக்கருந்து
तां	அவளை	न प्रति-	திருப்பிப்போக
अदृष्ट्वा	காணாமல்	गमिष्यामि	மாட்டேன்.

यदीतः प्रतिगच्छामि सीतामनधिगम्य ताम् । अद्भुतः सह तैः सर्वैर्वानरैर्न भविष्यति ॥

तां	“ அந்த	तैः	அந்த
सीतां	வீதையை	सर्वैः	எல்லா
अनधिगम्य	கண்டுபிடிக்காமல்	वानरैः सह	வானரர்களோடுகூட
इतः	இக்கருந்து	अद्भुतः	அக்கதன்
प्रतिगच्छामि	திரும்பிப் போவேன்	न भविष्यति	உயிருடன் இருக்கப்
यदि	ஆகில்		போகிறதில்லை.

विनाशे बहवो दोषा जीवन् प्राप्नोति भद्रकम् । तस्मात् प्राणान्धरिष्यामि ध्रुवो जीवितसङ्गमः॥

विनाशे	“உயிரை மாய்த்துக்கொள்	जीवितसङ्गमः	உயிருடன் இருப்பவன்
दोषाः	தோஷங்கள் [வதில்	ध्रुवः	நிச்சயம்; [ஸுகமுறல்
बहवः	அனேகங்கள்;	तस्मात्	ஆதலால்
जीवन्	பிழைத்திருப்பவன்	प्राणान्	உயிரை
भद्रकं	நன்மையை	धरिष्यामि	வைத்துக்கொண்டிருக்கப்போகிறேன்.”
प्राप्नोति	அடைகிறான்;		

एवं बहुविधं दुःखं मनसा धारयन् मुहुः । नाध्यगच्छत्तदा पारं शोकस्य कपिकुञ्जरः ।।

कपिकुञ्जरः	கபிகுஞ்சரர்	मनसा	மனதால்
दुःखं	கஷ்டத்தை	धारयन्	நீனைக்கின்றவராய்
एवं	மேற்சொல்லியவாறு	तदा	இருந்தும்
बहुविधं	பலவிதமாய்	शोकस्य पारं	கவலைபின் முடிவை
मुहुः	மாறி மாறி	न अध्यगच्छत्	பெறவில்லை.

रावणं वा वधिष्यामि दशग्रीवं महाबलम् ॥ ५२ ॥

रामपत्नीं हता येन प्रत्याचीर्णं भविष्यति ॥ ५३ ॥

हता	“அபகரிக்கப்பட்ட	वधिष्यामि	கொன்றுவிடப் போகிறேன்;
रामपत्नी	ஸ்ரீராமபத்னி	येन	அப்படிச் செய்வதனால்
वा	எப்படியாவது இருக்கட்	प्रत्याचीर्णं	பகை தீர்த்துக்கொண்டதாக
महाबलं	மஹாபலவானான [டும்;	भविष्यति	ஆகப்போகிறது.
दशग्रीवं	தசகிரீவனான		
रावणं	ராவணனை		

अथर्वेनं समुत्क्षिप्य उपर्युपरि सागरम् । रामायोपहरिष्यामि पशुं पशुपतेरिव ॥ ५४ ॥

अथवा	அல்லது	पशुं	பசுவை
एनं	இவனை	पशुपतेः	பசுவின் சொந்தக்கார
सागरं उपर्युपरि	சமுத்திரத்தின் மீது	इव	போல [ஊக்கு
समुत्क्षिप्य	கைவிலேந்திக்கொண்டு போய்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
		उपहरिष्यामि	ஒப்புவித்துவிடுகிறேன்”

इति चिन्तां समापन्नः सीतामनधिगम्य ताम् । ध्यानशोकपरीतात्मा चिन्तयामास वानरः ॥

तां	அந்த	ध्यानशोकः)	மனதால் உற்றுணர்ந்து
सीतां	வீதையைப்பற்றி	परीतात्मा)	சோகத்தால் வ்யாப்த
अनधिगम्य	ஒன்றும் தெரியாமல்		மான மனத்தராய்
चिन्तां	பெரும் கிசாரத்தை	वानरः	வானரர்
समापन्नः	அடைந்தவராய்	इति	இன்னும் இப்படி.
		चिन्तयामास	ஆலோசித்தார் :—

यावत् सीतां हि पश्यामि रामपत्नीं यशस्विनीम् । तावदेतां पुरीं लङ्कां विचिनोमि पुनः पुनः ॥

रामपत्नी	“ ஸ்ரீராமருடைய பத்னியாகிய	तावत्	அதுவரையில்
यशस्विनी	புகழ்ப்படைத்த	पुनां	இந்த
सीतां	வீதையை	लङ्कां पुरीं	லங்காபுரியை
यावत्	எப்பொழுது	पुनः पुनः	மீட்டும் மீட்டும்
पश्यामि	காண்கிறேனே	विचिनोमि हि	தேடிக்கொண்டே

யிருப்பேன்.

संपातिवचनाच्चापि रामं यथानयाम्यहम् । अपश्यन् राघवो भार्यां निर्दहेन् सर्वानरान् ॥

संपातिवचनात्	“ ஸம்பாதி வார்த்தையை	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
इह	இங்கு [க்கொண்டு	भार्या	மனைவியை
रामं अपि	ஸ்ரீராமரையும்	अपश्यन्	காணாமராய்
अहं	நான்	सर्वानरान् च	வானரர்கள் எல்லோரையும்
आनयामि यदि	அழைத்துவந்திருப்பேனாகில்	निर्दहेत्	கொளுத்திவிடுவார்.

इहैव नियताहारो वत्स्यामि नियतेन्द्रियः । न मत्कृते विनश्येयुः सर्वे ते नरवानराः ॥

नियताहारः	“ உணவைச் கருக்கி	नरवानराः	மனிதர்கள், வானரர்கள்
नियतेन्द्रियः	ஐம்பொறிகளையுமடக்கி	सर्वे	எல்லோரும் [ஆகிய
इह एव	இங்கேயே [யவனாய்	मत्कृते	என் நிமித்தமாய்
वत्स्यामि	வாஸமாயிருந்துவிடப்	न विनश्येयुः	நாமடையாதிருப்பார்கள்.
ते	அந்த [போகிறேன்;		

अशोकवनिका चेयं दृश्यते या महाद्रुमा । इमामधिगमिष्यामि न हीयं विचिता मया ॥

इयं	“ இதோ	या च	எதுவோ அது
महाद्रुमा	பெரிய மரங்களையுடைய	इयं	இது;
अशोकवनिका	அசோகவனம் [தாய்	हि	ஆனதால்
दृश्यते	தென்படுகிறது;	इमां	இதை
मया	என்னால்	अधिगमिष्यामि	புகுந்து ஆராயப்
न विचिता	தேடப்படாதது		போகிறேன்.

वसून् रुद्रांस्तथादित्यानश्विनौ मरुतोऽपि च । नमस्कृत्वा गमिष्यामि रक्षसां शोकवर्धनः ॥

वसून्	“ எட்டு வஸுக்களையும்	मरुतः	எழு மருத்தக்களையும்
रुद्रान्	பதினொரு ருத்ரர்களையும்	नमस्कृत्वा	கமஸ்கரித்தவிட்டு
तथा	ஆப்படியே	च	யின்னர்
आदित्यान्	பன்னிரண்டு ஆதித்யர்களையும்	रक्षसां	ராக்ஷசர்களுக்கு
अश्विनौ अपि	அசுவினிதேவர்களையும்	शोकवर्धनः	தன்பச் செய்வனாக
		गमिष्यामि	புகப்போகிறேன்.

जित्वा तु राक्षसान सर्वांनिक्ष्वाकुकुलनन्दिनाम् ।
संपदास्यामि रामाय यथा सिद्धिं तपस्विने

तु " எப்படியாவது
 सर्वान् எல்லா
 राक्षसान् ராக்ஷஸர்களையும்
 जिवा வென்று
 इक्ष्वाकुकुल- } இக்ஷ்வாகுகுல
 नन्दिनी } கந்தினியை

रामाय ஸ்ரீராமருக்கு,
 तरस्विने நற்றவம் புரிபவனுக்கு
 सिद्धिं பேற்றை
 यथा போல்,
 संप्रदास्यानि கொண்டுபோய்க் கொ
 டுக்கப்போகிறேன்."

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा चिन्तावग्रथितेन्द्रियः ।

मारुतात्मजः வாயுகுமாரரான
 महातेजाः மஹாதேஜஸ்வியான
 हनुमान् ஹனுமார்
 इव மேற்சொல்லிய ப்ரகாரம்
 मुहूर्तं ஸ்வல்பகாலம்
 ध्यात्वा மனத்தைச் செலுத்தி

उदतिष्ठन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

सः அவர்
 चिन्ताव- } கவலையாகும் கயிற்றின்
 ग्रथितेन्द्रियः } முடிச்சுகள் சற்று
 தளர்ந்த புலன்களை
 யுடையவராய்
 उदतिष्ठन् உயரவெழும்பினார்.

नमोऽस्तु रामाय सलक्ष्मणाय देव्यै च तस्यै जनकात्मजायै ।

नमोऽस्तु रुद्रेन्द्रयमानिलेभ्यो नमोऽस्तु चन्द्रार्कमरुद्गणेभ्यः ॥ ६३ ॥

सलक्ष्मणाय ஸ்ரீலக்ஷ்மணரோடு கூடிய
 रामाय ஸ்ரீராமருக்கு
 नमः अस्तु நமஸ்காரம்.
 तस्यै அந்த
 जनकात्मजायै ஜனகர் திருமகனான
 देव्यै च தேவிக்கும்

नमः अस्तु நமஸ்காரம்.
 रुद्रेन्द्रयमा- } ருத்திரன், இந்திரன்,
 निलेभ्यः } யமன், வாயு இவர்க
 ளுக்கும்
 चन्द्रार्क- } சந்திரன், சூரியன், மரு
 मरुद्गणेभ्यः } த்து கணங்களுக்கும்
 नमः अस्तु நமஸ்காரம்.

स तेभ्यस्तु नमस्कृत्य सुग्रीवाय च मारुतिः । दिशः सर्वाः समालोक्य ह्यशोकवनिकां प्रति ॥

स गत्वा मनसा पूर्वमशोकवनिकां शुभाम् । उत्तरं चिन्तयामास वानरो मारुतात्मजः ॥

सः मारुतिः அந்த மாருதி
 तेभ्यः तु அவர்களுக்கும்
 सुग्रीवाय च ஸுக்ரீவருக்கும்
 नमस्कृत्य நமஸ்கரித்து
 अशोक- } அசோகவனத்தைக்
 वनिकां प्रति } குறித்து
 सर्वाः दिशः हि எல்லா மரக்கட்களையும்
 समालोक्य உற்றுநோக்கி

सः मारुतात्मजः அந்த வாயுகுமாரரான
 वानरः வானரர்
 अशोकवनिकां அசோகவனத்தை
 शुभां காரியசித்தி பெறக்கூடிய
 पूर्वं முதலில் [இடமாக
 मनसा गत्वा எண்ணி
 उत्तरं மேற்சொல்லியவெண்டியதை
 चिन्तयामास ஆலோசனை செய்தார்.

ध्रुवं तु रक्षोबहुला भविष्यति वनाकुला ।

सर्वसंस्कार- } " சகல அலங்காரங்களா
 संस्कृता } னும் அலங்கரிக்கப்
 பட்டதும்
 वनाकुला மரங்களடர்ந்துள்ளதும்
 रक्षोबहुला ராக்ஷஸர்கள் நிறைந்
 ததுமான

अशोकवनिका चिन्त्या सर्वसंस्कारसंस्कृता ॥

अशोकवनिका அசோகவனம்
 तु உடனே
 ध्रुवं அவசியம்
 चिन्त्या புகுந்து தேடித்திரிய
 வேண்டியதாய்
 भविष्यति இருக்கிறது.

रक्षिणश्चात्र विहिता नूनं रक्षन्ति पादपान् । भगवानपि सर्वात्मा नातिक्षोभं प्रवाति वै ॥

अत्र	“ இங்கு	रक्षन्ति	பாதுகாக்கின்றனர் கள் ;
नूनं	இப்பொழுது	सर्वात्मा	வாயு
रक्षिणः च	காவலாளர்களும்	भगवान् अपि	பகவானும்
विहिताः	அங்கங்கு வைக்கப்பட்ட	नातिक्षोभं वै	கனவாம் உண்டாகாதபடி.
पादपान्	மாக்களை [வர்களால்]	प्रवाति	விசகிருர்.

संक्षिप्तोऽयं मयात्मा च रामार्थे रावणस्य च । सिद्धिं मे संविधास्यन्ति देवाः सर्पिगणास्त्रिवह ॥

मया	“ எனனால்	इह	இவ்வியலத்தில்
अयं आत्मा	இந்த சரீரம்	सर्पिगणाः	சர்ப்பிணங்களோடு கூடிய
रामार्थे च	ராமர் கார்வத்திற்கா கவும்	देवाः तु	தேவர்களும்
रावणस्य च	ராவணனுடையதற்கும்	मे	எனக்கு
संक्षिप्तः	நன்றாய் சுருக்கிக் கொள்ளப்பட்டது ;	सिद्धिं	சித்தியை
		संविधास्यन्ति	அளித்தருளவேண்டும்.

ब्रह्मा स्वयंभूर्भगवान्देवाश्चैव दिशन्तु मे । सिद्धिमग्निश्च वायुश्च पुरुहूतश्च वज्रभृत् ॥ ६९ ॥

स्वयंभूः	“ ஸ்வயம்புவான	वायुः च	வாயுவும்
ब्रह्मा	பிரம்மம்	वज्रभृत्	வஜ்ராயதம் தரித்த
भगवान् च	பகவானும்	पुरुहूतः	இந்திரரும்
एव	மற்றுள்ள	सिद्धिं	காரியவித்தியை
देवाः च	தேவர்களும்	मे	எனக்கு
अग्निः च	அக்னியும்	दिशन्तु	அளிக்கவேண்டும்.

वरुणः पाशहस्तश्च सोमादित्यौ तथैव च । अश्विनौ च महात्मानो मरुतः सर्व एव च ॥
सिद्धिं सर्वाणि भूतानि भूतानां चैव यः प्रभुः । दास्यन्ति मम ये चान्ये ह्यदृष्टाः पथि गोचराः ॥

पाशहस्तः	“ பாசமேந்திய கையுடைய	सर्वाणि	சர்வா
वरुणः च	வருணரும்	भूतानि	பூதங்களும்
तथा एव	அவ்வண்ணமே	अन्ये	மற்ற
सोमादित्यौ च	சந்திர சூர்யர்களும்	अदृष्टाः	மனதிற்கெட்டாத
महात्मानौ	பெரிய	पथि	வழியிருக்கிற
अश्विनौ च	அர்ஷினி தேவர்களும்	गोचराः	தெய்வங்கள்
मरुतः च	மருத்துக்களும்	ये च	எவர்களோ அவர்களும்
सर्वः एव	சர்வரும்	मम	எனக்கு
भूतानां एव	பூதங்களுக்கெல்லாம்	सिद्धिं	சித்தியை
प्रभुः	பிரபு	हि	பூர்த்தியாய்
यः च	எவரோ அவரும்	दास्यन्ति	அளிக்கவேண்டும்.

तदुन्नसं पाण्डुरदन्तमव्रणं शुचिस्मितं पद्मपलाशलोचनम् ।

द्रक्ष्ये तदार्याबदनं कदा न्वहं प्रसन्नताराधिपतुल्यदर्शनम्

॥ ७२ ॥

तत्	ஆகையால்	प्रसन्नताराविप- सुखदर्शने	தெளிந்த சந்திரனுக்கு விகாரான தர்சனமுடை யதுமான
उन्नं	உயர்ந்த மூக்கும்	तत्	அந்த
पाण्डुरदन्तं	வெண்பல்லும்	आर्यावदनं	உத்தமியின் திரு முகத்தை
शुचिस्मितं	அழகான புன்சிரிப்பும் கடியதம்	अहं	நான்
अवर्णं	ஆரோக்கியமுள்ளதா யிருக்கிற	कदा नु	எப்போதுதான்
पञ्चमलाश- लोचनं	தாமரை இசம்போன்ற கண்களையுடையதம்	इदमे	காண்பேன்.

धुद्रेण पापेन नृशंसकर्मणा सुदारुणालङ्कृतवेषधारिणा ।

बलाभिभूता ह्यवला तपस्विनी कथं नु मे दृष्टिपथेऽद्य सा भवेत् ॥ ७३ ॥

सुदारुणा- लङ्कृत- वेषधारिणा	} “கோரமாகிய அலங்கா ரங்களை யணிந்த வேஷ முடையவனும்	अवला	பெண்பாலான
धुद्रेण		तपस्विनी	தபஸ்வினியான
नृशंसकर्मणा	அற்பனும்	सा	அவள்
पापेन हि	கொடிய செயலுள்ளவனு பாபியாலேயே [மான	अद्य	இப்பொழுது
बलाभिभूता	வலிந்து கவர்ந்து கொண்டு வரப்பட்ட	कथं नु	எப்படித்தான்
		मे	எனது
		दृष्टिपथे भवेत्	கட்புலனாகுவள்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयोदशः सर्गः ॥ १३ ॥

आदितः श्लोकाः 12533

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 743

चतुर्दशः सर्गः—पृथिवीकालवत् सुर्गकम्. ॥ १४ ॥

अशोकवनान्वेषणम्—अशोकवनத்தில் தேடுதல்.

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा मनसा चाधिगम्य ताम् । अवपुतो महातेजाः प्राकारं तस्य वैष्मनः ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்வியான	मनसा अधिगम्य	மனசால் தியானித்து
सः	அவர்	च	உடனே
मुहूर्तं	ஸ்வல்பகாலம்	तस्य	அவனுடைய
इव	மேற்சொல்லியவிதம்	वैष्मनः	மாணிகையின்
ध्यात्वा	மனதைச் செலுத்தி	प्राकारं	மதிற்சுவரை
तां	அவளை	अवपुतः	மேலெழும்பித் தாவினார்.

स तु संहृष्टसर्वाङ्गः प्राकारस्थो महाकपिः । पुष्पिताग्रान् वसन्तादौ ददर्श विविधान् द्रुमान् ॥

सालानशोकान् भव्यांश्च चम्पकांश्च सुपुष्पितान् । उदालकान्नागवृक्षांश्चूतान् कपिसुखानपि ॥

संहृष्टसर्वाङ्गः	(பெரும்பேறு பெறவே என்ற உம்பிக்கையால்) உற்சாகம்கொண்ட ஸர்வ அ வயவங்களை யுமுடையவராய்	प्राकारस्थः	மதிற்சுவரின்மேல் நின்ற
		सः महाकपिः	அந்த மஹாகபி
		वसन्तादौ	வசந்தருதுவின் ஆதியில்
		पुष्पिताग्रान्	தலைநிறையப் பூத்திருந்த

विविधान्	பலவிதமான	वदालकान्	கர்ணிகார விருகூதங்களையும்
सालान् तु	ஆச்சாமரங்களையும்	नागवृक्षान्	நாக விருகூதங்களையும்
भयान्	யிக் அழகான	चूतान्	மாமரங்களையும்
शशोकान् च	அசோக விருகூதங்களை யும்	कपिसुखान्	கபிமுுகமென்ற
सुपुत्रितान्	அழகாய்ப் பூத்திருக்கிற	द्रुमान् कपि	மரங்களையும்
चम्पकान् च	சண்பகங்களையும்	ददर्श	கண்டார்.

अथास्रवणसञ्छन्नां लताशतसमावृताम् । ज्यामुक्त इव नाराचः पुपुवे वृक्षवाटिकाम् ॥

आस्रवणसञ्छन्नां	மாஞ்சோலைகளைடர்ந்த	अथ	இப்போது
लताशत-	பற்பல செடிகள்	ज्यामुक्तः	நாணிவிருந்து இழுத்து
समावृताम् }	சூழ்ந்த துமான	नाराचः इव	நாராசபாணம்போல்
वृक्षवाटिकां	விருகூதத்தோட்டத்தில்	पुपुवे	பாய்த்தார்.

स प्रविश्य विचित्रां तां विहगैरभिनादिताम् । राजतैः काञ्चनैश्चैव पादपैः सर्वतां वृताम् ॥
विहगैर्भृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम् । उदितादित्यसङ्काशां ददर्श हनुमान कपिः ॥
वृतां नानाविधैर्वृक्षैः पुष्पापगफलोपगैः । कोकिलैर्भृङ्गराजेश्च मत्तैर्नित्यनिषेविताम् ॥ ७ ॥
प्रहृष्टमनुजे काले मृगपक्षिसमाकुले । मत्तवर्हिणसङ्घुष्टां नानाद्विजगणायुताम् ॥ ८ ॥

सः	அந்த	पुष्पापग-	} புஷ்பங்களுடன் பழங்க
कपिः	வானரரான	फलोपगैः }	
हनुमान्	ஹனுமார்	नानाविधैः	பலவகைகளான
तां प्रविश्य	அதில் நுழைந்து	वृक्षैः वृतां	மரங்களால் மிகுந்ததும்
विहगैः	பறவைகளால்	मत्तैः	கன்கு மதித்த
अभिनादितां	ஒலிக்கப்பட்டதும்	कोकिलैः	குயில்களாலும்
उदितादित्य-	} உதயமான சூரியனுக்கு	भृङ्गराजैः च	வண்டுகளாலும்
सङ्काशां }		நிகரானதும்	नित्यनिषेवितां
राजतैः	கொள்ளியமும்		திருக்கிறதும்
काञ्चनैः	பொன்பயமுமான	मत्तवर्हिण-	} கொழுந்த மயில்களின்
पादपैः	விருகூதங்களால்	सङ्घुष्टां }	
विचित्रां च	சித்திரவேலைகள்	नानाद्विज-	} பற்பல பகிக்கூட்டங்க
	செய்யப்பட்டதும்	गणायुताम् }	
विहगैः	பகடிகளாலும்	तां	அதனுள் (தோட்டத்தி
मृगसङ्घः च	மான் கூட்டங்களாலும்		லுள்)
सर्वतः एव	எல்லா பக்கங்களிலும்	प्रहृष्टमनुजे	ஆனந்தருக்கு இனிய
वृतां	நிறைந்ததும்	मृगपक्षि-	} மிருகங்களும் பகடிகளும்
विचिां	விசேஷமான	समाकुले }	
चित्रकाननां	அழகான சிது கோலைக	काले	காலத்தில்
	ளுடன் கூடியதும்	ददर्श	புழுந்த பார்த்தார்.

पार्गमाणो वरारोहां राजपुत्रीमनिन्दिताम् । सुखप्रसुप्तान् विहगान् बोधयामास वानरः ॥

अनिन्दितां	குற்றம் ஒன்றும் இல்லாத	वानरः	வானரர்
वरारोहां	மிக அழகுற்ற	सुखप्रसुप्तान्	சுகமாக நித்திரை செய் துகொண்டிருக்கிற
राजपुत्रीं	ராஜகுமாரத்தியை	विहगान्	பலிகளை
मांमाणः	தேடும்	बोधयामास	தயிலெழுச் செய்தார்.

उत्पत्तिर्द्विजगणैः पक्षैः सालाः समाहताः । अनेकवर्णा विविधा मुमुक्षुः पुष्पवृष्टयः ॥

उत्पत्तिः	மேலெழுந்து பறக்கும்	विविधाः	பலவித
द्विजगणैः	பறவைக்கூட்டங்களால்	अनेकवर्णाः	அனேக வர்ணங்க ளுடைய
पक्षैः	சிறகுகளைக்கொண்டு	पुष्पवृष्टयः	புஷ்ப வர்ஷங்களை
समाहताः	மேல்தியலிக்கப்பட்ட	मुमुक्षुः	சொரிந்தன.
सालाः	மரங்கள்		

पुष्पावकीर्णः शुशुभे हनुमान् मारुतात्मजः । अशोकवनिकामध्ये यथा पुष्पमयो गिरिः ॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரான	पुष्पमयः	மலர்களினாலே அமைக்கப்பட்ட
हनुमान्	ஹனுமார்	गिरिः	ஒரு பர்வதம்
पुष्पावकीर्णः	புஷ்பங்களால் முடிண்ட வராய்	यथा	போல்
अशोक- वनिकामध्ये	அசோகவனத்தின் மத்தியில்	शुशुभे	விளங்கினார்.

दिशः सर्वाः प्रधावन्तं वृक्षपण्डगतं कपिम् । दृष्ट्वा सर्वाणि भूतानि वसन्त इति मेनिरे ॥

वृक्षपण्डगतं	மரங்களினிடையில்	दृष्ट्वा	பார்த்து
सर्वाः	எல்லா [துழைந்த	सर्वाणि	எல்லா
दिशः	திக்குகளிலும்	भूतानि	ஐந்துக்களும்
प्रधावन्तं	பாப்து ஓடுகின்ற	वसन्तः इति	வஸந்தன் என்றே
कपि	வானரை	मेनिरे	எண்ணின.

वृक्षेभ्यः पतितैः पुष्पैरवकीर्णा पृथग्विधैः । रराज वसुधा तत्र प्रमदेव विभूषिता ॥ १३ ॥

तस्य	அக்கு	अवकीर्णा	முடப்பெற்ற
वृक्षेभ्यः	மரங்களினின்று	वसुधा	ஸ்தலம்
पतितैः	உதிர்ந்த	विभूषिता	சிக்காரிக்கப்பட்ட
पृथग्विधैः	பலவிதங்களான	प्रमदा इव	அழகிய இளம் பெண்
पुष्पैः	மலர்களால்	रराज	விளங்கிற்று. [போல்

तरस्विना ते तरवस्तरसाऽभिप्रकम्पिताः । कुसुमानि विचित्राणि सम्युजुः कपिना तदा ॥

तदा	அப்பொழுது	अभिप्रकम्पिताः	நன்கு குலுக்கப்பட்ட
तरस्विना	வலிய	ते तरवः	அம்மரங்கள்
कपिना	வானரால்	विचित्राणि	பலவிதமான
तरसा	வேகத்தோடு	कुसुमानि सम्युजुः	புஷ்பங்களை உதிர்ந்தன.

निर्धूतपत्रशिखराः शीर्णपुष्पफलद्रुमाः । निक्षिप्तवस्त्राभरणा धूर्ता इव पराजिताः ॥ १५ ॥

निर्धूत- } शिखराः }	இலைகளும், தூளிகளு மில்லாத	निक्षिप्त- } वस्त्राभरणाः }	ஆடையாபரணங்க ளையும் வைத்து
शीर्ण- } फलद्रुमाः }	புஷ்பங்களும், பழங்க ளும் சிதறிய மரங்கள்	पराजिताः धूर्ताः इव	தோற்றுப்போனவர்களா ருதாட்டக்காரர்கள் [ன போலிருந்தன.

विहङ्गसङ्घैर्हीनास्ते स्कन्धपात्राश्रया द्रुमाः । बभूवुरगमाः सर्वे पारुणेनेव निर्धुताः ॥ १६ ॥

ते द्रुमाः सर्वे मारुतेन निर्धुताः इव	ஆந்த மரங்கள் எல்லாம் புயற்காற்றினால் காசமடைந்தவைகள் போல்	हीनाः स्कन्धपात्राश्रयाः अगमाः बभूवुः	பிரிந்தவைகளாய் தாய்மரம் மாத்திரம் உடையவைகளாய் தங்க இடமில்லாதவை களாய் ஆயின.
विहङ्गसङ्घैः	பறவைக்கூட்டங்களால்		

निर्धूतकेशी युवतिर्यथा मृदितवर्णका । निष्पीतशुभदन्तोष्ठी नखैर्दन्तैश्च विक्षता ॥ १७ ॥

तथा लाङ्गूलहस्तैश्च चरणाभ्यां च मर्दिता । बभूवाशोकवनिका प्रभन्नवरपादपा ॥ १८ ॥

निर्धूतकेशी मृदितवर्णका निष्पीतशुभ- } दन्तोष्ठी } नखैः दन्तैः च विक्षता	கூந்தல் கலைந்து பூச்சிழிந்து அதரபானத்தால் வெ ளுத்த தந்தக்களையும் உதடுமுடையவளாய் நகங்களாலும் பற்களாலும் குறி பதியப்பெற்ற	युवतिः यथा तथा लाङ्गूलहस्तैः च चरणाभ्यां च मर्दिता प्रभन्नवरपादपा अशोकवनिका बभूव	ஐரிளம்பெண் எப்படியோ அப்படி வாலினாலும் கைகளின ால்களினாலும் [ஆம் அடியுண்டு முறிந்த சிறந்த மரக்களை அசோகவனம் [புடைய ஆயிற்று.
---	--	---	---

महालतानां दामानि व्यधमत्तरसा कपिः । यथा प्रावृषि विन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः ॥

प्रावृषि विन्ध्यस्य मेघजालानि मारुतः यथा	கார்காலத்தில் விந்திய மலையிலுள்ள மேகக்கூட்டங்களை வாயு போல்	कपिः महालतानां दामानि तरसा व्यधमत्	வானர் பெருந்தொடர்களின் மனைகளை மேகமாக அடுத்தத்தங்களினால்.
--	--	--	--

स तत्र मणिभूमीश्च राजतीश्च मनोरमाः । तथा काञ्चनभूमीश्च ददर्श विचरन् कपिः ॥

वापीश्च विविधाकाराः पूर्णाः परमवारिणा । महाहर्मणिसोपानैरुपपन्नास्ततस्ततः ॥ २१ ॥

मुक्तापवालसिकताः स्पाटिकान्तरकुट्टिमाः । काञ्चनैस्तरुभिश्चित्रैस्तीरजैरुपशोभिताः ॥

फुल्लपद्मोत्पलवनाश्चक्रवाकोपकूजिताः । नत्युद्गरुतसङ्घुष्टा हंससारसनादिताः ॥ २३ ॥

दीर्घाभिर्द्रुमयुक्ताभिः सरिद्धिश्च समन्ततः । अमृतोपमतोयाभिः शिवाभिरुपसंस्कृताः ॥

लताशतैरवतताः सन्तानकसमावृताः । नानागुल्मावृतवनाः करवीरकृतान्तराः ॥ २५ ॥

तव विवरन्	அக்கு திரியும்
सः कपिः	அந்த கபி
मनोरमाः	அழகிய
मणिभूमीः च	இரத்தினக்களிழைத்த விடக்களையும்
राज्ञीः च	வெள்ளியினொலையை களையும்
तथा	அவ்வண்ணமே
काञ्चनभूमीः च	தங்கத்தினுலமைத்த விடக்களையும்
विविधाकाराः	காநகரிக ஆகாரமுடைய வைகளும்
परमवाणि	எல்லாவற்றிலும் மேன் மைபான நீரினில்
पूर्णाः	நிறைந்தனவும்
ततस्ततः	இடையிடையே
महाहैः	பிக மேன்மையற்ற
मणिसोपानैः	நவமணிகளிறைத்த படிக்களோடு
उपपन्नाः	கூடினவைகளும்
मुकाप्रवाल- लिकृताः }	முத்தும் பவளங்களுமே மணல்களாகவுடைய வைகளும்
स्फटिकान्तर- कुट्टिमाः }	ஸ்படிகமயமான மத்திய ப்ரதேசக்களையுடைய வைகளும்
तीरजैः	கரையோரங்களில் வளர்ந்துள்ள
काञ्चनैः	தங்கத்தினுலையற்றப் பட்டு
चित्रैः	பல வர்ணங்கொண்ட
तरुभिः	மரங்களால்

उपशोभिनाः	அழகாய் விளங்குகிற வைகளான
फुलपद्मोप- वनाः }	விகழித்த தாமரைகளும் நெய்தலும் நிறைந்த தும் சக்கிரவாகப் பகழியின் து வனிகளுடையவைகளும்
चक्रवाकोप- कृशिताः }	சத்யஹப் பறவைகளில் ஒலி மிகுந்ததும்
नयूहहत- स्युष्टाः }	ஹம்ஸம், ஸாரஸம் முத லிய பகழிகளால் சப்திக் கப்பட்டதும்
हंससारस- नादिताः }	அமுதம் போன்ற நீர்களுடன்
अमृतोपम- वोधाभिः }	மரங்களடர்ந்து நீண்டவைகளான
द्रुमयुक्ताभिः	பரிசுத்தமான
शीर्षाभिः	ஆறுகளால்
शिवाभिः	சுற்றிலும்
सरिद्रिः	ஒடும்படி செய்யப்பட்ட வைகளுமான
समन्ततः	வாடிகளையும், அநேக கொடிகளுடன்
उपसंस्कृताः	நிறைந்தனவுமான ஸந்தானக மரங்க ளடர்ந்த
वापीः च	அளரிப் புஷ்பங்கள் வைக் கப்பட்ட இடையிடையே யேயுள்ளவைகளுமான
लताशतैः	அநேக புதர்களால் இ டைவெளியில்லாமல் கு ழப்பட்ட சோலைகளையும் கண்டார்.
अवतताः	
सन्तानक- समावृताः }	
करवीर- कृतान्तराः }	
नानागुल्मा- वृतवनाः }	
इदं	

ततोऽम्बुधरसङ्काशं प्रवृद्धशिखरं गिरिम् । विचित्रकूटं कूटैश्च सर्वतः परिवारितम् ॥ २६ ॥

शिलागृहैरवततं नानावृक्षैः समावृतम् । ददर्श हरिशार्दूलो रम्यं जगति पर्वतम् ॥ २७ ॥

ततः	அங்கே
अम्बुधरसङ्काशं	மேகத்திற்கு ஸமான மானதும்
प्रवृद्धशिखरं	உயர்ந்த கொடுமுடிகளை யுடையதும்

विचित्रकूटं	அழகிய கொடுமுடிகளை யுடையதும்
सर्वतः	காங்கு புறத்தும்
कूटैः च	சக்தினை ஸ்தலங்களால்
परिवारितं	குழப்பட்டதும்

शिलागृहैः	கல் வீடுகளால்	रघु	மிக அழகாய்
अवततं	நெருங்கியதும்	पर्वतं	பல கணுக்களால் வளர்ந்
नानावृक्षैः	அநேகவித மரங்களி	गिरि	மலையை [தனுமான
समावृतं	சூழப்பட்டதும் [ஊல்	हरिशदूलः	வானரச்ரோஷ்டர்
जगति	உலகில்	दर्श	கண்டார்.

ददर्श च नगात्समावृतीं निपतितां कपिः । अङ्गादिव समुत्पत्य प्रियस्य पतितां प्रियाम् ॥

कपिः	வானார்	अङ्गात्	மாடிவிழிந்து
तस्मात्	அந்த	समुत्पत्य	இழிந்து
नगात्	பர்வதத்திலிருந்து	पतितां	வெளியில் போகிற
निपतितां	விழுகிற	प्रियां	நாயகியை
नदीं	நதியை	इव	போல
प्रियस्य	நாயகனுடைய	दर्शं च	கண்டார்.

जले निपतिताग्रैश्च पादपैरुपशोभिताम् । वार्यमाणामिव क्रुद्धां प्रपदां प्रियवन्धुभिः ॥
पुनरावृत्ततोयां च ददर्श स महाकपिः । प्रसन्नामिव कान्तस्य कान्तां पुनरुपस्थिताम् ॥

च	அதுவும் தவிர	वार्यमाणां	தகையப்பட்டவளாய்
जले	ஐலத்தில்	प्रसन्नां	சோபம் நீக்கினவளாய்
निपतिताग्रैः	தழைத்ததச் சாய்த்த ஊனிகளை யுடைய	पुनः	மறபடியும்
पादपैः	மரங்களினால்	कान्तस्य	நாயகனுடைய
पुनः	எதிர்த்து	उपस्थितां	பக்கலுக்குத் திரும்பிப் போகும்
आवृत्ततोयां च	திரும்பி ஓடிய ஐலத்தை யுடைய நதியை,	कान्तां इव	நாயகியைப் போல்.
प्रपदां	மதம்கொண்டு	उपशोभितां इव	அழகாயிருப்பதாய்
क्रुद्धां	சினமுற்றவளாய்	सः	அந்த
प्रियवन्धुभिः	இஷ்டபந்தாக்களால்	महाकपिः	மஹாகபி
		दर्श	எண்ணினார்.

तस्माद्दूरात् पश्चिन्यो नानाद्विजगणायुताः । ददर्श हरिशदूलो हनुमान् मारुतात्मजः ॥
कृत्रिमां दीर्घिकां चापि पूर्णां शीतेन वारिणा । मणिपवरसोपानां मुक्तासिकतशोभिताम् ॥
विविधैर्मृगसङ्घैश्च विचित्रां चित्रकाननाम् । प्रासादैः सुमहद्भिश्च निर्मितां विश्वकर्मणा ॥
काननैः कृत्रिमैश्चापि सर्वतः समलङ्कृताम् ॥ ३४ ॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரராகிய	पश्चिन्यः	தாமரை ஓடை யுடைய
हरिशदूलः	வானரவீரரான	शीतेन वारिणा	சூழிந்த ஐலத்தினால்
हनुमान्	ஹனுமார்	पूर्णा	கிறைந்த துமான
तस्मात्	அதின்	मणिपवर-)	மணிமயமான சிறந்த
अदूरात्	அருகில்	सोपानां)	படி களுற்று
नानाद्विज-)	பலவித பறவைகள்	मुक्तासिक-)	மெத்துமணல்களால்
गणायुताः)	நிறைந்த	शोभितां)	வெளிபெற்றதும்

विविधैः	பலவித	काननैः अपि	சோலைகளாலும்
मृगसङ्घैः च	மாணினங்களுடன்	सुमहशिः	மிகப் பெரிய
कृषिमां	கைவேளையால்	कृषिमैः	கைவேளையால்
	செய்யப்பட்ட		முடிவுபெற்ற
विचित्रां	விசித்திரமான	प्राणद्वैः च	கோபுரங்களாலும்
विषकाननां	வித்திரச் சோலைகளை	सर्पतः	சுற்றிலும்
	யுடையதும்	समलङ्कृतं च	அலங்கரிக்கப்பட்டது
विशकर्मणा	விசுவகர்மனால்	शीर्षिकां च	நடைவாளியையும் [மான
निर्मितां	நிர்மிக்கப்பட்டதும்	ददर्श	கண்டார்.

ये केचित्पादपास्तत्र पुष्पोपगफलोपगाः । सच्छत्राः सवितर्दीकाः सर्वे सौवर्णवेदिकाः ॥

तस्य	அக்கு	सच्छत्राः	மேல் கட்டுடன் கூடிய
पादपाः	மாக்கள்		வைகளாயும்
ये केचित्	எவை சில	सवितर्दीकाः	உயர்ந்த மேடைகளுடன்
	இருந்தனவோ		கூடியவைகளாயும்
सर्वे	அவை எல்லாம்	सौवर्णवेदिकाः	ஸ்வர்க்கமாமான படிக்க
पुष्पोपग- }	புஷ்பங்கள் பழங்களு		கட்டுகளோடுகூடியவை
फलोपगाः }	டன் கூடியவைகளாயும்		களாயுமிருந்தன.

लतावितानैर्बहुभिः पर्णैश्च बहुभिर्वृताम् । काञ्चनीं शिशुपामेकां ददर्श हनुमान् कपिः ॥
वृतां हेममयीभिस्तु वेदिकाभिः समन्ततः ॥ ३६ ॥

कपिः	வானரான	समन्ततः	நாற்புறமும்
हनुमान्	ஹனுமார்	हेममयीभिः	பொன்மயமான
बहुभिः	அநேக	वेदिकाभिः	மேடைகளால்
लतावितानैः	கொடிகளின் சமூகக்க	वृतां	குழப்பட்டதுமான
बहुभिः	அநேக [ளாலும்	एकां काञ्चनीं	ஒரு பொன்மயமான
पर्णैः च	தழைகளாலும்	शिशुपां तु	சிம்கபாலிருக்கூத்தை
वृतां	குழப்பட்டதும்	ददर्श	கண்டார்.

सोऽपश्यद्भूमिभागांश्च गर्तपञ्चवणानि च ॥ ३७ ॥

सः	அவர்	भूमिभागान् च	வெறுமிடங்களையும்
गर्तपञ्चवणानि च	பள்ளத்தாக்குகளில்	अपश्यत्	பார்த்தார்.
	நீருற்றுகளையும்		

सुवर्णवृक्षानपरान् ददर्श गिरिसन्निभान् ॥ ३८ ॥

अपरान्	வேறு	सुवर्णवृक्षान्	பொன்மரங்களையும்
गिरिसन्निभान्	பர்வதங்களுக்கு நிகரான	ददर्श	பார்த்தார்.

सा रामा राजमहिषी राघवस्य प्रिया सती । वनसञ्चारकुशला नूनमेष्यति जानकी ॥

राजमहिषी } राजமஹிஷியும்
 वनसञ्चार- } வனவாஸ அனுபவ
 कुशला } முன்னவனும்
 रामा } ஸர்வநிபுணியானவனும்
 राघवस्य } ஸ்ரீராகவருடைய

सती } நிர்தோஷையான
 प्रिया } செல்வதாரமுமான
 सा } அந்த
 जानकी } ஜானகி
 नूनं एष्यति } வெகுவாய் வரலாம்.

अथवा मृगशावाक्षी वनस्यास्य विचक्षणा । वनमेष्यति सार्येद्द रामचिन्तानुकर्षिता ॥

मृगशावाक्षी } மரங்கூட்டி கண்கள்
 } போன்ற கண்களையுடைய
 रामचिन्तानु- } ஸ்ரீராமரையே சிந்தித்த
 कर्षिता } அதனாலேயே இளைத்த
 अस्य } இந்த [வளாய்
 वनस्य } வனவாஸத்தை

विचक्षणा } நன்றாய் அறிந்தவளான
 सा आर्या } அந்த மாது ஸ்ரீ
 इद्द } இப்பொழுது
 वनं } சோலைக்கு
 अथवा } ஒருக்கால்
 एष्यति } வரலாம்.

रामशोकाभिसन्तप्ता सा देवी वामलोचना । वनवासे रता नित्यमेष्यते वनचारिणी ॥

रामशोकाभि- } ஸ்ரீராமசோகத்தால்
 सन्तप्ता } வாடியவனும்
 वामलोचना } அழகிய கண்களை
 } யுடையவனும்
 वनचारिणी } வனசாரியாயிருக்கிற

सा देवी } அந்த தேவி
 वनवासे } வனவாசத்தில்
 रता } பற்றுள்ளவளாய்
 नित्यं } தினந்தோறும்
 एष्यते } வரலாம்.

वनेचराणां सततं नूनं स्पृहयते वरा । रामस्य दयिता भार्या जनकस्य सुता सती ॥

सन्ध्याकालमनाः श्यामा ध्रुवमेष्यति जानकी । नर्दी चेमां शिवजलां सन्ध्यायै वरवर्णिनी ॥

रामस्य } ஸ்ரீராமருடைய
 सती } நிர்தோஷியான
 दयिता भार्या } அன்பான பத்தினியும்
 जनकस्य } ஜனகருடைய
 सुता } பெண்ணும்
 वरवर्णिनी } சிறந்த சிறமுடையவனும்
 श्यामा } இளம்பருவமுடையவ
 जानकी } ஜானகி என்ற [ராமான
 वरा } நல்லாள்
 सततं } எப்பொழுதும்

वनेचराणां } காட்டில் ஸஞ்சரிப்பவை
 नूनं } நிச்சயமாய் [களிதத்தில்
 स्पृहयते } இகூடப்படுவாள் ;
 व } அதனால்
 सन्ध्याकालमनाः } ஸந்தியாகாலத்தை
 ध्रुवं } அவசியமாய் [எண்ணி
 सन्ध्यायै } ஸந்தியாகாலம் செய்ய
 शिवजलां } நல்ல ஜலமுள்ள
 इमां नर्दी } இத்த நதிக்கு
 एष्यति } வரலாம்.

तस्याश्चाप्यनुरूपेयमशोकवनिता शुभा । स्नुषायाः पार्थिवेन्द्रस्य पत्न्या रामस्य धीमतः ॥

धीमतः } புத்திமானான
 रामस्य } ஸ்ரீராமருடைய
 पत्न्याः } பத்தினியும்
 पार्थिवेन्द्रस्य } பார்த்திவேந்திரருடைய
 स्नुषायाः } மருமகளுமான

तस्याः भवि } அவருக்கும்
 इयं } இந்த
 शुभा } சுபமான
 अशोकवनिता } அசோகவனம்
 अनुस्वा च } ஏற்றதாயிருக்கிற து.

यदि जीवति सा देवी ताराधिपनिभानना । आगमिष्यति साऽवश्यमिमां शिवजलां नदीम् ॥

தாராதிப- நிபானநா } சா தேவி ஜீவதி யதி	“சந்திரனை நிகர்ந்த முடிமுடைய அந்த தேவி இனித்திருக்காணாகில்	शिवजलां इमां नदीं सा अवश्यं आगमिष्यति	சந்தமான ஜலத்தையு இந்த நதிக்கு [டைய அவள் அவச்யமாக வருவாள்.”
--	--	---	--

एवं तु मत्वा हनुमान् पहात्मा प्रतीक्षमाणो मनुजेन्द्रपत्नीम् ।

अवेक्षमाणश्च ददर्श सर्वं सुपुष्पिते पर्णघने निलीनः

॥ ५२ ॥

महात्मा हनुमान् तु एवं मत्वा मनुजेन्द्रपत्नीं प्रतीक्षमाणः	மஹாத்மாவான ஹனுமார் அச்சமயத்தில்த கீழ்ச்சொல்லியவாறு எண்ணி மனிதச்சேரத்தாரின் பத்தினியை எதிர்பார்க்கிறவராய்	सुपुष्पिते पर्णघने निलीनः अवेक्षमाणः सर्वं च ददर्श	அழகாட்ப் பூத்திருக்கிற இலைச்செறிவில் மறைந்தகொண்டு கீழ்ச்சொல்லியவண்ணமாய் எல்லாவற்றையும் பார்த்துக்கொண்ட குந்தார்.
--	---	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्दशः सर्गः ॥ १४ ॥

आदितः श्लोकाः 12585

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 795

पञ्चदशः सर्गः—பதினைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ १५ ॥

सीतादर्शनम्—சீதையைக் காணுதல்.

स वीक्षमाणस्तत्रस्थो मार्गमाणश्च मैथिलीम् । अवेक्षमाणश्च महीं सर्वां तामन्ववैक्षत ॥

ச: தத்ரஸ்த: வீக்சமாண: மேதிலீ மார்பமாண: ச	அவர் அதிலிருந்தே நன்றாய்ப் பார்த்துக் மைதிலியை [கொண்டு தேடிக்கொண்டும்	सर्वां महीं च अवेक्षमाणः तां अन्ववैक्षत	எல்லா பூயிடையும் கீழ்ச்சொக்கிப் பார்க்கி றவரையும் அந்த அசோகவளிகை உற்று கொக்கிரார். [யை
--	---	--	--

सन्तानकलताभिश्च पादपैरुपशोभिताम् । दिव्यगन्धरसोपेतां सर्वतः समलङ्कृताम् ॥
तां स नन्दनसङ्काशां मृगपक्षिभिरावृताम् । हर्म्यभासादसंवाधां कोकिलाकुलनिस्वनाम् ॥
काञ्चनोत्पलपद्माभिर्वापीभिरुपशोभिताम् । बहासनकुथोपेतां बहुभूमिगृहायुताम् ॥ ४ ॥
सर्वतुकुसुमै रम्यां फलवद्भिश्च पादपैः । पुष्पितानामशोकानां श्रिया सूर्योदयप्रभाम् ॥
प्रदीप्तामिव तत्रस्थो मारुतिः समुदैक्षत । निष्पत्रशाखां विहगैः क्रियमाणाभिवासकृत् ॥
विनिष्पतद्भिः शतशश्चित्रैः पुष्पावतंसकैः । आमूलपुष्पनिचितैरशोकैः शोकनाशनैः ॥ ७ ॥
पुष्पभारातिभारैश्च स्पृशद्भिरिव मेदिनीम् । कर्णिकारैः कुसुमितैः किंशुकैश्च सुपुष्पितैः ॥

सन्तानकलताभिः	கற்பகக்கொடிகளாலும்
पादपैः च	மரங்களாலும்
उपशोभितां	விளக்குவதும்
दिव्याम्बु- रसोपेतं }	நறுமணமார்த்து
सर्वतः	நாற்புறத்தும்
समरङ्कृतां	அலங்கரிக்கப்பட்டதும்
नादनसङ्घाशां	நந்தவளம் போன்ற தும்
सृगपक्षिभिः	விளக்குகளாலும் பறவைகளாலும்
आवृतां	குழப்பட்டதும்
हृन्प्रासाद- संघाषां }	மாடமாளிகைகள் நெருக்கியதும்
कोकिञ्जकुल- निस्सनां }	குழில்களினொலிக்க தும்
काञ्चनोप- पद्माभिः }	பொற்றுமரைகளையும் பொற்கருவெய்தல்களையு முடைய
वापीभिः	வாசிகளால்
उपशोभितां	பொலியப்பெற்றதும்
बह्वासन- कुशोपेतां }	அநேக ஆஸனங்களும் கம்பனங்களும் விரிக்கப் பெற்றதும்
बहुभूमि- गृहायुतां }	பல நிலவறைகளுள்ள தும்
सर्वतुकुसुमैः	எல்லா காலத்தும் பூக்களுடன்
फलञ्जिः च	பழங்களை யுடையது
पादपैः	மரங்களாலும் [மரன
मेदिनी	பூமியை
पुष्पसाराति- भारैः च }	மிசூந்த புஷ்பச்சமை களால்

स देशः प्रभया तेषां प्रदीप्त इव सर्वतः ।

विहृद्मूला बहवः शोभन्ते स्म सुपुष्पिताः

तेषां प्रभया	அவைகளின் ஒளியால்
सः देशः	அந்த இடம்
सर्वतः	எங்கும்
प्रदीप्तः इव	எரிவது போல

सृशजिः इव	தொட்டுக்கொண்டிருப் பது போன்ற
आसू- पुष्पनिचितैः शोकनाशनैः }	அடி தொடுத்து புஷ்பங் கள் நிறைந்த சோகத்தைப் போக்க டிக்கும்
अशोकैः	அசோகங்களாலும்
कुसुमितैः	புஷ்பங்கள் நிறைந்த
कर्णिकारैः च	கொன்றை மரங்களாலும்
सुपुष्पितैः	நன்றாகப் புஷ்பித்திருக் கின்ற
किञ्चुकैः च	புரசு மரங்களாலும்
रम्यां	அழகானதும்
पुष्पितानां	புஷ்பித்திருக்கிற
अशोकानां	அசோகமரங்களின்
श्रिया	கார்தியால்
सूर्योदयप्रभां	ஸூரியோதயகார்தியை யுடையதும்
विभ्रैः	சித்திரங்களான
पुष्पावतंसकैः	புஷ்பங்களாகிற ஆபா ணங்களால்
प्रदीप्तां इव	எரிகிறது போல் இருக்
असङ्कृ- शतशः	அடிக்கடி [கிறதும் பலவிதங்களாக
विनिष्पतजिः	மேல் பறந்து எழும்பு
विहृगैः	பறவைகளால் [கின்ற
निष्पतशाखां	இலையில்லாத கிளைகளை யுடையனவாக
क्रियमाणां इव	செய்யப்படுவது போன்
तां	அதை [றதும் என
सः मारुतिः	அந்த மாருதி
तदस्यः	அக்கிருந்தவராய்
समुदैक्षत	நன்றாகப் பார்த்தார்.

पुत्रागाः सप्तपर्णाश्च चम्पकोद्दालकास्तथा ॥

॥ ९ ॥

सुपुष्पिताः	அழகாய்ப் புஷ்பித்திருக் கிறவைகளும்
विहृद्मूलाः	பெருந்த அடிமரங்க ளுடையவைகளுமான

अशोकवनिकायां तु तस्यां वानरपुङ्गवः । स ददर्शाविदूरस्थं चैत्यपासादमुच्छ्रितम् ॥
मध्ये स्तंभसहस्रेण स्थितं कैलासपाण्डुरम् । पवालकृतसोपानं तप्तकाञ्चनवेदिकम् ॥१६॥
मुष्णन्तमिव चक्षुषि द्योतमानमिव श्रिया । विमलं प्रांशुभावत्वादुल्लिखन्तमिवांबरम् ॥१७॥

सः	அந்த	तप्तकाञ्चन-}	உருக்கின தங்கத்தால்
वानरपुङ्गवः	வானரச்சேஷ்டர்	வேதிக் }	செய்த மேடைகளையுடையதும்
तस्यां	அந்த	चक्षुषि	கண்களை
अशोकवनिकायां	அசோகவனத்தில்	मुष्णन्त इव	பறிப்பது போலும்
अविदूरस्थं	ஸமீபத்திலிருக்கிறதும்	श्रिया	ஒளியால்
उच्छ्रितं तु	மிக உயர்ந்ததும்	द्योतमानं इव	எரிகிறது போலும்
मध्ये	நடுவில்	विमलं	தீர்மலமானதும்
स्तंभसहस्रेण	ஆயிரம் தூண்களால்	प्रांशुभावत्वात्	மிக உயர்ந்ததாகையால்
स्थितं	தாங்கப்பட்டதும்	अंबरं	ஆகாயத்தை
कैलासपाण्डुरं	கைலாஸம்போல்	उल्लिखन्तं	உராய்வது
	வெள்ளியதும்	इव	போன்றதுமான
प्रवालकृत-}	பவளத்தால் செய்த படி	चैत्यपासादं च	ஒரு தெய்வாலயத்தை
सोपानं }	களையுடையதும்	ददर्श	கண்டார்.

ततो मलिनसंवीतां राक्षसीभिः समावृताम् । उपवासकृशां दीनां निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥
ददर्श शुक्लपक्षादौ चन्द्रेखांमिवापलाम् ॥ १८ ॥

मन्दं प्रख्यायमानेन रूपेण रुचिरप्रभाम् । पिनद्धां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः ॥
पीतेनैकेन संवीतां क्लिष्टेनोत्तमवाससा । सपङ्कामनलङ्कारां विपद्मामिव पद्मिनीम् ॥ २० ॥
व्रीडितां दुःखसन्तप्तां परिम्लानां तपस्विनीम् । ग्रहेणाङ्गारकेणैव पीडितामिव रोहिणीम् ॥
अश्रुपूर्णमुखीं दीनां कृशामनशनेन च । शोकध्यानपरां दीनां नित्यं दुःखपरायणाम् ॥
प्रियं जनमपश्यन्तीं पश्यन्तीं राक्षसीगणम् । स्वगणेन मूर्गीं हीनां श्वगणाभिवृतामिव ॥
नीलनागाभया वेण्या जघनं गतयैकया । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥२४॥
सुखार्हां दुःखसन्तप्तां व्यसनानामकोविदाम् । तां ददर्श विशालाक्षीमधिकं मलिनां कृशाम् ॥

ततः	அக்கு	अमलां	பிரகாசமாக விளங்குப
मलिनसंवीतां	அழுக்கடைந்த ஆடை	ददर्श	கண்டார்; [வளை
	யுடுத்து	तां	அவளை
राक्षसीभिः	ராசநிலிகளால்	मन्दं	நெடுக்காலம்
समावृतां	சூழப்பட்ட	प्रख्यायमानेन	ஆராய்ந்தறியவேண்டிய
उपवासकृशां	ஊணின்றி இளைத்து	रूपेण	உருவத்தோடு
दीनां	நடுக்கி	रुचिरप्रभां	பிரகாசமான காந்தி
पुनः पुनः	அடிக்கடி		யுடையவளாய்
निःश्वसन्तीं	பெருமூச்சு விடும்	धूमजालेन	புகையின் கூட்டத்தால்
शुक्लपक्षादौ	சுல்லபசுத்துவக்கத்தில்	पिनद्धां	மூடப்பட்ட
चन्द्रेखां इव	பிரை போன்ற	विभावसोः	அக்கினி

शिखां इव
क्रिष्टेन
पीतेन
एकेन
उत्तमवासना

ஐவாரிபோலிருப்பவ
கசக்கியுள்ள [ளாய்
பஞ்சன் நிறமுள்ள
ஒரு
உத்தமமான உஸ்தி
ரத்தினால்

संवीतां
सपङ्कां
अनलङ्कारां
विपद्यां
पद्मिनीं इव

உடுத்தப்பெற்றவளாய்
புழுதி படிந்தவளாய்
அலங்காரமில்லாதவ
தாமரைமீலாத [ளாய்
தாமரைக்கொடி
போன்றவளாய்

श्रीडितां
दुःखसन्तप्तं

நாணமடைந்தவளாய்
துக்கத்தால் தடுக்கப்
பட்டு

परिलानां
तपस्विनीं
इव
अङ्गारकेण
ग्रहेण
पीडितां
रोहिणीं इव

வாட்டமடைந்தவளாய்
தவம் புரிபவளை
போன்றவளாய்
அங்காரகனென்ற
கிரஹத்தால்
பீடிக்கப்பட்ட
ரோஹிணியைப்
போன்றவளாய்

अश्रुपूर्णमुखीं

கண்ணீர் நிறைந்த
முகமுடையவளாய்

दीनां
अनशनेन च
कृशां
शोऽध्यातवरां

மனங்குன்றியவளாய்
உண்ணின்மையாலும்
இளைத்தவளாய்
துயரமும் சிந்தையும்
மிசூந்தவளாய்

दीनां
नित्यं
दुःखपरायणां

திகில்கொண்டவளாய்
இடைவிடாது
துக்கத்திலாழ்ந்தவளாய்

हिदमाणा तदा तेन रक्षसा कामरूपिणा ।

कामरूपिणा
रक्षसा
तेन
हियमाणा
अङ्गना

வேண்டிய ரூபமெடுக்க
ராசுதனாகிய [வல்ல
அவனால்
திரும்பிக்கொண்டுவரப்
பாது [பட்ட

प्रियं जनं
अपश्यन्तीं

அன்புள்ள தன்னின
மொருவரையும்

राक्षसीगणं
पश्यन्तीं
स्वर्गणेन

(கிட்டி இருக்கப்பெறாத
வளாய்) பார்க்காதவளாய்

हीनां
श्रगणामिवृतां

ராசுதனிகள் கூட்டத்தை
(சூழ்ப்) பார்க்கிறவளாய்

सृगीं इव

தன்னினத்தாரோடு
இல்லாமல் பிரிக்கப்பட்டு

नीलनागाभया
जघनें
गतया

நாய்களின் கூட்டத்தால்
சூழப்பட்ட
பெண்மான் போலிருப்
பவளாய்

एकया वेण्या
नीरदापाये
नीलया

கருநாகம்போல் தோற்று
பின்புறத்தில் [கிறதும்
தொங்கும்

वनराज्या
महीं इव
सुखादीं

ஒற்றைப் பின்னலால்
சரக்காலத்தில்
கறுத்த
வனவரிசையால்

दुःखसन्तप्तं

பூமிபோன்றவளாய்
ஸுகத்துக்கு அர்ஹ
மானவளாய்

व्यसनानां
अकोविदां

துக்கத்தினால் மிகவும்
வாட்டமடைந்திருக்கிற
வளாய்

अधिकं
कृशां
मलिनां
विशालाक्षीं

வ்யஸனங்களின்
உணர்ச்சி இன்னதென
அறியாதவளாய்
மிகவும்
இளைத்திருப்பவளாய்
தாசி படிந்திருப்பவளாய்

ददर्श

விசாலமான கண்களை
புடையவளாய்
கண்டார்.

यथारूपा हि दृष्टा वै तथारूपेयमङ्गना ॥

इयं हि तदा यथारूपा दृष्टा तथारूपा वै

இவள்தான்.
அப்பொழுது
எந்தெந்த ரூபங்களுடன்
காணப்பட்டாளோ

दृष्टा तथारूपा वै

அந்தந்த ரூபங்களுள்ள
வளாகவே இருக்கிறாள்.

इयं हि तदा यथारूपा दृष्टा तथारूपा वै

இவள்தான்.
அப்பொழுது
எந்தெந்த ரூபங்களுடன்
காணப்பட்டாளோ

ददर्श

அந்தந்த ரூபங்களுள்ள
வளாகவே இருக்கிறாள்.

पूर्णचन्द्राननां सुभ्रूं चारुवृत्तपयोधराम् । कुर्वन्तीं प्रभया देवीं सर्वा वितिमिरा दिशः ॥
 तां नीलकेशीं विम्बोष्ठीं सुमध्यां सुप्रतिष्ठिताम् । सीतां पञ्चपलाशार्क्षीं मन्मथस्य रतिं यथा ॥
 इष्टां सर्वस्य जगतः पूर्णचन्द्रप्रभामिव । भूमौ सुतनुमासीनां नियतामिव तापसीम् ॥२९॥
 निःश्वासबहुलां भीरुं भुजगेन्द्रवधूमिव । शोकजालेन महता विततेन न राजतीम् ॥३०॥
 संसक्तां धूमजालेन शिखामिव विभावसोः । तां स्मृतीमिव सन्दिग्धामृद्धिं निपतितामिव ॥
 विहतामिव च श्रद्धामाशां प्रतिहतामिव । सोपसर्गां यथा सिद्धिं बुद्धिं सकलुषामिव ॥
 अभूतेनापवादेन कीर्तिं निपतितामिव ॥ ३२ ॥
 रामोपरोधव्यथितां रक्षोहरणकर्शिताम् । अबलां मृगशाबाक्षीं वीक्षमाणां ततस्ततः ॥३३॥
 बाष्पांबुपरिपूर्णेन कृष्णवक्राक्षिपक्ष्मणा । वदनेनापसन्नेन निःश्वसन्तीं पुनः पुनः ॥३४॥
 मलपङ्कधरां दीनां मण्डनार्हामण्डिताम् । प्रभां नक्षत्रराजस्य कालमेघैरिवावृताम् ॥३५॥
 तस्य सन्दिदिहे बुद्धिर्बुद्बुः सीतां निरीक्ष्य तु । आम्नायानामयोगेन विद्यां प्रशिथिलामिव ॥

पूर्णचन्द्राननां முழுமதிபோன்ற முக
 முடையவளும்
 சுப్రूं அழகிய புருவக்கனூடையவளும்
 ચારુવૃત્તપયોધરાં அழகிய திரண்ட ஸ்தன முள்ளவளும்
 પ્રભયા ஒளியால்
 સર્વાઃ દિશઃ எல்லா திக்குகளையும்
 વિતિમિરાઃ இருட்டில்லாதவைகளாக
 કર્વન્તીં செய்யும்
 દેવીં தேவதையானவளும்
 નીલકેશીં கறுத்த கந்தலுடைய
 વળும்
 વિમ્બોષ્ઠીં கோவைக்கனிபோன்ற
 உதடுகளுள்ளவளும்
 સુમધ્યાં அழகிய இடையுள்ள
 વળும்
 પચપલાશાર્ક્ષીં தாமரை இதழ்போன்ற
 கண்களுள்ளவளும்
 સુપ્રતિષ્ઠિતાં சிறந்த பிரப்பான
 સીતાં கலப்பை துனியிலிருந்து
 உற்பத்தியானவளும்
 મન્મથસ્ય மன்மதனுக்கு
 રતિં ரதியை
 યથા போன்றவளும்
 સર્વસ્ય જગતઃ எல்லா ஜகத்துக்கும்

इष्टां இஷ்டமானவளும்
 पूर्णचन्द्रप्रभां முழுமதியின் நிலவை
 इव போன்றவளும்
 सुतनुं அழகிய சரீரமுடைய
 வளும்
 नियतां ஐம்புலன்களையுமடக்கி
 तापसीं इव தவம் செய்பவளைப்
 भूमौ தரையில் [போல்
 आसीनां உட்கார்ந்திருப்பவளும்
 भीरुं அச்சமுற்று
 निःश्वासबहुलां பெருமூச்சுவிடும்
 भुजगेन्द्रवधूं ஸர்ப்பராஜன் பெண்
 इव போன்றவளும்
 महता பெரிய
 विततेन நீண்ட
 शोकजालेन துக்கப்பெருக்கால்
 न राजतीं பிரகாசிப்பாமலிருப்பவ
 ளும்
 धूमजालेन புகைப்படலத்தால்
 संसक्तां மூடுண்ட
 विभावसोः அக்னியின்
 शिखां इव ஜ்வாலை போன்றவளும்
 सन्दिग्धां பொருள் புலப்படாத
 तां பிரஸித்தமான
 स्मृतीं इव ஸ்மிருதியைப் போன்ற
 வளும்

निपतितां	ஆழிந்துபோன
ऋद्धि	செல்லத்தை
इव	போன்றவளும்
विहतां	கெட்டுப்போன
भ्रष्टां	நம்பிக்கையை
इव	போன்றவளும்
प्रतिहतां	தடைப்பட்ட
आशां	ஆசையை
इव	போன்றவளும்
सोपसर्गा	கெடுத்தலுடன் கூடிய
सिद्धि	காரியஸித்தியை
यथा	போன்றவளும்
सकलुषां बुद्धि	கலங்கிய புத்தியை
इव	போன்றவளும்
अभूतेन	பெய்யான
अपवादेन	பழியினால்
निपतितां	கெட்டழிந்த
कीर्ति	புகழை
इव	போன்றவளும்
रामोपरोव- व्यथितां } रक्षोहरण- कशितां }	ஸ்ரீராமரை அடையமுடி- யாமல் வருந்துபவளும் ராசூதகனால் அபஹரிக்க- கப்பட்டதால் இளைத்த வளும்
सृगशावाक्षीं	மாங்குட்டியினுடையது போன்ற கண்களுள்ள வளும்
भ्रष्टां	வலுவற்றவளாய்
ततस्ततः	அங்குமிக்கும்
वीक्षमाणां	மிரண்டு விழித்துக் கொண்டிருப்பவளும்
वाष्पावुपरिपूर्णं	கண்ணீர் நிறைந்ததும்

वृणावकाशि- पद्मगा	} கறுத்தும் வளைந்துமிருக் கின்ற கண்களையும் இ- மைகளையுமுடையதும்
अप्रसन्न वदनेन	
पुनः पुनः	ஒளி இழந்ததுமான முகத்தால்
निःशस्त्री	அடிக்கடி
मत्पङ्कवां	பெருமூச்செறிகிறவளும்
	அழுக்கும் புழுதியும் படிந்தவளும்
भारुनाही	அலக்காரங்களுக்குத் தகுந்தவளும்
अमण्डितां दीनां	அலக்காரமில்லாதவளும் பரிதவிக்கக்கூடிய நிலை விரும்பவளும்
कालमेः	கருமேகங்களால்
आवृतां	மறைக்கப்பட்ட
नक्षत्रावस्य	நக்சத்திர ராஜனுடைய (சந்திரனுடைய)
प्रमां	கார்தியை
इव	போன்றவளும்
आज्ञायानां	அடிக்கடி படித்தல் சொல்லல் முதலியவை களின்
अयोगेन	பயிற்செயின்மையால்
प्रशिक्षितां	குன்றிப்போன
विद्यां	வேதவித்யையை
इव	போன்றவளுமான
तां सीतां	அந்த லீலையை
निरीक्ष्य तु	கண்ணால் கண்டும்
तस्य बुद्धिः	அவருடைய புத்தி
मुहुः	கொஞ்சகேரம்
सन्दिग्धे	கலவரப்பட்டுக்கொண்- டிருந்தது.

दुःखेन बुबुधे सीतां हनुमाननलङ्कृताम् । संस्कारेण यथा हीनां वाचपर्यान्तरं गताम् ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
सीतां	லீலையை
संस्कारेण	இலக்கண உருவத்தோடு
हीनां	அரையாது
अनलङ्कृतां	மூலமொழியின் அலக்கா- ரத்தை விட்டொழிந்து

अपर्यान्तरं	தப்பு அர்த்தத்தை
गतां	அடைவிக்கப்பட்டுள்ள
वाचं	மூலவாக்கியத்தை
यथा	போல்
दुःखेन	மிகக் கஷ்டப்பட்டு
बुबुधे	தெரிந்துகொண்டார்.

तां समीक्ष्य विशालार्क्षी राजपुत्रीमनिन्दिताम् । तर्कयामास सीतेति कारणैरुपपादिभिः ॥

राजपुत्रीं राजकुமாரியும்
अनिन्दितां குற்றமில்லாதவளும்
विशालार्क्षीं விசாலமான கண்களை
युद्धेयவளுமான
तां அவளை

समीक्ष्य நன்றாகப் பார்த்து
उपपादिभिः நிச்சயம் தெரிவிக்கக்கூடிய
कारणैः காரணங்களால் [ய
सीता इति வலிதைதரன் என்று
तर्कयामास உறுதிக்கொண்டார்.

वैदेह्या यानि चाङ्गेषु तदा रामोऽन्वकीर्तयत् । तान्याभरणजालानि शाखाशोभीन्यलक्षयत् ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
वैदेह्याः வைதேஹியின்
अङ्गेषु அங்கங்களில்
तदा அப்பொழுது
यानि எந்த

आभरणजालानि நகைவகைகளை
अन्वकीर्तयत् च குறிப்பிட்டுச் சொன்ன
तानि அவைகளை [ரோ
शाखाशोभीनि மரக்கிளைகளில் பிரகா
सिक्किறவைகளாய்
अलक्षयत् கண்டார்.

सुकृतौ कर्णवेष्टौ च श्वदंष्ट्रौ च सुसंस्थितौ । मणिविद्रुमचित्राणि हस्तेष्वाभरणानि च ॥

श्यामानि चिरयुक्तत्वात्तथा संस्थानवन्ति च ॥ ४० ॥

तान्येवैतानि मन्येऽहं यानि रामोऽन्वकीर्तयत् ॥ ४१ ॥

रामः ஸ்ரீராமர்
यानि எந்த
आभरणानि च ஆபரணங்களையே
अन्वकीर्तयत् குறிப்பிட்டுச் சொன்ன
एतानि இந்த [ரோ
चिरयुक्तत्वात् வெகுநாளாக அப்படியே
चिरुக்கிறபடியால்
तथा அப்படியே
संस्थानवन्ति च அழுந்திப் பதிந்திருப்ப
வைகளும்
श्यामानि அழுக்கடைந்திருப்ப
வைகளுமான

हस्तेषु முன்னகைகளிலும்,
शिरालंकारिण्यும்
मणिविद्रुम- } மணிகளாலும், பவமுங்க
चित्राणि } ளாலும் செய்யப்பட்ட
ஆபரணங்களையும்
सुकृतौ நல்ல வேலைப்பாடுள்ள
कर्णवेष्टौ च குண்டலங்களையும்
सुसंस्थितौ அழகாய்ப் பதிப்பிக்கப்
பட்டிருக்கிற
श्वदंष्ट्रौ च ச்வதம்ஷ்ட்ரம் என்னும்
ஆபரணங்களையும்
तानि एव அவைகள் தாம் என்றே
अहं मन्ये நான் நினைக்கிறேன்.

तत्र यान्यवहीनानि तान्यहं नोपलक्षये ॥ ४२ ॥

तत्र அங்கு
यानि எவைகள் [எவோ
अवहीनानि கழற்றி எறியப்பட்ட-

तानि அவைகளை
अहं நான்
न उपलक्षये இங்கு காணவில்லை.

यान्यस्या नावहीनानि तानीमानि न संशयः ॥ ४३ ॥

अस्याः இவளிடமிருந்து
यानि எவை
न अवहीनानि கழற்றி எறியப்பட
வில்லையோ

तानि அவைதாம்
इमानि இவை என்பதில்
न संशयः ஸந்தேஹமில்லை.

पीतं कनकपट्टाभं स्रस्तं तद्वसनं शुभम् । उत्तरीयं नगासक्तं तदा दृष्टं पुत्रद्वयैः ॥ ४४ ॥

தஹ் வனம்	அவள ணிக் திருந்த வஸ்திரம்	नगासक्तं	மக தீவ தொத்தியதாய்
कनकपट्टाभं	பொற்றகடு போன்றதாய்	पुत्रद्वयैः	வரனராகளால்
पीतं शुभं	மஞ்சள் நிறமாய் அழகாய்	दृष्टं	காணப்பட்டத,
तदा स्रस्तं	அப்பொழுது விழுந்து	उत्तरीयं	அதிலிருந்து உத்தரிக் கப்பட்டத.

भूषणानि च मुह्यानि दृष्टानि धरणातले । अनयैवापविद्धानि स्वनवनि महानि च ॥

दृष्टानि	பார்ந்துள்ள	रनया एव च	இவளாலேயே
महानि	மேர்த்தியான	ध.णीतले	தரையில்
मुह्यानि	சிறந்த	अपविद्धानि च	கழறநி எறியப்பட்டு
भूषणानि	பூஷணங்கள்	स्वनवनि	சப்தித்தவைகள்.

इदं चिरगृहीतत्वाद्वसनं क्लिष्टाचरम् । तथाऽपि नूनं तदूर्णं तथा श्रीपद्मयेतान् ॥ ४६ ॥

इदं वसनं	இந்த தரித்துக்கொண்ட ருக்கிற வஸ்திரம்	इतरम्	அங்கே மற்றொன்று
चिरगृहीतत्वात्	நெடுநாள் தரித்திருந்த பையால்	यथा	எவள்தமோ
क्लिष्टाचरं	மிகவும் கசக்கி அழுக்க கடைந்ததாக	तथा श्रीमत् र्णं	அதே கார்த்தியுடையதாக நிறம்
अपि	ஆனபோதிலும்	तत् तथा नूनं	அதுபோலவே இருக்கி ஸந்தேகமில்லை. [மது,

इयं कनकवर्णाङ्गी रामस्य महिषी प्रिया । प्रणष्टाऽपि सती याऽस्य मनसा न प्रणश्यति ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	अस्य	அவருடைய
कनकवर्णाङ्गी	பொன்னிறமேனியுடைய	मनसः	மனதிலிருந்து
प्रिया महिषी	பிராணகரயகி	या सती	எவள் சீர்தேகமில்ல
प्रणष्टा अपि	அன்யன் கையிலகப் பட்டவளாய் ஆகியும்	न प्रणश्यति	அகலவில்லைபோ
		इयं	(அவள்) இவளே.

इयं सा यत्कृते रामश्चतुर्भिः परितप्यते । कारुण्येनानृशंस्येन शोकेन मदनेन च । ४८ ॥

स्त्री प्रणष्टेति कारुण्यादाश्रितेत्यानृशंस्यंतः । पत्र नष्टेति शाकेन प्रियेत मदनेन च ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	आशुशंस्यत.	அன்பினாலும்.
कारुण्येन	கருணை	पत्नी	பகிணி
आनृशंस्येन	அன்பு	नष्टा	காணாமலதோனாள்
शोकेन मदनेन च	கஷ்டம் காமம் என்ற	इति	என்பதாக லுண்டான
चतुर्भिः	நான்கினாலும்	शोकन	கஷ்டத்த ஆர்,
स्त्री प्रणष्टा	பெண்பால் அன்யன் கை யில் சிக்கிக்கொண்டாள்	प्रिया	மனதகவின்படி இன்ப மனக்கிறாள்
इति	என்பதாக லுண்டான	इति	என்பதாக லுண்டான
कारुण्यात्	கருணையினாலும்.	म.नेन च	காரகதாலும்
आश्रिता	நாடினவரை கரல்பாத காக்கவேண்டியவள்	पशुः	எவள் விவயத்தின
इति	என்பதாக லுண்டான	परितप्यते	பரிசுடுக்கிறாரே
		सा इयं	அவள் இவளே.

अस्या देव्या यथारूपमङ्गपत्यङ्गसौष्ठवम् । रामस्य च यथारूपं तस्येयमसितेक्षणा ॥५०॥

अस्याः	இவளுடைய	तस्य रूपं	அவருடைய உருவம்
अङ्गपत्यङ्गसौष्ठवं	சரீரம், பிரதி அங்கத்தின் ஸௌந்தர்யமும்	यथा	எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே இருக்கிறது
रूपं	உருவமும்	देव्याः	தேவியினுடையது ;
यथा	எப்படியிருக்கிறதோ அப்படியே இருக்கிறது	असितेक्षणा	கருக்கண்ணாளான
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையது ;	इयं च	அவன் இவளே.

अस्या देव्या मनस्सिस्तस्य चास्यां प्रतिष्ठितम् ॥ ५१ ॥

अस्याः	இந்த	तस्य	அவருடையது
देव्याः मनः	தேவியினுடைய மனம்	अस्यां च	இவளிடத்திலும்
तस्मिन्	அவரிடத்திலும்,	प्रतिष्ठितं	குடிக்கொண்டிருக்கிறது.

तेनेयं स च धर्मात्मा सुहृन्मपि जीवति ॥ ५२ ॥

तेन	அதனால்தான்	धर्मात्मा च	தர்மா தர்மாவும்
इयं	இவளும்	सुहृन् भरि	கொஞ்சகாலமாவது
सः	அந்த	जीवति	பிழைத்திருக்கமுடிகிறது.

दुष्करं कृतवान् रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न शाकेनावसीदति ॥

रामः	ஸ்ரீராமர்	न अवसीदति	வெடித்துப்போகா திருக்கிறார் ;
अनया हीनः	இவளோடு பிரிந்தும்	दुष्करं यत्	ஒருவராலும் செய்ய முடியாதது எனவோ
आत्मनः देहं	தனது தேஹத்தை	कृतवान्	அதைச் செய்த பிரபு.
धारयति	தரித்திருக்கிறார்,	प्रभुः	
शाकेन	சோகத்தால்		

दुष्करं कुरुते रामो य इमां मत्तकाशिनीम् । सीतां विना महाबाहुर्मुहूर्तमपि जीवति ॥

महाबाहुः	மஹாபாஹு	सीतां विना	உக்கிருஷ்டஸௌந்தர்ய
यः	எவரோ அந்த	इमां	இந்த [வதியான
रामः	ஸ்ரீராமர்	सीतां विना	வீதையை விட்டு
दुष्करं	ஒருவராலும்செய்யமுடி	सुहृन् अपि	சொஞ்சகாலமாவது
कुरुते	செய்கிறார், [யதனை	जीवति	உயிரோடிருக்கிறார்.

एवं सीतां तदा दृष्ट्वा हृष्टः पवनसंभवः । जगाम मनसा रामं पशशंस च तं प्रभुम् ॥५५॥

पवनसंभवः	வாயுருமாரர்	रामं	ஸ்ரீராமரை
तदा	அப்பொழுது	मनसा	மனதினால்
एवं	இவ்வண்ணமாக	जगाम	நினைத்தார் ;
सीतां	வீதையை	तं प्रभुं च	அவரை பிரபுவென
दृष्ट्वा	கண்ணால் பார்த்து	पशशंस	மனதில் கொண்
हृष्टः	ஸந்தோஷித்தவராய்		டாடினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चदशः सर्गः ॥ १५ ॥

आदितः श्लोकाः 12640

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 850

போஷா: சரீ:—பதினாறுவது ஸர்க்கம். || 12 ||

சீதானுசோசனம்—ஸீதையைக் குறித்து வருந்துதல்.

प्रशस्य तु प्रशस्तव्यां सीतां तां हरिपुङ्गवः । गुणाभिरामं रामं च पुनश्चिन्तापरोऽभवत् ॥

हरिपुङ्गवः	வாராச்சீரஷ்டர்	रामं च	ஸ்ரீராமரையும்
प्रशस्तव्यां	புகழ்த்தக்க	प्रशस्य	மனதில் கொண்டாடி
तां	அந்த	पुनः	மீளவும்
सीतां तु	வீதையையும்	चिन्तापरः	சிந்தையற்றவராக
गुणाभिरामं	குணத்தால் சிறப்புற்ற	अभवत्	ஆனார்.

स मुहूर्तमिव ध्यात्वा वाष्पपर्याकुलेक्षणः । सीतामाश्रित्य तेजस्वी हनुमान् विललाप इ ॥

सः	அந்த	सीतां आश्रित्य	வீதையை உத்தேசித்து
तेजस्वी	தேஜஸ்வியான	वाष्पपर्या- }	கண்ணீரால் கலங்கிய
हनुमान्	ஹனுமார்	कुलेक्षणः }	கண்களுற்றவராய்
मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தம்	विललाप	அழுதார்;
इव ध्यात्वा	இப்படி தியானித்து	इ	எவ்வடம்.

मान्या गुरुविनीतस्य लक्ष्मणस्य गुरुप्रिया । यदि सीताऽपि दुःखार्ता कालो हि दुरतिक्रमः॥

गुरुविनीतस्य	பெரியோர்களிடத்தில் வணக்கமுள்ள	दुःखार्ता यदि	துக்கத்தினால் வாடு கிருள் என்றால்
लक्ष्मणस्य	லக்ஷ்மணருக்கு	कालः	காலமானது
मान्या	பூஜிக்கத்தக்கவளும்	दुरतिक्रमः	அனுபவியாமல் தாண்ட முடியாது;
गुरुप्रिया	பெரியவரின் பத்தினியு	हि	சிச்சயம்.
सीता अपि	வீதையே [மான்		

रामस्य व्यवसायज्ञा लक्ष्मणस्य च धीमतः । नात्यर्थं क्षुभ्यते देवी गङ्गेव जलदागमे ॥

धीमतः	புத்திமானான	देवी	தேவி
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்,	जलदागमे	மழைக்காலத்தில்
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	गङ्गा इव	கங்கைபோல்
व्यवसायज्ञा	மணக்கருத்தை உள்ள படி அறிந்தவளாய்	अत्यर्थं	மிதமிஞ்சி
		न क्षुभ्यते	கலக்கவில்லை.

तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणाम् । राघवोऽर्हति वैदेहीं तं चेयमसितेक्षणा ॥ ५ ॥

तुल्यशील- }	ஒத்த ஒழுக்கம், பிராயம்,	राघवः	ஸ்ரீராகவர்,
वयोवृत्तां }	பண்பும் உடையவளும்	त च	அவருக்கும்
तुल्याभिजन- }	ஒத்த பிறப்பு லக்ஷண	असितेक्षणा	கருங்கண்ணாளாகிய
लक्षणा }	முடையவளுமான	इवं	இவளே
वैदेहीं	வைதேவியிக்கு	अर्हति	ஒத்திருக்கிறாள்.

तां दृष्ट्वा नवहेमाभां लोककान्तामिव श्रियम् । जगाम मनसा रामं वचनं चेदमब्रवीत् ॥

नवहेमाभां	அப்போதுருக்கிய பொன்னொளியுடைய வளும்	दृष्ट्वा	கண்ணால் பார்த்து
लोककान्तां	உலகத்துக்கெல்லாம் மனோஹரமானவளும்	रामं	ஸ்ரீராமரை
श्रियं इव	லக்ஷ்மியைப் போன்றவ	मनसा जगाम	மனதினால் நினைத்தார் ;
तां	உவளை [ஹரமான	इदं	பின்வரும்
		वचनं च	வார்த்தையையும்
		अब्रवीत्	தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டார் ;

अस्या हेतोर्विशालाक्ष्या हतो वाली महाबलः । रावणप्रतिमो वीर्ये कवन्धश्च निपातितः ॥

अस्याः	இந்த	हतः	கொல்லப்பட்டான் ;
विशालाक्ष्याः	தடக்கண்ணாளின்	वीर्ये	வீர്യத்தில்
हेतोः च	கிமித்தமாயே	रावणप्रतिमः	ராவணனுக்கு நிகரான
महाबलः	பெருவலியை உடைய	कवन्धः	கபந்தன்
वाली	வாலி	निपातितः	கொல்லப்பட்டான்.

विराधश्च हतः सङ्घे राक्षसो भीमविक्रमः । वने रामेण विक्रम्य महेन्द्रेणैव शम्बरः ॥

भीमविक्रमः	பயங்கரமான பராக்கி ராமமுடைய	महेन्द्रेण इव	இந்திரனால் எப்படியோ
विराधः	விராதனைன்ற	रामेण	ஸ்ரீராமரால் [அப்படி
राक्षसः च	அரக்கனும்,	वने	வனத்தில்
शम्बरः	சம்பராஸூரன்	सङ्घे विक्रम्य	போலில் வெற்றிகொண்டு
		हतः	கொல்லப்பட்டான்.

चतुर्दश सहस्राणि रक्षसां भीमकर्मणाम् । निहतानि जनस्थाने शरैरग्निशिखोपमैः ॥ ९ ॥

भीमकर्मणाम्	கொடிய செயலுற்ற	अग्निशिखोपमैः	அக்னிஜ்வாலையிப்போன்ற
रक्षसां	ராக்கசைகளின்	शरैः	பாணங்களால்
चतुर्दश	பதினான்கு	जनस्थाने	ஜனஸ்தானத்தில்
सहस्राणि	ஆயிரங்களும்	निहतानि	கொல்லப்பட்டன.

खरश्च निहतः सङ्घे त्रिशिराश्च निपातितः । दूषणश्च महातेजा रामेण विदितात्मना ॥

विदितात्मना	எல்லாம் தெரிந்த	निहतः	கொல்லப்பட்டான்,
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	त्रिशिराः च	த்ரிசிரஸ்ஸும்
सङ्घे	யுத்தத்தில்	निपातितः	கொல்லப்பட்டான்,
महातेजाः	மிக்க வலியையுடைய	दूषणः च	நூலணலும் அப்படியே ஆளுன்.
खरः च	கரனும்		

ऐश्वर्यं वानराणां च दुर्लभं वालिपालितम् । अस्या निमित्ते सुर्यावः प्राप्तवान् लोकसत्कृतम् ॥

अस्याः	இவளின்	वानराणां	வானரர்களுக்கு
निमित्ते च	கிமித்தமாயே	दुर्लभं	அடைதற்கரியதுமாகிய
लोकसत्कृतं	உலகத்தால் கண்டு மதிக்கப்பட்டதும்	ऐश्वर्यं	சாஜ்யத்தை
वालिपालितं	வாலியினால் பரிபாலித்து வாப்பட்டதும்	सुर्यावः	ஸூர்யவர்
		प्राप्तवान्	அடைந்தார்.

सागरश्च मया क्रान्तः श्रीमान्नदनीपतिः । अस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः पुरी चेयं निरीक्षिता ॥

अस्याः	இந்த	मया	என்னால்
विशालाक्ष्याः	தடக்கண்ணனின்	क्रान्तः	தாண்டப்பட்டது ;
हेतोः	நிமித்தமாய்	इयं	இந்த
श्रीमान्	பெருமை பெற்ற	पुरी च	பட்டணமும்
नदनीपतिः	நதநதிகளுக்கும் பதவா	निरीक्षिता	நன்றும் பார்க்கப் பட்டது.
सागरः च	ஊமுத்திரமும் [எ		

यदि रामः समुद्रान्तां मेदिनीं परिवर्षयेत् । अस्याः कृते जगच्चापि युक्तमित्येव मे पतिः ॥

अस्याः कृते	இவனின் நிமித்தமாய்	परिवर्षयेत् यदि	தலைகீழாய்ப் புரட்டி விட்டபோதிலும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	युक्तं एव	யதாயோக்யமாகவே
समुद्रान्तां	அலைகடல் சூழ்ந்த	इति	என்று [இருக்கும்
मेदिनीं च	சூழி முழுவதையும்	मे	எனக்கு
जगत् अपि	பிரபஞ்சத்தையுமே	पतिः	தோற்றுகின்றது.

राज्यं वा त्रिषु लोकेषु सीता वा जनकात्मजा ।

त्रैलोक्यराज्यं सकलं सीताया नाप्नुयात् कलाम्

॥ १४ ॥

त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களில்	सीता	வீதையா
सकलं	எதென்றிருந்தால் வேறு எதென்றையும் அபேகலிக்கமாட்டோ	वा	என்று அறிவ விருப்பினால்
राज्यं	ராஜ்யமே [மேலே அது	त्रैलोक्यराज्यं	திரிலோகாதிபத்யமும்
वा	அல்லது	सीतायाः	வீதையின்
जनकात्मजा	ஐனகர் திருமகனான	कलं	ஓர் அணுவுக்கு
		न आप्नुयात्	சடிகமாட்டாது.

इयं सा धर्मशीलस्य मैथिलस्य महात्मनः । सुता जनकराजस्य सीता भर्तृद्वयता ॥

उत्थिता मेदिनी भिक्षा क्षेत्रे हलमुखक्षते । पद्मरेणुनिभैः कीर्णा शुभैः केदारपांसुभिः ॥

इयं	இந்த	मेदिनी	சூழியை
सीता	வீதை	भिक्षा	பிளந்துகொண்டு
भर्तृद्वयता	பர்த்தானிடத்தில் நிலை யுற்ற கிரகம் சூண்ட	पद्मरेणुनिभैः	தாமரை மகரத்தக்க னுக்கு ஸமமான
महात्मनः	மஹாத்மாவான [வன்,	शुभैः	மக்களமான
धर्मशीलस्य	தர்ம ஸூஷ்டானமுடைய	केदारपांसुभिः	வயல் புழுதிகளால்
मैथिलस्य	மிதிலாதிபான	कीर्णा	சூசப்பட்டவளாக
जनकराजस्य	ஐனகராஜருக்கு	उत्थिता	எழுந்த
हलमुखक्षी	கலம்பையால் உழப்பட்ட	सा	பிரஸித்தமான
क्षेत्रे	நிலத்தில்	सुता	பெண்.

विक्रान्तस्वार्यशीलस्य संयुगेष्वनिवर्तिनः । स्तुषा दशरथस्यैषा ज्येष्ठा राज्ञो यशस्विनी ॥

एषा இவள்
 आर्यशीलस्य சிறந்த ஸ்வபாவத்தை யுடையவரும்
 संयुगेषु புத்தங்களில்
 अनिवर्तिनः பின்வாங்காதவரும்

विक्रान्तस्य மிக்கத் திறனுடையவரு
 दशरथस्य राज्ञः தசரத மன்னரின் [மான
 यशस्विनी பிரசித்த கீர்த்தியை
 ज्येष्ठा மூத்த [யுடைய
 स्तुषा மருமகள்.

धर्मज्ञस्य कृतज्ञस्य रामस्य विदितात्मनः । इयं सा दयिता भार्या राक्षसीवशमागता ॥

विदितात्मनः தத்வமறிந்தவரும்
 धर्मज्ञस्य தர்மமறிந்தவரும்
 कृतज्ञस्य தோஷரஹிதச் செயலை யுடையவருமான
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 दयिता காதல்

भार्या பத்தினியான
 सा மஹாலக்ஷ்மியான
 इयं இவள்
 राक्षसीवशं ராக்ஷணிகளின் வசத்தில்
 आगता அகப்பட்டு வருக்து கின்றாள்.

सर्वान् भोगान् परित्यज्य भर्तृस्नेहबलात्कृता । अचिन्तयित्वा दुःखानि प्रविष्टा निर्जनं वनम् ॥

सन्तुष्टा फलमूलेन भर्तृशुश्रूषणे रता । या परां भजते प्रीतिं वनेऽपि भवने यथा ॥२०॥

दुःखानि துன்பங்களை
 अचिन्तयित्वा லக்ஷியம் செய்யாமல்
 सर्वान् भोगान् எல்லா போகங்களையும்
 परित्यज्य துறந்து
 निर्जनं ஒரு மனிதருமில்லாத
 वनं வனத்தக்கு
 भर्तृस्नेह- } பர்த்திரு ஸ்னேகம் ஒன்
 बलात्कृता } றையே பெரிதாய்ப் பாராட்டியவளாய்
 प्रविष्टा या கடவந்தவள் எனலோ
 भवने மரணிகையில் [அவள்

यथा எப்படியோ அப்படியே
 वने अपि காட்டிலும் [ஊலும்
 फलमूलेन பழத்தாலும் கிழங்கி-
 सन्तुष्टा ஸந்துஷ்டிகொண்டவ ளாய்
 भर्तृशुश्रूषणे கணவனுக்குத் தொண்டு செய்வது ஒன்றிலேயே
 रता மனம் செலுத்தியவளாய்
 परां பெரும்
 प्रीतिं மனத்திருப்தியை
 भजते அடைகிறாள்.

सेयं कनकवर्णाङ्गी नित्यं सुस्मितभाषिणी । सहते यातनामेतामनर्थानामभागिनी ॥२१॥

सा மேற்சொல்லிய தன்மை யளகிய
 कनकवर्णाङ्गी பொன்னிற மேனியளும்
 नित्यं எப்போதும்
 सुस्मितभाषिणी முகமலர்ந்து இன்சொல் சொல்லுபவளும்

अनर्थानां துன்பங்களுடைய
 अभागिनी அனுபவமேயில்லாதவ
 इयं இவள் [ஊமான
 एतां यातनां இந்த யாதனையை
 सहते பொறுத்துக்கொண்டு வருக்துகின்றாள்.

इमान्तु शीलसम्पन्नां द्रष्टुमर्हति राघवः । रावणेन प्रपथितां प्रपामिव पिपासितः ॥ २२ ॥

राघवः ஸ்ரீராமவர்
 पिपासितः தாகமுற்றவன்
 प्रपां தண்ணீர்ப்பந்தலை
 इव போல,
 रावणेन ராவணனால்

प्रपथितां तु பிடிக்கப்பட்டவளாயி ளும்
 शीलसम्पन्नां சீலமழியாத நிலமை
 इमां द्रष्टुं இவளைக் காண [பூண்ட
 अर्हति உரியவராகிறார்.

अस्या नूनं पुनर्लाभाद्राघवः प्रीतिमेव्यति । राजा राज्यपरिभ्रष्टः पुनः पाप्येव मेदिनीम् ॥

ராஃவ: ஸ்ரீராகவர
 னஸ்யா: இவளுடைய
 புனலாபாத் திருமதி அடைவதில்
 ராஜ்ய ரரிஃபு: அரசிழந்த [ருந்த],
 ராஜா வேந்தன்

மெதினி புன: மீமதினியை மீளவும்
 பாப்ய இவ அடைந்த துபோல்,
 ப்ரீதி ஸந்தோஷத்தை
 ப்யதி அடைவார் ;
 நூன் நிச்சயம்.

कामभोगैः परित्यक्ता हीना बन्धुजनेन च । धारयत्यात्मनो देहं तत्समागमकाङ्क्षिणी ॥

காமபு: காமபுகங்களால்
 பரித்யக்தா பற்றற விலகியவளாயும்
 பந்துஜனென பந்தனைத்தால்
 ஃரினா பிரிந்தவளாயும்
 ச இருந்தம்

த:சமாம-) அவருடைய கூட்டுறவு
 காங்க்ஷிணி) ஒன்றையே கோருகிறவ
 பாசமன: தனது [ளாய்
 தேஃ தேஹத்தை
 பாரபதி வைத்துக்கொண்டு
 இருக்கிறான்.

नैषा पश्यति राक्षस्यो नेमान् पुष्पफलद्रुमान् । एकस्थहृदया नूनं राममेवानुपश्यति ॥

நைஷா இப்போது இவள்
 ராக்ஷஸ்ய: ராக்ஷஸிகளை
 ந பश्यति கவனியா திருக்கிறான் ;
 ஃமானு இந்த
 புஷ்பபல்ட்ருமானு புஷ்பம் பழங்களுள்ள
 மரங்களையும்

ந கவனியா திருக்கிறான் ;
 ஃகஸ்தஃஃதயா ஒன்றிலேயே சினைசின்ற
 ஹருதயமுடையவளாய்
 ராமேவ ஸ்ரீராமரையே
 அநுபश्यति இடைவிடாது தியானித்
 துக்கொண்டிருக்கிறான்.

भर्ता नाम परं नार्या भूषणं भूषणादपि । एषा तु रहिता तेन भूषणाहं न शोभते ॥

நார்யா: பெண்ணிற்கு
 பர்தா நாம கணவன் தான்
 பூஷணாஃ அபி எல்லா அணிகளையிட
 பரம் பூஷணம் மேலான அணி ;

பூஷணாஃ பூஷணத்திற்குரிய
 ஃஷா து இவளும்
 தேன ரஃரிதா அதில்லாதவளாய்
 ந ஃமதெ சோபிதா திருக்கிறான்.

दुष्करं कुरुते रामो हीनो यदनया प्रभुः । धारयत्यात्मनो देहं न दुःखेनावसीदति ॥

புஸு: ராம: பிரபுவான ஸ்ரீராமர்
 யனயா ஃரின: இவனோடு பிரிந்தவராய்
 பாசமன: தேஃ தனது தேஹத்தை
 பாரபதி வைத்துக்கொண்டிருக்கி
 ஃலென துக்கத்தோடு [ருத்,

ந அவசிடதி மாளவில்லை ;
 புஸு: ஒருவராலும் செய்யமுடி
 யத் எதுவோ அதை [பாதது
 கुरुते செய்துகொண்டிருக்
 கிருர்.

इमामसितकेशान्तां शतपत्रनिभेक्षणाम् । सुखार्हां दुःखितां दृष्ट्वा ममापि व्यथितं मनः ॥

அசிடகேசான்தா கருங்குமுதுள்ளவளாய்
 ஃதபத்ர-) தாமரைப்புஷ்பம்போன்ற
 நிபேஷணா) கண்கள் உள்ளவளாய்
 ஃலாஃரிஃ அகங்களை யே அதுப
 விக்கத் தருந்தவளாய்

அபி இருந்தம்
 ஃலிதா துன்பமுறுபவளாய்
 ஃமா ஃபுஃ இவளைக் கண்டு
 மம மன: எனது மனம்
 வ்யதித் கோதிக்கிறது.

क्षितिक्षमा पुष्करसन्निभाक्षी या रक्षिता राघवलक्ष्मणाभ्याम् ।

सा राक्षसीभिर्विकृतक्षणाभिः संरक्ष्यते संपति वृक्षमूले

॥ २९ ॥

क्षितिक्षमा	சூழியோன்ற பொதுமை யுடையவளும்	ரக்சிதா	காப்பாற்றப்பட்டிருந்தா அவள் [ளோ
புஷ்கர சந்நிபாक्षி	தாமரைப்பூ போன்ற கண்களையுடையவளு	சா	இப்பொழுது
யா	எவள் [மான	சம்பதி	மரத்தடியில்
ரா஘வ- லக்ஷ்மணாभ्यां	ஸ்ரீராகவர் லக்ஷ்மணர் இவர்களால்	விக்ரதக்ஷணாभिः	விதரமான கண்களையு
		ராक्षसीभिः	ராக்க்ஷஸிகளால் [டைய
		संरक्ष्यते	காவல்காக்கப்படுகிறாள்.

हिमहतनलिनीव नष्टशोभा व्यसनपरम्परयाऽतिपीड्यमाना ।

सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृपणां दशां प्रपन्ना

॥ ३० ॥

हिमहतनलिनी	பனியால் வாடிய தாமரை	जनकसुता	ஜனகர் திருமகள்
इव	போல	सहचररहिता	கணவனை நீக்கிய
नष्टशोभा	ஒளி இழந்தவளும்	चक्रवाकी इव	சக்கிரவாகப்பேடு போல்
व्यसनपरम्परया	துன்பத்தின் தொகுதி யால்	कृपणां	ஏழையான
अतिपीड्यमाना	மிகவும் வருந்தியிருப்ப வளுமான	दशां	தசையை
		प्रपन्ना	அடைந்தவளாகயிருக்கி றாள்.

अस्या हि पुष्पावनताग्रशाखाः शोकं दृढं वै जनयन्त्यशोकाः ।

हिमव्यपायेन च मन्दरश्मिरभ्युत्थितो नैकसहस्ररश्मिः

॥ ३१ ॥

हिमव्यपायेन	ஹேமத்தருது முடிந்து விட்டபடியால்	अभ्युत्थितः	அழகால் உதிக்கிற
पुष्पावनताग्र- शाखाः	மலர்களால் வளைக்கப் பட்ட தனிகளையுடைய	मन्दरश्मिः हि	சந்திரனும்
शोकाः च	அசோக மரங்களும்	अस्याः	இவளுக்கு
नैकसहस्ररश्मिः	ஆசிரம் கிரணத்தொடர்	दृढं	அதிகமான
		शोकं इ	தக்கத்தையே
		जनयन्ति	உண்டாக்குகின்றன.

इत्येवमर्थं कपिरन्ववेक्ष्य सीतेयमित्येव निविष्टबुद्धिः ।

संश्रित्य तस्मिन्निषसाद वृक्षे बली हरीणामृषभस्तरसी

॥ ३२ ॥

बली	பலமுடையவரும்	इयं	இவள்
तरसी	வேகமுடையவரும்	सीता एव इति	லீதைதான் என்று
हरीणां	வானர்களுக்குள்	निविष्टबुद्धिः	மனநிச்சயம் பூண்டவ
ऋषभः	சீரேஷ்டருமான	तरिभन् वृक्षे	அந்த மரத்தில் [ராய்
कपिः अर्थं	வானர் விஷயத்தை	संश्रित्य	ராய்ந்துகொண்டு
इति एवं	இப்படிக்கு	निषसाद	உட்கார்ந்துவிட்டார்.
अन्ववेक्ष्य	யோசனை பண்ணி		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षोडशः सर्गः ॥ १६ ॥

आदितः श्लोकाः 12672

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 882

சமவச: சரி:—பதினேழாவது ஸர்க்கம். || 17 ||

ராஶ்சீடர்ஸம்—ராஶ்சுஸிகளைக் காணுதல்.

தத: குமுடபண்டாபோ நிர்மலோ நிர்மலம் ஸ்வயம் | ப்ரஜாப நபத்ரீந்ரோ ஹ்ஸோ நீலபிவோடகம் ||

தத:	அப்பொழுது	நிர்மலம்	களக்கமற்ற
குமுடபண்டாப:	குமுதமலரின் கூட்டம்	நந:	ஆகாசத்தில்
	போன்ற	நீலம் தடக்	நிலமான ஜலத்தில்
ஸ்வயம்	இயற்கையாகவே	ஹ்ஸ: ஹ்	ஹம்ஸம்போல்
நிர்மல: சந்ர:	மாசற்ற சந்திரன்	ப்ரஜாப	உதயமாநர்.

ஸாசிவ்யபிவ குர்வந் ஸ ப்ரபயா நிர்மலப்ரப: | சந்ரமா ரஶிபி: ஶீதீ: சிபேவே ப்வநாட்ர்ப்ரம் ||

நிர்மலப்ரப:	தெளிவான ஒளியை	குர்வந் ஹ்	புரிபவன் போல்
	யுடைய	ஶீதீ:	குளிர்ந்த
ஸ: சந்ரமா:	அந்தச் சந்திரன்	ரஶிபி:	நிலநீனொளிகளால்
ப்ரபயா	ஒளியினால்	ப்வநாட்ர்ப்ரம்	வாயுமுமாரருக்கு
ஸாசிவ்யம்	துணையை	சிபேவே	சேவை செய்தார்.

ஸ டடர்ஷ தத: ஶீதாப் புர்ணசந்ரநிபானநாம் | ஶோகபர்ரீரீவ ந்யஸ்தாப் பர்ரீநாப் பிவாப் பிஸி ||

தத:	அதனால்	நாப் ஹ்	மரக்கலம் எப்படியோ
ஸ:	அவர்		அப்படி
புர்ணசந்ர- நிபானநாப்	விதைமதிபோன்ற முக்குடைய	ஶோகபர்ரீ:	சோகபார்க்களால்
ஶீதாப்	வீதையை	ந்யஸ்தாப் ஹ்	வகையற்று வருந்தபவ
பர்ரீ:	பார்க்களால்		னைப்போலிருப்பவளால்
ஶ்நசி	கடலினால்	டடர்ஷ	கண்டார்.

திஶ்ஷமாணோ வீதேஶீ ஹ்நுமான் மாஸ்தாட்ர்ப்ரம்: || 8 ||

ஸ டடர்ஷாவிடூர்ஸ்தா ராஶ்சீடர்ரீடர்ஷநா: || 9 ||

ஶ்காஶீமேக்கர்ணாச்ஶ் கர்ணப்ராவரணாப் தயா | அகர்ணாப் ஶக்ஷுகர்ணாச்ஶ் மஸ்தகோச்ஶ்வாஸநாஸிகாம் ||

அதிகாயோத்ரமாஶ்ரீச்ஶ் தநுடீரீஷிர்ரீடர்ஷாப் | ஶ்ஸ்தகேரீத்ரீ தயா:கேரீத்ரீ கேரீக்ஷ்வலபாரிணிம் ||

லம்ப்வகர்ணலலாடாச்ஶ் லம்ப்வோடர்ரீபயோடர்ஷாப் | லம்ப்வோடீரீ சூபூகோடீரீ ச லம்ப்வாஸ்யாப் லம்ப்வானுகாம் ||

ஶ்ஸ்வடீரீத்ரீ தயா குர்ஜாப் பிகடாப் வாமநாப் தயா | கரலாப் பூமவத்ரீ ச பிஶ்ரீஸீரீ பிகூதானநாம் ||

மாஸ்தாட்ர்ப்ரம்:	வாயுமுமாராகிய	கர்ணப்ராவரணாப்	முடுகா தள்ளவளும்
ஸ: ஹ்நுமான்	அந்த நறனுமார்	தயா	அவ்வண்ணமே
வீதேஶீ	வைதே ஶிபியை	அகர்ணாப்	காதில்லாதவளும்
திஶ்ஷமாண:	பார்ப்பவரால்	ஶக்ஷுகர்ணாப் ச	கொம்புக்காதள்ளவளும்
ஶ்காஶீ	ஒற்றைக்கண்ணன்	மஸ்தகோச்ஶ்வாஸ- நாஸிகாப்	உச்சியில் முச்சுவிடும்படி யான முக்குடையவளும்
ஶக்ஷுகர்ணாப் ச	ஒற்றைக்காதள்ளவளும்		

अतिकायोत्त- माङ्गी च तनुदीर्घशिरोधरां	} பெருந்தலையையும், உட லையுமுடையவளும் நெடுக்கழுத்துள்ளவ ளும்	छस्वजानुकां	தொக்கும் முழக்கால்க ளுடையவளும்
ध्वस्तकेशी तथा अकेशी केशकम्बल- धारिणी लम्बकर्णा- ललाटां च लम्बोदरपयोधरां	} குச்சமயிருள்ளவளும் அப்படியே மயிரே இல்லாதவளும் தலைமயிரையே கம்பளி போல் உடுத்தவளும் தொக்கும் காதும் நெற்றியுமுள்ளவளும் வயிறும் முலையும் தொக் குறிவளும்	हस्वदीर्घा तथा कुजां विकटां तथा वामनां करालां भुम्रवक्त्रां च पिङ्गलां	குள்ளலாய் பருத்தவ அப்படியே [ளும் கனுள்ளவளும் மிகப் பருத்தவளும் அப்படியே குன்றியும் அக்க ஊனமுள்ளவளும் கேணலான முகமுள்ள வளும் பஞ்சள் கண்ணுள்ள வளும்
लम्बोर्ध्वी चुबुकोर्ध्वी च लम्बास्यां	தொக்கும் உதடுள்ள வளும் மோவாயே உதடாக உள்ளவளும் தொக்கும் முகமுடைய வளும்	विकृताननां घोरदर्शनाः अविदूरस्थाः राक्षसीः ददर्श	விகாரமுகமுள்ளவளும் கோரமான தோற்ற முடையவர்களும் ஸமீபத்தில் நிற்கின்றவர் ராட்சஸிகளை [கருமான பார்த்தார்.

विकृताः पिङ्गलाः कालीः क्रोधनाः कलहप्रियाः । कालायसमहाशूलकूटमुद्गरधारिणीः ॥
वराहमृगशार्दूलमहिषाजशिवामुर्खाः । गजोष्ठहयपादीश्च निखाताशिरसोऽपराः ॥ ११ ॥
एकहस्तैकपादाश्च खरकर्ण्यः श्वकर्णिकाः । गौकर्णाहस्तिकर्णाश्च हरिकर्णास्तथाऽपराः ॥

अनासा अतिनासाश्च तिर्यङ्नासा विनासिकाः ।

गजसन्निभनासाश्च ललाटोच्छ्वासनासिकाः ॥ १३ ॥

हस्तिपादा महापादा गोपादाः पादचूडिकाः । अतिमात्रशिरोशीवा अतिमात्रकुचोदरीः ॥
अतिमात्रास्यनेत्राश्च दार्घ्यजिह्वानखास्तया । अजामुर्खाहस्तिमुखीर्गोमुखीः सूकरीमुखीः ॥
हयोष्ठखरवक्त्राश्च राक्षसाघोरदर्शनाः । शूलमुद्गरहस्ताश्च क्रोधनाः कलहप्रियाः ॥ १६ ॥
कराला धूम्रकेशीश्च राक्षसाविकृताननाः । पिबन्तीः सततं पानं सदा मांससुराप्रियाः ॥
मांसशोणितदिग्धाङ्गीर्मांसशोणितभाजनाः । ता ददर्श कपिश्रेष्ठो रोमहर्षणदर्शनाः ॥
स्कन्धवन्तमुपासीनाः परिवार्य वनस्पतिम् ॥ १८ ॥

विकृताः	விக்கார வேடத்தவர்களும்	कालायसमहा-	இரும்புச் சூலம், இரும்
पिङ्गलाः	பொன்னிறத்தவர்களும்	शूलकूटमुद्गर-	புச்சம்மட்டி, இரும்புக் க
कालीः	கரியர்களும்	धारिणीः	லப்பை தரித்தவர்களும்
क्रोधनाः	கோபமுள்ளவர்களும்	वराहमृग-	பன்றி, மான், புலி, எரு
कलहप्रियाः	கலஹத்தில் ஆசையுள்ள	शार्दूल-	ஊம, ஆடு, குள்ளநரி
अपराः	சில [வர்களுமான	महिषाज-	போன்ற முகமுள்ளவர்
राक्षसीः	ராட்சஸிகளையும்	शिवामुर्खाः	களும்

गजोद्दहय- पादी: च	யானை, ஒட்டகம், குதிரை இவை போன்ற கா லுள்ளவர்களும்
निखातशिरसः	தேஹத்திலேயே புதைத் துள்ள சிரஸுடைய வர்களும்
एकहस्तैक- पादा: च	ஒற்றைக்கை ஒற்றைக் காலுள்ளவர்களும்
खरकथ्यः	கழுதைக் காலுள்ளவர் களும்
श्वकर्णिकाः	நாய்க்காலுள்ளவர்களும்
गोकर्णीः	பசுக்காலுள்ளவர்களும்
हस्तिकर्णीः च	ஆணைக்காலுள்ளவர் களும்
हरिकर्णीः	சிக்கக்காலுள்ளவர்களு களும்
अपराः	சிலரையும் [மரண
तथा	அப்படியே
अनासाः	மூக்கில்லாதவர்களும்
अतिनासाः च	பருத்த மூக்குள்ளவர் களும்
तियेष्टनासाः	குறுக்கு மூக்கர்களும்
विनासिकाः	மூக்கேயில்லாதவர்களும்
गजनासि- नासाः च	யானைபோன்ற மூக்குள் ளவர்களும்
कलादोच्छ्वास- नासिकाः	நெற்றியில் மூக்குள்ள வர்களும்
इस्तिपादाः	யானைக்காலர்களும்
महापादाः	பெருக்காலர்களும்
गोपादाः	பசுக்காலுள்ளவர்களும்
पादचूडिकाः	காலிலேயே குடுமியுடைய வர்களும்
अतिमास- शिरोध्रीवाः	மிகப் பெரிய தலையும் க ழுத்துமுள்ளவர்களும்
अतिमास- कुचोदरीः	மிகப் பெரிய ஸ்தனக்க ளையும் வயிறுகளையு முடையவர்களும்
अतिमात्रास- नेवाः च	அளவிற்கு மீறிய வரைய வும் கண்ணையும் உடைய வர்களும்
दीर्घजिह्वाखाः	நீண்ட காக்கையும் நகக்க ளையுமுடையவர்களும்

तथा	அப்படியே
अजामुखीः	ஆட்டுமுகமுள்ளவர் களும்
हस्तिदुखीः	யானைமுகமுள்ளவர் களும்
गोमुखीः	பசுமுகமுள்ளவர்களும்
सूक्रीमुखीः	பன்றிமுகமுள்ளவர் களும்
हयोद्दखर- ववत्राः च	குதிரை, ஒட்டை, கழு தை இவைகளின் முக முள்ளவர்களும்
शूलमुद्गर- हस्ताः च	நூலும், இருப்புத்தடி இவைகளைக் கையி லுள்ளவர்களும்
कोचनाः	கோபமுள்ளவர்களும்
कलहप्रियाः	கலகப்பிரியர்களும்
करालाः	கோரார்ப்பலுள்ளவர் களும்
धूमकेहीः च	இருண்ட செம்பட்டை மயிருள்ளவர்களும்
धोरःसिनाः	கொடிய தொற்றமுடைய வர்களும்
राक्षसीः च	ராக்ஷஸிகளையும்
सदा	எப்பொழுதும்
मांससुराप्रियाः	மாம்ஸம், கள் இவை களிலேயே பீர்தியுள்ள வர்களும்
सतं	அடிக்கடி
पानं	பானியை
विबन्तीः	குடிப்பவர்களும்
विकृतानाः	சிக்காரமான முகமுடைய வர்களும்
राक्षसीः च	ராக்ஷஸிகளையும்
मांसशोणित- रिपाक्षीः	மாம்ஸமும், ரத்தமும் பூசிக்கொண்ட சீர முள்ளவர்களும்
मांसगोनित- भोजनाः	மாம்ஸம், ரத்தம் இதையே ஆகாரமாக உள்ளவர்களும்

रोमहर्षण- } दर्शना: }	மயிர் சிலிர்த்தும்படி யாகக் கொடிய பர்வை யுள்ள வர்களும்	परिवार्यं उपासीना:	சூழ்ந்து உட்கார்ந்திருப்பவர்களு மான
स्कन्धवन्तं	பெருங்கிளைகளோடு இருக்கிற	ताः कपिश्रेष्ठः	ஆவர்களை வானரச்சேஷ்டர்
वनस्पतिं	பெரிய வனவிருக்கத்தை	दर्शिनं	கண்டார்.

तस्याधस्ताच्च तां देवीं राजपुत्रीमनिन्दिताम् । लक्षयामास लक्ष्मीवान् हनुमाञ्जनकात्मजाम् ॥
निष्प्रभां शोकसन्तप्तान् मलसङ्कुलमूर्धजाम् । क्षीणपुण्यां च्युतां भूमौ तारां निपतितामिव ॥
चारित्रव्यपदेशाढ्यां भर्तृदर्शनदुर्गताम् । भूषणैरुक्तमैहीनां भर्तृवात्सल्यभूषणाम् ॥ २१ ॥
राक्षसाधिपसंरुद्धां बन्धुभिश्च विनाकृताम् । वियूथां सिंहसंरुद्धां वद्धां गजवधूमिव ॥
चन्द्रेखां पयोदान्ते शारदाभ्रैरिवावृताम् । क्लिष्टरूपामसंस्पर्शादयुक्तामिव बलुकीम् ॥
सीतां भर्तृवशे युक्तामयुक्तां राक्षसीवशे । अशोकवनिकामध्ये शोकसागरमाप्लुताम् ॥

लक्ष्मीवान् हनुमान् अनिन्दितां राजपुत्रीं जनकात्मजां निष्प्रभां शोकसन्तप्तान्	லக்ஷ்மீவிவாஸம் பொ ஹனுமார் [ருந்திய நிந்தோஷையும் ராஜபுத்திரியும் ஜனகர் கோமகளும் ஒளி குன்றியவளும் சோகத்தால் மிக வாடி யிருப்பவளும்	राक्षसाधिप- } संरुद्धां } बन्धुभिः विनाकृतां च	ராஷ்டிராதிபனால் பிடித் து வைக்கப்பட்டவளும் பந்துக்களோடு இல்லாமல் தனித்து இருக்கச்செய்யப்பட்ட வளும்
मलसङ्कुल- } मूर्धजां }	சிக்கடைந்து தாறுமா ராய் கிடக்கும் கூந்த லுள்ளவளும்	वियूथां सिंहसंरुद्धां	தன்னினத்திலிருந்து பிரிந்து சிக்கத்தினால் பிடிக்கப் பட்டு
क्षीणपुण्यां च्युतां भूमौ निपतिनां तारां इव चारित्र- } व्यपदेशाढ्यां }	புண்ணியம் குறைந்து தள்ளப்பட்டு பூமியில் விழுந்த நகைத்திரத்தை போலிருப்பவளும் கற்பொழுக்கம் தவறாத தால் பெருமைப்பட்ட வளும்	वद्धां गजवधूं इव पयोदान्ते शारदाभ्रैः आवृतां चन्द्रेखां इव असंस्पर्शान् क्लिष्टरूपां	கட்டுண்டு கிடக்கிற பெண்யானையை போலிருப்பவளும் கார்கால முடிவில் சரக்கால மேகங்களால் சூழப்பட்ட சந்திரகலை போலிருப்பவளும் ஸ்நானம் செய்யாததால் மாசடைந்த மேனியுடை யவளும்
भर्तृदर्शनदुर्गतां उत्तमैः भूषणैः हीनां भर्तृवात्सल्य- } भूषणां }	கணவனைக் காண வழி தெரியாதவளும் சிறந்த ஆபரணங்களுடன் இல்லாதவளும் பதிபக்தியையே நல்லணி யாகப் பூண்டுவளும்	अयुक्तां बलुकीं इव शोकपागरं आप्लुतां	இசைக்கப்படாமலிருக் வினையை [கிற போலிருப்பவளும் துக்கமாகிற சமுத்தி ரத்தில் முழுகியிருப்பவளும்

वीक्षमाणां	பார்த்துக்கொண்டுமிருக்
तां	அவளை [கிற
सीतां	வீதையாக
दृष्ट्वा	அறிந்துக்கொண்டு
पल्लवधारिणः	தழைகளுடன் கூடிய
वृक्षान्	மரங்களை
निःशालैः	பெருமூச்சுகளினாலேயே
दहन्ती इव	கொளுத்துபவளைப்போல எரிப்பவளும்
शोकानां	துக்கத்தின்
सहस्रं इव	திரள் போலவும்
उत्थितां	கரைபுரண்ட
दुःखस्य	துக்கத்தினுடைய
उमि इव	வெள்ளம் போலவும்

हर्षजानि च सोऽश्रूणि तां दृष्ट्वा मदिरक्षणाम् ।

हनुमान्	ஹனுமார்
मदिरक्षणां	அற்புத அழகுற்ற கண் களையுடைய
तां दृष्ट्वा	அவளைக் கண்டு
हर्षजानि अश्रूणि	ஆனந்தக் கண்ணீர்களை

नमस्कृत्वा स रामाय लक्ष्मणाय च वीर्यवान् ।

वीर्यवान्	வீரராகிய
सः	அந்த
हनुमान्	ஹனுமார்
सीतादर्शन-)	வீதையை தர்சித்ததால்
संहृष्टः)	ஆனந்தமுடையவராய்

विनाभरण-)	ஆபரணங்களில்லாம
शोभिनी)	லேயே அழகாக இருப் பவளும்
सुविभक्तार्क्षी	நன்கு வகுக்கப்பட்ட திருமேனியளும்
क्षमां	பொதுமையுள்ளவளுமா
तां मैथिली	அந்த மைதிலியை [ன
मासृतिः	வாயுதுமாரராகிய
हनुमान्	ஹனுமார்
प्रेक्ष्य	நன்றாய்ப் பார்த்து
अनुलं	அளவுகடந்த
प्रहृषं	பலன் கிட்டியதாலுண் டாகும் ஆரவாரத்தை
लेभे	அடைந்தார்.

सुमोच हनुमांस्तत्र नमश्चक्रे च राघवम् ॥

सुमोच	பெருக்கினார் ;
सः तत्र	அவர் அங்கேயே
च च	தசுஷணமே
राघवं	ஸ்ரீராமவருக்கு
नमश्चक्रे	நமஸ்காரம் செய்தார்.

सीतादर्शनसंहृष्टो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥

रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்
लक्ष्मणाय च	ஸ்ரீலக்ஷ்மணருக்கும்
नमस्कृत्वा	நமஸ்காரம்செய்துவிட்டு
संवृतः	ஒளிகாய்
अभवत्	இருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तदशः सर्गः ॥ १७ ॥

आदितः श्लोकाः 12705

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 915

अष्टादशः सर्गः—பதினெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ १८ ॥

रावणागमनम्—இருவணன் வரவு.

तथा विप्रेक्षमाणस्य वनं पुष्पितपादपम् । विचिन्वतश्च वैदेहीं किञ्चिच्छेषा निशाऽभवत् ॥

पुष्पितपादवं	பூத்த மரங்கள் செறிந்த	विचिन्वतः	தேடிக்கொண்டிருக்கை யில்
वनं	சோலையை	निशा	இரவு
विप्रेक्षमाणस्य च	பார்த்துக்கொண்டும்	किञ्चिच्छेषा	விடியற்கால வேளையாய்
वैदेहीं	வைதேலியை	अभवत्	இருந்தது.
तथा	அப்படியே		

षडङ्गवेदविदुषां क्रतुप्रवरयाजिनाम् । शुश्राव ब्रह्मयोपांश्च विरात्रे ब्रह्मरक्षसाम् ॥ २ ॥

विरात्रे	பின்மறை வேலைபில்	ब्रह्मरक्षसाम्	ப்ராமண ராக்ஷஸர்க ளின்
षडङ्गवेदविदुषां	ஆறங்கங்களுடன் வேத மறந்தவர்களும்	ब्रह्मयोपान् च	வேதகோஷங்களையும்
क्रतुप्रवरयाजिनां	சிறந்த யாகங்களைச் செய்பவர்களுமாவ	शुश्राव	செனியுற்றார்.

अथ मङ्गलवादित्रैः शब्दैः श्रोत्रमनोहरैः । भावोध्यत महाबाहुर्दशर्षावो महाबलः ॥ ३ ॥

अथ	அத்தருணத்தில்	मङ्गलवादित्रैः	மங்கள வாத்தியங்க ளாலும்
महाबलः	மிக்க வலி படைத்த	शब्दैः	புகழ் வாச்சியங்களாலும்
महाबाहुः	பெருந்த தோள்களையு	भावोध्यत	தலில் தீர்த்து ஏழுப்பப் பட்டான்.
दशर्षावः	தசகண்டன் [முடைய		
श्रोत्रमनोहरैः	காதிற்கினிய		

विबुध्य तु यथाकालं राक्षसेन्द्रः प्रतापवान् । स्रस्तपाल्याम्बरधरो वैदेहीमन्वचिन्तयत् ॥

प्रतापवान्	ப்ரதாபமுடைய	स्रस्तपाल्या-	சழுளிய மாலைகளையும்
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரன்	म्बरधरः तु	ஆடைகளையும் அணிக்த
यथाकालं	உசிதகாலத்தில்	वैदेही	வைதேதலியை [வலுப்
विबुध्य	கண்ணிழித்த	अन्वचिन्तयत्	நினைவிற்கொண்டான்.

भृशं नियुक्तस्तस्यां च मदनेन मदोत्कटः । न स तं राक्षसः कामं शशाकात्मनि गूहितुम् ॥

सः	அவன்	नियुक्तः	தூண்டி அனுப்பப்பட்ட
मदोत्कटः	இறுமாப்புக்கொண்ட	च	அதனால் [வன்,
राक्षसः	ராக்ஷஸன்,	तं कामं	அந்த காமத்தை
तस्यां	அவளிடத்தில்	आत्मनि	மனதிலுள்
मदनेन	காமனால்	गूहितुम्	அடக்கிக்கொள்ள
भृशं	மிகவும்	न शशाक	முடியவில்லை.

स सर्वाभरणैर्युक्तो विश्रच्छ्रयमनुत्तमाम् । तां नगैर्विविधैर्जुष्टां सर्वपुष्पफलोपगैः ॥ ६ ॥

वृतां पुष्करिणीभिश्च नानापुष्पोपशोभिताम् । सदाभदैश्च विहगैर्विचित्रां परमाद्भुतैः ॥ ७ ॥

ईहामृगेश्च विविधैर्वृतां दृष्टिमनोहरैः । वीथीः संप्रेक्षमाणश्च मणिकाञ्चनतोरणाः ॥ ८ ॥

नानामृगगणाकीर्णां फलैः प्रपतितैर्वृताम् । अशोकवनिकामेव प्राविशत् सन्ततद्रुमाम् ॥

अनुत्तमां	தன்னிற்கிறந்தத வேறென்றுமில்லாத	वीथीः च	விதிகளையும்
तां श्रियं	அந்த மேன்மையை	संप्रेक्षमाणः एव	பார்த்துக்கொண்டே
विभ्रत्	வலிக்கும்	सर्वपुष्प-	எல்லா பூக்களாலும் ப
सः	அவன்	फलोपगैः	ழக்களாலும் நிறைந்த
सर्वाभरणैः	ஸர்வாபரணங்களாலும்	विविधैः नगैः	பற்பல மரங்களால்
युक्तः	அலக்கரிக்கப்பட்டவரால்	जुष्टां	நிறைந்ததும்
मणिकाञ्चन-	மணிகளிகழைத்த தங்கக்	सदाभदैः	எப்பொழுதும்
तोरणाः	தோரணங்கள் நாட்டிய	परमाद्भुतैः	கொழுத்த
			அத்யத்புதங்களான

विहगैः च	பறவைகளாலும்	सन्ततद्रुमां	மரங்கள் நெருக்கியதும்
पुष्करिणीभिः	பொற்றாமரையோடைக	दृष्टिमनोहरैः	கண்ணுக்கும், மனதுக் கும் ஆனந்தம் கொடுக் கக்கூடிய
वृतां	ஆடர்ந்ததும் [ளாலும்		
नानापुष्पोप- शोभितां	பற்பல பூக்களால் விளக்கமுற்றதும்	विविधैः	பலவிதங்களான
विचित्रां	விசித்திரமானதும்	ईदामृगैः	சித்திர மான் பதுமை களால்
नानामृग- गणाकीर्णां	பலவித மான்கட்டங் கள் நிறைந்ததும்	वृतां च	விளக்குவதுமான
प्रपतितैः	தாமாயுதிர்ந்த	अशोकवनिशं	ஆசோகவனத்தினுள்
फलैः वृतां	பழங்களோடு கூடியதும்	प्राविशत्	புகுந்தான்.

अङ्गनाशतमात्रन्तु तं व्रजन्तमनुव्रजत् । महेन्द्रमिव पौलस्त्यं देवगन्धर्वयोषितः ॥ १० ॥

देवगन्धर्वयोषितः	தேவகந்தர்வ ஸ்திரீகள்	अङ्गनाशतमात्रं	பெண்களின் ஒரு பெரிய கூட்டம்
महेन्द्रं इव	மஹேந்திரனைப் போல்	अनुव्रजत्	பின்தொடர்ந்து சென்றது.
व्रजन्तं तु	முன் செல்லும்		
तं पौलस्त्यं	அந்த பௌஸ்தியனை		

दीपिकाः काञ्चनीः काञ्चिज्जगृहस्तत्र योषितः । बालव्यजनहस्ताश्च तालवृन्तानि चापराः॥

तत्र	அங்கு	काञ्चनीः	பொன்னாற்செய்த
काञ्चित् योषितः	சில ஸ்திரீகள்	दीपिकाः च	தீபிகைகளையும்
बालव्यजनहस्ताः	வெண்சாமரங்களைக் கையிலுடையவர்கள் ;	तालवृन्तानि च	பனை விசிரிகளையும்
अपराः	வேறு சிலர்	जगृहः	கையிலேந்திச் சென்றார்கள்.

काञ्चनैरपि भृङ्गारैर्जहुः सलिलमग्रतः । मण्डलाग्रान् वृषीं चैव गृह्यान्याः पृष्ठतो ययुः ॥

अन्याः काञ्चनैः	சிலர் பொன்மயமான	मण्डलाग्रान्	பின்வளைந்த பட்டாக் கத்திகளையும்
भृङ्गारैः	கிண்டிகளோடு	वृषीं च	கோலப்படம் என்ற வி ரிப்புக் கம்புகளிகளையும்
सलिलं	ஐலத்தை	गृह्या	எடுத்துக்கொண்டு
अग्रतः	முன்னால்	पृष्ठतः एव	பின்னாலேயும்
जहुः	எடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள் ;	ययुः	சென்றார்கள்.
अपि च	அதுவுமன்றி		

काचिद्रत्नमयीं पार्त्रीं पूर्णां पानस्य भामिनी । दक्षिणा दक्षिणेनैव तदा जयाह पाणिना ॥

तदा	அப்பொழுது	पूर्णा	நிறைந்த
काचिद्	ஒரு	पानस्य पार्त्रीं	தீர்ந்தபாத்திரத்தை
दक्षिणा	தலை	दक्षिणेन	வலது
भामिनी	பெண்மணி	पाणिना एव	கையிலேயே
रत्नमयीं	ரத்தினமயமான	जयाह	ஏந்திச்சென்றாள்.

ततः काञ्चीनिनादं च नूपुराणां च निःस्वनम् । शुश्राव परमस्त्रीणां स कपिर्मरुतात्मजः ॥

माहतात्मजः	வாயுகுமாரரான	काञ्चीनिनादं च	காஞ்சிமணியின் ஓசை
सः कपिः	அந்த வானார்	नूपुराणां	சிலம்புகளின் [யையும்]
ततः	அக்கு	निःस्वनं च	அரவத்தையும்
परमस्त्रीणां	உத்தம ஸ்திரீகளின்	शुश्राव	செவியுற்றார்.

तं चाप्रतिमकर्माणमचिन्त्यवलपौरुषम् । द्वारदेशमनुप्राप्तं ददर्श हनुमान् कपिः ॥ २१ ॥

दीपिकाभिरनेकाभिः समन्तादवभासितम् । गन्धतैलावसिक्ताभिर्ध्रियमाणाभिरग्रतः ॥

कामदर्पमदैर्युक्तं जिह्वताम्रायतेक्षणम् । समक्षमिव कन्दर्पमपविद्धशरासनम् ॥ २३ ॥

मथितामृताफेनाभमरजा वस्त्रुत्तमम् । सलालमनुकர்பन्तं विमुक्तं सक्तमङ्गदे ॥ २४ ॥

अप्रतिमकर्माणं	நிகரற்ற செயலுடைய	अपविद्धशरासनं	வில்லைத் தரியாத
अचिन्त्यवल-	வனும்	समक्षं कन्दर्पं	பிரத்யக்ஷ மன்மதனை
पौरुषं	நினைத்தற்கரிய வலியும்	इव	போன்றவனும்
अग्रतः	ஆண்மையுமுடையவ	विमुक्तं	ஈழுவி
ध्रियमाणाभिः	எதிரில் [னும்]	अङ्गदे सक्तं	தோள்வளையில் மரட்டிய
गन्धतैला-	கையிலேந்தப்படுகிற	मथितामृत-	கடைந்த பாலின் வெண்
वसिक्ताभिः	வாஸனை எண்ணெயில்	फेनामं	ணுரை போன்ற
अनेकाभिः	நனைத்த	अरजः	வெள்ளிய
दीपिकाभिः	அநேக	उत्तमं वस्त्रं	சிறந்த வஸ்திரத்தை
समन्तात्	தீபங்களாலே	सलालं	ஓயயாரமாக
अवभासितं	நான்கு புறத்திலும்	अनुकர்பन्तं	இழுத்துக்கொண்டு
	பிரகாசிப்பிக்கப்பட்ட	द्वारदशं	வாசற்படியண்டை
	வனும்	अनुप्राप्तं च	வந்திருப்பவனுமான
कामदर्पमदैः	காமம், செருக்கு, தூர்	तं	அவனை
युक्तं	மரர்க்கம் இவைகளால்	कपिः	வானாரான
जिह्वताम्राय-	திறைகளுள்ளவனும்	हनुमान्	ஹனுமார்
तेक्षणं	வளைகது சிவந்த நீண்ட	ददर्श	கண்டார்.
	கண்களுள்ளவனும்		

तं पत्रवित्पे लीनः पत्रपुष्पघनावृतः । समीपमुपसङ्क्रान्तं निध्यातुमुपचक्रमे ॥ २५ ॥

पत्रवित्पे	தழை பாகத கிளையில்	समीपं	ஸமீபத்தில்
लीनः	ஓளிந்துகொண்டு	उपसङ्क्रान्तं च	வந்துசேர்ந்த அவனை
पत्रपुष्पघनावृतः	இலை, புஷ்பம் இவைக	निध्यातुं	கவனித்துப் பார்க்க
	ளால் மூடுண்டவராய்	उपचक्रमे	தொடங்கினார்.

अवेक्षमाणस्तु ततो ददर्श कपिकुञ्जरः । रूपयौवनसंपन्ना रावणस्य वरस्त्रियः ॥ २६ ॥

ततः	அக்கு	रूपयौवन-	அழகும், இளமையும்
अवेक्षमाणः तु	கவனித்துப் பார்த்துக்	संपन्नाः	வாய்ந்தவர்களான
	கொண்டே	वरस्त्रियः	சிறந்த பத்தினிகளை
कपिकुञ्जरः	வானரச்சேரல்	ददर्श	கண்டார்.
रावणस्य	ராவணனுடைய		

ताभिः परिवृतो राजा सुरूपाभिर्महायशाः । तन्मृगद्विजसङ्घुष्टं प्रविष्टः प्रमदावनम् ॥

ताभिः	அந்த	मृगद्विज-	} மிருகங்களும், பறவை
सुरूपाभिः	அழகிகளால்	सङ्घुष्टं	
परिवृतः	சூழப்பட்டவனான	तत् प्रमदावनं	அந்த அந்தப்புர உத்தி
महायशाः	பெரும்புகழ் வாய்ந்த		யான வனத்தினுள்
राजा	அரசன்	प्रविष्टः	பிரவேசித்தான்.

क्षीवो विचित्राभरणः शङ्खकर्णो महाबलः । तेन विश्रवसः पुत्रः स दृष्टो राक्षसाधिपः ॥

वृतः परमनारीभिस्ताराभिरिव चन्द्रमाः ॥ २९ ॥

तेन	அவரால்	विचित्राभरणः	அழகிய ஆபரணங்க
विश्रवसः	விசுவவரின்		ளணிந்தவனாய்
पुत्रः	புத்தரனும்	क्षीवः	வெறிகொண்டவனாய்,
महाबलः	மஹா பலவானும்	ताराभिः	நகல்கத்திரங்களால்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸாதிபனுடைய	चन्द्रमाः इव	சந்திரன் போல்,
सः	அவன்	परमनारीभिः	சிறந்த ஸ்திரீகளால்
शङ्खकर्णः	சட்டி முனைபோன்ற	वृतः	சூழப்பட்டவனாய்
	செவியனாய்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான்.

तं ददर्श महातेजास्तेजोवन्तं महाकपिः ॥ ३० ॥

महातेजाः	மஹா தேஜஸ்ஸையான	तेजोवन्तं	தேசாயுற்ற
महाकपिः	மஹாகபி	तं ददर्श	அவனைக் கண்டார்.

रावणोऽयं महाबाहु रति सञ्चिन्त्य वानरः । सोऽयमेव पुरा शेते पुरमध्ये गृहोत्तमे ॥

अवपुतो महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३१ ॥

अयं	இவன்	वानरः	வானரருமான
पुरा	இதற்கு முந்தி	हनुमान्	ஹனுமார்
पुरमध्ये	நகரினிடையில்	सः	அந்த
गृहोत्तमे	மாளிகைகளுள்	महाबाहुः	மஹாபாஹுவான
	சிறந்ததில்	अयं एव	இவனே
शेते	படுத்துறங்கிக்கொண்	रावणः इति	ராவணன் என்ற
	டிருந்தான் ;	सञ्चिन्त्य	ஸந்தேஹமறக்
महातेजाः	மிகத் தேஜஸ்ஸுடைய		தெரிந்துகொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரரும் [வரும்	अवपुतः	தன்சிறார்.

स तथाऽप्युग्रतेजाः सन्निर्भूतस्तस्य तेजसा । पत्रगुह्यान्तरे सक्तो हनुमान् संवृतोऽभवत् ॥

सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	तेजसा	தேஜஸ்ஸினால்
उग्रतेजाः सन्	உக்கிர தேஜஸ்ஸுடைய	निर्भूतः	குன்றியவனாய்
	யவர் ;	पत्रगुह्यान्तरे	இலைச்செறிவுக்குள்
तथा अपि	அப்படியிருந்தபோதி	सक्तः	அடங்கி
	னும்	संवृतः	மறைந்துகொண்டு
तस्य	அவனுடைய	अभवत्	இருந்தார்.

स तामसितकेशान्तां सुश्रोणीं संहतस्तनीम् । दिदृक्षुरसितापाङ्गामुपावर्तत रावणः ॥३३॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்	संहतस्तनीं	நெருக்கிய ஸ்தனங்க
असितकेशान्तां	கருங்குழலுள்ளவளும்		ஞடையவளுமான
असितापाङ्गां	கருக்கண்ணுள்ளவளும்	तां	அவளை
सुश्रोणीं	அழகிய நிதம்பங்க	दिदृक्षुः	காணக்கருதி
	ஞள்ளவளும்	उपावर्तत	கிட்டினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टादशः सर्गः ॥ १८ ॥

आदितः श्लोकाः 12738

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 948

एकोनविंशः सर्गः—பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ १९ ॥

तपस्विनीवर्णनम्—தபஸ்வியான ஸீதையை வர்ணித்தல்.

तस्मिन्नेव ततः काले राजपुत्री त्वनिन्दिता । रूपयौवनसंपन्नं भूषणोत्तमभूषितम् ॥ १ ॥

ततो दृष्ट्वा वैदेहीं रावणं राक्षसाधिवम् । प्रावेपत वारोहा प्रवाते कदली यथा ॥ २ ॥

राजपुत्री	ராஜகுமாரியாய்	राक्षसाधिपं	அரக்கர் வேந்தனுமாகிய
अनिन्दिता	நினைக்கிடமில்லா	रापणं	ராவணனை
वारोहा	உத்தமியான	तस्मिन् काले	அந்த ஸமயத்தில்
वैदेही तु	வைதேஹியும்	ततः एव दृष्ट्वा	அக்கிருந்தே கண்டு
भूषणोत्तम-)	சிறந்த ஆபரணங்கள்	एव ततः	உடனே அங்கேயே
भूषितं)	தரித்தவளும்	प्रवाते	பெருக்காற்றில்
रूपयौवनसंपन्नं	அழகும் இளமையும்	कदली यथा	வாழை போல
	வாய்ந்தவளும்	प्रावेपत	நடுக்கினான்

आच्छाद्योदरमुरुभ्यां बाहुभ्यां च पयोधरौ । उपविष्टां विशालार्क्षीं रुदन्तीं वरवर्णिनीम् ॥

दशश्रीवस्तु वैदेहीं रक्षितां राक्षसीगणैः । ददर्श सीतां दुःखार्तां नावं सन्नामिवार्णवे ॥

असंवृतायामासीनां धरण्यां संशितव्रताम् । छिन्नां प्रपतितां भूमौ शाखामिव वनस्पतेः ॥

मलमण्डनचित्रार्क्षीं मण्डनार्हामण्डिताम् । मृणाली पङ्कदिग्धेव विभाति न विभाति च ॥

दशश्रीवः	தசகண்டன்	उपविष्टां	உட்கார்ந்திருப்பவளும்
वरवर्णिनीं	அழகிய சீரமுடைய	राक्षसीगणैः	ராஷ்டிரிகளின் கூட்டங்
	வளும்		களால்
विशालार्क्षीं	விசாலமான கண்களு	रक्षितां	கார்க்கப்பட்டவளும்
	டையவளும்	दुःखार्तां	துக்கத்தால் வாடி
रुभ्यां	துடைகளால்		யிருப்பவளும்
वदरं	வயிற்றறையும்	रुदन्तीं	அழுதுகொண்டிருப்பவ
बाहुभ्यां	கைகளால்	अर्णवे	ஸமுத்திரத்தில் [ளும்
पयो-धरौ च	ஸ்தனங்களையும்	सन्नां नावं इव	முழுக்கிற கப்பலைப்
आच्छाद्य	மறைத்துக்கொண்டு		போலிருப்பவளும்

छिन्नां	முறித்து
भूमौ	தரையில்
प्रपतितं	விழுந்து கிடக்கிற
वनस्पतेः शाखां	மரத்தின் கிளைவை
इव	போலிருப்பவளும்
असंवृतायां	விரிப்பில்லாத
धरण्यां	வெறுத்தரையில்
आसीनां	உட்கார்ந்திருப்பவளும்
संसितवतां	கடிய விரதமுடையவளும்
मण्डनाह्यौ	அலங்காரம் செய்து கொன்னர்க்குரியவளும்
अमण्डितां	அலங்காரம் செய்து கொள்ளாமலேயே இருப்பவளும்

मलमण्डन-)	ஸ்கானம் செய்யாததா
चित्रार्द्धी)	ஆன்ன அழுக்காகிற அணியால் அழகிய திருமேனியளும்
वेदी	விதேஹ மன்னரின் புதல்வியாகிய
दीयां दृशां	வீதையைக் கண்டான் ;
तु	இக்கிளைமையில்
पङ्कजा	சேற்றால் பூசப்பட்ட
मृणाली इव	தாமரைக்கொடி போலி குக்குமவள்
विभाति	விளக்குகிறான்,
न विभाति च	விளக்காமலுமிருக் கிறான்.

समीपं राजसिंहस्य रामस्य विदितात्मनः । सङ्कल्पहयसंयुक्तैर्यान्तीमिव मनोरथैः ॥ ७ ॥
 शुष्यन्तीं रुदतीमेकां ध्यानशोकपरायणाम् । दुःखस्थान्तपश्यन्तीं रामां राममनुव्रताम् ॥
 वेष्टमानां तथाऽऽविष्टां पद्मगेन्द्रवधूमिव । धूप्यमानां ग्रहेणैव रोहिणीं धूमकेतुना ॥ ९ ॥
 वृत्तशीलकुले जातामाचारवति धार्मिके । पुनः संस्कारमापन्नां जातामिव च दुष्कुले ॥
 अभूतेजापवादेन कीर्तिं निपतितामिव । आम्रायानामयोगेन विद्यां प्रशियिलामिव ॥ ११ ॥
 सन्नामिव महाकीर्तिं श्रद्धामिव विमानिताम् । प्रज्ञामिव परिक्षीणामाशां प्रतिहतामिव ॥
 आयतीमिव विध्वस्तामाज्ञां प्रतिहतामिव । दीप्तामिव दिशं काले पूजामपहतामिव ॥ १३ ॥
 पद्मिनीमिव विध्वस्तां हतशूरां चमूमिव । प्रभामिव तमोध्वस्तामुपक्षीणामिवापगाम् ॥
 वेदीमिव परामृष्टां शान्तापग्निशिखामिव । पौर्णमासीमिव निशां राहुग्रस्तेन्दुमण्डलाम् ॥
 उत्कृष्टपर्णक्रमलां वित्रासितविहङ्गाम् । इस्तिहस्तपरामृष्टामाकुलां पद्मिनीमिव ॥ १६ ॥
 पतिशोकातुरां शुष्कां नर्शं विस्त्रावितामिव । परया मृजया हीनां कृष्णपक्षनिशामिव ॥
 सुकुमारीं सुजातार्द्धीं रत्नगर्भगृहोचिताम् । तप्यमानामिवोष्णेन मृणालीमचिरोद्धृताम् ॥
 गृहीतामालितां स्तम्भे वृथपेन विनाकृताम् । निःश्वसन्तीं सुदुःखार्तां गजराजवधूमिव ॥
 एकया दीर्घया वेण्या शोभमानामयन्नतः । नीलया नीरदापाये वनराज्या महीमिव ॥
 उपवासेन शोकेन ध्यानेन च भयेन च । परिक्षीणां कृशां दीनामल्पाहारां तपोधनाम् ॥
 आयाचमानां दुःखार्तां प्राञ्जलिं देवतामिव । भावेन रघुमुख्यस्य दशग्रीवपराभवम् ॥

समीक्षमाणां रुदतीमनिन्दितां सुपक्ष्मताम्रायतशुक्लोचनाम् ।

अनुव्रतां राममतीव मैथिलीं प्रलोभयामास वधाय रावणः ॥ २३ ॥

राजसिंहस्य	ராஜஸிங்ஹரான
विदितात्मनः	விதிகாத்தமன
रामस्य	ராமருடைய

समीपं	ஸமீபக் தக்கு
सङ्कल्पहयसंयुक्तैः	தீர்மானம் என்ற குதி ரைகள் பூட்டிய

इव }
 राहुप्ररोन्दु- }
 मण्डलां }
 पौर्णमासी
 निशां इव
 हरिःस्त- }
 परासृष्टां }
 वरकृष्णपर्वणमलां }
 विधासित- }
 विहङ्गमां }
 आकुलां
 पद्मिनीं
 इव
 पतिशोकानुरां
 शुक्लां
 विभावितां
 नदीं इव
 परया
 सृजया हीनां
 कृष्णपक्षनिशां
 इव
 सुकुमारीं
 सुजाताङ्गीं
 रत्नगर्भ- }
 गृहोचितां }
 उण्णेन
 तप्यमानां
 अचिरोद्भृतां
 सृगालीं इव
 यूथपेन
 विनाकुतां

போலும்
 ராகுக்ரஸ்த சந்திர
 பிம்பமுற்ற
 பூர்ணிமை
 இரவைப் போலும்
 யானைத் துதிக்கைகளால்
 கலக்கப்பட்டு
 பிடுங்கி எறியப்பட்ட
 இலைகளையும் புஷ்பக்
 களையுமுடைய
 பயமுறுத்தி வெருட்டப்
 பட்ட நீர் பறவைகளை
 யுமுடைய
 கலக்கிய
 தாமரைப் பொய்கையை
 போலவும்
 பதியைப் பிரிந்த துக்கத்
 தில் சூழ்ந்தியவளாய்
 வரடியிருப்பவளும்
 நீரை வெட்டிவிட்டு
 வற்றச்செய்த
 நதியைப் போலவும்
 நல்ல சரியாகும்
 ஒரு நீராடுதலுமில்லாத
 வளாய்
 கிருஷ்ணபக்ஷத்திரவை
 போன்றவளும்
 மேன்மையானவளும்
 அழகான அக்கக்க
 னுள்ளவளும்
 ரத்தின மாளிகையில்
 வசிக்கத்தக்கவளும்
 வெயிலினால்
 வரடும்
 அப்போது தான்
 பிடுங்கப்பட்ட
 தாமரைத்தண்டு
 போலும்
 ஆண் யானையோடு
 ஐயல்லாமல் செய்யப்பட்டு

गृहीतां
 रंभे
 आलितां
 सुदुःखतां
 निःश्वसनीं
 गजराजवधुं
 इव
 एकया दीघ्या
 वेश्या
 अयसतः
 शोभमानां
 नीरदापारे
 नीलया
 वनगत्या
 मही इव
 उपवासेन
 परिशीणां
 शोकेन
 कुशां
 ध्यानेन च
 भयेन च
 दीनां
 अराहारां
 दुःखतां
 तपोधनां
 प्राञ्जलिं
 देवतां
 इव
 रघुदुःखस्य
 भावेन
 दशमीवपराभं
 आयावमानां
 सुपद्म- }
 ताम्रायत- }
 शुक्लोचनां }

பிடிக்கப்பட்டு
 கம்பத்தில்
 கட்டப்பட்டு
 மிக துக்கத்தால் வருந்தி
 பெருமூச்செறிகிற
 பெண் யானையை
 போலும்
 ஒன்றையான நீளமான
 பின்னலோடு
 ஒப்பனை செய்யப்படா
 விளங்குகிறவளும் [மல்
 மழைக்கால முடிவில்
 கருகியிருக்கிற
 சோடையோடு இருக்கிற
 பூமியைப் போலவும்
 பட்டினி கிடப்பதால்
 மிக கொந்தவளும்
 சோகத்தால்
 இளைத்தவளும்
 தியானத்தாலும்
 பயத்தாலும்
 மனக் குன்றியவளும்
 உணவையே கொள்ளா
 தவளும்
 துக்கத்தால் வாடுபவ
 னும்
 ஸூரிலமே சிறத்ததாய்க்
 கொண்டவளும்
 கைகூப்பி
 இவ்வித தேவதைக்கு
 போல்
 சூராகுச்சேவ்விருக்கு
 மனதினால்
 தசகீவனுடைய
 ஸம்ஹாரத்தை
 பிரார்த்தனை செலுத்து
 கிறவளும்
 அழகான இமைகளுடன்
 சிவந்து நீண்டு விரிந்து
 வெளுத்த கண்களுடை
 யவளும்

रुदती	அழுதுகொண்டிருப்ப வளும்	अनुवतां	நம்பியவளுமான
समोक्षमाणां	சுற்றி மிரண்டு பார்த்துக் கொண்டிருப்பவளும்	अनिन्दितां	கிந்தைக்கிடமில்லா
रामं	ஸ்ரீராமரை	मैथीं	மைதினியைப் (பார்த்து),
अतीव	ஒரே உறுதியாய்	रावणः वधाय	ராவணன் இறக்கவேண் டியது காரணமாய்,
		प्रलभयामास	ஆசைப்பட்டான்.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनविंशः सर्गः ॥ १९ ॥
आदितः श्लोकाः 12761 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 971

विंशः सर्गः—இருபதாவது ஸர்க்கம். ॥ २० ॥

रावणानुनयः—ராவணனுடைய வேண்டுகோள்.

स तां पतिव्रतां दीनां निरानन्दां तपस्विनीम् । साकारैर्मधुरैर्वाक्पैर्न्यदर्शयत रावणः ॥

सः रावणः	அந்த ராவணன்,	साकारैः	யனோபிப்ராயத்தைத் தெரிவிக்கும் ஐரடைக ளுடன் கூடிய
निरानन्दां	சோகப்படுகிறவளும்	मधुः	இனிய
तपस्विनीं	தபஸ்வினியாய்	वाक्यैः	மொழிகளால்
दीनां	திகிலடைந்திருக்கிற	न्यदर्शयत	விரித்துரைத்தான்.
पतिव्रतां	பதிவ்ரதையுமான		
तां	அவளுக்கு,		

मां दृष्ट्वा नागनासोरु गूहमाना स्तनोदरम् । अदर्शनमिवात्मानं भयाभेतुं त्वमिच्छसि ॥

मां दृष्ट्वा	பாணைத்துதிக்கை போன் ற துடையுடையானே!	गूहमाना	முடிக்கொண்டவளாய்
नागनासोरु!		आरानां	உடம்பை
मां दृष्ट्वा	என்னை கண்டதும்,	अदर्शनं नेतुं	கண்களுக்குக் காணாமற் பயத்தினால் [செய்ய நினைக்கிறாய்
दं	ஓ	भयात्	பேராலும்!
स्तनोदरं	ஸ்தனங்களை யும் வயிற்றையும்	इच्छसि	
		इव	

कामये त्वां विशालाक्षि बहुमन्यस्य मां प्रिये । सर्वाङ्गुणसंपन्ने सर्वलोकमनोहरे ॥ ३ ॥

विशालाक्षि	தடக்கண்ணாய்!	सर्वलोकमनोहरे	ஸர்வலோகத்திற்கும் இனிமை பூண்டவனே!
प्रिये	பெண்மணியே!	त्वां कामये	உன்னை வேண்டுகிறேன், என்னை
सर्वाङ्गुणसंपन्ने	அங்கமெல்லாம் அழகு கிறைந்தவனே!	मां	
		बहुमन्यस्य	கொளரவப்படுத்து.

नेह केचिन्मुष्या वा राक्षसाः कामरूपिणः । व्यपसर्पतु ते सीते भयं मत्तः समुत्थितम् ॥

सीते	வீதையே!	न	இல்லை;
कामरूपिणः	காமரூபிகளாகிய	ते	உனக்கு
राक्षसाः	அரக்கர்களாவது	मत्तः	என்னிடமிருந்து
मुष्याः वा	மனிதர்களாவது	समुत्थितं भयं	விளைந்துள்ள பயம்
इह	இங்கு	व्यपसर्पतु	அடியோடு இல்லாமற் போகட்டும்.
केचिन्	ஒருவரும்		

स्वधर्मो रक्षसां भीरु सर्वथैव न संशयः । गमनं वा परस्त्रीणां हरणं संप्रमथ्य वा ॥ ५ ॥

भीरु	“ பயந்தவனே !	गमनं वा	சேருவது தானாகட்டும்
परस्त्रीणां	பிறர் மனைவிகளின்	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
हरणं वा	திருடிக்கொண்டுவரு வது தானாகட்டும்	संध्या	எப்பொழுதும்
संप्रमथ्य	பலா த்கரித்து	स्वधर्मः एव	குலதர்மமே;
		संशयः न	ஸந்தேகமில்லை.

एवञ्चैतदकामान्तु न त्वां स्पक्ष्यामि मैथिलि । कामं कामः शरीरे मे यथाकामं प्रवर्तताम् ॥

एतत्	“ மேற்சொல்லியது	कामं	இஷ்டப்படி
एवं च	மேற்சொல்லிய வண்ண மாரிருந்தும்	प्रवर्ततां	ப்ரவர்த்திக்கட்டும்;
मे शरीरे	எனது தேகத்தில்	तु	இப்படியிருந்தும்,
कामः	மன்மதன்	मैथिलि	மைதிலி!
यथाकामं	எவ்வளவு வேணுமோ அவ்வளவு	असमां	உடன்படாத
		त्वां	உன்னை
		न स्पक्ष्यामि	தொடையாட்டேன்.

देवि नेह भयं कार्यं मयि विश्वासहि प्रिये । प्रणयस्य च तत्त्वेन मैवं भूः शोकलालसा ॥

देवि	“ தேவி !	विश्वसिहि	நம்பு;
इह	இது விஷயத்தில்	तत्त्वेन	உள்ளத்தோடு
भयं	ஆபத்து விளையுமோ எனும் பிரிதிக்கு	प्रणयस्य	நேசமுது;
न कार्यं	இடமில்லை;	एवं	இப்படி
प्रिये	பெண்மணியே!	शोकलालसा	துக்கம் கொண்டாடுபவ ளாக
मयि	என் விஷயத்தில்	च मा भूः	இனிபும் இராதே.

एकवेणी धराशय्या ध्यानं मलिनमम्बरम् । अस्थानेऽप्युपवासश्च नैतान्यौपयिकानि ते ॥

एकवेणी	“ சடைதிரித்த கூந்தலும்,	अस्थाने	வினாதி
धराशय्या	தரையில் படுக்கையும்,	उपवासः	பட்டினி ஊடத்தல்,
मलिनं	அழுக்கடைந்த	एतानि च	இவை யெல்லாம்
अम्बरं अपि	வஸ்திரமும்,	ते	உனக்கு
ध्यानं	விசாரப்படுதல்,	न औपयिकानि	ஏற்றவைகள் அல்ல.

विचित्राणि च माल्यानि चन्दनान्यगरुणि च ।

विविधानि च वासांसि दिव्यान्याभरणानि च ॥ ९ ॥

महार्हाणि च पानानि शयनान्यासनानि च ।

गीतं नृत्तं च वाद्यं च लभ मां प्राप्य मैथिलि ॥ १० ॥

मैथिलि	“ மைதிலி !	अगरुणि च	அகரு (அகில்)
मां	என்னை	चन्दनानि च	சந்தனக்களையும்,
प्राप्य	அங்கீகரித்து;	विविधानि	பற்பல
विचित्राणि	விசித்திர	वासांसि च	கல்லாடைகளையும்,
माल्यानि च	மாலைகளையும்	दिव्यानि	திவ்யமான

आनरणानि च श्रुप्राणकंकणायुम्,
महाह्राणि विलियुयार्कत
पानानि मत्तुक्कणायुम्,
शयनानि च पडुक्ककणायुम्

आसनानि च श्रुஸனக்கணையும்
गीतं नृत्तं பாடலையும் ஆடலையும்
वाद्यं வாத்தியத்தையும்
लभ பெறு.

स्त्रीरत्नमसि मैवं भूः कुरु गात्रेषु भूषणम् । मां प्राप्य हि कथं नु स्यास्त्वमनर्हा सुविग्रहे ।

சுவிஐரே "ஸுந்தரர்க்கீ!
சூரத் தசு பெண்மணியாயிருக்கின்
கயம் னு எதலுல் [ரூய்;
த் தனறா நீ கொண்டாடப்படாத
ஸா: இருக்கிறாய்? [வளரய்

ஏவ் மா னு: இப்படி இராதே;
மா் றி னாய் என்னையே அங்கீகரித்து,
கா்து அக்கக்களில்
னூஷண ஆபாணத்தை
கூர இட்டுக்கொள்.

इदं ते चारु सजातं यौवनं व्यतिवर्तते । यदतीतं पुनर्नैति स्रोतः शीघ्रमपामिव ॥ १२ ॥

தே சஜாத் "உனக்கு இருக்கிற
சாரு அருமையான
इदं यौवनं இந்த யௌவன தசை,
शीघ्रं வெகு வேகமாய்
व्यतिवर्तते கழிந்துகொண்டு வரு
கிறது;

அதாத் கடந்துபோன
யவ் இந்த அது,
அபா் ஜலத்தின்
சூத: இவ் பெருக்கைப்போல்,
புன: திரும்பி
ந எதி வராது.

त्वां कृत्वोपरतो मन्ये रूपकर्ता स विश्वसृक् । न हि रूपोपमा त्वन्या तवास्ति शुभदर्शने ॥

சுபதர்சனே "காணற்கிணியவனே!
தவ உனது
ரூபுஐமா அழகிற்கிணையாய்
அந்யா னு ந அரித வேற ஒருவரும் இல்லை;
றி ஆதலால்,
ரூபகரா் ரூபகர்த்தரவான

ச: விஷவசுக் அந்த பிரம்மன்,
த்வா உன்னை
கூர்வா ஸ்ருஷ்டித்து,
உபரத: தன் தொழிலை விட்டு
விட்டானென்று
மந்யே கிணைக்கிறேன்.

त्वां समासाद्य वैदेहि रूपयौवनशालिनीम् । कः पुमानतिवर्तेत साक्षादपि पितामहः ॥

வீதேறி வைதேறி!
பிதாமற: அபி பிதாமகனுள்பட
க: புமான் எந்த புருஷன்,
ரூபயௌவ- } அழகும், இளமையும்
சாலினி } அமைந்து விளங்கும்

த்வா உன்னை
சாக்ஷா ப்ரத்யக்ஷமாய்
சமாசாடிய கண்டு,
அதிவர்தேத விட்டு அப்பால்
போவான்?

यद्यत् पश्यामि ते गात्रं शीतांशुसदृशानने । तस्मिस्तस्मिन् पृथुश्रोणि चक्षुर्मम निबध्यते ॥

சீதா்ஷு- } குளிர்ந்த சந்திரன்
சடூசானனே } போன்ற முகமுடைய
வனே!
பூதுஷ்ரணி பருத்த நிதம்பமுடைய
தே உனது [வனே!
யதத் எந்தெந்த
கிறது.

கா்ஷ அவயவத்தை
பட்யாமி பார்க்கிறேனோ,
தரிமந் தரிமந் அதிலகிலேயே
மம க்ஷு: எனது கண்
நிபடியதே கட்டுப்பட்டு நின்றுகிடு
கிறது.

भव मैथिलि भार्या मे मोहमेनं विसर्जय । बहीनामुत्तमस्त्रीणां ममाग्रमहिषी भव ॥ १६ ॥

மேயிலி	“ மைதிலி!	भव	ஆகு;
एनं	இந்த	मम	என்னுடைய
मोहं	வருத்தமுறலை	बहीनां	அனேக
विसर्जय	விட்டுவிடு;	उत्तमस्त्रीणां	உத்தம ஸ்திரீகளுக்கு
मे	எனக்கு	अग्रमहिषी	முதல் தேவியாய்
भार्या	பத்தினியாக	भव	எனக்கு

लोकेभ्यो यानि रत्नानि संप्रमथ्य हृतानि मे । तानि ते भीरु सर्वाणि राज्यं चैतदहं च ते ॥

भीरु	“ பயப்படும் ஸ்வபாவ முன்னவனே!	तानि सर्वाणि	அவைகள் எல்லாம்
लोकेभ्यः	லோகங்களிலிருந்து	ते	உனக்கே;
यानि	எந்த	एतत्	இந்த
रत्नानि	ரத்தினங்கள்	मे	எனது
संप्रमथ्य	பலா த்கரித்து	राज्यं	ராஜ்யமும்
हृतानि	கொண்டு வரப்பட்ட னவோ,	अहं च	நானும்
		ते च	உன்னுடையதே.

विजित्य पृथिवीं सर्वां नानानगरमालिनीम् । जनकाय प्रदास्यामि तव हेतोर्विलासिनि ॥

विलासिनि	“ பிறரை மோ ஹிக்கச் செய்யும் பெண்மணியே!	विजित्य	வென்று,
नानानगर-)	பற்பல நகரங்கள்	तव	உனது
मालिनीं)	சூழ்ந்த	हेतोः	நிமித்தமாய்
सर्वा पृथिवीं	எல்லா பூமியையும்	जनकाय	ஜனகனுக்கு
		प्रदास्यामि	கொடுப்பேன்.

नेह पश्यामि लोकेऽन्यं यो मे प्रतिबलो भवेत् । पश्य मे सुमहदीर्यमपतिद्वन्द्वमाहवे ॥ १७ ॥

मे	“ எனக்கு	न पश्यामि	நான் அறிவேன்;
प्रतिबलः	நிகரான வலியுள்ளவன்	आहवे	யுத்தத்தில்
यः	எவன்	अपतिद्वन्द्वं	ஒருவரும் எதிரியாய் சிந்தமுடியாத
भवेत्	இருக்கிறானே,	मे सुमहत्	எனது மிகப் பெரிய
अन्यं	அந்த வேறொருவனை	वीर्यं	வீரயத்தை
इह	இந்த	पश्य	கிணத்தப் பார்.
लोके	உலகத்தில்		

असकृत् संयुगे भग्ना मया विमृदितध्वजाः । अशक्ताः पत्यनीकेषु स्थातुं मम सुरासुराः ॥

सुरासुराः	“ தேவர்களும் அஸுரர் களும்	संयुगे	யுத்தத்தில்
मम	எனக்கு	मया	என்னால்
प्रति	எதிராக	विमृदि-)	கொடிகள் முறிக்கப்பட்
अनीकेषु	ஸையங்களில்	ध्वजाः)	டவர்களாய்,
स्थातुं	நிற்க	असकृत्	எத்தனையோ தடவை
अशक्ताः	திறமற்றவர்களாய்,	मयाः	அடித்து வெருட்டப்பட் டார்கள்,

इच्छ मां क्रियतामद्य प्रतिकर्म तवोत्तमम् ॥ २१ ॥

மா இச்ச	"என்னை ஆங்குகரி;	प्रतिकर्म	அலங்காரம்
तव	உனக்கு	अद्य	இப்பொழுதே
उत्तमं	மேலான	क्रियताम्	செய்விக்கப்படட்டும்.

सप्रभाण्यवसज्यन्तां तवाङ्गे भूषणानि च । साधु पश्यामि ते रूपं संयुक्तं प्रतिकर्मणा ॥

तव अङ्गे	"உனது சரீரத்தில்,	संयुक्तं	கூடிய
सप्रभाणि	காந்திகளோடு கூடிய	ते	உனது
भूषणानि च	பூஷணங்களும்	रूपं	அழகை,
अवसज्यन्तां	அலங்கரிக்கப்படட்டும்;	साधु	கண்குளிர
प्रतिकर्मणा	அலங்காரத்துடன்	पश्यामि	பார்க்கிறேன்.

प्रतिकर्माभिसंयुक्ता दाक्षिण्येन वरानने । भुङ्क्ष्व भोगान् यथाकामं पिव भीरु रमस्व च ॥

वरानने	"ஸுந்தரமுனி!	भोगान्	பேரகங்களை
भीरु	பயப்படும் ஸ்வபாவமுள் எவனே!	भुङ्क्ष्व	உனக்கு சொந்தமாக்கிக் கொள்;
दाक्षिण्येन	அன்போடு	पिव	கண்டு களி;
प्रतिकर्माभि- संयुक्ता	} கன்றாய் அலங்கரிக்கப் பட்டவளாய்	यथाकामं च	வேண்டியபடியும்
		रमस्व	திரும்பி அடை.

यथेष्टं च प्रयच्छ त्वं पृथिवीं वा धनानि च । रमस्व मयि विस्रब्धा घृष्टमाज्ञापयस्व च ॥
मत्प्रभावाल्ललन्त्याश्च ललन्तां वान्धवास्तव ॥ २४ ॥

यथेष्टं	"இஷ்டம்போல்,	रमस्व	பிரியமா விரு;
पृथिवीं वा	பூமியையும்	एष्टं च	தேரியமாய்
धनानि च	தனங்களையும்	आज्ञापयस्व च	ஆக்ஞைசெய்;
त्वं	நீ	ललन्त्याः	ஸுகமனுபவிக்கிற
प्रयच्छ	தானஞ்செய்;	तव	உனது
मयि	என்னிடத்தில்	वान्धवाः	பந்துக்கள்
विस्रब्धा	விச்வாஸம் வைத்தவ ளாய்	मत्प्रभावात्	எனது பிரபாவத்தினால்
		ललन्ताम्	ஸுகிக்கட்டும்.

ऋद्धिं ममानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे यशश्च मे । किं करिष्यसि रामेण सुभगे चीरवाससा ॥

भद्रे	"நல்லாய்!	अनुपश्य	பார்;
मम	எனது	सुभगे	தையலாள்!
ऋद्धिं	பெருமையையும்	चीरवाससा	மர உரியடுத்த
श्रियं	செல்வத்தையும்	रामेण	ராமனோடு,
मे यशः च	எனது புகழையும்	किं	என்ன
त्वं	நீ	करिष्यसि	செய்யப்போகிறாய்?

निक्षिप्तविजयो रामो गतश्रीर्वनगोचरः । व्रती स्थण्डिलशायी च शङ्के जीवति वा न वा ॥

रामः "रामன்
निक्षिप्तविजयः வெற்றியழிந்தவன்,
गतश्रीः செல்வமழிந்தவன்,
वनगोचरः காட்டில் திரிகிறவன்,
व्रती வீரகம் பூண்டவன்,

स्थण्डिलशायी தரையில் படுப்பவன்,
च மேலும்
जीवति वा உயிருடனிருக்கிறானே,
न वा இல்லையோ,
शङ्के ஸந்தேஹிக்கிறேன்.

न हि वैदेहि रामस्त्वां द्रष्टुं वाऽप्युपलस्यते

वैदेहि "வைதேஹி!
पुरोवलाकैः முன்னால் கொக்குகள்
நிறைந்தும்,
असितैः கறுத்த மிருக்கிற
मेवैः மேகங்களால்
आवृतां மூடுண்ட

पुरावलाकैरसितैर्मेवैर्ज्योत्स्नामिवावृताम् ॥

ज्योत्सां நிலாலை
इव போல்,
रामः वा ராமனும்
त्वां உன்னை
द्रष्टुं अपि காணவும் கூட
न उपलस्यते हि முடியாதே.

न चापि मम हस्तात्त्वां प्राप्तुमर्हति राघवः

अपि च "மேலும்
हिरण्यकशिपुः ஹிரண்யகசிபு,
इन्द्रहस्तगतां இந்திரன் கையிலகப்
பட்ட

हिरण्यकशिपुः कीर्तिमिन्द्रहस्तगतामिव ॥

मम हस्तात् எனது கையினின்று
त्वां உன்னை
प्राप्तुं மீட்டுக்கொள்ள
राघवः ராகவன்
न अर्हति செயலற்றிருக்கிறான்.

कीर्तिं इव कीर्त्तियைப் போல்,

चारुस्मिते चारुदति चारुनेत्रे विलासिनि । मनो हरसि मे भीरु सुपर्णः पन्नगं यथा ॥

भीरु "பயப்படும் ஸ்வபாவ
முன்னவனே!
चारुस्मिते அழகிய புன்னகையுடைய
யவனே!
चारुदति அழகிய பற்களுடைய
வனே!
चारुनेत्रे அழகிய கண்களுடைய
வனே!

विलासिनि பிறரை மோஹிக்கச்
செய்யும் பெண்மணியே!
सुपर्णः கருடன்
पन्नगं ஸர்ப்பத்தை
यथा போல்,
मे எனது
मनः மனதை
हरसि கொள்ளை கொள்கிறாய்.

क्लिष्टकौशेयवसनां तन्वीमप्यनलंकृताश् । त्वां दृष्ट्वा स्वेषु दारेषु रतिं नोपलभाम्यहम् ॥

क्लिष्टकौशेय- } "அழுக்குற்று நலிந்த
वसनां } பட்டாடை உடுத்திய
வளரையும்
अनलंकृतां அலங்காரம் செய்து
கொள்ளாதவளரையும்
तन्वी மெலிந்தவளரையும்
अपि (அ)ந்தும்

त्वां दृष्ट्वा உன்னை கண்டபிறகு
स्वेषु என் சொந்த
दारेषु பத்தினிகளிடத்தில்
अहं நான்
रतिं இன்பத்தை
न उपलभामि சிறிதும் அடையாதிருக்கிறேன்.

अन्तःपुरनिवासिन्यः स्त्रियः सर्वगुणान्विताः । यावत्यो मम सर्वासामैश्वर्यं कुरु जानकि ॥

மம எனது
 अन्तःपुर- } அந்தப்புரத்திலிருக்கும்
 निवासिन्यः }
 सर्वगुणान्विताः சகல குணங்களும்மை
 யப்பெற்ற

स्त्रियः ஸ்திரீகள்
 यावत्यः எவ்வளவோ
 सर्वासां அவர்களனைவர்க்கும்
 जानकि ஜானகி!
 ऐश्वर्यं कुरु அரசு புரிவதை வகி.

मम ह्यसितकेशान्ते त्रैलोक्यप्रवराः स्त्रियः । तास्त्वां परिवरिष्यन्ति श्रियमप्सरसो यथा ॥

असितकेशान्ते “சருக்குழலாய்!
 मम स्त्रियः எனது பத்தினிகள்
 त्रैलोक्यप्रवराः மூன்றுலகங்களிலும்
 சிறந்தவர்கள்;
 ताः हि அவர்களும்

श्रियं ஸ்ரீமஹாலக்ஷ்மிக்கு
 अप्सरसः அப்ஸரசுக்கள்
 यथा போல்,
 तां परिवरिष्यन्ति உனக்குப் பணிவிடை
 செய்வார்கள்.

यानि वैश्रवणे सुभ्रु रत्नानि च धनानि च ।

तानि लोकांश्च सुश्रोणि मां च भुङ्क्ष्व यथासुखम् ॥ ३३ ॥

सुभ्रु “அழகிய புருவங்களு
 டையவளே!
 सुश्रोणि அழகிய நிதம்பங்க
 ளுடையவளே!
 वैश्रवणे குபேரனிடத்தில்
 यानि எந்தெந்த

रत्नानि च ரத்தினங்களும்
 धनानि च செல்வங்களும்மோ
 तानि அவைகளையும்
 लोकांश्च லோகங்களையும்
 मां च என்னையும்
 यथासुखं भुङ्क्ष्व இஷ்டமாய் அடைக.

न रामस्तपसा देवि न बलेन न विक्रमैः । न धनेन मया तुल्यस्तेजसा यशसाऽपि वा ॥

देवि “தேளி!
 रामः ராமன்
 तेजसा தேஜஸ்ஸினாலும்
 यशसा புகழாலும்
 धनेन தனத்தாலும்
 मया तुल्यः என்றோடு மமானன்

न ஆகான்;
 अपि वा அல்லது
 तपसा न தபஸ்ஸினாலும் ஆகான்;
 बलेन न பலத்தினாலும் ஆகான்;
 विक्रमैः ஆண்மைகளினாலும்
 न ஆகான்.

पिव विहर रमस्व भुङ्क्ष्व भोगान् धननिचयं प्रदिशामि मेदिनीश्च ।

मयि लल ललने यथासुखं त्वं त्वयि च समेत्य ललन्तु वान्धवास्ते ॥ ३५ ॥

ललने “பெண்மணியே!
 धननिचयं தனக்குவியலையும்
 मेदिनीं च பூமியையும்
 प्रदिशामि அர்ப்பணம் செய்துவிடு
 त्वं நீ [கிறேன்;
 भोगान् போகங்களையும்
 भुङ्क्ष्व உனக்குச் சொந்தமாக
 पिव கண்டு களி; [கிக்கொள்;

मयि என்னிடத்தில்
 यथासुखं विहर இஷ்டமாய் வாணம்செய்;
 रमस्व பிரியமாயிரு;
 लल ललने விளையாடு;
 त्वं वान्धवाः च உனது பந்துக்களும்
 त्वयि உன்னிடத்தில்
 समेत्य சேர்ந்து
 ललन्तु இன்பமடைவார்களாக.

कुसुमिततरुजालसन्तानि भ्रमरयुतानि समुद्रतीरजानि ।

कनकविमलहारभूषिताङ्गी विहर मया सह भीरु काननानि ॥ ३६ ॥

भीरु	} “ அச்சமுற்றவனே ! ஸ்வரணமயமான நிர்மல முத்துஹாரங்களால் அலங்கரித்த அக்க முடையவளாய்	भ्रमरयुतानि	வண்டுகள் மேய்கின்ற
कनकविमल- हारभूषिताङ्गी		कुसुमिततरु- जालसन्तानि	समुद्रतीरजानि
		काननानि	தோட்டங்களில்
		मया सह	என்றோடு கூட
		विहर	உலாவி மகிழ்

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे विंशः सर्गः ॥ २० ॥

आदितः श्लोकाः 12797

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1007

एकविंशः सर्गः—இருபத்தொராவது ஸர்க்கம். ॥ २१ ॥

रावणतिरस्करणम्—ராவணனைத் திரஸ்க்கரித்தல்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सीता रौद्रस्य रक्षसः । आर्ता दीनस्वरा दीना प्रत्युवाच शनैर्वचः ॥

रौद्रस्य	கொடிய	दीना	நடுகடுக்கினவளாய்
रक्षसः	அரக்கனான	दीनस्वरा	தவனி ஒடுக்கியவளாய்
तस्य	அவனுடைய	वचः	நற்போதையை
तत् वचनं	அம்மொழியை	शनैः	ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
श्रुत्वा सीता	கேட்டு லீதை	प्रत्युवाच	மறுமொழியாய்
आर्ता	தன்பமுற்றவளாய்		அறிவித்தாள்.

दुःखार्ता रुदती सीता वेपमाना तपस्विनी । चिन्तयन्ती वरारोहा पतिमेव पतिव्रता ॥
तृणमन्तरतः कृत्वा प्रत्युवाच शुचिस्मिता ॥ २ ॥

वरारोहा	ஸௌந்தர்யவதியும்	रुदती	அழுபவளாய்
तपस्विनी	தவம் பூண்டவளும்	वेपमाना	நடுகடுக்கியவளாய்
पतिव्रता	கற்புடையவளும்	तृणं	ஓர் துரும்பை
पति एव	பர்த்தாவையே	अन्तरतः	இடையில்
चिन्तयन्ती	சியாளித்துக் கொண் டிருப்பவளுமான	कृत्वा	கின்ளிப்போட்டு
सीता	லீதை	शुचिस्मिता	புன் சிறிப்புடையவளாய்
दुःखार्ता	துக்கத்தில் முழுகியவ ளாய்	प्रत्युवाच	பதிலுரைமொழிந்தாள் :

निवर्तय मनो मत्तः स्वजने क्रियतां मनः । न मां प्रार्थयितुं युक्तस्त्वं सिद्धिमिव पापकृत् ॥

मत्तः	“என்னிடத்திலிருந்து	मां त्वं	என்னை நீ
मनः	மனத்தை	प्रार्थयितुं	பிரார்த்திக்க
निवर्तय	திருப்பிக்கொள் ;	पापकृत्	பாவம் செய்தவன்
स्वजने	உன் இனத்தினிடத்தில்	सिद्धिं	மோசூத ஸித்தியை
मनः	மனது	इव	போல்
क्रियतां	காட்டப்படும் ;	न युक्तः	அணர்ஹன்.

अकार्यं न मया कार्यमेकपन्नया विगर्हितम् । कुलं संप्राप्तया पुण्यं कुले महति जातया ॥

महति कुले	“மஹத்தான குலத்தில்	मया	என்றால்
जातया	பிறந்தவளும்	एकपन्नया	பதிரிரதையினால்
पुण्यं कुलं	புண்ணியமான குலத்தில்	विगर्हितं	நிவேதிக்கப்பட்ட
संप्राप्तया	வாழ்க்கைப்பட்டவளு	अकार्यं	பெரும்பாவத் தொழில்
	மான	न कार्यं	செய்யத்தகாதது.”

एवमुक्त्वा तु वैदेही रावणं तं यशस्विनी । राक्षसं पृथतः कृत्वा भूयो वचनमब्रवीत् ॥

यशस्विनी	யசஸ்ஸிவியான	एवं	மேற் சொல்லியவண்ணம்
वैदेही	வைதேஹி	उच्यथा	உறி
रावणं राक्षसं तु	ராவண அரக்கனையும்	तं	அவனுக்கு
पृथतः कृत्वा	அலகியம் செய்து	वचनं	நற்போதனையை
	(முகத்தைத் திருப்பிக்	भूयः	இன்னும் விஸ்தாரமாய்
	கொண்டு)	अब्रवीत्	அறிவித்தாள் :

नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव । साधुधर्ममवेक्षस्व साधु साधुव्रतं चर ॥ ६ ॥

सती	“நிர்த்தோஷியான	न	இல்லை ;
परभार्या	அயலான் மனைவியாகிய	साधुधर्म	சான்றோர் அறத்தை
अहं	நான்	अवेक्षस्व	ஜாக்கிரதையாய்க் காப்
तव	உன்னுடைய		பாற்று ;
औपयिकी	கிரமமாய் அடையப்	साधुव्रतं	சான்றோர் ஒழுக்கத்தை
	பட்ட	साधु	ஜாக்கிரதையாய்
भार्या	மனைவிகளில் ஒருத்தி	चर	அனுஸரித்து நட.

यथा तव तथाऽन्येषां दारा रक्षया निशाचर । आत्मानमुपमां कृत्वा स्वेषु दारेषु रम्यताम् ॥

निशाचर	“ஒநிசாசரனே !	आत्मानं	தன்னையே
तव दाराः	உனது மனைவிகள்	उपमां	உவமையாக
यथा तथा	எப்படியோ அப்படியே	कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு
अन्येषां	பிறர்களுடையவர்களும்	स्वेषु	தனக்குரிய
रक्षयाः	ஜாக்கிரதையாய்க் காப்	दारेषु	மனைவிகளிடத்தில்
	பாற்றப்பட வேண்டி	रम्यताम्	திருப்தி அடையவேண்
	யவர்கள் ;		டும்.

अतुष्टं स्वेषु दारेषु चपलं चलितेन्द्रियम् । नयन्ति निकृतिप्रज्ञं परदाराः पराभवम् ॥ ८ ॥

स्वेषु	“ தனது	चपलं	முன்பின் யோசியாத
दारेषु	மனைவியர்களிடத்தில்		துடுக்களுக்கு
अतुष्टं	திருப்தி யடையாதவனாய்	परदाराः	பிறர் மனைவிகள்
निकृतिप्रज्ञं	தூர்புத்தி யுடையவனாய்	परामयं	நாசத்தை
चलितेन्द्रियं	புலன்களைத் தடுமாற விட்ட	नयन्ति	கூடவே கொண்டுவரு கிறார்கள்.

इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे । तथा हि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता ॥

इह	“ இங்கே	तथा हि	ஏனென்றால்
सन्तः	நல்வழி காட்டும் ஞானி	ते	உனது
न सन्ति वा	இல்லா யென்ன? [கள்	बुद्धिः	புத்தி
सतः	தர்மாத்மாக்களை	आचारवर्जिता	சிவ்ந்தசாரமற்றதாய்
न अनुवर्तसे वा	நீ அனாதரவு செய்து கடந்து வருகிறாயா என்ன?	विपरीता	தலைகீழாக மாறிவிடுக் கிறது.

वचो मिथ्याप्रणीतात्मा पथ्यमुक्तं विचक्षणैः । राक्षसानामभावाय त्वं वा न प्रतिपद्यसे ॥

मिथ्या- प्रणीतात्मा } त्वं विचक्षणैः	“ திருட்டு வழிகளிலேயே நாட்டும் மனத்தனான நீ வரும் கேடை முன்னமே அறிந்து எச்சரிக்கை செய்யும் பெரியோர் களால்	पथ्यं	ஹி தமான
		वचः	ஆலோசனையை
		राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய
		अभावाय	அழிவுகாரணமாய்
		न प्रतिपद्यसे वा	எற்றக்கொள்ளாமல் மீறி கடந்து வருகிறாய் போனாய்?
उक्तं	உரைக்கப்பட்ட		

अकृतात्मानमासाद्य राजानमनये रतम् । समृद्धानि विनश्यन्ति राष्ट्राणि नगराणि च ॥

समृद्धानि	“ செழிப்பான	राजानं	அரசனை
राष्ट्राणि	தேசங்களும்	आसाद्य	அடைந்து
नगराणि च	பட்டணங்களும்	विनश्यन्ति	இருந்த இடம் தெரியா மல் அழிந்து போகின் றன.
अनये	அறிவாயத்தில்		
रतं	மனஞ்செலுத்தும்		
अकृतात्मानं	மூடாத்மாவான		

तथेयं त्वां समासाद्य लङ्का रत्नौघसङ्कुला । अपराधात्तवैकस्य नचिराद्दिनशिष्यति ॥

तथा	“ அவ்வண்ணமே	एकस्य	ஒருவனுடைய
रत्नौघसङ्कुला	ரத்தினராசிகள் நிறைந்த	अपराधात्	டாபக்கொழிலால்
इयं लङ्का	இந்த லங்கை	नचिराद्	வினாவில்
त्वां समासाद्य	உன்னை அடைந்து	विनश्यति	அழிவடையப்போகின் றது.
एव	உன்		

स्वकृतेर्हन्यमानस्य रावणादीर्घदर्शिनः । अभिनन्दन्ति भूतानि विनाशे पापकर्मणः ॥

रावण	" ராவண !	पापकर्मणः	பாபகர்மண—ய
स्वकृतेः	தனது செய்கைகளால்	विनाशे	நாசனியதயத்தில்
हन्यमानस्य	மாண்டுபோகின்ற	भूतानि	பிராணிகள்
अदीर्घदर्शिनः	முன்போசனையற்ற	अभिनन्दन्ति	மகிழ்கின்றன.

एवं त्वां पापकर्माणं वक्ष्यन्ति निकृता जनाः । दिष्ट्यैतद्व्यसनं प्राप्तो रौद्र इत्येव हर्षिताः ॥

एवं	" இவ்வண்ணமே	एतत् व्यसनं	இந்த நாசத்தை
पापकर्माणं	பாபகர்மத்தியனான	दिष्ट्या	தெய்வாதினத்தால்
त्वां एव	உன்னையே	प्राप्तः	பெற்றான்
निकृताः	திரஸ்கரிக்கப்பட்ட	इति	என்று
जनाः	பிராணிகள்	हर्षिताः	ஸந்தேசாவுமடைந்தவர்
रौद्रः	' கொடியன்	वक्ष्यन्ति	நிச்சிப்பார்கள். [களாய்

शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा । अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा ॥

ऐश्वर्येण	" அரசாட்சியினாலாவது	भास्करेण प्रभा	சூரியனோடு காந்தி
धनेन वा	தனத்தினாலாவது	यथा	எப்படியோ அப்படியே
लोभयितुं	கிரமவழி மீறி நடக்க	अहं	நான்
शक्या	செய்யக்கூடியவள்	राघवेण	ஸ்ரீராமரோடு
न अहं	நானல்ல ;	अनन्या	வேறானவளல்ல.

उपधाय भुजं तस्य लोकनाथस्य सत्कृतम् । कथं नामोपधास्यामि भुजमन्यस्य कस्यचित् ॥

लोकनाथस्य	" லோகநாதரான	कस्यचित्	ஒரு
तस्य	அவருடைய	अन्यस्य	அன்யனுடைய
सत्कृतं भुजं	பூஜிக்கப்பட்ட புஜத்தை	भुजं	கையை
उपधाय	தையணியாகக் கொண்	कथं नाम	எப்படித்தான்
	டிருந்து	उपधास्यामि	கிட்டவிடுவேன் ?

अहमौपयिकी भार्या तस्यैव वसुधापतेः । व्रतस्नातस्य धीरस्य विचेव विदितात्मनः ॥

अहमौपयिकी	" அஹதங்களைப் பரிபூர்ண	अहं	நான்
भार्या	மாய் அனுஷ்டித்து	वसुधापतेः	பூபதியான
तस्यैव	ஆத்ம ஞானமுடைய	तस्य एव	அவருக்கே
वसुधापतेः	ஞானியினுடைய	औपयिकी	இசைந்த
विचेव	விதையை போல்	भार्या	மணியாள்.

साधु रावण रामेण मां समानय दुःखिताम् । वने वाशितया सार्धं करेण्वेव गजाधिपम् ॥

साधु	" ராவண,	करेण्वेव	பெண்யானையோடு
दुःखितां	துன்புற்ற	गजाधिपं इव	மத்த கஜத்தை போல
मां	என்னை	रामेण सार्धं	ஸ்ரீராமரோடு கூட
वने	காட்டில்	समानय	சேர்த்துவிடு,
वाशितया	காமுகியான	साधु	நல்லது.

मित्रमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता । वधञ्चानिच्छता घोरं त्वयाऽसौ पुरुषर्षभः ॥

विदितः स हि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः ॥ १९ ॥

तेन मैत्री भवतु ते यदि जीवितुमिच्छसि ॥ २० ॥

प्रसादयस्व त्वं चैनं शरणागतवत्सलम् ॥ २१ ॥

मां चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमर्हसि ॥ २२ ॥

அஸ்ரீ ராம: " இந்த ஸ்ரீராமர்
புருஷர்ஷம: புருஷோத்தமர்,
धर्मज्ञ: தர்மமறிந்தவர்;
स: हि அவரோதாம்
शरणागत- } தம்மைப் புகலடைந்த
वत्सल: } வர்களிடம் வாத்ஸல்ய
முள்ளவரென

विदितः எங்கும் பிரனித்தி பெற்
जीवितुं உயிரோடிருக்க [றவர்;
इच्छसि यदि निரும்புவாயானால்
तेन அவரோடு
मैत्री கூட்டுறவு
ते भवतु உணக்கு ஏற்பட்டும்.
त्वं நீ

शरणागतवत्सलं தம்மைப் புகலடைந்தவர்
களிடம் வாத்ஸல்ய
முள்ளவரை
प्रसादयस्व கடாகழிக்கப் பிரார்த்த
தித்து வேண்டிக்கொள்;

स्थानं குறையற்ற வாழ்வை
परीप्सता வேண்டுகிறவனும்
घोरं கோரமான
वधं கொடுையை
अनिच्छता च தவிர்த்துகொள்ளா
வேண்டியவனுரான

त्वया உன்னாலே
एनं இவரை
मित्रं ஸகாயராக
कर्तुं செய்துகொள்ள
मौपयिकं ஒர் உபாயமுண்டு;
प्रयतः இந்திரிய அடக்கத்தை
भूत्वा ஆகி [உடையவனாக
मां என்னை
अस्मै அவரிடம்
च च சகூணமே
निर्यातयितुं திருப்பிக்கொண்டுபோய்
विदुहिद
अर्हसि நீ நிச்சயிக்கவேண்டியது.

एवं हि ते भवेत् स्वस्ति संप्रदाय रघूत्तमे । अन्यथा त्वं हि कुर्वाणो वधं प्राप्स्यसि रावण ॥

रावण " ஓ ராவண!
एवं இப்படியே
रघूत्तमे ரகூத்தமரிடத்தில்
संप्रदाय ஒப்புவித்து
हि ते அதனால் உணக்கு
स्वस्ति ஸுகமான வாழ்வு

भवेत् விளையும்;
अन्यथा மாநி
कुर्वाणः செய்கிற
त्वं நீ
वधं மாணத்தையே
प्राप्स्यसि பெறுவாய்.

वर्जयेद्ब्रह्मसृष्टं वर्जयेदन्तकश्चिरम् । त्वद्विधं तु न संक्रुद्धो लोकनाथः स राघवः ॥ २४ ॥

उसृष्टं " பிரயோசிக்கப்பட்ட
वज्रं வஜ்ராயுதம்
वर्जयेत् விட்டாலும் விடும்,
अन्तकः யமன்
चिरं நெடுநாள்
वर्जयेत् விட்டாலும் விடுவான்,

सः लोकनाथः அந்த லோகநாதரான
राघवः ஸ்ரீராகவர்
संक्रुद्धः तु கோபம் கொண்டவராக
கில்
त्वद्विधं உன்னைப்போன்றவனை
न விடார்.

रामस्य धनुषः शब्दं श्रोष्यसि त्वं महास्वनम् । शतक्रतुविसृष्टस्य निर्घोषमशनेरिव ॥

शतक्रतुविसृष्टस्य “இந்திரனால் விடப்பட்ட
 अशनेः இடியினுடைய
 निर्घोषं इव முழக்கத்தை போல்
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

धनुषः தனுஸ்ஸின்
 शब्दं டங்கார சப்தமான
 महास्वनं பேரொலியை
 एवं श्रोष्यसि நீ கேட்கப் போகிறாய்.

इह शीघ्रं सुपर्वाणो ज्वलितास्या इवोरगाः । इषवो निपतिष्यन्ति रामलक्ष्मणलक्षिताः ॥

रामलक्ष्मण- } “ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
 लक्षिताः } ளால் குறிவைத்துப்
 போடப்பட்ட
 सुपर्वाणः நல்ல கணுக்களையுடைய
 ज्वलितास्याः முகத்தில் விடிந்தீ யெரி
 யும்

इषवः பாணங்கள்
 उरगाः ஸர்ப்பங்கள்
 इव போல்
 शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
 इह இங்கே
 निपतिष्यन्ति விழப்போகின்றன.

रक्षांसि परिनिघ्नन्तः पुर्यापस्यां समन्ततः । असंपातं करिष्यन्ति पतन्तः कङ्कवाससः ॥

पतन्तः “விழுகின்ற
 कङ्कवाससः கழுத இறகு பூண்ட
 பாணங்கள்
 रक्षांसि அரக்கர்களை
 परिनिघ्नन्तः கொல்லுபவைகளாய்

अस्यां पुर्यां இந்த நகரத்தில்
 समन्ततः எங்கும்
 असंपातं பாணம் விழாத இடமே
 யில்லாததாக
 करिष्यन्ति செய்யப்போகின்றன.

राक्षसेन्द्रमहासर्पान् स रामगरुडो महान् । उद्धरिष्यति वेगेन वैनतेय इवोरगान् ॥ २८ ॥

वैनतेयः “கருடன்
 उरगान् इव ஸர்ப்பங்களைப் போல்
 महान् மிக உயிமைபொருந்திய
 सः रामगरुडः அந்த ஸ்ரீராமகருடர்

राक्षसेन्द्र- } ராசுஷஸ ச்ரேஷ்டர்களா
 महासर्पान् } கிய பெரும்பாம்புகளை
 वेगेन விரைவில்
 उद्धरिष्यति நாசஞ்செய்யப்போகிறார்.

अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिन्दमः । असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः ॥

असुरेभ्यः “அஸூரர்களிடமிருந்து
 दीप्तां ஒளி சிறந்த
 श्रियं திருவை
 विष्णुः ஸ்ரீமஹா விஷ்ணு
 त्रिभिः क्रमैः மூன்று அடிகளால்
 इव போல்

भर्ता நாயகர்
 अरिन्दमः பகைவர்களை யழித்தவ
 त्वत्तः உன்னிடமிருந்து [ராய்
 मां என்னை
 शीघ्रं சீக்கிரத்தில்
 अपनेष्यति மீட்டுக்கொள்வார்.

जनस्थाने हतस्थाने निहते रक्षसां वले । अशक्तेन त्वया रक्षः कृतमेतदसाधु वै ॥ ३० ॥

रक्षः “ஓ ராசுஷஸா!
 हतस्थाने இடமழிந்த
 जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
 रक्षसां वले அரக்கர்களின் வலையைம்
 निहते மடிக்கப்பட்டிருக்கையில்

अशक्तेन वै வேறொன்று மியலாத
 त्वया உன்னால்
 एतन् இந்த
 असाधु தீத்தொழில்
 कृतम् செய்யப்பட்டது.

आश्रमन्तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः । गोचरं गतयोभ्रात्रोरपनीता त्वयाऽधम ॥

அதம “அதம!
 नरसिंहयोः புருஷ சிங்கங்களாகிய
 तयोः भ्रात्रोः அந்த ப்ராதாக்கள்
 गोचरं கொஞ்சம் வெளியில்
 गतयोः तु போயிருக்கையில்ன்றோ

शून्यं காலியாகவிருந்த
 आश्रमं प्रविश्य ஆசிரமத்திற்குள்புகுந்து
 त्वया உன்னால்
 अपनीता திருடிக்கொண்டு வரப்
 பட்டேன்.

न हि गन्धमुपाघ्राय रामलक्ष्मणयोस्त्वया । शक्यं सन्दर्शने स्थातुं शुना शार्दूलयोरिव ॥

रामलक्ष्मणयोः “ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க
 सन्दर्शने பார்வையில் [ளின்
 त्वया स्थातुं உன்னால் நிற்கக்கூட,
 शार्दूलयोः இரண்டு புலிகளின்
 गन्धे வாண்டையை

उपाघ्राय சகிப்பதற்கு
 शुना நாயினால்
 इव எப்படியோ அப்படியே,
 न शक्यं முடியாது ;
 हि திச்சயம்.

तस्य ते विग्रहे ताभ्यां युगग्रहणमस्थिरम् । वृत्रस्येवेन्द्रबाहुभ्यां बाहोरेकस्य निग्रहः ॥

तस्य ते “அந்த உனக்கு
 ताभ्यां அவர்களோடு
 विग्रहे யுத்தத்தில்
 इन्द्रबाहुभ्यां இந்திரனது இரு கை
 कणरल
 वृत्रस्य விருத்ராஸுரனுடைய
 (முதலில் இந்திரனது
 வஜ்ராயுதத்தால் ஒரு கை

வறக்கப்பட்டு ஒரு கை
 மாத்திரம் மிஞ்சியவன்)
 एकस्य बाहोः ஒரு கைக்கு
 निग्रहः அழிவு
 इव எப்படியோ அப்படியே
 युगग्रहणं ஜயித்தலென்பது
 अस्थिरम् யாரும் கம்ப இடமில்
 ளாத விஷயம்.

क्षिप्रं तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह । तोयमल्पमिवादित्यः प्राणानादास्यते शरैः ॥

मे नाथः “எனது நாயகரான
 सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
 सौमित्रिणा सह லக்ஷ்மணரோடு கூட
 आदित्यः சூரியன்
 अल्पं கொஞ்சம்

तोयं इव ஜலத்தைப்போல்
 तव प्राणान् உனது உயிர்களை
 शरैः பாணங்களால்
 क्षिप्रं சீக்கிரத்திலே தானே
 आदास्यते வாங்கிவிடப்போகிறார்.

गिरि कुबेरस्य गतोऽथवाऽऽलयं सभां गतो वा वरुणस्य राज्ञः ।
 असंशयं दाशरथेन मोक्ष्यसे महाद्रुमः कालहतोऽशनेरिव ॥ ३५ ॥

कुबेरस्य “குபேரனுடைய
 गिरि பர்வதத்தை
 गतः वा அடைந்தவனானவனார்,
 अथ वरुणस्य அல்லது வருணருடைய
 आलयं இருப்பிடத்தையும்
 राज्ञः தேவியந்திரனுடைய
 सभां ஸபையையும்
 गतः वा அடைந்தவனானவனார்,

कालहतः ஆயுள் முடிந்த
 महाद्रुमः பெருமரம்
 अशनेः इव இடியினின்று
 (தப்பாதது) போல்,
 दाशरथेः தாசரதிரிடத்திலிருந்
 न मोक्ष्यसे நீ தப்பமாட்டாய் [து
 असंशयम् ஸந்தேகமில்லை.”

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकविंशः सर्गः ॥ २१ ॥

आदितः श्लोकाः 12832

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1042

द्वाविंशः सर्गः—இருபத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் || 22 ||

अवधिविधानम्—தவணை கோடுத்தல்.

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राक्षसाधिपः । प्रत्युवाच ततः सीतां विप्रियं प्रियदर्शनाम् ॥

ततः	இதன்மேல்	प्रियदर्शनां	கிருபையையே புரியும்
राक्षसाधिपः	ராக்ஷஸாதிபன்	सीतां	லீதாப் பிராட்டியைப்
सीतायाः	லீதாப் பிராட்டியின்		பார்ந்து
परुषं	கண்டிப்பான	विप्रियं	கொடுமையாய்
वचनं श्रुत्वा	போதணையைக் கேட்டு	प्रत्युवाच	கிரும்பவும் பேசினான் ;

यथा यथा सान्त्वयिता वश्यः स्त्रीणां तथा तथा ।

यथा यथा प्रियं वक्ता परिभूतस्तथा तथा ॥ 2 ॥

यथा यथा	“ எவ்வளவுக்கெவ்வளவு	यथा यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு
सान्त्वयिता	தேரரியம் சொல்லி வேண்டி டிக்கொள்ளுகிறானே	प्रियं वक्ता	புகழ்ந்து பேசுகிறானே
तथा तथा	அவ்வளவுக்கவ்வளவு	तथा तथा	அவ்வளவுக்கவ்வளவு
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	परिभूतः	திரஸ்காரத்தை அடை கிறான்.
वश्यः	வசமடைகிறான் ;		

संनियच्छति मे क्रोधं त्वयि कामः समुत्थितः । द्रवतोऽमार्गमासाद्य हयानिव सुसारथिः ॥

त्वयि	“ உன்மேல்	सुसारथिः इव	நல்ல ஸாரதி போல்
समुत्थितः कामः	உண்டாயிருக்கிற காமம்	मे	என்னுடைய
अमार्गं	கோணல்வழியை	क्रोधं	குரோதத்தை
आसाद्य	பற்றி	संनियच्छति	வெளிக்காட்டலிடாது
द्रवतः हयान्	ஓடுகின்ற குதிரைகளை		அடக்குகின்றது.

वामः कामो मनुष्याणां यस्मिन् किल निवध्यते ।

जने तस्मिन्स्वनुक्रोशः स्नेहश्च किल जायते ॥ ४ ॥

मनुष्याणां	“ மனிதர்களுக்கு	तस्मिन्	அதனிடத்தில்
कामः वामः	காமமென்பது மனோகா	स्नेहः च	சினேகமும்
किल	என்று வசந்தி [மானத]	अनुक्रोशः तु	தலையும்
यस्मिन् जने	எந்த ஜனத்தினிடத்தில்	किल	வாஸ்தவமாய்
निवध्यते	கட்டுப்படுகிறதோ	जायते	உண்டாகிறது.

एतस्मात् कारणात् त्वां घातयामि वरानने । वधार्हाभवमानार्हां मिथ्याप्रव्रजिते रताम् ॥

वरानने	“ ஸுந்தரமுகி !	अवमानार्हां	அவமதிக்க வேண்டிய வனும்
एतस्मात् कारणात्	இந்தக் காரணத்தினால்	वधार्हां	கொல்லப்பட வேண்டிய
मिथ्या- प्रव्रजिते रतां	கபடு தவசியேல் (அசைக் கமுடியாத) ஆசை வைத் தவனும்	रतां	உண்ண [வனமான கொல்லா திருக்கிறேன்.

परुषाणीह वाक्यानि यानि यानि ब्रवीषि माम् ।
तेषु तेषु वधो युक्तस्तव मैथिलि दारुणः ॥ ६ ॥

मैथिलि	“ மைதிலி !	इह	இப்பொழுது
यानि यानि	எந்த எந்த	ब्रवीषि	மொழிந்தனையோ
परुषाणि	கர்ணகரோமான	तेषु तेषु	அவை ஒவ்வொன்றின் பொருட்டும்
वाक्यानि	மொழிகளை	तव दास्यः	உனக்கு கொடுமையான
मां	என்னைப் பார்த்து	वधः युक्तः	வதம் செய்யத்தகும.”

एवमुक्त्वा तु वैदेहीं रावणो राक्षसाधिपः । क्रोधसंभसंयुक्तः सीतामुत्तरमब्रवीत् ॥ ७ ॥

राक्षसाधिपः	ராஷ்டிராதிபன்	क्रोधसंभसंयुक्तः	குரோதத்தால் உடல் நடுங்கி உதடு துடிக்க
वैदेहीं	வைதேஹியைப்பார்த்து	सीतां	ஸீதாப் பிராட்டியைப்
एवं उक्त्वा	இவ்வண்ணம் கூறி	उत्तरं	பின்வருமாறும் [பார்த்து
तु	இப்போது	अब्रवीत्	மொழிக்தான் :
रावणः	ராவணன்		

द्वौ मासौ रक्षितव्यौ मे योऽवधिस्ते मया कृतः ।
ततः शयनमारोह मम त्वं वरवर्णिनी ॥ ८ ॥
द्वाभ्यामूर्ध्वं तु मासाभ्यां भर्तारं मामनिच्छर्ताम् ।
मम त्वां प्रातराशार्थं सूदाश्छेत्स्यन्ति खण्डशः ॥ ९ ॥

वरवर्णिनी	“ பெண்மணியே	त्वं आरोह	நீ ஒப்பி ஏறிவிடு ;
ते मया	உனக்கு என்னால்	द्वाभ्यां	இரண்டு
कृतः	ஸ்திக்கப்பட்ட	मासाभ्यां उभं	மாதங்களுக்கு மேல்
अवधिः यः	தவணை எதுவோ,	मां भर्तारं	என்னைப் பார்த்தாவாக
रक्षितव्यौ	ஒன்றும் செய்யாமல் எதிர்பார்த்துக்கொண் டிருக்கவேண்டிய	अनिच्छर्तां तु	ஒப்புக்கொள்ளாதவளா
मासौ	மாதங்கள்	त्वां	உன்னை [பிரந்தால்
द्वौ	அவை இரண்டே ;	मम	எனது
ततः	ஆகையால்	प्रातराशार्थं	காலை போதுவத்திற்காக
मम शयनं	எனது படுக்கையை	सूदाः	சமையற்காரர்கள்
		खण्डशः	துண்டு துண்டாக
		छेत्स्यन्ति	வெட்டுவார்கள்.”

तां तर्ह्यमानां संप्रेक्ष्य राक्षसेन्द्रेण जानकीम् । देवगन्धर्वकन्यास्ता विषेदुर्विकृतेक्षणाः ॥

राक्षसेन्द्रेण	ராஷ்டிரேந்திரனால்	देवगन्धर्वकन्याः	தேவகந்தர்வ கண்ணிகைகள்
तर्ह्यमानां	பயமுறுத்தப்படுகிற	विकृतेक्षणाः	துக்கத்தோன்றும் கண்களுடையவர்களால்
तां जानकीं	அந்த ஜானகியை	विषेदुः	பரிசுபித்தார்கள்.
संप्रेक्ष्य	கண்ணாற்றி		
ताः	அங்கிருந்த		

ओष्ठप्रकारैरपरा नेत्रैर्वक्त्रैस्तथाऽपराः । सीतामाश्वासयामासुस्तर्जितां तेन रक्षसा ॥

अपराः	சில ஸ்திரீகள்	रक्षसा	ராசாஸனான
ओष्ठप्रकारैः	அதா சேவ்டைகளாலும்	तेन	அவனால்
अपराः	வேறுசிலர்	तर्जितां	பயமுறுத்தப்பட்ட
तथा वक्त्रैः	அவ்வண்ணமே முகக்க	सीतां	லீதாப் பிராட்டியை
नेत्रैः	கண்களாலும் [ளாலும்]	आशवासयामासुः	தேற்றாவுபடுத்தினார்கள்.

ताभिराश्वासिता सीता रावणं राक्षसाधिपम् ।

उवाचात्महितं वाक्यं वृत्तशौण्डीर्यगर्वितम् ॥ १२ ॥

ताभिः	அவர்களால்	वृत्तशौण्डीर्य- गर्वितं	} ஸ-சிலத்தின் மஹத்வத் } தாதுண்டான பெருமை யைக்காட்டுவதும்
आशवासिता	தேற்றாவு செய்யப்பட்ட	आत्महितं	
सीता	லீதாப் பிராட்டி	वाक्यं	வாக்யத்தை
राक्षसाधिपं	ராசாஸாதிபான	उवाच	உரைத்தான் :
रावणं	ராவணனைப் பார்த்து		

नूनं न ते जनः कश्चिदस्ति निःश्रेयसे स्थितः ॥ १३ ॥

निवारयति यो न त्वां कर्मणोऽस्माद्विगर्हितात् ॥ १४ ॥

ते निःश्रेयसे	"உனது சேஷமத்தில்	अस्मात्	இந்த
स्थितः	விருப்பமுள்ள	विगर्हितात्	தீய
जनः कश्चित्	ஜனம் ஒன்றும்	कर्मणः	தொழிலிலிருந்து
न	இல்லை;	त्वां यः	உன்னை எவனும்
नूनं	ஆகையால்	निवारयति न	விடுவிக்காமலிருக்கிறான்.

मां हि धर्मात्मनः पर्त्नीं शचीमिव शचीपतेः । त्वदन्यस्त्रिषु लोकेषु प्रार्थयेन्मनसाऽपि कः ॥

शचीपतेः	"இந்திரனுக்கு	त्वदन्यः	உன்னைத்தவிர வேறு
शचीं इव	சசீதேவியைப்போல்	कः हि	எவன் தான்
धर्मात्मनः	தர்மாத்மாவுக்கு	मनसा अपि	மனதினாலாவது
पर्त्नीं मां	பத்னியான என்னை	प्रार्थयेत्	மனையாட்டியாகப்
त्रिषु लोकेषु	மூன்று உலகங்களிலும்		பிரார்த்திப்பான் ?

राक्षसाधम रामस्य भार्याममिततेजसः । उक्तवानसि यत् पापं क गतस्तस्य मोक्ष्यसे ॥

राक्षसाधम	"ராசாஸாத்மதரே!	उक्तवान् असि	சொன்னவனாக ஆகின
अमिततेजसः	அனவற்ற ஆற்றலுள்ள	तस्य	அவருக்கு [யோ,
रामस्य	மூராமருடைய	क गतः	எங்கு ஒடி
भार्या	தர்மபத்தினியைப் பார்த்த	मोक्ष्यसे	தப்பித்துக் கொள்ளப்
पापं यत्	பாதகமான எதை [து		போகிறது?]

यथा दसश्च मातङ्गः शशश्च सहितो वने । तथा द्विरद्वद्रामस्त्वं नीच शशवत् स्मृतः ॥

வனே காட்டில்
 दृसः मातङ्गः च மதங்கொண்டயானையும்,
 सहितः (அதனுடன்) கூடிய
 शशः च முயலும்
 यथा तथा எப்படியோ அப்படி,

द्विरद्वत् யானைபோன்றவர்
 रामः ஸ்ரீராமர்,
 नीच நீச!
 त्वं शशवत् நீ முயல்போன்றவனென
 स्मृतः தீர்மானிக்கப்பட்டவன்.

स त्वमिक्ष्वाकुनाथं वै क्षिपन्निह न लज्जसे । चक्षुषोर्विषयं तस्य न तावदुपगच्छसि ॥

सः त्वं அந்த நீ,
 इक्ष्वाकुनाथं இவ்வாகுநாதரை
 इह இங்கு
 क्षिपन् நிந்தித்துக்கொண்டு
 न लज्जसे வெட்கமில்லாமலிருக்க
 கிரியே!

तावत् அப்போது
 तस्य அவருடைய
 चक्षुषोः கண்களுக்கு
 विषयं புலப்படும் வஸ்துவாய்
 न उपगच्छसि वै இவ்வாமல், புகுந்தாயே!

इमे ते नयने क्रूरे विरूपे कृष्णपिङ्गले । क्षितौ न पतिते कस्मान्मापनार्य निरीक्षतः ॥

अनार्य துவட்டர்!
 मां என்னை
 निरीक्षतः விழித்துப்பார்க்கிற,
 ते क्रूरे உனது க்ரூரமான
 विरूपे கோரமான
 कृष्णपिङ्गले கறுத்துச் சிவந்த

इमे இந்த இரண்டு
 नयने கண்கள்,
 क्षितौ பூமியில்
 कस्मात् ஏன்கால்
 न पतिते தெறித்து விழாமலிருக்க
 किं तन्न वार्य ?

तस्य धर्मात्मनः पर्वा स्नुषां दशरथस्य च । कथं व्याहरतो मां ते न जिह्वा पाप शीर्यते ॥

पाप மாபாளியே!
 धर्मात्मनः தர்மாத்மாவான
 तस्य அவருடைய
 पर्वा பத்தினியும்,
 दशरथस्य தசரதருடைய

स्नुषां மருமகளுமான,
 मां व्याहरतः என்னை கோக்கிப் பேச
 ते जिह्वा च உனது காக்கும், [கிற,
 कथं न शीर्यते ஏன் அதுகூட விழா
 किं तन्न वार्य ?

असन्देशात्तु रामस्य तपसश्चानुपालनात् । न त्वां कुर्मि दशग्रीव भस्म भस्माह तेजसा ॥

भस्माह சாம்பலாகப் போக
 வேண்டிய
 दशग्रीव தசகிரீவ!
 रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
 असन्देशात् ஆக்கிணையிலலாமையா
 லும்,
 तपसः ஸ்வதர்மத்திற்கு

अनुपालनात् च இணக்கி நடக்கவேண்டி
 சிருப்பதாலும்,
 त्वां உன்னை
 तेजसा (பாதிலாத்) சக்தியால்,
 भस्म तु சாம்பலாக, இப்போது
 न कुर्मि காண் செய்யாமலிருக்க
 கிறேன்.

नापहर्तुमहं शक्या तस्य रामस्य धीमतः । विधिस्तव वधार्थाय विहितो नात्र संशयः ॥

धीमतः	தீமானான	न	அல்ல;
तस्य	அந்த	तव वधार्थाय	உனது மரணத்திற்காக
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	विधिः	தெய்வம் [வே
अहं अपहर्तुं	நான், திருடப்படுவதற்கு	अत्र विहितः	இப்படி விதித்திருக்கிறது
शक्या	ஸாத்தியமானவள்	संशयः न	ஸந்தேகமேயில்லை.

शूरेण धनदभ्रात्रा वलैः समुदितेन च । अपोह्य रामं कस्माद्दि दारचौर्यं त्वया कृतम् ॥

शूरेण	சூரனும்,	रामं	ஸ்ரீராமரை
धनदभ्रात्रा	குபேரன் ஸுஹோதரனும்	कस्मात्	ஏதோ ஒரு வ்யாஜமாய்
वलैः	வைண்பக்கனோடு [ம்	अपोह्य	இடத்தைவிட்டு அகலச் செய்து,
समुदितेन	கடியிருக்கிறவனுமான	दारचौर्यं हि	(அவர்) மனைவியை
त्वया	உன்னாலும்		அபகரித்தல் தானே!"
कृतं च	செய்யப்பட்டது,		

सीताया वचनं श्रुत्वा परुषं राक्षसाधिपः । विवृत्य नयने क्रूरे जानकीमन्ववैक्षत ॥ २४ ॥

सीतायाः	ஸீதையின்,	क्रूरे	இரத்தமாய் சிவந்திருந்த
परुषं	(இவனுக்கு) கர்ணகடோ	नयने विवृत्य	இரு கண்களை உருட்டி
वचनं	பேச்சை [ரமான	जानकी	ஜானகியை [விழித்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	अन्वैक्षत	இமை கொட்டாமல் உற்றுப் பார்த்தான்.
राक्षसाधिपः	ராக்காசாதிபன்		

नीलजांमृतसङ्काशो महाभुजशिरोधरः । सिंहसच्वगतिः श्रीपान्दीप्तजिह्वाग्रलोचनः ॥

चलाग्रमुकुटभांशुश्चित्रमाल्यानुलेपनः । रक्तपाल्याम्बरधरस्तप्ताङ्गदविभूषणः ॥ २६ ॥

श्रार्णासूत्रेण महता मेचकेन सुसंवृतः । अमृतोत्पादनदेन भुजगेनेव मन्दरः ॥ २७ ॥

ताभ्यां स परिपूर्णाभ्यां भुजाभ्यां राक्षसेश्वरः । शुशुभेऽचलसङ्काशः शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः ॥

नीलजांमृत- } कறுத்த மேகத்திற்கு நிக	चलाग्रमुकुट- } அழகிய மாலையும் பூச்சு
सङ्काशः } ரானவனாய்	लेपनः } முடையவனாய்
महाभुजशिरोधरः பெரும் புஜங்களையும்	रक्तपाल्याम्बरधरः சிவந்த மாலையையும் வஸ்திரத்தையும் தரித்திருப்பவனாய்
कमुत्तुக்கण्यமுடையவனாய்	
सिंहसच्वगतिः சிக்கத்தின் வலுவும் நடையமுடையவனாய்	तप्ताङ्गदविभूषणः பொன்தோள்வளை யணிந்தவனாய்,
श्रीमान्	ஸ்ரீமான்
दीप्तजिह्वा- } தீச்சுடர்போன்ற நரவும்	महता
ऽलोचनः } கடைக்கண்களுமுடையவனாய்	मेचकेन
	இந்திரநீல மணிகளிழைத்த
चलाग्रमुकुटभांशुः சலித்தாடிய நவியுள்ள கிரீடமணிந்து உயரமான வனுராய்	शुशुभेऽचलसङ्काशः
	अमृतोत्पादनदेन
	भुजगेनेव मन्दरः
	शृङ्गाभ्यामिव मन्दरः
	अमृतोत्पादनदेन
	वतर्कराकं कट्टப்பட்ட

புஜூன	ஸர்ப்பத்தரல்	பரிபூர்ணர்யர்	நீண்டு திரண்டுருண்ட
மந்ர: ஐவ	மந்தர பர்வதம் போலி	தர்யர் புஜூர்யர்	அவ்விரண்டுபுஜூங்கரால்,
	ருப்பவனூய்,	சுஜூர்யர்	இரண்டு கொடுமுடிசு
அசல ஸூசர்:	மலைக்கொப்பானவனூய்	மந்ர: ஐவ	மந்தரமலைபோல், [ளால்
ச: ராக்ஸேசர்:	அந்த ராக்ஸேசரானூய்,	சுசுபே	திசுழ்ந்தான்.

तरुणादित्यवर्णाभ्यां कुण्डलाभ्यां विभूषितः । रक्तपल्लवपुष्पाभ्यापशोकाभ्यामिवाचलः ॥
 स कल्पवृक्षप्रतिमो वसन्त इव मूर्तिमान् । श्मशानचैत्यप्रतिमो भूषिताऽपि भयङ्करः ॥
 अवेक्षमाणो वैदेहीं कोपसंरक्तलोचनः । उवाच रावणः सीतां भुजङ्ग इव निःश्वसन् ॥

तरुणादित्य- वर्णाभ्यां } कुण्डलाभ्यां	இனம் சூரியன்போல் ஒலியையுடைய இரண்டு குண்டலக்களி னூய்	भूषितः अवि	அலக்கரிக்கப்பட்டவனாக இருந்தபோதிலும்,
रक्तपल्लवपुष्पाभ्यां	சிவந்த தளிருடனும் மலருடனும் கூடிய	भयङ्करः	அச்சந்தருபவனுமான
अशोकाभ्यां	இரண்டு அசோகமரக்	स: रावणः	அந்த ராவணன்,
विभूषितः	வினக்கும் [களால்,	कोपसंरक्त- लोचनः }	கோபத்தால் சிவந்த கண் களையுடையவனூய்
अचलः इव	பர்வதம் போன்றவனும்,	भुजङ्ग: इव	பாம்புபோல்
कल्पवृक्षप्रतिमः	கற்பகத்தருபோன்றவ	नि:श्वसन्	பெருமூச்செறித்து சிறுபவனூய்
मूर्तिमान्	உருவெடுத்தவந்த [னும்	वैदेहीं	விதேஹமன்னர் மகளான
वसन्तः इव	வஸந்தன் போன்றவனும்	सीतां	ஸீதாபிராட்டியை
श्मशानचैत्य- प्रतिमः }	சுடுகாட்டில் சுவம் புதை த்து கோரிடேயில் வைக் கும் கல் போன்றவனும்	अवेक्षमाणः	கோக்கி
		उवाच	உபசினூய்.

अनयेनाभिसंपन्नमर्थहीनमनुव्रते । नाशयाम्यहमद्य त्वां सूर्यः सन्ध्यामिवौजसा ॥ ३२ ॥

अनयेन	ஆநீதியால்	त्वां	உன்னை
अभिसंपन्नं	நிறைந்தவனும்	अद्य	இப்பொழுதே
अर्थहीनं	ஸம்பத்திலிண்தவனூ மான ஒருவனை	सूर्यः	சூரியன்
अनुव्रते	ஆஸக்தியுடன் கம்பிண	सन्ध्यां इव	ஸந்தியாகாலத்தை
अहं	கான் [வனே!	ओजसा	சிறமையினூய் [போல்
		नाशयामि	கொன்றக்டிசிறன் "

इत्युक्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः । सन्दिदेश ततः सर्वा राक्षसीघोरदर्शनाः ॥
 एकाक्षीमेककर्णाश्च कर्णापावरणान्तथा । गोकर्णी हस्तिकर्णी च लम्बकर्णीमकर्णिकाम् ॥
 हस्तिपाद्यश्वपाद्यौ च गोपादीं पादचूलिकाम् । एकाक्षीमेकपादीं च पृथुपादीमपादिकाम् ॥
 अतिमात्रशिरोघ्रीवामतिमात्रकुचोदरीम् । अतिमात्रास्यनेत्रां च दीर्घजिह्वामजिह्विकाम् ॥
 अनासिकां सिंहमुखीं गोमुखीं सूकरीमुखीम् । यथा मदशगा सीता क्षिप्रं भवति जानकी ॥
 तथा कुरुत राक्षस्यः सर्वाः क्षिप्रं समेत्य च ॥ ३७ ॥
 पतिलोमानुलोमैश्च सामदानादिभेदनैः । आवर्तयत वैदेहीं दण्डस्योद्यमनेन च ॥ ३८ ॥

इति प्रतिसमादिश्य राक्षसेन्द्रः पुनः पुनः ।	काममन्युपरीतात्मा जानकीं पर्यतर्जयत् ॥
इति	மேற்சொல்லியவிதமாய்
मैथिलीं	மைதிலியைப்பார்த்து
उत्तवा	உரை செய்து,
सतः	அங்கு
शशुरावणः	சத்துருக்களை கதறச் செய்யும்
रावणः राजा	ராவணராஜன்,
एकाक्षीं	ஒற்றைக்கண்ணுடையவளையும்
एककणीं च	ஒற்றைக்காதுள்ளவளை
तथा	அவ்வண்ணமே [யும்
कर्णप्रावरणां	முடுகாதுள்ளவளையும்
गोकणीं	மாட்டுக்காதுள்ளவளை
	யும்
हस्तिकणीं च	யாணைக்காதுள்ளவளை
	யும்
लम्बकणीं	தொக்குகாதுள்ளவளை
	யும்
अकृष्णिकां	காதேயில்லாதவளையும்
हस्तियाक्ष-	} யாணைக்காதுள்ளவளை
पाशौ च	
गोपार्दी	மாட்டுக்காதுள்ளவளை
	யும்
पादचूलिकां	காலில் குடுமியுள்ளவளை
	யும்
एकाक्षीं	காக்கைக்கண்ணுள்ளவளையும்
एकपाशीं च	ஒற்றைக்காதுள்ளவளையும்
पृथुपाशीं	பெருங்காதுள்ளவளை
	யும்
अपादिकां	பாதமேயில்லாதவளையும்
अतिमास-	} பெருந்தலையும் பெருக்க
सिरोम्रीवां	
अतिमास-	} பெரும் முலைகளையும் வயி
कुचोदरीं	
अतिमासास-	} பெரும் வாயும் பெரும்
नेत्रां च	
दीर्घत्रिह्वं	நெடும் நாவுள்ளவளையும்
अत्रिह्विकां	நாவே இல்லாதவளையும்
अनालिकां	முக்கில்லாதவளையும்
विहमुखीं	சிக்கமுகமுள்ளவளையும்
गोमुखीं	மாட்டுமுகமுள்ளவளை
	யும்
सूकरीमुखीं	பன்றிமுகமுள்ளவளை
	யும்
घोरदशनः	பார்க்க பயங்கரமான
सर्वाः राक्षसीः	ஸகல ராக்ஷஸிகளையும்
राक्षस्यः	“ராக்ஷஸிகளே !
यथा	எவ்வண்ணம்
जानकी	ஜனகராஜன் மகளாகிய
सीता च	வலீதையும்
क्षिप्रं	விரைவில்
महशगा	எனக்கு வசப்பட்டவ
भवति च	ஆளுவனோ, [ளாக
तथा	அப்படி.
सर्वाः	எல்லாரும்
समेत्य	ஒன்றுசேர்ந்து
क्षिप्रं	உடனே
कुरुत	செய்யக்கடவீர்கள்.
च	ஆன்றியும்
दण्डस्य	ஸ்வாதீனத்திற்கு
उद्यमनेन	உக்கத்தேரடு,
प्रतिशोमानु-	} ஒவ்வாததும் ஒத்தது
लोमैः च	
सामदानादि-	} ஸாமம், தானம் முதலிய
भेदनैः	
वेदेहीं	வைதேஹியை
आवतेपर	உடன்படச்செய்யுங்
	கள்” என்று
सन्दिदेश	கட்டளையிட்டான்.
राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரன்
इति	இப்படியாய்
प्रतिसमादिश्य	கட்டளையிட்டு
काममन्यु-	} காமத்தாலும், கோபத்
परीतात्मा	
पुनः पुनः	மேன்மேலும் [னாய்
जानकीं	ஜானகியை
पर्यतर्जयत्	(முகச்சேஷ்டைகளால்)
	பயமுறுத்தினான்.

देवगन्धर्वकन्याश्च नागकन्याश्च सर्वतः । परिवार्य दशग्रीवं विविशुस्तद्गृहोत्तमम् ॥ ४६ ॥

दशग्रीवं	தசகண்டனை	नागकन्याः च	நாககன் னிகைககளும்,
सर्वतः	நாற்புறமும்	तत्	அந்த
परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு,	गृहोत्तमं	மாளிகைக்கு
देवगन्धर्व- कन्याः च	தேவகன் னிகைகளும் கந்தர்வகன் னிகைகளும்	विविशुः	வந்தார்கள்.

स मैथिलीं धर्मपरामवस्थितां प्रवेपमानां परिभत्स्य रावणः ।

विहाय सीतां मदनेन मोहितः स्वमेव वेष्म प्रविवेश भास्वरम् ॥ ४७ ॥

मदनेन	காமனால்	प्रवेपमानां	நடுக்கிக்கொண்டிருப்பவளுமான
मोहितः	மோகம்கொண்ட	सीतां	வலிதையை,
सः रावणः	அந்த ராவணன்,	परिभत्स्यं विहाय	மிக அதிகமாய் விட்டடி
मैथिलीं	மிதிலாதிபரின் மகளும்	स्वं	தனது [விட்டு,
अवस्थितां	ஒரே வையாகியுள்ளவளாய்	भास्वरं	சிறந்தொளிக்கும்
धर्मपरां	தர்மநெறியில் நிற்பவளும்	वेष्म एव	மாளிகைக்கே
		प्रविवेश	போய்ச் சேர்ந்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वाविंशः सर्गः ॥ २२ ॥

आदितः श्लोकाः 12879

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1089

त्रयोविंशः सर्गः—இருபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ २३ ॥

राक्षसीप्रेरणम्—ராக்ஷஸிகளின் தூண்டேதல்.

इत्युक्त्वा मैथिलीं राजा रावणः शत्रुरावणः । सन्दिश्य च ततः सर्वा राक्षसीर्निर्जगाम ह ॥

मैथिलीं	மைதிலிக்கு	शत्रुरावणः	சத்ருக்களைக் கதறச் செய்யும்
इति उक्त्वा	இவ்வீதம் சொல்லி,	रावणः राजा	ராவணராஜன்
सर्वाः	எல்லா	ततः	அவ்விடத்திலிருந்து
राक्षसीः च	ராக்ஷஸிகளுக்கும்	निर्जगाम ह	போய்ச்சேர்ந்தான்.
सन्दिश्य	கட்டளைபிட்டு,		

निष्क्रान्ते राक्षसेन्द्रे तु पुनरन्तःपुरं गते । राक्षस्यो भीमरूपास्ताः सीतां समभिदुद्रुवुः ॥

राक्षसेन्द्रे	ராக்ஷஸேந்திரன்	ताः	அந்த
निष्क्रान्ते	புறப்பட்டு	राक्षस्यः	ராக்ஷஸிகள்,
पुनः	திரும்பி	सीतां	வலிதையை
अन्तःपुरं गते तु	அந்தப்புரம் சென்றதும்,	समभिदुद्रुवुः	சும்பலாய்ச் சூழ்ந்து கொண்டார்கள்.
भीमरूपाः	பயங்கரரூபமுடைய		

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । परं पृथया वाचा वैदेहीमिदमब्रुवन् ॥

ततः	அதன்மேல்	परं	பிற
राक्षस्यः	ராஷ்டிரிகள்	पृथया	கொடுமைபாற
क्रोधमूर्च्छिताः	கோபத்தால் மெய் மறந்தவர்களாய்,	वाचा	மொழிகொண்டு
सीतां	வீதா பிராட்டியை	वैदेही	வைதேஹியைப்பார்த்து
उपागम्य	அணுகி,	इदं	இவ்வண்ணம்
		अब्रुवन्	ஐப்புகுவர்கள் :—

पौलस्त्यस्य वरिष्ठस्य रावणस्य महात्मनः । दशरथावस्य भार्यात्वं सीते न बहुमन्यसे ॥

सीते	“வீதையே!	दशरथावस्य	பத்துத் தலைபுடையவரு
पौलस्त्यस्य	புலஸ்த்ய வம்சத்திற் பிறந்தவரும்	रावणस्य	ராவணருக்கு [மான
वरिष्ठस्य	சீரேஷ்டரும்	भार्याः	மனைவியாதலை
महात्मनः	மஹாத்மாவும்	न बहुमन्यसे	நினைபரிதாக மதிக்க விடவேயே.”

ततस्त्वेकजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । आपन्त्य क्रोधताम्राक्षी सीतां करतलोदरीम् ॥

ततः	அதன் பிறகு	करतलोदरी	உள்ளக்கைபோன்ற உதாத்நையுடைய
एकजटा नाम	ஏகஜடை என்ற	सीतां आमन्य	வீதையை அழைத்து,
राक्षसी	ராஷ்டிரி,	तु	இது விஷயத்தில்
कोचताम्राक्षी	கோபத்தால் கண் சிவந் தவளாய்	वाक्यं अब्रवीत्	ஒரு பேச்சைப் பேசினான் :

प्रजापतीनां षण्णां तु चतुर्थो यः प्रजापतिः । मानसो ब्रह्मणः पुत्रः पुलस्त्य इति विश्रुतः ॥

विश्रुतः	“பிரஸித்திபெற்ற	मानसः पुत्रः	மானஸபுத்திரர்;
पुलस्त्यः	புலஸ்தியர்	षण्णां	ஆற
इति	என்பவர்,	प्रजापतीनां	பிரஜாபதிகளுள்
यः तु	எவரோ, அவர்	चतुर्थः	நான்காவது
ब्रह्मणः	பிரம்மாணன்	प्रजापतिः	பிரஜாபதி.

पुलस्त्यस्य तु तेजस्वी महर्षिर्मानसः सुतः । नाम्ना स विश्रवा नाम प्रजापतिसमप्रभः ॥

पुलस्त्यस्य	புலஸ்த்யருக்கு	विश्रवाः	விசுவன்
मानसः सुतः	மானஸபுத்திரர்,	नाम	என்பவர்;
तेजस्वी	தயவொளிபெற்ற	सः तु	அவரும்
महर्षिः	மா முனி,	प्रजापतिसमप्रभः	பிரம்மாவுக்கு ஸமமான தேஜஸ்ஸுடையவர்.
नाम्ना	பெயரினால்		

तस्य पुत्रो विशालाक्षि रावणः शत्रुरावणः । तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥

मयोक्तं चारुसर्वाङ्गि वाक्यं किं नानुमन्यसे ॥ ८ ॥

विशालाक्षि	விசாலாட்சி!	तस्य	அவருடைய
शत्रुरावणः	சத்ருக்களை சதராவடிக்க	पुत्रः	ஸமந்தன்,
रावणः	ராவணர், [கும்	राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டிரஸந்திராரண

तस्य	அவருக்கு
त्वं भार्या	நீ மனைவியாக
भवितुं	ஆவதற்கு
अर्हसि	இஷ்டப்படு;
चारुसर्वाङ्गि	அங்கமெல்லாம் அழகி யவளே!

मया	என்னால்
उक्तं	சொல்லப்பட்ட
वाक्यं	பேச்சுக்கு,
अनुमन्थसे	இணக்கி நடக்கிறாயா? மாட்டாயா?
न किम्	என்ன?"

ततो हरिजटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ।

ततः	பிறகு
हरिजटा नाम	ஹரிஜடை என்ற
राक्षसी	அரக்கி,
कोपात्	கோபத்தால்
नयने	கண்களிரண்டையும்

विवर्त्य नयने कोपात् मार्जारसदृशेक्षणा ॥

विवर्त्य	அவர விழித்து,
मार्जार- सदृशेक्षणा	} பூனைக்கண்கள் போன்ற கண்களையுடையவளாய்
वाक्यं	ஒரு பேச்சை
अब्रवीत्	பேசினான்.

येन देवास्त्रयस्त्रिशदेवराजश्च निर्जिताः ।

येन	"எவரால்
त्रयस्त्रिशत्	மூப்பத்துமூக்கோடி
देवाः	தேவர்களும்
देवराजः च	தேவராஜரும்
निर्जिताः	ஜயிக்கப்பட்டார்களோ,

तस्य त्वं राक्षसेन्द्रस्य भार्या भवितुमर्हसि ॥

तस्य राक्षसेन्द्रस्य	அந்த ராக்ஷஸேந்திர
त्वं	நீ [ருக்கு
भार्या	பத்தினிபாக
भवितुं	ஆவதற்கு
अर्हसि	இஷ்டப்படு."

ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी क्रोधमूर्च्छिता । भर्त्सयन्ती तदा घोरमिदं वचनमब्रवीत् ॥

वीर्योत्सिक्तस्य शूरस्य संग्रामेष्वनिवर्तिनः । बलिनो वार्ययुक्तस्य भार्यात्वं किं न लप्स्यसे ॥

प्रियां बहुमतां भार्यां त्यक्त्वा राजा महाबलः । सर्वासां च महाभागां त्वामुपैष्यति रावणः ॥

समृद्धं स्त्रीसहस्रेण नानारत्नोपशोभितम् । अन्तःपुरं समुत्सृज्य त्वामुपैष्यति रावणः ॥

ततः	பிறகு
प्रघसा	பிரகஸை
नाम	என்ற
राक्षसी	ராக்ஷசி,
क्रोधमूर्च्छिता	கோபத்தால் மெய் மறந்தவளாய்

किं न लप्स्यसे	நீ அடையவேண்டாமா?
महाबलः	பெருவலியுடைய
रावणः राजा	ராவண மன்னர்,
प्रियां	செல்வமான
बहुमतां	பெருமையாய்க் கொண்டாடப்பட்ட

भर्त्सयन्ती	பிரட்டிக்கொண்டே,
वीर्योत्सिक्तस्य	"வீர்யம் நிறைந்த
शूरस्य	சூரனும்,
संग्रामेषु	யுத்தங்களில்
अनिवर्तिनः	பின்வாக்காத
वीर्ययुक्तस्य	பராக்கிரமசாலியுமான
बलिनः	பலிஷ்டருக்கு,
भार्यात्वं	பத்தினியாகவிருப்பதை

भार्यां	தர்மபத்தினியை
त्यक्त्वा	துறந்து,
ततः	அப்போதிலிருந்து
सर्वासां च	எல்லோருள்ளும்
स्त्रीषु	உன்னையே
महाभागां	மறற பாக்கியசாலியாய்
उपैष्यति	கொண்டாடுவார்;
रावणः	ராவணர்

स्त्रीसहस्रेण	ஆயிரக்கணக்கான ஸ்திரீகளால்	समुत्सृज्य	விட்டுவிட்டு,
समृद्धं	நிறைந்ததும்	त्वां	உன்னிடம்
नानारक्षोप-	பல மணிகள் இயற்றப் பட்டு விளங்குவதுமான அந்தப்புரத்தை	उपैष्यति	வந்திருப்பார் "
शोभितं		इदं	என்ற இந்த
अन्तःपुरं		वचनं	வசனத்தை
		अववीत्	சொன்னான்.

अन्या तु विकटा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ १५ ॥

असकृदेवता युद्धे नागगन्धर्वदानवाः । निर्जिताः समरे येन स ते पार्श्वमुपागतः ॥ १६ ॥

तस्य सर्वसमृद्धस्य रावणस्य महात्मनः । किमद्य राक्षसेन्द्रस्य भार्यात्वं नेच्छसेऽथमे ॥

विकटा	விகடை	उपागतः	வந்து வேண்டுகின்றார் ;
नाम	என்ற	अथमे	உத்தமனைசெய்யிரும்ப வளே !
अन्या	வேறொரு	सर्वसमृद्धस्य	ஸகல செல்வங்க ளுடையவரும்
राक्षसी	ராஷ்டிரி,	महात्मनः	மஹாத்மாவும்
असकृत्	" பலமுறை	राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டிரேந்திரகுமான
युद्धे	(த்வந்த்வ) யுத்தத்திலும்	तस्य	அந்த
समरे	குமுல யுத்தத்திலும்	रावणस्य	ராவணருக்கு,
नागगन्धर्व-	நாகர், கந்தர்வர் தானவர்களும்	भार्यात्वं	மனைவியாதலை
दानवाः		देवताः	अद्य
देवताः	தேவர்களும்	इच्छसे न किं	ஒப்புக்கொள்ளுகிறாயா ? இல்லையா ? என்ன ? "
येन	எவரால்	वाक्यं	என்ற பேச்சை
निर्जिताः	ஐயிக்கப்பட்டார்களோ,	अववीत्	பேசினான்.
सः तु	அவரே,		
ते	உனது		
पार्श्वं	அருகில்		

ततस्तु दुर्मुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् ॥ १८ ॥

यस्य सूर्यो न तपति भीतो यस्य च मारुतः । न वाति स्मायतापाङ्गे किं त्वं तस्य न तिष्ठसि ॥

पुष्पवृष्टिञ्च तरवो मुमुचुर्यस्य वै भयात् । शैलाश्च सुभ्रूः पानीयं जरदाश्च यदेच्छति ॥

तस्य नैर्ऋतराजस्य राजराजस्य भामिनि । किं त्वं न कुरुषे बुद्धिं भार्यायै रावणस्य हि ॥

साधु ते तच्चतो देवि कथितं साधु भामिनि । गृहाण सुस्मिते वाक्यमन्यथा न भविष्यसि ॥

ततः	அதன் பின்,	यस्य	எவருக்கு
दुर्मुखी	கூர்முகி	भीतः	பயந்து
नाम	என்ற	सूर्यः	சூரியன்
राक्षसी तु	ராஷ்டிரியும்,	न तपति	கொளுத்தாதிருக்கி றானே,
आयतापाङ्गे	" நீண்டதன்ற கடைக் கண்களுற்றவளே !	यस्य च	எவருக்காகவே

मारुतः	வாயுபுகவான்	सुभ्रुः	அழகிய புருவக்களுள்ள
न वाति सः	காற்றை மிதமிஞ்சி	भामिनि	பெண்மணியே!
	விசாமலிருக்கிறாரோ,	खं	நீ
तस्य	அவருக்கு,	बुद्धि	ஒப்புதலை
खं	நீ	हि	உறுதியாய்
तिष्ठसि न किं	உடன்படுகிறாயா?	कुक्षे न किं	செய்கிறாயா? இல்லையா?
	இல்லையா? என்ன?		என்ன?
यस्य	எவருடைய	देवि	அமரனுஷ்யமான
भयात्	பயத்தால்,	सुस्मिते	புன்சிரிப்புள்ள
तरवः	மரங்கள்	भामिनि	பெண்மணியே!
पुण्ड्रवृष्टिं च	மலர் மழையையும்,	तरवतः	ஸரியாய்
शैलाः	மலைகளும்	ते	உனக்கு
जलदाः च	மேகங்களும்	कथितं	உரைசெய்த
पानीयं	நல்ல ஜலத்தை,	साधु	நல்ல
इच्छति	நினைக்கிறது	वाक्यं	சொல்லை
यदा	எப்போதோ அப்போதோ	साधु	சமர்த்தாய்
सुसुप्तुः	பொழிகின்றனவோ,	गृहाण	ஏற்றுக்கொள்;
तस्य	அந்த	अन्यथा हि	வேறாக ஆகில்
नैर्ऋराजस्य	நாகநிலை ராஜனும்	न भविष्यसि	நீ உபிருடன் வாழ
राजराजस्य च	ராஜராஜனுமான		மாட்டாய்”
रावणस्य	ராவணருக்கு	वे	என்ற
भायायै	பத்தினியாபிருக்கிற	वाक्यं	பேச்சை
	விஷயத்தில்,	अमवीत्	பேசினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयोविंशः सर्गः ॥ २३ ॥

आदितः श्लोकाः 12901

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1111

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे सप्तदशोऽह्नि वर्तमानकथामसङ्गः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் பூரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில் காணம் செய்யப்பட்ட பூரீமத் ராமாயணத்தில் பதினேழாவதுதினத்தில் காணம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते
श्रीमद्रामायणे अष्टादशोऽङ्के सुन्दरकाण्डे चतुर्विंशसर्गमारभ्य सप्तचत्वारिंशसर्गपर्यन्तं
गीतम् । तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ९३२ ॥]

ஆதியில் ருசன் லலன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்நிதியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் காணம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்
18-ரம்நாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 24-ாவது ஸர்க்கம் முதல் 47-ாவது
ஸர்க்கம் முடிய காணம் பண்ணப்பட்டன.
அன்று காணம் பண்ணப்பட்ட சுலோகசங்கியை 932.

चतुर्विंशः सर्गः—இருபத்துநாலாவது ஸர்க்கம். ॥ २४ ॥

राक्षसीतर्जनम्—ராசுடீஸிகள் பயமுறுத்தல்.

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो विकृताननाः । परुषं परुषा नार्य ऊचुस्तां वाक्यमप्रियम् ॥

ततः अனந்தரமும்,
विकृताननाः கோரமுகமுடைய
परुषाः கொடிய
राक्षस्यः नार्यः ராசுடீஸ ஸ்திரீகள்,
सीतां வலிதையை

उपागम्य அணுகி
तां அவளைப்பார்த்து
परुषं க்ருமான
अप्रियं वाक्यं அனிட்பு பேச்சை
ऊचुः பேசினார்கள்.

किं त्वमन्तःपुरे सीते सर्वभूतमनोहरे । महार्हशयनोपेते न वासमनुमन्यसे ॥ २ ॥

सीते “வலிதே!
सर्वभूतमनोहरे சகல பிராணிகளுக்கும்
இனியதாய்
महार्हशयनोपेते சிறந்தசயனங்கள்
வருத்த

अन्तःपुरे அந்தபுரத்தின்
वासं வாஸத்தை
त्वं நீ
किं न अनुमन्यसे ஏன் ஒப்புக்கொள்ள
திருக்கூறு?

मानुषी मानुषस्यैव भार्यात्वं बहुमन्यसे । प्रत्याहर मनो रामान्नैवं जातु भविष्यसि ॥३॥

मानुषी மனுஷ்யப்பெண்ணாகிய நீ
मानुषस्य மனிதனுக்கு
भार्यात्वं एव மனைவியாயிருத்தலையே,
बहुमन्यसे மேலானதாய்மதிக்கிறாய்;
जातु ஒருபோதும்

एवं உப்படி
न भविष्यसि (ஈ) ஆகப்போகிறதே இல்
रामात् ராமனிடத்தினின்று [ஊ];
मनः மனதை
प्रत्याहर திருப்புகொள்.

त्रैलोक्यवसुभोक्तारं रावणं राक्षसेश्वरम् । भर्तारमुपसंगम्य विहरस्व यथासुखम् ॥ ४ ॥

त्रैलोक्यवसु- } மூவுலகத்திலுள்ள மே
भोक्तारं } ளான போகக்களை அலு
பலிக்கிற
राक्षसेश्वरं அரக்கர் பெருமானாகிய

रावणं ராவணனை
भर्तारं उपसंगम्य நாயகனாக அடைந்து,
यथासुखं கவலையற்று
विहरस्व நீ வாழ்வாயாக.

मानुषी मानुषं तं तु राममिच्छसि शोभने । राज्याद्भ्रष्टमसिद्धार्थं विक्रवं त्वमनिन्दिते ॥

ராமாய் த் தினின்று
 ன் னீக்கப்பட்டவனும்,
 பக்கமடைந்து
 வருந்தும்
 மாண்டிலுமான்
 அந்த

ராமே து
 அநிந்திதே
 ஶோபநே
 மானுஷி
 த்வம்
 ஶ்ச்சி
 ராமனையே,
 குற்றமற்ற
 அழகியே!
 மாண்டிலா தியான
 நீ
 அடைய முயலுகிறாய். 19

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा सीता पद्मनिभेक्षणा । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यामिदं वचनमब्रवीत् ॥

பஶ்நிபேஷ்ணா
 தாமரைபோன்ற கண்
 களைபுடைய

சிதா
 வந்தாப்பிராட்டி,
 ராக்ஷஸினை
 வச: ஶ்ருத்வா
 சொல்லிக் கேட்டு,

அஶ்ருபூர்ணா
 நேத்ராப்யா
 ஶத்
 வசநம்
 அப்ரவீத்
 கண்ணீர் ததும்பும்
 கண்ணொடும்,
 பின்கண்ட
 ப்ரமாணத்தை
 சாற்றினான்.

यदिदं लोकविद्विष्टमुदाहरय संगताः । नैतन्मनसि वाक्यं मे किल्बिषं प्रतिभाति वः ॥

சங்தா:
 யத்
 உதாஶ்ரய
 வ:
 ஶத்
 ஶத்
 "கும்பலாய் கூடினவர்க
 ளதை [ளாய்
 சொன்னீர்களோ,
 உக்களுடைய
 அந்த
 இந்த,

லாக்விஶ்டி
 கிவிஷம்
 வாக்யம்
 மெ
 மநசி
 ந ப்ரதிபாதி
 லோகவிருத்தமான
 பாவத்தை விளைவிக்கும்
 பேச்சு
 எனது
 மனதில்
 செருவதல்ல.

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥

மானுஷி
 ராக்ஷஸ்ய
 பார்யா
 ப்ரவீது
 ந அஶ்தி
 சர்வா:
 மாண்டிப்பெண்,
 அக்கலுக்கு
 மனைவியாக
 ஆக
 கூடாது;
 எல்லோருமாய்

மா
 ஶாத
 காமம்
 வ:
 வச:
 ந கரிஷ்யாமி
 என்னை
 வருத்துங்கள்;
 எவ்விதத்திலும்
 உக்களுடைய
 நிபந்தனையை
 நிறைவேற்றமாட்டேன்.

दीनो वा राज्यहीनो वा यो मे भर्ता स मे गुरुः ।

तं नित्यमनुरक्ताऽस्मि यथा सूर्यं सुवर्चला ॥ ९ ॥

மெ
 பர்தா ய:
 ச:
 ராக்யஶீந:
 வா
 ஶீந:
 வா
 எனக்கு
 கணவன் எனரோ
 அவர்,
 ராஜ்ய மிழந்தவராய்
 இருப்பினும்
 கஷ்டதசையிலிருப்பவ
 இருப்பினும் [ராய்

மெ
 நியம் குரு:
 சூர்யம்
 சுவர்ச்சலா யதா
 த்
 அநுரக்தா அஸி
 எனக்கு,
 என்றும் ச்ரோஷ்டர்;
 சூர்யனை
 ஸுவர்ச்சலை போல்,
 அவரை
 விடாது பற்றியிருக்கி
 தேன்.

यथा शची महाभागा शक्रं समनुतिष्ठति । अरुन्धती वसिष्ठं च रोहिणी शशिनं यथा ॥
लोपासुद्रा यथागस्त्यं सुकन्या च्यवनं यथा । सावित्री सत्यवन्तं च कपिलं श्रीमती यथा ॥
सौदासं मदयन्तीव केशिनी सगरं यथा । नैषधं दमयन्तीव भैमी पतिमनुव्रता ॥
तथाहमिक्ष्वाकुवरं रामं पतिमनुव्रता ॥ १२ ॥

महाभागा	மஹா பாக்கியவதியான	यथा	எப்படியோ,
शची	சசீதேவி	मदयन्ती	மதயந்தி
यथा	எப்படி	सौदासं	சௌதாஸரை
शक्रं	இத்திரகை	इव	எப்படியோ,
समनुतिष्ठति	இணைபிரியாதிருக்கி	केशिनी	கேசினி தேவி
अरुन्धती	அருந்ததி [ரூளே,	सगरं	ஸகாரை
वसिष्ठं च	வஸிஷ்டரையும்,	यथा	எப்படியோ,
रोहिणी	ரோஹிணி	पति	பர்தாவாக
शशिनं	சந்திரனையும்	अनुव्रता	பின்பற்றிய
यथा	எப்படியோ,	भैमी	பிரமராஜன் குமாரத்தி
लोपासुद्रा	லோபாமுத்திரை	दमयन्ती	தமயந்தி [யான
अगस्त्यं	அகஸ்த்யரை	नैषधं	நளமகாராஜாவை
यथा	எப்படியோ,	इव	எப்படியோ,
सुकन्या	ஸுகன்யை	तथा	அவ்வண்ணமே
च्यवनं	ச்யவனரை	अहं	நான்
यथा	எப்படியோ,	इक्ष्वाकुवरं	இக்ஷ்வாகு குலக் கொழுந்தான
सावित्री	ஸாவீத்ரி	रामं	ராமரை
सत्यवन्तं च	ஸத்யவானையும்,	पति	மணாளாக
श्रीमती	ஸ்ரீமதி தேவி	अनुव्रता	விடாது தொடருபவள்."
कपिलं	கபிலரையும்		

सीताया वचनं श्रुत्वा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । भर्त्सयन्ति स परुषैर्वाक्यै रावणचोदिताः॥

रावणचोदिताः	ராவணனால் நியமிக்கப்	क्रोधमूर्च्छिताः	கோபம் பொக்கினவர்
राक्षस्यः	ராசநஸிகள், [பட்ட		கனாய்
सीतायाः	ஸீதையின்	परुषैः	கர்ணகடோரமான
वचनं	பரகடனையை	वाक्यैः	சொற்கள் கொண்டு,
श्रुत्वा	கேட்டு,	भर्त्सयन्ति स	மிரட்டினார்கள்.

अवलीनः स निर्वाक्यो हनुमान् शिशुपाद्रुमे । सीतां सन्तर्जयन्तीस्ता राक्षसीरशृणोत् कपिः॥

शिशुपाद्रुमे	சிம்கபாமரத்தில்,	कपिः	காசர்,
निर्वाक्यः	வாயைக் திறவாமல்	सीतां	ஸீதையையும்
अवलीनः	ஒடுக்கி அடக்கியிருக்கும்	सन्तर्जयन्तीः	மிரட்டியதட்டும்
सः	அந்த	ताः राक्षसीः	அந்த ராசநஸிகளையும்
हनुमान्	ஹனுமாரென்னும்	अशृणोत्	கவனித்தார்.

तामभिक्रम्य संक्रुद्धा वेषमानां समन्ततः । भृशं संलिखिहुर्दीप्तान् प्रलम्बान्दशनच्छदान् ॥

संक्रुद्धाः	கொடிய வஸ்திரிகள்,	अभिक्रम्य	சூழ்ந்துகொண்டு,
भृशं	மெத்தவும்	दीप्तान्	காய்ந்து
वेषमानां	அச்சக்கொண்டு நடுங்கு	प्रलम्बान्	நீண்டு தொக்குகிற
तां	அவளை [கின்ற	दशनच्छदान्	உதடுகளை
समन्ततः	நாற்புறமும்	संलिखिहुः	கடித்துக்கொண்டார்கள்.

उचुश्च परमक्रुद्धाः प्रगृह्णाशु परश्वधान् । नेयमर्हति भर्तारं रावणं राक्षसाधिपम् ॥ १६ ॥

परमक्रुद्धाः	பெருங்கோப மடைந்த வர்களாய்,	राक्षसाधिपं	அரக்கர் பெருமானான
आशु	விரைந்து	रावणं	ராவணரை
परश्वधान्	கோடரிகளை	भर्तारं	நாயகனாக
प्रगृह्णा	கைகளிலெடுத்தோக்கி	न भर्हति च	ஏற்றுக்கொள்ளவே மரட்டான் " (என்று)
इयं	" இவள்	उचुः	சொன்னார்கள்.

संभत्स्यमाना भीमाभी राक्षसीभिर्वरानना । सा बाष्पश्रुपमार्जन्ती शिशुपां तामुपागमत् ॥

भीमाभिः	கொடுமையகொண்ட	बाष्पं	கண்ணீரை
राक्षसीभिः	ராசூலிகளால்	उपमार्जन्ती	துடைத்துக்கொண்டு,
संभत्स्यमाना	மிரட்டப்பட்ட,	तां	அந்த
वरानना	ஸுந்தரமுகியான	शिशुपां	சிம்கபா மரத்தை
सा	அவள்	उपागमत्	நெருக்கிச் சென்றாள்.

ततस्तां शिशुपां सीता राक्षसीभिः समावृता । अभिगम्य विशालाक्षी तस्थौ शोकपरिप्लुता ॥

विशालाक्षी	தடக்கண்ணாளான	तां	அந்த
सीता	வீதை	शिशुपां	சிம்கபாவிருசூத்தை
राक्षसीभिः	ராசூலிகளால்	अभिगम्य	அடைந்து,
समावृता	சூழப்பட்டவளாய்	ततः	அங்கு
शोकपरिप्लुता	சோகத்திற் சூழ்கிவை ளாய்,	तस्थौ	தினகத்து நின்றாள்.

तां कृशां दीनवदनां मलिनाम्बरधारिणीम् । भर्त्सयाञ्चक्रिरे सीतां राक्षस्यस्ताः समन्ततः ॥

ताः राक्षस्यः	அந்த ராசூலிகள்,	तां	அந்த
कृशां	உடல் மெலிந்தவரும்	सीतां	வீதையை,
दीनवदनां	முகம் வாடியவரும்	समन्ततः	நாற்புறமும் (சூழ்ந்து)
मलिनाम्बर- धारिणी	} அழுக்கு வஸ்திர முடுத் திருப்பவளுமள	भर्त्सयाञ्चक्रिरे	மிரட்டினார்கள்.

ततस्तां विनता नाम राक्षसी भीमदर्शना । अब्रवीत् कुपिताकारा कराला निर्णतोदरी ॥

ततः	அதைந்தாம்,	निर्णतोदरा	பருத்த வயிறுள்ள
कुपिताकारा	கோபக்குறியும்	कराला	விகர உருவமுடைய
भीमदर्शना	கொடிய பார்வையுமு	राक्षसी	ராசூலி
विनता नाम	வினதை என்ற, [டைய	अब्रवीत्	பேசினாள்.

सीते पर्याप्तमेतावद्भर्तुः स्नेहो निदर्शितः । सर्वत्रातिकृतं भद्रे व्यसनायोपकल्पते ॥ २१ ॥

भद्रे	“அம்மா !	निदर्शितः	நன்கு விளக்கப்பட்டது ;
सीते	வனிதையே !	अतिकृतं	அளவுக்கு மிஞ்சின காரி
भर्तुः स्नेहः	பதிரின் மீதுள்ள சின	सर्वत्र	எங்கும் [யம்
पर्याप्तं	வேண்டிய மட்டும் [கம்,	व्यसनाय	சினைக்கு
एतावत्	இதுவரையில்	उपकल्पते	உரியதாகிறது.

परितुष्टाऽस्मि भद्रं ते मानुषस्ते कृतो विधिः ॥ २२ ॥

ममापि तु वचः पथ्यं ब्रुवन्त्याः कुरु मैथिलि ॥ २३ ॥

मैथिलि	மைதிலியே !	ते	உனக்கு
मानुषः विधिः	மானிட தர்மம்	भद्रं	சேஷமமுண்டாகக்கட
कृतः	நன்றாய் அனுஷ்டித்துக் காட்டப்பட்டது ;	ब्रुवन्त्याः	விண்டுபேசும் [வது;
तु	இது விஷயத்தில்	मम पथ्यं	எனது வரிதகரமான
ते	உன் மீது	वचः	வசனத்தை
परितुष्टा	மிக சந்தேகமடைந்தவ	अपि	எப்படியாகிலும்,
अस्मि	ஆகிறேன் ; [என	कुरु	எடுத்துக்கொள்.

रावणं भज भर्तारं भर्तारं सर्वरक्षसाम् । विक्रान्तं रूपवन्तं च सुरेशमिव वासवम् ॥

दक्षिणं त्यागशीलं च सर्वस्य प्रियवादिनम् ॥ २४ ॥

सर्वरक्षसां	அரக்கர்களுக்கெல்லாம்	दक्षिणं च	ஆண்மைபுள்ளவரும்
भर्तारं	அரசரும்,	त्यागशीलं	கொடையாளரும்
विक्रान्तं	பராக்ரமசாலியும்	सर्वस्य	எல்லோருக்கும்
रूपवन्तं	அழகானவரும்,	प्रियवादिनं च	அன்பு மொழி புகலுக் தன்மைபுள்ளவருமான
सुरेशं	தேவராஜராகிய	रावणं	ராவணரை
वासवं	இந்திரனை	भर्तारं	நாயகராக
इव	போன்றவரும்,	भज	அங்கீகரி.

मानुषं कृपणं रामं त्यक्त्वा रावणमाश्रय । दिव्याङ्गरागा वैदेही दिव्याभरणभूषिता ॥

अद्यप्रभृति सर्वेषां लोकानामीश्वरी भव । अग्नेः स्वाहा यथा देवी शचीवेन्द्रस्य शोभने ॥

कृपणं	திக்கற்ற	दिव्याभरण-	} திவ்யமான பூஷணங்கள்
मानुषं रामं	மானிடனான ராமனை	भूषिता	
त्यक्त्वा	விட்டுவிட்டு,	सर्वेषां	எல்லா
रावणं	ராவணரை	लोकानां	உலகங்களுக்கும்
आश्रय	அங்கீகரி ;	ईश्वरी	அரசு செலுத்துகிற
शोभने	ஸூத்தரீ !	इन्द्रस्य	இந்திரனுக்கு [வளாய்,
वैदेहि	வைதேஹீ !	शची इव	சசிதேவி போலவும்,
अद्यप्रभृति	இது முதல்,	अग्नेः	அக்கீனிக்கு
दिव्याङ्गरागा	திவ்யமான பூச்சுடைய வளாய்	स्वाहा देवी यथा	ஸ்வாஹா தேவிபோல
		भव	விளக்குவாய். [வும்,

किं ते रामेण वैदेहि कृपणेन गतायुषा । एतदुक्तं च मे वाक्यं यदि त्वं न करिष्यसि ॥
अस्मिन् मुहूर्ते सर्वास्त्वां भक्षयिष्यामहे वयम् ॥ २७ ॥

वैदेहि	வைதேஹி !	मे वाक्यं	என் வார்த்தையை
कृपणेन	திக்கற்ற	त्वं	நீ
गतायुषा	கணக்கிடப்பட்ட ஆயுள் ஸையுடைய (மாணிட	न करिष्यसि यदि	அக்கிரமித்து நடவராம ஸிருப்பாயாகில்
रामेण	ராமனால் [ஊன]	अस्मिन् मुहूर्ते	இந்த சூனத்தில்
ते	உனக்கு	वयं	நாங்கள்
किं	என்ன பயனுண்டு ?	सर्वाः	எல்லோரும்
उक्तं	சொன்ன	त्वां च	உன்னையே
एतत्	இந்த	भक्षयिष्यामहे	தின் துணிடுவோம்."

अन्या तु विकटा नाम लम्बमानपयोधरा । अब्रवीत् कुपिता वाक्यं मुष्टिमुद्यम्य गर्जती ॥

तु	இப்போது	कुपिता	கேடங்கொண்டு
विकटा	விகடை	मुष्टि	கையை முடக்கி
नाम	என்ற	उद्यम्य	ஒக்கி,
अन्या	வேறொருத்தி	गर्जती	கர்ஜனைசெய்துகொண்டு,
लम्बमानपयोधरा	தொக்கும் முலைபுடன் கடினவளராய்	सीतां	ஸீதைையைப் பார்த்து
		अब्रवीत्	பேசினாள் :—

बहून्प्रतिरूपाणि वचनानि सुदुर्मते । अनुक्रोशान्मृदुत्वाच्च सोढानि तव मैथिलि ॥२९॥

सुदुर्मते	"மதிவில்லாத	बहून्	பலவும்,
मैथिलि	மைதிலி !	अनुक्रोशात्	கருணையாலும்
तव	உன்னுடைய	मृदुत्वाच्च	மேன்மைகுணத்தினாலும்,
अप्रतिरूपाणि	அயுத்தமான	सोढानि	பொறுத்துக்கொள்ளப் பட்டன.
वचनानि	சொற்கள்		

न च नः कुरुपे वाक्यं हितं कालपुरस्कृतम् ॥ ३० ॥

हितं	ஹிதமானதும்,	नः वाक्यं च	எங்கள் பேச்சையும்,
कालपुरस्कृतं	காலத்திற்கு ஏற்றும் ஒத்துமிருக்கிற	न कुरुपे	ஏற்றுக்கொள்ளாதிருக்க கூறாய்.

आनीताऽसि समुद्रस्य पारमन्यैर्दुरासदम् । रावणान्तःपुरं घोरं प्रविष्टा चासि मैथिलि ॥

मैथिलि	மைதிலி !	असि	இருக்கிறாய் ;
अन्यैः	பிறரால்	घोरं	கடுமையான
दुरासदं	அடைய முடியாத,	रावणान्तःपुरं	ராவண அந்தப்புரத்தில்
समुद्रस्य	கடலின்	प्रविष्टा च	புக ளிடப்பட்டவ ளாயும்
पारं	வேறு கரைக்கு,	असि	இருக்கிறாய்.
आनीता	கொண்டுவரப்பட்டவ ளாத		

अलमश्रुनिपातेन त्यज शोकमनर्थकम् ॥ ३२ ॥

अश्रुनिपातेन	கண்ணீர் பெருக்கியழு	शोकं	சோகத்தை
अलं	பேர்தும்; [தது	त्यज	(இத்துடன்) ஒழித்து
अनर्थकं	டயனற்ற		விடு.

भज प्रीतिं प्रहर्षं च त्यजैतां नित्यदैन्यताम् ॥ ३३ ॥

एतां	இந்த	प्रीतिं	அன்பையும்
नित्यदैन्यतां	நிரந்தரம் துன்புறுத் தன்	प्रहर्षं च	ஆனந்தத்தையும்
त्यज	விட்டுவிடு; [மையை	भज	ஏற்றுக்கொள்.

सीते राक्षसराजेन सह क्रीड यथासुखम् ॥ ३४ ॥

सीते	வலிதே!	यथासुखं	கவலையற்று
राक्षसराजेन सह	ராசாஸராஜரோடுகூட,	क्रीड	இன்புறுக.

जानासि हि यथा भीरु स्त्रीणां यौवनमध्रुवम् । यावन्न ते व्यतिक्रामेत्तावत् सुखपवाप्नुहि ॥

भीरु	அச்சமுள்ளவனே!	ते	உனக்கு (இளம்பருவம்)
स्त्रीणां	ஸ்திரீகளுடைய	यावत्	எதற்குள்
यौवनं	இளம்பருவம்	न व्यतिक्रामेत्	கழிந்துப்போய்விடவில்
अध्रुवं यथा	நிலையில்லாதது என்று	तावत्	அதற்குள்ளாக [லையோ,
जानासि हि	தெரிந்துகொண்டு இருக்க கிறாய் அல்லவா?	सुखं	ஸுகத்தை
		अवाप्नुहि	அடை.

उद्यानानि च रम्याणि पर्वतोपवनानि च । सह राक्षसराजेन चर त्वं मद्विरेक्षणे ॥ ३५ ॥

मद्विरेक्षणे	கண்ணழகி!	पर्वतोपवनानि च	மலைகளிலுள்ள உபவ னங்களையும்
उद्यानानि च	உத்யானங்களையும்	राक्षसराजेन सह	அரக்கர்களுடனே கூட
रम्याणि	அழகிய	त्वं चर	நீ நடந்து பார்.

स्त्रीसहस्राणि ते सप्त वशे स्थास्यन्ति सुन्दरि ॥ ३७ ॥

सुन्दरि	ஸுந்தரியே!	स्त्रीसहस्राणि	ஆயிரம் பெண்கள்
ते	உனது	स्थास्यन्ति	கட்டளைப்படி ஏவல்
वशे	ஸ்வாதீனத்தில்		புரியக் காத்துக்கொண் டிருப்பார்கள்.
सप्त	ஏழு		

उत्पाद्य वा ते हृदयं भक्षयिष्यामि मैथिलि । यदि मे व्याहृतं वाक्यं न यथावत् करिष्यसि ॥

मैथिलि	மைதிலி!	न करिष्यसि यदि	செய்யாது போவாயாகில்
व्याहृतं	விவரமாகச் சொல்லப்	ते हृदयं	உனது இருதயத்தை
मे	எனது [பட்ட	वा	சிச்சயமாய்
वाक्यं	பேச்சை	उत्पाद्य	பிளந்து
यथावत्	சொன்னபடி	भक्षयिष्यामि	தின் துவிடுவேன்.

ततश्चण्डोदरी नाम राक्षसी क्रूरदर्शना । भ्रामयन्ती महच्छूलमिदं वचनमब्रवीत् ॥ ३९ ॥

ततः	அதன் பின்,	महत् शूलं	பெரிய சூலத்தை
चण्डोदरी	சண்டோதரி	भ्रामयन्ती	சுழற்றிக்கொண்டு,
नाम राक्षसी	என்ற ஆக்கி,	इदं	பின் கண்ட
क्रूरदर्शना	கொடிய பார்வையுடைய வளரய்	वचनं	பேச்சை
		अब्रवीत्	பேசினான்.

इमां हरिणलोलार्क्षीं त्रासोत्कम्पिपयोधराम् । रावणेन हतां दृष्ट्वा दौर्हृदो मे महानभूत् ॥

रावणेन	“ராவணனால்	इमां	இவளை
हतां	கொண்டு வரப்பட்டு	दृष्ट्वा	கண்டு,
त्रासोत्कम्पि-	} பயந்து கடுங்குதிற் றந்த } எனக்கிளையுடைய,	मे	எனக்கு
पयोधरां		महान्	ஒரு பெரிய
हरिणलोलार्क्षीं	மானின்போல் அலையும் கண்களையுடைய	दौर्हृदः	ஆசை
		अभूत्	விளைந்தது.

यकृत्प्लीहमयोत्पीडं हृदयं च सवन्धनम् । अन्त्याण्यपि तथा शीर्षं खादेयमिति मे मतिः ॥

यकृत्	சரலையும்	अन्त्याणि अपि	குடல்களையும்,
प्लीहं	மண்ணீரலையும்,	तथा शीर्षं	அப்படியே தலையையும்,
अथ	அதன்மேல்	खादेयं	கடித்துத் தின்னவேண்
उत्पीडं	வழும்பையும்,	इति	என்பது [டும்
सवन्धनं	தசை நரம்போடு	मे	என்னுடைய
हृदयं च	இருதயத்தையும்,	मतिः	அபேசைந்.”

ततस्तु प्रघसा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । कण्ठमस्या नृशंसायाः पीडयाम किमास्यते ॥
निवेद्यतां ततो राज्ञे मानुषी सा मृतेति ह । नात्र कश्चन सन्देहः खादतेति स वक्ष्यति ॥

ततः	அதன்பின்:	इति]	என்று
प्रघसा नाम	பிரகஸை என்ற	निवेद्यतां	சொல்லவேண்டியது ;
राक्षसी	ஆக்கி,	तु	அப்போது,
कि	“ ஏன்	सः	அவர்
आस्यते	சம்மாளிருக்கவேண்டும்?	खादत	‘ தின்று விடுங்கள் ’
नृशंसायाः	கொடியவளரன	इति	என்று
भस्याः	இவளுடைய	वक्ष्यति	சொல்லுவார் ;
कण्ठं	மென்னியை	अस	இது விஷயத்தில்
पीडयाम	பிடித்து விடுவோம் ;	सन्देहः	ஸந்தேஹம்
ततः	பின்பு	कश्चन	கொஞ்சமும்
राज्ञे	ஆசரிடத்தில்	न	இல்லை”
सा	‘ அந்த	वाक्यं	என்ற பேச்சை
मानुषी	மனுஷஸ்திரீ	अब्रवीत्	பேசினான்.
मृता	செத்துப்போனான்’	ह	காண் !

ततस्त्वजामुखी नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । विशस्येमां ततस्सर्वाः समान् कुरुत पीलुकान् ॥
विभजाम ततस्सर्वा विवादो मे न रोचते । पेयपानीयतां क्षिप्रं लेह्यमुच्चावचं बहु ॥४५॥

ततः	அதன்பின்	விवादः	விவாதம்
अजामुखी नाम	அஜாமுகி என்ற	मे	எனக்கு
राक्षसी तु	ராஷ்டிரியும்,	न रोचते	இஷ்டமில்லை.
इमां	“ இவளை	पेयं	குடிக்க மத்யமும்
विशस्य	துண்டம் துண்டமாய்	उच्चावचं	பலவகை
पीलुकान्	இறைச்சிகளை [வெட்டி	लेह्यं	பருகிப்புசிக்கும் துவை
सर्वाः	எல்லோரும்	क्षिप्रं	விரைவில் [யலும்
समान्	ஸமமாக	बहु	வேண்டியபடட்டும்
कुरुत	பங்கிடுங்கள்,	अनीयतां	கொண்டுவரப்படட்டும்”
सर्वाः	எல்லோரும்	वापयं	என்ற சொல்லை
विभजाम	பகிருவேரம்,	अब्रवीत्	சொன்னான்.
ततः ततः	முன்னும் பின்னும்		

ततः शूर्पणखा नाम राक्षसी वाक्यमब्रवीत् । अजामुख्या यदुक्तं हि तदेव मम रोचते ॥
सुरा चानीयतां क्षिप्रं सर्वशोकविनाशिनी । मानुषं मांसमास्वाद्य नृत्यामोऽथ निकुम्भिलाम् ॥

ततः	அதன்பின்	अनीयतां	கொண்டுவரப்படட்டும் ;
अजामुख्या	“ அஜாமுகியால்	मानुषं	மனித
यत्	எது	मांसं	மாமிசத்தை
उक्तं	சொல்லப்பட்டதே,	आस्वाद्य	தின்றவிட்டு;
तत् एव	அதுவேதான்	अथ	பிறகு
मम हि	எனக்கும்	निकुम्भिलां	நிகும்பிலையில்
रोचते	சம்மதமாக இருக்கிறது ;	नृत्यामः	கூத்தாடுவேரம்”
सर्वशोक-	எல்லாக் கவலைகளையும்	वापयं	(என்ற) சொல்லை
विनाशिनी)	ஒழிக்கக்கூடிய	शूर्पणखा नाम	சூர்பணகை என்ற
सुरा च	கன்னளும்	राक्षसी	ராஷ்டிரி
क्षिप्रं	விரைவில்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

एवं संभत्स्यमाना सा सीता सुरसुतोपमा । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्धैर्यमुत्सृज्य चारुदत् ॥

एवं	இவ்வாறு,	सुसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென
विरूपाभिः	பயங்கரமான	सा	அந்த [விளக்கும்
राक्षसीभिः	ராஷ்டிரிகளால்	सीता च	வீதாபிராட்டியும்
संभत्स्यमाना	பயமுறுத்தப்படுகிற	धैर्यं उत्सृज्य	தைர்யத்தை இழந்து
	வளராய்	अरुदत्	அழுதான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुर्विंशः सर्गः ॥ २४ ॥

पञ्चविंशः सर्गः—இருபத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். || 25 ||

सीताविवादः—ஸீதை மனமுடைதல்.

अथ तासां वदन्तीनां परुषं दारुणं बहु । राक्षसीनामसौम्यानां रुरोद् जनकात्मजा ॥

तासां	அந்த	वदन्तीनां	மொழிகையில்,
असौम्यानां	விகாரமான	अथ	அப்பொழுது,
राक्षसीनां	ராஷ்டிரிகள்,	जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகள்
परुषं	க்ரூரமாய்	बहु	அதிகமாய்
दारुणं	பயக்கரமாய்	रुरोद्	அழுதாள்.

सा स्नापयन्ती विपुलौ स्तनौ नेत्रजलस्रवैः । चिन्तयन्ती न शोकस्य तदान्तमधिगच्छति ॥

सा	அவள்	तदा	அப்பொழுது
विपुलौ स्तनौ	பருத்த ஸ்தனங்களை	शोकस्य	சோகத்தின்
नेत्रजलस्रवैः	கண்ணீர் பெருங்குகளால்	अन्तं	எல்லைவைய
स्नापयन्ती	நனைப்பவளாய்,	न अधिगच्छति	கண்டறிய முடியாம
चिन्तयन्ती	சிந்தையுற்றவளாய்		லிருக்காள்.

सा वेपमाना पतिता प्रवाते कदली यथा । राक्षसीनां भयत्रस्ता विवर्णवदनाऽभवत् ॥

सा	அவள்	प्रवाते	புயற்காற்றில்
राक्षसीनां	ராஷ்டிரிகளின்	कदली	வாழைமரம்
भयत्रस्ता	மிரட்டலுக்கஞ்சி,	यथा	போல்
वेपमाना	நடுநடுக்கி,	पतिता	புணியில் விழுந்தவளாக
विवर्णवदना	முகநிறமிழந்து,	अभवत्	ஆளுள்.

तस्याः सा दीर्घविपुला वेपन्त्या सीतया तदा । ददृशे कम्पिनी वेणी व्यालीव परिसर्पती ॥

वेपन्त्या	நடுக்கித் தடிக்கின்ற	सा	அந்த
सीतया	ஸீதையோடேயே	वेणी	தலைப்பின்னல்,
तस्याः	அவளுடைய	तदा	அப்பொழுது,
दीर्घविपुला	நீண்டகன்றதும்	परिसर्पती	அக்குயிக்குமலைகின்ற
कम्पिनी	அசைந்துகொண்டிருந் த துமள	व्याली इव	ஸர்ப்பம் போல்
		ददृशे	காணப்பட்டது.

एवमुक्ता तु वैदेही राक्षसीभिर्मनस्विनी । उवाच परमत्रस्ता बाष्पगद्गदया गिरा ॥ ५ ॥

राक्षसीभिः	ராஷ்டிரவிகளால்	मनस्विनी	கற்பில் நிலைநின்ற
एवं	மேற்கூறியவண்ணம்	वैदेही	வைதேஹி
उक्ता	சொல்லப்பட்டவளாய்	बाष्पगद्गदया गिरा	கண்ணீர் தடுக்க தழு
परमत्रस्ता	மிக நடுக்கிணவளாய்		தழுத்த மொழிகொண்டு
तु	ஆயினும்,	उवाच	உரைத்தாள் :

न मानुषी राक्षसस्य भार्या भवितुमर्हति । कामं खादत मां सर्वा न करिष्यामि वो वचः ॥

मानुषी " மனுஷ்யஸ்திரீ
 राक्षसस्य " ராசுஷஸனுக்கு
 भार्या भवितुं பத்னியாக ஆவதற்கு
 न अर्हति अतिक्रामं பெறவில்லை;
 मां कामं என்னை இவ்வட்டப்படி

सर्वा: எல்லோரும்
 खादत தின்றறவிடுங்கள் ;
 वः वचः உங்கள் வார்த்தையை
 न करिष्यामि ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டேன்.

सा निःश्वसन्ती दुःखार्ता शोकोपहतचेतना । आर्ता व्यसृजदश्रूणि मैथिली विललाप ह ॥

सा मैथिली அந்த மைதிலி,
 शोकोपहत- } சோகத்தால் சிதை
 चेतना } புண்ட சிந்தையானாய்
 दुःखार्ता துக்கம் மேலிட்டு
 आर्ता நெஞ்சக்கரைந்தவனாய்

निःश्वसन्ती பெருமூச்சு விடுபவளாய்
 अश्रूणि கண்ணீர்களை
 व्यसृजत् பெருக்கினுள்,
 विललाप புலம்பிப்பிடித்தற்றினுள்.
 ह கஷ்டம்!

लोकपवादः सत्योऽयं पण्डितैः समुदाहृतः । अकाले दुर्लभो मृत्युः स्त्रिया वा पुरुषस्य वा ॥

यत्राहमेवं क्रूराभी राक्षसीभिरिहार्दिता । जीवामि हीना रामेण मुहूर्तमपि दुःखिता ॥

स्त्रियाः वा " பெண்ணுக்காகட்டும்
 पुरुषस्य वा ஆணுக்காகட்டும்,
 अकाले விதித்த காலமல்லாக்
 मृत्युः மாணம் [காலத்தில்,
 दुर्लभः துர்லபம், (என்று)
 पण्डितैः தெரிந்தவர்களால்
 समुदाहृतः எடுத்துக் கூறப்பட்ட
 अयं लोकप्रवादः இந்த லோகவதந்தி
 सत्यः ஸத்யம்
 यत्र ஆகையால் தான்
 क्रूराभिः கொடிய

राक्षसीभिः " ராசுஷஸிகளால்,
 एवं இவ்வாறு
 अर्दिता புண்படுத்தப்பட்டு
 दुःखिता துக்கப்படுபவளாயும்
 रामेण हीना ஸ்ரீராமரைவிட்டு பிரிக்
 கப்பட்டவளாயும்

अपि இருந்தும்,
 इह मुहूर्तं இந்தக் காலத்திலும்
 अहं நான்
 जीवामि உயிருடனிருக்கிறேன்."

सा राक्षसीमध्यगता सीता सुरसुतोपमा । न शर्म लेभे दुःखार्ता रावणेन च तर्जिता ॥

राक्षसीमध्यगता " ராசுஷஸிகளின் நடுவி
 ஸகப்பட்டுக்கொண்டு
 रावणेन " ராவணனால்
 तर्जिता பயமுறுத்தப்பட்டு
 दुःखार्ता துயரப்படும்

सुरसुतोपमा தெய்வப்பெண்ணென
 सा அந்த [விளங்கும்
 सीता லீதாப்பிராட்டியார்,
 शर्म " சந்தனையை
 च இன்னும்
 न लेभे அறியாமலிருந்தான்.

वेपते स्माधिकं सीता विशन्तीवाङ्ममात्मनः । वने यूथपरिभ्रष्टा मृगी कोकैरिवार्दिता ॥

वने காட்டில்
 यूथपरिभ्रष्टा இனத்தினின்றும் பிரிக்
 कोकैः செந்நாய்களால் [கப்பட்டு
 अर्दिता வருத்தப்பட்ட,
 मृगी इव மான்பேடுபோல்

सीता லீதை
 आत्मनः अङ्ग " தனது அக்கத்தினுள்
 विशन्ता इव குழக்கினவளாய்
 अधिकं போலவே
 वेपते स " பொறுக்கமுடியாதவண்
 நடுக்கினுள். [ணமாய்

सा त्वशोकस्य विपुलां शाखामालम्ब्य पुष्पिताम् । चिन्तयामास शोकेन भर्तारं भग्नमानसा ॥

शोकेन	சோகத்தால்	विपुलां पुष्पितां	தழைத்து புஷ்பித்திருந்த
भग्नमानसा	மனமிடிந்தவளான	शाखां	ஒரு கிளை யை
सा	அவள்	आलम्ब्य	பிடித்துக்கொண்டு
तु	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்	भर्तारं	பிராணநாதனை
अशोकस्य	அசோக மரத்தின்	चिन्तयामास	கினைத்தாள்.

हा रामेति च दुःखार्ता हा पुनर्लक्ष्मणेति च । हा श्वश्रु मम कौसल्ये हा सुमित्रेति भामिनी ॥
 एषाऽल्पपुण्या कृपणा विनशिष्याम्यनाथवत् । समुद्रमध्ये नौः पूर्णा वायुवेगैरिवाहता ॥
 भर्तारं तमपश्यन्ती राक्षसीवशमागता । सीदामि खलु शोकेन कूलं तोयहतं यथा ॥
 तं पद्मदलपत्राक्षं सिंहविक्रान्तगामिनम् । धन्याः पश्यन्ति मे नाथं कृतज्ञं प्रियवादिनम् ॥
 सर्वथा तेन हीनाया रामेण विदितात्मना । तीक्ष्णं विषमिवास्वाद्य दुर्लभं मम जीवितम् ॥
 कीदृशं तु मया पापं पुरा जन्मान्तरे कृतम् । येनेदं प्राप्यते दुःखं मया घोरं सुदारुणम् ॥
 जीवितं त्यक्तुमिच्छामि शोकेन महता वृता । राक्षसीभिश्च रक्षन्त्या रामो नासाद्यते मया ॥
 धिगस्तु खलु मानुष्यं धिगस्तु परवश्यताम् । न शक्यं यत् परित्यक्तुमात्मच्छन्देन जीवितम् ॥

भामिनी	கையலாள்,	राक्षसीवशं	ராஷ்டிரிகன் ஆளுகைக்கு
हा राम इति च	ஓ! ராமா! என்றும்	आगता	உள்ளாக்கப்பட்டவளாய்
हा लक्ष्मण इति च	ஓ! லக்ஷ்மணா! என்றும்	तोयृतं	வெள்ளத்தால் மோதப் பட்டு இடியும்
मम	எனது	कूलं यथा	கரைபோல்,
श्वश्रु	மாமியாரான	शोकेन	சோகத்தால்
हा कौसल्ये	ஓ! கௌஸல்யையாரே!	सीदामि खलु	வருந்துகின்றேன் ;
हा सुमित्रे	ஓ! சூ-மித்ரையாரே!	पद्मदलपत्राक्षं	தாமரையின் மலர்ந்த இதழ்போன்ற கண் களையுடைய
इति	என்றும்	विहविक्रान्त- गामिनं	சிம்ஹம்போல் வீரங் கொண்ட நடையுற்ற
अल्पपुण्या	“பாக்கியநீணியாய்	कृतज्ञं	கிருகக்ஞரும் [வரும்
कृपणा	இன்னது செய்கிறதென் று தெரியாதிருக்கிற	प्रियवादिनं	இன்சொல்சொல்பவரும்
एषा	இந்த நான்,	मे नाथं	எனது நாதருபான
समुद्रमध्ये	நடுக்கடலில்	तं	அவரை
वायुवेगैः	வாயுவேகங்களால்	धन्याः	நற்றவமுற்றவர்கள்
आहता	அலைக்கப்பட்ட	पश्यन्ति	கண்டு களிக்கின்றார்கள் ;
पूर्णा	நிறைந்த	तोक्ष्णं विषं	கொடிய விஷத்தை
नौः इव	கப்பல்போல்,	आस्वाद्य इव	உட்கொண்டுமிருப்பது போல்,
अनाथवत्	அநாதையாக	विदितात्मना	ஸர்வஸூயியான
विनशिष्यामि	இதேர் அழிவுறப் போகிறேன் ;		
भर्तारं तं	பர்த்தாவான அவரை		
अपश्यन्ती	காணமுடியாதவளாய்		

तेन रामेण	உந்த ராமனை கிட்டு
हीनायाः	விலக்கிப் பிரிக்கப்பட்ட
मम	என்
जीवितं	பிராணனிருப்பது,
सर्वथा	மிக்க
दुर्लभं	வியக்கத்தக்கது ;
पुरा	முன்
जन्मान्तरे	ஜன்மாந்திரத்தில்
कीदृशं पापं	எப்படிப்பட்ட பாவம்
मया	என்னால்
कृतं तु	செய்யப்பட்டதோ !
येन	ஆகவேதான்,
घोरं	கொடுமைகொண்டு
सुदारुणं	மிக வருத்துகின்ற
इदं दुःखं	இந்த துபரம்
मया	என்னால்
प्राप्यते	அனுபவிக்கப்படுகிறது ;
राक्षसीभिः	ராக்ஷஸிகளால்
रक्षन्त्या	காக்கப்பட்ட
मया	என்னால்

रामः	ஸ்ரீராமர்
न भासाद्यते	காணப்பெற முடியாது ;
महता शोकेन	பெரும் சோகத்தால்
वृता च	வருத்துபவளாக இருப்
जीवितं	பிராணனை [பதால்
त्यक्तुं	இழக்க
इच्छामि	நினைக்கிறேன் ;
मानुष्यं	மானிடப்பிறவி
धिक्	இழிவாக
अस्तु खलु	இருக்கிறதல்லவா ?
तु	அதிலும்
परवश्यतां	பாரதினம்
धिक् अस्तु	மிகவும் இழிந்தது ;
यत्	ஏனென்றால்
आत्मच्छन्देन	பிறர் அனுமதியின்றி,
जीवितं	பிராணனை [தானாகவே
परित्यक्तुं	விடவும்
न शक्यं	அதிகாரமில்லை என்று
पुनः	பலவாராய்
दुःखतां	துக்கித்து கொந்தாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चविंशः सर्गः ॥ २५ ॥

आदितः श्लोकाः 12969

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1179

பஃவ்ஷ: சர்ட்:—இருபத்தாறாவது ஸர்க்கம். ॥ २६ ॥

आत्महत्यानिश्चयः—உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளத் தீர்மானித்தல்.

प्रसक्ताश्रुमुखीत्येवं ब्रुवन्ती जनकात्मजा । अधोमुखमुखी बाला विलप्तमुपचकमे ॥ १ ॥

उन्मत्तेव प्रमत्तेव भ्रान्तचित्तेव शोचती । उपावृत्ता किशोरीव विवेष्टन्ती महीतले ॥ २ ॥

अधोमुखमुखी	தலையைக் கவிழ்த்துக் கொண்டு
प्रसक्ताश्रुमुखी	கண்ணீர் சொரிகின்ற
एवं	இவ்வாறு [முகத்தோடு,
बाला	அவ்வேகமாய்
ब्रुवन्ती	பிதற்றிய
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகள்,
उन्मत्ता इव	பித்தேறியவள் போலும்
प्रमत्ता इव	புத்தி பிரகியவள் போலும்

भ्रान्तचिन्ता इव	பிரமித்தவன் போலும்
शोचती	வருத்தி,
महीतले	புவிதில்
उपावृत्ता	சிரமம்போக்கிக்கொள்ள ப்புரளுகிற
किशोरी इव	பெண்குதிரைபோல்,
विवेष्टन्ती	விழுந்து புரண்டு,
इति	பின்வருமாறும்
विलप्तुं	புலம்பிப்பிதற்ற
उपचकमे	தொடங்கினாள் :—

राधवस्य प्रमत्तस्य रक्षसा कामरूपिणा । रावणेन प्रमथ्याहमानीता क्रोशती बलात् ॥

राधवस्य “ஸ்ரீராகவருக்கு
 प्रमत्तस्य தெரியாத சமயத்தில்,
 कामरूपिणा சமயத்திற்கேற்ற
 ரூபமெடுக்கவல்ல
 रक्षसा அரக்கனான
 रावणेन ராவணனால்,

प्रमथ துன்புறுத்தப்பட்டு
 बलात् வலிந்து
 क्रोशती கதறக்கதற,
 अहं நான்
 अानीता தூக்கிக்கொண்டு
 வரப்பட்டேன்.

राक्षसीवशमापन्ना भर्त्स्यमाना सुदारुणम् । चिन्तयन्ती सुदुःखार्ता नाहं जीवितुमुत्सहे ॥

राक्षसीवशं ராஷ்ட்ரலிகளின்
 ஆளுகைக்கு
 आपन्ना உள்ளாக்கப்பட்டு
 सुदारुणं மிகக் கடுமையாக
 भर्त्स्यमाना வெருட்டப்பட்டவளாய்,

सुदुःखार्ता துக்கத்தில் முழுகி
 चिन्तयन्ती மனவேதனைப்படும்
 अहं நான்
 जीवितुं உயிருடனிருக்க
 न उत्सहे மாட்டேன்.

न हि मे जीवितैर्यो नैवायैर्न च भूषणैः । वसन्त्या राक्षसीमध्ये विना रामं महारथम् ॥

महारथं மஹாரதரான
 रामं ஸ்ரீராமரை
 विना விட்டுப்பிரிந்து,
 राक्षसीमध्ये ராஷ்ட்ரலிகளிடையில்
 वसन्त्या: சிக்கிக்கொண்ட
 मे எனக்கு,
 जीवितैः உயிர்வாழ்க்கைகளால்

अर्थः हि ஆகவேண்டிய காரியம்
 एतद्वम् எனதுவும்
 न இல்லை;
 अयैः एव செல்வங்களாலும்
 न இல்லை;
 भूषणैः च ஆபரணங்களாலும்
 न இல்லை.

अश्मसारमिदं नूनमयवाऽप्यजरामरम् । हृदयं मम येनेदं न दुःखेनावशीर्यते ॥ ६ ॥

मम எனது
 इदं हृदयं இந்த ஹிருதயம்
 अश्मसारं உறுதியான கற்பாறை
 अयवा அல்லது [யோ?
 अजरामरं சிதைவற்ற தன்மையை
 சாச்வதமாய் பெற்று
 ள்ளதோ?

नूनं என்னவோ?
 येन இப்படியிருப்பதால்
 தான்
 दुःखेन अपि துயரத்தோடிருந்தும்
 इदं இது
 न अवशीर्यते பிளவுபடாமலிருக்க
 கிறதா.

धिब्धामनार्यामसर्ता याऽहं तेन विनाकृता । सुहृतेमपि रक्षामि जीवितं पापजीविता ॥ ७ ॥

असर्ता பாதிவிசயக்குறைவு
 உண்டானவளான,
 अनार्या பெருமைபிழந்தவளான,
 मां என்னை
 धिक् ஒழித்துக்கொள்ளவேண்
 अपि அப்படியிருந்தும் [டும்;
 या अहं எந்த அந்த நான்

तेन அவரோடு
 विनाकृता இல்லாமல் பிரிக்கப்பட்ட
 पापजीविता பாபஜீவியாக [டவளாய்,
 सुहृते ஒரு முகூர்த்தமாவது
 जीवितं பிராணனை
 रक्षामि விடாது வைத்திருக்க
 கிறேன்!

का च मे जीविते श्रद्धा सुखे वा तं प्रियं विना । भर्तारं सागरान्ताया वसुधायाः प्रियंवदम् ॥

सागरान्तायाः	கடல் சூழ்ந்த	मे	எனக்கு
वसुधायाः	பூமிக்கே	जीविते	உயிர் வாழ்க்கையிலாயி
भर्तारं	தனியாகும் [மான		னும்
प्रियंवदं	இன்சொல் புரிபவரு-	सुखे वा	தேற ஸம்ரகஷணையிலா
तं प्रियं च	அந்த பிராணநாதனையே	श्रद्धा	சிரத்தை [யினும்
विना	விட்டுப் பிரிந்தபின்,	का	ஏது?

भिद्यतां भक्ष्यतां वाऽपि शरीरं विसृजाम्यहम् । न चाप्यहं चिरं दुःखं सहेयं प्रियवर्जिता ॥

भिद्यतां	வெட்டிப்போகட்டும்	विसृजामि	ஒழித்துவிடவே போ
अपि वा	அல்லது	अहं	நான் [கிறேன் ;
भक्ष्यतां	விழுக்கிப்போகட்டும்,	प्रियवर्जिता	கணவனை விட்டுப் பிரிந்
अपि च	எப்படியாவது	दुःखं	துக்கத்தை [தவளாய்
अहं	நான்	चिरं	கெடுக்காலம்
शरीरं	சரீரத்தை	न सहेयम्	பொறுத்துப்பேன்.

चरणेनापि सव्येन न स्पृशेयं निशाचरम् । रावणं किं पुनरहं कामयेयं विगर्हितम् ॥

विगर्हितं निशाचरं	அல்ப திருடனான	अहं न स्पृशेयं	நான் தொடமாட்டேன் ;
रावणं	ராவணனை,	कामयेयं	ஒரு பொருளாய் பாராட்
सव्येन	இடது	किं पुनः	டுவேணென்பது என்
चरणेन अपि	காலினனும்,		றைக்கேனுமுண்டோ?

प्रत्याख्यातं न जानाति नात्मानं नात्मनः कुलम् । यो नृशंसस्वभावेन मां प्रार्थयितुमिच्छति ॥

यः	எவன்	इच्छति	துணிகிறுனோ அவன்
नृशंसस्वभावेन	குரூர்ஸ்வபாவத்தால்	प्रत्याख्यातं	இகழ்ந்து கிராகரித்ததை
मां	என்னை	न जानाति	உணர்கின்றிலன் ; [யும்
प्रार्थयितुं	மனையாட்டியாகப் பெற பிரார்த்திக்கவும்	आत्मानं न	தன் நிகையையுமில்லை ;
		आत्मनः कुलं न	தனது குலத்தையுமில்லை.

छिन्ना भिन्ना विभक्ता वा दीप्ते वाग्नी प्रदीपिता । रावणं नोपतिष्ठेयं किं प्रलापेन वधिरम् ॥

छिन्ना	செதுக்கப்பட்டவளாக வாவது,	प्रदीपिता	எரிக்கப்பட்டவளாகவா வது ;
भिन्ना	பிளக்கப்பட்டவளாகவா வது,	वा	எப்படியானபோதிலும்
विभक्ता	வெட்டப்பட்டவளாகவா	रावणं	ராவணனை
वा	அல்லது [வது	न उपतिष्ठेयं	நான் கண்ணெடுத்தும்
दीप्ते	மூண்டெரிசின்ற	चिरं	நீண்ட [பாரேன் ;
वाग्नी	தீயில்	प्रलापेन वः	புலம்பலால் உக்களுக்கு
		किं	என்ன பயன்?

ख्यातः प्राज्ञः कृतज्ञश्च सानुकोशश्च राघवः । सद्वृत्तो निरनुकोशः शङ्के मद्भाग्यसंक्षयात् ॥

राघवः श्रीराकவர்
प्राज्ञः ப்ராக்ஞராயும்
कृतज्ञः க்ருதக்ஞராயும்
सानुकोशः விசனமாயிருப்பவரை
பராமரிப்பவராயும்
सद्वृत्तः ஸ=சிலராயும்

ख्यातः च प्रसिद्धि பெற்றவராயும்
இருந்தும்
मद्भाग्यसंक्षयात् எனது புண்பக்கேட்டி-
னால்
निरनुकोशः பரிதாபப்படாதவராக
ஆயினரோவென
शङ्के நினைக்கிறேன்.

राक्षसानां सहस्राणि जनस्थाने चतुर्दश । येनैकेन निरस्तानि स मां किं नाभिपद्यते ॥

जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்
येन எவரால்
एकेन ஒருவரால்
राक्षसानां அரக்கர்களுடைய
चतुर्दश सहस्राणि பதினான்கு ஆயிரங்களும்

निरस्तानि வேரோடழிக்கப்பட்டார்
सः அவர் [கனோ
मां என்னை
किं ஏன்
न अभिपद्यते காப்பாற்றுகிறார்களா?

निरुद्धा रावणेनाहमल्पवीर्येण रक्षसा । समर्थः खलु मे भर्ता रावणं हन्तुमाहवे ॥ १५ ॥

अल्पवीर्येण அல்பவீர்யனான
रावणेन रक्षसा ராவண ராக்ஷஸனால்
अहं நான்
निरुद्धा காவலில் வைக்கப்பட்ட
रावणं ராவணனை [ருக்கிறேன்;

आहवे யுத்தத்தில்
हन्तुं கொல்வ
मे भर्ता எனது கணவன்
समर्थः ஸமர்த்தன் (என்பதில்)
खलु ஐயமில்லை.

विराधो दण्डकारण्ये येन राक्षसपुङ्गवः । रणे रामेण निहतः स मां किं नाभिपद्यते ॥

दण्डकारण्ये தண்டகாரண்யத்தில்,
विराधः வீராதனென்ற
राक्षसपुङ्गवः ராக்ஷஸபுங்கவன்,
येन रामेण எந்த ஸ்ரீராமரால்
रणे போரில்

निहतः கொல்லப்பட்டானோ
सः मां அவர், என்னை
किं ஏன்
न अभिपद्यते வந்து மீட்காமலிருக்-
கிறார்?

कामं मध्ये समुद्रस्य लङ्केयं दुष्प्रवर्षणा । न तु राघववाणानां गतिरोधो भविष्यति ॥

इयं लङ्का இந்த லங்கை
समुद्रस्य கடலின்
मध्ये நடுவில்,
दुष्प्रवर्षणा சிறர் புகுந்து அழிக்க
வொண்ணாததென்பது

कामं तु உண்மையே ஆகிலும்
राघववाणानां ஸ்ரீராமருடைய பாணங்-
களின்
गतिरोधः கதிக்குத் தடையாக
न भविष्यति ஆகாதே!

किं नु तत्कारणं येन रामो दृष्टपराक्रमः । रक्षसाऽपहृतां भार्यामिष्टां नाभ्यवपद्यते ॥ १८ ॥

दृष्टपराक्रमः திடமான பரக்கிரமம்
रामः ஸ்ரீராமர் [படைத்த
रक्षसा அரக்கனால்
अपहृता अपஹரிக்கப்பட்ட
इष्टां भार्या இஷ்ட பாரியையை

येन எந்தக் காரணத்தால்
न अभ्यवपद्यते வந்து மீட்கா திருக்கின்-
ருரோ,
तत्कारणं அந்தக் காரணம்
किं नु யாதாகுமோ?

इहस्थां मां न जानीते शङ्के लक्ष्मणपूर्वजः । जानन्नपि हि तेजस्वी धर्षणं मर्षयिष्यति ॥

लक्ष्मणपूर्वजः लक्ष्मணர் தமயனான
तेजस्वी மஹா பராக்ஷரமசாலி,
मां इहस्थां என்னை இங்கிருப்பவனா
न जानीते அறிந்திலர் (என்று) [க

शङ्के எண்ணுகிறேன் ;
जानन् हि அறிந்தனரேயாகில்
धर्षणं தெனர்ஜன்யத்தை
अपि मर्षयिष्यति சந்தமிப்பாரா? என்ன?

हृतेति योऽभिगत्वा मां राघवाय निवेदयेत् । गृध्रराजोऽपि स रणे रावणेन निपातितः ॥

यः எவர்
मां என்னைப்பற்றி
राघवेन ராவணனால்
हृता தூக்கிக்கொண்டு
போகப்பட்டான்

अभिगत्वा ஒடிச்சென்று
निवेदयेत् விண்ணப்பம் செய்
வாரோ,

हृति என்பதை,
राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு

सः गृध्रराजः अपि அந்தக் கழுகாசரும்
रणे யுத்தத்தில்
निपातितः அடிக்கப்பட்டு வீழ்த்
தப்பட்டார்.

कृतं कर्म महत्तेन मां तथाऽभ्यवपचता । तिष्ठता रावणद्वन्द्वे वृद्धेनापि जटायुषा ॥ २१ ॥

तेन अந்த
जटायुषा ஜடாயுவால்
वृद्धेन अपि விருத்தராகவிருந்தும்
मां எனக்கு
तिष्ठता உதவி புரிபவராய்,

रावणद्वन्द्वे ராவணனோடு த்வந்த்வ
யுத்தத்தில்
अभ्यवपचता தோன்றியடைந்தவராய்
तथा ஆனபோதிலும்
महत् कर्म மஹத்தான செயல்
कृतम् செய்யப்பட்டது.

यदि मामिह जानीयादूर्तमानां स राघवः । अथ वाणैरभिक्रुद्धः कुर्याल्लोकमराक्षसम् ॥

विधमेच्च पुरीं लङ्कां शोषयेच्च महोदधिम् । रावणस्य च नीचस्य कीर्तिं नाम च नाशयेत् ॥

सः राघवः अந்த ஸ்ரீராகவர்
मां என்னை
इह वर्तमानां இங்கு இருப்பவனாக
जानीयात् यदि அறிவார் ஆகில்,
अथ இப்பொழுதே
अभिक्रुद्धः மிகச் சினங்கொண்டவ
वाणैः பாணங்களால் [ராய்,
लोकं உலகத்தை
अराक्षसं ராஷ்ணப்பூண்டே
இல்லாதபடி

कुर्यात् செய்துகொடுவார் ;
लङ्कां पुरीं च லங்கா நகரத்தையும்
विधमेत् ளனுகொடுவார் ;
महोदधिं च கடலையும்
शोषयेत् நீர்வற்றியுலாச்செய்வார் ;
नीचस्य நீசனான
रावणस्य ராவணனுடைய
कीर्तिं च சீர்த்தியையும்
नाम च பேரையும்
नाशयेत् நாசம்பண்ணி கொடுவார்.

ततो निहतनाथानां राक्षसीनां गृहे गृहे । यथाऽहमेवं रुदती तथा भूयो न संशयः ॥२४॥

ततः அதன்மேல்,
यथा எப்படி
एवं अहं இவ்விதம் நான்
रुदती அழுதுகொண்டிருக்
கிறேனோ,
गृहे गृहे வீடுகளுக்கேதும்

निहतनाथानां நாயக்களையிழந்த
राक्षसीनां ராஷ்ணவிகளுக்கு
तथा அவ்வண்ணமே ஏற்ப
டும் ;
भूयः அதற்கதிகமாயுமேற்ப
न संशयः சந்தேகமில்லை. [டும் ;

अन्विष्य रक्षसां लङ्कां कुर्याद्रामः सलक्ष्मणः । न हि ताभ्यां रिपुर्दृष्टो मृहूर्तमपि जीवति ॥

सलक्ष्मणः	ஸக்ஷ்மணரோடு கூடிய	दृष्टः	கண்டு கொள்ளப்பட்ட
रामः	ஸ்ரீராமர்,	रिपुः	பகைவன்
रक्षसां	ராஷ்ஷஸர்களின்	मृहूर्तं अपि	கணப்பொழுதேனும்
लङ्कां अन्विष्य	லங்கையை தேடிக்கண்டு	न जीवति	உயிருடனிருக்கமாட்
कुर्यात्	செய்தபபார்;		டான் ;
ताभ्यां	அவர்களால்	हि	ஸந்தேஹமேயில்லை.

चिताधूमाकुलपथा गृध्रमण्डलसंकुला । अचिरेणैव लङ्केयं श्मशानसदृशी भवेत् ॥ २६ ॥

अचिरेण एव	விசைவிலேயே,	गृध्रमण्डल- संकुला	} கழுதுக்கட்டங்கள் நிறைந்து
हयं लङ्का	இந்த லங்கை	श्मशानसदृशी	
चिताधूमा- कुलपथा	} சிதைகளின் புகை சூழ் ந்த தெருக்களுள்ளதாய்	भवेत्	முடியப்போகின்றது.

अचिरेणैव कालेन प्राप्स्याम्येव मनोरथम् । दुष्स्थानोऽयमाख्याति सर्वेषां वो विपर्ययम् ॥

अचिरेण	ஸ்வல்ப	दुष्स्थानः	துர்நடத்தை
कालेन एव	காலத்திற்குள்ளாகவே	वः	உங்கள்
मनोरथं	கோரிக்கையை	सर्वेषां	எல்லோருக்கும்
प्राप्स्यामि एव	அடையவே போகிறேன்;	विपर्ययं	விபரீதத்தை
अयं	இந்த	आख्याति	தெரிவிக்கிறது.

यादृशानीह दृश्यन्ते लङ्कायामशुभानि वै । अचिरेणैव कालेन भविष्यति हतप्रभा ॥

अचिरेण	சிறிது	इह	இப்பொழுது
कालेन एव	காலத்திற்குள்ளாகவே	यादृशानि	அதற்கு வேண்டிய
हतप्रभा	திரு அழிந்ததாக	अशुभानि लङ्कायां	திக்குறிகள் லங்கையில்
भविष्यति वै	ஆகப்போகிறது;	दृश्यन्ते	தென்படுகின்றன.

नूनं लङ्का हते पापे रावणे राक्षसाधमे । शोषं यास्यति दुर्धवा प्रमदा विधवा यथा ॥

पापे	பஹாபாசியும்	लङ्का	லங்கை,
राक्षसाधमे	ராஷ்ஷஸாதமனுமான	विधवा	} கணவனை இழந்த கைம் பெண்போல்
रावणे	ராவணன்	प्रमदा यथा	
हते	முடிந்தானென்ற போதே,	शोषं	உலர்வை (அழகு குலை
दुर्धवां	இறமாப்புக்கொண்ட	नूनं	உடனே [தலை
		यास्यति	அடையப்போகிறது.

पुण्योत्सवसमृद्धा च नष्टभर्त्री सराक्षसा । भविष्यति पुरी लङ्का नष्टभर्त्री यथाऽङ्गना ॥

पुण्योत्सव- समृद्धा	} புண்போத்ஸவங்கள் ஸ மிருத்தியாய் விளங்கும்	नष्टभर्त्री	கணவனிறந்த
सराक्षसा		राक्षसा	अङ्गना यथा
लङ्का पुरी च	லங்கை நகரமும்,	नष्टभर्त्री	தலைவனை இழந்ததாய்
		भविष्यति	ஆகப்போகிறது.

नूनं राक्षसकन्यानां रुदन्तीनां गृहे गृहे । श्रोष्यामि न चिरादेव दुःखार्तानामिह ध्वनिम् ॥

ஹ ந சிராத் துவ இங்கு சிக்கிரத்திலே தா	ரூதந்தீனா	புலம்பியழுத்கின்ற
நூந் நிச்சயமாய், [வே	ராங்சகந்யானா	ராங்சுஸஸ்தீகளின்
஑ூஹ் ஑ூஹ் வீடுகள்தேராதும்	த்வநி	கூக்குரலை
து:஁ர்தானா துயரமுற்று வருந்தி	श्रोष्यामि	கேட்கப்போகிறேன்.

सान्धकारा इत्योता इतराक्षसपुङ्गवा । भविष्यति पुरी लङ्का निर्दग्धा रामसायकैः ॥

यदि नाम स शूरो मां रामो रक्तान्तलोचनः । जानीयाद्वर्तमानां हि रावणस्य निवेशने ॥

शूरा: செளர்யமுடையவரும்	लङ्का पुरी	இலங்கைநகர்
रक्तान्तलोचनः செவ்வரிபோடிய கடைக் கண்களைபுடையவரு	रामसायकैः	ஸ்ரீராமபாணங்களால்
स रामः ஆந்த ஸ்ரீராமர், [மரண	निर्दग्धा	எரிக்கப்பட்டு
मां என்னை	इत्योता	ஒளி குலைந்து
रावणस्य निवेशने ராவணனுடைய வீட்டில்	सान्धकारा	இருளெழுந்து
वर्तमानां உயிருடனிருப்பவளாக	इतराक्षस-	ராங்சுஸபுங்கவர்களை
जानीयात् } அறிவாரேயாகில்,	पुङ्गवा हि }	இழந்ததாகவும்
यदि नाम }	भविष्यति	ஆகும்.

अनेन तु नृशंसेन रावणेनाधमेन मे । समयो यस्तु निर्दिष्टस्तस्य कालोऽयमागतः ॥

अनेन नृशंसेन இந்த கொடிய	यः तु	எதுவோ
अधमेन रावणेन நீசனான ராவணனால்	तस्य कालः	அதற்கு ஒத்த வேளை
निर्दिष्टः ஏற்படுத்தப்பட்ட	अयं तु	இதோ
समयः கெடுவு,	आगतः	கிட்டிக்கொண்டது.

अकार्यं ये न जानन्ति नैर्ऋताः पापचारिणः । अधर्मात् महोत्पातो भविष्यति हि साम्प्रतम् ॥

पापचारिणः பாவத்தொழில் புரியும்	अधर्मात्	அதர்மத்துக்குப்பயனாக
नैर्ऋताः ஆசக்கர்கள்	साम्प्रतं	உரியதாய், தருந்தபடியே
ये எவர்களோ ஆவர்கள்	महोत्पातः तु	நகரத்தாரெல்லோருக் குமே விபத்து
अकार्यं தோஷத்தொழிலென	हि	நிச்சயமாய்
न जानन्ति எண்ணாமல் செய்து வருகிறார்கள் ;	भविष्यति	விளைவப்போகிறது.

नैते धर्मं विजानन्ति राक्षसाः पिशिताशनाः । ध्रुवं मां प्रातराशार्थे राक्षसः कल्पयिष्यति ॥

पिशिताशनाः ணன் தின்னிகளாகிய	मां	என்னை
एते राक्षसाः இந்த ஆசக்கர்கள்	प्रातराशार्थे	கலைத்தீனிக்கு
धर्मं தர்மத்தின் பலனை	राक्षसः	ராங்சுஸன்
न जानन्ति மனதில் பற்றவிடா திருந்து வருகிறார்கள் ;	कल्पयिष्यति	ஆளாக்குவான் ;
	ध्रुवं	இது நிச்சயம்

साऽहं कथं करिष्यामि तं विना प्रियदर्शनम् । रामं रक्तान्तनयनमपश्यन्ती सुदुःखिता ॥

रक्तान्तनयनं	சிவந்த கடைக்கண்களை	विना	பிரிந்து
	புடைய	अपश्यन्ती	காணப்பெறாதவளாய்
प्रियदर्शनं	கண்ணுக்கினிய காட்சி	सुदुःखिता	மிகவும் துயரப்படும்
	பைத்தரும்	सा अहं	அந்த நான்
तं रामं	அந்த ஸ்ரீராமரை,	कथं करिष्यामि	எது செய்வேன்?

यदि कश्चित् प्रदाता मे विषस्याद्य भवेदिह । क्षिप्रं वैश्वतं देवं पश्येयं पतिना विना ॥

अद्य	இப்பொழுது	इह भवेत् यदि	இங்குவாய்ப்பான் ஆகில்
कश्चित्	பாவனேனுமொருவன்	पतिना विना	பர்த்காவோடு இல்லாத
मे	எனக்கு	क्षिप्रं	அக்கணமே,
विषस्य	விஷத்தின்	वैश्वतं देवं	வைவஸ்வத தேவரை
प्रदाना	கொடைபாளியாய்	पश्येयं	நான் போய்க்காண்பேன்.

नाजानाज्जीवती रामः स मां भरतपूर्वजः । जानन्तौ तौ न कुर्यातां नोव्यां हि मम मार्गणम् ॥

भरतपूर्वजः	பாதருக்கு முன்பிறந்த	जानन्तौ हि	அறிந்தவர்களால்
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்,	उष्यां	பூமியில்
मां	என்னை	मम	எனது
जीवती	உயிருடனிருப்பவளாக	मार्गणं	தேடிக்கண்டுபிடித்தலில்
न भजानात्	அறியாதிருக்கிறார்;	न कुर्यातां न	முயற்சி செய்யாநிராகர்
तौ	அவ்விருவர்கள்		கள்.

नूनं ममैव शोकेन स वीरो लक्ष्मणाग्रजः । देवलोकमितो यातस्त्यक्त्वा देहं महीतले ॥

लक्ष्मणाग्रजः	லக்ஷ்மணருக்கு முன்	त्यक्त्वा	விட்டு,
स वीरः	அந்த வீரர், [பிறந்த	इतः	இக்கிருந்து
मम शोकेन एव	எனது துக்கத்தாலேயே	देवलोकं	ஸ்வர்க்க லோகத்தை
महीतले	பூமியில்	यातः	அடைந்தார்
देहं	தேஹத்தை	नूनं	போலும்.

धन्या देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । मम पश्यन्ति ये नाथं रामं राजीवलोचनम् ॥

मम नाथं	எனது நாதனும்	सिद्धाश्च	ஸித்தர்களும்
राजीवलोचनं	செந்தாமரைக் கண்ணனு	परमर्षयः	சிறந்த மஹர்ஷிகளும்
रामं	ஸ்ரீராமரை [மரகிய	ये धन्याः	"என்ன புண்ணியரோ"
देवाः	தேவர்களும்		என
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களோடு கூடிய	पश्यन्ति	கண்டு களிக்கிறார்கள்.

अथवा न हि तस्यायौ धर्मकामस्य धीमतः । मया रामस्य राजर्षेर्भार्यया परमात्मनः ॥

धीमतः	சிறந்த புத்தியுடைய	तस्य रामस्य	அந்த ஸ்ரீராமருக்கு
	வரும்	भार्यया	பத்தினியாகிய
धर्मकामस्य	தர்ம சிந்தனைபுடைய	मया	என்னைக்கொண்டு
राजर्षेः	ராஜரிஷியும் [வரும்	अर्थः	ஆகவேண்டிய காரிய
परमात्मनः	பரமாத்ம ஸ்வரூபிய	न हि	இல்லையோ? [மொன்றும்
	மரண	अथवा	என்னவோ?

दृश्यमाने भवेत्प्राति: सौहृदं नास्त्यपश्यत: । नाशयन्ति कृतघ्नास्तु न रामो नाशयिष्यति ॥

दृश्यमाने	" எதிரில் பார்க்கும் பொழுது	कृतघ्ना:	நன்றி கெட்டவர்கள்
प्राति: भवेत्	அன்பு தோன்றும் ;	नाशयन्ति	ஒழித்து விடுகிறார்கள்.
अपश्यत:	எதிரிலில்லாதவருக்கு	राम: तु	ஸ்ரீராமரோ
नास्ति	இல்லை "	न नाशयिष्यति	பயனற்றதாய் செய்ய மாட்டார்.
सौहृदं	சினேகத்தை		

किं नु मे न गुणा: केचित् किं वा भाग्यक्षयो हि मे ।

साऽहं सीदामि रामेण हीना मुख्येन भामिनी ॥ ४४ ॥

मे	எனக்கு	भामिनी	பெண்ணாய்ப் பிறந்த
केचित् गुणा:	இருக்கவேண்டிய சில குணங்கள்	या	அந்த
न किं	இல்லையோ என்னவோ ?	अहं	நான்
वा	அல்லது,	मुख्येन	முக்கியனான
मे	எனக்கு	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
भाग्यक्षय: किं नु	பாக்கியத்தானில்லையோ ? என்னவோ ?	हीना	இல்லாமல் பிரிக்கப் பட்டவளாய்,
		सीदामि हि	தவிக்கிறேனே !

श्रेयो मे जीवितान्मर्तुं विहीनाया महात्मन: । रामादक्लिष्टचारित्रात् शूराच्छत्रुनिबर्हणात् ॥

महात्मन:	மஹாத்மாவானவரும்	विहीनाया:	பிரிக்திருக்கிற
अक्लिष्टचारित्रात्	குற்றமில்லாத ஒழுக்க	मे	எனக்கு
शूरात्	வீரரும் [முடையவரும்	जीवितात्	உயிருடனிருப்பதைக் காட்டி லும்
शत्रुनिबर्हणात्	பகைவரை அழிப்ப வருமான	मर्तुं	இறப்பதே
रामात्	ஸ்ரீராமரிடத்தினின்று	श्रेय:	மேன்மை.

अथवा न्यस्तशस्त्रौ तौ वने मूलफलाशिनौ । भ्रातरौ हि नरश्रेष्ठौ चरन्तौ वनगोचरौ ॥

अथवा	அல்லது	भ्रातरौ हि	அதற்கு
न्यस्तशस्त्रौ	தரமானவர்கள்	तौ	அவ்விரு
तौ वने	அவ்வளவு	भ्रातरौ	அதற்கு
मूलफलाशिनौ	மூலகளை	वने	வனத்தில்
चरन्तौ	செல்கிறார்கள்	अथवा	அல்லது
नरश्रेष्ठौ	வீரர்களில்		
वनगोचरौ	வனத்திற்கு		
न्यस्तशस्त्रौ हि	அல்லது		

अथवा राक्षसेन्द्रेण रावणेन दुरात्मना । छम्ना घातितौ शूरौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ ॥

शूरौ	வீரர்கள்	रावणेन	ராவணனால்,
भ्रातरौ	அதற்கு	छम्ना	வஞ்சனையினால்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்,	घातितौ	கொலை செய்யப்பட்டார் களோ ?
राक्षसेन्द्रेण	ராக்ஷஸேந்திரனான	अथवा	அல்லது
दुरात्मना	அதற்கு		

साऽहमेवं गते काले मर्तुमिच्छामि सर्वथा । न च मे विहितो मृत्युरस्मिन्दुःखेऽपि वर्तति ॥

सा अहं	அந்த நான்	अपि	ஆயினும்,
एवं गते	இந்த ஸ்திதியை	मे	எனக்கு
	அடைந்தவளவில்	विहितः	உரிய
सर्वथा	எல்லாப்ரகாரத்தாலும்	मृत्युः	ம்ருத்யு
मर्तुं	மரணமடைப	अस्मिन्	இப்படி
इच्छामि	மனப்பூர்வமாய்	दुःखे काले	துயரமுறும் காலத்தில்
	கருதுகிறேன் ;	न वर्तति च	வாய்க்கா திருக்கிறதே.

धन्याः खलु महात्मानो मुनयः सत्यसंमताः । जितात्मानो महाभागा येषां नस्तः प्रियाप्रिये ॥

प्रियाप्रिये	சுகதுக்கங்களிர்ண்டும்	महाभागाः	மஹா பரக்கியசாலிகள் ;
न स्तः	இல்லாமலிருக்கின்றது	मुनयः	முனிவர்கள் ;
येषां खलु	எவர்களுக்கோ,	धन्याः	தன்பர்கள் ;
	அவர்கள்தான்	सत्यसंमताः	மனப்பூர்வமாய் கொண்டாடப்பட வேண்டியவர்கள்.
महात्मानः	மஹாத்மாக்கள் ;		
जितात्मानः	ஜிதேந்திரியர்கள் ;		

प्रियान्न संभवेद्दुःखमप्रियादधिकं भयम् । ताभ्यां हि ये विद्युज्यन्ते नमस्तेषां महात्मनाम् ॥

प्रियात्	சுகமெனக்கொண்டதால்	संभवेत्	உண்டாகிறது ;
दुःखं	மன அஸந்துஷ்டி	ये	எவர்கள்
न	இல்லா திருக்கிறது ;	ताभ्यां हि	அவ்விாண்டுகளாலும்
अप्रियात्	துக்கமெனக்கொண்ட	विद्युज्यन्ते	விடுபட்டிருக்கிறார்களோ
अधिकं	அனாவச்யமான [தரல்	तेषां महात्मनां	அந்த மஹாத்மாக்களுக்க
भयं	மன ஏக்கம்	नमः	நமஸ்காரம். [கு

साऽहं त्यक्त्वा प्रियेणेह रामेण विदितात्मना ।

प्राणांस्त्यक्ष्यामि पापस्य रावणस्य गता वशम् ॥ ५१ ॥

सा अहं	அந்த நான்	रावणस्य	ராவணனுடைய
प्रियेण	பர்த்தரவானவரும்	वशं गता	வசத்தில் அகப்பட்ட
विदितात्मना	ஸர்வஸாக்ஷியுமான		வளராய்,
रामेण	ஸ்ரீராமரோடு	इह	இப்பொழுதே
त्यक्त्वा	பிரிந்து,	प्राणान्	உயிரை
पापस्य	பாபியான	त्यक्ष्यामि	தறந்து விடுவேன்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्षिंशः सर्गः ॥ २६ ॥

आदितः श्लोकाः 13020

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1230

सप्तविंशः सर्गः—இருபத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 27 ||

त्रिजटास्त्रमः—திரிஜடையின் ஸ்வப்னம்.

इत्युक्ताः सीतया घोरा राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः ।

काश्चिज्जग्मुस्तदाख्यातुं रावणस्य दुरात्मनः ॥ १ ॥

सीतया वल्लீதையினால்
इति இவ்வாறு
उक्ताः சொல்லப்பட்ட
घोराः राक्षस्यः கொடிய ராக்ஷஸிகள்
क्रोधमूर्च्छिताः சினத்தால் மதிமயக்
குற்றங்கள் ;

काश्चिन् சிலர்
तत् அதை
दुरात्मनः துராத்மாவான
रावणस्य ராவணனுக்கு
अख्यातुं சொல்ல
जग्मुः சென்றார்கள்.

ततः सीतामुपागम्य राक्षस्यो घोरदर्शनाः ।

पुनः परुषमेकार्थमनर्थार्थमथाब्रुवन् ॥ २ ॥

ततः அப்பொழுது
घोरदर्शनाः கோரவடிவம் படைத்த
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
सीतां வலீதையை
उपागम्य சூழ்ந்துகொண்டு
अनर्थार्थं தீச்செயலைப் பற்றியதும்

एषार्थं அதே பயனைத் தருவது
மான
परुषं கர்ணகரோமான மொ
पुनः மீளவும் [ழியை
अथ பிண்கண்டவாறு
अब्रुवन् மொழிந்தார்கள் :—

अद्येदानीं तवानार्थे सीते पापविनिश्चये ।

राक्षस्यो भक्षयिष्यन्ति मांसमेतद्यथासुखम् ॥

अनार्थे "மதிகெட்டு
पापविनिश्चये பாவச்செயல் புரியத்
सीते வலீதே! [துணிக்,த
अद्य இன்று
इदानीं இப்பொழுது

तव உனது
एतन् मांसं இந்த மாம்ஸத்தை
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
यथासुखं இன்பமாய்
भक्षयिष्यन्ति புலிக்கப்போகிறார்கள் .

सीतां ताभिरनार्याभिर्दृष्ट्वा सन्तर्जितां तदा ।

राक्षसी त्रिजटा वृद्धा प्रवृद्धा वाक्यमब्रवीत् ॥

अनार्याभिः வெட்கங்கெட்ட
ताभिः அவர்களால்
सन्तर्जितां பயமுறுத்தி வெருட்டப்
सीतां வலீதையை [பட்ட
दृष्ट्वा மனதில் ஆராய்ச்சி செய்
து உள்ளபடி கண்டு
கொண்டு

तदा அப்பொழுது
वृद्धा மஹத்தான
प्रवृद्धा ஞானியான
त्रिजटा திரிசடை என்ற ராக்ஷஸி
वाक्यं வாக்கியத்தை
अब्रवीत् உரைக்கலாயினாள் :—

आत्मानं खादतानार्या न सीतां भक्षयिष्यथ ।

जनकस्य सुतामिष्टां स्नुषां दशरथस्य च ॥

अनार्याः "அடி பால்காள்!
आत्मानं खादत என்னை புஜியுங்களடி ;
जनकस्य ஜனகரின்
सुतां திருமகளும்,
दशरथस्य தசரதரின்

स्नुषां மருமகளுமான,
इष्टां அனைவரையும்
ஆதரிக்கும்
सीतां च வலீதையை மட்டும்
न भक्षयिष्यथ அழிக்காதேயுங்களடி.

स्वप्नो ह्यथ मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः । राक्षसानामभावाय भर्तुरस्या जयाय च ॥

अथ	இப்பொழுது	रोमहर्षणः	தேவறத்தில் மயிர்
मया	என்னால்		சிலிர்த்துகின்றது ;
स्वप्नः	ஒரு சொப்பனம்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
दृष्टो	உண்மையாய்	अभावाय	அழிகைவப்பற்றியது ;
दारुणः	காணப்பட்டது ;	अस्याः	இவளுடைய
	நினைத்தால் பயங்கரமா	भर्तुः	பர்த்தாவின்
	யிருக்கிறது ;	जयाय च	ஐயத்தைப்பற்றியதும் ".

एवमुक्तास्त्रिजटया राक्षस्यः क्रोधमूर्च्छिताः । सर्वा एवाब्रुवन् भीतास्त्रिजटां तामिदं वचः ॥
कथयस्व त्वया दृष्टः स्वप्नोऽयं कीदृशो निशि ॥ ७ ॥

त्रिजटया	திரிஜடையால்	तां त्रिजटां	அந்த திரிஜடையைப்
एवं	மேல்கண்டவாறு		பார்த்து
उक्ताः	சொல்லப்பட்ட	त्वया	"உன்னால்
क्रोधमूर्च्छिताः	கிளத்தால் நல்லது பொல்	निशि	இரவில்
	லாதது தெரியாதிருந்த	दृष्टः	காணப்பட்ட
राक्षस्यः	ராஷ்ட்ரலிகள்	अयं स्वप्नः	இந்த ஸ்வப்னம்
सर्वाः	எல்லோரும்	कीदृशः	எத்தன்மையது ?
एव	தசுஷணமே	कथयस्व	விளக்கச் சொல்லு "
भीटाः	மனக்கவலை கொண்ட	इदं वचः	என்ற மொழியை
	வர்களாய்	अब्रुवन्	மொழிந்தார்கள்.

तासां श्रुत्वा तु वचनं राक्षसीनां मुखोद्गतम् । उवाच वचनं काले त्रिजटा स्वप्नसंश्रितम् ॥

त्रिजटा	திரிஜட	श्रुत्वा	செவியுற்று
तासां	அந்த	काले	சமயத்தில்
राक्षसीनां तु	ராஷ்ட்ரலிகளுடையவும்	स्वप्नसंश्रितं	ஸ்வப்ன ஸம்பந்தமான
मुखोद्गतं	வாயிலிருந்து வந்த	वचनं	சங்கதியை
वचनं	வசனத்தை	उवाच	தெரிவித்தாள் :—

गजदन्तमयीं दिव्यां शिविकामन्तरिक्षगाम् । युक्तां हंससहस्रेण स्वयमास्थाय राघवः ॥
शुक्रमाल्याम्बरधरो लक्ष्मणेन समागतः ॥ ९ ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்	अन्तरिक्षां	ஆகாசமார்க்கமாகச்
शुक्रमाल्या-	} வெண்பூமாலையையும், வெண்பட்டாடையையும்		செல்லுகிற துமான
म्बरधरोः		மணிர்தவராய்	தில்யமான
गजदन्तमयीं	பாசைத்தந்தத்தால்	दिव्यां	ஓர் பல்லக்கில்
	செய்யப்பட்டு	शिविकां	எசுமணரோடு
हंससहस्रेण	ஆயிரம் அன்னங்களால்	स्वयं	உல்லாஸமாய்
युक्तां	தாக்கப்பெற்றதும்	आस्थाय	வீற்றிருக்க
		समागतः	வந்தார்.

स्वप्ने चाद्य मया दृष्टा सीता शुक्लांबरावृता । सागरेण परिक्षிप्तं श्वेतं पर्वतमास्थिता ॥
रामेण संगता सीता भास्करेण प्रभा यथा ॥ १० ॥

सीता च	“வலைதையும்	प्रभा यथा	பிரபைபோல்
शुक्लाम्बरावृता	வெள்ளையாடையுடன்தவளாய்	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
सागरेण	ஸமுத்திரத்தால்	सीता	வலைத
परिक्षिप्तं	சூழப்பட்ட	सङ्गता	சகமாய் இருப்பவளாய்
श्वेतं पर्वतं	சுவேத பர்வதத்தை	अद्य	இப்பொழுது
भास्थिता	ஆடைந்தவளாய்	स्वप्ने	ஸ்வப்னத்தில்
भास्करेण	சூர்யனோடு	मया	என்னால்
		दृष्टा	காணப்பட்டாள்.

राघवश्च मया दृष्टश्चतुर्दन्तं महागजम् । आरूढः शैलसङ्काशं चचार सहलक्ष्मणः ॥ ११ ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்	महागजं	பெரிய யானையின்மேல்
सहलक्ष्मणः	வசந்தமணரோடு கூடியவராய்	आरूढः	ஏறினவராக
चतुर्दन्तं	நான்கு கொம்புகளை யுடைய	चचार	எழுந்தருளினார் ;
शैलसङ्काशं	மலைபோன்ற	च	அப்படி
		मया	என்னால்
		दृष्टः	காணப்பட்டார்.

ततस्तौ नरशार्दूलौ दीप्यमानौ स्वतेजसा । शुक्रमात्याम्बरधरौ जानकीं पर्युपस्थितौ ॥

ततः	“பின்பு	नरशार्दूलौ	புருஷோத்தமர்களும்
शुक्रमात्या-	} வெண்பூமாலையையும் வெண்பட்டாடையையும் மணிரந்தவர்களாய்	स्वतेजसा	தங்கள் தேஜஸ்வரின்னால்
म्बरधरौ		दीप्यमानौ	ஒளி வீசுபவர்களாய்
तौ	அவ்விரு	जानकीं	ஜானகியை
		पर्युपस्थितौ	வந்து கண்டார்கள்.

ततस्तस्य नगस्याग्ने ह्याकाशस्थस्य दन्तिनः । भर्त्रा परिगृहीतस्य जानकी स्कन्धमाश्रिता ॥

ततः	“அப்பொழுது	परिगृहीतस्य	ஸ்னிகரிக்கப்பட்டதும்,
तस्य नगस्य	அந்தப் பர்வதத்தின்	आकाशस्थस्य	ஆகாசத்திலிருப்பது
अग्ने हि	உச்சியிலேயே	दन्तिनः	யானையின் [மரண
जानकी	ஜானகி	स्कन्धं	முதுகில்
भर्त्रा	நாயகரால்	आश्रिता	ஏறி உட்கார்ந்தாள்.

भर्तुरङ्गात् समुत्पत्य ततः कमललोचना । चन्द्रसूर्यौ मया दृष्टा पाणिना परिमार्जती ॥

ततः	“பின்பு	चन्द्रसूर्यौ	சந்திரனையும் சூரியனை
कमललोचना	நாமரைக்கண்ணி	पाणिना	கையால் [யும்
भर्तुः	நாயகரது	परिमार्जती	தடவுபவளராக
अङ्गात्	மடியிலின்றி	मया	என்னால்
समुत्पत्य	உயர்வெழும்பி	दृष्टा	காணப்பட்டாள்.

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यामास्थितः स गजोत्तमः ।

सीतया च विशालाक्ष्या लङ्काया उपरि स्थितः ॥ १५ ॥

ततः * சின்பு
ताभ्यां * அவ்விரண்டு
कुमाराभ्यां * ராஜகுமாரர்களோடும்
विशालाक्ष्या * தடங்கண்ணாளான
सीतया च * வலிதையோடும்

आस्थितः * ஏறி வீற்றிருக்கப்பெற்ற
सः गजोत्तमः * அந்த யானைச் சேரஷ்டம்,
लङ्कायाः * லங்கைக்கு
उपरि * நேராக ஆகாயத்தில்
स्थितः * வந்து நின்றது.

पाण्डुरर्षभयुक्तेन रथेनाष्टयुजा स्वयम् । इहोपयातः काकुत्स्थः सीतालक्ष्मणसंयुतः ॥ १६ ॥

सीतालक्ष्मण- } * வலிதை லக்ஷ்மணர்க
संयुतः } * னோடு கூடிய

काकुत्स्थः * காகுத்தர்

अष्टयुजा * எட்டு ஐதை

साण्डं त्रिभुवनं भीमं सर्वतः सचराचरम् ।

सचराचरं * சராசரத்தமகமான

त्रिभुवनं * முவுலகம்

सर्वं * முழுமையும்,

साण्डं * அண்டங்களுடனும்

सर्वतः * எல்லாமும்

पाण्डुरर्षभयुक्तेन * வெண்ணிறமான விருஷ
रथेन * பக்கள் பூட்டிய
स्वयम् * ரதத்தின் மீதேறி
इहोपयातः * ஸ்வேச்சையாக
काकुत्स्थः * இங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

सीतालक्ष्मण- } * வலிதை லக்ஷ்மணர்க
संयुतः } * னோடு கூடிய

इहोपयातः * இங்கு வந்து சேர்ந்தார்.

सर्वं यस्तं मया दृष्टं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

अक्लिष्टकर्मणा * வருத்தமறச் செயல் புரி

रामेण * ஸ்ரீராமரால் [யும்

भीमं * அநிபயங்கரமாய்

यस्तं * விழுக்கப்பட்டதாய்

मया दृष्टं * என்னால் காணப்பட்டது.

क्षीरोदधिजले मध्ये शैलः समुच्छ्रितः ॥ १८ ॥

तस्य मूर्ध्नि ततः श्वेतश्चतुर्दन्तो महागजः ॥ १९ ॥

तस्य पृष्ठे स्थितः श्रीमान् रामो राजीवलोचनः ।

क्षीरोदधिजले * * பாற்கடல் ஐலத்தின்

मध्ये * நடுவில்

श्वेतः * வெண்மையான

शैलः * ஓர் மலை

समुच्छ्रितः * மேற்கினம்பிற்று;

ततः * பிறகு

तस्य मूर्ध्नि * அதன் சிகரத்தில்

चतुर्दन्तः * நான்கு தந்தங்களுள்ள

श्वेतः महागजः * வெள்ளை பெரிய யானை;

॥ १८ ॥

॥ १९ ॥

लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह भार्यया ॥

तस्य पृष्ठे * அதன் முதுகில்

श्रीमान् * ஸ்ரீமானான

राजीवलोचनः * செந்தாமரைக்கண்ண

रामः * ஸ்ரீராமர் [ரான

भ्रात्रा * (தமது) ஸதேறாதாரான

लक्ष्मणेन सह * லக்ஷ்மணரோடு கூட

भार्यया * பத்தினியான

सीतया सह * வலிதையுடன் கூடவும்

स्थितः * விளங்கினார்.

ततः सांता समुत्पत्य भर्तुरङ्कं श्रिता स्थिता । वाहुभ्यां संपरिष्वज्य संपूर्णं चारुमण्डलम् ॥

सीता * * வலிதாப்பிராட்டி

ततः * அவ்விடத்தினின்றும்

समुत्पत्य * மேலெழும்பி

संपूर्णं * பூர்ணமான

चारुमण्डलं * அழகான சந்திர

மண்டலத்தை

वाहुभ्यां * இரு கைகளாலும்

संपरिष्वज्य * கட்டியனைத்துக்

கொண்டுகிட்டு

भर्तुः अङ्कं * நாயகரின் மடியை

श्रिता * அடைந்தவளாய்

स्थिता * விளங்கினாள்.

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामो राजीवलोचनः । आसीनः प्राङ्मुखः श्रीमानासने परमाद्भुते ॥
अभिपिक्तस्तु काकुत्स्थः सर्वदेवैर्नमस्कृतः । स ब्रह्मर्षिगणैः सर्वैः सर्वतीर्थजलेन च ॥

ततः	“ பின்பு	ब्रह्मर्षिगणैः	பிரம்ம ரிஷிகணங்களா லும்
अन्यत्र	மற்றேரூரீடத்தில்	सर्वतीर्थजलेन	எல்லா புண்ட நீர்த்தத் தாலும்
राजीवलोचनः	செந்தாமரை கண்ண	अभिपिक्तः	அபிபிஷகம் செய்கிக்கப் பட்டவராயும்
श्रीमान्	ஸ்ரீமரண [ரான	सर्वदेवैः तु	எல்லா தேவர்களாலும்
काकुत्स्थः	ககூஸ்தகுலத்தவரான	नमस्कृतः	நமஸ்காரம் பண்ணப் பட்டவராயும்
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர்	मया	என்னால்
परमाद्भुते	வெகு அற்புதமான	दृष्टः	காணப்பட்டார்.
आसने	ஆஸனத்தில்		
प्राङ्मुखः	கிழக்கு முகமாக		
आसीनः	வீற்றிருப்பவராய்		
सर्वैः	எல்லா		

शुक्रमाल्याम्बरधरा शुक्रमाल्यानुलेपना । साधु सा तत्र सुश्रोणी रराज जनकात्मजा ॥

तस सुश्रोणी	“அக்கு அழகான இடைய உடைய	शुक्रमाल्यानु- लेपना	} பரிசுத்தமான புஷ்பக்க னையும் வரஸனைத் திரவ்யங்களின் பூச்சையுமணிந்தவராய்
जनकात्मजा सा	ஜனகர் திருமகனான அவள்	साधु रराज	
शुक्रमाल्या- म्बरधरा	} வெண்மலர் மாலைகளை யும் வெண்பட்டாடையையுமணிந்து		

ततो देवाः सगन्धर्वाः सिद्धाश्च परमर्षयः । ब्रह्माणमग्रतः कृत्वा रामं तत्र ववन्दिरे ॥

ततः	“ பின்பு	ब्रह्माणं	ப்ரஹ்மாவை
सगन्धर्वाः	கந்தர்வர்களோடு கூடின	अग्रतः कृत्वा	தலைவராய் வைத்து
देवाः	தேவர்களும்,	रामं	ஸ்ரீராமரை
परमर्षयः	மஹர்ஷிகளும்,	तत्र	அக்கு
सिद्धाः च	ஸித்தர்களும்,	ववन्दिरे	அடி பணிந்தார்கள்.

पुनरेव मया दृष्टो रामो रमयतां वरः । विष्णुरेव स्वयं भूत्वा तस्मिन्नास्ते वरासने ॥

रमयतां	“ அனைவரையும் மகிழ்விக்க வல்லவர்களில்	भूत्वा	ஆகி,
वरः	முதலான	तस्मिन् वरासने	அந்த தீவ்யாஸனத்தில்
रामः	ஸ்ரீராமர்,	आस्ते	வீற்றிருந்தார்;
स्वयं	அவரே	पुनरेव	இன்னுமிப்படியே
विष्णुः एव	ஸ்ரீமஹாவிஷ்ணுவாகவே	मया	என்னால்
		दृष्टः	காணப்பட்டார்.

परं ब्रह्म परं तत्त्वं परं ज्ञानं परं तपः । परं वीजं परं क्षेत्रं परं कारणकारणम् ॥ २७ ॥

शङ्खचक्रगदः श्रीमान् पुण्डरीकायतेक्षणः । श्रीवत्सवक्षा नित्यश्रीरजेयः शाश्वतो ध्रुवः ॥

एवंभूतो महातेजा रामः कमललोचनः । सर्वलोकेश्वरः श्रीमान् ससर्ज रघुनन्दनः ॥ २९ ॥

परं ब्रह्म	“ பரப்ரம்மமாய்,	नित्यश्रीः	நித்யமான மோக்ஷஸாம்
परं तत्	பரமஸத்யஸ்வரூபமாய்,		ராஜ்யமுடையவராய்,
परं ज्ञानं	பரம ஞானரூபமாய்,	अजेयः	வெல்லமுடியாதவனாய்,
परं तपः	பரம தபஸ்ஸாய்,	शश्वतः	சர்வதனாய்,
परं चोन्न	பரம காரணமாய்,	ध्रुवः	நித்யனாய்,
परं क्षेत्रं	பரம க்ஷேத்ரமாய்,	विष्णुः	விஷ்ணுவாய்,
परं कारणकारणं	பரம காரணகாரணமாய்,	महत्तेशः	மஹாதேஜஸ்ஸீயாய்,
शङ्खचक्रादः	சங்கு, சக்ரம், கதை இவைகளை தரித்தவராய், லக்ஷ்மீவிசிஷ்டராய்,	श्रीराम्	ஸ்ரீமான்மாய்,
श्रीमान्	தாமரை மலர்போல்	एवभूतः	இத்தன்மையராய்,
पुण्डरीका-	} அகன்ற நீண்ட கண் களைபுடையவராய்,	सखोलोकेभरः	ஸர்வலோகநாதராய்,
यतेक्षणः		रघुनन्दनः	ரகுநந்தனரான,
श्रीवःश्वक्षाः	ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவை மார்பில் தரித்தவராய்,	कमललोचनः	தாமரைக்கண்ணாரான
		रामः	ஸ்ரீராமர்
		ससत्रं	ஸேவை ஸாதிர்த்தார்.

ततोऽमरेन्द्राः पितरो मुनीद्रा गन्धर्वविद्याधरपन्नगेन्द्राः ।

कृताभिषेकं परिवार्य रामं प्रतुष्टुवुः प्राञ्जलयः प्रहृष्टाः ॥ ३० ॥

ततः	“ அப்பொழுது	कृताभिषेकं	பட்டாபிஷேகம்
अमरेन्द्राः	தேவச்சீரேஷ்டர்களும்,		செய்யப்பட்ட
पितरः	பித்தருக்களும்,	रामं	ஸ்ரீராமரை
मुनीन्द्राः	ரீஷிச்சீரேஷ்டர்களும்,	परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு
गन्धर्वविद्याधर-	} கந்தர்வர்கள், வித்யா	प्रहृष्टाः	பரமானந்தங்கொண்ட
पन्नगेन्द्राः		தரர்கள், பன்னகர்கள்	
	இவர்களிற் சிறந்தோர்	प्राञ्जलयः	அஞ்சலிஹஸ்தர்களாய்
	களும்,	प्रतुष्टुवुः	வாயாரத் துதித்தார்கள்.

ततस्तु सर्वाप्सरसः प्रहृष्टा नृत्यन्ति गायन्ति समेत्य तत्र ।

वाद्यं प्रकुर्वन्ति समेत्य शङ्खा वंशाश्च वीणा मुरजाश्च भेर्यः ॥ ३१ ॥

ततः	“ அப்பொழுது	वंशाः च	புல்லாக்குழல்களும்,
तत्र	அங்கு	वीणाः	விணைகளும்,
सर्वाप्सरसः तु	எல்லா அப்ஸரஸ்ஸும்	मुरजाः च	முரஜல்களும்,
समेत्य	ஒன்றுகூடி [களும்	भेर्यः	பேரிகளும்,
प्रहृष्टाः	பரமானந்தங்கொண்ட	शङ्खाः च	சங்கல்களும்
	வர்களாய்	समेत्य	சேர்ந்து
गायन्ति	பாடினர்,	वाद्यं	துவனியை
नृत्यन्ति	ஆடினர் ;	प्रकुर्वन्ति	முழக்கின.

ततोऽन्यत्र मया दृष्टो रामः सत्यपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा भार्यया सह सीतया ॥
आरुह्य पुष्पकं दिव्यं विमानं सूर्यसन्निभम् । उत्तरां दिशमालोक्य जगाम पुरुषोत्तमः ॥

ततः	" இதோடு
अन्यत्र	இன்னொரு ப்ரகாரமாயும்
सत्यपराक्रमः	ஸத்யபராக்ரமரான
रामः	ஸ்ரீராமர்
मया	என்னால்
दृष्टः	காணப்பட்டார்;
पुरुषोत्तमः	புருஷோத்தமர்
भ्रात्रा	ஸகோதரரான
लक्ष्मणेन सह	ஸக்தமணரோடு கூடவும்
भार्यया	பத்தினியான

सीतया	வீதையோடு
सह	கூடவும்,
सूर्यसिनि	சூர்யனுக்கு நிகரான
दिव्यं	தீவ்யமான
पुष्पकं	புஷ்பக
विमानं	விமானத்தின் மீது
आरुह्य	ஏறிக்கொண்டு
उत्तरां दिशं	வடக்கு திசை
आलोष्य	நோக்கி
जगाम	எழுந்தருளினார்.

एवं स्वप्ने मया दृष्टो रामो विष्णुपराक्रमः । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया सह वीर्यवान् ॥

भ्रात्रा	" ஸகோதரரான
लक्ष्मणेन	ஸக்தமணரோடு
सह	ஸமேதராயும்,
सीतया सह	வீதையோடு ஸமேத
एवं	இப்படி [ராயும்

विष्णुपराक्रमः	விஷ்ணுவுக்கிடான பரக்கிரமம் பெற்ற
वीर्यवान् रामः	வீர்யவானான ஸ்ரீராமர்
मया स्वप्ने	என்னால் ஸ்வப்னத்தில்
दृष्टः	காணப்பட்டார்.

न हि रामो महातेजाः शक्यो जेतुं सुरासुरैः । राक्षसैर्वापि चान्यैर्वा स्वर्गः पापजनैरिव ॥

महातेजाः	" மஹாதேஜஸ்சியான
रामः	ஸ்ரீராமர்
सुरासुरैः च	தேவர்களாலாயினும், அஸுரர்களாலாயினும்,
राक्षसैः वा अपि	ராக்ஷஸர்களாலாயினும்,

अन्यैः वा	இன்னும் மற்றவர்களா
स्वर्गः	ஸ்வர்க்கம் [லாயினும்,
पापजनैः इव	பாபஜனங்களால் போல்
जेतुं	ஜெதிக்க
न शक्यः हि	முடிந்தவல்லவன் றே!

रावणश्च मया दृष्टो मुण्डस्तैलसमुक्षितः । रक्तवासाः पिबन् मत्तः कर्वीरकृतस्रजः ॥

च	" இன்னும்
रावणः	ராவணன்
मुण्डः	மொட்டைத்தலையனாய்,
तैलसमुक्षितः	எண்ணெயிட்டுக்கொண்டவனாய்,

रक्तवासाः	சிவந்த வஸ்திரம் தரித்த
पिबन्	குடித்து [தவனாய்,
मत्तः	வெறிகொண்டவனாய்,
कर्वीरकृतस्रजः	அலரிப்பூமால அணிந்
मया	என்னால் [தவனாய்
दृष्टः	காணப்பட்டான்.

विमानात् पुष्पकादद्य रावणः पतितो भुवि । कृष्यमाणः स्त्रिया दृष्टो मुण्डः कृष्णांबरः पुनः ॥

रावणः	" ராவணன்
अद्य	இப்பொழுது,
पुष्पकात्	புஷ்பக
विमानात्	விமானத்தினின்றும்
भुवि	பூமியில்
पतितः	விழுந்தவனாய்,

मुण्डः	மொட்டைத்தலையனாய்,
कृष्णांबरः	கறுப்பு வஸ்திரம் தரித்த
स्त्रिया	ஒரு பெண்ணால் [வனாய்
कृष्यमाणः	இழுக்கப்பட்டுகிறவனாய்,
पुनः	இன்னொருதரம்
दृष्टः	காணப்பட்டான்.

रथेन खरयुक्तेन रक्तपाल्यानुलेपनः । प्रस्थितो दक्षिणामाशां प्रविष्टः कर्दमहूदम् ॥३८॥

रक्तपाल्यानुलेपनः	" சிவந்த மரணையும சரந்தையுமணிர்தவனாய், கழுதை பூட்டிய ஒர் ரதத்தில் ஏறிக்கொண்டு	दक्षिणां	தெற்கு
खरयुक्तेन		आशां	திக்கை நோக்கி
रथेन		प्रस्थितः	செல்லலுற்றான் ;
		कर्दमहूदं	ஒரு சேற்றாமடுவில்
		प्रविष्टः	முழுகிப்போனான்.

कण्ठे बद्ध्वा दशग्रीवं प्रमदा रक्तवासिनी । काली कर्दमलिप्ताङ्गी दिशं याम्यां प्रकर्षति ॥

काली	" கறுப்பு நிறமுள்ளவளர னவளும் சேறு பூசின தேஹத் துடன் கூடினவளும்	दशग्रीवं	தசகண்டனை
कर्दमलिप्ताङ्गी		कण्ठे बद्ध्वा	கழுத்தில் கட்டி
रक्तवासिनी	சிவப்பு வஸ்திரமணிர்தவ	याम्यां	தென்
प्रमदा	ஒரு ஸ்திரீ [ஓர்மரண	दिशं	திக்கை நோக்கி
		प्रकर्षति	இழுத்துச்செல்லுகிறான்.

पिवंस्तैलं हसन् नृत्यन् भ्रान्तचित्ताकुलेन्द्रियः । गर्दभेन ययौ शीघ्रं दक्षिणां दिशमास्थितः ॥

तैलं	" தைலத்தை	दक्षिणां	தெற்கு
पिवन्	குடித்துக்கொண்டு,	दिशं	திக்கை
हसन्	நகைத்தும்	आस्थितः	நோக்கியவனாய்
नृत्यन्	நடித்தும்	गर्दभेन	கழுதையின்மீதேறிக் கொண்டு
भ्रान्तचित्ता- कुलेन्द्रियः	} மதிமயக்கி, பொறி கலக்கியவனாய்,	शीघ्रं ययौ	விரைந்து சென்றான்.

पुनरेव मया दृष्टो रावणो राक्षसेश्वरः । पतितोऽवाक्छिरा भूमौ गर्दभाद् भयमोहितः ॥

राक्षसेश्वरः	" ராக்ஷஸேச்வரனாகிய	भयमोहितः	பயந்து அறிவழிந்தவ
रावणः	ராவணன்,	भूमौ	பூமியில் [ஓய்
पुनः एव	மறுபடியும்	पतितः	விழுந்தவனாக
गर्दभाद्	கழுதைநீலினின்று	मया	என்னால்
अवाक्छिराः	தலைகீழாக	एष्टः	காணப்பட்டான்.

सहसोत्थाय संभ्रान्तो भयार्तो मदविह्वलः । उन्मत्तरूपो दिग्वासा दुर्वाचयं प्रलपन् बहु ॥

दुर्गन्धं दुःसहं घोरं तिमिरं नरकोपमम् । मलपङ्कं प्रविश्याशु मयस्तत्र स रावणः ॥४३॥

सः रावणः	" அந்த ராவணன்	दुःसहं	பொறுக்கமுடியாத
सहसा उथाय	சடக்கென எழுந்து	दुर्गन्धं	துர்க்கந்தம் வீசுகிற
भयार्तोः	பயம் பிடித்து	घोरं	கேரமானதும்
संभ्रान्तः	யிகவும் பிரமித்து	तिमिरं	இருளடர்ந்ததும்
मदविह्वलः	குடித்து வெறித்து	नरकोपमं	நரகம்போன்ற துமான
दिग्वासाः	திசம்பரனாய்	मलपङ्कं	மலச்சேற்றில
उन्मत्तरूपः	பித்தனாய்	प्रविश्य	இழிந்து,
दुर्वाचयं	அர்த்தமாகாப் பேச்சை	आशु	விரைவாக
बहु	கண்டவாறு	तत्र	அதிலேயே
प्रलपन्	பிதற்றிக்கொண்டு,	मग्नः	முழுகிப்போனான்.

एवं तत्र मया दृष्टः कुम्भकर्णो महाबलः । रावणस्य सुताः सर्वे मुण्डास्तैलसमुक्षिताः ॥

महाबलः " மிகுந்த பலமுடைய
 कुम्भकर्णः கும்பகர்ணன்
 एवं இவ்வாறே
 मया என்னால்
 तत्र दृष्टः அதில் காணப்பட்டான் ;
 रावणस्य ராவணனுடைய

सर्वे எல்லா
 सुताः பிள்ளைகளும்
 मुण्डाः மொட்டைத்தலையர்
 कणाक
 तैलसमुक्षिताः எண்ணெய்தேய்த்துக் கொண்டவர்களாக இருந்தார்கள்

वराहेण दशमीवः शिशुमारेण चेन्द्रजित् । उष्ट्रेण कुम्भकर्णश्च प्रयाता दक्षिणां दिशम् ॥

वराहेण " பன்றியின் மீது
 दशमीवः தசகண்டனும்,
 शिशुमारेण முதலையின் மீது
 इन्द्रजित् च இந்திரஜித்தும்,

उष्ट्रेण ஒட்டகையின் மீது
 कुम्भकर्णः च கும்பகர்ணனும்,
 दक्षिणां दिशं தெற்குதிக்கை நோக்கி
 प्रयाताः சென்றார்கள்.

एकस्तत्र मया दृष्टः श्वेतच्छत्रो विभीषणः । शुकुमाल्यांवरधरः शुकुगन्धानुलेपनः ॥

शङ्खदुन्दुभिनिर्घोषैर्नृत्तगातैरलंकृतः ॥ ४६ ॥

विभीषणः " விபிஷணர்
 एकः ஒருவர் மாத்திரம்
 श्वेतच्छत्रः வெள்ளைக் குடையுடைய
 शुकुमाल्या- } வெள்ளை மாலையும் வஸ்
 स्वरधरः } திரமும் உடையவராய்
 शुकुगन्धानु- } வெண்சந்தனம்
 लेपनः } பூசியவராய்

शङ्खदुन्दुभि- } சங்கம், துந்தபி முத
 निर्घोषैः } லிய கோலங்களாலும்
 नृत्तगातैः } ஆடல் பாடல்களாலும்
 अलंकृतः } கௌரவிக்கப்பட்டவராய்

आरुह्य मेघसङ्काशं मेघस्तनितनिःस्वनम् । चतुर्दन्तं गजं दिव्यमास्ते तत्र विभीषणः ॥

चतुर्भिः सचिवैः सार्धं राघवं समुपस्थितः ॥ ४७ ॥

तत्र " அங்கு
 विभीषणः விபிஷணர்,
 चतुर्भिः நான்கு
 सचिवैः सार्धं மந்திரிகளோடு கூட
 मेघसङ्काशं மேகத்திற்குநிகரானதும்
 मेघस्तनित- } மேகம்போல் முழங்கு
 निःस्वनं } கிறதமான

चतुर्दन्तं நான்குகொப்புகளுடைய
 दिव्यं गजं சிறந்த யானையின் மீது
 आरुह्य ஏறிக்கொண்டு,
 राघवं ஸ்ரீராகவரை
 समुपस्थितः அடைந்தவராய்
 आस्ते இருந்தார்.

समाजश्च मया दृष्टो गीतवादित्रनिःस्वनः । विवतां रक्तमाल्यानां रक्षसां रक्तवाससाम् ॥

विवतां " குடித்துக்கொண்டிருப்பவர்களும்
 रक्तमाल्यानां சிவந்த புஷ்பமணிர்தவர்களும்
 रक्तवाससां சிவந்த வஸ்திரமணிர்தவர்களுமான

रक्षसां ராக்ஷஸர்களின்
 समाजः च கூட்டமும்
 गीतवादि- } கீதவாதியமுழுக்க
 निःस्वनः } முடையதாய்
 मया दृष्टः என்னால் காணப்பட்டது.

लङ्का चेयं पुरी रम्या सवाजिरथकुञ्जरा । सागरे पतिता दृष्टा भ्रमगोपुरतोरणा ॥४९॥

சவாஜிரத்குஞ்சரா "குதிரை, தேர், யானை
இவைகளுடன் கூடிய

ரம்யா மனோஹரமான

इयं लङ्का पुरी च இந்த லங்காபுரியும்,

लङ्का दृष्टा मया स्वप्ने रावणेनाभिरक्षिता । दग्धा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना ॥

ராவணே "ராவணனால்

भभिरक्षिता நன்றாகப் பாதுகாக்கப்
பட்ட

लङ्का லங்கை

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய

दूतेन தாதரண

भ्रमगोपुरतोरणा கோபுரங்களும் கோரண
வாசல்களும் இடிந்து

सागरे पतिता கடலில் விழுந்ததாக

दृष्टा காணப்பட்டது.

दग्धा रामस्य दूतेन वानरेण तरस्विना ॥

तरस्विना மிக்க பரக்கிரமசாலி

वानरेण ஓர் குரங்கினால் [யான

दग्धा எரிக்கப்பட்டதாக

मया என்னால்

स्वप्ने ஸ்வப்னத்தில்

दृष्टा காணப்பட்டது.

पीत्वा तैलं प्रवृत्ताश्च प्रहसन्त्यो महास्विनाः । लङ्कायां भस्मरुक्षायां सर्वा राक्षसयोषितः ॥

कुम्भकर्णादयश्चेमे सर्वे राक्षसपुङ्गवाः । रक्तं निवसनं गृह्य प्रविष्टा गोमयहृद्दम् ॥५२॥

राक्षसयोषितः "ராஷ்டிரிகள்

सर्वा: எல்லோரும்

तैलं पीत्वा தைலத்தைக் குடித்து

महास्विना: பேரிரைச்சலாக

प्रहसन्त्य: நகைத்து

प्रवृत्ता: கூத்தாடி,

भस्मरुक्षायां சரம்பலய்க் கிடந்த

लङ्कायां च லங்கையிலும்,

कुम्भकर्णादयः கும்பகர்ணன் முதலிய

इमे இந்த

सर्वे எல்லா

राक्षसपुङ्गवाः ராஷ்டிரஸச்சேவ்டர்கள்

रक्तं निवसनं சிவப்பு வஸ்திரத்தை

गृह्य உடுத்திக்கொண்டு

गोमयहृद्दं च சாணிக்கொழியிலும்

प्रविष्टा: புகுந்தார்கள்.

अपगच्छत पश्यध्वं सीतामाप्स्यति राघवः । घातयेत् परमामर्षी सर्वैः सार्धं हि रावणम् ॥

राघवः हि "ஸ்ரீராகவரே

परमामर्षी மன்னியாதவராய்

रावणं ராவணனை

सर्वैः सार्धं எல்லாருடன் சேர்ந்து

घातयेत् அழிப்பார்;

सीता லலிதையை

आप्स्यति அடைவார்;

पश्यध्वं நீங்கள் பார்ப்பீர்கள்;

अपगच्छत கண்ணுக்குத் தெரியாத

படி ஓடி ஒளியுங்கள்.

प्रियां बहुमतां भार्यां वनवासमनुव्रताम् । भर्त्सितां तर्जितां वाऽपि नानुमंस्यति राघवः ॥

राघवः "ஸ்ரீராகவர்

प्रियां ப்ரீதிக்கிடமாய்

बहुमतां புகழ்த்தக்க மதிப்பை

யுடைய

वनवासं வனவாஸத்திற்கும்

अनुव्रतां கூடவே வந்த

भार्या பாரியையை

भर्त्सितां चि பயமுறுத்தப்பட்

டதையும்

तर्जितां वा மிரட்டப்பட்டதையும்

न अनुमंस्यति பொறுத்திருக்க

மாட்டார்.

तदलं क्रूरवाक्यैर्वैः सान्त्वमेवाभिधीयताम् ॥ ५५ ॥

अभियाचाम वैदेहीमेतद्धि मम रोचते ॥ ५६ ॥

तत्	"ஆதலால்	वैदेहीं	வைதேஹியை
वः	உக்கள்	अभियाचाम	வேண்டிக்கொள்வோம் ;
क्रवावयैः अलं	கடுஞ்சொற்கள் (இவ்வளவோடு) போதும் ;	एतत् हि	இதுவேதான்
सान्वं एव	நல்ல வார்த்தையே	मम	எனக்கு
अभिधीयतां	சொல்லப்பட்டும் ;	रोचते	நன்றென்று தோன்றுகிறது.

यस्या द्वेविधः स्वप्नो दुःखितायाः पदृश्यते । सा दुखैर्बहुभिर्मुक्ता प्रियं प्राप्स्यत्यनुत्तमम् ॥

दुःखितायाः	" மிகுந்த துயரத்துடன் இருக்கிற	सा	ஆவள்,
यस्याः	எவள் விஷயத்தில்	बहुभिः	பலவகை
एवविधः	இவ்விதமான	दुःखैः	தக்கக்களரலும்
स्वप्नः	கனவு	मुक्ता	விடப்பட்டவளாய்,
पदृश्यते हि	காணப்படுகிறதோ	अनुत्तमं प्रियं	உத்தமமான நாதனை
		प्राप्स्यति	சேரப்போகிறாள்.

भर्त्सितामपि याचध्वं राक्षस्यः किं विवक्षया ॥ ५८ ॥

भर्त्सितां अपि	" பயமுறுத்தப்பட்டவளையே	राक्षस्यः	நேற ராக்ஷஸிகளே !
याचध्वं	பொறுதி கேளுங்கள் ;	विवक्षया	பேசக்கூசுவதால்
		किं	ஆவதென்ன ?

राघवाद्भि भयं घोरं राक्षसानामुपस्थितम् ॥ ५९ ॥

राक्षसानां	" ராக்ஷஸர்களுக்கு	घोरं भयं	கொடிய ஆபத்து
राघवात्	ஸ்ரீராமவரிடத்தினின்று	उपस्थितं हि	கொடுக்கவிட்டதே.

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा । अलमेषा परित्रातुं राक्षस्यो महतो भयात् ॥

राक्षस्यः	" நேற ராக்ஷஸிகளே !	हि	ஸந்தேஹமில்லை.
जनकात्मजा	ஐனகர் திருமகனான	महतः	மஹத்தான
मैथिली	மைதிலி	भयात्	ஆபத்தின் தீர்
प्रणिपातप्रसन्ना	பணிந்த மரத்திரத்தில் பிரஸன்னையாவாள் ;	परित्रातुं	காப்பதற்கு
		एषा नलं	இவள் போதும்.

अपि चास्या विशालाक्ष्या न किंचिदुपलक्ष्ये । विरूपमपि चाङ्गेषु सुसूक्ष्ममपि लक्षणम् ॥

अपि च	" அதுவுமன்றி	सुसूक्ष्मं अपि च	அணுவளவேளும்
अस्याः	இந்த	किंचिद् अपि	எக்கேளும்
विशालाक्ष्याः	தடக்கண்ணாளின்	विरूपं लक्षणं	நல்லதல்லாத குறியை
अङ्गेषु	அவயவங்களில்	न उपलक्ष्ये	நான் காணவில்லை.

छायावैगुण्यमात्रं तु शङ्के दुःखमुपस्थितम् । अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम् ॥

छायावैगुण्य- मात्रं तु उपस्थितं	" விமானத்தை அடைந்தவளாக (ஸ்வப்னத்தில் காணப்பட்ட)	अदुःखार्हामिमां देवीं वैहायसमुपस्थिताम्	அழுக்கடைந்து கிறம் குன்றியிருப்பதொன்றே சம்பவித்திருக்கிற
दुःख शङ्के	துக்கமானதாகத்தகாத இந்த தேளியை,		கஷ்டமாக நினைக்கிறேன்.

अर्थसिद्धिं तु वैदेह्याः पश्याम्यहमुपस्थिताम् । राक्षसेन्द्रविनाशं च विजयं राघवस्य च ॥

राक्षसेन्द्र- विनाशं च } राघवस्य विजयं च	“ राक्षसेन्द्र- வினாசத்தையும், ஸ்ரீராகவரின் விஜயத்தையும்,	वैदेह्याः अर्थसिद्धिं उपस्थितां तु अहं पर्यामि	வைதேஹியின் மனோதமீட்டேறுவது ஸமீபித்திருப்பதையும், நான் காண்கின்றேன்.
---	--	---	--

निमित्तभूतमेतत्तु श्रोतुमस्या महत्प्रियम् । दृश्यते च स्फुरच्चक्षुः पद्मपत्रमिवायतम् ॥ ६४ ॥
ईषच्च हृषितो वाऽस्या दक्षिणाया ह्यदक्षिणः । अकस्मादेव वैदेह्या बाहुरेकः प्रकम्पते ॥
करेणुहस्तप्रतिमः सव्यश्चोरुनुत्तमः । वेपमानः सूचयति राघवं पुरतः स्थितम् ॥ ६६ ॥

अस्याः महत् प्रियं श्रोतुं तु निमित्तभूतं अस्याः पद्मपत्रं इव आयतं एतत् चक्षुः स्फुरत् दृश्यते च दक्षिणायाः	“ இவளுக்கு ஸந்தோஷஸமா சாரத்தை கேட்பதற்கு ப்ரஸ்துதமே சபசகுணங்கள் ஸப்ப வித்திருக்கின்றன ; இவளுடைய தாமரைப்புஷ்பத்தின் அகன்ற [இதழ்பேரல் இந்த இடது கண் துடிக்கக் காணப்படு மேலும் சிறது ; புகழ் படைத்த	वैदेह्याः अदक्षिणः बाहुः एकः च ईषत् हृषितः वा अकस्मात् एव प्रकम्पते हि करेणुहस्तप्रतिमः अनुत्तमः सव्यः ऊरुः च वेपमानः राघवं पुरतः स्थितं सूचयति	வைதேஹியின் அடகிண: பாஹு: ஒன்று மாதிரி சிறிது மயிர்க்கச்செறிந்து சிடென்றே துடிக்கின்றது ; யானைத்துதிகளை அதிகமிகிய [போன்ற இடது தடையும், துடித்துக்கொண்டு ஸ்ரீராகவரை கண்முன் நிற்பதாய் ஸூசிப்பிக்கிறது.
--	--	--	--

पक्षी च शाखानिलयः प्रहृष्टः पुनः पुनश्चोत्तमसान्त्ववादी ।

सुखागतां वाचमुदीरयानः पुनः पुनश्चोदयतीव हृष्टः ॥ ६७ ॥

च शाखानिलयः पक्षी च प्रहृष्टः हृष्टः पुनः पुनः उत्तमसान्त्ववादी	“ மேலும் கிணையில் வலிக்கும் பகியும் மயிர்க்கச்செறிந்து உள்ளம்பொக்கி, விட்டு விட்டு சிறந்த ஸுகமான குரலை எழுப்பியதாய்	सुखागतां वाचं पुनः पुनः उदीरयानः चोदयति इव	உக்கிரஷ்ட பந்துவின் வரவை விளக்குவதான தவணியை முன்னும் பின்னும் கனிக்கொண்டு ஸஹாயம் செய்கிறது [போலும் *.
---	--	--	---

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तविंशः सर्गः ॥ २७ ॥

आदितः श्लोकाः 13087

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1297

अष्टाविंशः सर्गः—இருபத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 28 ॥

वेणुद्वन्द्वनव्यवसायः—தலைப்பின்னலினால் உரிபோட்கேக்கொள்ள நினைத்தல்.

सा राक्षसेन्द्रस्य वचो निशम्य तद्रावणस्याप्रियमप्रियार्ता ।

सीता वितत्रास यथा वनान्ते सिंहाभिपन्ना गजराजकन्या ॥ १ ॥

सा सीता	ஆந்த லீதை,	अप्रियातां	வெறுத்து நொத்தவ
राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டிரேந்திரனான	वनाप्ते	கானகத்தில் [ளாய்
रावणस्य	ராவுணனுடைய	सिंहाभिपन्ना	சிக்கத்தின் கையிலகப்
अप्रियं	அபுஷ்யமான		பட்ட
तत्	ஆந்த	गजराजकन्या	நல்ல ஜரதி யானையின்
वचः	சொல்லை	यथा	பெண்குட்டியோல்
निशम्य	கேட்டு,	वितत्रास	நடுகடுக்கினான்.

सा राक्षसीमध्यगता च भीरुर्वाग्भिर्भृशं रावणतर्जिता च ।

कान्तारमध्ये विजने विमृष्टा बालेव कन्या विललाप सीता ॥ २ ॥

सा सीता	ஆந்த லீதை	रावणतर्जिता	ராவுணனுல் மிரட்டப்பட்ட
राक्षसीमध्यगता	ராஷ்டிரிகளினிடையில்	विजने	நிர்ஜனமான [டவளாய்
	சிக்கிக்கொண்டவளாய்	कान्तारमध्ये	நடுக்காட்டில்
च	அதனால்	विमृष्टा	விட்டுவிடப்பட்ட
भीरुः	பயந்தவளாய்	शाला कन्या इव	இனம் பெண்களினால்
वाग्भिः	சொற்களால்	च	திரும்பவும் [போல்
भृशं	மிகவும்	विललाप	புலம்பிப் புகற்றினான் :-

सत्यं वतेदं प्रवदन्ति लोके नाकालमृत्युर्भवतीति सन्तः ।

यत्राहमेवं परिभर्त्स्यमाना जीवामि किञ्चित्क्षणमप्यपुण्या ॥ ३ ॥

लोके	உலகத்தில்	एहं	கான்
अकालमृत्युः	விதித்த காலமல்லாக்	एवं	இவ்வாறு
	காலத்தில் மாணம்	परिभर्त्स्यमाना	படமுறத் தப்படுபவ
न भवति इति	நேருகிறதில்லை என்று		னும்.
सन्तः	பெரியோர்கள்	अपुण्या अपि	புண்யம் குறைந்தவனான
प्रवदन्ति	சொல்லுகிறார்கள் ;		மாகியும்,
इहं वत सत्यं	இது என்ன உண்மை!	किञ्चित् क्षणं	ஒரு சக்ஷணகாலமாவது
यत्र	ஆகையால்தான்	जावामि	உயிருடனிருக்கிறேன்.

सुखाद्विहीने बहुदुःखपूर्णमिदं तु नूनं हृदयं स्थिरं मे ।

विशीर्यते यन्न सहस्रधाऽथ वज्राहतं शृङ्गमिवाचलस्य ॥ ४ ॥

मे	" எனது	यत्	ஏனோ
सुखात् विहीनं	இனிபவையினின்றும்	इदं	இது
	அகன்றதும்	अथ तु	இத்தன்மையான சபயக்
बहुदुःखपूर्णा	அதிகமான துக்கங்கள்	अचलस्य	பர்வதத்தின் [தினும்]
हृदयं	மனம் [நிறைந்ததுமான	वज्राहतं	வஜ்ராயுதத்தால் அடி
स्थिरं नूनं	நினைவற்ற தன்மையை	शृङ्गं इव	நெகரம் போல் [யுண்ட
	சாச்வதமாய் பெற்று	सहस्रधा	ஆயிரம் சுக்கலாக
	ளதோ என்னவோ?	न विरीचते	சிதறாமலிருக்கிறது?

नैवास्ति दोषं मम नूनमत्र बध्याऽहमस्याप्रियदर्शनस्य ।

भावं न चास्याहमनुपदातुमलं द्विजो मन्त्रमिवाद्विजाय ॥ ५ ॥

अहं च	" எனவே	अस्य	இவனுடைய
नूनं	இப்போதே	भावं	நீர்மானத்திற்கு
बध्या	தற்கொலை செய்து	अहं	என்
	கொள்ளுகிறேன் ;	अनुपदातुं	இடங்கொடுக்க
अस्य	இவ்வியயத்தில்	द्विजः	பிராம்ஹணன்
अस्य मम	இந்த எனக்கு	अद्विजाय	இருபிறப்பாளரல்லாத
दोष एव	தோஷமென்பதே		வனுக்கு
न अस्ति	இல்லை ;	मन्त्रं इव	வேதத்தைப்போல்
अप्रियदर्शनस्य	அழைப்பவமான உத்தே	न अलं	கூடாது.
	சங்கொண்ட		

नूनं ममाङ्गान्यचिरादनार्यः शस्त्रैः शितैश्छेत्स्यति राक्षसेन्द्रः ।

तस्मिन्नागच्छति लोकनाथे गर्भस्थजन्तोरिव शल्यकुन्तः ॥ ६ ॥

लोकनाथे	" வேகநாதராகிய	इव	அப்படியே
तस्मिन्	அவர்	अनार्यः	அபரத்திரான
नूनं अनागच्छति	உடனே வராமல்	राक्षसेन्द्रः	ராக்ஷஸேந்திரன்
	போனால்	मम अङ्गानि	எனது அவயவங்களை
गर्भस्थजन्तोः	கருப்பையில் சிக்கின	शितैः शस्त्रैः	கூரண சுத்திகளால்
	பிராணியின்	अचिरात्	சீக்கிரத்திலேயே
शल्यकुन्तः	துண்டமாக்கி வெளிப்	छेत्स्यति	துண்டிக்கப்போகிறான்.
	படுத்தல் எப்படியோ		

दुःखं वनेदं मम दुःखिताया मासौ चिरायाधिगमिष्यतो द्वौ ।

बद्धस्य बध्यस्य तथा निशान्ते राजापराधादिव तस्करस्य ॥ ७ ॥

राजापराधात्	" ராஜதீரோ ஹரிமித்தமாய்	तथा	அவ்வண்ணமே
बध्यस्य	கொலைதண்டனை	दुःखितायाः	விசைத்தில் முழுகிக்
	விதிக்கப்பட்டு	मम	எனக்கு [கிடக்கின்ற
बद्धस्य	நிறைச்சரணியில்	द्वौ मासौ	இரண்டு மாதங்களும்
	வைத்திருக்கப்பட்ட	चिराय	வெகு நீண்டனவாய்
तस्करस्य	திருடனுக்கு	अधिगमिष्यतः	காணப்போகின்றன ;
निशान्ते इव	ஓர் இரவு கழித்தலில்	इदं दुःखं	இது பெருங்கஷ்டம் ;
	எவ்வண்ணமோ	वच	ஐயோ !

हा राम हा लक्ष्मण हा सुमित्रे हा राममातः सह मे जनन्या ।

एषा विपद्याम्यहमल्पभाग्या महार्णवे नौरिव मूढवाता ॥ ८ ॥

हा राम	“ஹா ஸ்ரீராமா !	एषा	இந்த
हा लक्ष्मण	ஹா லக்ஷ்மணா !	अहं	நான்
हा सुमित्रे	ஹா ஸுமித்ரையே !	महार्णवे	பெருக்கடலில்
मे	என் விஷயத்தில்	मूढवाता	சுழற்காற்றினால் அடி-
जनन्या सह	மஹா கருணையோடு	नौः इव	மாக்கலம்போல் [பட்ட
	கூடிய	अल्पभाग्या	பாக்கியம் குன்றியவளாய்
हा राममातः	ஹா ஸ்ரீராமமாதாவே !	विपद्यामि	அவதிப்படுகிறேன்.

तरस्विनौ धारयता मृगस्य सत्त्वेन रूपं मनुजेन्द्रपुत्रौ ।

नूनं विशस्तौ मम कारणात्तौ सिंहर्षभौ द्वाविव वैद्युतेन ॥ ९ ॥

द्वौ	“ இரண்டு	मृगस्य	மாணின்
सिंहर्षभौ	சிறந்த சிக்கங்கள்	रूपं	வடிவத்தை
वैद्युतेन	இடியால்	धारयता	எடுத்துவைத்த
इव	எவ்வண்ணமோ	सत्त्वेन	ராசூஸப்பிராணியால்
	அவ்வண்ணமே	मम कारणात्	எனக்காக
तरस्विनौ	வலியரான	नूनं	அப்போதே
तौ	அந்த	विशस्तौ	முடிக்கப்பட்டிருக்க
मनुजेन्द्रपुत्रौ	சக்ரவர்த்தி திருக்குமா		வேண்டும்.
	ரர்களிருவரும்		

नूनं स कालो मृगरूपधारी मामल्पभाग्यां लुलुभे तदानीम् ।

यत्नार्यपुत्रं विससर्ज मूढा रामानुजं लक्ष्मणपूर्वजं च ॥ १० ॥

तदानीं	“ அப்பொழுது	यत्	ஆகையால்தான்
सः कालः नूनं	அந்த யமந்தான்	लक्ष्मणपूर्जं	லக்ஷ்மணருக்கு
मृगरूपधारी	மான்வேடம் பூண்டு		முன்பிறந்த
अल्पभाग्यां	தூர்பாக்கியமுடையவ	भायंपुत्रं	என் பிராணராதனையும்,
मां	என்னை [என	रामानुजं च	ஸ்ரீராமாலுணையும்,
लुलुभे	ஆசை காட்டி மயக்கு	मूढा	மூடையாகும் நான்
	வித்தான் ;	विससर्जं	பிரிய விடுகிறேன்.

हा राम सत्यव्रत दीर्घबाहो हा पूर्णचन्द्रप्रतिमानवक्त्र ।

हा जीवलोकस्य हितः प्रियश्च वध्यां न मां वेत्सि हि राक्षसानाम् ॥ ११ ॥

हा राम	“ஹா ஸ்ரீராமா !	जीवलोकस्य	பிராணி ஸாமான்யத்
सत्यव्रत	ஸத்யவ்ரதா !	पियः च	இனியாய் [திற்கும்
दीर्घबाहो	நெடுந்தோளாய் !	हितः च	உதவிசெய்கிற நீர்
हा पूर्णचन्द्र-	ஹா முழுமதிமுகத்	राक्षसानां	ராசூஸர்களுக்காக
प्रतिमानवक्त्र		मां	என்னை
हा	ஹா !	वध्यां	கொலையுண்ணப்போகிற
		न वेत्सि हि	அறிந்திரே! [வளாய்

अनन्यदेवत्वपियं क्षमा च भूमौ च शय्या नियमश्च धर्मः ।

पतिव्रतात्वं विफलं ममेदं कृतं कृतघ्नेष्विव मानुषाणाम् ॥ १२ ॥

अनन्यदेवत्वं	" உம்மைக் தவிர வேறு தெய்வம் இல்லை என்பதும்	पतिव्रातं	பதிவ்ரதர குணம்
इयं क्षमा च	இந்த பொறுமையும்,	मानुषाणां	மனிதர்களுக்கும்
भूमौ शय्या च	தரையில் படுப்பதும்,	कृतघ्नेषु	கன்றி மறந்தவர்களிடத்தில்
धर्मं	தர்மத்தில்	कृतं	செய்த உபகாரம்
नियमः च	நிகையாய் கிற்பதுமான	इव	போல்
मम	எனது	इदं	இப்பொழுது
		विफलं	கிழ்பவமாயிருக்கிறது.

मोघो हि धर्मश्चरितो मयाऽयं तथैरूपनीत्वमिदं निरर्थम् ।

या त्वां न पश्यामि कृशा विवर्णा हीना त्वया सङ्गमने निराशा ॥ १३ ॥

या	" அந்த நான்	न पश्यामि	தர்சிக்க முடியாமலிருக்க
शय्या हीना	உம்மோடு விட்டுப்பிரிந்த	हि	ஆகையால் [கிறேன் ;
कृशा	இளைத்து [வளாய்	मया	என்னால்
विवर्णा	உடலும் வெளுத்து	चरितः	அனுஷ்டிக்கப்பட்ட
सङ्गमने	திரும்பிக் காணும் விஷயத்தில்	अयं धर्मः	இந்த தர்மம்
निराशा	வலித்திபெற ஒரு வழியும் காணாதவளாய்	मोघः	வயர்த்தமாயிருக்கிறது ;
त्वां	உம்மை	तथा	அப்படியே
		इदं एकपत्नित्वं	இந்த ஏகபத்னீ விரதம்
		निरर्थं	வயர்த்தமாயிருக்கிறது.

पितुर्निदेशं नियमेन कृत्वा वनाञ्छित्तश्चरितव्रतश्च ।

स्त्रीभिस्तु मन्ये विपुलेक्षणाभिस्त्वं रंस्यसे वीतभयः कृतार्थः ॥ १४ ॥

इदं तु	" நீர் ஆயினும்	चरितव्राः च	விரதரனுஷ்டானம்
पितुः निदेशं	தந்தையின் ஆணையை		முடித்தவராயே
नियमेन	நியமத்துடன்	विपुलेक्षणाभिः	மறமத்தான சிரத்தை யோடு உபசரிக்கும்
कृत्वा	செய்து முடித்து	स्त्रीभिः	நாய்மார்களோடு
वनात्	வனத்தினின்று	रंस्यसे	சீரமம் நீர்க்கு அகிப்பி ராகவென்று
निवृत्तः	திரும்பிச்சென்று	मन्ये	நான் மனப்பூர்வமாய்
तु	இதுவிஷயத்தில்		வேண்டுகிறேன்.
कृतार्थः	கருதார்த்தராய்		
वीतभयः	கவலை ஒழிந்தவராய்		

अहं तु राम त्वयि जातकामा चिरं विनाशाय निबद्धभावा ।

मोघं चरित्वाऽथ तपो व्रतं च त्यक्ष्यामि धिर्जीवितमल्पभाग्या ॥ १५ ॥

राम	" ஓ! ஸ்ரீராம!	जातकामा	வசிகரித்தவன் ;
अहं तु	நானே	अथ	அப்படியாகியும்
त्वयि च	உம்மிடத்திலேயே	चिरं	கடைசியில்

अल्पभाष्या	பார்க்கிடம் குறைந்தவ	विनाशा	உபிரை விடுவதற்கு
तपः	தவத்தையும் [ளாய்	निषद्भावा	உறுதிகொண்ட மனத்த
वतं	விடத்தையும்	जीवितं	பிராணனை [ளாய்
मोघं	வினாசும்படி.	त्यद्यामि	விடப்போகிறேன்.
चरिवा	முடித்து	धिक	ஓ!

स जीवितं क्षिप्रमहं त्यजेयं विपेण शस्त्रेण शितेन वापि ।

विपस्य दाता न हि मेऽस्ति कश्चित् शस्त्रस्य वा वेश्मनि राक्षसस्य ॥ १६ ॥

सा अहं	“அந்த நான்	राक्षसस्य	ராக்ஷஸின்
विपेण	விஷத்தைக்கொண்டோ,	वेश्मनि	விட்டில்
शितेन	கூரிய	विपस्य	விஷத்தையாவது
शस्त्रेण वा	வானைக்கொண்டோ,	शस्त्रस्य वा	வானையாவது
जीवितं	உபிரை	मे	எனக்கு
क्षिप्रं	இப்போதே	दाता	கொடுத்த உதவிபுரிப
त्यजेयं	மாய்த்துக்கொள்ள	कश्चित्	ஒருவனும் [வன்
अपि	ஆபினும் [வேண்டும்;	न अस्ति हि	இல்லையே!”

इतीव सीता बहुधा विलप्य सर्वात्मना राममनुस्मरन्ती ।

प्रवेपमाना परिशुष्कवक्त्रा नगोत्तपं पुष्पितमाससाद् ॥ १७ ॥

सीता	ஸீதை	सर्वात्मना	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்
इति इव	இப்படியே	रामं	ராமரை
बहुधा	பலவாறு	अनुस्मरन्ती	ஸ்மரித்தபடியே
विलप्य	புலம்பி	पुरितं	புஷ்பித்திருந்த
प्रवेपमाना	உடல் நடுங்கியவளாய்,	नगोत्तमं	ஒரு மதுராசிருஷ்டத்தை
परिशुष्कवक्त्रा	வாயுலர்ந்தவளாய்,	आससाद्	கிட்டி யிருந்தான்.

शोकाभितप्ता बहुधा विचिन्त्य सीताऽथ वेणुद्रूथनं गृहीत्वा ।

उद्ध्य वेणुद्रूथनेन शीघ्रं अहं गमिष्यामि यमस्य मूलम् ॥ १८ ॥

उपस्थिता सा मृदुसर्वगात्रा शाखां गृहीत्वाऽथ नगस्य तस्य ।

तस्यास्तु रामं प्रविचिन्तयन्त्याः रामानुजं स्वं च कुलं शुभाङ्ग्याः ॥ १९ ॥

शोकानिमित्तानि तथा बहूनि धैर्यार्जितानि प्रवराणि लोके ।

प्रादुर्निमित्तानि तदा बभूवुः पुराऽपि सिद्धान्युपलक्षितानि ॥ २० ॥

अथ	இப்படியெல்லாம்	वेणुद्रूथनं	தலைப்பின்னை
बहुधा	பலவாறு	गृहीत्वा	கையில் பிடித்துக்கொண்
विचिन्त्य	சிந்தித்து	अहं	“நான் [①
शोकाभितप्ता	சோகத்தால் மிகவும் தளிக்கின்ற	वेणुद्रूथनेन	பின்னைக்கொண்டு
सीता	ஸீதாப்பிரசாட்டி	उद्ध्य	பந்தித்து
		शीघ्रं	இக்கணமே

यमस्य	யமனுடைய
मूर्धं	ராஜதரணிக்கு
गमिष्यामि	செல்வேனாக
अथ	என்று
सृष्टुष्वर्वाणा	மிருதுவான ஸுகல அவ யவங்களை யுடைய
सा	அவள்
तस्य नगस्य	அந்த மரத்தின்
शाशां	கிளைபை
गृहीत्वा	பிடித்துக்கொண்டு
उपस्थिता	நின்றான் ;
तदा	இத்தருணத்தில்
रामं	ஸ்ரீராமரையும்,
रामानुजं तु	ஸ்ரீராமானுஜனையும்,
एवं कुलं च	தனது உயர்பிறப்பையும்
प्रविशन्तयन्त्याः	கிளைத்து கிளைத்து ஆ லோசனைபிழைக்கிற

शुभाङ्गाः	ஸர்வமங்களை விகாரகை
तथाः	அவளுக்கு [யான
शोकानिमित्तानि	சோகத்திற்குக் காரண மாகாதனவும்,
तथा	அவ்வாரோ
धैर्याङ्गितानि	மனோதைரியத்தை உண்டுபண்ணுமனவக ளானவும்,
पुरा अपि	இதற்கு முன்னமேயே
सिद्धानि	நல்ல பயன்களைக் கொ டுப்பவைகளாய்
लोके	உலகத்தில்
प्रप्राणि	பிரசித்தியாய்
उपलक्षितानि	தெரிந்துள்ள
बहूनि	பல
निमित्तानि	நற்சகுணங்கள்
मादुर्बभूवुः	உண்டாயின.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टविंशः सर्गः ॥ २८ ॥

आदितः श्लोकाः 13107

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1317

एकोनविंशः सर्गः—இருபத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ २९ ॥

शुभनिमित्तानि—சபசகுணங்கள் தோற்றுதல்.

तथागतां तां व्यथितामनिन्दतां व्यपेतहर्षां परिदीनमानसाम् ।

शुभां निमित्तानि शुभानि भेजिरे नरं श्रिया जुष्टमिवोपजीविनः ॥ १ ॥

अनिन्दतां	தோஷர ஹிதைவாயும்,
शुभां	ஸர்வமங்களை யாயும்,
व्यथितां	மனக்கிலேசமுற்றவ ளாயும்
व्यपेतहर्षां	சந்தோஷத்திற்கிடமில் லாதவளாயும்,
परिदीनमानसां	இடிந்த மனத்தளராயும்,
तथागतां	இவ்வகைப்பட்ட கிளை மையிழைக்கின்ற

तां	அவளை
श्रिया जुष्टं	உதாரகுணமுடைய
नरं	புருஷனை
उपजीविनः	அண்டிப் பிழைப்பவர் கள்
इव	எவ்வண்ணமோ
शुभानि	சப [அவ்வண்ணமே
निमित्तानि	சகுணங்கள்
भेजिरे	குழந்தேறின.

तस्याः शुभं वाममरालपक्ष्मराजीवृतं कृष्णविशालशुकम् ।

प्रास्पन्दतैकं नयनं सुकेश्याः मीनाहतं पद्ममिवाभिताम्रम् ॥ २ ॥

सुकेरयाः	அழகிய கூந்தலையுடைய	एकं	ஒப்பற்ற
तस्याः	அவளுடைய	शुभं	அழகமானந்த
अरालक्ष्म- राजीवृतं } कृष्णविशालशुक्लं	கவளைந்த இமைகளால் சூழப்பட்டதும் கறுத்து அகன்று	वामं	இடது
	வெளுத்ததாய்	नयनं	கண்
अभिताम्रं	ஓரம் சிவப்பிறியதாய்	मीनाहतं	மீனினுலசைக்கப்பட்ட
		पद्मं इव	தாமரை மலர்போல்
		प्रासन्दत	அடித்தது.

भुजश्च चार्वाञ्चितवृत्तपीनः परार्थ्यकालागरुचन्दनार्हः ।

अनुत्तमेनाध्युषितः प्रियेण चिरेण वामः समवेपताऽऽशु ॥ ३ ॥

चार्वाञ्चित- वृत्तपीनः } परार्थ्यकाला- गरुचन्दनार्हः } अनुत्तमेन प्रियेण	அழகாய்த் திரண்டு உருண்டு பருத்த சிறந்த காரகிற்சாந்துக் கேற்றதாய் ஒப்புயர் வில்லாத காதலனால்	अध्युषितः	தழுவப்பெற்ற
		वामः	இடது
		भुजः	புயம்
		चिरेण	நெடுநேரம்
		भाशु	படபடவென்ற
		समवेपत च	அடித்தது.

गजेन्द्रहस्तप्रतिमश्च पीनः तयोर्द्वयोः संहतयोः सुजातः ।

प्रस्पन्दमानः पुनरूरुरस्याः रामं पुरस्तात् स्थितमाचक्षे ॥ ४ ॥

च संहतयोः	அன்றியும் ஒன்றுக்கொன்றிடாய்ச் சேர்ந்தழகான	ऊरुः	துடை
तयोः द्वयोः गजेन्द्रहस्त- प्रतिमः } पीनः सुजातः	அந்த இரண்டில் கஜராஜன் துதிக்கை போல் பருத்து நன்மையைக் குறிப்பிடப் பிறந்த (இடது)	प्रस्पन्दमानः	அடிக்கின்றதாய்
		अस्याः	இவளுக்கு
		रामं	ஸ்ரீராமரை
		पुरस्तात्	எதிரில்
		पुनः	மறுபடியும்
		स्थितं	வந்து சேர்ந்தாரென
		आचक्षे	முன்குறி காட்டிற்று.

शुभं पुनर्हेमसमानवर्णं ईषद्रजोध्वस्तमिवामलाक्ष्याः ।

वामः स्थितायाः शिखराग्रदत्याः किञ्चित्परिस्रंसत चारुगात्र्याः ॥ ५ ॥

पुनः	மேலும்	ईषत्	கொஞ்சம்
शिखराग्रदत्याः	மல்லிகை அரும்பின் நுனிபோன்ற பற்களை யுடையவளும்,	रजोध्वस्तं	பழுதி படிந்த
अमलाक्ष्याः	மாசற்ற கண்களையுடை யவளும்,	हेमसमानवर्णं	பொன்னிறமான
स्थितायाः	நின்றகொண்டிருந்த வளுமான	वासः	ஆடை
चारुगात्र्याः	ஸர்வாங்க ஸூந்தரிரின்	इव	அப்படியே
		शुभं	சுபக்குறியாய்
		किञ्चित्	கொஞ்சம்
		परिस्रंसत	தளர்ந்தது.

एतैर्निमित्तैरपरैश्च सुभ्रुः संबोधिता प्रागपि साधु सिद्धैः ।

वातातपक्रान्तमिव प्रणष्टं वर्षेण वीजं पतिसंजहर्ष ॥ ६ ॥

प्राक्	முன்பு	सुभ्रुः	நற்புருவந்தான்
साधु	ஸரியாய்	वातातपक्रान्तं	காற்றுவெயில்களால்
सिद्धैः	காரியஸித்திகளைக் கொடுத்திருக்கின்ற		வாடியுலர்ந்து
एतैः निमित्तैः	} இந்த நற்குறிகளாலும், அபி	प्रणष्टं	முனையாமற்போய்விட்ட
अपरैः च		वृक्षं	வித்து
संबोधिता	பின்னும் சிலவகையாலும் நன்றாய்த் தெளிவுற்ற	वर्षेण	மழையினால்
		इव	எவ்வாறோ அவ்வாறே
		पतिसंजहर्षं	மீளவும் அகமகிழ்ச்சி கொண்டாள்.

तस्याः पुनर्विवफलोपमोष्ठं स्वसिभ्रु केशान्तपरालक्ष्म ।

वक्त्रं वभासे सितशुक्रदंष्ट्रं राहोर्मुखाच्चन्द्र इव प्रमुक्तः ॥ ७ ॥

तस्याः	அவளுடைய	सितशुक्रदंष्ट्रं	வெண்மைக்கு வெண்மை
विवफलोपमोष्ठं	கேவைக்கனிபோன்ற உதடுகளையுடையதும்,		தரவல்ல பற்களை யுடையதுமான
स्वसिभ्रु	அழகான கண்களையும் புருவங்களையுமுடையதும்,	वक्त्रं	திருமுகமண்டலம்,
केशान्तं	கீண்ட கூந்தலையுடையதும்,	राहोः	ராகுவின்
अरालक्ष्म	வளைந்த இமைகளையுடையதும்,	मुखात्	வாயினின்றும்
		प्रमुक्तः	விடுபட்ட
		चन्द्रः इव	சந்திரன்போல்
		पुनः	மீண்டும்
		वभासे	பிரகாசித்தது.

सा वीतशोका व्यपनीतन्द्री शान्तज्वरा हर्षविहृदसत्वा ।

अशोभतार्या वदनेन शुक्ले शीतांशुना रात्रिरिवोदितेन ॥ ८ ॥

सा भार्या	அந்த ஆர்வை	रात्रिः	இரவானது
वीतशोका	சோகம் தொலைந்தவளாய்,	शुक्ले	வளர்பிறையில்
व्यपनीतन्द्री	பைக்கலக்கம் நீக்கியவளாய்,	उदितेन	உதயமான
शान्तज्वरा	தரபம் தணிந்தவளாய்,	शीतांशुना	குளிர்மதியால்
हर्षविहृदसत्वा	சந்தேகவுத்தினால் அகிக்கிரும் திடமுடையவளாய்	इव	எவ்வண்ணமோ அவ்வண்ணமே
		वदनेन	திருமுக மண்டலத்தால்
		अशोभत	விளக்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनत्रिंशः सर्गः ॥ २९ ॥

आदितः श्लोकाः 13115

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1325

விடா: சரீ:—முப்பதாவது ஸர்க்கம் || 30 ||

சிதாமாஹாசனநி஧ாரணம்—ஸீதையை ஐசுவாஸப்படுத்த ஐலோசீத்தல்.

ஹ்நூமனபி விக்ரான்த சர்வ் ஶுஶ்ராவ தத்வத: | சீதாயாஶ்விஜடாயாஶ் ராக்ஷசீனாந் ச தர்ஜனம் ||

விக்ரான்த:	பார்க்கிரமவானூசிய	விஜடாயா: ச	திரிஜடையினுடையவும்,
ஹ்நூமந் அபி	ஹனுமாநும்,	சர்வ்	எல்லாம்
ராக்ஷசீனாந்	ராஶ்யஸூரிகளின்	தத்வத:	நடந்தபடியே
தர்ஜனம்	பயமுறுத்தலையும்,	ஶுஶ்ராவ	கண்டு (கேட்டுக்)
சீதாயா: ச	ஸீதையினுடையவும்,		கொண்டார்.

அவக்ஷமாணஸ்தாந் தேவீந் தேவதாமிவ நந்நநே | ததோ வஹுவி஧ாந் சிந்தாந் சிந்தயாமாஸ வானர: ||

வானர:	வானரர்	அவக்ஷமாண:	கண்முன் பார்க்கவராய்
நந்நநே	இந்திரனுடைய உத்பான வனத்தில்	தத:	முதன்மேல்
தேவதாந்	தேவப்பெண்ணை	வஹுவி஧ாந்	பலவித
ஶ்வ	போலிருக்கிற	சிந்தாந்	யோசனையை
தாந் தேவீந்	அந்தத் தேவியை	சிந்தயாமாஸ	தனக்குள்ளேயே செய்துகொண்டார்:—

யாந் கபீனாந் சஹஸூரீந் சுவஹூந்யயுதானி ச | திஶ்ணு சர்வாஸு மாரீந்தே சேயமாஸாதிதா மயா ||

கபீனாந்	* வானரர்களின்	திஶ்ணு	திசைகளிலும்
சுவஹூநி	அநேக	மாரீந்தே	தேடிக்கொண்டிருக்கி
சஹஸூரீந்	ஆயிரக்களும்	சா	அந்த [நூற்களோ
அயுதானி ச	பதினாயிரக்களும்	ஶ்யம்	இவன்
யாந்	எவளை	மயா	என்னால்
சர்வாஸு	எல்லா	ஆஸாதிதா	காணப்பட்டார்.

சாரேண து சூயுக்தேந ஶத்ரோ: ஶக்திமவக்ஷதா | சூதேந சரதா தாவதவக்ஷிதமிதம் மயா || 4 ||

ஶத்ரோ:	* சத்துருவின்	சூதேந	ஒருவர் கண்ணிலும்கப் படாம்கொளிக்து
ஶக்தி	சக்தியை	சரதா து	திரித்தவந்ததனுமேயே
சூயுக்தேந	மிக மனக்கத்தோடு	ஶதம் தாவத்	இதுவரைக்கும்
அவக்ஷதா	கண்டுகொள்ளவேண்டிய	அவக்ஷிதம்	செரிந்துகொள்ளப் பட்டத.
சாரேண	நூதனாக		
மயா	என்னால்		

ராக்ஷசானாந் விஶேஶ் சூரி சேயமவக்ஷிதா | ராக்ஷசா஧ிபதேரஸ்ய ப்ரஹாவோ ராவணஸ்ய ச || 5 ||

ராக்ஷசானாந்	* ராஶ்யஸூரர்களின்	ராவணஸ்ய	ராவணனின்
விஶேஶ: ச	விசேஷமும்	ப்ரஹாவ: ச	பஹிமையும்
அஸ்ய	இந்த	ஶ்யம் சூரி ச	இந்தப் பட்டணமும்
ராக்ஷசா஧ிபதே:	ராஶ்யஸூர திரிதராயிய	அவக்ஷிதா	பார்க்கப்பட்டத.

युक्तं तस्याप्रमेयस्य सर्वसर्वदयावतः । समाश्वासयितुं भार्या पतिदर्शनकाङ्क्षिणीम् ॥६॥

அப்ரமேயஸ்ய " அளவிற்றத்த
 सर्वसर्वदयावतः ஸர்வ பூதக்கவரிடத்தும்
 தயாநூலான
 तस्य அவருடைய

பதிர்ஷன்- } பர்த்தாஸின் தர்சனம்
 காஹ்ஷிணி } ஒன்றையே கோரும்
 भार्या மனைவியை
 समाश्वासयितुं தேற்றாதல் செய்வதற்கு
 युक्तं ஸமயம் இதுவே.

अहमाश्वासयाम्येनां पूर्णचन्द्रनिभाननाम् । अष्टदुःखां दुःखार्तां दुःखस्यान्तमगच्छतीम् ॥

பூர்ண- } " முழுமதியின் ஜோதி
 निभाननां } யுடைய முகத்தின
 ளான
 अष्टदुःखां துக்கம் என்பதையே
 கண்டிராதவனான
 दुःखार्तां தயரத்தில் மூழ்கி

दुःखस्य துக்கத்தினுடைய
 अन्तं விமோசனத்தை
 अगच्छती एनां காணாமலிருக்கிற இவளை
 अहं நான்
 आश्वासयामि தேற்றாவு படுக்குவே

यदि ह्यहमिमामेवं शोकोपहतचेतनाम् । अनाश्वास्य गमिष्यामि दोषवद्गमनं भवेत् ॥ ८ ॥

शोकोपहत- } " சோகத்தால் தடுக்கும்
 चेतनां } மனத்தினனான
 इमां एवं இவளை இப்படி
 अनाश्वास्य தேற்றாது
 अहं நான்

गमिष्यामि यदि போவேனானால்
 गमनं திரும்பிப் போய்விடுதல்
 हि தப்பாமல்
 दोषवत् கெடுதிக்கிடமாய்
 भवेत् ஆகும்.

गते हि मयि तत्रेयं राजपुत्री यशस्विनी । परिव्राणमविन्दन्ती जानकी जीवितं त्यजेत् ॥

तत्र " இத்தருணத்தில்
 मयि நான்
 गते திரும்பிப் போய்விடும்
 பகஷத்தில்
 यशस्विनी யசஸ்வினியான,
 राजपुत्री ராஜபுரியான

इयं जानकी இந்த ஜானகி
 परिव्राणं விமோசனமேற தவை
 अविन्दन्ती காணப்பெறாதவளாய்
 जीवितं பிராணனை
 हि நிச்சயமாய்
 त्यजेत् இழந்துவிடுவாள்.

मया च स महाबाहुं पूर्णचन्द्रनिभाननः । समाश्वासयितुं न्याय्यः सीतादर्शनलालसः ॥

च " இதுவுமன்றி
 पूर्ण- } பூர்ண சந்திரனை ஒத்த
 निभाननः } திருமுடிமுடைய
 महाबाहुः மஹாபாஹுவான

सीतादर्शन- } ஸீதாதர்சனம் ஒன்றி
 लालसः } லேயே மனம் செலுத்திய
 सः } ஆவர்
 मया என்னால்
 समाश्वासयितुं தேற்றாவு படுக்குவ
 न्याय्यः உரியவர். [தற்கு

निशाचरीणां प्रत्यक्षमक्षमं चाभिभाषणम् । कथं नु खलु कर्तव्यमिदं कृच्छ्रगतो ह्यहम् ॥

कर्तव्यं " அவசயம் செய்ய
 வேண்டியதான
 अभिभाषणं நேரில் ஸம்பாஷித்தல்
 निशाचरीणां ராசூஸிகளின்
 प्रत्यक्षं கண்முன்

अक्षमं செய்யலாகாது ;
 इदं कथं नु खलु இது ஆகுவது எப்படி ?
 अहं हि நானே
 कृच्छ्रगतः ஒரு வழியும் தோற்றாத
 வனாயிருக்கிறேன்.

अनेन रात्रिशेषेण यदि नाश्वास्यते मया । सर्वथा नास्ति सन्देहः परित्यक्ष्यति जीवितम् ॥

अनेन	" இர்த	सर्वथा	எப்படியாவது
रात्रिशेषेण	இரவு மிகுந்திருக்கை	जीवितं	உயிரை
मया	என்னால் [அநீலேயே	परित्यक्ष्यति	மாய்த்து விடுவார்;
न आश्वास्यते	} தேற்றாவு பண்ணப் படாத பக்கத்தில்	सन्देहः	ஸந்தேஹம்
यदि		न अस्ति	இல்லை.

रामश्च यदि पृच्छेन्मां किं मां सीताऽब्रवीद्वचः । किमहं तं प्रतिब्रूयामसंभाष्य सुमध्यमाम् ॥

सुमध्यमां	" தண்ணிடை யானை	रामः	ஸ்ரீராமர்
असंभाष्य	(நான்) கண்டு பேசா து	मां	என்னை
सीता	'வரிதை	पृच्छेत् यदि	கேட்பாராயின்
मां	எனக்கு	तं	அவருக்கு
किं वचः	என்ன செய்தியை	अहं	நான்
अब्रवीत्	சொல்லிவிடுத்தான்'	किं च	என்னதான்
	என்று	प्रतिब्रूयां	மறுமொழி கூறுவேன்?

सीतासन्देशरहितं मामितस्वरया गतम् । निर्देहेदपि काकुत्स्थः क्रुद्धस्तीव्रेण चक्षुषा ॥

सीतासन्देशरहितं	" வரிதை சொல்லியனாப் பிய செய்தி ஒன்று மில்லாதவனாய்	इतः	இதுகாரணமாய்
स्वरया	அவரைப்பட்டு	क्रुद्धः	சினங்கொண்டு
गतं	திரும்பிப் போய்ச்	तीव्रेण	கொடிய
मां	என்னை [சேர்ந்த	चक्षुषा	பார்வையினால்
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	अपि	சகிக்கமுடியாதவண்ண மாய்
		निर्देहत्	தறியித்து விடுவார்.

यदि बोधोजयिष्यामि सुशीवं रामकारणात् । व्यर्थमागमनं तस्य ससैन्यस्य भविष्यति ॥

रामकारणात्	" ஸ்ரீராமரது காரணத் திற்காக	ससैन्यस्य	சேனையோடுகூடிய
सुशीवं	சுசீவரை	तस्य वा	அவருடையவும்
उद्योजयि-	} யுத்தத்துக்கு ஸன்ன றப்படுத்துவேனாயின்	आगमनं	இக்கு வருகை
ष्यामि यदि		व्यर्थं च	வீணாகவே
		भविष्यति	முடியும்.

अन्तरं त्वहमासाद्य राक्षसीनामिह स्थितः । शनैराश्वासयिष्यामि सन्तापबहुलामिमाम् ॥

अहं	" நான்	तु	அத்தருணத்தில்
इह स्थितः	இங்கே இருந்துகொண்டு	सन्तापबहुलां	ஸந்தாபத்தில் மூழ்கிய
राक्षसीनां	ராஷ்டிரிகளுடைய	इमां	இவளை
अन्तरं	ஸமயத்தை	शनैः	மிகுதுவாய்
आसाद्य	எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்து,	आश्वासयिष्यामि	தேறச்செய்வேன்.

अहं त्वतितनुश्चैव वानरश्च विशेषतः । वाचं चोदाहरिष्यामि मानुषीमिह संस्कृताम् ॥

अहं तु	" நரனோ	इह	இச்சந், தர்ப்பத்தில்
विशेषतः	முக்கியமாய்	मानुषी	மனிதர்களுக்கூரியதும்
अतिरनुः	மெல்லிய உடையுடைய	संस्कृतां च	சுத்தமான துமான
वानरः	குரங்கு;	वाचं	பேச்சை
एव च	அதோடுகூட	उदाहरिष्यामि	சொல்லப்போகிறேன்.

यदि वाचं प्रदास्यामि द्विजातिरिव संस्कृताम् । रावणं मन्यमाना मां सीता भीता भविष्यति ॥
वानरस्य विशेषेण कथं स्यादभिभाषणम् ॥ १९ ॥

द्विजातिः इव	" பிராஹ்மணன்போல்	अभिभाषणं	ஸம்பாஷிக்கும் தன்மை
संस्कृतां	பரிஷ்கரிக்கப்பட்ட	कथं स्यात्	எப்படிச் சேருமென்று
वाचं	ஸம்பாஷணையை (பேச்சை)	मां रावणं	என்னை ராவணனைன்று
प्रदास्यामि यदि	எடுத்துரைப்பேனாயின்	मन्यमाना	நினைத்தவளாய்
वानरस्य	வானரத்திற்கு	सीता	ஸீதை
विशेषेण	விசேஷமாக	भीता	ஆஞ்சியவளாக
		भविष्यति	ஆகுவாள்.

अवश्यमेव वक्तव्यं मानुषं वाक्यमर्थवत् । मया सान्त्वयितुं शक्या नान्यथेयमनिन्दिता ॥

अर्थवत्	" பொருள் படும்படி	अनिन्दिता	தேரவுடலுறியதையான
मानुषं	மனிதர்களின்	इयं	இவள்
वाक्यं एव	வார்த்தையாகவே	मया सान्त्वयितुं	என்னால் தேற்ற
अवश्यं	அவச்யமாய்	शक्या	வேண்டியவள் ;
वक्तव्यं	பேசுத்தீரவேண்டியது ;	न अन्यथा	வேறு வழியில்லை.

सेयमालोक्य मे रूः जानकी भाषितं तथा । रक्षोभिस्त्रासिता पूर्वं भूयस्त्रासं गमिष्यति ॥

पूर्वं	" முன்னரே	तथा	அவ்வாறே
रक्षोभिः	ரக்ஷஸஸூகளால்	भाषितं	பேச்சையும்த
त्रासिता	அச்சமுறுத்தப்பட்டி	आलोक्य	கண்டு
सा	அந்த [ருக்கும்]	भूयः	பின்னும்
इयं जानकी	இந்த ஜானகி	त्रासं	பயத்தை
मे रूपं	எனது ரூபத்தையும்	गमिष्यति	ஆடைவாள்.

ततो जातपरित्रासा शब्दं कुर्यान्मनस्विनी । जानाना मां विशालाक्षी रावणं कामरूपिणम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	मां	என்னை
मनस्विनी	கவலையுடனிருக்கிற	कामरूपिणं	காமரூபியான
विशालाक्षी	விசாலாக்ஷி	रावणं	ராவணனாக
जातरित्रासा	இப்பொழுது உண்டான வைகளால் இன்னுடைய ரித்து நடுஞ்சியவளாய்	जानाना	நினைத்தவளாய்
		शब्दं	சுச்சொல்லை
		कुर्यात्	இடுவாள்.

सीतया च कृते शब्दे सहसा राक्षसीगणः ।

सीतया "வீணைதரீணல்
शब्दे கூச்சல்
कृते இடப்பட்டால்
सहसा உடனே
अन्तकोपमः யமனுக்கொப்பரான

नानाप्रहरणो घोरः समेयादन्तकोपमः ॥

घोरः கோரமான
राक्षसीगणः ராக்ஷஸிகளின் கூட்டம்
नानाप्रहरणः च நானூவிதாயுதங்களை
கையிலேந்தியதாகவும்
समेयात् வந்து கூடினிடும்.

ततो मां संपरिक्षिप्य सर्वतो विकृताननाः ।

ततः "பின்பு
विकृताननाः பேய்வாயர்கள்
मां एव என்னையே
सर्वतः நான்குபுறத்திலும்
संपरिक्षिप्य சூழ்ந்துகொண்டு,

वधे च ग्रहणे चैव कुर्युर्वन्नं यथाबलम् ॥

यथाबलं தங்களாலானவரையில்
वधे च கொல்வதிலும்
ग्रहणे च பிடிப்பதிலும்
यत् முயற்சியை
कुर्युः செய்வார்கள்.

तं मां शाखाः प्रशाखाश्च स्कन्धांश्चोत्तमशाखिनाम् । दृष्ट्वा विपरिधावन्तं भवेयुर्भयशङ्किताः ॥

उत्तमशाखिनां "பெருத்த மரங்களின்
शाखाः பெருக்களைகளையும்
प्रशाखाः च சிறு களைகளையும்
स्कन्धान् च ஆடிமரக்களையும்
विपरिधावन्तं விட்டுவிட்டு தெரத்தித்
தெரத்தித் தாவுகின்ற

तं அந்த
मां என்னை
दृष्ट्वा கண்டு,
भयशङ्किताः பயத்தால் நடுக்கியவர்
களாய்
भवेयुः ஆவார்கள்.

मम रूपं च संप्रेक्ष्य वने विचरतो महत् ।

च "ஆன்றியும்,
वने வனத்தில்
विचरतः திரியும்
मम எனது
महत् रूपं பெரிய உருவத்தை

राक्षस्यो भयवित्रस्ता भवेयुर्विकृताननाः ॥

संप्रेक्ष्य கண்ணூற்று
विकृताननाः விகாரமுடிமுடைய
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
भयवित्रस्ताः பயந்து நடுக்கியவர்க
भवेयुः ஆகினிடுவார்கள். [ளாய்

ततः कुर्युः समाह्वानं राक्षस्यो रक्षसामपि ।

ततः "பின்பு
राक्षस्यः ராக்ஷஸிகள்
राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனுடைய
निवेशने } மாளிகையில்

राक्षसेन्द्रनिपुक्तानां राक्षसेन्द्रनिवेशने ॥

राक्षसेन्द्र- } ராக்ஷஸேந்திரனால்
निपुक्तानां } சீயமிக்கப்பட்டுள்ள
रक्षसां அரக்கர்களின்
समाह्वानं अपि அழைத்தலையும்
कुर्युः செய்வார்கள்.

ते शूलशक्तिनिस्त्रिंशद्विधायुधपाणयः । आपतेयुर्विमर्देऽस्मिन् वेगेनोद्विग्नकारिणः ॥२८॥

ते "ஆவர்கள்
शूलशक्ति- } சூலம், சக்தி, கட்டகம் என்
निस्त्रिंशद्वि- } கிற பலவகை ஆயுதங்
धायुधपाणयः } களைக் கையிலேந்தியவர்
களாய்

उद्विग्नकारिणः மனக்கவலையை உண்டாக்
குதிரவர்களாய்
वेगेन வினைவாக
अस्मिन् विमर्दे நூந்தக் கூட்டத்தில்
आपतेयुः வந்து விழுவார்கள்.

संरुद्धस्तैस्तु परितो विधमन् रक्षसां बलम् । शक्नुयां न तु संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः ॥

तैः	"அவர்களால்	विधमन्	ஊதிவிடுகின்றவனாய்,
परितः	நான்கு பாகத்திலும்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
संरुद्धः तु	நன்றாய் சூழ்ந்துகொள் ளப்பட்டவனாய் நான்	महोदधेः	மேலுறாததியின்
रक्षसां	ராட்சஸ	परं पारं	அக்கரையை
बलं	பலத்தை	संप्राप्तुं	போய்ச்சேர
		न शक्नुयां	சக்தியற்றவனாவேன்.

मां वा गृह्णीयुराप्तुत्य बहवः शीघ्रकारिणः । स्यादियं चाऽगृहीतार्था मम च ग्रहणं भवेत् ॥

शीघ्रकारिणः	"சிறகூறுபுள்ள	ग्रहणं	பந்தனம்
बहवः	பலர்	भवेत्	உண்டாய் விடும்;
आप्तुत्य	மெல்லிழுந்து	च	அதோடு
मां	என்னை	इयं	இவள்
गृहीयुः	பிடித்துக்கொள்ளவுந்	अगृहीतार्था वा	செய்தி யாதொன்றும் தெரியாதவளாகவே
च	அப்படியாகில் [கூடும்;	स्यात्	ஆய்விடுவான்.
मम	எனக்கு		

हिंसाभिरुचयो हिंस्युरिमां वा जनकात्मजाम् । विपन्नं स्यात्ततः कार्यं रामसुग्रीवयोरिदम् ॥

हिंसाभिरुचयः	"ஹிம்ஸையில் ளுகொண்	रामसुग्रीवयोः	ராம ஸுகிரீவர்களின்
इमां	இந்த [டவர்கள்	इदं	இந்த
जनकात्मजां	ஜனகர் திருமகளை	कार्यं	காரியம்
हिंस्युः वा	கொன்றவிடவும் கூடும்;	विपन्नं	விபத்தை அடைந்ததாய்
ततः	அப்படியானால்,	स्यात्	முடியும்.

उद्देशे नष्टमार्गेऽस्मिन् राक्षसैः परिवारिते । सागरेण परिक्षिप्ते गुप्ते वसति जानकी ॥ ३२ ॥

नष्टमार्गे	"வா வழியில்லாததும்,	गुप्ते	சிறுமையமுமான
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	अरिमन्	இந்த
परिवारिते	பாதுகாக்கப்பட்டதும்,	उद्देशे	ஸ்தலத்தில்
सागरेण	கடலால்	जानकी	ஜானகி
परिक्षिप्ते	சூழ்ந்துள்ளதும்,	वसति	இருக்கிறாள்.

विशस्ते वा गृहीते वा रक्षोभिर्मयि संयुगे । नान्यं पश्यामि रामस्य साहाय्यं कार्यसाधने ॥

मयि	"நான்	रामस्य	ராமருடைய
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	कार्यसाधने	கார்யத்தை முடித்துக் கொடுப்பதில்
संयुगे	போரில்	अन्यं	வேறொரு
विशस्ते वा	கொல்லப்பட்டோ	साहाय्यं	ஏற்ற துணைவனை
गृहीते वा	பிடிபட்டோ போவேனா கில்,	न पश्यामि	நான் அறிந்திலேன்.

विमृशंश्च न पश्यामि यो हते मयि वानरः । शतयोजनविस्तीर्णं लङ्घयेत् महोदधिम् ॥३४॥

मयि	" நான்	वानरः	வானரன்
हते	கொல்லையுண்டுபோவேனான்	शतयोजन-)	நூறு யோஜனை விட
	கில்	विस्तीर्णं)	நீர்ணமான
विमृशन् च	எவ்வளவோ யோசித்	महोदधि	மஹோததியை
	துப் பார்த்தாலும்	लङ्घयेत्	கடப்பானோ?
यः	எந்த	न पश्यामि	அறிகிலேன்.

कामं हन्तुं समर्थोऽस्मि सहस्राण्यपि रक्षसाम् । न तु शक्यामि संप्राप्तुं परं पारं महोदधेः ॥

रक्षसां	" அரக்கர்களின்	कामं तु	இது முடிந்த பின்னர்
सहस्राणि अपि	ஆயிரக்கணக்கானவர்	महोदधेः	மஹோததியின்
हन्तुं	வதை செய்ய [களையும்	परं पारं	அக்கரையை
अस्मि	நான் ஒருவனே	संप्राप्तुं	போய்ச்சேர
समर्थः	திறமையுள்ளவன் ;	न शक्यामि	முடியா திருப்பேன்.

असत्यानि च युद्धानि संशयो मे न रोचते । कश्च निस्संशयं कार्यं कुर्यात् प्राज्ञः ससंशयम् ॥

युद्धानि च	" யுத்தங்களோ	प्राज्ञः च	புரானுபிரகந்தால்
असत्यानि	நினைவில்லாதவைகள் ;	संशयं	ஆபத்தோடுகூடிய
मे संशयः	எனக்கு விளையும்	कार्यं	காரியத்தைச் செய்ய
न रोचते	ஏற்றதன்று ; [ஆபத்து	निस्संशयं	நிஸ்ஸந்தேஹமாய்
कः	எவன்	कुर्यात्	பிரகரித்திப்பன் ?

प्राणत्यागश्च वैदेह्या भवेदनभिभाषणे । एष दोषो महान् हि स्यान्मम सीताभिभाषणे ॥

अनभिभाषणे	" கண்டு பேசா விடில்	सीताभि-)	வீதையைக்கண்டு
वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு	भाषणे हि)	பேசுவதிலோ
प्राणत्यागः	பிராணத்யாகம்	मम	எனக்கு
भवेत् च	ஊம்பவிக்குமே ;	एषः महान् दोषः	இந்தப் பெரிய கேடு
		स्यात्	விளையக்கூடும்.

भूताश्चार्था विनश्यन्ति देशकालविरोधिताः । विकृवं दूतमासाद्य तमः सूर्योदये यथा ॥

भूताः	" கைகூடுமென்று துணிந்த	तमः यथा	இருள் போல்
अर्थाः च	காரியங்களும்	देशकाल-)	தேசகால விரோதத்தை
विकृवं	முன்பின் யோசியாத	विरोधिताः)	அடைந்தவைகளாய்
दूतं आसाद्य	தூதனை சேர்ந்த	विनश्यन्ति	பயனடையாமற்
सूर्योदये	சூர்யோதயத்தில்		போகின்றன.

अर्थानर्थान्तरे बुद्धिर्निश्चिताऽपि न शोभते । घातयन्ति हि कार्याणि दूताः पण्डितमानिनः ॥

अर्थानर्थान्तरे	" செய்யக்கூடியது	पण्डितमानिनः)	எல்லாம் தெரிந்தவனாக
	செய்யத்தகாததில்	अपि)	எண்ணிக்கொள்ளும்
निश्चिता	நிச்சயிக்கப்பட்ட	दूताः हि	தூதர்களே
बुद्धिः	நீர்மானம்	कार्याणि	காரியங்களை
न शोभते	விளங்குகிறதில்லை ;	घातयन्ति	கெடுத்து விடுகிறார்கள்.

न विनश्येत् कथं कार्यं वैकुण्ठं न कथं भवेत् । लङ्घने च समुद्रस्य कथं नु न वृथा भवेत् ॥

कार्यं	“காரியம்	कथं	எவ்வண்ணம்?
न विनश्येत्	கெடாதிருக்கிறது	समुद्रस्य	ஸமுத்திரத்தினுடைய
कथं	எவ்வண்ணம்?	लङ्घने च	லங்கனமும்
वैकुण्ठं	ஸாமர்த்தியக்குறை	वृथा	வீணாக
न भवेत्	ஸம்பலியாதிருக்கிறது	न भवेत्	போகாமலிருக்கிறது
		कथं नु	எவ்வண்ணம்?

कथं नु खलु वाक्यं मे शृणुयान्नोद्विजेत वा । इति संचिन्त्य हनुमांश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

मे वाक्यं	“எனது வார்த்தையில்	नु	எவ்வண்ணம்? ”
शृणुयात् खलु	(அவள்) செவி சாய்ப்ப	इति	இப்படியெல்லாம்
कथं	எவ்வண்ணம்? [பதும்	हनुमान्	ஹனுமார்
वा	அன்றியும்	संचिन्त्य	முன்னாலேசனை செய்து
न उद्विजेत	(அவள்) மனக்கலக்க	उत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
	மடையாமலிருக்கிறது	मति चकार	தீர்மானத்திற்குவந்தார் :

रामक्लिष्टकर्माणं स्वबन्धुमनुकीर्तयन् । नैनामुद्वेजयिष्यामि तद्बन्धुगतमानसाम् ॥ ४२ ॥

अक्लिष्टकर्माणं	அனாபாஸமாய்க் காரியம்	तत्	அதனால்
	களைச் செய்வவல்ல	बन्धुगतमानसां	பிராணநாதனிடமே
स्वबन्धुं	தமது ஆப்தரான		படுத்த மனத்தளான
रामं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றி	एनां	இவளை
अनुकीर्तयन्	புகழ்த்து பாடிக்	न उद्वेजयिष्यामि	அச்சமுறாதிருக்கச்
	கொண்டு		செய்கிறேன்.

इक्ष्वाकूणां वरिष्ठस्य रामस्य विदितात्मनः । शुभानि धर्मयुक्तानि वचनानि समर्पयन् ॥

श्रवयिष्यामि सर्वाणि मधुरां प्रब्रुवन् गिरम् । श्रद्धास्यति यथा हायं तथा सर्वं समादधे ॥

इक्ष्वाकूणां	“இக்ஷ்வாகு குலத்தவர்	प्रब्रुवन्	உரத்துக் கூறிக்கொண்டு
वरिष्ठस्य	தலைவராய் [களில்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
विदितात्मनः	ஸர்வ ஞானியான	श्रवयिष्यामि	செவிசாய்க்கச் செய்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	इयं	இவள் [வேன் ;
धर्मयुक्तानि	தர்பயுத்தமான	यथा	எப்படிச் செய்தால்
शुभानि	சுபகரங்களான	श्रद्धास्यति	நம்பிக்கை கொள்
वचनानि हि	வசனங்களை யே		உள்ளே,
समर्पयन्	கிண்ணப்பட்டு செய்த	तथा	ஆப்படி
मधुरां	இனிமையாய் [கொண்டு	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
गिरं	புகழை	समादधे	செய்வேன் ”.

इति स बहुविधं महानुभावो जगतिपतेः प्रमदामवेशमाणः ।

मधुरमवितथं जगाद वाक्यं द्रुमविटपान्तरमास्थितो हनुमान् ॥ ४५ ॥

ச:	ஆந்த	अपेक्षमाणः	யோசித்தவராய்
महानुभावः	மஹானுபாவரான	द्रुमविटवान्तरं	மரக்கிளையின் இடுக்கில்
हनुमान्	ஹனுமான்	आस्थितः	இருந்துகொண்டு
जगतिपतेः	ஜோகர்தருடைய	अवितथं	பயன்படத்தக்கதான
प्रमदां	மனைவியைப்பற்றி	वाक्चं	வாக்கியத்தை
बहुविधं	பலவாறாய்	मधुरं	இனிமையாய்
इति	மேற்கண்டவாறெல்லாம்	जगद्	விரித்தச் சொன்னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिंशः सर्गः ॥ ३० ॥

आदितः श्लोकाः 13160

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1370

एकत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தோராவது ஸர்க்கம் ॥ ३१ ॥

श्रीरामकथाकथनम्—ஸ்ரீராமகதையைச் சொல்லுதல்.

एवं बहुविधां चिन्तां चिन्तयित्वा महाकपिः । संश्रवे मधुरं वाक्यं वैदेह्या व्याजहार ह ॥

महाकपिः	வானரோத்தமர்	संश्रवे	கவனமாய்ச் செவி
एवं	இவ்வாறு		சாய்த்தலில்
बहुविधां	பகுவிதமான	मधुरं	மதரமாயிருக்கும்
चिन्तां	ஆலோசனையில்	वाक्यं	வாக்கியத்தை
चिन्तयित्वा	ஒரு தீர்மானத்திற்கு	व्याजहार	தெளிவாய்ச் சொன்னார்.
वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு [வந்து	ह	காண்!

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् । पुण्यशीलो महाकीर्तिः ऋजुरासीन्महायशः ॥

रथकुञ्जर- वाजिमान् }	“தேர்களுக்கும், யானைகளை யும், குதிரைகளையும் உடையவராய்	महायशः	எக்கும் பாசிய புகழ் படைத்தவராய்
पुण्यशीलः	புண்பசிரராய்	दशरथो नाम	சகரகொன
महाकीर्तिः	மஹாதேஜஸ்கியராய்	राजा	ர் அரசர்
ऋजुः	சத்தியவானாய்	आसीत्	இருந்தார்.

राजर्षीणां गुणश्रेष्ठस्तपसा चर्षिभिः समः । चक्रवर्तिकुले जातः पुरन्दरसमो बले ॥ ३ ॥

राजर्षीणां	“ராஜரிஷிகளுக்குள்	चक्रवर्तिकुले च	சக்ரவர்த்திகளின் குலத்
गुणश्रेष्ठः	உத்தம குணசிலர்;	जातः	தூனித்தவர்; [திலேயே
तपसा	தபத்தால்	बले	பலத்தில்
ऋषिभिः	ரிஷிகளோடு	पुरन्दरसमः	தேவேந்திரனைப்
समः	ஒத்தவர்;		போன்றவர்.

अहिंसारतिरक्षुद्रो घृणी सत्यपराक्रमः । मुख्यश्रेष्ठाकुवंशस्य लक्ष्मीवान् लक्ष्मिवर्धनः ॥

अहिंसारतिः "अहिलிம்ஸையில்
அன்புள்ளவர் ;
अक्षुद्रः பெருந்தன்மையுள்ளவர் ;
घृणी தயானு ;
सत्यपराक्रमः பொய்க்காத லீக்ரமர் ;

इक्षुवाकुवंशस्य இஷ்வாகுவம்சத்திற்கு
मुख्यः தலைவர் ;
लक्ष्मीवान् பாக்யசாலி ;
लक्ष्मिवर्धनः च செல்வத்தை வளர்ப்ப
பவர்.

पार्थिवव्यञ्जनैर्युक्तः पृथुश्रीः पार्थिवर्षभः । पृथिव्यां चतुरन्तायां विश्रुतः सुखदः सुखी ॥

पार्थिवव्यञ्जनेः "राजलக்ஷணங்களோடு
युक्तः கூடியவர் ;
पृथुश्रीः மிகுந்த செல்வப்பெருந்
குடையவர் ;
पार्थिवर्षभः ராஜா திராஜர் ;

चतुरन्तायां நான்கடல் சூழ்ந்த
पृथिव्यां புதியில்
विश्रुतः பேரெடுத்தவர் ;
सुखदः நன்மையளிப்பவர் ;
सुखी நன்மை பெற்றவர்

तस्य पुत्रः प्रियो ज्येष्ठस्ताराधिपनिभाननः । रामो नाम विशेषज्ञः श्रेष्ठः सर्वधनुष्मताम् ॥

तस्य "அவருக்கு
प्रियः அன்பிற்குரிய
ज्येष्ठः पुत्रः மூத்த புத்திரர்
रामः ஸ்ரீராமர்
नाम என்பவர் ;

ता(वि)- } சந்திரனையொத்த
निभाननः } முகத்தையுடையவர் ;
विशेषज्ञः விசேஷஞர் ;
सर्वधनुष्मतां லில்லாளிகளனைவரையும்
श्रेष्ठः அதிரயித்தவர்.

रक्षिता स्वस्य धर्मस्य स्वजनस्य च रक्षिता । रक्षिता जीवलोकस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥

स्वस्य "தம்முடைய
धर्मस्य தர்மத்திற்கு
रक्षिता ரக்ஷகர் ;
स्वजनस्य தனது ஜனத்திற்கு
रक्षिता ரக்ஷகர் ;

जीवलोकस्य च பிராணியைமுகத்திற்கும்
धर्मस्य च தர்மத்திற்கும்
रक्षिता ரக்ஷகர் ;
परन्तपः சத்துருக்களைத்
தழிப்பிப்பவர்.

तस्य सत्याभिसन्धस्य वृद्धस्य वचनात्पितुः । सभार्यः सह च भ्रात्रा वीरः भ्रत्राजितो वनम् ॥

सत्याभिसन्धस्य "ஸத்தியஸந்தனாய்
वृद्धस्य வயது முதிர்ந்த
तस्य அங்க
पितुः பிதாவின்
वचनात् சொல் நிமித்தம்
वीरः புதல்வர்

सभार्यः பத்தினியோடு கூடியவ
भ्रात्रा च தம்பியோடும் [ராய்,
सह கூடியவராய்,
वनं வனத்திற்கு
भ्रत्राजितः தகவேடத்துடனே
அனுப்பப்பட்டார்.

तेन तत्र महारण्ये मृगयां परिधावता । राक्षसा निहताः शूरा बहवः कामरूपिणः ॥९॥

तस्य "அந்த
महारण्ये பெருக்காட்டில்
मृगयां வேட்டையில்
परिधावता திரிந்துகொண்டிருந்த
तेन அவரால்

कामरूपिणः வேண்டியபடி உருவமெ
டுக்க வல்லவர்களும்
शूरा: சூரர்களுமான
बहवः राक्षसाः பல அரசர்களள்
निहताः கொலைபுண்டு மடிந்தனர்.

जनस्थानबंधं श्रुत्वा हतो च खरदूषणौ । ततस्त्वपर्षापहता जानकी रावणेन तु ॥
वञ्चयित्वा वने रामं मृगरूपेण मायया ॥ १० ॥

रावणेन	" रा வணனால்	मायया	மாயையினால்
जनस्थानबंधं	ஜனஸ்தானத்தினழி வையும்	मृगरूपेण	மான்வேஷத்தைக்
खरदूषणौ तु	கரன், தூஷணன் இவ்விருவர்கள்	वञ्चयित्वा	வஞ்சித்து [கொண்டு
हतो च	கொலையுண்டதையும்	ततः	அவ்விடமிருந்து
श्रुत्वा	கேள்வியுற்று	जानकी	ஜானகி
वने	காட்டில்	तु	இந்தஸ்திதியில்
रामं	ஸ்ரீராமரை	अमर्षापहता	பேராசையால் திருடிக்கொண்டு போகப்பட்டான்.

स मार्गमाणस्तां देवीं रामः सीतामनिन्दिताम् । आससाद् वने मित्रं सुग्रीवं नाम वानरम् ॥

सः रामः	" அந்த ஸ்ரீராமர்	मार्गमाणः	தேடிக்கொண்டு போகை
अनिन्दितां	தோஷரஸிதைபான	सुग्रीवं	சுகீவரென [யில்
देवीं	தேவியான	नाम	பெயர்பெற்ற
तां	அந்த	वानरं	வானரை
सीतां	வீதாப்பிராட்டியை	मित्रं	மித்திரனாக
वने	காட்டில்	आससाद्	பெற்றார்.

सुग्रीवेण प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् । सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥

सीतायाः	" வீதைப்பின்	सुग्रीवस्य अपि	சுகீவருக்கும்
परिमार्गणं	இருக்குமிடம் தேடிக்கண்டுபிடித்தல்	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
सुग्रीवेण	சுகீவரால்	हरिराज्यं	வானராஜ்யம்
प्रतिज्ञातं	பிரதிக்கூறு பண்ணப்பட்டது ;	निवेदितम्	வாக்களிச்சப்பட்டது.

ततः स वालिनं हत्वा रामः परपुरञ्जयः । प्रायच्छत् कपिराज्यं तत् सुग्रीवाय महाबलः ॥

ततः	" அதனால்,	हत्वा	கொன்று,
महाबलः	மஹாபலவாலும்	तत्	அந்த
परपुरञ्जयः	மஹா பராக்ஷிரமரலியு	कपिराज्यं	வானராஜ்யத்தை
सः रामः	அந்த ஸ்ரீராமர், [மான	सुग्रीवाय	சுகீவருக்கு
वालिनं	வாலியை	प्रायच्छत्	தந்தருளினார்.

सुग्रीवेणापि सन्दिष्टा हरयः कामरूपिणः । दिक्षु सर्वासु तां देवीं विचिन्वन्ति सहस्रशः ॥

सुग्रीवेण	" சுகீவரால்	तां देवीं	அந்த தேவியை
सन्दिष्टाः	நியமிக்கப்பட்ட	सर्वासु	எல்லா
हरयः	வானரர்கள்	दिक्षु अपि	திக்குகளிலும்
कामरूपिणः	காமரூபிகளாய்	विचिन्वन्ति	தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.
सहस्रशः	ஆயிரக்கணக்காய்		

अहं सम्पातिवचनाच्छतयोजनमायतम् । तस्या हेतोर्विशालाक्ष्याः सागरं वेगवान् पुतः ॥

अहं "நான்
सम्पातिवचनात् ஸம்பாதி சொன்ன
சொல்லைக் கேட்டு
वेगवान् உற்சாகம்கொண்டவனாய்
तस्याः அந்த

विशालाक्ष्याः விசாலாக்ஷியின்
हेतोः நிமித்தமாய்
शतयोजनं ஸூறு யோஜனை
आयतं सागरं அகன்ற ஸாகரத்தை
पुतः தாண்டி வந்தேன்.

यथारूपां यथावर्णां यथालक्ष्मीं विनिश्चिताम् । अश्रौषं राघवस्याहं सेयमासादिता मया ॥

अहं "நான்
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
विनिश्चितां நன்கு தெரிந்திருந்தபடி
यथारूपां எவ்வித ரூபமுடையவ
ஸாகவும்
यथावर्णां எவ்வித வர்ணமுடையவ
ஸாகவும்

यथालक्ष्मीं எவ்வித சோபையுடைய
வளராகவும்
अश्रौषं அறிந்திருக்கிறேனோ,
सा इयं அந்த இவள்
मया என்னால்
आसादिता காணப்பட்டாள் *.

विरामैवमुक्त्वाऽसौ वाचं वानरपुङ्गवः ॥ १७ ॥

वानरपुङ्गवः வானரோத்தமரான
असौ இவர்
एवं இவ்விதமாய்

वाचं மொழியை
उक्त्वा எடுத்துரைத்துவிட்டு
विरामம் மெளனமாயிருந்தார்.

जानकी चापि तच्छ्रुत्वा विस्मयं परमं गता ॥ १८ ॥

जानकी च ஜானகியும்
तत् श्रुत्वा அதைச் செனியுற்று
अपि அதனால்
परमं அதிக

विस्मयं விஷயமொன்றும் தெரி
யாத ஆச்சரிய நிலைமை
யை
गता அடைந்தாள்.

ततः सा बक्रकेशान्ता सुकेशी केशसंवृतम् । उन्नम्य वदनं भीरुः शिशुपावृक्षमैक्षत ॥ १९ ॥

ततः அப்பொழுது
बक्रकेशान्ता வளைவுற்ற துணிக் குழல்
களைபுடைய
सुकेशी கூந்தலழகியான
सा அவள்
भीरुः பயந்தவளாய்

केशसंवृतं குழல் மறைந்த
वदनं முகத்தை
उन्नम्य நிமிர்த்தி,
शिशुपावृक्षं சிம்கபாவிருஷத்தை
நோக்கி
ऐक्षत பார்த்தாள்.

निशम्य सीता वचनं कपेश्व दिशश्च सर्वाः प्रदिशश्च वीक्ष्य ।

स्वयं प्रहर्षं परमं जगाम सर्वात्मना राममनुस्सरन्ती ॥ २० ॥

सर्वात्मना சிந்தை, சொல், செய்கை
பாகிய ஸர்வத்தானும்
रामं च ஸ்ரீராமர் ஒருவரையே

अनुस्सर्गि ஸ்மரித்தபடியே இருக்
கும்
सीता ஸீதாப்பிராட்டிய யார்,

சர்ட்:	எல்லா	வசந்	மொழிந் டுகொண்டதை
திச: ச	திக்குகளை யும்	நிசமய	காதால் கேட்டு [யும்
பரிச: ச	விதிக்குகளை யும்	பரம்	"கேட்டபடியே ஆகுக" என்று
வீடிய	கவனமாய்ப் பார்த்து;	பஹீ	மனச்சந்துவ்தடியை
கபே:	வரனரரின்	ஜான	அடைந்தாள்.
சுயம்	தமக்குத்தானே		

சா திர்ய்மூர்வ் ச ததாப்யதஸ்தாந்நிரீக்சமாணா தமசிந்யவூடிம் ।
 ததர்ச பி஢்நாதிபதெரமாத்யம் வாதாத்தமஜம் சூர்யமிவோதயஸ்த்யம் ॥ 21 ॥

சா	அவள்	பி஢்நாதிபதெ:	வரனரரரரரரரரின்
திர்ய்க்	சுற்றுப்புறக்களிலும்	அமாத்யம்	மந்திரியும்,
மூர்வ்	மேலும்	வாதாமஜம்	வாயுசூரியாரும்,
அதஸ்தாத் ச	கீழும்	ததயஸ்ய	உதயகிரிவிரிசுக்கும்
ததாபி	எங்கும்	சூர்ய	சூரியனை
நிரீக்சமாணா	உற்றுப்பார்த்தவளாய்	இவ	பேன்றவருமான
அசிந்யவூடி	அகோசாமான புத்தி யையுடையவரும்,	த	அவரை
		ததர்ச	பார்த்தாள்.

இத்யாபே ஸ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே சுந்நரகாண்டே ஁கத்ரிச: சர்ட்: ॥ 21 ॥
 ஆதீத: ஷலோகா: 13181 சுந்நரகாண்டே ஆதீத: ஷலோகா: 1391

ஐவிங்: சர்ட்:—முப்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ 22 ॥

சீதாஹநூமஹ்ரீநம்—ஸீதை ஹனுமாரைக் காண்பது

தத: ஷாசுவாந்தரே லீநம் டஹ்யா சலிதமானசா ।	வேஹிதாஜுநவசுத் தம் விசுதஸ஢்நாதபி஢்நலம் ॥		
தத:	அங்கே	விசுதஸ஢்நாத-	} மின்னல் கொசுதிபோல் பிங்களவ்ரணசூமான
ஷாசுவாந்தரே	கிளையிடுக்கில்	பி஢்நலம்	
லீநம்	மறைந்திருந்தவரும்,	த	அவரை
வேஹிதாஜுநவசுத்	வெள்ளையாடையுடுத்தி யவரும்,	டஹ்யா	கண்டு
		சலிதமானசா	திடுக்குற்றாள்.

சா ததர்ச கபி தத்ர பத்ரிதம் பரிவாதிநம் ।	பூலாசோகோத்கராபாசம் தமசாமீகரேஷணம் ॥		
சா	அவள்	பூலாசோகோத்க-	} மலர்ந்த அரோகமலர்க ளின் திரன்போன்ற அழ கிய மேனியுடையதாய்,
தத்ர	அவ்விடத்தில்	ராபாசம்	
கபி	வானரத்தை	பத்ரிதம்	அடக்கமொடுக்க முடையதாய்,
தமசாமீகரேஷணம்	உருக்கிவிட்ட தக்கம் போன்ற கண்களை யுடையதாய்,	பரிவாதிநம்	அனுடலமாய் ஸம்பா ஷணை பொழிந்ததாய் கண்டாள்.
		ததர்ச	

मैथिली चिन्तयामास विस्मयं परमं गता ॥ ३ ॥

மேதிலி
பரம்
விஸ்வய்

மைதிலி

அதிக

ஸந்தேதஹத்தை

गता
चिन्तयामास

அடைந்தவளாய்

மனோவிசாரணை

செய்தாள்.

अहो भीममिदं रूपं वानरस्य दुरासदम् ।

வானர்ஸ்ய
भीमं
दुरासदं

குரங்கினுடைய

பயங்கரமானதும்

சுதரணமாய்க் கண்ணில்

படாததுமான

इदं
रूपं

இந்த

உருவத்தை

दुर्निरीक्ष्यमिति ज्ञात्वा पुनरेव मुमोह सा ॥

दुर्निरीक्ष्यं इति
ज्ञात्वा
पुनः एव
सा
मुमोह
अहो

அபசுருனக்கரட்சியாய்

உணர்ந்து

மறுபடியும்

அவள்

மதிகலக்கினாள் ;

ஐயோ! கல்டம்!

विललाप भृशं सीता करुणं भयमोहिता । राम रामेति दुःखार्ता लक्ष्मणेति च भामिनि ॥
रुरोद बहुधा सीता मन्दं मन्दस्वरा सती ॥ ५ ॥

भयमोहिता
सीता
करुणं
भृशं
विललाप
दुःखार्ता
भामिनी
सती

பயப்பட்டுக் கலக்கிய

லீதை

பரிதாபமாக

மெத்தவும்

சோகித்தாள் ;

துக்கத்தில் முழுகிய

கட்டழகியான

உத்தமகுணசீலையான

सीता
मन्दस्वरा
मन्दं
राम राम इति
लक्ष्मण इति च
बहुधा
रुरोद

லீதாப்பிராட்டியார்

மெல்லிய குரலையுடைய

வளாய்

மெல்ல

'ராம, ராம' என்றும்

'லக்ஷ்மண' என்றும்

விட்டு விட்டு

விசித்து அழுதாள்.

सा तं दृष्ट्वा हरिश्रेष्ठं विनीतवदुपस्थितम् । मैथिली चिन्तयामास स्वमोऽयमिति भामिनी ॥

सा
भामिनी
मैथिली
विनीतवद्
उपस्थितं
तं

அந்த

ஸௌந்தர்பவதியான

மைதிலி

அடக்கமாய்

முன்னிருக்கின்ற

அந்த

हरिश्रेष्ठं
दृष्ट्वा
अयं स्वमः
इति
चिन्तयामास

வானரச்சேஷ்டரை

கண்ணெடுத்துப்

பார்த்து

'இது ஸ்வப்னம்'

என்று

எண்ணினாள்.

सा वीक्षमाणा पृथुभृश्रवक्त्रं शाखामृगेन्द्रस्य यथोक्तकारम् ।

ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं वातात्मजं बुद्धिमतां वरिष्ठम् ॥ ७ ॥

पिङ्गाधिपतेः
अमात्यं
शाखामृगेन्द्रस्य
यथोक्तकारं
बुद्धिमतां
वरिष्ठं

வானரசர்திபருடைய

அமைச்சரும்,

வானசேந்திரருடைய

உத்திரவுபடியே

கடப்பவரும்,

புத்திமான் கனாக்குள்ளே

தலைமையானவரும்,

पृथुभृश्रवक्त्रं
वातात्मजं
सा
वीक्षमाणा
ददर्श

பெரியதாய் கோணிய

முகமுடையவருமான

வாயுருமாசரை

அவள்

யோசனைபிழிசூப்பவ

ளாகவே

பார்த்தாள்.

सा तं समीक्ष्यैव भृशं विसंज्ञा गतासुकल्पेव बभूव सीता ।
चिरेण संज्ञा प्रतिलभ्य भूयो विचिन्तयामास विशालनेत्रा ॥ ८ ॥

सा	அவள்	बभूव	ஆகிவிட்டாள் ;
तं	அவரை	भूयः	திரும்பவும்
समीक्ष्य	நன்றாய்ப் பார்த்து	चिरेण	முடிவில்
एव	தசுண்ணமே	संज्ञां प्रतिलभ्य	அறிவை அடைந்து
भृशं	மிகவும்	विशालनेत्रा	விசாலமான கண்களையு
विसंज्ञा	அறிவிழந்தவனாய்	सीता	ஸீதாப்பிராட்டி [டைய
गतासुकल्पा इव	உயிரிழந்தவன் போல்	विचिन्तयामास	ஆலோசிக்கலானான் :—

स्वप्ने मयाऽयं विकृतोऽद्य दृष्टः शाखामृगः शास्त्रगणैर्निषिद्धः ।

स्वस्त्यस्तु रामाय सलक्ष्मणाय तथा पितुर्मे जनकस्य राज्ञः ॥ ९ ॥

मया	“என்னால்	दृष्टः	காணப்பட்டது ;
अद्य	இப்பொழுது	सलक्ष्मणाय	சலக்ஷ்மணருடன் கூடிய
स्वप्ने	ஸ்வப்னத்தில்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கும்
शास्त्रगणैः	சாஸ்திர ஸமுகங்களால்	तथा	அப்படியே
निषिद्धः	ஆகாடுதன்று விலக்கப் பட்ட	मे पितुः	எனது தந்தையான
विकृतः	விகாரரூபமுடைய	जनकस्य राज्ञः	ஜனக மன்னருக்கும்
शाखामृगः	குரக்கு	स्वस्त्य	சேஷமம்
		अस्तु	உண்டாகுக.

स्वप्नोऽपि नाऽयं न हि मेऽस्ति निद्रा शोकेन दुःखेन च पीडितायाः ।

सुखं हि मे नास्ति यतो विहीना तेनेन्दुपूर्णप्रतिमाननेन ॥ १० ॥

अयं	“இது	इन्दुपूर्ण-	} முழுமதிமுகத்தின் ரோடு
स्वप्नः अपि न	கனவும் அல்ல ;	प्रतिमाननेन	
हि	ஏனென்றால்	यतः	எதனால்
शोकेन	சோகத்தாலும்,	विहीना	இல்லாமல் பிரிந்திருக்கி
दुःखेन च	துக்கத்தாலும்	तेन	உதனால் [தேனோ
पीडितायाः	வருந்துகின்ற	मे	எனக்கு
मे निद्रा न अस्ति	எனக்கு தூக்கமில்லை ;	सुखं न अस्ति हि	சுখம் அஸ்தி ஹி ஸௌக்யம் இல்லையே !

रामेति रामेति सदैव बुद्ध्या विचिन्त्य वाचा ब्रुवती तमेव ।

तस्यानुरूपां च कथां तमर्थमेवं प्रपश्यामि तथा शृणोमि ॥ ११ ॥

सदा एव	“எப்பொழுதும்	तस्य	அவருக்கு
राम इति } राम इति }	ராம, ராம என்றே	अनुरूपां कथां	ஏற்ற கதைகளை
बुद्ध्या विचिन्त्य	மனப்பூர்வமாய் ஸ்மரித்	तथा	அவ்வண்ணமே
वाचा	வாயினாலும் [து	शृणोमि	செவியுறுகின்றேன் ;
तं एव	அவரையே	एवं	அப்படியே
ब्रुवती च	கூறுகிறவனாதலால்	तं अर्थं	அந்தக் கதார்த்தத்தை
		प्रपश्यामि	அறிகிறேன்.

अहं हि तस्याद्य मनोभवेन संपीडिता तद्गतसर्वभावा ।
विचिन्तयन्ती सततं तमेव तथैव पश्यामि तथा शृणोमि ॥ १२ ॥

अद्य	" இப்பொழுது	सततं	எப்பொழுதும்
अहं	நான்	तं एव	அவரையே
तस्य	அவரைப்பற்றிய	विचिन्तयन्ती	தீடரணித்துக்கொண்டிருக்கிறேன் ;
मनोभवेन हि	காதலாலேயே	तथा	அவ்விதமாகவே
संपीडिता एव	வருத்தப்பட்டவளாய்	पश्यामि	காண்கிறேன் ;
तद्गतसर्वभावा	மனம் முழுமையும் அவரிடத்திலேயே வைத்தவளாய்	तथा	அவ்விதமாகவே
		शृणोमि	கேட்கிறேன்.

मनोरथः स्यादिति चिन्तयामि तथाऽपि बुद्ध्या च विवर्कयामि ।
किं कारणं तस्य हि नास्ति रूपं सुव्यक्तरूपश्च वदत्ययं माम् ॥ १३ ॥

मनोरथः	" மனத்தோற்றமாக	रूपं	ரூபம்
स्यादिति	இருக்கும் என்று	नास्ति हि	இருக்கமாட்டாதே!
चिन्तयामि	எண்ணுகிறேன் ;	अयं च	இதுவோ
तथा अपि	அவ்வாறிருப்பினும்	सुव्यक्तरूपः	ஸ்பஷ்டமான ரூபமுடை
बुद्ध्या च	புத்தியைக்கொண்டும்	मां	என்னெதிரில் [யதாய்
विवर्कयामि	கிதானிக்கின்றேன் ;	वदति	ஸம்பாஷிக்கிறது ;
तस्य	அதற்கு	किं कारणं	காரணம் என்னவோ ?

नमोऽस्तु वाचस्पतये सवज्रिणे स्वयंभुवे चैव हुताशनाय ।
अनेन चोक्तं यदिदं ममाग्रतः वनौकसा तच्च तथास्तु नान्यथा ॥ १४ ॥

सवज्रिणे	" இத்திரிணோடுகூடிய	वचतं	சொல்லப்பட்டது
वाचस्पतये च	பிருகஸ்பதிக்கும்,	यत् व	எதுவோ,
स्वयंभुवे च	பிரும்மனுக்கும்,	तत्	அந்த
हुताशनाय च	அக்னிக்கும்,	इदं	இது
नमः अस्तु	நமஸ்காரம் ;	एव	யாவும்
अनेन	இந்த	तथा	அப்படியே,
वनौकसा	வானரனால்	अस्तु	பலிக்கவேண்டும் ;
मम अग्रतः	என் முன்னே	अन्यथा न	மற்றலாகக்கூடாது "

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्वात्रिंशः सर्गः ॥ ३२ ॥
आदितः श्लोकाः 13195 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1405

त्रयस्त्रिंशः सर्गः—முப்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ३३ ॥

हनुमत्सीतासंवादोपक्रमः - ஹனுமார் ஸீதையுடன் பேச ஆரம்பித்தல்.

सोऽवतीर्य द्रुमात्तस्माद्द्रुमप्रतिमाननः । विनीतवेषः कृपणः प्रणिपत्योपसृत्य च ॥ १ ॥
तामब्रवीन्महातेजा हनूमान्मारुतात्मजः । शिरस्यञ्जलिमाधाय सीतां मधुरया गिरा ॥

विद्रुमप्रतिमाननः	பவமும்போன்ற முகமுடையவரும்	विनीतवेषः	அடக்கந்தோற்ற
मारुतात्मजः	வாயுமாரரும்	कृपणः	வாயு முகத்தராய்
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்ஸீயுமான	प्रणिपत्य	சாஷ்டாங்கமாய் நமஸ்கா ரம் செய்து
सः	ஆந்த	शिरसि	சிரத்தல்
हनूमान्	ஹனுமார்,	अञ्जलि	காங்குளித்தலை
तस्मात्	ஆந்த	आधाय च	செய்துகொண்டே,
द्रुमात्	மரத்திலிருந்து	तां	அவளைப் பார்த்து
अवतीर्य	இறங்கி,	मधुरया	இனிய
सीतां	ஸீதைக்கு	गिरा	ஸ்ததியால்,
उपसृत्य	நெருங்கிச்சென்று,	अब्रवीत्	பேசலுற்று.

का नु पञ्चपलाशाक्षि क्लिष्टकौशेयवासिनि । द्रुमस्य शाखामालम्ब्य तिष्ठसि त्वमनिन्दिते ॥

क्लिष्टकौशेय- वासिनि	} “கசங்கிய பட்டுக் தீயவரே!	द्रुमस्य	மரத்தின்
पञ्चपलाशाक्षि		शाखां	கிளைகை
अनिन्दिते	தாமரைமலர்போன்ற கண்களுடையவரே!	आलम्ब्य	பற்றிக்கொண்டு
	மரிலல்லாதவரே!	तिष्ठसि नु	நிற்கிறீரே?
		त्वं का	நீர் யார்?

किमर्थं तव नेत्राभ्यां वारि स्रवति शोकजम् । पुण्डरीकपलाशाभ्यां विप्रकीर्णमिवोदकम् ॥

पुण्डरीक- पलाशाभ्यां	} “இரண்டு புண்டரீகங்களின் வாரி என்றும்	नेत्राभ्यां	கண்களினின்றும்
विप्रकीर्णं		शोकजं	சோகத்தாலுண்டாகிய
उदकं इव	இதறுண்ட	वारि.	நீர்,
तव	நண்ணிர்போல,	किमर्थं	யாத காரணமாய்
	உமது	स्रवति	பெருகுகின்றதே?

सुराणामसुराणां वा नागगन्धर्वरक्षसाम् । यक्षाणां किन्नराणां वा का त्वं भवसि शोभने ॥

शोभने	“நல்லிர்!	वा	அல்லது
सुराणां	தேவர்களுக்கும்,	यक्षाणां	யக்தர்களுக்கும்,
वा	அல்லது	किन्नराणां	கின்னரர்களுக்கும்,
असुराणां	அஸுரர்களுக்கும்,	त्वं	நீர்
नागगन्धर्वरक्षसां	நாகர், கந்தர்வர், ரக்தர் களுக்கும்	का	யாராக
		भवसि	ஆகிறீர்?

का त्वं भवसि रुद्राणां मरुतां वा वरानने । वसूनां वा वरारोहे देवता प्रतिभासि मे ॥

वरानने	"அழகிய ரூபமுடைய வரே!	रुद्राणां	ருத்ரர்களுக்கும்
वरारोहे	அழகிய மேனிமுடைய	वा	அல்லது
त्वं	நீர் [வரே!	मरुतां	மருத்துகளுக்கும்
मे	எனக்கு	वा	அல்லது
देवता	தேவதைபாக	वसूनां	வஸூன்களுக்கும்
प्रतिभासि	தோற்றுக்கின்றீர்;	का	யாராக
		भवसि	ஆகின்றீர்?

किं नु चन्द्रमसा हीना पतिता विबुधालयात् । रोहिणी ज्योतिषां श्रेष्ठा श्रेष्ठसर्वगुणान्विता ॥

चन्द्रमसा हीना	"சந்திரனை விட்டுப்பிரிந்து	श्रेष्ठा	சிறந்த,
विबुधालयात्	தேவலோகத்திலிருந்து	श्रेष्ठसर्व- गुणान्विता	} சிறந்த குணங்களனைத் தும் நிறைந்த
पतिता	கிழே விழுந்த,	रोहिणी	
ज्योतिषां	எல்லா ஜோதிகளிலும்	कि नु	என்ன?

का त्वं भवसि कल्याणि त्वमनिन्दितलोचने ॥ ८ ॥

कल्याणि	"கல்யாணி!	त्वं	நீர்,
अनिन्दितलोचने	மாசிலாக் கண்களையுடை யாரே!	का	யார்
		भवसि	ஆகின்றீர்?

कोपाद्वा यदि वा मोहाद् भर्तारमसितेक्षणे । वसिष्ठं कोपयित्वा त्वं नासि कल्याण्यरुन्धती ॥

कल्याणि	"கல்யாணி!	भर्तारं	பர்த்தாவான
असितेक्षणे	கறுத்த கண்களையுடை	वसिष्ठं	வஸிஸ்டரை
त्वं	நீர் [யவரே!	कोपयित्वा	கோபிக்க விட்டுவந்த
कोपाद् वा	கோபத்தாலோ,	अरुन्धती	அருந்ததியாக
मोहाद् वा	மோஹத்தாலோ,	यदि न असि	இருக்கலாகாதா என்ன?

को नु पुत्रः पिता भ्राता भर्ता वा ते सुमध्यमे । कस्माल्लोकादमुं लोकं गता त्वमनुशोचसि ॥

सुमध्यमे	"அழகான இடையுள்ள	कः नु	யார்?
ते	உமது [வரே!	कस्मात्	எந்த
पुत्रः	புத்திரர்,	लोकात्	உலகத்திலிருந்து
पिता	பிதா,	अमुं लोकं	இந்த உலகத்திற்கு
भ्राता	ப்ராதா,	गता	தப்பிவந்தவராய்,
भर्ता वा	பர்த்தா தாய்,	त्वं अनुशोचसि	நீர் சோகமுறுகின்றீர்?

रोदनादतिनिःश्वासाद् भूमिसंस्पर्शनादपि । न त्वां देवीमहं मन्ये राज्ञः संज्ञावधारणात् ॥

रोदनाद्	"அழுததினாலும்	संज्ञाव- धारणात्	} நாமத்தையே சர்வமு மாகக் கொண்டிருந்ததா
अतिनिःश्वासाद्	பெருமூச்செறிவதாலும்	त्वं	
भूमिसंस्पर्शनाद्	பூமியைத் தொட்டு நிற் பதாலும்,	देवीं	தெய்வப்பெண்ணாக
राज्ञः	ஓர் பிரபுவின்	अहं न मन्ये	என் நினைக்கவில்லை.

व्यञ्जनानि हि ते यानि लक्षणानि च लक्षये । महिषा भूमिपालस्य राजकन्याऽसि मे मता ॥

ते	“ உமது	राजकन्या	ராஜகுமாரியாய்
यानि	எந்த	भूमिपालस्य	மஹாராஜாவினது
व्यञ्जनानि	செய்கைச் சின்னங்களை	महिषी हि	பட்டமஹிஷியாயே
	யும்	असि	நீர் இருக்கவேண்டு
लक्षणानि	மேனியிற் காணுஞ்சின்		மென்று
	னங்களையும்	मे	எனது
लक्षये	நான் கவனிக்கின்றேனே	मता	ஊறும்.
	(அவைகளால்.)		

रावणेन जनस्थानाद्बलादपहृता यदि । सीता त्वमसि भद्रं ते तन्ममाऽऽचक्ष्व पृच्छतः ॥

रावणेन	“ ராவணனால்	पृच्छतः	கேட்டறியவேண்டிய
जनस्थानात्	ஜனஸ்தானத்திலிருந்து	मम	எனக்கு
बलात्	பலாத்காரமாய்	आचक्ष्व	தெளியச்சொல்ல
अपहृता	அபகரிக்கப்பட்ட		மனக்கொள்ளும் ;
सीता	ஸீதாப்பிராட்டியார்	तत्	அதனால்
त्वं	நீர்	ते	உமக்கு
असि	ஆகிறீர்	भद्रं	சேஷமமுண்டாகப்
यदि	ஆகில்,		போகிறது.

यथा हि तव वै दैन्यं रूपं चाप्यतिमानुषम् । तपसा चान्वितो वेषस्त्वं राममहिषी ध्रुवम् ॥

तव	“ உமது	दैन्यं च	மனத்தளர்ச்சியோ
रूपं च	அழகோ	अपि	சொல்லமுடியாது !
अतिमानुषं	மனுஷ்யர்களுக்கிசை	यथा	இவை இப்படி இருத்த
वेषः वै	ரூபமோ [யாதது ;	त्वं	நீர் [நால்
तपसा	தவநெறியோடு	ध्रुवं	நிச்சயமாய்
अन्वितः	விளங்குகிறது ;	राममहिषी हि	ஸ்ரீராமமஹிஷியே !”

सा तस्य वचनं श्रुत्वा रामकीर्तिनहर्षिता । उवाच वाक्यं वैदेही हनुमन्तं द्रुमाश्रितम् ॥१५॥

सा	அந்த	रामकीर्तिन-)	ஸ்ரீராமதீர்த்தனத்தால்
वैदेही	வைதேஹி,	हर्षिता)	களிப்புற்று
तस्य	அவருடைய.	द्रुमाश्रितं	மாத்தைச் சர்க்குலின்ற
वचनं	வசனத்தை	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து,
श्रुत्वा	கேட்டு,	वाक्यं	மொழியை
		उवाच	உரைத்தான்.

पृथिव्यां राजसिंहानां मुख्यस्य विदितात्मनः । श्लुषा दशरथस्याहं शत्रुसैन्यप्रमाथिनः ॥

पृथिव्यां	“ புதியில்	विदितात्मनः	பெயர் பெற்றவருமான
राजसिंहानां	சிறந்த அரசர்களுக்குள்	दशरथस्य	தசரதருடைய
मुख्यस्य	தலைவராயும்,	श्लुषा	மருமகள்
शत्रुसैन्य-)	பகைவர் படைகளைப்பொ	अहं	யான்,
प्रमाथिनः)	டியாக்கவல்லவராயும்		

दुहिता जनकस्याहं वैदेहस्य महात्मनः । सीतेति नाम्ना चोक्ताऽहं भार्या रामस्य धीमतः ॥

அஹ்	" நான்,	நாமா	பெயரினால்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	उक्ता	அழைக்கப்படுகிறவள் ;
वैदेहस्य	விதேஹ மன்னரான	अहं च	நான், நான்
जनकस्य दुहिता	ஜனகரின் புத்தலி ;	धीमतः रामस्य	தீமானான ஸ்ரீராமனு
सीता इति	ஸீதை என்ற	भार्या	பார்வைய. [டைப]

समा द्वादश तत्राऽहं राघवस्य निवेशने । भुञ्जाना मानुषान् भोगान् सर्वकामसमृद्धिनी ॥

तत्र	" அங்கு,	मानुषान्	மானிடர்க்குரிய
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	भोगान्	போகங்களை
निवेशने	மாளிகையில்,	द्वादश	பன்னிரண்டு
सर्वकाम-	} சகல அபிஷ்டங்களையும் பரிபூர்ணமாப்ப் பெற்ற வளரல்,	समा:	வருஷங்கள்
समृद्धिनी		अहं	நான்
		भुञ्जाना	அனுபவித்து வந்தேன்.

तत्र त्रयोदशे वर्षे राज्येनेक्ष्वाकुनन्दनम् । अभिषेचयितुं राजा सोपाध्यायः प्रचक्रमे ॥

तत्र	" அப்பறம்	इक्ष्वाकु- } नन्दनं	} இக்ஷ்வாகு நந்தனரை
षवोदशे वर्षे	பதின்மூன்றாவது வரு	राघवेन	
राजा	ராஜாவானவர் [உத்தில்,	अभिषेचयितुं	நியமிக்க
सोपाध्यायः	உபாத்தியாயர்களோடு கலந்து	प्रचक्रमे	சொல்லா லுரைத்தார்.

तस्मिन् संभ्रियमाणे तु राघवस्याभिषेचने । कैकेयी नाम भर्तारं देवी वचनमब्रवीत् ॥

राघवस्य	" ஸ்ரீராகவருக்கு	कैकेयी नाम	கைகேயி என்ற
तस्मिन्	அப்படி	देवी	தேவியார்
अभिषेचने	முடி சூட்டுவதால்	भर्तारं	பர்த்தாவைப் பார்த்து
संभ्रियमाणे तु	ஸாம்க்ரீகைகள் சேகரிக் கப்படும் ஸமயத்தில்,	वचनं	ஓர் உறுதிமொழியை
		अब्रवीत्	கூறினாள்.

न पिवेयं न खादेयं प्रत्यहं मम भोजनम् । एष मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते ॥

रामः	" ராமன்	न खादेयं	அருந்தேன் ;
अभिषिच्यते } यदि	} அபிஷேகம் பண்ணப் படுவான் ஆகில்	न पिवेयं	தண்ணீர் பருகேன் ;
मम भोजनं		एषः	இது
प्रत्यहं	எனது உணவை ஒரு நாளும்	मे जीवितस्य	எனது வாழ்வுக்கு
		अन्तः	முடிவு நான்.

यत्तदुक्तं त्वया वाक्यं प्रीत्या नृपतिसत्तम । तच्चैत्र वितथं कार्यं वनं गच्छतु राघवः ॥

नृपतिसत्तम	" ராஜேந்தரமே !	तत् वितथं	அது பொய்யாய்
त्वया	உம்மால்	कार्यं न चेत्	செய்யலாகாதென்றால்,
प्रीत्या	பீதியினால்	राघवः	ராகவன்
तत्	அக்காலத்தில்	वनं	வனவாஸத்தை
यत् वाक्यं	எந்த வார்த்தை	गच्छतु	அனுபவிக்கவேண்டும்.
उक्तं	சொல்ல, ப்பட்டதோ		

स राजा सत्यवाग्देव्या वरदानमनुस्मरन् । मुमोह वचनं श्रुत्वा कैकेय्याः क्रूरमप्रियम् ॥

सत्यवाक् "ஸத்தியவரனுன
 सः राजा "அந்த ராஜா,
 देव्याः தேவிக்கு
 वरदानं வரங்கொடுத்ததை
 अनुस्मरन् நினைத்தவராய்,

कैकेय्याः கைகேயியின்
 अप्रियं அபிரியமான
 क्रूरं वचनं க்ரூரவசனத்தை
 श्रुत्वा கேட்டு
 मुमोह மதிகலங்கினார்.

ततस्तु स्थविरो राजा सत्यधर्मव्यवस्थितः । ज्येष्ठं यशस्विनं पुत्रं रुदन् राज्यमयाचत ॥

ततः "அப்பொழுது
 स्थविरो வயது சென்ற
 राजा ராஜா,
 सत्यधर्म- } ஸத்தியத்திலும், தர்மத்
 व्यवस्थितः } திலும் நிலைநின்றவராய்

यशस्विनं யசஸ்வியான
 ज्येष्ठं पुत्रं மூத்தகுமாரரை
 राज्यं तु ராஜ்யத்தைக் குறித்து
 रुदन् கண்ணுங்கண்ணீருமாய்
 अयाचत கேட்டார்.

स पितुर्वचनं श्रीमानभिषेकात्परं प्रियम् । मनसा पूर्वमासाद्य वाचा प्रतिगृहीतवान् ॥२५॥

सः श्रीमान् "அந்த ஸ்ரீமான்
 अभिषेकात् அபிஷேகத்தைக் காட்டி
 पितुः தந்தையின் [லும்,
 वचनं ஆக்கையை
 पूर्व முதலில்

परं மேம்பட்ட
 प्रियं பிரியமான காரியமென
 मनसा आसाद्य திருவுள்ளத்தில் ஏற்றுக்
 वाचा वाக்கினால் [கொண்டு
 प्रतिगृहीतवान् பெற்றுக்கொண்டார்.

दद्यान्न प्रतिगृह्णीयान्न ब्रूयात् किञ्चिदप्रियम् । अपि जीवितहेतोर्वा रामः सत्यपराक्रमः ॥

सत्यपराक्रमः "உண்மையையே பராக்
 கிரமமாகவுடைய

रामः ஸ்ரீராமபிரான்
 दद्यात् அளிப்பார்;
 न प्रतिगृह्णीयात् வாங்கார்;

अपि जीवित- } உயிர் போவதாயிருப்
 हेतोः वा } சீலும்
 अप्रियं அப்பிரியமானதை
 किञ्चिद् என்னளவும்
 न ब्रूयात् சொல்லார்.

स विहायोत्तरीयाणि महार्हाणि महायशाः । विसृज्य मनसा राज्यं जनन्यै मां समादिशत् ॥

महायशाः "மஹாயசஸ்வியான
 सः அவர்,
 महार्हाणि இன்றியமையாத
 उत्तरीयाणि மேலடைகளை
 विहाय நீத்து,

मनसा மனதோடு
 राज्यं विसृज्य ராஜ்யத்தைத் துறந்து,
 मां என்னை
 जनन्यै அன்னையிடம்
 समादिशत् ஒப்புவித்தார்.

साऽहं तस्याग्रतस्तूर्णं प्रस्थिता वनचारिणी । न हि मे तेन हीनाया वासः स्वर्गेऽपि रोचते ॥

सा अहं "அந்த நான்
 तस्य அவருக்கு
 अग्रतः முன்பாகவே,
 तूर्णं வேகமாய்
 वनचारिणी வனஸஞ்சாரியாய்
 प्रस्थिता புறப்பட்டேன்;

हि ஏனென்றால்
 तेन அவரோடு
 हीनाया: இல்லாமல் பிரிந்தவளாய்
 स्वर्गे अपि ஸ்வர்க்கத்திலும்
 मे எனக்கு
 वासः न रोचते வாஸப் பிடிக்காது.

प्रागेव तु महाभागः सौमित्रिमित्रनन्दनः । पूर्वजस्यानुयात्रार्थे द्रुमचरैरलंकृतः ॥ २९ ॥

महाभागः	“மேலான நன்னை நிரி ஊள்ளவரும்	पूर्वजस्य	அண்ணனுக்கு
मित्रनन्दनः	அன்பருக்கன்பருமாகிய	अनुयात्रार्थे	அடிமைப் பிரயோஜன
सौमित्रिः तु	ஸ-மித்ரையின் புதல்வ ரோடுவன்றால்,	द्रुमचरैः	மரவுரிகளோடு [மரய்,
		प्रागेव	யாவர்க்கும் முன்னமே
		अलंकृतः	தயாராயிருந்தார்.

ते वयं भर्तुरादेशं बहुमान्य दृढव्रताः । प्रविष्टाः स्म पुराऽदृष्टं वनं गम्भीरदर्शनम् ॥ ३० ॥

ते	“அந்த	पुरा	இதற்கு முந்தி
वयं	நரங்கள்,	अदृष्टं	அனுபவமில்லாததும்
भर्तुः	குருவின்	गम्भीरदर्शनं	பயபத்தியைத் தருகிறது
आदेशं	ஆக்கூறையை		மரன
बहुमान्य	பெரிதாய்ப் பாராட்டி,	वनं	வனவாஸத்தை
दृढव्रताः	உறுதியான வரதானுஷ டானமுடைஉவர்களாய்,	प्रविष्टाः स्म	அனுஷ்டித்து வந்தோம்

वसतो दण्डकारण्ये तस्याहममितौजसः । रक्षसाऽपहृता भार्या रावणेन दुरात्मना ॥

दण्डकारण्ये	“தண்டகாரணியத்தில்	भार्या	பத்தினியான
वसतः	வாசஞ்செய்து கொண் டிருந்த	अहं	நான்,
अमितौजसः	அளவில்லாத திறனுடைய	दुरात्मना	தூரா த்மாவான
तस्य	அவருடைய	रावणेन	ராவணனென்னும்
		रक्षसा	ராட்சசத்தனால்
		अपहृता	அபஹரிக்கப்பட்டேன்.

द्वौ मासौ तेन मे कालो जीवितानुग्रहः कृतः ।

ऊर्ध्वं द्वाभ्यां तु मासाभ्यां ततस्त्यक्ष्यामि जीवितम् ॥ ३२ ॥

दु	“ஆயினும்	कृतः	விடப்பட்டிருக்கிறது ;
द्वौ मासौ	இரண்டு மாதங்கள்	ततः	ஆதலின்
तेन	அவனால்	द्वाभ्यां	இரண்டு
मे	எனக்கு	मासाभ्यां	மாதங்களுக்கு
कालः	காலம்	ऊर्ध्वं	மேல்
जीवितानुग्रहः	உயிர் தரித்திருக்க அனுக்கிரகமாய்	जीविं	உயிரை
		त्यक्ष्यामि	விட்டுவிடுவேன்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रयस्त्रिंशः सर्गः ॥ ३३ ॥

भादितः श्लोकाः 13228

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1438

चतुस्त्रिंशः सर्गः—மூப்பத்துநான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ३४ ॥

श्रीरामलक्ष्मणयोः क्षेमवृत्तान्तकथनम्—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய

கேடும்ஸமாசாரங்களைச் சொல்வது.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूमान् हरियूथपः । दुःखाद्दुःखाभिभूतायाः सान्त्वमुत्तरमब्रवीत् ॥

दुःखाद्दुःखा- भिभूतायाः तस्याः तत् वचनं श्रुत्वा	} துயரத்தின்மேல் துயர மாய் வருந்தித் தனிக் அவளுடைய [நின்ற அம்மொழியை கேட்டு,	हरियूथपः हनूमान् उत्तरं सान्त्व अब्रवीत्	வாரேரோத்தமரான ஹனுமார், உத்திரத்தை, மனக்குளிரப்பண்ணும் உரைத்தார். [படியாய்
--	---	--	---

अहं रामस्य सन्देशादेवि दूतस्तवागतः । वैदेहि कुशली रामस्त्वां च कौशलमब्रवीत् ॥

देवि रामस्य सन्देशात् आगतः अहं तव	" தேவி! ஸ்ரீராமரது நியமனத்தால் இங்கு வந்து சேர்ந்த நான், உமக்கு	दूतः वैदेहि रामः कुशली त्वां च कौशलं अब्रवीत्	செய்தி சொல்லவந்த வைதேஹி! [துதன்; ஸ்ரீராமர் கேடும்மாயிருக்கிறார்; உமக்கும் கேடும் ஸமாசாரத்தை அறிவிக்க நியமித்தவர்.
--	--	---	---

यो ब्राह्ममस्त्रं वेदांश्च वेद वेदविदां वरः । स त्वां दाशरथी रामो देवि कौशलमब्रवीत् ॥

देवि यः वेदविदां वरः वेदान् ब्राह्मं अस्त्रं च	" தேவி! எவர் வேத மறிந்தவர்களுள் நிறந்தவரென வேதங்களை யும் ப்ரம்மாஸ்திரத்தையும்	वेद सः दाशरथिः रामः त्वां कौशलं अब्रवीत्	அறிவரோ, அந்த தசரதபுத்திரரான ஸ்ரீராமர் உமது கேடும்த்தை கேட்டருவினார்.
---	--	---	---

लक्ष्मणश्च महातेजा भर्तुस्तेऽनुचरः प्रियः । कृतवाञ्छोकसन्तप्तः शिरसा तेऽभिवादनम् ॥

ते भर्तुः प्रियः अनुचरः शोकसन्तप्तः	" உமது நாதனுக்கு இனியராய், கூடவே யிருக்கிறவரும் சோகத்தால் பரிதவித் துக்கொண்டிருக்கிற வரும்,	महातेजाः लक्ष्मणः च ते शिरसा अभिवादनं कृतवान्	பஹாதேஜஸ்கியுமான லக்ஷ்மணரும், உமக்கு தலையால் தண்டம் ஸமர்ப்பித்தார்."
---	---	--	--

सा तयोः कुशलं देवी निशम्य नरसिंहयोः । प्रीतिसंहृष्टसर्वाङ्गी हनूमन्तमथाब्रवीत् ॥५॥

सा देवी	“ அந்த தேவி,	प्रीतिवहृष्ट-}	ப்ரீதியால் அக்கமெக்
नरसिंहयोः	புருஷ சிக்கக்களான	सर्वाङ्गी }	கும் பூரித்தவளாய்
तयोः	அவ்விருவர்களின்	हनूमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
कुशलं	நற்செய்தியை	अथ	மறுபடி
निशम्य	கேட்டு,	अब्रवीत्	பேசினாள்:—

कल्पाणी वत गायेयं लौकिकी प्रतिभाति मे । एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादपि ॥

जीवन्तं	“ உயிரை வைத்திருக்	लौकिकी	சாதாரணமாய் வழங்கும்
नरं	மனிதனுக்கு [கின்ற	गाथा	வேகச்சொல்
आनन्दः	ஆனந்தம்,	मे	என் விஷயத்தில்
वर्षशतात् अपि	நெடுநாள்க்குப் பிறகா	कल्पाणी	உண்மையாக
	கிலும்	प्रतिभाति	தோற்றுகின்றது;
एति	உண்டாகிறது” என்ற	वत्	ஸந்தோஷம்!”
इयं	இந்த		

तया समागते तस्मिन् प्रीतिरुत्पादिताऽद्भुता । परस्परेण चालापं विश्वस्तौ तौ प्रचक्रतुः ॥

समागते	கேரில்கண்ட	तौ	அவ்விருவர்களும்
तरिभन्	அவரிடத்தில்,	विश्वस्तौ	நம்பிக்கைபிறந்தவர்களா
तया	அவளால்	परस्परेण	ஒருவருக்கொருவர் [கி
अद्भुता	அத்புதமான	आलापं च	ஸம்பாஷணையையும்
प्रीतिः उत्पादिता	ப்ரீதி வைக்கப்பட்டது;	प्रचक्रतुः	செய்துகொண்டார்கள்.

तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा हनूमान् हरिपुङ्गवः । सीतायाः शोकदीनायाः समीपमुपचक्रमे ॥

हरिपुङ्गवः	வானரோத்தமாரான	शोकदीनायाः	சோகத்தால் வருந்துகின்ற
हनूमान्	ஹனுமார்,	सीतायाः	ஸீதாப்பிராட்டியின்
तस्याः	அவளுடைய	समीपं	ஸமீபமாய்
तत् वचनं श्रुत्वा	அம்மொழியைக் கேட்டு,	उपचक्रमे	செல்லலுற்றார்.

यथा यथा समीपं स हनूमानुपसर्पति । तथा तथा रावणं सा तं सीता परिशङ्कते ॥ ९ ॥

सः	அந்த	तथा तथा	அவ்வளவுக்கவ்வளவு
हनूमान्	ஹனுமார்,	तं	அவரை
यथा यथा	எவ்வளவுக்கெவ்வளவு	सा सीता	அந்த ஸீதாப்பிராட்டி
समीपं	ஸமீபத்தில்	रावणं	ராவணனென்று
उपसर्पति	சென்றனரோ,	परिशङ्कते	சங்கைகொள்ளுகிறாள்.

अहो धिग्धिक्कृतमिदं कथितं हि यदस्य मे । रूपान्तरमुपागम्य स एवायं हि रावणः ॥

रूपान्तरं	மாறு வேஷத்தை	अस्य हि	இவனுக்கும்
उपागम्य अयं	அடைந்த இவன்	मे हि	எனக்குமா
सः रावणः एव	அந்த ராவணனே;	इदं कथितं	இந்த சம்பாஷணை
यत्	அப்படியிருக்க	कृतं	கேற்றதுவிட்டது!
धिक्	ஈ!	अहो धिक्	ஐயோ! என்ன
			அசட்டுத்தனம்.

तामशोकस्य शाखां सा विमुक्त्वा शोककर्शिता । तस्यामेवानवद्याङ्गी धरण्यां समुपाविशत् ॥

अनवद्याङ्गी துவ்வ லக்ஷணமுள்
ளவனும்
शोककर्शिता சோகத்தால் வருந்துகின்
सा அவள், [றவளுமான
अशोकस्य अशோகமரத்தின்

तां शाखां அந்த கிளையை
विमुक्त्वा விட்டுவிட்டு,
तस्यां அந்த
धरण्यां एव இடத்திலேயே
समुपाविशत् உட்கார்ந்துகிட்டாள்.

हनुमानपि दुःखार्तां तां दृष्ट्वा भयमोहिताम् । अवन्दत महाबाहुस्ततस्तां जनकात्मजाम् ॥
सा चैनं भयवित्रस्ता भूयो नैवाभ्युदक्षत ॥ १२ ॥

महाबाहुः மஹாபாஹுவான
हनुमान् ஹனுமார்,
तां அவளை
भयमोहितां பயத்தால் தப்பெண்
ணத்தில் இருப்பவளாய்
दृष्ट्वा தெரிந்துகொண்டு
अपि ஆனாலும்
दुःखार्तां துக்கப்பட்டுக்கொண்
டிருக்கும்

जनकात्मजां तां ஜனகர் திருமகனான அவ
ततः • அப்பொழுது [ளுக்கு
अवन्दत தண்டனிட்டார் ;
भयवित्रस्ता திகிலடைந்திருக்கிற
सा च அவளோட,
एनं இவரை
भूयो மறுபடி
न अभ्युदक्षत एव கண்ணெடுத்துத் தும்
பார்த்தாலில்லை.

तं दृष्ट्वा वन्दमानं तु सीता शशिनिभानना
शशिनिभानना முழுமதிபேன்ற
முகத்தினனும்

मधुरस्वरा இனிய குரலுடையவ
ளுமான

सीता வீதாப்பிராட்டியார்,
वानरं வானரர்
दीर्घं கெடுகேரம்

अब्रवीदीर्घमुच्छ्वस्य वानरं मधुरस्वरा ॥
वन्दमानं கும்பிட்டவண்ணமா
யிருக்கிறவராய்

दृष्ट्वा கவனித்து,
तु இப்பொழுது
उच्छ्वस्य ஸ்வல்ப மனோதேரீயம்
तं அவரைப்பார்த்து [பற்றி
अब्रवीत् பேசினான் :—

मायां प्रविष्टो मायावी यदि त्वं रावणः स्वयम् । उत्पादयसि मे भूयः सन्तापं तन्न शोभनम् ॥

त्वं " நீ
मायां அக்கிரமத்தில்
प्रविष्टः ஆஸக்தியுள்ள
मायावी குது தந்திரங்களைப்
பிரயோகிக்கும்

रावणः स्वयं இராவணனாகவே

यदि திருக்கும் பக்கத்தில்
मे எனக்கு
भूयः உக்கிரமாய்
सन्तापं மனத்தயரத்தை
उत्पादयसि கொண்டுவருகிறாய் ;
तन्न शोभनम् உது நன்மை ஆகாது.

स्वं परित्यज्य रूपं यः परिव्राजकरूपवान् । जनस्थाने मया दृष्टस्त्वं स एवासि रावणः ॥

स्वं " இயல்பான
रूपं परित्यज्य உருவத்தை ஒளித்து
यः எவன்
मया என்னால்
जनस्थाने ஜனஸ்தானத்தில்

परिव्राजकरूपवान् தறவிழார் த்தியாய்
दृष्टः எண்ணப்பட்டானே
सः அந்த
रावणः एव ராவணன் தானே
त्वं असि நீ.

उपवासकृशां दीनां कामरूप निशाचर । सन्तापयसि मां भूयः सन्तप्तां तन्न शोभनम् ॥

காமரூப " இஷ்டமான உருவ
மெடுக்கவல்ல
நிशाचர ராசூஸனே!
उपवासकृशां ஊனுறக்கமின்றி
மெலிந்து வருந்தி
दीनां திகிலடைந்தவளாய்

सन्तां தனிக்கின்ற
मां என்னை
भूयः மீனவும்
सन्तापयसि வரட்டுகின்றாய்;
तत् அது
न शोभनम् நன்மை ஆகாது.

अथवा नैतदेवं हि यन्मया परिशङ्कितम् । मनसो हि मम प्रीतिरुत्पन्ना तव दर्शनात् ॥

मया " என்னால்
परिशङ्कितं சந்தேஹிக்கப்பட்டது
यत् எதுவோ
एतत् एवं இது இப்படி
अथवा न हि ஒருக்கால் இல்லையோ
என்னவோ!

हि ஏனெனில்
तव உம்முடைய
दर्शनात् பார்வையிலிருந்து
मम मनसः என் மனத்திற்கு
प्रीतिः ஸமாதானம்
उत्पन्ना ஏற்பட்டிருக்கிறது.

यदि रामस्य दूतस्त्वमागतो भद्रमस्तु ते । पृच्छामि त्वां हरिश्रेष्ठ ब्रूहि रामकथां हि मे ॥

गुणान् रामस्य कथय प्रियस्य मम वानर ॥ १८ ॥

चिच्छं हरसि मे सौम्य नदीकूलं यथा रयः ॥ १९ ॥

त्वं " நீர்
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
दूतः தூதனாய்
आगतः வந்தவர்
यदि ஆகில்
ते भद्रं ! உமக்கு சேஷமம்
अस्तु உண்டாகுக;
हरिश्रेष्ठ வரவரே தந்தம்!
त्वां உம்மை
रामकथां हि ஸ்ரீராமருடைய விருத்
தாந்தத்தையே
मे எனக்கு
पृच्छामि சொல்லக்கேட்கிறேன்;

ब्रूहि சொல்லும்.
सौम्य ஐயனே!
वानर வானரரே!
रयः ஆற்றுவெள்ளம்
नदीकूलं ஆற்றின் கரையை
यथा போல்
मे चिच्छं எனது சித்தத்தை
हरसि உம்பரசும் ஆக்கிக்
கொண்டிருக்கிறீர்;
मम प्रियस्य எனது காதலனான
रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
गुणान् குணங்களை
कथय விளக்கச் சொல்லும்.

अहो स्वप्नस्य सुखता याऽहमेवं चिराहता । मेपितं नाम पश्यामि राघवेण वनौकसम् ॥

अहो " ஓ! ஓ! இதென்ன!
स्वप्नस्य सुखता ஸ்வப்னத்தின் இனிமை!
या எந்த நான்
एवं இப்படி
चिराहता வெகுதூரம் (காலம்)
இழுத்து விடப்பட்
டேனோ, அந்த

अहं நான்
वनौकसं ஒரு குரங்கை
राघवेण ஸ்ரீராமவரால்
मेपितं அனுப்பப்பட்டதாய்
पश्यामि எண்ணுகிறேனே!
नाम இதைன்ன.

स्वप्नेऽपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् । पश्येयं नावसीदेयं स्वप्नोऽपि मम मत्सरी ॥

स्वप्ने अपि	" கன விலா க் கும்	पश्येयं यदि	கா ண்பே னாயின்
अहं	நான்	न अवसीदेयं	ஆ னை தர் யம டையாம
सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மண னோடு கூடிய	स्वप्नः अपि	கன வும் [விருப்பேன் ;
वीरं	கா தலான [ருக்கிற	मम	எனக்கு
राघवं	ஸ்ரீ ராகவரை	मत्सरी	கொடுமை யா ?

नाहं स्वप्नमिमं मन्ये स्वप्ने दृष्ट्वा हि वानरम् । न शक्योऽभ्युदयः प्राप्तुं प्राप्त्वाभ्युदयो मम॥

अहं	" நான்	वानरं दृष्ट्वा	குரங்கைக் கண்டு
इमं	இதை	अभ्युदयः	நல்ல செய்தி
स्वप्नं	கனவாக	प्राप्तुं न शक्यः	வரமுடியாது ;
न मन्ये	எண்ணவில்லை ;	मम च	எனக்கோ
हि	ஏனெனில்	अभ्युदयः	கேள்மனைமாசாரம்
स्वप्ने	கனவில்	प्राप्तः	கிடைத்திருக்கிறது.

किं नु स्याच्चित्तमोहोऽयं भवेद्वातगतिस्त्वयम् । उन्मादजो विकारो वा स्यादियं मृगतृष्णिका॥

अयं	" இது	उन्मादजः	அ திகப்பற்றால் விளைந்த
चित्तमोहः	மதிமயக்கமாய்	विकारः	மனோவிகாரமாய்
स्यात्	இருக்கலாம் ;	वा	இருந்தாலுமிருக்கலாம் ;
इयं	இது	इयं	இது
वातगतिः	பிசாசுக்கோளானாலேற்பட்ட வாத நாடியின் தோஷமாய்	मृगतृष्णिका	கானல் திரை
भवेत्	இருக்கலாம் ;	स्यात् नु	இருக்குமோ !
		किं नु	என்னவோ ?

अथवा नायमुन्मादो मोहोऽप्युन्मादलक्षणः । संबुध्ये चाहमात्मानमिमं चापि वनौकसम्॥

अयं	" இது	न	இல்லை ;
उन्मादः अपि	அன்பின் விபரீதமும்,	अहं	நான்
अथवा	அல்லது	आरमानं च	இன்னுனென்பதையும்
उन्मादलक्षणः	விபரீத அன்பின் லக்ஷணமாய்	इमं च	இதையும்
मोहः अपि	தப்பு எண்ணமும்	वनौकसं अपि	குரக்கென்றும்
		संबुध्ये	ஸ்பஷ்டமாய்நிகிறேன்."

इत्येवं बहुधा सीता संप्रधार्य बलाबलम् । रक्षसां कामरूपत्वान्मेने तं राक्षसाधिपम् ॥

सीता	ஸீதா ப் பி ரா ட்டியார்	कामरूपत्वात्	கிளைத்த உருவம்
इति एवं	மேற்கண்டவிதமாய்		கொள்ள முடியுமாய்கை
बहुधा	பலவாறாய்		யால்
बलाबलं	விவாதத்தை அப்படியு மிப்படியுமாய்	तं	அவரை
संप्रधार्य	ஆலோசித்து	राक्षसाधिपं	ராஷ்டிராதிபனாக
रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு	मेने	எண்ணிக்கொண்டு
			விட்டாள்.

एतां बुद्धिं तदा कृत्वा सीता सा तनुमध्यमा । न प्रतिव्याजहाराथ वानरं जनकात्मजा ॥

ததா அப்பொழுது
 தனுமध्यமா துண்ணிடைபாளான
 जनकात्मजा ஜனகர் திருமகனான
 सा அந்த
 सीता லீதாதேவி
 एतां இப்படி

बुद्धिं எண்ணத்தை
 कृत्वा மனதிற்கொண்டு
 भय அதனால்
 वानरं வானரரை
 न प्रतिव्याजहार பார்த்து வாய்திறவாம
 [வா] லிருந்தான்.

सीतायाश्चिन्तितं बुद्ध्वा हनूमान् मारुतात्मजः । श्रोत्रानुकूलैर्वचनैस्तदा तां समहर्षयत् ॥

मारुतात्मजः வாயுக்குமாரரான
 हनूमान् ஹனுமார்
 सीतायाः லீதாதேவியின்
 चिन्तितं கவகையை
 बुद्ध्वा தெரிந்துகொண்டு

तदा அப்பொழுது
 श्रोत्रानुकूलैः செவிக்கினிய
 वचनैः வசனங்களால்
 तां அவளை
 समहर्षयत् ஆனந்திக்கச்செய்தார் :-

आदित्य इव तेजस्वी लोककान्तः शशी यथा । राजा सर्वस्य लोकस्य देवो वैश्रवणो यथा ॥

आदित्यः इव “சூரியன் போன்ற
 तेजस्वी சோதியுடையவர் ;
 शशी यथा சந்திரன் போல்
 लोककान्तः உலகிற்கினியர் ;

वैश्रवणः देवः குபேர தேவர்
 यथा போல்
 सर्वस्य लोकस्य எல்லா உலகிற்கும்
 राजा அரசர்.

विक्रमेणोपपन्नश्च यथा विष्णुर्महायज्ञाः । सत्यवादी मधुरवाग्देवो वाचस्पतिर्यथा ॥२९॥

महायज्ञाः “பெரும் புகழ் படைத்த
 विष्णुः விஷ்ணு
 यथा எப்படியோ அப்படியே
 विक्रमेण விக்ரமத்தோடு
 उपपन्नः கூடியவர் ;

वाचस्पतिः பிரகஸ்பதி
 देवः यथा தேவர் போல்
 सत्यवादी ஸத்யவாதியாய்
 मधुरवाग् च மதுரவாக்ஷணஞ் செய்
 கின்றவர்.

रूपवान् सुभगः श्रीमान् कन्दर्प इव मूर्तिमान् । स्थानक्रोधः प्रहता च श्रेष्ठो लोके महारथः ॥

मूर्तिमान् “உருவெடுத்த
 कन्दर्पः इव மன்மதன்போல்
 सुभगः கண்ணப்பறிக்கும்
 रूपवान् அழகுடையவர் ;
 श्रीमान् சீமான் ;

स्थानक्रोधः இடமறிந்து சினக்
 கொள்பவர் ;
 प्रहता பகைவரைப் புடைப்ப
 महारथः மஹாரதர் ; [வா] ;
 लोके श्रेष्ठः உலகில் உத்தமர்.

बाहुच्छायामवष्टब्धो यस्य लोको महात्मनः ॥ ३१ ॥

अपकृष्याश्रमपदान्मृगरूपेण राघवम् । शून्ये येनापनीताऽसि तस्य द्रक्ष्यसि यत्फलम् ॥

यस्य “எந்த
 महात्मनः மஹாத்மனின்
 बाहुच्छाया தோளின் நிழலைப்பற்றி

लोकः உலகம்
 अवष्टब्धः இருக்கின்றதோ அந்த
 राघवं ஸ்ரீராமவரை

आश्रमपदात्
येन
सुगरूपेण
अपहृत्य
शून्ये

"ஆச்சரமத்திலின்று
எவனால்
மானுருவக்கொண்டு
ஆப்புறப்படுத்தி
ஒருவருமில்லாத
ஸமயத்தில்

अपनीता अति
तस्य
फलं
यत्
द्रक्ष्यसि

நீர் கொண்டுவரப்பட்ட
அவனுக்கு [மரோ
நிகழை
எதுவோ அதை
உடனே விளையக்
காண்பீர்.

अचिराद्रावणं सङ्घृये यो वधिष्यति वीर्यवान् । रोषममुक्तेरिषुभिर्ज्वलद्भिरिव पावकैः ॥
तेनाहं भेषितो दूतस्त्वत्सकाशमिहागतः । त्वद्वियोगेन दुःखार्तः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

संघे
अचिरात्
ज्वलद्भिः
पावकैः इव
रोषप्रसुक्तैः
इषुभिः
यः वीर्यवान्
रावणं
वधिष्यति
तेन
स्वत्सकाशं

"யுத்தத்தில்
வெகு சீக்கிரத்தில்
எரியும்
நீ போன்றதாய்
கோபத்தால் விடுத்த
பாணங்களால்
எந்த வீரயவான்
ராவணனை
சிறைக்கப்போகின்றாரோ
அவரால்
உமது ஸன்னிதானத்
திற்கு

प्रेषितः
इह
आगतः
दूतः
अहं
सः
एवद्वियोगेन
दुःखार्तः
त्वां
कौशलं
अब्रवीत्

அனுப்பப்பட்டு
(இப்பொழுது) இங்கு
வந்து சேர்ந்த
தூதன்
யான் ;
அவர்
உமது பிரிவால்
துக்கத்தில் முழுவி
பவராய்
உமக்கு
சேஷமச் செய்தியை
அறிவிக்க நிபமித்தனர்.

लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः । अभिवाद्य महाबाहुः स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

सुमित्रानन्द-
वर्धनः
महाबाहुः
महातेजाः च
सः

"சுமித்தாரயின்
ஆனந்தவர்த்தனரும்,
மஹாபாஹுவும்
மஹாதேஜஸ்சியுமான
அந்த

लक्ष्मणः
त्वां
अभिवाद्य
कौशलं
अब्रवीत्

லக்ஷ்மணர்
உமக்கு
தண்டளிட்டு
சேஷமசமாசாரத்தை
சொல்லிவிடுத்தார்.

रामस्य च सखा देवि सुग्रीवो नाम वानरः । राजा वानरमुख्यानां स त्वां कौशलमब्रवीत् ॥

देवि
रामस्य
सखा
वानरमुख्यानां
राजा
सः

"தேவீ!
ஸ்ரீராமருக்கு
தோழரும்,
வானரோத்தமர்களுக்கு
அரசருமான
அந்த

सुग्रीवः
नाम
वानरः च
सः
कौशलं
अब्रवीत्

ஸூக்ரீவர்
என்ற
வானரரும்
உமக்கு
நல்ல செய்தியை
அறிவிக்கச் சொன்னார்.

नित्यं स्मरति रामस्त्वां समुग्रीवः सलक्ष्मणः । दिष्ट्या जीवसि वैदेहि राक्षसीवशमागता ॥

समुग्रीवः	"ஸ்கீவ ஸஹிதரும்	स्मरति	நினைத்தவண்ணமாயிருக்க
सलक्ष्मणः	ஸக்தமண ஸஹிதரு மான	वैदेहि	வைதேஹி! [கிரூர் ;
रामः	ஸ்ரீராமர்	राक्षसीवशं	அரக்கிகளின் வசத்தில்
नित्यं	எந்த வேளையும்	भागता	சிக்கிக்கொண்டு
त्वां	உம்மை	दिष्ट्या	தெய்வரீனமாய்
		जीवसि	பிழைத்திருக்கின் தீர்.

अचिराद्दृश्यसे रामं लक्ष्मणं च महाबलम् । मध्ये वानरकोटीनां सुग्रीवं चामितौजसम् ॥

रामं	"ஸ்ரீராமரையும்,	वानरकोटीनां	கோடி கோடி யான வானரர்களின்
महाबलं	மஹா பலவான	मध्ये	நடுவில்
लक्ष्मणं च	ஸ்ரீஸக்தமணரையும்	अचिरात्	இதோ
अमितौजसं	அளவிலா வற்றலுடைய	दृश्यसे	காணப்போகிறீர்.
सुग्रीवं च	சுகீவரையும்,		

अहं सुग्रीवसचिवो हनुमान्नाम वानरः । प्रविष्टो नगरीं लङ्कां लङ्घयित्वा महोदधिम् ॥

महोदधि	"மஹோததியை	हनुमान्	ஹனுமான்
लङ्घयित्वा	கடந்து	नाम	என்ற
लङ्कां	லங்கை	वानरः	வானரரான
नगरीं	நகரீனுள்	अहं	நான்
प्रविष्टः	வந்துசேர்ந்த	सुग्रीवसचिवः	சுகீவனது அமைச்சன்.

कृत्वा मूर्ध्नि पदन्यासं रावणस्य दुरात्मनः । त्वां द्रष्टुमुपयातोऽहं समाश्रित्य पराक्रमम् ॥

दुरात्मनः	"துஷ்டஸ்வபாவமுள்ள	पराक्रमं	பரக்கிரமத்தை
रावणस्य	ராவணனுக்கு	समाश्रित्य	அடைந்து
मूर्ध्नि	தலையில்	त्वां द्रष्टुं	உம்மைத் தரிசிக்க
पदन्यासं	அடிச்சவட்டை	उपयातः	வந்தவன்
कृत्वा	வைத்து	अहं	நான்.

नाहमस्मि तथा देवि यथा मामवगच्छसि । विशङ्का त्यज्यतामेषा श्रद्धस्व वदतो मम ॥

देवि	"தேவி!	न अस्मि	இருக்கவில்லை ;
मां	என்னை	एषा विशङ्का	இந்த சங்கை
यथा	எப்படி	त्यज्यतां	விட்டுவிடப்படட்டும் ;
अवगच्छसि	கிணத்தூக்கொண்டிருக்க	वदतः	முன் விண்ணப்பம் செய்
तथा	அப்படி [கிரீரோ	मम	என்னிடத்தில் [யும்
अहं	நான்	श्रद्धस्व	நம்பிக்கை கொள்ளும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुस्त्रिंशः सर्गः ॥ ३४ ॥

आदितः श्लोकाः 13269

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1479

पञ्चत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம் || 34 ||

श्रीरामलक्ष्मणयोः अङ्गलक्षणनिरूपणम्—ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுடைய
அவ்வலக்ஷணங்களைக் கூறுதல்.

तां तु रामकथां श्रुत्वा वैदेही वानरर्षभात् । उवाच वचनं सान्त्वमिदं मधुरया गिरा ॥ १ ॥

வெஹி	வைதேஹி	மதுரயா கிரா	மதுரமான மொழியால்
वानरर्षभात्	வானரோத்தமரிடத்தி	इदं	இன்கண்ட
तां	அந்த [னின்று	सान्त्वं	அன்புமிகுந்த
रामकथां	ராமவிருத்தாந்தத்தை	वचनं	வசனத்தை
श्रुत्वा तु	கேட்டதுமே	उवाच	மொழியலுற்றான் :—

क ते रामेण संसर्गः कथं जानासि लक्ष्मणम् ॥ २ ॥

वानराणां नराणां च कथमासीत्समागमः ॥ ३ ॥

ते	“ உமக்கு	जानासि	அறிவீர்?
रामेण	ஸ்ரீராமருடன்	वानराणां	வானரர்களுக்கும்
संसर्गः क	சேர்க்கை என்கே?	नराणां च	நரர்களுக்கும்
लक्ष्मणं	லக்ஷ்மணனை	समागमः	கூட்டுறவு
कथं	எவ்வளம்	कथं आसीत्	எவ்வாறமைந்தது?

यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च वानर ।

तानि भूयः समाचक्ष्व न मां शोकः समाविशेत् ॥ ४ ॥

वानर	“ வானர !	भूयः	மீண்டுமே மூறை
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்	समाचक्ष्व	விவரமாகச் சொல்லும்;
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	मां	என்னிடம்
चिह्नानि	சைக்தணைகள்	शोकः	தயரம்
यानि	எவைகளோ	न समाविशेत्	புக இடமிருக்காது.
तानि	அவைகளை		

कीदृशं तस्य संस्थानं रूपं रामस्य कीदृशम् । कथमूरु कथं बाहू लक्ष्मणस्य च शंस मे ॥

तस्य	“ அந்த	कीदृशं	எவ்வண்ணத்தது?
रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்	ऊरु	துடைகள்
लक्ष्मणस्य च	(அப்படியே) லக்ஷ்மண	कथं	எவ்வண்ணமாவனவை?
संस्थानं	ஆகாரம் [ருடையவும்	बाहू	புதுக்கள்
कीदृशं	எத்தன்மையது?	कथं	எவ்வண்ணமாவனவை?
रूपं	அழகு	मे शंस	எனக்கு சொல்லும்.”

एवमुक्तस्तु वैदेह्या हनूमान् मारुतात्मजः । ततो रामं यथातच्चमाख्यातुमुपचक्रमे ॥ ६ ॥

வீதேஹ்யா	வைதேஹியால்	ततः	அப்பொழுது
एवं	இவ்வாறு	रामं तु	ஸ்ரீராமரைப்பற்றி
उक्तः	சொல்லக்கேட்ட	यथातरं	உள்ளபடியே
मारुतात्मजः	வாயுருமா ராகிய	आख्यातुं	விவரித்துச் சொல்ல
हनूमान्	ஹனுமார்	उपचक्रमे	தொடங்கினார்.

जानन्ती वत दिष्ट्या मां वैदेहि परिपृच्छसि । भर्तुः कमलपत्राक्षि संस्थानं लक्ष्मणस्य च ॥
यानि रामस्य चिह्नानि लक्ष्मणस्य च यानि वै । लक्षितानि विशालाक्षि वदतः शृणु तानि मे ॥

कमलपत्राक्षि	“கமலத்திதழ்போன்ற கண்களையுடையவனே!	परिपृच्छसि	கேட்கலுற்றீர்;
विशालाक्षि	விசாலாக்ஷி!	रामस्य	ஸ்ரீராமருடையவும்
वैदेहि	ஓ! வைதேஹீ!	लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்
मां	என்னை	चिह्नानि	லக்ஷணங்கள்
दिष्ट्या वत	பாக்யவசத்தாலன்றோ	यानि यानि	எவை எவை
जानन्ती	தெரிந்துகொண்டு	लक्षितानि	கவனிக்கப்பட்டுள்ள
भर्तुः	பர்த்தாவினுடையவும்,	तानि वै	அவைகளை [னவோ
लक्ष्मणस्य च	லக்ஷ்மணருடையவும்	वदतः	மொழிகின்ற
संस्थानं	ஸன்னிவேசத்தை	मे	எனக்கு
		शृणु	செவிகாற்றும்.

रामः कमलपत्राक्षः सर्वभूतमनोहरः । रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतो जनकात्मजे ॥ ९ ॥

जनकात्मजे	“ஜனகர் திருமகனே!	सर्वभूतमनोहरः	எல்லாப் பிராணிகளின் மனதை ஹரிப்பவர்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	रूपदाक्षिण्य-	} அழகும், தாக்ஷிண்யமும் } நிறைந்தவராய்
कमलपत्राक्षः	கமலத்தின் இதழ் போன்ற கண்கள் படைத்தவர்;	संपन्नः	
		प्रसूतः	பிறந்தவர்.

तेजसाऽऽदित्यसङ्काशः क्षमया पृथिवीसमः । बृहस्पतिसमो बुद्ध्या यशसा वासवोपमः ॥

तेजसा	“ஒளியால்	बुद्ध्या	புத்தியால்
आदित्यसङ्काशः	கதிரவனைப்போந்தவர்;	बृहस्पतिसमः	பிருஹஸ்பதியை ஒத்த
क्षमया	பொறுமைபால்	यशसा	புகழால் [வர்;
पृथिवीसमः	புதியைப் போன்றவர்;	वासवोपमः	இந்திரனைப் போன்றவர்.

रक्षिता जीवलोकस्य स्वजनस्याभिरक्षिता । रक्षिता स्वस्य वृत्तस्य धर्मस्य च परन्तपः ॥

जीवलोकस्य	“பிராணி ஸமுகத்திற்கு	वृत्तस्य	ஆசாரத்திற்கும்
रक्षिता	ரக்ஷகர்;	धर्मस्य च	தர்மத்திற்கும்
स्वजनस्य	தம்மினத்திற்கு	रक्षिता	ரக்ஷகர்;
अभिरक्षिता	நல்ல ரக்ஷகர்;	परन्तपः	சந்துருக்களை
स्वस्य	தமது		அழிப்பவர்.

रामो भामिनि लोकस्य चातुर्वर्ण्यस्य रक्षिता । मर्यादानां च लोकस्य कर्ता कारयिता च सः॥

भामिनि	" பெண்மணியே!	लोकस्य	உலகத்தின்
रामः	ஸ்ரீராமர்	मर्यादानां	நியாய விதிகளுக்கு
लोकस्य	உலகத்தின்	कर्ता	கர்த்தாவும்
चातुर्वर्ण्यस्य	நான்கு வர்ணத்திற்கும்	कारयिता च	அடக்கி நடக்கச்செய்ய
रक्षिता	ரக்தகர்;	सः च	அவரே. [வரும்]

अर्चिष्मानर्चितो नित्यं ब्रह्मचर्यव्रते स्थितः । साधूनामुपकारज्ञः प्रचारज्ञश्च कर्मणाम् ॥

अर्चिष्मान्	"நல்ல கார்த்தி பொருந்திய	स्थितः	பிடிவாதமுள்ளவர்;
नित्यं	எப்பொழுதும் [வர்];	साधूनां	சாதுக்களுக்கு
अर्चितः	பூஜிதர்;	उपकारज्ञः	உபகாரங்களில் நிபுணர்;
ब्रह्मचर्यव्रते	இந்திரிய நிகரக விரதத்தில்	कर्मणां च	கார்பங்களிலும்
		प्रचारज्ञः	வழிபாடறிந்தவர்.

राजविद्याविनीतश्च ब्राह्मणानामुपासिता । श्रुतवाञ्छीलसंपन्नो विनीतश्च परन्तपः ॥१४॥

राजविद्याविनीतः	" ராஜவித்யையில் திருந்தினவர்;	श्रुतवान्	சாஸ்த்ரார்த்தங்களை உள்ளபடி அறிந்தவர்;
च	ஆதலால்	शीलसंपन्नः	சீல முடையவர்;
ब्राह्मणानां	பிராம்மணர்களுக்கு	विनीतः	அடக்கமுடையவர்;
उपासिता	வந்தன வழிபாடு செய்பவர்;	च	அப்படியிருந்தும்
		परन्तपः	பெரும் போர்வீரர்.

यजुर्वेदविनीतश्च वेदविद्भिः सुपूजितः । धनुर्वेदे च वेदेषु वेदाङ्गेषु च निष्ठितः ॥ १५ ॥

यजुर्वेदविनीतः	" யஜுர்வேதத்தில் நன்றாய்ப் படித்தவர்;	वेदेषु	வேதங்களிலும்
वेदविद्भिः च	வேதவித்துக்களாலும்	वेदाङ्गेषु च	ஆறு வேதங்கள்களிலும்
सुपूजितः	நன்கு மதித்துக் கொண் டாடப்பட்டவர்;	धनुर्वेदे च	வில்வித்தையிலும்
		निष्ठितः	நிபுணர்.

विपुलांसो महाबाहुः कम्बुगीवः शुभाननः । गूढजन्तुः सुताम्राक्षो रामो देवि जनैः श्रुतः ॥

विपुलांसः	" உயர்ந்த தோள்களை புடையவர்;	गूढजन्तुः	தகைப்பற்றால் மறைந்த தொளையும்புகளை புடையவர்;
महाबाहुः	மஹாபாஹு;	सुताम्राक्षः	செக்கச்சிவந்த கண்க தேவீ! [ஞற்றவர்];
कम्बुगीवः	சங்குபோன்ற கழுத்தடையவர்;	देवि	ராமனென
शुभाननः	திருவுற்ற முகமுடை யவர்;	जनैः	ஜனங்களால்
		श्रुतः	சொல்லப்பட்டவர்.

दुन्दुभिस्वननिर्घोषः स्निग्धवर्णः प्रतापवान् । समः समविभक्ताङ्गो वर्ण इयामं समाश्रितः ॥

दुन्दुभिस्वन- } "துத்துப்பிபோன்ற த்வனி
निर्घोषः } உய்யுடையவர் ;

स्निग्धवर्णः நீரோட்டமுள்ள
சிறமுடையவர் ;

प्रतापवान् பிரதாபமுள்ளவர் ;

समः சரியான உயரம், சரி
யான உறுப்புகளை
அமையப்பெற்றவர் ;
समविभक्ताङ्गः சரியாகப் பிரிக்கப்பெற்ற
அவயவங்களை யுடையவர் ;
इयामं वर्णं சயாமள வர்ணத்தை
समाश्रितः உடையவர்.

त्रिस्थिरस्त्रिपलम्बश्च त्रिसमस्त्रिषु चोन्नतः । त्रिताम्रस्त्रिषु च स्निग्धो गंभीरस्त्रिषु नित्यशः ॥

त्रिस्थिरः " (மார்பு, மணிக்கட்டு,
முட்டு என்கிற) மூலிடக்
களினுமுறுதியானவர் ;

त्रिपलम्बः (புருவங்கள், கைகள்,
அண்டங்கள் என்கிற) மூ
லிடங்களிலும் நீண்டவர் ;

त्रिसमः (துணிமயிர், முழந்தான்,
அண்டம் என்கிற) மூலிட
ங்களில் ஸமமானவர் ;

त्रिषु च (வயிறு, நாசி, மார்பு என்
கிற) மூலிடங்களிலும்
उन्नतः உயர்ந்திருப்பவர் ;

त्रिताम्रः (கடைக்கண், நகம், அகம்
கைகால் என்கிற) மூன்
றிடங்களிலும் சிவந்தி
ருப்பவர் ;

त्रिषु च (பாதரேகை, தலைமயிர்,
ஆண்குறி என்கிற)
மூலிடங்களில்

स्निग्धः மழமழப்புள்ளவர் ;

त्रिषु (பேச்சு, நடை, பரப்புத்வம்
என்கிற) மூன்றிலும்
नित्यशः எப்பொழுதும்

गंभीरः அகோசாமாயிருப்பவர்.

त्रिवलीमांस्यवनतश्चतुर्व्यङ्ग्यस्त्रिशीर्षवान् । चतुष्कलश्चतुर्लेश्वतुष्किष्कुश्चतुःसमः ॥ १९ ॥

त्रिवलीमान् " (வயிற்றிலும், கழுத்தி
லும்) மூன்று மடிப்
புள்ளவர் ;

व्यवनतः (முலை, முலைக்கண், பாத
ரேகை என்கிற) மூலிட
ங்களும் பள்ளமாயி
ருப்பவர் ;

चतुर्व्यङ्ग्यः (கழுத்து, ஆண்குறி,
முதுகு, முழங்கால்
என்கிற) நான்கும்
குறுகியுள்ளவர் ;

त्रिशीर्षवान् மூன்று சுழி லக்ஷணங்
கள் பொருந்திய திரு
முடியையுடையவர் ;

चतुष्कलः (அடிக்கட்டை விரலில்)
நான்கு வேதரேகை
களடைந்தவர் ;

चतुर्लेशः (கெற்றியில்) நான்கு ரே
கைகளை யுடையவர் ;

चतुष्किष्कुः நான்குமுழ
உயரமுள்ளவர் ;

चतुःसमः (கைகள், முழங்கால்கள்,
தொடைகள், கன்னங்
கள் என்கிற) நான்கும்
ஸமமாயிருப்பவர்.

चतुर्दशसमद्वन्द्वश्चतुर्दश्वतुर्गतिः । महोष्ठहनुनासश्च पञ्चस्निग्धोऽष्टवंशवान् ॥ २० ॥

चतुर्दशसमद्वन्द्वः " (புருவங்கள், நாளிகை
த்வாரங்கள், கண்கள், செவி
கள், உதடுகள், முலைறுணி
கள், முழங்கைகள், மணிக்

கட்டுகள், முழந்தான்கள், விருஷணங்
கள், இடுப்புகள், கைகள், கால்கள், பின்
தட்டின்மேற்றம் என்கிற) பதினான்கு
இரட்டையும் ஸாமமாயிருப்பவர் ;

चतुर्दशः } காங்கு கோரைப்
பற்களையுடையவர் ;
चतुर्गतिः } (சிக்கம், புளி, யானை,
சிலப்பம் என்கிற) நான்
கையுமொத்த உடைய
உடையவர் ;
महोष्ठ- } பெருத்தழகிய உதடுக
हनुनासः च } னையும், கண்ணக்களையும்,
மூக்கையுமுடையவர் ;

दशपद्मो दशवृहत्तिभिर्व्याप्तो द्विशुक्लवान् ।

राघवः " ஸ்ரீராகவர்
दशपद्मः (முகம், வாய், கண்கள்,
நாக்கு, உதடு, தவடை,
ஸ்தனம், கை, கால்) இவைகள் தாம
ரை புஷ்பம் போன்றி
ருப்பவர் ;
दशवृहत् } (மார்பு, தலை, நெற்றி,
கழுத்து, தோள், புயம்,
உத்தி, பக்கம், பின்தட்டு,
குறல் என்கிற) பத்தும்
பருத்தவர் ;
लिभिः } (ப்ரதாபம், கிர்த்தி, செல்
வம் என்கிற) மூன்றி
னாலும்
व्यासः எங்கும் வ்யாபித்தவர் ;
द्विशुक्लवान् } (பற்களும், கண்களும்)
வெளுத்தவர் ;

सत्यधर्मपरः श्रीमान् संग्रहानुग्रहे रतः । देशकालविभागज्ञः सर्वलोकप्रियंवदः ॥ २२ ॥

सत्यधर्मपरः "ஸத்யத்திலும், தர்மத்தி
லும் ஆஸக்தியுள்ளவர் ;
श्रीमान् } வெகு பாக்யசாலி ;
संग्रहानुग्रहे } சேர்ப்பதிலும், சதலிலும்
रतः } ஆஸக்தியுள்ளவர் ;

भ्राता च तस्य द्वैमात्रः सौमित्रिपरराजितः ।

तस्य " அவருக்கு
द्वैमात्रः } இனைய தாயின் புதல்வ
भ्राता } தம்பியான [னாய்
अपराजितः } ஒருவராலும் வெல்லந்
கரியான

पञ्चत्रिंशः } (கேசம், கண், பல்,
தோல், உள்ளக்கால்
என்கிற) ஐந்தும் பள
பளப்புள்ளவர் ;
अष्टवंशवान् } (பின்தட்டுகள், உடல்,
கைகள், கால்கள், விரல்
கள், மூக்கு, கண், ஆண்
குறி என்கிற) எட்டும்
நீண்டுள்ளவர் ;

पद्भ्रतो नवतनुस्त्रिभिर्व्याप्तोति राघवः ॥

पद्भ्रतः } (கசடும், வயிறு, மார்பு,
மூக்கு, புயம், நெற்றி
என்ற) ஆறிடக்களிலு
முன்னதமானவர் ;
नवतनुः } (தலைமயிர், மீசை, கை, கால்,
தேஹரோமம், சர்மம்,
விரல்கள், ஆண்குறி,
புத்தி, த்ருஷ்டி என்
கிற) ஒன்பதிலும்
றுட்பமானவர் ;
लिभिः } (தர்மம், அர்த்தம், காமம்
என்கிற) மூன்றுகளினு
லும், (கலை, பகல்,
மலை என்கிற மூன்று
காலக்களிலும்)
व्याप्तोति } வ்யாபிக்கிரர்.

देशकाल- } தேசகாலக்களைப்
विभागज्ञः } பகுத்தறிபவர் ;
सर्वलोक- } ஸர்வ உலகுக்கும் நன்
प्रियंवदः } மைமையே சொல்லு
கிறவர்.

अनुरागेण रूपेण गुणैश्चैव तथाविधः ॥

सौमित्रिः च } ஸ-மி, த்ரையின் புதல்வ
अनुरागेण } அன்பினாலும், [ரோ
रूपेण एव } ரூபத்தாலும்,
गुणैः च } குணத்தாலும்,
तथाविधः } அவருக்கு ஸமானர்.

तावुभौ नरशार्दूलौ त्वदर्शनसमुत्सुकौ । विचिन्वन्तौ महीं कृत्स्नामस्माभिरभिसङ्गतौ ॥

नरशार्दूलौ }
त्वदर्शन- }
समुत्सुकौ }
महीं कृत्स्नां
पुनियेय एकृतम्

“पुरुषेणात्तमர்களான
உம்மைக் கண்டுகொள்வ
தில் மிக்கக் கவலை
கொண்டவர்களாய்

विचिन्वन्तौ }
तौ उभौ }
अस्माभिः }
अभिसङ्गतौ }
தேடிக்கொண்டிருக்கிற
அந்த இருவர்கள்
எங்களால்
ஒரிடத்தில் காணப்
பட்டார்கள்.

त्वामेव मार्गमाणौ तौ विचरन्तौ वसुन्धराम् । ददर्शतुर्मृगपतिं पूर्वजेनावरोपितम् ॥ २५ ॥

ऋश्यमूकस्य पृष्ठे तु बहुपादपसङ्कुले । भ्रातुर्भयार्तमासीनं सुग्रीवं प्रियदर्शनम् ॥ २६ ॥

वसुन्धरां }
सं एव }
मार्गमाणौ }
विचरन्तौ }
तौ तु }
पूर्वजेन }
अवरोपितं }
भ्रातुः }
भयार्तं }

“புணியில்
உம்மையே
தேடுபவர்களாய்
அலைந்து திரிந்துக்
கொண்டிருந்த
அவ்விருவர்களும்
அண்ணளால்
அவமதிக்கப்பட்டவரும்,
ப்ராதாவிடமிருந்து
பயத்தால் வருந்திக்
கொண்டிருப்பவரும்,

सुग्रीति }
ऋश्यमूकस्य }
बहुपादपसङ्कुले }
पृष्ठे }
आसीनं }
सुग्रीवं }
प्रियदर्शनं }
ददर्शतुः }

மிருகங்களுக்கரசனும்,
ரிசயமூகமலையின்
பலவித மரங்கள் செறிந்த
தாழ்வரையில்
(பகை தீர்த்துக்கொள்ள
முடியாது) பதுக்கிக்
கிடந்தவருமான
ஸுக்ரீவரை
நற்காட்சியாக
பார்த்தார்கள்.

वयन्तु हरिराजं तं सुग्रीवं सत्यसङ्करम् । परिचर्यास्महे राज्यात् पूर्वजेनावरोपितम् ॥ २७ ॥

पूर्वजेन }
राज्यात् }
अवरोपितं }
सत्यसङ्करं }
हरिराजं }

“அண்ணளால்
ராஜ்யத்தினின்றும்
தரத்தப்பட்டவரும்,
ஸத்யம் தவறுதவரும்,
வானரவேந்தருமாகிய

तं सुग्रीवं }
वयं तु }
परिचर्यं }
आस्महे }

அந்த ஸுக்ரீவருக்கு
நாங்கள் மட்டும்
தொண்டு செய்து
கொண்டு
இருந்தோம்.

ततस्तौ चीरवसनौ धनुःप्रवरपाणिनौ । ऋश्यमूकस्य शैलस्य रम्यं देशमुपागतौ ॥ २८ ॥

ततः }
चीरवसनौ }
धनुःप्रवर- }
पाणिनौ }

“இப்படியிருக்கையில்
மரவுரி அணிந்தவர்க
ளாய்
சிறந்த விற்களை கையி
லேந்தியவர்களாய்

तौ }
ऋश्यमूकस्य }
शैलस्य }
रम्यं देशं }
उपागतौ }

அவ்விருவர்களும்
ரிசயமூக
மலையின்
அழகான இடத்தை
அணுகிவந்தார்கள்.

स तौ दृष्ट्वा नरव्याघ्रौ धन्विनौ वानरर्षभः । अभिपुतो गिरेस्तस्य शिखरं भयमोहितः ॥

सः वानरर्षभः }
नरव्याघ्रौ }
धन्विनौ }
तौ }
दृष्ट्वा }

“அந்த வானரத்தலைவர்
புருஷேநாத் தமர்களான
வில்லாளிகளான
அவ்விருவர்களை
பார்த்து

भयमोहितः }
तस्य गिरेः }
शिखरं }
अभिपुतः }

பயத்தால் மதிகலங்கி
அந்த மலையின்
உச்சிக்கு
தள்ளிப் பாய்ந்தோடி
னார்.

ततः स शिखरे तस्मिन् वानरेन्द्रो व्यवस्थितः । तयोः समीपं मामेव प्रेषयामास सत्वरम् ॥

ततः	" அப்பொழுது	तयोः	அவர்களின்
सः वानरेन्द्रः	அந்த வானரேந்திரர்	समीपं	சமீபத்திற்கு
तस्मिन् शिखरे	அந்த சிகரத்தில்	मां एव	என்னையே
व्यवस्थितः	தனியாயிருந்துகொண்டு	सत्वरं प्रेषयामास	சிரைவில் அனுப்பினார்.

तावहं पुरुषव्याघ्रौ सुग्रीववचनात् प्रभू । रूपलक्षणसंपन्नौ कृताञ्जलिरुपस्थितः ॥ ३१ ॥

सुग्रीववचनात्	" சுக்ரீவரது உத்திரவுப்	पुरुषव्याघ्रौ	புருஷோத்தமர்களு
महं	நான் [படி]	तौ	அவ்விரு [மரண]
कृताञ्जलिः	கைகூப்பியவனாய்	प्रभू	பிரபுக்களுக்கு
रूपलक्षणसंपन्नौ	ரூபலக்ஷணங்களடைந்த	उपस्थितः	விஷயந்தெரிவித்தேன்.
	வர்களும்,		

तौ परिज्ञाततत्त्वार्थौ मया प्रीतिसमन्वितौ । पृष्टमारोप्य तं देशं प्रापितौ पुरुषर्षभौ ॥ ३२ ॥

मया	" என்னால்	तौ	அவ்விருண்டு
परिज्ञाततत्त्वार्थौ	விஷயங்களின் நிலையை	पुरुषर्षभौ	புருஷோத்தமர்கள்
	கேட்டறிந்துகொண்ட	पृष्टं आरोप्य	முதுகில் ஏற்றி
	வர்களாய்	तं देशं	இந்த இடத்திற்கு
प्रीतिसमन्वितौ	மனத்திருப்தியடைந்த	प्रापितौ	கொண்டுபோய் விடப்
	வர்களாய்		பட்டார்கள்.

निवेदितौ च तच्चेन सुग्रीवाय महात्मने । तयोरन्योऽन्यसंलापाद् भृशं प्रीतिरजायत ॥

महात्मने	" மஹாத்மாவான	अन्योऽन्य- } संलापात् }	ஒருவருக்கொருவர்
सुग्रीवाय	சுக்ரீவருக்கு		ஸம்பாஷணத்தால்
तच्चेन च	உள்ளது உள்ளபடியே	तयोः	அவ்விருவர்களுக்கும்
निवेदितौ	சொல்லிப் பரிசயம் செய்	भृशं प्रीतिः	மிகுந்த விசுவாஸம்
	விக்கப்பட்டார்கள் ;	अजायत	உண்டாயிற்று.

ततस्तौ प्रीतिसंपन्नौ हरीश्वरनरेश्वरौ । परस्परकृताश्वासौ कथया पूर्ववृत्तया ॥ ३४ ॥

हरीश्वरनरेश्वरौ	" வானரேந்திரரும்	परस्पर- } कृताश्वासौ }	ஒருவரையொருவர் சமா
	நரேந்திரரும்		தானம் செய்துகொண்
पूर्ववृत्तया	முந்தி நடந்த விஷயங்	ततः	டவர்கள் ஆணர்கள் ;
	களைப்பற்றிய	तौ	அப்பொழுது
कथया	ஸம்பாஷணையைக்	प्रीतिसंपन्नौ	அவ்விருவர்கள்
	கொண்டு		மனஸந்தஷ்டிகொண்
			டார்கள்.

ततः स सान्त्वयामास सुग्रीवं लक्ष्मणाग्रजः । स्त्रीहेतोर्वालिना भ्रात्रा निरस्तमुस्तेजसा ॥

ततः	" அதனால்	वालिना	வாலியினால்
सः लक्ष्मणाग्रजः	அந்த லக்ஷ்மணரின்	स्त्रीहेतोः	ஒரு பெண்பிள்ளைக்காக
उस्तेजसा	அண்ணளூர்	निरस्तः	ஊரைவிட்டுத் தூரத்தப்
	அதி பராக்ஷிரமமுடைய	सुग्रीवं	சகீர்வரை [பட்டிருக்கும்]
	வனும்	सान्त्वयामास	தேற்றரவு செய்தனர்.
भ्रात्रा	உடன்பிறந்தவனுமான		

ततस्त्वन्नाशजं शोकं रामस्याक्लिष्टकर्मणः । लक्ष्मणो वानरेन्द्राय सुग्रीवाय न्यवेदयत् ॥

ततः	" இச்சந்தர்ப்பத்தில்	त्वन्नाशजं	உங்களை இழந்ததால்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்		உண்டாயிருக்கிற
अक्लिष्टकर्मणः	ஆயாஸமின்றி காரியங்	शोकं	சோகத்தை
	களை முடித்துக்	वानरेन्द्राय	வானரோத்தமரான
	கொள்ள வல்ல	सुग्रीवाय	சகீர்வருக்கு
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	न्यवेदयत्	எடுத்துரைத்தார்.

तच्छ्रुत्वा वानरेन्द्रस्तु लक्ष्मणेनेरितं वचः । तदाऽऽसीन्निष्प्रभोऽत्यर्थं ग्रहग्रस्त इवांशुमान् ॥

वानरेन्द्रः	" வானரேந்திரர்	ग्रहग्रस्तः	ராஹுகேதுக்களால்
लक्ष्मणेन	லக்ஷ்மணரால்		பிடிக்கப்பட்ட
ईरितं	சொல்லப்பட்ட	अंशुमान् इव	சூர்யன் போல்
तत्	அந்த	तदा	அப்பொழுது
वचः	மொழியை	अत्यर्थं	மிகவும்
श्रुत्वा	கேட்டு	निष्प्रभः	சோதிமழுக்கினவராய்
तु	உடனே	भातीत्	ஆயினார்.

ततस्त्वद्वात्रशोभीनि रक्षसा हियमाणया । यान्याभरणजालानि पातितानि महीतले ॥

तानि सर्वाणि रामाय आनीय हरियूथपाः । संहृष्टा दर्शयामासुर्गतिं तु न विदुस्तव ॥

ततः	" பின்னர்	सर्वाणि	எல்லாவற்றையும்
शुद्धाशोभीनि	உமது தேஹத்தில் பிர	हरियूथपाः	வானர வீரர்கள்
	காசித்துக்கொண்டிருந்த	संहृष्टाः	பரமானந்தம்கொண்ட
रक्षसा	அரக்கனால் [வையும்		வர்களாய்
हियमाणया	தூக்கிக்கொண்டு போகப்	भानाय	எடுத்துக்கொண்டுவந்து
यानि	எந்த [படும் உம்மால்	रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு
आभरणजालानि	நகை வகைகள்	दर्शयामासुः	முன் வைத்தார்கள் ;
महीतले	பூமியில்	तव	உங்களது
पातितानि	கழற்சி எறியப்பட்ட	गतिं तु	போய்ச்சேர்ந்த இடத்
	னவே		தையோ வெனில்
तानि	அவைகள்	न विदुः	தெரியா திருந்தார்கள்.

तानि रामाय दत्तानि मयैवोपहतानि च । स्वनवन्त्यवकीर्णानि तस्मिन् विगतचेतसि ॥

तस्मिन्	" அவர்	அவகீர்ணி	கீழே சிதறியவைகளாய்
விगतचेतसि	பிரக்ஞையற்றிருக்கை	मया एव	என்னாலும்
रामाय	ஸ்ரீராமருக்கு	उपहतानि	பொறுக்கி வைக்கப்பட்ட
स्वनवन्ति	கணரென்று ஒலிசெய்து	तानि च	அவைகளும்
	கொண்டு	दत्तानि	ஆதினமாக்கப்பட்டன.

तान्यङ्के दर्शनीयानि कृत्वा बहुविधं तव । तेन देवप्रकाशेन देवेन परिदेवितम् ॥ ४१ ॥

दर्शनीयानि	" மிகவும் கண்ணுக்கழ	देवप्रकाशेन	தேவதைபோலிருக்கிற
तानि	அவைகளை	तेन	அவரால்
अङ्के	மடியில்	बहुविधं	பலவாறாய்
कृत्वा	வைத்துக்கொண்டு	परिदेवितं	நினைத்து நினைத்து
तव देवेन	உமது காதலனை		வருத்தமுறப்பட்டது.

पश्यतस्तानि रुदतस्ताम्यतश्च पुनः पुनः । प्रादीपयन्दाशरथेस्तानि शोकहुताशनम् ॥

तानि	" அவைகளை	दाशरथेः	தாசரதியினது
पश्यतः	பார்த்து	शोकहुताशनं	சோகத்தீயை
पुनः पुनः	மேன்மேலும்	तानि	அவைகள்
रुदतः	அழுது	प्रादीपयन्	கொழுந்துவிட்டு
ताम्यतः च	வருத்தும்		எரியச்செய்தன.

शयितं च चिरं तेन दुःखात्तेन महात्मना । मयाऽपि विविधैर्वाक्यैः कृच्छ्रादुत्थापितः पुनः ॥

दुःखात्तेन	" துக்கத்தில் மூழ்கிய	विविधैः	பலவித
महात्मना च	மஹாத்மாவான	वाक्यैः	வார்த்தைகளால்
तेन	அவரால்	कृच्छ्रात्	வெகு வருத்தப்பட்டு
चिरं	வெகு நேரம்	मया अपि	என்னாலேயே
शयितं	கீழே படுத்திருக்கப்	पुनः	மீளவும்
	பட்டது;	उत्थापितः	எழுப்பப்பட்டார்.

तानि दृष्ट्वा महार्हाणि दर्शयित्वा मुहुर्मुहुः । राघवः सहसौमित्रिः सुग्रीवे संन्यवेदयत् ॥

सहसौमित्रिः	" ஸசத்மணரோடுகூடிய	सुग्रीवे	சுகீவருக்கு
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	मुहुः मुहुः	திருப்பித் திருப்பி
महार्हाणि	மிக மேன்மையுள்ள	दर्शयित्वा	காட்டி
तानि दृष्ट्वा	அவைகளைக் கண்டு	संन्यवेदयत्	சேர்ப்பித்துவிட்டார்.

स तवादर्शनादार्ये राघवः परितप्यते । महता ज्वलता नित्यमग्निनेवाग्निपर्वतः ॥ ४५ ॥

आर्ये	“ அம்மா !	ज्वलता	எரியும்
सः राघवः	அந்த ஸ்ரீராகவர்	महता अग्निना	பெரும் தீயினால்
तव	உமது	इव	எப்படியோ அப்படியே
अदर्शनात्	தர்சனமின்மையால்	नित्यं	எப்பொழுதும்
अग्निपर्वतः	தீமலை	परितप्यते	பரிதபிக்கிறார்.

त्वत्कृते तमनिद्रा च शोकश्चिन्ता च राघवम् । तापयन्ति महात्मानमग्न्यगारमिवाग्नेयः ॥

त्वत्कृते	“ உமது நிமித்தமாக	अग्न्यगारं इव	அக்னிறோறாத் தீரஹத்
अनिद्रा	துயிலின்மையும்,	महात्मानं	மஹாத்மாவான
शोकः च	சோகமும்,	तं राघवं	அந்த ஸ்ரீராகவரை
चिन्ता च	சிந்தையும்,	तापयन्ति	எரிக்கின்றன.
अग्नेयः	அக்னிகள்		

तवादर्शनशोकेन राघवः प्रविचाल्यते । महता भूमिकम्पेन महानिव शिलोच्चयः ॥ ४७ ॥

राघवः	“ ஸ்ரீராகவர்	इव	எப்படியோ அப்படியே
महान् शिलोच्चयः	ஓர் பெரிய பர்வதம்	तव	உம்மை
महता	கொடிய	अदर्शनशोकेन	காணாத சோகத்தால்
भूमिकम्पेन	பூகம்பத்தினால்	प्रविचाल्यते	சிதறுண்டிருக்கிறார்.

काननानि सुरम्याणि नदीः प्रस्रवणानि च । चरन्न रतिमाप्नोति त्वामपश्यन्नृपात्मजे ॥

नृपात्मजे	“ ராஜகுமாரீ !	चरन्	உலா வியும்
सुरम्याणि	அழகான	त्वां	உம்மை
काननानि	சோலைகளிலும்,	अपश्यन्	காணாதவராய்
नदीः	நதிகளிலும்,	रतिं	மனஸத் துஷ்டியை
प्रस्रवणानि च	மலைகள் அருள்களிலும்,	न आप्नोति	ஆடையா திருக்கிறார்.

स त्वां मनुजशार्दूलः क्षिप्रं प्राप्स्यति राघवः । समित्रवान्धवं हत्वा रावणं जनकात्मजे ॥

जनकात्मजे	“ ஜனகர் திருமகனே !	समित्रवान्धवं	மித்திரபந்துக்களுடனே
मनुजशार्दूलः	மானிடப்புலியான	इवा	வதைத்து [சேர்த்து
सः	அந்த	त्वां	உம்மை
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	क्षिप्रं प्राप्स्यति	சீக்கிரமே பெற்றுக்
रावणं	ராவணனை		கொள்ளப்போகிறார்.

सहितौ रामसुग्रीवावुभावकुस्तां तदा । समयं वालिनं हन्तुं तव चान्वेषणं तथा ॥ ५० ॥

रामसुग्रीवौ	“ஸ்ரீராமசுக்ரீவர்கள்	तथा	அப்படியே
उभौ	இருவர்களும்	तव	உமது
सहितौ	ஒன்றுகூடி	अन्वेषणं च	தேடிக்கண்டுபிடித்த லுக்கும்
तदा	அக்காலத்திலேயே		
वालिनं	வாலியை	समयं	உடன்படிக்கையை
हन्तुं	கொல்லுதற்கும்	अकुरुतां	செய்துள்ளோண்டார்கள்.

ततस्ताभ्यां कुमाराभ्यां वीराभ्यां स हरीश्वरः ।

किष्किन्धां समुपागम्य वाली युधि निपातितः ॥ ५१ ॥

ततः	“அதனால்	कुमाराभ्यां	ராஜகுமாரர்களால்
हरिश्चरः	வாரணாமன்னரான	किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையில்
सः वाली	அந்த வாலி	समुपागम्य	கிட்டச்செய்து
ताभ्यां	அவ்விரு	युधि	யுத்தத்திலே
वीराभ्यां	வீரர்களான	निपातितः	கொல்லப்பட்டான்.

ततो निहत्य तरसा रामो वालिनमाहवे । सर्वैर्हरिसङ्घानां सुग्रीवमकरोत् पतिम् ॥

रामः	“ஸ்ரீராமர்	सर्वैर्हरि-)	எல்லாக்கரடிவாரண
आहवे	யுத்தத்தில்	सङ्घानां)	சக்கங்களுக்கு
तरसा	வலிமையினால்	सुग्रीवं	சுக்ரீவரை
वालिनं निहत्य	வாலியைக் கொன்று	पतिं	இறைவனாக
ततः	அதன்மேல்	अकरोत्	ஆக்கினார்.

रामसुग्रीवयोरैक्यं देव्येवं समजायत । हनुमन्तं च मां विद्धि तयोर्दूतमिहागतम् ॥ ५२ ॥

देवि	“தேவீ ;	इह आगतं	இங்கு வந்திருக்கின்ற
रामसुग्रीवयोः	ஸ்ரீராமருக்கும் சுக்ரீவ	मां	என்னை
एक्यं	ஐகமத்யம் [ருக்கும்	तयोः	அவ்விருவர்களின்
एवं	இவ்வாறு	हनुमन्तं	ஹனுமனை (பெயரு
समजायत	உண்டாடிற்று ;	दूतं	தூதனாக [டைய]
च	அப்படி இருப்பதால்	विद्धि	ஒப்புக்கொள்ளும்.

स्वराज्यं प्राप्य सुग्रीवः समानीय हरीश्वरान् । त्वदर्थं प्रेषयामास दिशो दश महावलान् ॥

सुग्रीवः	“சுக்ரீவர்	समानीय	வரவழைத்து
स्वराज्यं	தமது ராஜ்யத்தை	दश	பத்து
प्राप्य	அடைந்து	दिशः	திக்குகளுக்கும்
महावलान्	மஹா பலிஷ்டர்களான	त्वर्थं	உமக்காக
हरीश्वरान्	கிடுச்சேஷ்டர்களை	प्रेषयामास	போக விடுத்திருக்கினார்.

आदिष्टा वानरेन्द्रेण हरयश्च महौजसः । अद्रिराजप्रतिकाशाः सर्वतः प्रस्थिता महीम् ॥

वानरेन्द्रेण	" வானரேந்திரனால்	மஹௌச:	வலுக்கொண்ட
आदिष्टा:	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டவர்	हरयः	வானர்கள்
	களாய்	महीं	பூமியில்
अद्रिराज- } प्रतीकाशाः }	இரிமவா த்கிரிக்கு ஒப்பான	सर्वतः च	நர்புறமும்
		प्रस्थिताः	புறப்பட்டார்கள்.

ततस्ते मार्गमाणा वै सुग्रीववचनातुराः । चरन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥

ततः	" அப்போதிலிருந்து	सुग्रीव- } वचनातुराः }	சுக்ரீவரின் ஆக்ஞையின் ஆஸக்தியுடையவர்க
वयं	நங்கள்	मार्गमाणाः	தேடிக்கொண்டு [ளாய்
अन्ये वै	இதரர்களான	वसुधां कृत्स्नां	புவி எக்கும்
ते	அந்த	चरन्ति च	திரிந்தவண்ணமா யிருக்கிறார்கள்.
वानराः	வானர்கள்		

अङ्गदो नाम लक्ष्मीवान् वालिसूनुर्महाबलः । प्रस्थितः कपिशार्दूलस्त्रिभागवलसंवृतः ॥

लक्ष्मीवान्	" லக்ஷ்மீவா னும்,	कपिशार्दूलः	கபிகளிலுத்தமன்
महाबलः	மஹா பலவா னும்,	त्रिभागवल- } संवृतः }	மூன்றில் ஒரு பங்கு சேனைகள் புடைசூழ
वालिसूनुः	வாலியின் சூமாரனுமான	प्रस्थितः	புறப்பட்டிருக்கிறான்.
अङ्गदः नाम	அங்கதனென்னும்		

तेषां नो विप्रणष्टानां विन्ध्ये पर्वतसत्तमे । भृशं शोकपरीतानामहोरात्रगणा गताः ॥ ५८ ॥

विन्ध्ये	" விந்திய	शोकपरीतानां	ஏக்கக்கொண்டு வருந்
पर्वतसत्तमे	மலைபர சில்	तेषां नः	அந்த எங்களுக்கு [திய
विप्रणष्टानां	காரியம் கைகடராத வர்களாய்	अहोरात्रगणाः	பகல், இரவு இவைக ளின் பல
भृशं	அதிக	गताः	கழிந்து சென்றன.

ते वयं कार्यनैराश्यात् कालस्यातिक्रमेण च । भयाच्च कपिराजस्य प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥

ते वयं	" அந்த நங்கள்	कपिराजस्य	கபிமன்னருடைய
कार्यनैराश्यात्	காரியம் கைகடராதென்ற நிராசையாலும்	भयात् च	பயத்தாலும்
कालस्य	குறிப்பிட்ட தவணைக்கு	प्राणान्	உயிரை
अतिक्रमेण च	மீறினமையாலும்,	त्यक्तुं	நீக்க
		व्यवस्थिताः	நீர்மானித்தோம்.

विचित्य वनदुर्गाणि गिरिप्रस्रवणानि च । अनासाद्य पदं देव्याः प्राणांस्त्यक्तुं व्यवस्थिताः ॥

वनदुर्गाणि	" வனக்களிலும், தூக்கக்களிலும்,	देव्याः	தேவியின்
गिरि- } प्रस्रवणानि च }	மலைகளிலும், அருளிகளிலும்,	पदं	இருக்குமிடத்தை
विचित्य	தேடித்தேடி.	अनासाद्य	கண்டுபிடியாமல்
		प्राणान् त्यक्तुं	உயிரை ஒழிக்க
		व्यवस्थिताः	தயாரானோம்.

जटायुषो वधं श्रुत्वा दुःखितः सोऽह्णात्मजः । त्वां शशंस वरारोहे वसन्तीं रावणालये ॥

वरारोहे	"சந்தரி!	दुःखितः	சோகமுற்றார்;
सः	அந்த	त्वां	உம்மை
अह्णात्मजः	அருணரின் புதல்வன்	रावणालये	ராவணனது வீட்டிலே
जटायुषः वधं	ஜடாயுவின் வதத்தை	वसन्तीं	வலிக்கின்றவளாக
श्रुत्वा	கேட்டு	शशंस	தேரிவித்தார்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा संपातेः प्रीतिवर्धनम् । अद्भुदप्रमुखाः सर्वे ततः संप्रस्थिता वयम् ॥

तस्य	"அந்த	अद्भुदप्रमुखाः	அக்கதனை முன்னிட்ட
संपातेः	ஸம்பாதியின்	वयं	நாங்கள்
प्रीतिवर्धनं	ஸந்தோஷத்தைப்	सर्वे श्रुत्वा	எல்லோரும் கேட்டு
	பெருக்குயின்ற	ततः	அக்கிருந்து
तत् वचनं	அம்மொழியை	संप्रस्थिताः	புறப்பட்டோம்.

विन्ध्यादुत्याय संप्राप्ताः सागरस्यान्तमुत्तरम् । त्वदर्शनकृतोत्साहा हृष्टास्तुष्टाः पुवङ्गमाः ॥

पुवङ्गमाः	"வானர்கள்	हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடையவர்
त्वदर्शन- } कृतोत्साहा: }	உம்மைக்காணப் போகி றோம் என்பதினுள்ளா ஹக்கொண்டவர்களாய்	विन्ध्याद् उत्याय	விந்தியமலையினின்று கிளம்பி
तुष्टाः	வேறெதையும் நினையா தவர்களாய்	सागरस्य उत्तरं भवं संप्राप्ताः	கடலின் வடகரைக்கு வந்துசேர்ந்தார்கள்.

अद्भुदप्रमुखाः सर्वे वेलोपान्तमुपस्थिताः । चिन्तां जग्मुः पुनर्भीतास्त्वदर्शनसमुत्सुकाः ॥

अद्भुदप्रमुखाः	"அக்கதனை முன்னிட்ட	उपस्थिताः	எதிரில்பார்த்தவர்களாய்
सर्वे	எல்லோரும்	भीताः	(கஷ்டத்தால்) திகி லடைந்தவர்களாய்
त्वदर्शन- } समुत्सुकाः }	உம்மைக்காண மிக்க ஆ வக்கொண்டவர்களாய்	पुनः	இன்றொரு தரம்
वेलोपान्तं	கடற்கரையை	चिन्तां	பெருங்கவலையை
		जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

अथाहं हरिसैन्यस्य सागरं प्रेक्ष्य सीदतः । व्यवभूय भयं तीव्रं योजनानां शतं पुतः ॥

अथ	"அப்பொழுது	हरिसैन्यस्य	வானர சைன்யத்தின்
अहं	நான்	भयं	ஏக்கத்தை
सागरं	கடலை	व्यवभूय	ஒழித்து
प्रेक्ष्य	கண்டு	योजनानां	யோஜனைகளின்
तीव्रं	அதிகமாய்	शतं	நூற்ற
सीदतः	விசைப்படுகிற	पुतः	தாண்டி வந்தேன்.

लङ्का चापि मया रात्रौ प्रविष्टा राक्षसाकुला । रावणश्च मया दृष्टस्त्वं च शोकनिपीडिता ॥

रात्रौ च	"ஒரிராநிலையே	रावणः च	ராவணனும்
मया	என்னால்	दृष्टः	பார்க்கப்பட்டான் ;
राक्षसाकुला	ராக்காஸர்களடர்ந்த	शोकनिपीडिता	சோகத்தில் மூழ்கிய
लङ्का	இலங்கை	त्वं च	நீங்களும்
प्रविष्टा	சுந்தரிக்கப்பட்டது ;	अपि	சொல்லவேண்டுமோ ?
मया	என்னால்		

एतत्ते सर्वमाख्यातं यथावृत्तमनिन्दिते । अभिभाषस्व मां देवि दूतो दाशरथेरहम् ॥७३॥

अनिन्दिते	"தோஷாற்றிதையே ;	अहं	நான்
एतत् सर्वं	இது எல்லாம்	दाशरथेः	தாசரதியின்
यथावृत्तं	நடந்தபடியே	दूतः	தூதன் ;
ते	உமக்கு	देवि	தாயே !
आख्यातं	விண்ணப்பம் செய்யப் பட்டது ;	मां	என்னை
		अभिभाषस्व	அப்படி அங்கீகரியும்.

तं मां रामकृतोद्योगं त्वन्निमित्तमिहागतम् । सुग्रीवसचिवं देवि बुध्यस्व पवनात्मजम् ॥

देवि	"அம்மா !	तं	அந்த
पवनात्मजं	வாயுருமாரனும்	मां	என்னை
सुग्रीवसचिवं	சுகிரீவனது மந்திரியும்	त्वन्निमित्तं	உமது கிமித்தமாய்
रामकृतोद्योगं	ஸ்ரீராமனால் செய்யப் பட்ட உதவாகத்தை	इह आगतं	இங்கு வந்தவனாக
	புடையவனுமான	बुध्यस्व	அறிவிராக.

कुशली तव काकुत्स्थः सर्वशस्त्रभृतां वरः । गुरोराराधने युक्तो लक्ष्मणः शुभलक्षणः ॥

सर्वशस्त्रभृतां	"வில்லாளிகளனை வரினும்	गुरोः	மூத்தவருக்கு
वरः	முதன்மை பெற்ற	आराधने	பணிகெய்வதில்
तव	உமது	युक्तः	ஆஸக்தியுள்ளவரும்
काकुत्स्थः	காகுஸ்தர்	शुभलक्षणः	நல்ல லக்ஷணங்கள்
कुशली	சேஷமமுள்ளவரா யிருக்கிறார் ;	लक्ष्मणः	வாய்க்தவருமான சேஷமணருமப்படியே.

तस्य वीर्यवतो देवि भर्तुस्तव हिते रतः । अहमेकस्तु संपाप्तः सुग्रीववचनादिह ॥ ७६ ॥

देवि	"பெருளட்டி !	रतः	ஆஸக்தியுடைய
तव	உமது	अहं	நான்
भर्तुः	பர்த்தாவான	एकः तु	ஒண்டியாய்,
तस्य	அந்த	सुग्रीववचनात्	சுகிரீவனது கட்டளைப்
वीर्यवतः	வீர்யவானுடைய	इह	இங்கு
हिते	நலிதத்தில்	संपाप्तः	வந்து சேர்ந்தேன். [படி

मयेयमसहायेन चरता कामरूपिणा । दक्षिणा दिगनुकान्ता त्वन्मार्गविचयैषिणा ॥७७॥

காமரூபிணா } "காமரூபியாய்,
 த்வன்மார்- } உமது மார்க்கத்தைக்
 விசயைபிணா } காண வேண்டியவனாய்,
 அசஹாயேன } தனியாய்

चरता } தேடித் திரியும்
 मया } என்னால்
 इयं दक्षिणा दिक् } இந்தத் தென் திக்கு
 अनुकान्ता } பற்றப்பட்டது.

दिष्ट्याऽहं हरिसैन्यानां त्वन्नाशमनुशोचताम् । अपनेष्यामि सन्तापं तवाभिगमशंसनात् ॥

அஹ் } "நான்
 த்வந்நாசம் } உம்மைக் காணாததைப்
 பற்றி
 அநுசொசுதாம் } எண்ணி எண்ணித் துயர
 முறுகின்ற

सन्तापं } ஸந்தாபத்தை
 दिष्ट्या } பாக்கியவசத்தால்
 तव } உமது
 अभिगमशंसनात् } தர்சனம் பெற்றதைச்
 சொல்வதினால்
 अपनेष्यामि } ஒழிக்கப் போகிறேன்.

हरिसैन्यानां } वा नरा शैनेयिन्

दिष्ट्या हि मम न वयर्थं देवि सागरलङ्घनम् । प्राप्स्याम्यहमिदं दिष्ट्या त्वदर्शनकृतं यशः ॥

देवि } "மாதே!
 सागरलङ्घनं } கடலைக் கடந்தது
 न वयर्थं } வயர் த்தமாய்ப் போகா
 திருப்பது
 मम दिष्ट्या } எனது பாக்கியமே!

अहं } நான்
 दिष्ट्या हि } பாக்கிய வசத்தாலேயே
 त्वदर्शनकृतं } உம்மைக் கண்டதினால்
 इदं यशः } இந்த யசஸ்ஸை [வரும்
 प्राप्स्यामि } அடையப்போகிறேன்.

राघवश्च महावीर्यः क्षिप्रं त्वामभिपत्स्यते । समित्रवान्धवं हत्वा रावणं राक्षसाधिपम् ॥

महावीर्यः } "மஹா வீரராகிய
 राघवः } ஸ்ரீராகவர்,
 राक्षसाधिपं } ராக்ஷஸாதிபான
 रावणं } ராவணனை
 समित्रवान्धवं } உற்றார் உறவினர்க
 ளோடு சேர்ந்து

हत्वा } கொன்று,
 त्वां } உம்மை
 क्षिप्रं च } இதோ
 अभिपत्स्यते } மீட்டுக்கொள்ளப் போகி
 றார்.

माल्यवान्नाम वैदेहि गिरीणामुत्तमो गिरिः । ततोऽभ्यगच्छद्रोकर्णं पर्वतं केसरी हरिः ॥

वैदेहि } "வைதேஹி!
 गिरीणां } மலைகளுக்குள்
 उत्तमः गिरिः } சிறந்த மலை
 माल्यवान् नाम } மால்யவான் என்பது;
 ततः } அதிலிருந்து

केसरी } கேஸரீ என்னும்
 हरिः } ஓர் வானரர்
 गोकर्णं } கோகர்ணம் என்ற
 पर्वतं } மலைக்கு
 अभ्यगच्छत् } சென்றார்.

स च देवर्षिभिर्दिष्टः पिता मम महाकपिः । तीर्थे नदीपतेः पुण्ये शंभसादनमुद्गरन् ॥

च } "இது இப்படி இருக்க,
 नदीपतेः } வருணபகவானின்
 पुण्ये तीर्थे } புனித சேஷத்திரத்தில்
 देवर्षिभिः } தேவரிஷிகளால்
 दिष्टः } சூக்ஞாபிக்கப்பட்டவ
 ராய்,

शंभसादनं } சம்பஸா தனனென்னு
 மகரணை
 उद्गरन् } ஸம்ஹாரம் செய்த
 सः } அந்த
 महाकपिः } பெருவானரர்
 मम पिता } எனது தந்தை.

तस्याहं हरिणः क्षेत्रे जातो वातेन मैथिलि । हनुमानिति विख्यातो लोके स्वेनैव कर्मणा ॥

मैथिलि	“ மைதிலி !	स्वेन	என்
तस्य हरिणः	அந்த வானாரின்	कर्मणा एव	செயலைக்கொண்டே
क्षेत्रे	மனை விரிவிடத்தில்	लोके	உலகில்
अहं	நான்	हनुमान्	ஹனுமான்
वातेन	வாயுதேவனால்	इति	என்னும்
जातः	உண்டாக்கப்பட்டேன் ;	विख्यातः	பெயருடையவன்.

विश्वासार्थन्तु वैदेहि भर्तुरुक्ता मया गुणाः । अचिराद्राघवो देवि त्वामितो नयिताऽनघे ॥

अनघे	“ புண்பவதியே !	गुणाः	குணங்கள்
देवि	தேவீ !	उक्ताः	எடுத்துரைக்கப்பட்டன
वैदेहि	வைதேவீ !	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
मया	என்னால்	त्वां	உம்மை
तु	இது விஷயத்தில்	अचिरात्	கிரைகிலேயே
विश्वासार्थं	நம்பிக்கை உண்டாவதன் பொருட்டு	इतः	இங்கிருந்து
भर्तुः	நாயகரின்	नयिता	கொண்டு செல்லப் போகிறார் ”.

एवं विश्वासिता सीता हेतुभिः शोककशिता । उपपन्नैरभिज्ञानैर्दृतं तमवगच्छति ॥ ८५ ॥

शोककशिता	சோகத்தால் மெலிவுற்ற	अभिज्ञानैः	அடையாளங்களாலும்
सीता	ஸீதை	विश्वासिता	நம்பிக்கை உண்டாகப்
एवं	இப்படிப்பட்ட	तं	அவரை [பட்டவளாய்
हेतुभिः	ஏற்ற காரணங்களாலும்	दृतं	தூகரென
उपपन्नैः	உதிதமான	अवगच्छति	உறுதிகொள்கிறார்.

अतुलं च गता हर्षं प्रहर्षेण च जानकी । नेत्राभ्यां वक्रपक्ष्मभ्यां मुमोचानन्दजं जलम् ॥

जानकी	ஜானகி	वक्रपक्ष्मभ्यां	வளைந்த இமை சூழ்த்த
अतुलं	ஒப்பில்லாத	नेत्राभ्यां च	கண்களிலிருத்தும்
हर्षं च	ஆனந்தத்தையும்	आनन्दजं जलं	ஆனந்தபால்த் தை
गता	அடைந்தவளாய்	मुमोच	பெருகவிட்டாள்.
प्रहर्षेण	மிருந்தசந்தேகவித்தினால்		

चारु तद्वदनं तस्यास्ताम्रशुक्रायतेक्षणम् । अशोभत विशालाक्ष्या राहुमुक्त इवोडुराट् ॥

तस्याः	அந்த	तत् वदनं	ஒப்பற்ற திருமுகம்
विशालाक्ष्याः	விசாலாக்ஷியின்	राहुमुक्तः	ராகுவின் னின்ற விடு
ताम्रशुक्रा- यतेक्षणं } चारु	சிவந்து வெளுத்த நீண்ட டகண்களையுடைய அழகிய	उडुराट्	சந்திரன் [பெற்ற
		इव	போல்
		अशोभत	எளக்கிற்று.

हनुमन्तं कपिं व्यक्तं मन्यते नान्यथेति सा । अयोवाच हनुमांस्तामुत्तरं प्रियदर्शनाम् ॥

सा	அவள்	हनुमान्	ஹனுமார்
कपिं	வானரை	प्रियदर्शनां	குளிர்ந்து கடாசுறிக்கி
हनुमन्तं इति	ஹனுமார் என்றே	तां	அவளைப் பார்த்து [ன்ற
व्यक्तं	ஸந்தேஹ மின்றி	अथ	இந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்
मन्यते	கிடனாற்றான் ;	उत्तरं	சொல்லவேண்டியதை
अन्यथा न	வேறாய் நினைக்க		மேலும்
	இடமுமில்லை ;	उवाच	மொழிந்தார்.

एतत्ते सर्वमाख्यातं समाश्वसिहि मैथिलि । किं करोमि कथं वा ते रोचते प्रतियाम्यहम् ॥

मैथिलि	“ மைதிலி !	प्रतियामि	மீண்டும் விடைகொள்ளு
ते	உமக்கு		கின்றேன்.
एतत् सर्वं	இது முற்றிலும்	वा	அல்லது
आख्यातं	உள்ளபடி தெரிவிச்செய்	किं	என்ன
	யப்பட்டது ;	करोमि	செய்யவேண்டும் ?
समाश्वसिहि	மனோதைரியம்	ते	உமக்கு
	கொள்ளும் ;	कथं	எப்படி
अहं	நானும்	रोचते	திருவுள்ளமிருக்கிறது ?

हतेऽसुरे संयति शंभसादने कपिपवीरेण महर्षिचोदनात् ।

ततोऽस्मि वायुप्रभवो हि मैथिलि प्रभावतस्तत्प्रतिमश्च वानरः ॥ ९० ॥

मैथिलि	“ மைதிலி !	ततः	அதனால்
महर्षिचोदनात्	மஹர்ஷிகளின்	वानरः हि	வானரருபமாயே
	நியமனத்தால்	वायुप्रभवः	வாயுவுக்குப்
कपिप्रवरिण	வானர வீரனால்		பிறந்தவனும்
शंभसादने	சம்பஸாதனென்ற	प्रभावतः	ப்ரபாவத்தால்
असुरे	அசுரன்	तप्रतिमः च	அவரை ஒத்தவனு
संयति	பேரிலே		மாகவே
हते	ஸம்ஹரிக்கப்படவே	अस्मि	ஆகிறேன்”.

इत्यापें श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चत्रिंशः सर्गः ॥ ३५ ॥

आदितः श्लोकाः 13358

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1568

पदविंशः सर्गः— முப்பத்தாறாவது ஸர்க்கம் || 36 ||

अङ्गुलीयकप्रदानम्—கணையாழி கொடுத்தல்.

भूय एव महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः । अब्रवीत् प्रथितं वाक्यं सीताप्रत्ययकारणात् ॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரும்	सीताप्रत्यय- कारणात् } प्रथितं एव वाक्यं अब्रवीत्	வீதைக்கு நம்பிக்கை விளைவிப்பதற்காக மரியாதையைக் காட்டு வாக்கியத்தை [கிற விண்ணப்பம் செய்தார் :-
महातेजाः	மஹாதேஜஸ்சியுமான		
हनुमान्	ஹனுமார்		
भूयः	இன்னும் அதிகமாய்		

वानरोऽहं महाभागे दूतो रामस्य धीमतः । रामनामाङ्कितश्चेदं पश्य देव्यङ्गुलीयकम् ॥
प्रत्ययार्थं तवानीतं तेन दत्तं महात्मना । समाश्वसिहि भद्रं ते क्षीणदुःखफला ह्यसि ॥

देवि	“ அம்ம!	वानीतं	(என்றால்) கொண்டு வரப்பட்ட
महाभागे	புண்ணியவதி!	रामनामाङ्कितं	ஸ்ரீராமருடைய பெயர் எழுதப்பெற்ற
अहं	நான்	इदं	இந்த
धीमतः	தீமனான	अङ्गुलीयकं च	கணையாழியையும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	पश्य	கடாகுறித்தருளும்;
दूतः	தூதனான	ते	உமக்கு
वानरः	வானரன்.	भद्रं	சேஷம்(உந்துவிட்டது).
हि	ஆகையால்	क्षीणदुःखफला	துக்கத்தின் ஒழிந்த முடிவுகண்டவராய்
तव	உமக்கு	असि	ஆகிறீர்.
प्रत्ययार्थं	ஸந்தேஹமற்ற நிச்சயம் உண்டாவதன்பொருட்டு	समाश्वसिहि	மனோதையம் கொள்ளும் ”.
तेन	அந்த		
महात्मना	மஹாத்மாவால்		
दत्तं	கொடுக்கப்பட்டு		

इत्युक्त्वा प्रददौ तच्च सीतायै वानरोत्तमः ॥ ४ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமர்	उक्त्वा	சொல்லி
इति	இவ்வீதம்	तच्च	அதை
तु	இவ் விஷயத்தில்	सीतायै	வீதைக்கு
		प्रददौ	ஸமர்ப்பித்தார்.

गृहीत्वा प्रेक्षमाणा सा भर्तुः करविभूषणम् । भर्तारपिव संपाप्ता जानकी मुदिताऽभवत् ॥

सा	அந்த	प्रेक्षमाणा	கண்களால் உற்றுப்
जानकी	ஜானகியானவள்	भर्तारं	பார்த்தவை [பார்த்து,
भर्तुः	காதலனது	संपाप्ता एव	நேரிடில் கண்டவளாகவே
करविभूषणं	கணையாழியை	मुदिता	ஸந்தோஷம் கொண்ட
गृहीत्वा	கையில் வாங்கி	अभवत्	விரகங்கினால். [வளாய்

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तृसन्देशहर्षिता । परितुष्टा प्रियं कृत्वा पशशंस महाकपिम् ॥

ततः	அப்பொழுது	परितुष्टा	மனஸந்தவடி கொண்ட
सा बाला	அந்த பெண்மணி,		வளராய்,
ह्रीमती	சிறிது ஸ்ரீஜை கொண்ட	महाकपि	மஹாகபியை
	வளராய்	प्रियं	பேருதவி புரிந்தவராய்
भर्तृसन्देश- हर्षिता	பர்த்தாவினது விருத் தரந்தம் தெரிந்ததினால் ஸந்தோஷம் அடைந்தவ ளராய்,	कृत्वा	எண்ணி
		पशशंस	வாயாரப் புகழ்ந்தாள்.

विक्रान्तस्त्वं समर्थस्त्वं प्राज्ञस्त्वं वानरोत्तम । येनेदं राक्षसपदं त्वयैकेन प्रधर्षितम् ॥ ७ ॥

वानरोत्तम	“வானரோத்தம!	येन	ஆகவேயன்றே
त्वं	நீர்	त्वया	உம்
विक्रान्तः	விக்ரமசாலி;	एकेन	ஒருவரால்
त्वं	நீர்	इदं	இந்த
समर्थः	ஸமர்த்தர்;	राक्षसपदं	அரக்கர்களின் அந் தஸ்து
त्वं	நீர்	प्रधर्षितं	அற்பமாக்கப்பட்டது.
प्राज्ञः	பிராக்ஞர்;		

शतयोजनविस्तीर्णः सागरो मकरालयः । विक्रमश्लाघनीयेन क्रमता गोष्पदीकृतः ॥८॥

मकरालयः	“பெரிய மதஸ்யங்களுக்கு இருப்பிடமான,	विक्रम- श्लाघनीयेन क्रमता	விக்ரமவானென்று பெரு மைபெறத்தக்கவராய் ஒரே தாண்டலாய்த் தாண்டின உம்மால்
शतयोजन- विस्तीर्णः	நூறு யோஜனை விஸ்தார முடைய	गोष्पदीकृतः	மட்டுக்குளம்படியாக கப்பட்டது.
सागरः	ஸமுத்திரம்		

न हि त्वां प्राकृतं मन्ये वानरं वानरर्षभ । यस्य ते नास्ति सन्त्रासो रावणाच्चापि संभ्रमः ॥

वानरर्षभ	“வானரோத்தம!	यस्य ते	அந்த உமக்கு
त्वां	உம்மை	रावणात्	ராவணனிடத்தினின்
प्राकृतं	ஸாதாரணமான	सन्त्रासः	அச்சம் [றும்
वानरं	வானரமாய்	न अस्ति	இல்லை;
न मन्ये	நான் நினைக்கவில்லை;	संभ्रमः अपि	மனக்கவலை கூட
हि	எனெனில்	न	இல்லை

अर्हसे च कपिश्रेष्ठ मया समभिभाषितुम् । यद्यसि प्रेषितस्तेन रामेण विदितात्मना ॥

कपिश्रेष्ठ	“வானரோத்தம!	असि	இருக்கிறீர்;
विदितात्मना	நினைவறியும்	यदि	ஆகையால்
तेन	அந்த	मया	என்னுடன்
रामेण	ஸ்ரீராமரால்	समभिभाषितुं	ஸம்பாஷிக்க
प्रेषितः	ஏவப்பெற்றவராய்	अर्हसे च	உரியவரே ஆகிறீர்.

प्रेषयिष्यति दुर्धर्षो रामो न ह्यपरीक्षितम् । पराक्रमविज्ञाय मत्सकाशं विशेषतः ॥ ११ ॥

दुर्धर्षः	“ இன்னான் இவ்வளவு என்று காணவில்ல	अपरीक्षितं	சேர தித்துக் கண்டறி யப்படாதவனை,
रामः	ஸ்ரீராமர்	विशेषतः	அதிலும்
पराक्रमं	பார்க்கிரமத்தை	मत्सकाशं	என்னிடத்திற்கு,
अविज्ञाय	ஆராய்ந்தறியாது	न प्रेषयिष्यति हि	அனுப்பமாட்டாரன்றோ!

दिष्ट्या स कुशली रामो धर्मात्मा सत्यवत्सलः । लक्ष्मणश्च महातेजाः सुमित्रानन्दवर्धनः ॥

धर्मात्मा	“ தர்மரத்மரவும்	सुमित्रानन्द-	) ஸுமித்திரையின் ஸக் வர்தன:) தேரவர்த்தகரும்
सत्यवत्सलः	ஸத்யவத்ஸலருமான	महातेजाः	
सः	அந்த	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
रामः	ஸ்ரீராமர்	च	அப்படியே (சேஷமமா சிருக்கிறார்.)
दिष्ट्या	நல்ல வேளையாய்		
कुशली	சேஷமத்துடனிருக்கிறார்.		

कुशली यदि काकुत्स्थः किन्तु सागरमेखलाम् । महीं दहति कोपेन युगान्ताग्निरिवोत्थितः ॥

काकुत्स्थः	“ கா குத்ஸ்தர்	युगान्ताग्निः	காலாக்கினி
कुशली	சேஷமமே;	उत्थितः इव	கிளர்ந்ததுபோல
यदि	அப்படியானால்,	कोपेन	கோபத்தால்
सागरमेखलां	கடல் சூழ்ந்த	दहति किं नु	எரிக்கப்போகிறாரோ என்னவோ?
महीं	பூவுலகை		

अथवा शक्तिमन्तौ तौ सुराणामपि निग्रहे । ममैव तु न दुःखानामस्ति मन्ये विपर्ययः ॥

सुराणां अपि	“ தேவர்களுக்குக்கூட	मम	எனது
निग्रहे	சிறைக்கு புரிவதில்	दुःखानां	துக்கங்களுக்கு
तौ तु	அவ்விருவர்களும்	विपर्ययः	ஒழியுந்தன்மை
शक्तिमन्तौ एव	வல்லவர்களே.	न अस्ति	இல்லை (என்று)
अथवा	ஆளுவோ	मन्ये	கிணக்கிறேன்.

कच्चिन्न व्यथते रामः कच्चिन्न परितप्यते । उत्तराणि च कार्याणि कुरुते पुरुषोत्तमः ॥

पुरुषोत्तमः	“ புருஷோத்தமரான	उत्तराणि	மேல் நடக்கவேண்டிய
रामः	ஸ்ரீராமர்	कार्याणि	கார්යக்களை
न व्यथते	மனங்கலங்கா திருக்கிறார் என்று	कुरुते च	கவனித்து வருகின்றார் என்றும்
कच्चिन्न	நான் திணக்கிறேன்.	कच्चिन्न	நான் திணக்கிறேன்.
न परितप्यते	பரிதபியாதிருக்கிறார் என்றும்		

कच्चिन्न दीनः संभ्रान्तः कार्येषु च न मुञ्चति । कच्चित् पुरुषकार्याणि कुरुते नृपतेः सुतः ॥

नृपतेः सुतः	"राज्याखीन् कुमार्	न मुञ्चति	தமொருதிருக்கிருர்
न दीनः	தைரியத்தை விடாம		என்றும்
	லிருக்கிறார் என்று	पुरुषकार्याणि	புருஷப்பிரயத்தினங்களை
कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;	कुरुते च	செய்துகொண்டிருக்கி
कार्येषु	காரியங்களில்		றார் என்றும்
संभ्रान्तः	கலவரமடைந்தவராய்	कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

द्विविधं त्रिविधोपायमुपायमपि सेवते । विजिगीषुः सुहृत् कच्चिन्मितेषु च परन्तपः ॥१७॥

परन्तपः	"போர்வீரர்	विजिगीषुः	சத்துருக்களை ஜயிக்க
मितेषु	மித்திரர்களிடத்தில்		ஜூசையுடையவராய்
सुहृत्	அன்பராய்	द्विविधोपायं च	(தரணம், பேதம், தண்
द्विविधं	(ஸரமம் தரணம் என்		டம் என்ற) மூலித
	றுர்) இருவகை	सेवते	உபாயத்தையும்
उपायं भवि	உபாயத்தையும்	कच्चित्	உபயோகிக்கிறார் என்று
			நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिन्मित्राणि लभते मित्रैश्चाप्यभिगम्यते । कच्चित् कल्याणमित्रश्च मित्रैश्चापि पुरस्कृतः॥

कल्याणमित्रः	"பெயர் பெற்ற நண்பர்	कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;
मित्रैः	மித்திரர்களால்	मित्रैः च	மித்திரர்களாலும்
अभिगम्यते च	வந்து காணப்படுகிறார்	पुरस्कृतः भवि	நன்கு மதிக்கப்படுகிறார்
मित्राणि	மித்திரர்களை [என்றும்		என்றும்
लभते च	உபசரிக்கிறார் என்றும்	कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिदाशास्ति देवानां प्रसादं पार्थिवात्मजः । कच्चित् पुरुषकारश्च दैवश्च प्रतिपद्यते ॥

पार्थिवात्मजः	"சக்ரவர்த்தி திருமகளுர்	पुरुषकारं च	புருஷப்பிரயத்தினக்
देवानां	தேவர்களுடைய		தையும்
प्रसादं	அனுக்கிரஹத்தை	दैवं च	தெய்வஸம்மதமாகவே
आशास्ति	பிரார்த்தித்து வருகிறார்	प्रतिपद्यते	மேற்கொண்டிருக்கிறார்
	என்று		என்று
कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.	कच्चित्	நான் நம்புகிறேன்.

कच्चिन्न विगतस्नेहो विवासान्मयि राघवः । कच्चिन्मां व्यसनादस्मान्मोक्षयिष्यति वानर ॥

राघवः	"சூராகவர்	वानर	வானரரே !
मयि	என்னிடத்தில்	अस्मात्	இந்த
विवासात्	தூரத்தில் வாசம்	व्यसनात्	இக்கட்டினின்றும்
	செய்வதால்	मां	என்னை
विगतस्नेहः न	அன்பு குன்றாமலிருக்க	मोक्षयिष्यति	விடுவிக்க முயற்சி
	கின்றாரென்று		செய்கிறார் என்று
कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன் ;	कच्चित्	நான் நினைக்கிறேன்.

सुखानामुचितो नित्यमसुखानामनौचितः । दुःखमुत्तरमासाद्य कचिद्रामो न सीदति ॥

नित्यं "எப்பொழுதும்
सुखानां ஸுகங்களுக்கு
उचितः ஏற்றவரும்
असुखानां துன்பங்களுக்கு
अनौचितः ஏவாதவருமான

रामः ஸ்ரீராமர்
उत्तरं दुःखं பெரிய துக்கத்தை
आसाद्य அடைந்து
न सीदति நலியா திருக்கிறாரென்று
कचिद् நான் நம்புகிறேன்.

कौसल्यायास्तथा कचिद् सुमित्रायास्तथैव च । अभीक्ष्णं श्रूयते कचिद् कुशलं भरतस्य च ॥

कौसल्यायाः } "கௌஸல்யாதேவியி
तथा } னுடையவும்
सुमित्रायाः च षுமித் திராதேவியி
னுடையவும்

कुशलं சேஷமமானது
अभीक्षणं அடிக்கடி

श्रूयते கேட்கப்படுகிறதென்று
कचिद् நான் நம்புகிறேன் ;
तथा एव அவ்வண்ணமாகவே
भरतस्य च பரதனுடைய குசலமும்
कचिद् கேட்கப்படுகிறதென்று
நான் நினைக்கிறேன்.

मन्त्रिमित्तेन मानार्हः कचिच्छोकेन राघवः । कचिन्नान्यमना रामः कचिन्मां तारयिष्यति ॥

राघवः "ஸ்ரீராகவர்
मन्त्रिमित्तेन என் பொருட்டான
शोकेन சோகத்தால்
मानार्हः வேண்டிய ரோஷக்
கொண்டவராயிருக்
கிறாரென்று
कचिद् நான் நினைக்கிறேன் ;

अन्यमनाः न மனந்தளரா திருக்கிற
रामः ஸ்ரீராமர்
मां तारयिष्यति என்னை அபாயத்தினிள்
று விடுவிப்பாரென்று
कचिद् நான் நினைக்கிறேன்.

कचिदक्षौहिणीं भीमां भरतो भ्रातृवत्सलः । ध्वजिनीं मन्त्रिभिर्गुप्तं प्रेषयिष्यति मन्कृते ॥

भ्रातृवत्सलः "பரதரவீனிடத்தில்
அற்புதமான பற்றுள்
ளவரான

भरतः பரதர்
मन्त्रिभिः மந்திரிகளால்
गुप्तं பாதுகாக்கப்பட்ட
भीमां மஹத்தான

अक्षौहिणीं { 21,870 சசங்கள்,
21,870 யானைகள்,
65,610 குதிரைகள்,
109,350 காஸட்கள்
இவைகள் கொண்ட
ध्वजिनीं னைன்யத்தை
मन्कृते எனக்காக
प्रेषयिष्यति அனுப்பித்தருவாரென்று
कचिद् நான் நினைக்கிறேன்.

वानराधिपतिः श्रीमान् सुग्रीवः कचिदेष्यति । मत्कृते हरिभिर्वीरैर्वृतो दन्तनखायुधैः ॥

श्रीमान् "ஸ்ரீமானான
वानराधिपतिः வானரர் கோமானான
सुग्रीवः சுகிரீவர்
दन्तनखायुधैः " பற்களையும், நகங்களையும்
ஆயுதங்களாகக்கொண்ட

हरिभिः वीरैः வானரவீரர்களால்
वृतः சூழப்பட்டவராய்
मत्कृते எனக்காக
प्रेषयति வருவாரென்று
कचिद् நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिच्च लक्ष्मणः शूरः सुमित्रानन्दवर्धनः । अस्रविच्छरजालेन राक्षसान् विधमिष्यति ॥

சுமித்ரானந்தவர்தன: "ஸுமித்ரைக்குகூனந்த
 शूरः சூரரும் [வர்த்தகரும்,
 अस्त्रवित् அஸ்திரங்களை அறிந்த
 வருமான

शरजालेन சரத்தொகுதியால்
 राक्षसान् அரக்கர்களை
 विधमिष्यति பறந்தோடச் செய்வா
 ரென்று

लक्ष्मणः च लीलकूटमण्डलम्

कच्चिन् நான் நம்புகிறேன்.

रौद्रेण कच्चिदस्त्रेण रामेण निहतं रणे । द्रक्ष्याम्यल्पेन कालेन रावणं समुहृज्जनम् ॥२७॥

ராமே "சூராமரால்
 रावणं ராவணனை
 समुहृज्जनं உற்றுப் பெற்றாரோடு
 கூடினவனாய்
 रणे புத்தத்தில்
 रौद्रेण ரௌத்ரமராய்

उरुलता ஜுவலிக்கிற
 अस्त्रेण அஸ்திரத்தால்
 निहतं கொல்லப்பட்டவனாக
 अल्पेन कालेन ஸ்வல்பகாலத்தில்
 द्रक्ष्यामि காண்பேனென்று
 कच्चिन् நான் நினைக்கிறேன்.

कच्चिच्च तद्धेमसमानवर्णं तस्याननं पद्मसमानगन्धि ।

मया विना शुष्यति शोकदीनं जलक्षये पद्ममिवातपेन ॥ २८ ॥

हेमसमानवर्णं "பொன்போன்ற நிறமும்
 पद्मसमानगन्धि தாமரைப்பூபோன்ற
 மணமுமுள்ள

शोकदीनं சோகத்தால் வருந்தி
 जलक्षये நீர் வற்றியபோது
 आतपेन வெய்யிலால்
 पद्मं इव தாமரை மலர்போல
 न शुष्यति வாடாமலிருக்கிறதென்று
 कच्चिन् நான் நம்புகிறேன்.

तस्य அவருடைய
 तत् आननं அந்த முகமானது
 मया विना என்னை விட்டுப்பிரிந்த

धर्मापदेशाच्यजतश्च राज्यं माञ्चाप्यरण्यं नयतः पदातिम् ।

नासीद्व्यथा यस्य न भीर्न शोकः कच्चिच्च धैर्यं हृदये करोति ॥ २९ ॥

धर्मापदेशात् "தர்மமொன்றையே
 लक्ष्यमाकङ्ककोण्ड

भीः பயம்
 न இல்லாமலிருந்ததும்,
 व्या अपि மனக்கவலைகூட
 नासीत् च இல்லாதிருந்ததும்
 यस्य எவருக்கோ அவருடைய
 हृदये உள்ளத்தில்
 धैर्यं உறுதிப்பாடு
 करोति நிலைபெற்றிருக்கின்ற
 தென்று
 कच्चिन् நான் நம்புகிறேன்.

राज्यं ராஜ்யத்தை [தரல்
 त्यजतः च துறந்ததிலும்,
 मां என்னை
 पदातिं கால்நடையாக
 अरण्यं காட்டுக்கு
 नयतः च அழைத்துவந்ததிலும்,
 शोकः சோகம்
 न இல்லாமலிருந்ததும்,

न चास्य माता न पिता च नान्यः स्नेहाद्विशिष्टोऽस्ति मया समो वा ।

तावद्धृद्यहं दूत जिजीविषेयं यावत्प्रवृत्तिं शृणुयां प्रियस्य

॥ ३० ॥

दूत	“ தூதரே !	अन्यः वा	வேறு யாராகட்டும்
मया	என்னால்	न	முடியாது ;
स्नेहात्	ஸ்நேஹமுலமாய்	यावत्	எப்பொழுது
विशिष्टः	மஹரப்பிரஸித்திபெற்ற	प्रियस्य	அன்பரது
पिता च	பிதாவும்	प्रवृत्ति	விருத்தாந்தத்தை
अस्य	இவருக்கு	श्रुत्यां	கேட்பேனோ
समः	ஸமானமாய்	तावन् हि	அதுவரையிலேதான்
न अस्ति	மனதில் கொள்ள	अहं	நான்
	முடியாது ;	त्रिविवेयं	உயிரை வைத்திருக்க
माता च न	மாதாவும் முடியாது ;		நினைத்திருக்கிறேன்.”

इतीव देवी वचनं महार्थं तं वानरेन्द्रं मधुरार्थमुत्त्वा ।

श्रोतुं पुनस्तस्य वचोऽभिरामं रामार्थयुक्तं विरराम रामा ॥ ३१ ॥

रामा	ஸ்ர்வ விபுணையான	उक्त्वा	சொல்லி
देवी	தேவி	तस्य	அவருடைய
इव	இவ்விதமாய்	रामार्थयुक्तं	ஸ்ரீராமராயே பிரயோ
इति	மேற்சொல்லியவண்ணம்		ஜனமாக அடைய
महार्थं	பெரும்பொருளமைந்த		உரியதும்
	தும்	अभिरामं	ஸ்ரீராமரைப்பற்றியது
मधुरार्थं	செவிக்கினியதுமான	वचः	சொல்லை [மான
वचनं	வசனத்தை	पुनः	மறுபடியும்
वानरेन्द्रं	வானரச்ரேஷ்டரான	श्रोतुं	கேட்பதற்கு
तं	அவரை கோக்கி	विरराम	ஓய்ந்தான்.

सीताया वचनं श्रुत्वा मारुतिर्भीमविक्रमः । शिरस्यञ्जलिमाधाय वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

भीमविक्रमः	பெருந்திறலோனான	अञ्जलिं	கைகுவித்தலை
मारुतिः	மாருதி	आधाय	செய்துகொண்டு
सीतायाः	ஸீதையின்	उत्तरं	பின்வருகிற
वचनं श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	वाक्यं	வாக்கியத்தை
शिरसि	தலையில்	अब्रवीत्	மொழிந்தார்:—

न त्वामिहस्थां जानीते रामः कमललोचनः । तेन त्वां नानयत्याशु शचीमिव पुरन्दरः ॥

कमललोचनः	“ தாமரைக்கண்ணரான	पुरन्दरः	இந்திரன்
रामः	ஸ்ரீராமர்	शचीम् इव	சசிதேவியைப்போல்
त्वां	உம்மை	त्वां	உம்மை
इहस्थां	இங்கிருப்பவராக	आशु	உடனே
न जानीते	அறியார் ;	न नानयति	கொண்டுபோகப்
तेन	ஆனதுபற்றியே		பெற்றிலார்.

श्रुत्वैव तु वचो महं क्षिप्रमेष्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन्महतीं हर्यृक्षगणसङ्कुलाम् ॥ ३४ ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்	महतीं	பெரிய
महं वचः	எனது சொல்லை	चमूं	ஸேனையை
श्रुत्वा एव	கேட்டு உடனேயே	प्रकर्षन्	திரட்டிக்கொண்டு
हर्यृक्षगण- सङ्कुलां तु }	வானரகணங்களும் குகை கணங்களும் நினைந்த	क्षिप्रं	இதோ
		एष्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.

विष्टंभयित्वा बाणौघैरक्षोभ्यां वरुणालयम् ।

करिष्यति पुरीं लङ्कां काकुत्स्थः शान्तराक्षसाम् ॥ ३५ ॥

भक्षोभ्यं	"கலக்குவதற்கு அரிய	लङ्कां पुरीं	இலங்கை நகரை
वरुणालयं	கடலை [தான	शान्तराक्षसां	இராசகுதப்பூண்டு அற்ற
बाणौघैः	பாணத்தொகுதிகளால்	काकुत्स्थः	காசுத்தஸ்தர் [தாசு
विष्टंभयित्वा	ஸ்தம்பிக்கச்செய்து	करिष्यति	செய்யப்போகிறார்.

तत्र यद्यन्तरा मृत्युर्यदि देवाः सहासुराः । स्थास्यन्ति पथि रामस्य स तानपि वधिष्यति ॥

रामस्य	"ஸ்ரீராமருடைய	अन्तरा	குறுக்கிட்டு
पथि	வியவஹாரத்தில்	स्थास्यन्ति यदि	நிற்பார்கள் ஆனால்
मृत्युः यदि	யமதர்மராஜாவாடி	तान्	அவர்களை
	னும் சரி	तस्य	அப்பொழுதே
सहासुराः	அஸூரர்களுடன் கூடிய	सः	அவர்
देवाः अपि	தேவர்களையினும் சரி	वधिष्यति	முடித்துவிடுவார்.

तवादर्शनजेनायें शोकेन स परिप्लुताः । न शर्म लभते रामः सिंहादित इव द्विपः ॥ ३७ ॥

आयें	"ஓ! பெருமாட்டி!	परिप्लुतः	பரிதபிக்கின்றவராய்
सः	அந்த	सिंहादितः	சிங்கத்தால் பீடிக்கப் படும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	द्विपः इव	யானைபோல்
तव अदर्शनजेन	உம்மைக்காணாமையா லுண்டான	शर्म	சுகத்தை
शोकेन	சோகத்தால்	न लभते	காணாதிருக்கிறார்.

मलयेन च विन्ध्येन मेरुणा मन्दरेण च । ददुरेण च ते देवि शपे मूलफलेन च ॥ ३८ ॥

यथा सुनयनं बल्लु विम्बोष्ठं चारुकुण्डलम् । मुखं द्रक्ष्यसि रामस्य पूर्णचन्द्रमिवोदितम् ॥

देवि	"ஓ தேவி!	चारुकुण्डलं	அற்புத குண்டலங்கள் அணியப்பெற்றதும்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	उदितं	உதயமான
सुनयनं	அழகிய கண்ணுள்ளதும்	पूर्णचंद्र इव	பூர்ணசந்திரனைப்போல்
बल्लु	இன்பம் விளைவிப்பதும்		விளங்குவதுமான
विम्बोष्ठं	கோவைக்கனிபோன்ற அதரமுள்ளதும்	मुखं	முகத்தை

द्रक्षसि	(கீர்) கண்டுகளிக்கப் போகிறீர்	मन्द्रेण च द्वन्द्रेण च मूलफलेन च ते शपे	மந்தரமலையின்மேலும் தர்த்தரமலையின்மேலும் கிழங்குகள், பழங்களின் உடக்கு [மேலும் ஆணையிட்டுச் சொல்லு கின்றேன்,
यथा मलयेन विन्धेन मेरुणा च	என்று, மலையமலையின்மேலும் விந்தியமலையின்மேலும் மேருமலையின்மேலும்		

क्षिप्रं द्रक्ष्यसि वैदेहि रामं प्रस्रवणे गिरौ । शतक्रतुमिवासीनं नाकपृष्ठस्य मूर्धनि ॥४०॥

वैदेही	“ஓ! வைதேஹி!	शतक्रतुं इव प्रस्रवणे गिरौ रामं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि	இந்திரனைப்போல், ப்ரஸ்ரவணமலையில் ஸ்ரீராமரை இதோ பார்க்கப்போகிறீர்.
नाकपृष्ठस्य मूर्धनि भासीनं	சுவர்க்கத்தில் இந்திர னுக்கே உரிய இடமான நாகபிர்ஷ்டமென்பதின் உச்சியில் வீற்றிருக்கிற		

न मांसं राघवो भुङ्क्ते न चापि मधु सेवते । वन्यं सुविहितं नित्यं भक्तपश्नाति पञ्चमम् ॥

राघवः मांसं च न भुङ्क्ते मधु अपि न सेवते नित्यं	“ஸ்ரீராகவர் பழங்களின் சதைப்பற் றுள்ள பாகத்தையும் புஜிப்பதில்லை. தேனையிருந்தாலும் உட்கொள்ளுகிறதில்லை. நாடோடும்	पञ्चमं सुविहितं भक्तं वन्यं अश्नाति	24 நாழிகைக்குமேல் 30 நாழிகைக்குள் ஆசாரத்துடன் தயாரிக் கப்பட்டதும் நீரில் வேகவிடப்பட்டது காய்கிழங்கை [மான புஜிக்கிறார்.
--	---	---	--

नैव दंशान्न मशकान्न कीटान्न सरीसृपान् । राघवोऽपनयेद्वात्रात् त्वद्गतेनान्तरात्मना ॥

त्वद्गतेन अन्तरात्मना राघवः गालात् दंशान् न अपनयेत्	“உமக்கொப்பித் தவிட்ட உள்ள நிவால் ஸ்ரீராகவர் மேனியிலிருந்து சக்களையும் ஒதுக்குவதில்லை;	मशकान् न कीटान् न सरीसृपान् न एव पाम्पुकान् च	கொசுக்களையும் (ஒதுக் குவது) தில்லை; புழுக்களையும் (ஒதுக்கு வது) தில்லை. எவ பம்புகளையும் (ஒதுக்கு வது) தில்லையேயில்லை.
--	--	--	--

नित्यं ध्यानपरो रामो नित्यं शोकपरायणः । नान्यच्चिन्तयते किञ्चित् स तु कामवशं गतः ॥

सः रामः कामवशं गतः पु नित्यं	“அந்த ஸ்ரீராமர் ஏதொன்றிருந்தால் வேறொன்றும் தேவை யில்லையோ அதைக் கொள்வதில் மனஞ் செலுத்தியவராய் இதறியித்தமாய் எப்பொழுதும்	शोकपरायणः नित्यं ध्यानपरः किञ्चित् अन्यत् न चिन्तयते	சோகத்தால் பரிதவிப்ப வராய், எப்பொழுதும் ஆழ்ந்த ஆலோசனையி லிருப்பவராய், சிறிதேனும் வேறு எதையும் அறியார்.
---------------------------------------	---	---	--

अनिद्रः सततं रामः सुप्तोऽपि च नरोत्तमः । सीतेति मधुरां वार्णीं व्याहरन् प्रतिबुध्यते ॥

नरोत्तमः	" पुरुஷச் சீரோவ்ஹான	सीते	'லீதே'
रामः	ஸ்ரீராமர்	इति	என்னும்
सततं	ஒருபொழுதும்	मधुरां वार्णीं	மதுரமான மொழியை
अनिद्रः	வித்திரை கொள்வதில்லை	व्याहरन्	கூப்பிட்டபடியே
सुप्तः अपि च	எப்பொழுதேனும் கொஞ்சம் உறக்கினாலும்	प्रतिबुध्यते	கண்ணிழிக்கிரார்.

दृष्ट्वा फलं वा पुष्पं वा यद्वाऽन्यत् स्त्रीमनोहरम् । बहुशो वा प्रियेत्येवं शोचंस्त्वामभिभाषते ॥

फलं वा	" பழக்கைதவாவது	शोचन्	வருந்துபவராய்,
पुष्पं वा	புஷ்பத்தைதவாவது	प्रिये	'ஆ! ப்ரியே'
स्त्रीमनोहरं	ஸ்திரீகளின் மனத்திற்சினி	इति	என்று
अन्यत् वा	வேறு ஏதையாவது [ய	एवं	இவ்வண்ணம்
दृष्ट्वा	கண்டு	त्वां	உம்மை
बहुशः	மிகவும்	अभिभाषते	கவுகிரார்.

स देवि नित्यं परितप्यमानस्त्वामेव सीतेत्यभिभाषमाणः ।

धृतव्रतो राजसुतो महात्मा तवैव लाभाय कृतप्रयत्नः ॥ ४६ ॥

देवि	" ஓ தேவி!	परितप्यमानः	பரிதவிக்கிறவராய்
महात्मा	மஹாத்மாவும்	सीते इति	'லீதே' என்று
राजसुतः	ராஜசுமாரரும்	त्वां	உம்மை
धृतव्रतः	பிரமாணக்களை உறுதி பாய் அனுஷ்டிப்பவரு மான	अभिभाष- माणः एव }	கூப்பிட்டவண்ணமாய்
सः	அவர்	एव	உம்மை
नित्यं	எப்பொழுதும்	लाभाय एव	அடைவதற்காகவே
		कृतप्रयत्नः	முயற்சி செய்கிரார் *.

सा रामसङ्कीर्तनवीतशोका रामस्य शोकेन समानशोका ।

शरन्मुखे साम्बुदशेषचन्द्रा निशेव वैदेहसुता बभूव ॥ ४७ ॥

वैदेहसुता	விதேஹமன்னரின் மகனான	शोकेन	சோகத்தால்
सा	அவள்	समानशोका	அவரோடொத்து சோகித்தவளராய்
रामसङ्कीर्तन- वीतशोका	ஸ்ரீராமஸங்கீர்த்தனத் தால் நீங்கிய சோக முடையவளாய்	शरन्मुखे	சரங்குல ஆரம்பத்தில்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	साम्बुदशेषचन्द्रा	மேகம்படிந்த சந்திரனை
		निशा हव	இரவுபோல் [யுடைய
		बभूव	விளக்கினாள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्त्रिंशः सर्गः ॥ ३६ ॥

आदितः श्लोकाः 13405

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1615

सप्तत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 37 ||

हनुमता विश्वरूपदर्शनम्—ஹனுமார் லிச்வரூபத்தைக் காண்பிப்பது.

स सीता वचनं श्रुत्वा पूर्णचन्द्रनिभानना । हनुमन्तमुवाचेदं धर्मार्थसहितं वचः ॥ १ ॥

पूर्णचन्द्रनिभानना	முழுமதிபோன்ற முகத்	हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
सा	அந்த [தையுடைய	धर्मार्थसहितं	அறமும் பொருளும்
सीता	வீதை	इदं	பின்வரும் [வாய்ந்த
वचनं	ஸமர சாரத்தை	वचः	மொழியை
श्रुत्वा	கேட்டு,	उवाच	கூறினான் :—

अमृतं विषसंसृष्टं त्वया वानर भाषितम् । यच्च नान्यमना रामो यच्च शोकपरायणः ॥

वानर	“ஏ வானரரே!	यत् च	என்றது
त्वया	உம்மால்	अमृतं	அமிருதமாயிருக்கிறது.
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	शोकपरायणः	‘சோகத்தில் அமிழ்ந் திருக்கின்றனர்’
रामः	‘ஸ்ரீராமர்	यत् च	என்றது
अन्यमनाः न	வேறொன்றில் மனம் செலுத்தியவராயில்லை’	विषसंसृष्टं	விஷம் கலந்ததாகிறது.

ऐश्वर्ये वा सुविस्तीर्णे व्यसने वा सुदारुणे । रज्ज्वेव पुरुषं बद्धा कृतान्तः परिकर्षति ॥

सुविस्तीर्णे	“பரிபூர்ணமான	कृतान्तः	பூர்வஜன் மக்கிரியைக ளால் தப்பாது நேரிடும் பயனானது
ऐश्वर्ये वा	ஐசுவரியத்திலிருப் பினும்	रज्ज्व इव	கயிற்றூலே போல்
सुदारुणे	மிகக் கொடி தான	बद्धा	பிணைக்கப்பட்டு
व्यसने वा	வியசனத்திலிருப்பினும்	परिकर्षति	நடத்திவைக்கிறது.
पुरुषं	மானிட கோடியை		

विधिर्नूनमसंहार्यः प्राणिनां पुवगोत्तम । सौमित्रि मां च रामं च व्यसनैः पश्य मोहितान् ॥

पुवगोत्तम	“வானரோத்தம!	मोहितान्	கலக்கமடைந்தவர்களான
प्राणिनां	மானிடர்களுக்கு	सौमित्रि	ஸௌமித்திரியையும்
विधिः	விதியானது	मां च	என்னையும்
असंहार्यः	தன்செயலைத் தவிர்க்க	रामं च	ஸ்ரீராமரையும்
नूनं	கிச்சயம்; [விடாது,	पश्य	(உதாரணமாக) கண்டு
व्यसनैः	வியஸனங்களால்		கொள்ளும்.

शोकस्यास्य कदा पारं राघवोऽधिगमिष्यति । पुवमानः परिश्रान्तो हतनौः सागरे यथा ॥

राघवः	“ஸ்ரீராகவர்,	यथा	எப்படியோ அப்படி,
हतनौः	அடியுண்ட கப்பல்	अस्य शोकस्य	இந்த சோகத்தினுடைய
सागरे	கடலில்	पारं	முடிவை
पुवमानः	அலைந்து மிதந்து	कदा	எப்பொழுது
परिश्रान्तः	ஓய்ந்து ஓரிடத்தில் கிடப்பது	अधिगमिष्यति	சாதிக்கப்போகிறார்?

राक्षसानां क्षयं कृत्वा सूदयित्वा च रावणम् । लङ्कामुन्मीलितां कृत्वा कदा द्रक्ष्यति मां पतिः ॥

राक्षसानां	" राक्षசர்களின்	उन्मीलितां	தீர்முலைடாக
क्षयं	அழிவை	कृत्वा	செய்து
कृत्वा	வினை வித்து,	कदा	எப்பொழுது
रावणं च	ராவணனையும்	मां	என்னை
सूदयित्वा	கொன்று	पतिः	நாதர்
लङ्कां	இலங்கையை	द्रक्ष्यति	காண்பாரோ ?

स वाच्यः सन्त्वरस्वेति यावदेव न पूर्यते । अयं संवत्सरः कालस्तावद्धि मम जीवितम् ॥

अयं	" இந்த	हि	ஐதலால்
संवत्सरः कालः	ஒரு வருஷகாலம்	सन्त्वरस्व	'அதிபரபரப்பாய் காரி யத்தை முடியும்'
न पूर्यते	முடிவுபெறாதிருக்கின்	इति	என்று
यावत्	எவ்வளவோ [முது	सः	அவர்
तावत् एव	அவ்வளவே	वाच्यः	சொல்லப்படவேண்டிய வர்.
मम जीवितं	எனக்கு உயிர் வைத் திருக்கக்கூடிய காலம் ;		

वर्तते दशमो मासो द्वौ तु शेषौ पुवङ्गम । रावणेन नृशंसेन समयो यः कृतो मम ॥ ८ ॥

पुवङ्गम	" வரனாரோ !	यः तु	எதுவோ அதில்
नृशंसेन	காதகனான	दशमः	பத்தாவது
रावणेन	ராவணனால்	मासः	மாதம்
मम	எனக்கு	वर्तते	நடந்துவருகிறது.
कृतः	வைக்கப்பட்ட	शेषौ	பாக்கியிருப்பவை
समयः	காலம்	द्वौ	இரண்டு (மாதங்களே)

विभाषणेन च भ्रात्रा मम निर्यातने प्रति । अनुनीतः प्रयत्नेन न च तत् कुरुते मतिम् ॥

भ्रात्रा	" ஸுதேஹாதரரான	अनुनीतः	நல்ல பேச்சுக்களால்
विभाषणेन	விபிஷணரால்		வேண்டிக்கொள்ளப்பட்ட டான்.
मम	என்னை	च	அப்படியிருந்தும்
निर्यातने प्रति	சொந்தக்காரனிடம் திருப்பிக்கொண்டுபோய் ஒப்பித்து விடுவதைப் பற்றி	तत्	அதை
		मतिं	நல்ல புத்திமதியாய்
प्रयत्नेन	தம்மாவரணமட்டும்	न कुरुते च	ஏற்றுக்கொள்ளாமலே யிருக்கிறான்.

मम प्रतिप्रदानं हि रावणस्य न रोचते । रावणं मार्गते सङ्घे मृत्युः कालवशं गतम् ॥

रावणस्य	ராவணனுக்கு	कालवशं गतं	காலத்திற்கு வசப்பட்ட
मम	என்னை	रावणं	ராவணனை
प्रतिप्रदानं	திருப்பிச்சேர்த்து விடுவது என்பது	सङ्घे	புத்தத்தில்
न रोचते	பிடிக்கவில்லை ;	मृत्युः	யமதேவன்
हि	ஏனென்றால்	मार्गते	எதிர்பார்த்தவண்ணை யாயிருக்கிறான்.

ज्येष्ठा कन्याऽनला नाम विभीषणसुता कपे । तथा ममेदमाख्यातं मात्रा प्रहितया स्वयम् ॥

கபே	“வானாரே !	प्रहितया	அனுப்பிவைக்கப்பட்டவ
अनला नाम	அனலை என்பவள்	तथा	அவளால் [வான
विभीषणसुता	விபிஷணரின் பெண்,	स्वयं	தானாகவே
ज्येष्ठा	முத்த	सम	எனக்கு
कन्या	மகள்,	इदं आख्यातं	இது விவரமாய் சொல்
मात्रा	தாயால்		ஸ்பட்டது.

आशंसेयं हरिश्रेष्ठ क्षिप्रं मां प्राप्स्यते पतिः । अन्तरात्मा हि मे शुद्धस्तिश्च बहवो गुणाः ॥

हरिश्रेष्ठ	“வானரச் சேஷ்டரே !	मे	எனது
पतिः	ஐயன்	अन्तरात्मा	உன்னம்
मां	என்னை	शुद्धः	தெளிந்துள்ளது.
क्षिप्रं	விரைவில்	च	தவிர
प्राप्स्यते	வந்தடைவார் என்று	तरिमन्	அவரிடத்தில்
आशंसेयं	நான் உறுதியாய் சொல்ல	गुणाः	வேண்டிய குணங்கள்
हि	எனென்றால் [முடியும்.	बहवः	கணக்கற்றிருக்கின்றன.

उत्साहः पौरुषं सच्चमानृशंस्यं कृतज्ञता । विक्रमश्च प्रभावश्च सन्ति वानर राघवे ॥ १३ ॥

वानर	“வானாரே !	आनृशंस्यं	தாழ்மையும்
राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்	कृतज्ञता	நன்றியுடைமையும்
उत्साहः	முயற்சியும்	विक्रमः च	சூரத்தனமும்
पौरुषं	ஆண்மையும்	प्रभावः च	மலிமையும்
सर्वं	பலமும்	सन्ति	அமைந்திருக்கின்றன.

चतुर्दश सहस्राणि राक्षसानां जघान यः । जनस्थाने विना भ्रात्रा शत्रुः कस्तस्य नोद्विजेत् ॥

जनस्थाने	“ஜனஸ்தானத்தில்	यः	எந்த ஒருவர்
राक्षसानां	அரக்கர்களுடைய	जघान	கொன்றனரே
चतुर्दश	பதின்னால	तस्य	அவருக்கு
सहस्राणि	ஆயிரக்களை	कः शत्रुः	எந்தப் பகைவன்
भ्रात्रा विना	தம்பியுமின்றி	न उद्विजेत्	நடுக்கமாரட்டான் ?

न स शक्यस्तुल्यितुं व्यसनैः पुरुषर्षभः । अहं तस्य प्रभावज्ञा शक्रस्येव पुलोमजा ॥

सः	“அந்த	पुलोमजा	இந்திராணி
पुरुषर्षभः	புருஷோத்தமர்	इव	எப்படியோ அப்படியே
व्यसनैः	வியஸனங்களால்	तस्य	அவருடைய
तुल्यितुं	மேற்கொள்ள	प्रभावज्ञा	பிரபாவத்தை
न शक्यः	அஸாத்தியமானவர் ;		அறிந்தவள்
शक्य	இந்திரனுடைய	अहं	நான்.

शरजालांशुभाञ्छरः कपे रावदिवाकरः । शत्रुरक्षोमयं तोयमुपशोषं नयिष्यति ॥ १६ ॥

कपे	"வானரே!	शत्रुरक्षोमयं	சத்ருருக்களாகிற
शरजालांशुमान्	அம்புத்தொகுதிகளாகிற கிரணக்கணையுடைய	तोयं	ஐலத்தை
रामदिवाकरः	ஸ்ரீராமராகிய சூரியன்	उपशोषं	வற்றினதரக
शूरः	சூர் [என்னும்]	नयिष्यति	ஆக்குவார்."

इति सञ्जल्पमानां तां रामार्थे शोककशिताम् । अश्रुसंपूर्णनयनामुवाच वचनं कपिः ॥

रामार्थे	ஸ்ரீராமர் நிமித்தமாய்	तां	அவளைப் பார்த்து
शोककशितां	சோகத்தால் வருந்தி	कपिः	வானரர்
अश्रुसंपूर्णनयनां	கண்ணும் கண்ணீருமாய்	वचनं	ஓர் ஆலோசனையை
इति सञ्जल्पमानां	இவ்வாறு புலம்பிய	उवाच	விண்ணப்பம்பண்ணினார்.

श्रुत्वैव तु वचो महं क्षिप्रमेष्यति राघवः । चमूं प्रकर्षन् महतीं हर्यक्षगणसङ्कुलाम् ॥ १८ ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்	महतीं	பெரிய
महं वचः	எனது சொல்லை	चमूं	சேனையை
श्रुत्वा एव	கேட்ட உடனே	प्रकर्षन्	திரட்டிக்கொண்டு
हर्यक्षगण- } सङ्कुलां तु }	வானரகணக்களும் ருக்ஷ கணக்களுமே நிறைந்த	क्षिप्रं	இதேகா
		एष्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.

अथवा मोचयिष्यामि त्वमथैव हि रावणात् । अस्मादुःखादुपारोह मम पृष्ठमनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	"மாசில்லாதவரே!	अथ एव	இப்பொழுதே
अथवा	அப்படி வேண்டாமென்	त्वां	உம்மை
	ருள்	अस्मात् दुःखान्	இந்த அஸஹ்யானை
मम पृष्ठं हि	என் முதுகில் மாத்திரம்	रावणात्	ராவணனிடத்தினின்றும்
उपारोह	ஏறியருளும்;	मोचयिष्यामि	விடுவிக்கிறேன்.

त्वां तु पृष्ठगतां कृत्वा सन्तरिष्यामि सागरम् । शक्तिरस्ति हि मे वोढुं लङ्कामपि सरावणाम् ॥

पृष्ठगतां	"முதுகிலே கொண்ட	मे	எனக்கு
त्वां	உம்மை	सरावणां	ராவணனோடுகூட
कृत्वा तु	ஜாக்கிரதையாட வைத்	लङ्कां अपि	லங்கையைப்பே
सागरं	கடலை [துக்கொண்டே	वोढुं	தூக்கிக்கொண்டுபோக
सन्तरिष्यामि	(அனுபாயமாய்த்) தாண்டிவிடுவேன்.	शक्तिः अस्ति हि	சக்தி உண்டன்றோ!

अहं प्रस्रवणस्थाय राघवायाय मैथिलि । प्रापयिष्यामि शक्राय हव्यं हुतमिवानलः ॥

मैथिलि	"ஓ மைதிலி!	अहं	நான்
अनलः	அக்னிடேவன்	प्रस्रवणस्थाय	பிரஸாவணமலையிலிருக்
हुतं	ஹோமம் செய்யப்பட்ட	राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு [கிற
हव्यं	ஹவீஸ்ஸை	अथ	இப்பொழுதே
शक्राय	இந்திரனுக்கு	प्रापयिष्यामि	கொண்டுபோய் ஸமர்ப்
इव	எப்படியோ அப்படியே,		பிப்பேன்.

द्रक्ष्यस्यैव वैदेहि राघवं सहலक्ष्मணम् । व्यवसायसमायुक्तं विष्णुं दैत्यवधे यथा ॥ २२ ॥
त्वदर्शनकृतोत्साहमाश्रमस्थं महाबलम् । पुरन्दरमिवासीनं नाकराजस्य मूर्धनि ॥ २३ ॥

வெஹி தேயவதே	“ ஓ வைதேஹி! அகார்களுடைய வதத்தில்	त्वदर्शन- कृतोत्साहं व्यवसाय- समायुक्तं	} } } }	உம்மைக்காண உறுதி பூண்டவராய் வேண்டிய முயற்சிகளைச் செய்துகொண்டிருக்கிற வராய் ஆசிரமத்தில் எழுந்தரு ளியிருக்கிறவரும் மஹாபலிஷ்டரும் லக்ஷ்மணரோடுகூட இருப்பவருமான ஸ்ரீராமவரை இப்பொழுதே பார்ப்பீர்.
विष्णुं यथा नाकराजस्य	விஷ்ணுவை போன்றவரும் ஸ்வர்க்கத்தில் இந்திர னுக்கே உரிய நாகராஜ மென்பதின்	आश्रमस्थं महाबलं सहलक्ष्मणं		
मूर्धनि आसीनं पुरन्दरं इव	உச்சியில் வீற்றிருக்கும் இந்திரனைப் போன்றவ ரும்	राघवं अद्य एव द्रक्ष्यसि		

पृष्मारोह मे देवि मा विकाङ्क्षस्व शोभने । योगमन्विच्छ रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥
पौलोमीव महेन्द्रेण सूर्येणैव सुवर्चला । मत्पृष्ठमधिरोह त्वं तराकाशमहार्णवौ ॥ २५ ॥

शोभने देवि मे पृष्ठं आरोह मा विकाङ्क्षस्व शशाङ्केन रोहिणी इव	“ மங்களமூர்த்தியாகிய தேவியே! என் முதுகின்மேல் ஏறியருளுப்! உபேகலிக்கவேண்டாம். சந்திரனோடு ரோஹிணீதேவி போலவும்	सुवर्चला इव त्वं रामेण योगं अन्विच्छ मत्पृष्ठं अधिरोह		ஸுவர்ச்சலைபோலவும் நீர் ஸ்ரீராமரோடு சேருவதை கருதுவீராக, என் முதுகில் ஸ்திரமாய்ப் பந்தி வீற்றிரும்.
महेन्द्रेण पौलोमी इव सूर्येण	மஹேந்திரனோடு இந்திராணிபோலவும் சூர்யனோடு	आकाशमहार्णवौ तर		ஆகாசத்தையும் கடலையும் தாண்டி உந்து சேருவீர்.

न हि मे संप्रयातस्य त्वामितो नयतोऽङ्गने । अनुगन्तुं गतिं शक्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥

अङ्गने त्वां इतः नयतः संप्रयातस्य	“ நங்கையிர்! உம்மை இக்கிருந்து எழுந்தருளப் பண்ணிக் கொண்டு விவரந்து சொல்லும்	मे गतिं अनुगन्तुं लङ्कानिवासिनः सर्वे हि न शक्ताः		எனது கதியை பின்தொடர்வதற்கு லங்கானிவாசின; எல்லோருமென்றாலும் சக்தர்களல்லர்.
---	--	--	--	--

यथैवाहमिह मासस्तथैवाहमसंशयः । यास्यामि पश्य वैदेहि त्वामुद्यम्य विहायसम् ॥२७॥

வேஹி	“ ஓ வைதேஹி !	उद्यम्य	எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு
अहं	நான்	असंशयः	மனம் சலியாத
इह	இங்கு	अहं	நான்
यथा एव प्रासः	எப்படி வந்து சேர்ந்	विहायसं	ஆகாயத்தில்
तथा एव	அப்படியே [தேனோ	यास्यामि	கிளம்பிச்செல்லுவேன் ;
त्वां	உம்மை	पश्य	அதையும் தாம்பார்க்க”.

मैथिली तु हरिश्रेष्ठाच्छ्रुत्वा वचनमुत्तमम् । हर्षविस्मितसर्वाङ्गी हनुमन्तमथाब्रवीत् ॥२८॥

मैथिली	மைதிலி	हर्षविस्मित-	} சந்தோஷித்து அங்க மெக்கும் புளகித்தவ னாய்
हरिश्रेष्ठा	வானரேரத்தமரிடமி	सर्वाङ्गी	
अद्भुतं	அற்புதமான [ருந்து	हनुमन्त	ஹனுமாரைப் பார்த்து
वचनं	வசனத்தை	अथ	மறுபடி
श्रुत्वा	செவியுற்று	अब्रवीत्	சொன்னான் :—
तु	இதுவிஷயத்தில்		

हनुमन्दूरमध्वानं कथं मां वोढुमिच्छसि । तदेव खलु ते मन्ये कपित्वं हरियूथप ॥ २९ ॥

हरियूथप	“ வானரசேனைத் தலை	इच्छसि	உத்தேசிக்கிறீரோ
हनुमन्	ஹனுமாரே! [வரே!	तत् एव	அதுதான்
दूरं अध्वानं	வெகுதூரமான வழியில்	ते	உமது
मां	என்னை	कपित्वं	குக்குத்தனம் என்று
वोढुं	சமந்துகொண்டுபோக	मन्ये	எண்ணுகிறேன்.
कथं	எதனால்	खलु	இல்லையா? என்ன?

कथं वाऽल्पशरीरस्त्वं मामितो नेतुमिच्छसि । सकाशं मानवेन्द्रस्य भर्तुर्मे पुवर्गर्षभ ॥३०॥

पुवर्गर्षभ	“ ஓ பல்வகோத்தமர் !	सकाशं	ஸன்னிதானத்தில்
अल्पशरीरः	அல்பசரீரமுடைய	मां	என்னை
त्वं	நீர்	इतः	இக்கிருந்து
मानवेन्द्रस्य	புருஷேரத்தமரான	नेतुं	கொண்டுபோய்ச் சேர்க்க
मे	எனது	कथं वा	எப்படியோ
भर्तुः	பர்த்தாவின்	इच्छसि	உத்தேசம்கொண்டீர்? ”

सीताया वचनं श्रुत्वा हनुमान् मारुतात्मजः । चिन्तयामास लक्ष्मीवान्नवं परिभवं कृतम् ॥

लक्ष्मीवान्	அமரனுஷ்ய சக்தியுள்ள	श्रुत्वा	தெரிந்துகொண்டு
मारुतात्मजः	வாயுமுமாரான	नवं	தத்ஸமயம்
हनुमान्	ஹனுமார்	कृतं	நேர்ந்த
सीतायाः	ஸீதையின்	परिभवं	பரிபவத்தைப் பற்றி
वचनं	அபிப்பிராயத்தை	चिन्तयामास	எண்ணிட்டார்.

न मे जानाति सत्त्वं वा प्रभावं वाऽसितेक्षणा । तस्मात् पश्यतु वैदेही यद्रूपं मम कामतः ॥

असितेक्षणा	“ கருங்கண்ணா னாகிய	मम	என்னுடைய
वैदेही	வைதேஹி	कामतः	நினைத்தபடி எல்லாம்
मे सत्त्वं वा	எனது பிறவிக்குண		எடுக்கவல்லதில்
	விசேஷத்தையேனும்	यत् रूपं	எந்த உருவம்
प्रभावं वा	பிரபாவத்தையேனும்		பெரிதோ அதை
न जानाति	அறிக்திலன் ;	पश्यतु	பரத்யகூத்தில் கண்
तस्मात्	ஆதலின்		டறியட்டும். ”

इति सञ्चिन्त्य हनुमांस्तदा पुवगसत्तमः । दर्शयामास वैदेह्याः स्वरूपपरिपर्दनः ॥ ३३ ॥

इति	இவ்விதமாய்	हनुमान्	ஹனுமார்
सञ्चिन्त्य	உத்தேசிக்கொண்டு	वैदेह्याः	வைதேஹிக்கு
अरिमर्दनः	காம, க்ரோத, லோப,	स्वरूपं	பிறவிக்குணமான ஒர்
	மத, மோஹ, மத்ஸர		பேருவத்தை
	மென்ற ஆறு சத்ருக்களை	तदा	இப்பொழுது
	யும் ஒழிக்கவல்ல	दर्शयामास	பரத்யகூமாக்கினார்.
पुवगसत्तमः	வானரச்ரேஷ்டரான		

स तस्मात् पादपाद्रीमानापुत्य पुवगर्षभः । ततो वर्धितुमारेभे सीताप्रत्ययकारणात् ॥

सः	அந்த	पादपात्	மாத்திடைபிலிருந்து
धीमान्	தீமனான	ततः	எட்டாக்கையில்
पुवगर्षभः	புலவகோத்தமர்	आपुत्य	குதித்து
सीताप्रत्यय-	} லீதை நேரில் கண்டறிய	वर्धितुं	பேருருவமாய் வளர்க
कारणात्		} வேண்டிய காரணமாய்	திருக்க
तस्मात्	அந்த	आरेभे	செய்துகொண்டார்.

मेरुमन्दरसङ्काशो बभौ दीप्तानलप्रभः । अग्रतो व्यवतस्थे च सीताया वानरोत्तमः ॥ ३५ ॥

वानरोत्तमः	வானரோத்தமர்	दीप्तानलप्रभः	ஜ்வலிக்கின்ற அக்னி
सीतायाः	லீதையின்		போன்ற காத்தியுடைய
अग्रतः	ஸன்னிதியில்		வராகவும்
च	மீளவும்	मेरुमन्दर-	} மேருமலை, மந்திரமலை
व्यवतस्थे	நின்றவிட்டார்.	सङ्काशः	
		बभौ	தோன்றினார். [கவும்

हरिः पर्वतसङ्काशस्ताम्रवक्त्रो महाबलः । वज्रदंष्ट्रनखो भीमो वैदेहीमिदमब्रवीत् ॥ ३६ ॥

ताम्रवक्त्र	கிவந்தமுகமுடையவரும்	पर्वतसङ्काशः	பர்வதம்போல் வடிவம்
महाबलः	மஹாபலிவீடரும்		கொண்டவருமான
वज्रदंष्ट्रनखः	வஜ்ராயுதம்போன்ற பற்	हरिः	வானரசர்
	களையும் நகங்களையு	वैदेही	வைதேஹியைப்பார்த்து
	முடையவரும்	इदं	பின்வருமாறு
भीमः	மஹத்தான	अब्रवीत्	விண்ணைப்பஞ் செய்தார்.

सर्वतवनोद्देशां सादृषाकारतोरणाम् । लङ्कामिमां सनाथां वा नयितुं शक्तिरस्ति मे ॥

इमां	"இந்த	सनाथां वा	சொந்தக்காரனோடு கூடிய
लङ्कां	லங்காரப்பட்டணத்தை		யதாயும்
सर्वतवनोद्देशां	பர்வத வனப்ரதேசங்க	नयितुं	தூக்கிக்கொண்டுபோக
	ளோடு கூடியதாயும்	मे	எனக்கு
सादृषाकारतोरणां	மச்சு, மதில், கோபுரவா	शक्तिः	சக்தி
	யில்களோடு கூடியதாக	अस्ति	உண்டு.
	வும்		

तदवस्थाप्यतां बुद्धिरलं देवि विकाङ्क्षया । विशोकं कुरु वैदेहि राघवं सहलक्ष्मणम् ॥

वैदेहि	"ஓ வைதேஹி!	देवि	ஓ! தேவி!
तत्	ஆதலால்	सहलक्ष्मणं	லக்ஷ்மணரோடு கூடிய
बुद्धिः	புத்தி	राघवं	ரூராகவரை
अवस्थाप्यतां	கிடைநிறுத்தப்பட்டும்.	विशोकं	சோகம் ஒழிந்தவராய்
विकाङ्क्षया अलं	உபேக்ஷித்தது போதும்.	कुरु	செய்தருளும்:—

तं दृष्ट्वाऽचलसङ्काशमुवाच जनकात्मजा । पद्मपत्रविशालाक्षी मारुतस्यौरसं सुतम् ॥३९॥

पद्मपत्र-	} நாமரையிதழ்போல்	औरसं सुतं	ஒளரஸபுத்திரருமான
विशालाक्षी		அகன்றகண்களையு	तं दृष्ट्वा
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகள் [டைய	उवाच	மறுமொழி மொழிந்
अचलसंकाशं	பர்வதம் போன்றவரும்		தரள்:—
मारुतस्य	வாயுயின்		

तव सत्त्वं बलं चैव विजानामि महाकपे । वायोरिव गतिं चापि तेजश्चाग्नेरिवाद्भुतम् ॥

महाकपे	"பெரு வானாரோ!	गतिं च अपि	கமனத்தையும்
तव	உமது	अग्नेः इव	அக்னிக்கு ஸமமான
सत्त्वं	பிறனி விசேஷ குணத்	अद्भुतं	அற்புதமான
	தையும்	तेजः च	தேஜஸ்ஸையும்
बलं च इव	உருவப்பெருமையையும்	विजानामि	பிரத்யக்ஷத்தின்பார்த்து
वायोः इव	வாயுவுக்கு ஸமமான		தெரிந்துகொண்டேன்.

प्राकृतोऽन्यः कथं चेमां भूमिमागन्तुमर्हति । उद्धेरप्रमेयस्य पारं वानरपुङ्गव ॥ ४१ ॥

प्राकृतोऽन्यः	"வானரச் சேஷ்டரே!	आगन्तुं	வந்தடைய
कथं चेमां	சந்திக்கவும் நிலமில்லாத	पातुतः	ஸாமான்யஞான
भूमिमागन्तुमर्हति	கடலின் கரையையும்	अन्यः	மற்றொருவன்
उद्धेरप्रमेयस्य	இந்த புனிகையும்	कथं अर्हति	எவ்வாறு வல்லவனாவான்?

जानामि गमने शक्तिं नयने चापि ते मम । अवश्यं संप्रधार्याऽऽशु कार्यसिद्धिर्महात्मनः ॥

गमने	"கமனத்திலும்	महात्मनः	மஹா ஜிபாவனது
मम नयने च	என்னைத் தூக்கிக்	कार्यसिद्धिः	உத்தேசம் ஸபலமாவது
	கொண்டுபோவதிலும்	अवश्यं	அவசியம்
ते शक्तिं	உமது சக்தியை	आशु	சீக்கிரமாய்
जानामि	அறிந்துகொண்டேன்.	संप्रधर्यां	விசாரித்துச் செய்ய
अपि	அப்படியிருந்தும்		வேண்டும்.

अयुक्तं तु कपिश्रेष्ठ मया गन्तुं त्वया सह । वायुवेगसवेगस्य वेगो मां मोहयेत्तव ॥४३॥

कपिश्रेष्ठ	" வரணர்ச்சேஷ்டரே!	तव	உமது
त्वया सह	உம்மோடு கூட	वेगः	வேகம்
मया	என்னால்	तु	இந்த ஸ்திதியில்
गन्तुं अयुक्तं	போய்ச்சேர முடியாது ;	मां	என்னை
वायुवेगसवेगस्य	வாயுவேகம் போன்ற வேகமுடைய	मोहयेत्	மயக்கங்கொள்ளச் செய்யும்.

अहमाकाशमापन्ना ह्युपर्युपरि सागरम् । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयाद्देगेन गच्छतः ॥ ४४ ॥

सागरं	" கடலுக்கு	पृष्ठात्	முதுகினின்றும்
उपरि उपरि	மேலே மேலே	अहं	நான்
आकाशं	ஆகாயத்தில்	भयात्	பயத்தினாலேயே
वेगेन	விசைவாக	आपन्ना	கொந்தவளாய்
गच्छतः	செல்லுகின்ற	प्रपतेयं हि	கீழே விழுந்துவிடு வேணே!
ते	உமது		

पतिता सागरे चाहं तिमिनक्रझपाकुले । भवेयमाशु विवशा यादसामन्नमुत्तमम् ॥ ४५ ॥

अहं	" நான்	विवशा	பிணமாய்
तिमिनक्रझपाकुले	திமிங்கிலம், முதலை, மீன் முதலியவைகள் நினைந்துள்ள	यादसां	ஸமுத்திரவாஸிகளான ஐந்துக்களுக்கு
सागरे पतिता	கடலில் விழுந்து	उत्तमं	சிறந்த
आशु	உடனே	अन्नं	இரையாக
		भवेयं च	ஆகிவிடுவேணே!

न च शक्ष्ये त्वया सार्धं गन्तुं शत्रुविनाशन । कलत्रवति सन्देहस्त्वय्यपि स्यादसंशयः ॥

अपि	" அன்றியும்	कलत्रवति	காக்கவேண்டிய பொரு ளுடனிருக்கின்ற
शत्रुविनाशन	ஔசத்ருவிராசகனே!	त्वयि च	உமது விடயத்திலுமே
त्वया सार्धं	உம்மோடுகூட	असंशयः	கட்டாயமாய்
गन्तुं	போய்ச்சேர	सन्देहः स्यात्	அபாயம் கெரிடும்.
न शक्ष्ये	முடியாதவளவேன் ;		

हियमाणां तु मां दृष्ट्वा राक्षसा भीमविक्रमाः । अनुगच्छेयुरादिष्टा रावणेन दुरात्मना ॥

मां	" என்னை	आदिष्टाः	கட்டளைவிடப்பட்ட
हियमाणां	தப்புவித்துக் கொண்டு போகின்றவளாய்	भीमविक्रमाः	மஹத்தான பராக்கிரம சரீகளான
दृष्ट्वा	அறிந்து	राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்
तु	ஐது விடயத்தில்	अनुगच्छेयुः	பின்தொடர்ந்து ஓடிக்க கிட்டு விடுவார்கள்.
दुरात्मना	தூரா தமாவான		
रावणेन	ராவணனால்		

तैस्त्वं परिवृतः शूरैः शूलमुद्गरपाणिभिः । भवेस्त्वं संशयं प्राप्तो मया वीर कलत्रवान् ॥

वीर	" वीररो !	परिवृतः	குழந்துகொள்ளப்பட்ட
शूलमुद्गर- पाणिभिः }	சூலங்களையும், இருப் புலக்கைகளையும் கையிலேந்திய	भवेः	ஆவீர். [வராய்
तैः	அந்த	कलत्रवान्	ரகலிக்கவேண்டிய பொரு ளோடு கூடினவரான
शूरैः	சூரர்களால்	त्वं	நீர்
त्वं	நீர்	मया	என்னால்
		संशयं प्राप्तः	விபத்தை அடைவீர்.

सायुधा बहवो व्योम्नि राक्षसास्त्वं निरायुधः । कयं शक्ष्यसि संयोद्धुं मां चैव परिरक्षितुम् ॥

राक्षसाः	" राक्षसர்கள்	व्योम्नि	ஆகாயத்தில்
बहवः	பலர் ;	संयोद्धुं च	செம்மையாய் போர்
सायुधाः	ஆயுதபாணிகள் ;	एव	அதோடு [செய்யவும்
निरायुधः	ஒராயுதமுடில்லாத	मां	என்னை
त्वं	நீர் ; [ஒருவர்	परिरक्षितुं	காக்கவும்
कयं	எப்படி	शक्ष्यसि	மாட்டுவீர் ?

युध्यमानस्य रक्षोभिस्तव तैः क्रूरकर्मभिः । प्रपतेयं हि ते पृष्ठाद्भयार्ता कपिसत्तम ॥५०॥

कपिसत्तम	" வானரோத்தம !	ते	உமது
क्रूरकर्मभिः	கொடுந்தொழில் புரிகின்ற	पृष्ठात्	முதுகினின்ற
तैः रक्षोभिः	அந்த அரக்கர்களுடன்	भयार्ता	அஞ்சி நடுக்கினவளாய்
तव युध्यमानस्य	நீர் போர் புரிகையில்	प्रपतेयं हि	நான் விழுந்துவிடுவே என்றோ !

अथ रक्षांसि भीमानि महान्ति बलवन्ति च । कथञ्चित् सांपराये त्वां जयेयुः कपिसत्तम ॥

कपिसत्तम	" வானரச்சேஷ்டரோ !	अथ	அப்படியிருப்பதால்
रक्षांसि च	அரக்கர்களோ	सांपराये	யுத்தத்தில்
महान्ति	பலர் ;	त्वां	உம்மை
भीमानि	மஹத்தான	कथञ्चित्	எப்படியாகிலும்
बलवन्ति	பலவந்தர்கள் ;	जयेयुः	வென்றுவிடுவார்கள்.

अथवा युध्यमानस्य पतेयं विमुखस्य ते । पतितां च गृहीत्वा मां नयेयुः पापराक्षसाः ॥

अथवा	" அவ்வாறில்லைபென் ருளும்	पतितां	விழுந்த
विमुखस्य	பரவசப்பட்டு	मां	என்னை
ते युध्यमानस्य	நீர் போர் புரிகையில்	पापराक्षसाः	ராஷ்டிரப்பாபிகள்
पतेयं	நான் நழுவி விழுந்து விடுவேன் ;	गृहीत्वा	எடுத்து
		नयेयुः च	கொண்டுபோய் விடுவார்களே !

मां वा हरेयुस्त्वद्धस्ताद्विशसेयुरथापि वा । अव्यवस्थौ हि दृश्येते युद्धे जयपराजयौ ॥

त्वद्धस्तात्	“ உமது கையிலிருந்து	युद्धे	யுத்தத்தில்
मां	என்னை	जयपराजयौ	வெற்றியும் தோல்வியும்
हरेयुः वा	பிடுக்கிக்கொள்ளவும் கூ	अव्यवस्थौ	நியத்யற்றவையாய்
अथवा	இல்லையென்றால் [டும்;	दृश्येते हि	காணப்படுகின்றன
विशसेयुः अपि	கொண்டுவிடவும் கூடும்;		வல்லவா ?

अहं वाऽपि विपद्येयं रक्षोभिरभितर्जिता । त्वत्प्रयत्नो हरिश्रेष्ठ भवेन्निष्फल एव तु ॥५४॥

अहं तु	“ நான் தானே	विपद्येयं वा	உயிரைத் துறந்துவிட வும் கூடும்;
रक्षोभिः	ஆரக்கர்களால்	अपि	அப்படியானாலும்,
अभितर्जिता	சகிக்கமுடியாத வண்ணம் அவமானப்படுத்தப் பட்டவளாய்	हरिश्रेष्ठ	வானரச்சேஷ்டரே!
		त्वत्प्रयत्नः एव	உமது பிரயத்தனம் எல்
		निष्फलः भवेत्	வினாக முடியும். [லாம்

कामं त्वमसि पर्याप्तो निहन्तुं सर्वराक्षसान् । राघवस्य यशो हीयेच्चया शस्तैस्तु राक्षसैः ॥

सर्वराक्षसान्	“எல்லா ஆரக்கர்களையும்	राक्षसैः	ஆரக்கர்கள்
निहन्तुं	தகர்த்தற்கு	शस्तैः तु	கொல்லப்பட்டார்கள் என்றால்
त्वं	நீர்	राघवस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
पर्याप्तः असि	வல்லவராயிருக்கிறீர்;	यशः	யசஸ்
कामं	அப்படியிருந்தும்	हीयेत्	குறைத்துவிடும்.
त्वया	உம்மால்		

अथवाऽऽदाय रक्षांसि न्यसेयुः संबृते हि माम् । यत्र ते नाभिजानीयुर्हरयो नापि राघवो ॥
प्रयत्नस्तु मदर्थोऽयं ततस्तव निरर्थकः ॥ ५६ ॥

अथवा	“ அப்படியன்றேல்	न अभिजानीयुः	கண்டறியமுடியாத;
रक्षांसि	ராட்சஸர்கள்	राघवो अपि	இராமர், வசந்தமணர் இவ்விருவர்களும்
मां	என்னை	न	முடியாத;
आदाय	கைப்பற்றிய பின்னர்	ततः तु	இப்படியாகினிடினும்
संबृते	ஒருவரும் கண்டறிய முடியாத இடத்தில்	तव	உம்மால்
न्यसेयुः	மறைத்து விடுவார்கள்;	मदर्थः	எனக்காகச் செய்த
यत्र	அப்பொழுது	अयं प्रयत्नः	இந்த வேலை
ते हरयः	அந்த வானர்கள்	निरर्थकः हि	வினாகிவிடுமே!

त्वया हि सह रामस्य महानागमने गुणः ॥ ५७ ॥

त्वया सह	“ உம்மோடுகூட	गुणः	குணம்
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	महान् हि	மஹத்தானதாகு
भागमने	வருகையில்		மன்றோ!

मयि जीवितमायत्तं राघवस्य महात्मनः । भ्रातॄणां च महाबाहो तव राजकुलस्य च ॥

महाबाहो	" பெருந்தேவனுடைய வரே!	तव	உமக்கும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	राजकुलस्य च	ராஜகுலத்திற்கும்
राघवस्य	ஸ்ரீராமவருக்கும்	जीवितं	பிழாணன்
भ्रातॄणां च	தம்பிகளுக்கும்	मयि	என்னிடத்திலன்றோ
		भावत्तं	பொருந்தியிருக்கிறது ?

तौ निराशौ मदर्थन्तु शोकसन्तापकश्चितौ । सह सर्वक्षहरिभिस्यक्ष्यतः प्राणसंग्रहम् ॥५९॥

तौ	" அவ்விருவர்கள்	शोकसन्ताप- कश्चितौ	} சோகத்தால் விசனப்பட்ட } உவருந்தியவர்களாய்
मदर्थं	என் விஷயத்தில்	सह	
निराशौ तु	காரியஸித்திக்கு இட மில்லை என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களாகில்	प्राणसंग्रहं	உயிருடனிருத்தலை
		वक्ष्यतः	ஒழிப்பார்கள்.

भर्तृभक्तिं पुरस्कृत्य रामादन्यस्य वानर । नाहं स्पष्टं स्वतो गात्रमिच्छेयं वानरोत्तम ॥

वानरोत्तम	" வானரோத்தமரான	अन्यस्य	மற்றொரு புருஷனது
वानर	வானரே!	गात्रं	சரீரத்தை
भर्तृभक्तिं	பர்த்தா ஒருவருக்கே சொந்தமானதென்பதை	अहं	நான்
पुरस्कृत्य	அனுஷ்டித்து	स्वतः	தானே
रामात्	ஸ்ரீராமரைபன்றி	स्पष्टं	தீண்ட
		न इच्छेयं	மசட்டேன்.

यद्दहं गात्रसंस्पर्शं रावणस्य बलाद्गता । अनीशा किं करिष्यामि विनाथा विवशा सती ॥

रावणस्य	" ராவணனுடைய	विनाथा	ரகூதர் பக்கலில் இல்லா தவளாய்
गात्रसंस्पर्शं	உடலைத் தீண்டினது	विवशा	அறிவிழந்தவளாய்
यत्	ஒன்றுண்டேயெனில்	बलात्	பலாத்காரமாய்
सती	பதிவ்ரதையாய்	गता	சிக்கிக்கொண்ட
अनीशा	தானும் ஒன்று செய்ய வும் ஸ்வதந்திரமில்லா தவளாய்	अहं	நான்
		किं करिष्यामि	என்ன செய்யக்கூடும் ?

यदि रामो दशग्रीवमिह हत्वा सबान्धवम् । मापितो गृह्य गच्छेत तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

रामः	" ஸ்ரீராமர்	इतः	இங்கிருந்து
दशग्रीवं	தசகண்டனை	गृह्य	அழைத்துக்கொண்டு
सबान्धवं	சுற்றத்தாருடன்	गच्छेत् यदि	போவார் ஆகில்
इह	இங்கேயே	तत्	அது
हत्वा	கொன்றுவிட்டு	तस्य	அவருக்கு
मां	என்னை	सदृशं भवेत्	எற்றதாக ஆகும்.

श्रुता हि दृष्टाश्च मया पराक्रमा महात्मनस्तस्य रणावमर्दिनः ।

न देवगन्धर्वभुजङ्गराक्षसा भवन्ति रामेण समा हि संयुगे ॥ ६३ ॥

ரணாவமர்दिன:	"போரில் பகைவர்களை பிரண்டயர்க்குகின்ற	दृष्टा:	பிரத்தியக்ஷத்திலும் பார்க்கப்பட்டவைகள் ;
तस्य	அந்த	देवगन्धर्वभुजङ्ग-)	தேவர்கள், கந்தர்வர்
महामनः	மஹானுபாவரது	राक्षसा:	கள், நாகர்கள், ராக்ஷ ஸர்கள் என்றாலும்
पराक्रमा: हि	பராக்ரமங்களை வெணில்	संयुगे	யுத்தத்தில்
मया	என்னால்	रामेण	ஸ்ரீராமருடன்
श्रुता:	ஆராய்ந்தறிந்துள்ள வைகள் ;	समा:	ஸமத்வம் பெற்றவர் களாய்
च	அதுவுந்தவிர	न भवन्ति हि	ஆகமாட்டார்களே !

समीक्ष्य तं संयति चित्रकामुकं महाबलं वासवतुल्यविक्रमम् ।

सलक्ष्मणं को विषहेत राघवं हुताशनं दीप्तमिवानिलेरितम् ॥ ६४ ॥

चित्रकामुकं	"விசுத்திரமான கோத ண்டத்தையுடையவரும்	हुताशनं	தீக்கடவுளை
महाबलं	மஹா பலசாலியும்	इव	போலிருப்பவரும்
वासवतुल्यविक्रमं	இந்திரனுக்கு நிகரான ப ராக்ரமமுடையவரும்	सलक्ष्मणं	ஸக்ஷ்மணரோடு கூடிய வருமான
संयति	யுத்தகளத்தில்	तं राघवं	அந்த ஸ்ரீராகவரை
अनिलेरितं	காற்றிலால் வீசப்பட்டு	समीक्ष्य	அறிந்து
दीप्तं	கிளர்ந்தெழுமின்ற	कः	எவன்
		विषहेत	எதிர்ப்பான் ?

सलक्ष्मणं राघवमाजिमर्दनं दिशागजं पत्तमिव व्यवस्थितम् ।

सहेत को वानरमुख्य संयुगे युगान्तसूर्यप्रतिमं शराचिषम् ॥ ६५ ॥

वानरमुख्य	"வானரத்தலைவரே !	शराचिषं	பாணங்களை ஜோதியாக
मत्तं	கொழுத்த	युगान्तसूर्यप्रतिमं	ப்ரளயகால சூரியன் போல்
दिशागजं इव	திக்கஜம் போன்றவரும்	व्यवस्थितं	சரியாக திற்பின்றவரு [மான
आजिमर्दनं	யுத்தரங்கத்தில் ஹதஞ் செய்கின்றவரும்	राघवं	ஸ்ரீராகவரை
सलक्ष्मणं	ஸக்ஷ்மணரோடு கூடியவரும்	कः	எவன்
संयुगे	யுத்தத்தில்	सहेत	கொற்கடிப்பான் ?

स मे हरिश्रेष्ठ सलक्ष्मणं पतिं सयूयपं क्षिप्रमिहोपपादय ।

चिराय रामं प्रति शोककर्षितां कुरुष्व मां वानरवीर हर्षिताम् ॥ ६६ ॥

हरिश्रेष्ठ	“வானரோத்தம!	वानरवीर	வானரவீரரே!
सः	அந்த நீர்	रामं प्रति	ராமரையே நினைத்து
सलदमणं	லக்தமணரோடுகூட		நினைத்து
मे पति	என் பர்த்தாவை	चिराय	நெடுநாளாய்
सयूथपं	சேனைத்தலைவர் படை	शोककशितां	சோகத்தால் கொந்து
क्षिप्रं	உடனே [குழ		கிடக்கும்
इह	இங்கு	मां	என்னை
उपपादय	எழுந்தருளப்பண்ணு	हर्षितां	சந்தோஷித்தவளாய்
	வீராக;	कुलम्	செய்யும்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तत्रिंशः सर्गः ॥ ३७ ॥

आदितः श्लोकाः 13471

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1681

अष्टत्रिंशः सर्गः—முப்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ३८ ॥

चूडामणिप्रदानम्—குடாமணி கொடுத்தல்.

ततः स कपिशार्दूलस्तेन वाक्येन हर्षितः । सीतामुवाच तच्छ्रुत्वा वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

सः	அந்த	तेन	அந்த
कपिशार्दूलः	வானரச்ரேஷ்டர்	वाक्येन	(தர்ம) நியமனத்தால்
तत्	அதை	हर्षितः	சந்தோஷமுற்றவராய்
श्रुत्वा	கேட்டு	सीतां	வீதையைப் பார்த்து
वाक्यविशारदः	சொல்வாசியறிய வல்ல	वाक्यं	ஒரு மொழியை
ततः	ஆகல்பற்றி [வர	उवाच	விண்ணப்பஞ்செய்தார்:-

युक्तरूपं त्वया देवि भाषितं शुभदर्शने । सदृशं स्त्रीस्वभावस्य साध्वीनां विनयस्य च ॥

शुभदर्शने	“நற்போதனை அருளிச் செய்யும்	युक्तरूपं	பிறவிக்குணத்திற்
देवि	தேவியாரே!		கேற்றது;
त्वया	உம்மால்	साध्वीनां	கற்புடைய பத்தினிக
भाषितं	திருவாய்மலர்ந்தருளப்	विनयस्य	மரியாதைக்கும் [ளின்
	பட்டது	स्त्रीस्वभावस्य च	ஸ்திரீ ஸ்வபாவத்திற்கும்
		सदृशं	பொருந்தியது.

स्त्रीत्वं न तु समर्थं हि सागरं व्यतिवर्तितुम् । मामधिष्ठाय विस्तीर्णं शतयोजनमायतम् ॥

हि	“எனெனில்	आयतं	அகன்ற
स्त्रीत्वं	ஸ்திரீ ஸ்வபாவமானது,	विस्तीर्णं	விசாலமான
मां तु	என்னைத்தானாகட்டும்	सागरं	ஸமுத்திரத்தை
अधिष्ठाय	வாறுமலர்ந்தகொண்டு,	व्यतिवर्तितुं	கடப்பதற்கு
शतयोजनं	நூறு யோஜனை	समर्थं न	சக்தியற்றது.

द्वितीयं कारणं यच्च ब्रवीषि विनयान्विते । रामादन्यस्य नाहामि संस्पर्शमिति जानकि ॥
एतत्ते देवि सदृशं पन्नथास्तस्य महात्मनः । का ह्यन्या त्वामृते देवि ब्रूयाद्वचनपीडशम् ॥

विनयान्विते	“ஸ=சிலகிபுணையான	महात्मनः	மஹாத்மாவான
जानकि	ஜனகர் திருமகளான	तस्य	அவருடைய
देवि	தேவி!	एन्याः	பத்தினியாகிய
रामात्	* रामணையன்றி	ते च	உமக்கே
अन्यस्य	மற்றொருவனுடைய	सदृशं	சரல அடுக்கும்.
संस्पर्शं	ஸ்பர்சனத்தை	देवि	ஆம்மணி!
न अहामि इति	ஒப்பேன் ' என்று	एषां कृते	உம்மையொழிய
यत्	யாதொன்றை	अन्या	வேறு
द्वितीयं	இரண்டாவது	का हि	யார்தான்
कारणं	காரணமாய்	ईदृशं	இப்படிப்பட்ட
ब्रवीषि	சாற்றுக்கிறீரோ	वचनं	நற்போதணையை
एतत्	இது	ब्रूयात्	சாற்றக்கூடும்?

श्रोष्यते चैव काकुत्स्थः सर्वं निरवशेषतः । चेष्टितं यच्चया देवि भाषितं मम चाग्रतः ॥

देवि	“ஓ தேவி!	चेष्टितं च	செய்யப்பட்டதும்
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	यत्	எதுவே அந்த
मम	என்	सर्वं	எல்லாவற்றையும்
अग्रतः	எதிரில்	एव	உடனே
त्वया	உம்மால்	निरवशेषतः	ஒன்றும் விடாமல்
भाषितं च	சொல்லப்பட்டதும்	श्रोष्या	கேட்டறியப்போகிறார்.

कारणैर्बहुभिर्देवि रामप्रियचिकीर्षया । स्नेहप्रस्कन्नमनसा मयैतत् समुदीरितम् ॥ ७ ॥

देवि	“ஆம்மணி,	स्नेहप्रस्कन्न-	} அன்பினால் நெகிழ்ந்த
बहुभिः	பல	मनसा	
कारणैः	காரணங்களைக் கொண்டு	मया	என்னால்
रामप्रिय-	} ஸ்ரீராமருக்கினியது	एतत्	இப்படி
चिकीर्षया		செய்யவேண்டுமென்ப	समुदीरितं
	தரலும்		பட்டது.

लङ्काया दुष्प्रवेशत्वादुस्तरत्वान्महोदधेः । सामर्थ्यादात्मनश्चैव मयैतत् समुदीरितम् ॥ ८ ॥

महोदधेः	“மஹோததியின்	आत्मनः	எனது
दुस्तरत्वात्	தாண்டுதலின் கஷ்டத்	सामर्थ्यात् च	ஸாமர்த்தியத்தாலும்
	தரலும்	एतत्	இப்படி
लङ्कायाः	லக்கையின்	मया	என்னால்
दुष्प्रवेशत्वात् एव	உட்பிரவேசித்தலின்	समुदीरितं	விண்ணப்பம் செய்யப்
	கஷ்டத்தாலும்		பட்டது.

इच्छामि त्वां समानेतुमथैव रघुबन्धुना । गुरुस्नेहेन भक्त्या च नान्यथैतदुदाहृतम् ॥ ९ ॥

त्वां	" உம்மை	गुरुस्नेहेन	மஹத்தான ஸ்நேஹத்
अथ एव	இப்பொழுதே	भक्त्या च	பக்தியாலும் [சாலும்
रघुबन्धुना	ராகவரோடு	एतत् उदाहृतं	இப்படி விண்ணப்பம் செய்யப்பட்டது ;
समानेतुं	சேர்த்துவைக்க	न अन्यथा	வேறு காரணத்தால்
इच्छामि	எண்ணினேன் ;		இல்லை.

यदि नोत्सहसे यातुं मया सार्धमनिन्दिते । अभिज्ञानं प्रयच्छ त्वं जानीयाद्राघवो हि तत् ॥

अनिन्दिते	" புண்ணியவதி !	अभिज्ञानं प्रयच्छ	(ஓர்) அடையாளத்தை
त्वं	நீர்	तत्	அதனால் [கந்தருளும் ;
मया सार्धं	என்னுடன் கூட	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
यातुं	எழுந்தருள	हि	ஸந்தேஹமில்லாமல்
न उत्सहसे यदि	திருவுள்ளம் கொள்ள வில்லை என்பதானால்	जानीयात्	உள்ளபடி உண்மையைக் கண்டறியவேண்டும்."

एवमुक्ता हनुमता सीता सुरसुतोपमा । उवाच वचनं मन्दं वाष्पप्रथिताक्षरम् ॥ ११ ॥

हनुमता	ஹனுமாரால்	वाष्पप्रथिताक्षरं	கண்ணீரோடு கலந்து வரும் சொற்கொண்டு
एवं उक्त्वा	இவ்வாறு சொல்லப்பட்ட	वचनं	ஒரு விஷயத்தை
सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென விளக்கும்	मन्दं	ஒன்றன்பின் ஒன்றாய்
सीता	ஸீதையானவள்	उवाच	விளம்பினாள் :—

इदं श्रेष्ठमभिज्ञानं ब्रूयास्त्वन्तु मम प्रियम् । शैलस्य चित्रकूटस्य पादे पूर्वोत्तरे तथा ॥ १२ ॥

तापसाश्रमवासिन्याः प्राज्यमूलफलोदके । तस्मिन् सिद्धाश्रमे देशे मन्दाकिन्या ह्यदूरतः ॥

तस्योपवनपण्डेषु नानापुष्पसुगन्धिषु । विहृत्य सलिले क्लिप्तो ममाङ्के समुपाविशः ॥ १४ ॥

श्रेष्ठं	" அன்பு மிகுந்ததாய்,	प्राज्यमूल-)	ஏராளமான கிழங்குக
अभिज्ञानं	முன்னறிந்ததை இப் பொழுது நினைவு முட்டுவதற்காய்	फलोदके)	ளும், கனிகளும், தீர்த்
इदं	பின் சொல்லுவதை	तस्मिन्	அந்த [கக்கருமமைந்த
मम	எனது	सिद्धाश्रमे	வலித்தாச்சாமத்தில்
प्रियं	கணவருக்கு	देशे	ஒரு பிரதேசத்தில்
त्वं	நீர்	तस्य सलिले	அதின் ஜலத்திலும்
तथा तु	எப்படி சொல்லுகிறே னோ அப்படியே	नानापुष्प-)	பலவகை பலர்களால்
ब्रूयाः	விண்ணப்பஞ்செய்யும் !	सुगन्धिषु)	நன்மணம் வீசுகிற
चित्रकूटस्य शैलस्य	'சித்திரகூடமலையின்	उपवनपण्डेषु	நெருங்கிய சேரலைகளி
पूर्वोत्तरे पादे	வடகிழ்தாழ்வரையிலுள்	विहृत्य	அலைந்து [லும்
मन्दाकिन्याः	மந்தாகினிக்கு [ளதும்	क्लिप्तः	களைத்து
अदूरतः हि	ஸமீபத்திலுள்ளதும்	तापसाश्रम-)	தவசிகளின் ஆச்சாமத்
		वासिन्याः)	கிளிருந்த
		मम अङ्के	எனது மடியில்
		समुपाविशः	படுத்திருந்தீர்.

ततो मांससमायुक्तो वायसः पर्यतुण्डयत् । तपहं लोष्टमुद्यम्य वारयामि स्म वायसम् ॥

ततः	“ அப்பொழுது	त वायसं	அந்த காகத்தை
मांससमायुक्तः	மாம்ஸத்தில் காமுற்ற	अहं	நான்
वायसः	ஓர் காகம்	लोष्टं	ஒரு மண்ணாக்கட்டியை
पर्यतुण्डयत्	கூரான மூக்கால்	उद्यम्य	எடுத்து ஒங்கி
	குத்திற்று ;	वारयामि स्म	பயமுறுத்தி றட்டினேன்.

दारयन् स च मां काकस्तत्रैव परिर्लायते । न चाप्युपारमन्मांसाद्भक्षार्थी बलिभोजनः ॥

सः	“ அந்த	मांसात्	மாம்ஸத்தை விட்டு
बलिभोजनः	(ஓடுதயக்கும் என்று ப்ரதி தினமும் ‘காக்கைக்குப் போடும் அன்னமாதிய’) பலியை புஜிக்கும்	न उपारमत्	ஒழியா திருந்தது ;
काकः च	காகமும்	मां	என்னை
भक्षार्थी च	உணவை விரும்பியதாய்	दारयन् अपि	குத்தின வண்ணமாயே
		तत्र एव	அங்கேயே
		परिलीयते	சுற்றிக்கொண்டிருந்தது.

उत्कर्षन्त्यां च रशनां क्रुद्धायां मयि पक्षिणि । संसमाने च वसने ततो दृष्टा त्वया ह्यहम् ॥

मयि	“ நான்	ततः	அதினால்
पक्षिणि	பகழியினிடத்தில்	वसने	ஆடை
क्रुद्धायां	சினந்து	संसमाने च	நழுவி வீழ்கையில்
रशनां हि	அரைநூல் மாலைகளை மாத்திரம்	त्वया	உம்மால்
		अहं	நான்
उत्कर्षन्त्यां च	சுழற்றவும்	दृष्टा	பார்க்கப்பட்டேன்.

त्वया विहसिता चाहं क्रुद्धा संलज्जिता तथा । भक्षगृध्रेण काकेन दारिता त्वामुपागता ॥

ततः श्रान्ताऽहमुत्सङ्गपार्सीनस्य तवाविशम् । क्रुध्यन्ती च प्रहृष्टेन त्वयाऽहं परिसान्त्विता ॥

भक्षगृध्रेण	“ தீனியில் ருசிகொண்ட	ततः	அப்படியிருந்தும்
काकेन	காகத்தால்	त्वां च	உம்மிடமே
दारिता	குததப்பட்டு	उपागता	வந்து சேர்ந்தேன் ;
क्रुद्धा	கோபம் மூட்டப்பட்டு	आसीनस्य	உட்கார்ந்திருந்த
तदा	அப்பொழுது	तव	உமது
श्रान्ता	களைப்படைந்திருந்த	उत्सङ्गं	மடியில்
अहं	நான்	अहं	நான்
त्वया	உம்மால்	आविशं	உட்கார்ந்தேன் ;
विहसिता	பரிஹாஸஞ்செய்யப் பட்டேன் ;	प्रहृष्टेन	முகம் மலர்ந்திருந்த
		त्वया	உம்மால்
च	அதினால்	क्रुध्यन्ती	கோபத்துடனிருந்த
संलज्जिता	மிகவும் வெட்கித் திருந்தேன் ;	अहं	நான்
		परिसान्विता	தேற்றப்பட்டேன்.

वाष्पपूर्णमुखी मन्दं चक्षुषीं परिमार्जती । लक्षिताऽहं त्वया नाथ वायसेन प्रकोपिता ॥

नाथ	"நாதா!	अहं	நான்
वाष्पपूर्णमुखी	முகமெல்லாம் கண்	वायसेन	சாகத்தால்
चक्षुषी	கண்களை [ணீராய்	प्रकोपिता	அதிக கோபமுட்டப் பட்டவளாய்
मन्दं	மெதுவாய்		
परिमार्जती	துடைத்துக்கொண் டிருந்த	त्वया	உம்மால்
		लक्षिता	கண்டறியப்பெற்றேன்.

परिश्रमात् प्रसुप्ता च राघवाङ्केऽप्यहं चिरम् । पर्यायेण प्रसुप्तश्च ममाङ्के भरताग्रजः ॥

स तत्र पुनरेवाथ वायसः समुपागमत् ॥ २१ ॥

अहं	"நான்	मम	எனது
परिश्रमात्	மிகக் களைப்பால்	अङ्के	மடியில்
अथ	அப்படியே	प्रसुप्तः	கண் வளர்ந்தார்.
राघवाङ्के	ஸ்ரீராகவருடைய மடியில்	पुनः एव	மறுபடியும்
चिरं प्रसुप्ता	நேடுநேரம் உறக்கினிட்	सः अपि	அதே
पर्यायेण	கிரமப்படி [டேன்.	वायसः	காகம்
भरताग्रजः च	பரதருடைய தமையனாரும்	तस च	அத்தருணத்திலும்
		समुपागमत्	வந்து சேர்ந்தது.

ततः सुप्तप्रबुद्धां मां रामस्याङ्कात् समुत्थिताम् । वायसः सहसाऽऽगम्य विददार स्तनान्तरे॥

वायसः	"காகம்	समुत्थितां	நன்றாய் வலி நீக்கிவிருந்த
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	मां	என்னை
अङ्कात्	மடியினின்று	स्तनान्तरे	மார்பில்
सुप्तप्रबुद्धां	துக்கி எழுந்த	सहसा आगम्य	முரட்டுத்தனமாய்ப்பற்றி
ततः	அப்போதிருந்த	विददार	காய்ப்படக் கிறிற்று.

पुनः पुनरयोत्पत्य विददार स मां भृशम् । ततः समुक्षितो रामो मुक्तैः शोणितविन्दुभिः ॥

अथ	"இப்படி	भृत् विददार	மிகவும் குத்திக் கிறிற்று;
सः	அது	ततः	அப்பொழுது
पुनः पुनः	ஒரு தடவைக்குப் பல தடவையாய்	मुक्तैः	சொட்டின
उत्पत्य	பாய்ந்து பாய்ந்து	शोणितविन्दुभिः	ரத்தபிந்துக்களால்
मां	என்னை	रामः	ஸ்ரீராமர்
		समुक्षितः	நனைக்கப்பட்டார்.

वायसेन ततस्तेन बलवत् क्लिश्यमानया । स मया बोधितः श्रीमान् सुखसुप्तः परन्तपः ॥

परन्तपः	"பகைவருக்குக் காலனும்	सः	அவர்
सुखसुप्तः	அயர்ந்து கண்வளர்ந்து கொண்டிருந்தவரும்	तेन वायसेन	அந்த காகவகையால்
ततः	அப்போதும்	बलवत्	மிகவும்
श्रीमान्	திருமேனி அதிமனோகர மாய் விளக்குபவருமான	क्लिश्यमानया	துன்புறுத்தப்பட்ட
		मया	என்னால்
		बोधितः	எழுப்பப்பட்டார்.

स मां दृष्ट्वा महाबाहुर्वितुष्ठां स्तनयोस्तदा । आशीविष इव क्रुद्धः श्वसन् वाक्यमभाषत ॥

ச: மஹாபாஹு: "அந்த மஹாபாஹு
மா் என்னை
ஸ்தனயோ: ஸ்தனங்களில்
விதுஷ்டா் காயப்படுத்தப்பட்டவ
தூஷ்டா அறிந்துகொண்டு [ளாய்

तदा अप्पொழுது
क्रुद्धः சினக்கொண்டவராய்
आशीविष: इव பாம்புபோல்
श्वसन् பெருமூச்செறிந்து
वाक्यं ஒரு வார்த்தையை
अभाषत உரைத்தார்:—

केन ते नागनासोरु विक्षतं वै स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोपेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥

நாகநாஸூர் "துதிகக்கைபோன்ற
தொடையுடையாய்!
தே ஸ்தனாந்தரம் உனது மார்பு
கேன எவனால்
விக்ஷதம் புண்படுத்தப்பட்டது?

सरोपेण சிற்றங்கொண்ட
पञ्चवक्त्रेण ஐந்து தலை
भोगिना நாகத்துடன்
कः எவன்
क्रीडति वै விளையாடுகிறான்?'

वीक्षमाणस्ततस्तं वै वायसं समुदैक्षत । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैर्मामेवाभिमुखं स्थितम् ॥

வத: "அங்கேயே
வீக்ஷமாண: நரற்புறமும் கண் நோக்கி
மா் எனக்கு [யவராய்
அபிமுகம் எவ்வாறே
சரூதிரை: குருதி படிந்த

तीक्ष्णैः கூரிய
नखैः நகங்களுடனே
स्थितं நின்றுகொண்டிருந்த
सं वायसं அந்தக் காதத்தை
समुदैक्षत वै கண்டுவிட்டார்.

पुत्रः किल स शक्रस्य वायसः पततां वरः । धरान्तरगतः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥

ச: வாயச: "அந்தக் காகம்
शक्रस्य இத்திரனுடைய
पुत्रः மைந்தன்;
पततां वरः பறவைகளுள் சிற்றந்தது;
गतौ கதிரில்

पवनस्य समः வாயுவுக்கு சிகரணது;
किल ஆகலால்
शीघ्रं சடக்கென
धरान्तरगतः மண்ணில் மறைந்து
விட்டது.

ततस्तस्मिन् महाबाहुः कोपसंवर्तितेक्षणः । वायसे कृतवान् क्रूरां मतिं मतिमतां वरः ॥

மதிமதா் "அறிவுடையாரில்
वर: தலைவரான
महाबाहु: மஹாபாஹு
तस्मिन् அந்த
वायसे காக்கை விஷயத்தில்

ततः ஆனதுபற்றி
कोपसंवर्ति- } கோபத்தால் சுழற்றிய
तेक्षणः } கண்களையுடையவராய்
क्रूरां கொடுமையான
मतिं कृतवान् தீர்ப்பை விதித்தார்.

स दर्भं संस्तराद्ब्रह्म ब्राह्मणाक्षेण योजयत् । स दीप्त इव कालाग्निर्ज्वालाभिमुखो द्विजम् ॥

ச: "அவர்
संस्तराद् தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து
दर्भं ஓர் தர்ப்பைப்புல்கை
गृह्य போதுமெனக்கொண்டு
ब्राह्मणाक्षेण பிரம்மாஸ்திர மந்திரத்
योजयत् மந்திரித்தார்; [தரல்

द्विजं பகலிக்காக
अभिमुखः சித்தமாக்கப்பட்ட
सः அது
दीप्तः பற்றியெரியும்
कालाग्निः इव ஊழிக்கீயென
ज्वाला பற்றியெரிந்தது.

स तं प्रदीप्तं चिक्षेप दर्भं तं वायसं प्रति । ततस्तं वायसं दर्भः सोऽम्बरेऽनुजगाम ह ॥

ச: "அவர்
 प्रदीप्तं கிளர்ந்தெரியும்
 तं அந்த
 दर्भं தருப்பைப் புல்லை
 तं அந்த
 वायसं प्रति காக்கையை நோக்கி
 चिक्षेप விடுத்தனர் ;

ह एன் சொல்வேன் !
 ततः அப்போ தின்றுந்து
 सः दर्भः அந்தக் தருப்பை
 तं वायसं அந்தக் காக்கையை
 अम्बरे ஆகாயத்தில்
 अनुजगाम தூத்திக்கொண்டு
 கூடவே சென்றது.

अनुस्रप्तस्तदा काको जगाम विविधां गतिम् । त्राणकाम इमं लोकं सर्वं वै विचचार ह ॥

तदा "அக்காலத்தில்
 अनुस्रप्तः தூத்தப்பட்டது
 தப்பித்து ஓடிய
 काकः காகம்
 त्राणकामः காப்பாற்றுவரைக் காண
 इमं இந்த

लोकं सर्वं உலகனைத்தும்
 विचचार वै ஓடியனைத்தது ;
 ह एன் சொல்ல !
 विविधां வெவ்வேறு
 गतिं இடத்திற்கும்
 जगाम போய்ப் பார்த்தது.

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । त्रीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः ॥

स: "அது
 त्रीन् लोकान् மூன்று உலகங்களையும்
 संपरिक्रम्य ஓடியனைத்து பார்த்து
 समहर्षिभिः மஹர்ஷிகளோடு கூடின
 सुरैः च தேவர்களாலும்

पिता च தந்தையாலும்
 परित्यक्तः கைவிடப்பட்டதாய்
 त एव அவரையே
 शरणं சரணமாக
 गतः அடைந்தது.

स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् । वधार्हमपि काकुत्स्थः कृपया पर्यपालयत् ॥

शरण्यः " (அரிசனாயினும் அடை
 க்கலம் புருந்தோரை யா
 தரிக்கும்) சரணயான
 सः काकुत्स्थः அந்த காசுத்தஸ்தர்
 भूमौ தரையில்
 शरणागतं சரணம் என்று வந்து

निपतितं விழுந்து கிடந்த
 सं அதை
 वधार्हमपि கொல்லுவதற்கு உரிய
 தாயிருந்தபோதிலும்
 कृपया கிருபையால்
 पर्यपालयत् காத்தருளினார்.

परिभूतं विवर्णं च स तमायान्तमब्रवीत् । मोघं कर्तुं न शक्यं तु ब्राह्मणं तदुच्यताम् ॥

परिभूतं " திக்கற்று
 तमायान्तं च திரும்பி வந்துகிடக்கும்
 विवर्णं அற்பமாகிய
 तं அதைப் பார்த்து
 ब्राह्मं भूतं तु ' பிரம்மாஸ்திரமோ
 मोघं कर्तुं வினாசச் செய்ய

न शक्यं முடியாது ;
 तत् ஆகையால்
 उच्यतां வழி சொல்லப்பட்ட
 தும்' என்று
 सः அவர்
 भ्रमणीन् சொன்னார்.

आनृशंस्यं परो धर्मस्त्वत्त एव मया श्रुतः ॥ ४१ ॥

आनृशंस्यं	“ <i>பிறர் தயாமொழித்தல்</i>	एव	உம்மிடத்திருந்தே
परो:	<i>எல்லாவற்றிலும்</i>	मया श्रुतः	என்னால் கேட்டறியப்
धर्मः	<i>தர்மம் என்பது</i>		பட்ட நியமம்.

जानामि त्वां महावीर्यं महोत्साहं महाबलम् । अपारपारमक्षोभ्यं गांभीर्यात् सागरोपमम् ॥ ४२ ॥

भतारं त्वां	“ <i>காதரான உம்மை</i>	गांभीर्यात्	கப்பிரத்தன்மையால்
महावीर्यं	<i>மஹாவீர்பமுடையவராயும்</i>	सागरोपमं	கடல்போன்றவராயும்
महोत्साहं	<i>மஹோத்ஸாஹமுடையவராயும்</i>	ससमुद्रायाः	கடல் சூழ்ந்த
महाबलं	<i>மஹாபலிஷ்டராயும்</i>	धरण्याः	பூமிக்கு
अपारपारं	<i>கரைகடந்த கர்மமுடையவராயும்</i>	वासवोपमं	இந்திரனுக்கு நிகரானவராயும்
अक्षोभ्यं	<i>எவராலும் மனக்கலக்கச் செய்யமுடியாதவராயும்</i>	जानामि	(நான் உள்ளபடி) தெரிந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सत्यवान् बलवानपि । किमर्थमस्त्रं रक्षस्सु न योजयति राघवः ॥ ४३ ॥

एवं	“ <i>இவ்வீதமாக</i>	बलवान् अपि	பலவானாயுமிருந்தும்
राघवः	<i>சூரீராகவர்</i>	रक्षस्सु	அரக்கர்களிடத்தில்
अस्त्रविदां	<i>அஸ்திரவித்துக்களில்</i>	अस्त्रं	அஸ்திரத்தை
श्रेष्ठः	<i>முதன்மைபெற்றவர</i>	किमर्थं	யாது காரணத்தால்
सत्यवान्	<i>சத்தியவானாயும் [யும்</i>	न योजयति	ப்ரயோகியா திருக்கிறார் ?

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः । रामस्य समरे वेगं शक्ताः पतिसमाधितुम् ॥

समरे	“ <i>யுத்தகளத்தில்</i>	न नागाः	நாகர்களல்லர்,
रामस्य	<i>சூரீராமருடைய</i>	गन्धर्वाः अपि न	கந்தர்வர்களல்லர்,
वेगं	<i>கடுமையை</i>	न असुराः	அஸூரர்களல்லர்,
पतिसमाधितुं	<i>எதிர்த்துத் தடுப்பதற்கு</i>	न मरुद्गणाः	மருக்கணங்களல்லர்.
शक्ताः	<i>வல்லவர்கள்</i>		

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यश्ति मयि संभ्रमः । किमर्थं न शरैस्तीक्ष्णैः क्षयं नयति राक्षसान् ॥

वीर्यवतः तस्य	“ <i>வீரரான அவருக்கு</i>	तीक्ष्णैः शरैः	கூரிய சரக்களால்
मयि	<i>என்னிடத்தில்</i>	राक्षसान्	அரக்கர்களை
कश्चित्	<i>சிறிதேனும்</i>	क्षयं	அழிவுக்கு
संभ्रमः	<i>மதிப்பு</i>	किमर्थं	ஏன்
अस्ति यदि	<i>இருக்குமாயில்</i>	न नयति	உட்படுத்தா திருக்கிறார் ?

भ्रातुरादेशमादाय लक्ष्मणो वा परन्तपः । कस्य हेतोर्न मां वीरः परिव्रान्ति महाबलः ॥

महाबलः	“ <i>மஹா பலிஷ்டரும்</i>	आदेश	நியமனத்தை
परन्तपः	<i>சத்துருக்களை எரிப்ப</i>	आदाय	பெற்றுவந்து
वीरः	<i>வீரருமான [வரும்</i>	मां	என்னை
लक्ष्मणः वा	<i>லக்ஷ்மணராயினும்</i>	कस्य हेतोः	ஏனோ
भ्रातुः	<i>அண்ணனது</i>	न परिव्रान्ति	மீட்கா திருக்கிறார் ?

यदि तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ । सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं माण्डुपेक्षतः ॥४७॥

தौ	"அவ்விருவர்கள்	दुर्धर्षौ	அச்சமுண்டாக்குகிற வர்களாய்
புருஷவ்யாघ்ரौ	ஆண்புலிகளாய்	यदि	இருந்தும்
वाय्वग्नि- समतेजसौ }	வாயுவுக்கும், அக்னிக் கும் சமமான திறலு டையவர்களாய்	किमर्थं	ஏன்
सुराणां अपि	தேவர்களுக்கும்	मां	என்னை
		उपेक्षतः	உபேக்சிக்கிறார்கள் ?

ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थावपि तौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥४८॥

தौ	"அவ்விருவர்கள்	मम एव	எனக்கே
समर्थौ	சாமர்த்தியமுடைய	महत्	மஹத்தான
पन्तपौ	ஐயசாலிகளாய்	किञ्चित्	இன்னதென்ற நியமுடி
अपि	இருந்தும்	दुष्कृतं	துஷ்கிருத்யம் [பாத
मां	என்னை	अस्ति	ஸம்பவமாயிருக்கவேண்
न अवेक्षेते	கவனியாதிருக்கிறார்கள்	संशयः	ஸந்தேஹம் [ஓம் ;
यत्	என்கிறதால்	न	இல்லை."

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । अथाब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

महातेजाः	மஹா பராக்ரீம சாலியும்	करुणं	இரக்கமெழும்படி
मारुतात्मजः	வாயுபுத்திரருமான	भाषितं	மொழிந்த
हनुमान्	ஹனுமார்	वचनं	மொழியை
वैदेह्याः	வைதேஹியின்	श्रुत्वा	கேட்டு
साश्रु	கண்ணுக்கண்ணீருமாய்	अथ	பின்வருமாறு
		अब्रवीत्	விண்ணப்பஞ்செய்தார் :

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिपन्ने च लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि	"ஓ! தேவி!	त्वच्छोकविमुखः	உமது துக்கத்தால் மற்ற றெதையும் வெறுத்திருக்
ते	உமக்கு	रामे	ஸ்ரீராமர் [கின்றனர் ;
सत्येन	சத்தியத்தின் மீது	दुःखाभिपन्ने	துக்கத்தில் முழுகிக்கிடக்
शपे	ஆணையிட்டிக் கூறுகிறேன் ;	च	அகனல் [கையில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		परितप्यते	சோகமுறுகின்றனர்.

कथञ्चिद्भ्रवी रृष्टा न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानां द्रक्ष्यस्यन्तमनिन्दिते ॥

अनिन्दिते	"புண்ணியவதீ!	न कालः	சமயமில்லை;
भवती	பெருமட்டியாகிய நீர்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
कथञ्चित्	தெய்வாநீனமாய்	दुःखानां	துக்கங்களின்
दृष्टा	தரிசனமாளீர் ;	अन्तं	முடிவை
परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு	द्रक्ष्यसि	காணப்போகிறீர்.

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रौ महाबलौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥

महाबलौ	“ मஹாபலிஷ்டர்களும்	त्वदर्शन- } உம்மைக் காணக் கொண்
पुरुषव्याघ्रौ	ஆண்புலிகளுமான	कृतोत्साहौ } ட வீர்யமுடையவர்க
तौ	அந்த	ளாய்
उभौ	இரண்டு	लङ्कां
राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்கள்	भस्मीकरिष्यतः
		நீறுக்கப்போகிறார்கள்.

हत्वा च समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवम् । राघवस्त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रतिनेष्यति ॥

विशालाक्षि	“ ஓ விசாலாக்ஷி!	हत्वा	ஹதம் செய்து
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	स्वां	உம்மை
क्रूरं रावणं	கொடிய ராவணனை	स्वां पुरीं	தமது நகரத்திற்கு
सहबान्धवं	சுற்றத்தாருள்பட	प्रतिनेष्यति	அழைத்துக்கொண்டு
समरे च	சமரிலேயே		எழுந்தருள்ப்போகிறார்.

ब्रुहि यद्राघवो वाच्यो लक्ष्मणश्च महाबलः । सुग्रीवो वाऽपि तेजस्वी हरयोऽपि समागताः॥

राघवः	“ ஸ்ரீராகவரும்	समागताः	ஒன்றுகூடிய
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரான	हरयः भपि	வானர்களும்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	यद् वाच्यः	யாது சொல்லப்பட
तेजस्वी	பராக்ரீமசாலியான		வேண்டுமோ அதை
सुग्रीवः वा	ஸுக்ரீவரும்	ब्रुहि	சொல்லியருளும் ”.

इत्युक्तवति तस्मिन् सीता सुरसुतोपमा । उवाच शोकसन्तप्ता हनूमन्तं प्लवङ्गमम् ॥ ५५ ॥

तस्मिन्	அவர்	सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென
इति	இவ்வாறு	सीता	விளங்கும்
उक्तवति च	சொல்லுகையிலும்	प्लवङ्गम्	வந்தாரான
शोकसन्तप्ता	சேரகத்தாலே பரிதபிக்கும்	हनूमन्तं	ஹனுமாருக்கு
		उवाच	மறுமொழி கூறினான் :—

कौसल्या लोकभतरं सुषुवे यं मनस्विनी । तं मपार्थे सुखं पृच्छ शिरसा चाभिवादय ॥

मनस्विनी	“ மனஸ்வியான	मम अर्थे	என் பொருட்டு
कौसल्या	கௌஸல்யாதேவியர்,	शिरसा } தலைவணக்கித் தண்டம்	
लोकभतरं	லோகரத்தகராய்	अभिवादय } ஸமர்ப்பியும்.	
यं सुषुवं	எவரைப் பெற்றாரோ	सुखं च	யோகக்ஷேமத்தையும்
तं	அவரை	पृच्छ	விசாரியும்.

सृजश्च सर्वरद्धानि प्रिया याश्च वराङ्गनाः । ऐश्वर्यं च विशालायां पृथिव्यामपि दुर्लभम् ॥
पितरं मातरं चैव संमान्याभिप्रसाद्य च । अनुप्रव्रजितो रामं सुमित्रा येन सुपजाः ॥
आनुकूल्याेन धर्मात्मा त्यक्त्वा सुखमनुत्तमम् । अनुगच्छति काकुत्स्थं भ्रातरं पालयन् वने ॥

सुमित्रा	“ஸுமித் தரை	सुखं एव	சுகந்தையும்
सुप्रजाः	சற்புத்திரனை பெற்றவ ளாகிறது	आनुकूल्येन	பக்தியினால்
येन	எவனாலே அந்த	त्यक्त्वा	துறந்து,
धर्मात्मा	தர்மாத்மா,	पितरं अपि	தந்தையையும்
सजः	மாணிகளையும்	मातरं च	தாயையும்
सर्धरत्नानि च	சகலரத்தினங்களையும்	समान्य	பூஜித்து
प्रियाः	ப்ரியுள்ளவர்கள்	अभिप्रसाद्य	வேண்டி விடைபெற்று
याः च	எவர்களை அந்த	रामं	ஸ்ரீராமரை
वराङ्गनाः	உத்தமஸ்திரிகளையும்	अनुप्रव्रजितः	பின்தொடர்ந்து வந்த வனாய்
विशालायां	பார்த	भ्रातरं	தமையனாரான
पृथिव्यां	பூமியில்	काकुत्स्थं	காகுத்தஸ்தரை
दुर्लभं	தேடினாலும் கிடைத் தற்கு அரிய	वने	கானகத்தில்
ऐश्वर्यं च	ஐசுவரியத்தையும்	पाठयन्	காப்பவனாக
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	अनुगच्छति	அனுசரித்து நடந்து வருகிறான்.

सिंहस्कन्धो महाबाहुर्मनस्वी प्रियदर्शनः । पितृवद्वर्तते रामे मातृवन्मां समाचरन् ॥६०॥

प्रियदर्शनः	“இலக்கணமான	मातृवत्	மாதாவாகவும்
सिंहस्कन्धः	சிக்கம்போலடிக்கழுத் துடையவனும்	रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
महाबाहुः	மஹாசக்திமானுமான	पितृवत्	தந்தையிடத்தில் போல
मनस्वी	நல்லமனதுடைய அலன்	समाचरन्	நடப்பவனாய் [வும்
मां	என்னை	वर्तते	சச்சுஷை செய்து வருகிறான்.

द्वियमाणां तदा वीरो न तु मां वेद लक्ष्मणः । वृद्धोपसेवी लक्ष्मीवाञ्छक्तो न बहुभाषिता ॥

राजपुत्रः प्रियः श्रेष्ठः सदृशः श्वशुरस्य मे । मत्तः प्रियतरो नित्यं भ्राता रामस्य लक्ष्मणः ॥

तदा	“அப்பொழுது	न बहुभाषिता	மிதபாஷி;
मां	என்னை	मे	எனது
द्वियमाणां तु	தூக்கிக்கொண்டு போ கையில்	श्वशुरस्य	மாமனருக்கு
वीरः	வீரனான	सदृशः	ஏற்ற
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	श्रेष्ठः	அத்யந்த
न वेद	எதிர்தோக்கவில்லை;	प्रियः	செல்வமான
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணன்	राजपुत्रः	ராஜகுமாரன்;
वृद्धोपसेवी	பெரியோருக்குப் பணி விடை புரியும்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
लक्ष्मीवान्	பாக்கியம் பெற்றவன்;	मत्तः	என்னைக்காட்டிலும்
शक्रः	மஹாசக்திமான்;	नित्यं	அளிச்சின்னமாய்
		प्रियतरः	உதவிபுரியும்
		भ्राता	தம்பி,

नियुक्तो धुरि यस्यां तु तामुद्धति वीर्यवान् । यं दृष्ट्वा राघवो नैव वृत्तमार्यमनुस्मरेत् ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்	यस्यां	எந்த
यं दृष्ट्वा	எயனைக் கண்டு	धुरि	காரியத்தில்
वृत्तं	காலஞ்சென்ற	नियुक्तः तु	ஏயப்படுகிறானே
आर्य एव	தந்தையைக் கூட	तां	அதை
न अनुस्मरेत्	நினையாமலிருக்கிறாரே,	उद्धति	(சரிவர) நிறைவேற்ற
वीर्यवान्	அந்த வீரன்		வல்லவன்.

स ममार्याय कुशलं वक्तव्यो वचनान्मम । मृदुर्नित्यं शुचिर्दक्षः प्रियो रामस्य लक्ष्मणः ॥

रामस्य	"ஸ்ரீராமருக்கு	शुचिः	உண்மையான சினேகித
प्रियः	அன்பளாய்	सः लक्ष्मणः	அந்த எக்தமணன் [னான
नित्यं	எக்காலத்திலும்	मम अर्याय	என் பொருட்டு
मृदुः	சொன்னபடி கேட்டு	मम वचनात्	நான் கேட்டதாய்
	நடக்கிறவளாய்	कुशलं	சேஷம் ஸமாசாரம்
दक्षः	வெகு ஜாக்கிரதையுட	वक्तव्यः	சொல்லப்படவேண்டி
	னிருக்கிற		யவன்.

यथा हि वानरश्रेष्ठ दुःस्वप्नयकरो भवेत् । त्वमस्मिन् कार्यनियोगे प्रमाणं हरिसत्तम ॥

वानरश्रेष्ठ	"வானரத்தலைவனே!	हरिसत्तम	வானரோத்தம!
यथा	எவ்விதம்	अस्मिन्	இந்த
दुःस्वप्नयकरः	துக்கத்தின் முடிவை	कार्यनियोगे	காரியம் நிறைவேற்றம்
	கிளைகிப்பவராய்		விஷயத்தில்
भवेत् हि	அவர் (ராகவர்) ஆவாரோ	त्वं	நீர்
	அவ்வண்ணமே	प्रमाणं	பொறுப்பாளி.

राघवस्त्वत्समारंभान्मयि यन्नपरो भवेत् । इदं ब्रूयाच्च मे नाथं शूरं रामं पुनः पुनः ॥

राघवः	"ஸ்ரீராகவர்	शूरं	சூரமுான
त्वत्समारंभात् च	உமது முயற்சியாலேயே	रामं	ஸ்ரீராமருக்கு
मयि	என் விஷயத்தில்	पुनः पुनः	பெயர்த்துப் பெயர்த்து
यन्नपरो	யன்ன ஊக்கமுடையவ	इदं	பின் கண்ட வார்த்தை
भवेत्	ஆகவேண்டும்; [ராய்		களால்
मे	எனது	ब्रूयाः	கிண்ணப்பட்டு செய்வா
नाथं	நாயகரும்		யாக.

जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज । ऊर्ध्वं मासान्न जीवेयं सत्येनाहं ब्रवीमि ते ॥

सत्येन	"சத்தியமாக	जीवितं	பிராணனை
ते	உமக்கு	धारयिष्यामि	வைத்திருப்பேன்;
अहं ब्रवीमि	நான் சொல்லுகிறேன்	मासात्	ஒரு மாதத்திற்கு
दशरथात्मज	'தசரத புத்திரரே!	ऊर्ध्वं	மேல்
मासं	ஒரு மாதம்	न जीवेयं	ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்'.

रावणेनोपरुद्धां मां निकृत्या पापकर्मणा । व्रातुर्महसि वीर त्वं पातालादिव कौशिकीम् ॥

वीर	“ வீர !	पातालात्	பாதாளத்தினின்று
त्वं	நீர்	इव	(உசத்தியர் பாதாள லோகம் சென்று அதைச் சேஷணம் செய்து அவ ளை மீட்டுவந்தது) எப் படியோ அப்படியே
कौशिकी	(யமுனாநதியில் ஸ்ரீராமம் செய்துகொண்டிருக்கை யில் வருணதேவனால் பாதாள லோகத்திற்குத் திரும்பிக்கொண்டுபோகப் பட்டவரும் உசத்தியர் என்பவரது மனையான மான) கௌசிகியை	पापकर्मणा	தித்தொழில் புரியும்
		निकृत्या	அற்புணை
		रावणेन	ராவணனால்
		उपरुद्धां	சிறைசெய்யப்பட்டிருக் என்னை [ஈன்ற மீட்க
		मां	அருள் புரியவேண்டும்.”
		व्रातुं	
		महसि	

ततो वस्त्रगतं मुक्त्वा दिव्यं चूडामणिं शुभम् । प्रदेयो राघवायेति सीता हनुमते ददौ ॥

ततः	அப்பொழுது	राघवाय	“ஸ்ரீராமவருக்கு
वस्त्रगतं	வஸ்திரத்தில் முடிந் திருந்த	प्रदयः	சேர்த்துவிடவேண் டியது”
चूडामणिं	சூடாமணி (ஐடபில்லை) என்னும்	इति	என்றுசொல்லி
दिव्यं शुभं	தீவ்ய ஆபரணத்தை	सीता	வலிதை
मुक्त्वा	அவிழ்த்தெடுத்து	हनुमते	ஹனுமாரிடத்தில்
		ददौ	தந்தனர்.

प्रतिगृह्य ततो वीरो मणिरन्नमुत्तपम् । अङ्गुल्या योजयामास न हास्य पाभवद्भुजः ॥

वीरः	வீரர்	अङ्गुल्या	விரலோடு
अनुत्तमं	ஒப்புயர்வில்லாத	योजयामास	செறித்தக்கொண்டார் ;
मणिरत्नं	மணிரத்தினத்தை	अस्य	இவருடைய
ततः	அவளிடமிருந்து	भुजो हि	கையும்
प्रतिगृह्य	கையில் வாக்கி	न भाववत्	மிஞ்சாமல் ஒத்திருக்கது.

मणिरत्नं कपिवरः प्रतिगृह्याभिवाद्य च । सीतां प्रदक्षिणं कृत्वा प्रणतः पार्श्वतः स्थितः ॥

कपिवरः	வானரோத்தமர்	प्रदक्षिणं कृत्वा	வலம் வந்து
मणिरत्नं	மணிரத்தினத்தை	प्रणतः च	கைகூப்பியவண்ணமே
प्रतिगृह्य	அணிந்துகொண்டு	पार्श्वतः	ஸமீபத்தில்
सीतां	வலிதையை	स्थितः	(பேசாமல்) நின்று
अभिवाद्य	அடிபணிந்து		கொண்டிருந்தார்.

हर्षेण महता युक्ताः सीतादर्शनजेन सः । हृदयेन गतो रामं शरीरेण तु विष्टितः ॥७३॥

शरीरेण तु	உடலோடுமாதிரியே	महता हर्षेण	பேரானந்தத்தோடு
विष्टितः	நின்றுகொண்டு	युक्तः	கூடினவராகி
सः	அவர்	रामं	ஸ்ரீராமரிடம்
सीतादर्शनजेन	சீதைகையைக் கண்டதனா லுண்டரவ	हृदयेन गतः	மனத்தை விடுத்தார்.

मणिवरमुपगृह्य तं महाई जनकनृपात्मजया धृतं प्रभावात् ।

गिरिरिव पवनावधूतमुक्तः सुखितमनाः प्रतिसङ्क्रमं प्रपेदे ॥ ७४ ॥

तं	அந்த	उपगृह्य	மனதில் பக்தியுடன்
मणिवरं	மாணிக்கத்தை		பாராட்டி
जनकनृपात्मजया	சுனக சக்ரவர்த்தியின்	पवनावधूतमुक्तः	காற்றினால் குலுக்கி
	திருமகனால்		விடப்பட்ட
प्रभावात्	அமாணுஷ்ய மஹிமை	गिरिः	பர்வதம்
	யால்	इव	எப்படியோ அப்படியே
धृतं	அணியப்பட்டிருந்ததா	सुखितमनाः	களிப்புற்ற மனத்தராய்
	யும்	प्रतिसङ्क्रमं	திரும்பிச்செல்ல
महाई	விலைசொல்ல முடியா	प्रपेदे	திருவுள்ளத்திலெண்ணி
	ததுமாய்		னார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टत्रिंशः सर्गः ॥ ३८ ॥
आदितः श्लोकाः 13544

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1754

एकोनचत्वारिंशः सर्गः—முப்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் ॥ ३९ ॥

सीतासमाश्वासनम्—ஸீதாபிராட்டியாரை சமாதானப்படுத்தல்.

मणि दत्त्वा ततः सीता हनुमन्तपथाव्रवीत् । अभिज्ञानमभिज्ञातमेतद्रामस्य तत्त्वतः ॥ १ ॥

सीता	ஸீதா பிராட்டியார்	अवशीत्	சொன்னான் :—
मणि दत्त्वा	மணியை ஒப்புவித்து	रामस्य	“ ஸ்ரீராமருக்கு
ततः	இப்பொழுது	तत्त्वतः	உள்ளபடி
हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து	अभिज्ञातं	தெரிந்த
अथ	சின்கண்டவாறு	अभिज्ञानं एतत्	அடையாளம் இது.

मणि तु दृष्ट्वा रामो वै त्रयाणां संस्मरिष्यति । वीरो जनन्या मम च राज्ञो दशरथस्य च ॥

वीरः	“ வீரரான	मम च	என்னுடையவும்
रामः	ஸ்ரீராமர்	जनन्याः	தாயிலுடையவும்
मणि	மணியை	दशरथस्य	தசரத
दृष्ट्वा तु	கண்டவுடனே	राज्ञः च	மன்னருடையவும்
त्रयाणां	மூவர்களான	संस्मरिष्यति वै	சூபகத்தைப்பெறுவார்.

स भूयस्त्वं समुत्साहे चोदितो हरिसत्तम । अस्मिन् कार्यसमारंभे प्रचिन्तय यदुत्तरम् ॥

हरिसत्तम	“ வானரேசத்தம!	सः त्वं	அந்த நீர்
अस्मिन्	இந்த	उत्तरं	மேல் நடக்கவேண்டிய
कार्यसमारंभे	கார్యாரம்பமான		காரியம்
उत्साहे	விசேஷ உத்தேசத்தில்	यत्	எதுவோ அதை
भूयः	முக்கியமாய்(மறுபடியும்)	प्रचिन्तय	கனறாய் ஆலோசிக்க
चोदितः	ஆக்குவாசிக்கப்பட்ட		வேண்டும்.

त्वमस्मिन् कार्यनियोगे प्रमाणं हरिसत्तम । हनुमन् यत्रमास्थाय दुःखक्षयकरो भव ॥
तस्य चिन्तयतो यत्रो दुःखक्षयकरो भवेत् ॥ ४ ॥

हरिसत्तम	“வானரே த் தம !	यत्रः	முயற்சி
अरिमन्	இந்த	दुःखक्षयकरः	துக்கத்தை ஒழிப்பதாக
कार्यनियोगे	காரியத்தை முடித்து வைப்பதில்	भवेत्	ஆகும்.
प्रमाणं	தலைமை பெற்றவர்	हनुमन्	ஹனுமாரே !
एवं	நீர் ;	यत्र	ஜாக்கிரதைத்தொழிலை
चिन्तयतः	ஆலோசித்துச்செய்யும்	आस्थाय	அனுஷ்டித்து
तस्य	உமது	दुःखक्षयकरः	துக்கத்தைத் தீர்த்தவ
		भव	ஆவீர். ” [ராக

स तथेति प्रतिज्ञाय मारुतिर्भीमविक्रमः । शिरसाऽऽवन्य वैदेहीं गमनायोपचक्रमे ॥ ५ ॥

भीमविक्रमः	அதிபராக்கிரமசாலியான	प्रतिज्ञाय	அறிவித்து
सः मारुतिः	அந்த மாருதியார்	शिरसा	தலையால்
वैदेहीं	வைதேஹியைப்பார்ந்து	आवन्य	வணங்கி
तथा इति	“ அப்படியே ஆகக்கடவது ” என்று	गमनाय	போக விடைகொள்ள
		उपचक्रमे	காத்துநின்றனர்.

ज्ञात्वा संप्रस्थितं देवी वानरं मारुतात्मजम् । वाष्पगद्गदया वाचा मैथिली वाक्यमब्रवीत् ॥

मैथिली देवी	மைதிலிதேவியானவள்	वाष्पगद्गदया	கண்ணீராலே தடுமாறு
मारुतात्मजं	வாயுசுமாரரான	वाचा	குரலுடன் [கிற
वानरं	வானரரை	वाक्यं	ஒரு மொழியை
संप्रस्थितं	பிரயாணப்பட்டவராய்	अब्रवीत्	உரைத்தாள் :—
ज्ञात्वा	தெரிந்துகொண்டு		

कुशलं हनुमन् ब्रूयाः सहितौ रामलक्ष्णौ ॥ ७ ॥

हनुमन्	“ ஹனுமாரே !	कुशलं	குசலத்தை
सहितौ	இணைபிரியாத	ब्रूयाः	உரைசெய்யும்.
रामलक्ष्णौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களுக்கு		

सुग्रीवं च सहामात्यं वृद्धान् सर्वाश्च वानरान् । ब्रूयास्त्वं वानरश्रेष्ठ कुशलं धर्मसंहितम् ॥

वानरश्रेष्ठ	“ வானரச்சேஷ்டரே !	सर्वांश्च	எல்லா
एवं	நீர்	वानरान् च	வானர்களுக்கும்
सहामात्यं	மந்திரிகளோடுகூடின	कुशलं	குசலத்தை
सुग्रीवं च	சுகரீவருக்கும்	धर्मसंहितं	அவரவர்க்கேற்றமுறைப்
वृद्धान्	பெரியவர்களான	ब्रूयाः	உரை செய்யும். [படி

यथा स च महाबाहुर्मा तारयति राघवः । अस्माद्दुःखाम्बुसरोधात्त्वं समाधातुमर्हसि ॥

महाबाहुः	“ மஹாபாஹுவான	तारयति	தப்புவிப்பவர்
सः राघवः च	அந்த ராகவரே	यथा	என்னும்படி
अस्मात्	இந்த	एवं	நீர்
दुःखाम्बुसरोधात्	துயரக்கடலாகிய கடடி	समाधातुं	காரியமுடிவுக்கு
मां	என்னை [வின்றாம்	अर्हसि	அருள் புரியும்.

जीवन्ती मां यथा रामः संभावयति कीर्तिमान् । तत्तया हनुमन् वाच्यं वाचा धर्ममवामुहि ॥

कीर्तिमान्	“ கீர்த்திமாணா	वाचं	சொல்லவேண்டும்.
रामः	ஸ்ரீராமர்	हनुमन्	ஹனுமாரே!
मां	என்னை	तत्	அதனால்
जीवन्ती	உயிருடனிருப்பவளாய்	वाचा	ஒரு வாய்ச்சொல்லால்
संभावयति	கண்டுகொள்ளுகிறது	धर्म	புண்ணியபாக்யத்தை
यथा तथा	எப்படி ஆகுமோ அதற்கேற்றபடி	अवामुहि	பெறக்கடவீர்.

नित्यमुत्साहयुक्ताश्च वाचः श्रुत्वा त्वयेरिताः । वर्धिष्यते दाशरथेः पौरुषं मदवाप्तये ॥ ११ ॥

त्वया	“ உம்மால்	मदवाप्तये	என்னை அடையும் விஷயத்தில்
ईरिताः	சொல்லப்பட்ட	दाशरथेः	தாசரதியினுடைய
उत्साहयुक्ताः	ஆனந்தகரமான	पौरुषं	மாணிட்பரயத்தினம்
वाचः	விவரணகளை	निष्वं	இடையின்றி
श्रुत्वा	கேட்டு,	वर्धिष्यते	பிரபலமாகும்.
च	அதனால்		

मत्सन्देशयुता वाचस्त्वत्तः श्रुत्वैव राघवः । पराक्रमविधिं वीरो विधिवत् संविधास्यति ॥

वीरः	“ கணவரான	वाचः	மொழிகளை
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	श्रुत्वा एव	கேட்டதும்
त्वत्तः	உம்மிடத்தினின்றி	पराक्रमविधिं	பிரயத்தின பரயோக
मत्सन्देशयुताः	என் வாய்மொழிகளோடுகூடிய	विधिवत्	காமப்படி. [முறையை
		संविधास्यति	ஆக்குகிறீப்பார்.”

सीतायास्तद्वचः श्रुत्वा मारुतिर्हरिसत्तमः । शिरस्यञ्जलिमाधाय हनुमान् वाक्यमब्रवीत् ॥

सीतायाः	வீணையின்	हनुमान्	ஹனுமார்
तद्वचः	அம்மொழியை	शिरसि	தலையில்
श्रुत्वा	கேட்டு	अञ्जलिं आधाय	அஞ்சலியைச் செய்து
मारुतिः	வாயுவின் குமாரரும்	वाक्यं	மறுமொழி
हरिसत्तमः	வானரோத்தமருடன	अब्रवीत्	சொன்னார்:—

क्षिप्रमेप्यति काकुत्स्थो हयूक्षप्रवरं वृतः । युधि विजित्यारीञ्छ्लोकं व्यपनयिष्यति ॥

यः	“ எவர்	हयूक्षप्रवरः	வானரச்சேஷ்டர்களான ஹும், கரடிச்சேஷ்டர்களான ஹும்
अरीन्	சத்துருக்களை	वृतः	குழப்பட்டவராய்
युधि	யுத்தத்தில்	क्षिप्रं	இதோ
विजित्य	ஜித்தி	एष्यति	எழுந்தருளப் போகின்றனர்.
ते शोकं	உமது சோகத்தை		
व्यपनयिष्यति	போக்கடிப்பாரோ, அந்த		
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்		

न हि पश्यामि मर्त्येषु नासुरेषु सुरेषु वा । यस्तस्य क्षिपतो बाणांस्थातुमुत्सहतेऽग्रतः ॥

बाणान् क्षिपतः	"பாணங்களை வர்ஷிக்கும்	मर्त्येषु	மனிதர்களுள்ளும்
तस्य अग्रतः	அவருக்கு எதிரில்	सुरेषु वा	தேவர்களுள்ளும்
स्थातुं	உயிரோடிருக்க	न पश्यामि	நான் கண்டிலேன்,
यः उत्सहते	எவன் வல்லவனாவனோ	असुरेषु हि	அஸூரர்களுள் ஆயினும்
	அந்த ஒருவனை	न	இல்லை.

अप्यर्कमपि पर्जन्यमपि वैवस्वतं यमम् । स हि सोढुं रणे शक्तस्तत्र हेतोर्विशेषतः ॥१६॥

विशेषतः	"முக்கியமாய்	वैवस्वतं	அக்னிபகவானையும்
तत्र हेतोः	உமது கிமித்தமாய்	यमं अपि	யமகையும்
सः हि	அவர் ஒருவரே	रणे	யுத்தத்தில்
अर्कं अपि	சூரியனையும்	सोढुं	தோற்கடிக்க
पर्जन्यं अपि	இந்திரனையும்	शक्तः	ஏற்றவர்.

स हि सागरपर्यन्तां महीं शासितुमीहते । त्वन्निमित्तो हि रामस्य जयो जनकनन्दिनि ॥

जनकनन्दिनि	"ஜனகர் திருமகனே!	हि	ஆகையால்தான்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	सः	அவர்
जयः	வெற்றி என்பது	सागरपर्यन्तां	கடல் சூழ்த்த
त्वन्निमित्तः	உம்மால்ஸம்பவமானது,	महीं	பூவுலகை
हि	(अद्वया देवो देवत्वमश्नुते एवं किरणम्) பிரசித்தம்,	शासितुं	தாங்க
		ईहते	ஈடுபட்டிருக்கிறார்."

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा सम्यक् सत्यं सुभाषितम् । जानकी बहुमेनेऽथ वचनं चेदमब्रवीत् ॥

जानकी	ஜானகி	श्रुत्वा	திருச்செவி சார்த்தி
तस्य	அவருடைய	बहुमेने	நன்கு மதித்தனன் ;
सम्यक्	ஸமயத்திற்கேற்றதும்	अथ	இப்பொழுது
सुभाषितं	சாதரியத்துடனும் பல மாயும் சொல்லப்பட்ட	इदं	பின்வரும்
सत्यं	ஸத்யமுமான [தும்	वचनं च	வார்த்தையையும்
तत् वचनं	அவ்வசனத்தை	अब्रवीत्	திருவாய்மலர்ந்தருவி னன்.

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं सौहार्दादन्वमानयत् ॥

सीता	ஸீதை	वीक्षमाणा	கிணத்து
वाक्यं	சொன்ன சொல்லை	ततः	அதினாலுண்டான
भर्तृस्नेहान्वितं	நாயகரிடத்திலுள்ள கிணைகத்தைக் காட்டு கிறதாய்	सौहार्दात्	மிசூந்த உன்னன்பினால்
पुनः पुनः	மேன்மேலும்	प्रस्थितं	பிரயானை முகரான
		तं	அவரைப் பார்த்து
		अन्वमानयत्	உபசரித்துக்கேட்டாள்.

यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहपरिन्दम । कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥

अभिन्दम	" செற்றுரைச் சிதைக்க	देशे	இடத்தில்
वीर	வீரரே! [வல்ல]	एकाहं	ஒரு தினம்
वा	ஒருக்கால்	विश्रान्तः	தாமதித்தவராய்
मन्यसे यदि	இஷ்டப்படுவீராகில்	वस	இரும்;
संवृते	ஏகரந்தமான	श्वः	நானே
कस्मिंश्चित्	ஏதேனுமொரு	गमिष्यसि	போகலாம்.

मम चेदल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वानर । अस्य शोकस्य महतो मुहूर्तं मोक्षणं भवेत् ॥

वानर	" வானாரே!	अस्य	இந்த
तव	உமது	महतः	பெரும்
सान्निध्यात् चेत्	ஸமீபத்தில் இருக்கும் பக்கத்தில்	शोकस्य	சோகத்திற்கு
अल्पभाग्यायाः	மந்தபாக்கியையான	मुहूर्तं	கொஞ்சகாலமாவது
मम	எனது	मोक्षणं	விமோசனமாக
		भवेत्	இருக்கும்.

गते हि हरिशार्दूल पुनरागमनाय तु । प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥

हरिशार्दूल	" வானாரே த்தம!	प्राणानां	உயிருக்கு
पुनः	மறுபடி	अपि	எப்படியாகிலும்
आगमनाय तु	திரும்பிவருவதற்காகவே	सन्देहः	ஆபத்து
गते हि	சென்றபோதிலும்	स्यात्	நேரிடும்,
अस्य	அப்பொழுது	संशयः न	ஸந்தேஹமில்லை
मम	என்னுடைய		

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखादुःखपरामृष्टां दीपयन्निव वानर ॥ २३ ॥

वानर	" வானாரே!	दीपयन् इव	தீக்ஷணமதிகரித்தே
तव	உம்மை	दुःखात्	துக்கத்தின்மேல்
अदर्शनजः	காணாமையாலுண்டாகும்	दुःखरामृष्टां	துக்கமதிகரித்துச் சந்தித்தேறிய
शोकः	துக்கம்	मां	என்னை
भूयः	முன்னிலுமதிகமாய்	परितापयेन्	வேதனையுண்டாக்கும்.

अयं च वीर सन्देहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हयृक्षेषु हरीश्वर ॥ २४ ॥

हरीश्वर	" வானரத்தலைவரே!	अयं	இந்த
वीर	வீரரே!	अग्रतः	முதலில் ஆகவேண்டிய
स्वसहायेषु	உமது துணைவர்களான	सुमहान् च	முக்கியமான [தாய்]
हयृक्षेषु	வானரர்கள் விஷயத்திலும் கரடிகள் விஷயத்திலும்	मम	எனக்கு
		सन्देहः	நிச்சயமாகாத ஒரு
		इव तिष्ठति	இருக்கிறதே! [விஷயம்]

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् । तानि हर्यृक्षसैन्यानि तौ वा दशरथात्मजौ ॥

தானி	"அந்த	तरिष्यन्ति	தாண்டும்?
हर्यृक्षसैन्यानि	வானர, ருக்ஷைஸையக்	दशरथामजौ	தசரதரின் குமாரர்களான
दुष्पारं	தாண்டவரிய [கள்	तौ वा	அவ்விருவர்கள் தரம்
महोदधि	மஹோததியை	खलु	(எப்படித் தாண்ட)
कथं नु	எப்படி		முடியும்?

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥

अस्य	"இந்த	त्रयाणां	மூவர்களான
सागरस्य	ஸமுத்திரத்தில்	मारुतस्य वा	வாயுவுக்குந்தான்
लङ्घने	தாண்டுதலில்	वैनतेयस्य एव	கருடனுக்குந்தான்
शक्तिः	சக்தி	तव वा	உமக்குந்தான்
भूतानां	ஸமாளர்களான	स्यान्	உளது.

एतस्मिन् कार्यनियोगे वीरैव दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं त्वं हि कार्यविदां वरः ॥

वीर	"வீரரே!	दुरतिक्रमे	பெருந்தடையாபிருக்கிற
त्वं	நீர்	एतस्मिन्	இந்த
कार्यविदां	காரியவல்லவர்களில்	कार्यनियोगे	காரியம் தலைக்கட்டும்
वरः	தலைவர்.		விஷயத்தில்
हि	ஆதல்பற்றி	किं समाधानं	என்ன உபாயத்தை
एवं	இப்படி.	पश्यसि	கண்டுபிடித்திருக்கிறீர்?

कामस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते फलोदयः ॥ २८ ॥

परवीरघ्न	"பகைவிரரை அழிக்க வல்லவரே!	एकः	ஒருவராய்
अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்தில்	पर्याप्तः	முடிக்கத்திறமையுள் ளவர்;
परिसाधने	ஸித்திபெறும் விஷயத் தில்	फलोदयः	பழிக்குப்பழி வாங்கிய
त्वं	நீர்	यशस्यः	கிர்த்தி
		ते एव कामं	உமதென ஆகும்.

बलैः समग्रैर्यदि मां रावणं जित्य संयुगे । विजयी स्वपुरीं यायात्तन्मे तस्य यशस्करम् ॥

समग्रैः	"போதுமான	मां	என்னை
बलैः	ஸையக்கருடன்	यायात् यदि	அழைத்துப்போவா ராயின்
रावणं	ராவணனை	तत्	அது
संयुगे	போரில்	मे	எனக்கும்
जित्य	புடைத்து	तस्य	அவருக்கும்
विजयी	வெற்றிபெற்றவராய்	यशस्करम्	பெருமை.
स्वपुरीं	தமது நகரத்துக்கு		

शरैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परवर्जितः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परवर्जितः	"பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல	कृत्वा	அடித்து
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	मां	என்னை
शरैः	பாணங்களால்	नयेत् यदि	அழைத்துபோவாராகில்
लङ्कां	லங்கையை	तत् तु	அதுதான்
सङ्कुलां	சிதற	तस्य	அவருக்கு
		सदृशं भवेत्	எற்றதாக ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवेदाहवशूरस्य तथा त्वगुपपादय ॥ ३१ ॥

तत्	"ஆகையால்	अनुरूपं	எற்றதாய்
आहवशूरस्य	போர்வீரரான	भवेत्	ஆகிறது
तस्य	அந்த	यथा तथा	எதுவே, அந்தப்ரகார
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	त्वं	நீர் [மே
विक्रान्तं	பரக்கிரமத்திற்கு	उपादय	செய்யப்பாரும்".

तदार्योपहितं वाक्यं प्रथितं धर्मसंहितम् । निश्चम्य हनुमाञ्छेषं वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

अर्योपहितं	பொருள் அமைந்ததம்	हनुमान्	ஹனுமார்
प्रथितं	ஒன்றுடனொன்று பொருத்தியதம்	निश्चम्य	கேட்டு
धर्मसंहिते	தர்மம் சிறந்ததுமான	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
तद्वाक्यं	அந்த மொழியை	शेषं	மிகுதியை
		उत्तरं अब्रवीत्	பதிலாய் உரைத்தார்:—

देवि ह्यृक्षसैन्यानामीश्वरः पुवतां वरः । सुग्रीवः सत्त्वसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ ३३ ॥

देवि	"தேவீ!	वरः	உத்தமரும்
ह्यृक्षसैन्यानां	வானர், ருக்ஷஸையக் களுக்கு	सत्त्वसंपन्नः	நீர்விகற்ப மனத்தினரு
ईश्वरः	இறைவரும்	सुग्रीवः	ஸூக்ரீவர் [மான
पुवतां	வானர்களில்	तव अर्थे	உம் விஷயத்தில்
		कृतनिश्चयः	நீர்மானம் கொண்டவர்.

स वानरसहस्राणां कोटोभिरभिसंवृतः । क्षिप्रमेप्यति वैदेहि राक्षसानां निबर्हणः ॥ ३४ ॥

वैदेहि	"வைதேஹி!	अभिसंवृतः	நாற்புறமும் சூழப்பட்ட
सः	அவர்	राक्षसानां	அரக்கர்களின் [வராய்
वानरसहस्राणां	வானர் ஆயிரங்களின்	निबर्हणः	நாசகராய்
कोटोभिः	கோடி.களால்	क्षिप्रं एप्यति	இதோ வரப்போகிறார்.

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्ववन्तो महाबलाः । मनःसङ्कल्पसंपन्ना निदेशे हरयः स्थिताः ॥

तस्य	"அவருடைய	सत्त्ववन्तः	திடநெஞ்சம் படைத் தவர்கள் ;
निदेशे	ஏவலின்பிழ்	महाबलाः	மஹாபலிவீரர்கள் ;
स्थिताः	இருக்கும்	मनःसङ्कल्प-संपन्नाः	மனதில் எண்ணினதை முடிக்க வல்லவர்கள்.
हरयः	வானர்கள்		
विक्रमसंपन्नाः	விக்ரமசாலிகள் ;		

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥

येषां	"எவர்களுக்கு	ந	இல்லையோ
गतिः	கமனம்	अमिततेजसः	அளவில்லாத திறனுடைய அவர்கள்,
सज्जते	தடைபடுகிறது என்பது	महत्सु	மிகப்பெரிய
उपरि न	மேலேயும் இல்லையோ	कर्मसु च	காரியங்களிலும்
अधस्तात् न	கீழேயும் இல்லையோ	न सीदन्ति	முடியாதீரார்கள்.
तिर्यक्	குறுக்கிலும்		

असकृच्चैर्महोत्साहैः ससागरधराधरा । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ ३७ ॥

वायुमार्गानु- सारिभिः	} "வாயுமார்த்தத்தை அனுசரித்துச் செல்லவல்ல மஹாபலிவீட்டர்களான அவர்களால்	ससागरधराधरा	} சமுத்திரம், மலைகள் இவைகளோடுகூடின பூமி அடிக்கொருதடவை சுற்றிவரப்பட்டது.
महोत्साहैः तैः		भूमिः	
		असकृत्	அடிக்கொருதடவை
		प्रदक्षिणीकृता	சுற்றிவரப்பட்டது.

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥

सुग्रीवसन्निधौ	"சுகிரீவர் ஸன்னிதியில்	सन्ति	இருக்கிறார்கள் ;
मद्विशिष्टाः च	எனக்கு மேலானவர் களும்	मत्तः	என்னைக்காட்டிலும்
		प्रत्यवरः	குறைந்தவன்
तुल्याः च	ஸமமானர்களுமான	कश्चित्	ஒருவனும்
वनौकसः	வானர்கள்	तत्र न अस्ति	அங்கு இல்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥

इतरे जनाः	"ஸாமானிய ஜனங்கள்	इह	இங்கு
प्रेष्यन्ते	தூதுவிடப்படுகிறார்கள்.	प्राप्तः हि	வந்துவிட்டேனென்றால்
प्रकृष्टाः	மேலானவர்கள்	महाबलाः	மஹாபலவான்களான
न प्रेष्यन्ते	தூதுவிடப்படுகிற	ते तावत्	அவர்கள் இவயத்தில்
अहं हि	நானே [தில்லை.	किं पुनः	கேட்கவேண்டுமோ ?

तदलं परितापेन देवि शोको व्यपैतु ते । एकोत्पातेन ते लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥४०॥

तव	"ஆதலால்	हरियूथपाः	வானரப்பெரியோர்கள்
देवि	தேவீ!	ते	உமக்காக
परितापेन अलं	பரிதபிக்கவேண்டாம் ;	एकोत्पातेन	ஒரே பாய்ச்சலில்
ते	உமது	लङ्कां	லங்கைக்கு
शोकः	சோகம்	एष्यन्ति	வந்துசேரப் போகிறார்கள்.
व्यपैतु	தொலைட்டும் ;		

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महासच्वौ नृसिंहावागमिष्यतः ॥

उदितौ	"உதித்த	तौ च	அவ்விருவர்களும்
चन्द्रसूर्यौ	சந்திரன், சூரியன் இவ் போன்ற [விருவர்கள்	मम	எனது
इव	அதிபலவான்களும்	पृष्ठगतौ	முதுகில் ஏறிக்கொண்ட
महासच्वौ	ஆண்டிங்கக்களுமான	त्सकाशं	உம்மிடம் [வர்களாய்
नृसिंहौ	ஆண்டிங்கக்களுமான	आगमिष्यतः	வரப்போகிறார்கள்.

तौ हि वीरौ नरवरौ सहितौ रामलक्ष्मणौ । आगम्य नगरीं लङ्कां सायकैर्विधमिष्यतः ॥

वीरौ	" வீரர்களும்	तौ आगम्य	இருவர்களும் வந்து
नरवरौ	புருஷோத்தமர்களும்	लङ्कां नगरीं	லங்காநகரத்தை
सहितौ	விட்டுப்பிரியாதவர்களு	सायकैः	பரணக்களால்
	மரண	हि	தப்பாமல்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	विधमिष्यतः	ஊதிவிடப்போகின்றனர்.

सगणं रावणं हत्वा राघवो रघुनन्दनः । त्वामादाय वरारोहे स्वां पुरीं प्रतियास्यति ॥

वरारोहे	" ஸுந்தரி!	हत्वा	புடைத்து
रघुनन्दनः	ரகுநுலத்தை வளர்க்கப்	स्वां	உம்மை
	பிறந்த	आदाय	அழைத்துக்கொண்டு
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	स्वां पुरीं	தமது நகருக்கு
रावणं	ராவணனை	प्रतियास्यति	திரும்பிப்போகப்
सगणं	சேர்ந்தார்கள் உட்பட		போகிறார்.

तदाश्वसिहि भद्रं ते भव त्वं कालकाङ्क्षिणी । अचिराद् द्रक्ष्यसे रामं प्रज्वलन्तमिवानलम् ॥

तत्	" ஆகவே	प्रज्वलन्तं	கொழுந்துவிட்டெரி
आश्वसिहि	தேறியிருக்க!	अनलं इव	கின்ற
ते	தமக்கு	रामं	அக்னியைப்போலிருக்
भद्रं	சேஷமமுண்டாகிறது.	त्वं	ஸ்ரீராமரை [கும்
कालकाङ्क्षिणी	காலத்தை எதிர்பார்த்து	अचिरात्	நீர்
भव	இரும்!	द्रक्ष्यसि	இதோ
			பார்க்கப்போகின்றீர்.

निहते राक्षसेन्द्रेऽस्मिन् सपुत्रामात्यवान्धवे । त्वं समेष्यसि रामेण शशाङ्केनेव रोहिणी ॥

अस्मिन्	" இந்த	शशाङ्केन	சந்திரனோடு
राक्षसेन्द्रे	ராஷ்டிரேந்திரன்	रोहिणी इव	ரோஹிணியைப்போல்
सपुत्रामात्य-	} மக்கள், மந்திரி, சந்	रामेण	ஸ்ரீராமரோடு
वान्धवे		त्वं	நீர்
निहते	கொல்லப்பட்டதும்,	समेष्यसि	சேரப்போகின்றீர்.

क्षिप्रं त्वं देवि शोकस्य पारं यास्यसि मैथिलि । रावणं चैव रामेण निहतं द्रक्ष्यसेऽचिरात् ॥

मैथिलि	" மைதிலீ!	यास्यसि	அடையப்போகின்றீர்;
देवि	தேவியே!	रामेण एव	ஸ்ரீராமராலேயே
शोकस्य	துன்பத்தின்	अचिरात्	சீக்கிரத்தில்
पारं	கரையை	रावणं च	ராவணனையும்
क्षिप्रं	விரைவில்	निहतं	கொல்லப்பட்டவனாக
त्वं	நீர்	द्रक्ष्यसे	பார்க்கப்போகின்றீர்.

एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान् मारुतात्मजः । गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीं पुनरब्रवीत् ॥ ४७ ॥

मारुतात्मजः वायुகுமாரமகிய
 हनुमान् ஹனுமார்
 एवं இவ்வாறு
 वैदेहीं வைதேவியிக்கு
 आश्वास्य தேறுதல் சொல்லி

गमनाय போவதாய்
 मतिं कृत्वा உத்தேசித்து
 वैदेहीं வைதேவியைப்
 पुनः திரும்பவும் [பார்த்து
 अब्रवीत् விண்ணப்பம் செய்தார் :

तमरिद्रं कृतात्मानं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् । लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपस्थितम् ॥

अरिद्रं “சத்ருஸம்ஹாரகரும்
 कृतात्मानं தைரியசாலியுமகிய
 ते राघवं அந்த ஸ்ரீராமவரை
 धनुष्पाणिं விற்றிடித்த கையாய்

लङ्काद्वारं லக்கை வாரிலில்
 उपस्थितं திற்கும்
 लक्ष्मणं च லக்ஷ்மணரையும்
 क्षिप्रं द्रक्ष्यसि இதோ காண்பீர்.

नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूलविक्रमान् । वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि सङ्गतान् ॥
 शैलाम्बुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुषु । नर्दतां कपिमुख्यानामायं यूथान्यनेकशः ॥

आयं “அம்மணி!
 लङ्कामलय- } வக்கையின துமலயமலைத்
 सानुषु } தாழ்வரைகளில்
 नर्दतां முழுக்குகின்ற
 शैलाम्बुद- } மலைகளையும் மேகங்களை
 निकाशानां } யுமொத்த
 कपिमुख्यानां வானரத்தலைவர்களின்
 यूथानि கூட்டங்களையும்
 नखदंष्ट्रायुधान् நகங்களையும் பற்களையும்
 ஆயுதமாக உடையவர்களும்

सिंहशार्दूल- } சிக்கமும் புலியும் போ
 विक्रमान् } ன்ற வலியுடையவர்களும்
 वारणेन्द्राभान् உத்தமகஜங்களை ஒத்த
 वीरान् வீரர்களுமான
 वानरान् வானரர்களையும்
 सङ्गतान् ஒன்று கூடிவந்து
 अनेकशः அனந்தமாகவும்
 क्षिप्रं இதோ
 द्रक्ष्यसि காணப்போகின்றீர்.

स तु मर्मणि घोरेण ताडितो मन्मथेषुणा । न शर्म लभते रामः सिंहादित इव द्विपः ॥

स: “அந்த
 रामः ஸ்ரீராமர்
 घोरेण மஹத்தான
 मन्मथेषुणा அன்பாகிற பாணத்தால்
 मर्मणि மர்மஸ்தானத்தில்

ताडितः அடிக்கப்பட்டவராய்
 सिंहादितः சிக்கத்தாலே பிணி
 द्विपः इव யாண்போல் [யுண்ட
 शर्म तु ஒரு சுகத்தையும்
 न लभते அறியவில்லார்.

मा रुदो देवि शोकेन मा भूते मनसोऽप्रियम् । शचीव पत्या शकेण भर्त्रा नाथवती ह्यसि ॥

देवि “தேவியே!
 मा रुदः அழவேண்டாம்.
 ते मनसः உமது மனத்திற்கு
 शोकेन சோகத்தால்
 अप्रियं கலக்கம்
 मा भूत् வேண்டாம்;

पत्या பர்த்தாவான
 शकेण இந்திரனோடு
 शची इव இந்திராணிபோல்
 भर्त्रा காயகரோடு
 नाथवती हि நாதனுடனிருப்பவளா
 असि இதோ ஆகின்றீர். [யே

रामाद्विशिष्टः कोऽन्योऽस्ति कश्चित् सौमित्रिणा समः ।

अग्निमारुतकल्पौ तौ भ्रातरौ तव संश्रयौ ॥ ५३ ॥

रामात् विशिष्टः	“ஸ்ரீராமருக்கு மிக்கார்	अस्ति	இருக்கிறான் ?
सौमित्रिणा	லக்ஷ்மணரோடு	अग्निमारुतकल्पौ	நெருப்புக் காற்றும்
समः	ஸமன்	तौ	அவ்விரு [போன்ற
कश्चित्	ஒருவனாவது	भ्रातरौ	ப்ராதரர்கள்
अन्यः कः	வேறு எவன்	तव संश्रयौ	உமது ரகசுகர்கள்.

नास्मिंश्चिरं वत्स्यसि देवि देशे रक्षोगणैरभ्युषितेऽतिरौद्रे ।

न ते चिरादागमनं प्रियस्य क्षमस्व मत्सङ्गमकालमात्रम् ॥ ५४ ॥

देवि	“தேவியே!	ते	உமது
रक्षोगणैः	ராஷ்டிரஸ்க்கட்டங்களால்	प्रियस्य	நாதரின்
अभ्युषिते	நிவலிக்கப்பட்டதும்	आगमनं	வரவு
अतिरौद्रे	அதிபயங்கரமானது	न चिरात्	நாமதமரகாது ;
अरिभन् देशे	இந்த தேசத்தில் [மான	मत्सङ्गमकाल-	} நான் போய்ச்சேரும்
चिरं	நெடுநாள்	मात्रं	
न वत्स्यसि	நீர் இருக்கவேண்டாம் ;	क्षमस्व	பொறுத்தருளும்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनचत्वारिंशः सर्गः ॥३९॥

आदितः श्लोकाः 13598

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1808

चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४० ॥

हनुमद्रमनाभ्यनुज्ञानम्—ஹனுமாரைப் போக லீடைகொடுத்தல்.

श्रुत्वा तु वचनं तस्य वायुमूर्धोर्महात्मनः । उवाचात्महितं वाक्यं सीता सुरसुतोपमा ॥१॥

सुरसुतोपमा	தெய்வப்பெண்ணென	वचनं श्रुत्वा	வார்த்தையைக் கேட்டு
सीता	லீதை [விளக்கும்	तु	அப்பொழுது
वायुसूनोः	வாயுமூரரான	आत्महितं	தனக்கு ஹிதமான
तस्य	அந்த	वाक्यं	வாக்கியத்தை
महात्मनः	மஹாத்மரின்	उवाच	சொன்னான் :—

त्वां दृष्ट्वा प्रियवक्तारं संप्रहृष्यामि वानर । अर्धसञ्जातसस्येव वृष्टिं प्राप्य वसुन्धरा ॥ २ ॥

वानर	“வானரரே!	वसुन्धरा	பூமி
प्रियवक्तारं	இனியவை கூறும்	वृष्टिं प्राप्य इव	மழையைப் பெற்ற
त्वां दृष्ट्वा	உம்மைக் கண்டு		வண்ணம்
अर्धसञ्जातसस्या	பாத்ரிமுளைத்த பயிரை	संप्रहृष्यामि	நான் மிக்க மகிழ்கிறேன்.

यथा तं पुरुषव्याघ्रं गात्रैः शोकाभिकर्शितैः । संस्पृशेयं सकामाऽहं तथा कुरु दयां मयि ॥३॥

शोकाभिकर्शितैः	“ கோகத்தா விளைந்து வருந்திய	पुरुषव्याघ्रं	புருஷோத்தமரை
गात्रैः	அவயவங்களால்	संस्पृशेयं	ஸ்பர்சிப்பது
अहं	நான்	यथा तथा	எப்படியாகுமோ அப்படி
सकामा	கோரியது கைகூடப்	मयि	என்னிடத்தில்
तं	அந்த [பெற்றவளாய்	दयां कुरु	நீர் அருள்புரிய வேண்டும்.

अभिज्ञानं च रामस्य दद्या हरिगणोत्तम । क्षिप्तामिषीकां काकस्य कोपादेकाक्षिशतनीम् ॥

हरिगणोत्तम	“ கபிகளே த்தம!	क्षिप्तां	தெறித்தெறித்த
कोपान्	கோபத்தால்	इषीकां	ஊரும்பு ஒன்றை
काकस्य	காகத்தின்	अभिज्ञानं च	அடையாளமாகவுமிப்ப
एकाक्षिशतनीम्	கண்ணென்றைக் கொண்டொழிய	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு [டியும்
		दद्याः	உரைசெய்யும்.

मनःशिलायास्तिलको गण्डपार्श्वे निवेशितः । त्वया प्रनष्टे तिलके तं किल स्मर्तुमर्हसि ॥

तिलके	“ திலகம்	गण्डपार्श्वे	கெற்றியில்
प्रनष्टे	குலைந்திருந்தபொழுது	किल	விளையாட்டாய்
त्वया	உம்மால்	निवेशितः	திட்டப்பட்டது;
मनःशिलायाः	குண்டுக்கல்லின் காசிப்	तं	அதை
तिलकः	திலகம் [பொடி	स्मर्तुं अर्हसि	திருவுணம்பற்ற.

स वीर्यवान् कथं सीतां हतां समनुमन्यसे । वसन्ती रक्षसां मध्ये महेन्द्रवरुणोपमः ॥६॥

महेन्द्रवरुणोपमः	“ இந்திரனுக்கும் வருண னுக்கும் நிகரான	रक्षसां	ராக்ஷஸர்களின்
वीर्यवान्	வீரரான	मध्ये	மத்தியில்
सः	நீர்	वसन्ती	வலித்துக்கொண்டிருப் பவளாகவும்
सीतां	ஸீதையை	कथं	எப்படித்தான்
हतां	அபஹரிக்கப்பட்டவ ளாகவும்	समनुमन्यसे	பொறுத்துக்கொண்ட ருக்கிறீரோ?

एष चूडामणिर्दिव्यो मया सुपरिरक्षितः । एतं दृष्ट्वा प्रहृष्यामि व्यसने त्वामिवानघ ॥७॥

अनघ	“ காலப்பிழைக்கு அப் புறப்பட்டவரே!	सुपरिरक्षितः	மிகப்பரிவுடன் காத்து வாப்பட்டது;
एषः	இந்த	व्यसने	விசனப்படுகையில்
दिव्यः	திவ்யமான	एतं दृष्ट्वा	இதைக் கண்டு
चूडामणिः	சூடாமணி	त्वां इव	உம்மைப் (பார்த்தார்)
मया	என்னால்	प्रहृष्यामि	ஆறுவேன். [போல்

एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥ ८ ॥

वारिसंभवः	“ நீரில் பிறந்ததும்	मया	என்னால்
श्रीमान्	மனத்தேர்ச்சி தருகிறது	ते	உமக்கு
एषः	இது [மான்]	निर्यातितः	அனுப்பிவிடப்பட்டது.

अतः परं न शक्यामि जीवितुं शोकलालसा ॥ ९ ॥

अतः परं	“ இனிமேல்	जीवितुं	ஜீவித்திருக்க
शोकलालसा	சோகத்தில் மூழ்கியவளாய்	न शक्यामि	முடியாது.

असह्यानि च दुःखानि वाचश्च हृदयच्छिदः । राक्षसीनां सुघोराणां त्वत्कृते मर्षयाम्यहम् ॥

असह्यानि	“ பொறுத்தற்கரிய	वाचः च	சொற்களையும்
दुःखानि च	துக்கங்களையும்	त्वत्कृते	தமக்காக
सुघोराणां	கொடிய	अहं	நான்
राक्षसीनां	ராஷ்டிரிகளின்	मर्षयामि	பொறுத்துக்கொண் டிருக்கிறேன்.
हृदयच्छिदः	மர்மத்தைப் பிளக்கும்		

धारयिष्यामि मासन्तु जीवितं शत्रुसूदन ॥ ११ ॥

शत्रुसूदन	“ பகையை அழிப்பவரே!	जीवितं	உயிரை
मासे	ஒரு மாதப்பொழுது	धारयिष्यामि	தரித்திருப்பேன்.
तु	வளந்தரகிலும்		

मासादूर्ध्वं न जीविष्ये त्वया हीना नृपात्मजा ॥ १२ ॥

नृपात्मजा	“ சகரவர்த்தித் திருமகனாரே!	त्वया हीना	உம்மைப் பிரிந்து
मासाद् ऊर्ध्वं	மாதத்திற்குமேலென்றால்	न जीविष्ये	நான் பிழைத்திருக்க மாட்டேன்.

घोरो राक्षसराजोऽयं दृष्टिश्च न सुखा मयि । त्वां च श्रुत्वा विषज्जन्तं न जीवेयमहं क्षणम् ॥

अयं	“ இந்த	त्वां	தம்மை
राक्षसराजः	ராஷ்டிரராஜன்	विषज्जन्तं	தாமதிப்பவராக
घोरः	கொடியன்	श्रुत्वा	தெரிந்து
मयि	என்னிடத்தில்	च	பின்னர்
दृष्टिः च	நினைவோ	क्षणं	சுண்ணமும்
न सुखा	நல்லதாயிருக்கவில்லை.	अहं न जीवेवं	நான் உயிர் தரியேன்.”

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितं । तथाऽब्रवीन्महातेजा हनुमान् मारुतात्मजः ॥

वैदेह्या	வைதேஹியால்	मारुतात्मजः	வாயுருமாரசாகிய
साश्रु	கண்ணுக்கண்ணீருமாய்	महातेजाः	மஹாதேஜஸ்வியான
करुणं	பரிதாபப்படும்படி.	हनुमान्	ஹனுமாத்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	तथा	பின்கண்டளிதம்
वचनं श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	अवधीन्	விண்ணப்பம் செய்தார்;

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे शोकाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि	"தேவி!	रामे	ஸ்ரீராமர்
ते	உமக்கு	शोकाभिभूते	சோகத்தில் மூழ்கிக் கிடக்கையில்
सत्येन	ஸத்தியத்தின் மீது	तु	அதுபற்றி
शपे	ஆணையிட்டுக் கூறுகின்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
रामः	ஸ்ரீராமர் [நேன்.	परितप्यते	சோகமுறுகின்றனர்.
त्वच्छोक- विमुखः }	உமது துக்கத்தால் மற் றெதையும் வெறுத்திரு கின்றனர் ;		

दृष्टा कथञ्चिद्भवती न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥

भामिनि	"மாதரசே!	कालः न	சமயமில்லை.
भवती	பெருமாட்டியாகிய நீர்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
कथञ्चित्	தெய்வா தீனமாய்	दुःखानां	துக்கங்களின்
दृष्टा	தரிசனமாளீர்.	अन्तं	முடிவை
परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு	द्रक्ष्यसि	காணப்போகிறீர்.

तावुभौ पुरुषव्याघ्रौ राजपुत्रावनिन्दितौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥

अनिन्दितौ	"புண்ணியசாலிகளும்	स्वदर्शन- कृतोत्साहौ }	உம்மைக் காணக்கொண்ட வீர்யமுடையவர்களாய்
पुरुषव्याघ्रौ	ஆண்புலிகளுமான்	लङ्कां	லங்கையை
तौ	அந்த	भस्मीकरिष्यतः	நீறுக்கப்போகிறார்கள்.
उभौ राजपुत्रौ	இரண்டு ராஜகுமாரர்கள்		

हत्वा तु समरे क्रूरं रावणं सहबान्धवं । राघवौ त्वां विशालाक्षि स्वां पुरीं प्रापयिष्यतः ॥

विशालाक्षि	"ஓ! விசாலாட்சி!	हत्वा	ஹதஞ்செய்து
राघवौ तु	ராகுலத்தவர் இருவரும்	त्वां	உம்மை
क्रूरं	கொடிய	स्वां	தமது
रावणं	ராவணனை	पुरीं	நகரத்திற்கு
सहबान्धवं	சற்றத்தார் உன்பட	प्रापयिष्यतः	அழைத்துக்கொண்டு போகப்போகிறார்கள்.
समरे	ஸமரில்		

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसञ्जननं तस्य भूयस्त्वं दातुमर्हसि ॥१९॥

अनिन्दिते	"புண்ணியவதி!	विजानीयात्	எண்ணுவாரோ
रामः	ஸ்ரீராமர்	भूयः तु	அப்படிப்பட்டது இன் னுமேதாகிலுமுண் டெனில் அதை
यत्	எந்த	एवं	நீர்
अभिज्ञानं	அடையாளத்தை	दातुं अर्हसि	தந்தருளவேண்டும்."
तस्य	அவருக்கு		
प्रीतिसञ्जननं	பீதி தருகிறதாய்		

साऽब्रवीदत्तमेवेति मयाऽभिज्ञानमुत्तमम् । एतदेव हि रामस्य दृष्ट्वा मत्केशभूषणम् ॥
श्रद्धेयं हनुमन् वाक्यं तव वीर भविष्यति ॥ २० ॥

सा	அவள்	मत्केशभूषणं	எனது கேசபூஷணமான
तं	அவரைப் பார்த்து	एतत्	இதை
वीर	‘வீர!	दृष्ट्वा एव	கண்டமாதிரித்தில்
मया	என்னால்	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
दत्तं	கொடுக்கப்பட்ட	तव वाक्यं	உமது சொல்
अभिज्ञानं एव	அடையாளமே	श्रद्धेयं हि	நம்பத்தக்கதாகவே
उत्तमं	எல்லாவற்றிலும்	भविष्यति	இருக்கும்’
	மேலானது!	इति	என்று
हनुमन्	ஹனுமானே!	अब्रवीत्	சொன்னான்.

स तं मणिवरं गृह्य श्रीमान् पुवगसत्तमः । प्रणम्य शिरसा देवीं गमनायोपचक्रमे ॥ २१ ॥

पुवगसत्तमः	வானரச்சேஷ்டரான	देवीं	தேவியை
सः श्रीमान्	அந்த ஸ்ரீமான்	शिरसा	தலையால்
तं	அதை	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து
मणिवरं	ஆபரணைத்தமைய	गमनाय	போக விடைகொள்ள
गृह्य	மனதிலே பாராட்டி	उपचक्रमे	காத்து நின்றனர்.

तमुत्पातकृतोत्साहमवेक्ष्य हरिपुङ्गवम् । वर्धमानं महावेगमुवाच जनकात्मजा ॥
अश्रुपूर्णमुखी दीना बाष्पगद्गदया गिरा ॥ २२ ॥

अश्रुपूर्णमुखी	முகமெல்லாம் கண்ணீர் ராய்	महावेगं	மஹா வேகவானான
दीना	கஷ்டதசையிலிருக்கும்	हरिपुङ्गवं	வானரச்சேஷ்டரான
जनकात्मजा	ஜனகர் திருமகன்	तं	அவரை
उत्पातकृतोत्साहं	உயரக்கினம்ப உற்சாகம்	अवेक्ष्य	பார்த்து
	கொண்டவராய்	बाष्पगद्गदया	கண்ணீரால் தடுமாறி வேளிப்படும்
वर्धमानं	மேன்மேலும் வளருகின்ற	गिरा	சொற்கொண்டு
		उवाच	மாற்றமுரைத்தான் :—

हनुमन् सिंहसंकाशौ भ्रातरौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवं च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥

हनुमन्	‘ஹனுமாரே!	सहामात्यं	மக்திரிகளோடுகூடிய
सिंहसंकाशौ	சிங்கத்தை ஒத்தவர் களும்	सुग्रीवं च	சுகீவருக்கும்
भ्रातरौ	ஸுதேஹாதார்களான	सर्वान्	மற்ற எல்லாருக்கும்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்க ளுக்கும்	हि	தவருமல்
		अनामयं	குசலத்தை
		ब्रूयाः	உரைசெய்யும்.

इमं च तीव्रं मम शोकवेगं रक्षोभिरेभिः परिभर्त्सनं च ।
ब्रूयास्तु रामस्य गतः समीपं शिवश्च तेऽध्वाऽस्तु हरिप्रवीर ॥ २४ ॥

हरिप्रवीर	“ஓ வானரோத்தமரே!	रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு
मम	எனது	समीपं	அருகில்
इमं	இந்த	गतः तु	சென்றதும்
तीव्रं	கொடிய	ब्रूयाः	நீர் விண்ணப்பஞ் செய்ய
शोकवेगं च	சோகத்தின் வேகத்தையும	ते	உமக்கு [வேண்டும்;
एभिः रक्षोभिः	இந்த அரக்கர்களால்	अथवा	போம் வழி
परिभर्त्सनं च	மிரட்டப்படுவதையும்	शिवः च	தடையற்றதாகவே
		अस्तु	ஆகுக.”

स राजपुत्र्या प्रतिवेदितार्थः कपिः कृतार्थः परिहृष्टचेताः ।
तदल्पशेषं प्रसमीक्ष्य कार्यं दिशं हृदीर्ची मनसा जगाम ॥ २५ ॥

सः	அந்த	परिहृष्टचेताः	பரிபூர்ண ஸந்துஷ்ட மனத்தராய்
कपिः	வானரர்	तत् कार्यं	அந்தக் காரியம்
राजपुत्र्या	மன்னவர் திருமகளால்	अल्पशेषं	சிறிது மிகுதியுண்டென
प्रतिवेदितार्थः	அங்கீகரிக்கப்பட்ட பாக் கியம் பெற்றவராய்	प्रसमीक्ष्य	எண்ணி
कृतार्थः	கோரிவந்த காரியம்	उदीर्ची दिशं	வடதிசையை நோக்கி
	கைகூடப்பெற்றவராய்	मनसा	மனதினால்
दि	அதனால்	जगाम	சென்றடைந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४० ॥
आदितः श्लोकाः 13623 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1833

एकचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தொன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४१ ॥

अशोकवनभङ्गः—அசோகவனத்தை அழித்தல்.

स च वाग्भिः प्रशस्ताभिर्गमिष्यन् पूजितस्तया । तस्मादेशादपक्रम्य चिन्तयामास वानरः ॥

तया	அவளால்	तस्मात्	அந்த
प्रशस्ताभिः वाग्भिः	புகழ்வாக்குகளால்	देशात्	இடத்தினின்றும்
पूजितः	பெருமைப்படப் பேசி வாழ்த்தப்பெற்ற	अपक्रम्य	அப்புறம் சென்று
सः वानरः	அந்த வானரர்	च	பின்னர்
गमिष्यन्	பிரயாணத்திற்குச் சித் தமானவராகி	चिन्तयामास	மனதில் ஆராய்ச்சி செய்தார்.

अल्पशेषमिदं कार्यं दृष्ट्वेयमसितेक्षणा । त्रीनुपायानतिक्रम्य चतुर्थं इह लक्ष्यते ॥ २ ॥

असितेक्षणा	கருக்கண்ணாரான	श्रीन्	ஸாம், தான, பேதமென் கிற மூன்று
इयं	இவள்	उपायान्	உபாயங்களை
दृष्टा	கண்டுகொள்ளப் பட்டாள்.	अतिक्रम्य	அகற்றி.
इदं	இந்த	चतुर्थः	தண்டமென்ற நான்காவது
कार्यं	காரியம்	लक्ष्यते	சரியெனக் காணப்படு கின்றது.
अल्पशेषं	சிறிது சேஷிக்கின்றது.		
इह	இவ்விடத்தில்		

न साम रक्षःसु गुणाय कल्पते न दानमर्थोपचितेषु युज्यते ।

न भेदसाध्या बलदर्पिता जनाः पराक्रमस्त्वेव ममेह रोचते ॥ ३ ॥

रक्षसु	ராஷ்டிரஸர்களிடத்தில்	जनाः	ஜனங்கள்
साम	ஸாமோபாயம்	भेदसाध्याः न	பேதோபாயத்தால் வழிப்படுத்தக்கூடியவள் கள் அல்லர்.
गुणाय	பயனுக்கு	इह	இவ்விடத்தில்
न कल्पते	ஏற்றதாகாது ;	तु	இச்சந்தர்ப்பத்தில்
अर्थोपचितेषु	செல்வச்செருக்குடைய வர்களிடத்தில்	मम	எனக்கு
दानं	தானோபாயம்	पराक्रमः एव	பராக்ரமம் ஒன்றே
न युज्यते	பிரயோஜனப்படுகிற தில்லை.	रोचते	நன்றெனத் தோற்று கின்றது.
बलदर्पिताः	பலத்தாலே கொழுத்த		

न चास्य कार्यस्य पराक्रमादृते विनिश्चयः कश्चिदिहोपपद्यते ।

हतप्रवीरा हि रणे हि राक्षसाः कथञ्चिदीयुर्यदिहाथ मार्दवम् ॥ ४ ॥

अस्य कार्यस्य	இந்தக் காரியத்திற்கு	इह	இங்கு
पराक्रमात् ऋते	பராக்ரமத்தைத் தவிர	अथ	இப்பொழுது
कश्चित्	யாதொரு	कथञ्चित्	எப்படியாவது
विनिश्चयः च	சிச்சயமும்	हतप्रवीराः हि	திடமான வீரர்கள் மாண்டார்களென்றால்
इह	இப்பொழுது	राक्षसाः हि	அரக்கர்களும்
न उपपद्यते	பயன்படமாட்டாது.	मार्दवं	அடக்கத்திற்கு
यत्	எனெனில்	ईयुः	வருவார்கள்.
रणे	யுத்தத்தில்		

कार्ये कर्मणि निर्दिष्टे यो बहून्यपि साधयेत् । पूर्वकार्याविरोधेन स कार्यं कर्तुमर्हति ॥

कार्ये	செய்து முடிக்கவேண்டிய	बहूनि अपि	அனேகங்களையும்
कर्मणि	ஒரு காரியத்தில்	साधयेत्	ஸாதிக்கின்றானே
निर्दिष्टे	எவப்பட்டபொழுது	सः	அவன்
यः	எவனொருவன்	कार्यं	காரியத்தை
पूर्वकार्या-	முதற்காரியத்திற்	कर्तुं	செய்துமுடிக்க
विरोधेन	கொருகேடின்றி	अर्हति	திறமையுடையவனாகிறான்.

न ह्येकः साधको हेतुः स्वल्पस्यापीह कर्मणः । यो ह्यर्थं बहुधा वेद स समर्थोऽर्थसाधने ॥

इह	இவ்வூலகில்	यः	எவனொருவன்
स्वल्पस्य	அற்பமான	अर्थं	கேரிய பயனை
कर्मणः अपि	காரியத்திற்கும்	बहुधा	பலவகையாலும்
एकः	ஒரே	वेद	அறிவிருளே
हेतुः	உபாயம்	सः हि	அவன் தான்
न साधकः	சாதகமாகமாட்டாது ;	अर्थसाधने	காரியத்தை ஸாதிப்பதில்
हि	ஆதலால்	समर्थः	வல்லவனாகிறான்.

इहैव तावत् कृतनिश्चयो ह्यहं यदि व्रजेयं प्लवगेश्वरालयम् ।

परात्मसंमर्दविशेषतस्त्ववित्ततः कृतं स्यान्मम भर्तृशासनम् ॥ ७ ॥

अहं	நான்	प्लवगेश्वरालयं	வானரசர்கோன் இருப்பிடத்திற்கு
इह एव	இங்கிருக்கையிலேயே	व्रजेयं यदि	செல்வேனாகில்
परात्मसंमर्द-	சத்துருவினுடையவும் கம்முடையவும் யுத்த விசேஷங்களின் தத்வங் களை அறிந்தவனாய், மனம் தெளிந்தவனாய்,	ततः हि	அப்பொழுதுதான்
विशेषतस्त्ववित्त		मम भर्तृशासनं	எனது இறைவனான
कृतनिश्चयः		तावत्	பூர்ணமாக
		कृतं	செய்து முடிக்கப்பட்ட
		स्यात्	ஆகும். [உதரக

कथं नु खल्वद्य भवेत् सुखागतं प्रसह्य युद्धं मम राक्षसैः सह ।

तथैव खल्वாत्मबलञ्च सारवत् समानयेन्माञ्च रणे दशाननः ॥ ८ ॥

अद्य	இப்பொழுது	तथा एव	அப்படியானால் மட்டுமே
राक्षसैः सह	ராஷ்டிரஸர்களுடன்	दशाननः	தசமுகன்
मम	எனக்கு	सारवत्	மிக முக்கியமான
प्रसह्य	வலுளில்	आत्माबलं च	தன் பலத்தையும்
युद्धं	யுத்தம்	मां च	என்னையும்
सुखागतं	எளிதில் ஏற்பட்டதாக	रणे	போரில்
कथं नु भवेत्	எப்படி ஆகும்?	खलु	நிச்சயமாய்
खलु	ஏனெனில்	समानयेत्	சேரவிடுவான்.

ततः समासाद्य रणे दशाननं समन्त्रिवर्गं सबलप्रयायिनम् ।

हृदि स्थितं तस्य मतं बलं च वै सुखेन मत्वाऽहमितः पुनर्व्रजे ॥ ९ ॥

ततः	அப்படியானால்	तस्य	அவனுடைய
रणे	யுத்தத்தில்	बलं च	பலத்தையும்
समन्त्रिवर्गं	மத்திரிவர் க்கங்களோடு கூடியவனும்	हृदि स्थितं	உள்ளத்தில் இருக்கும்
सबलप्रयायिनं	சேனை தலைவர்களோடு கூடியவனுமான	मतं वै	கிணவையும்
दशाननं	தசகண்டனை	मत्वा	அறிந்துகொண்டு
अहं समासाद्य	நான் நேரிலே கண்டு	इतः	இங்கிருந்து
		सुखेन	ஸந்தோஷமாய்
		पुनः व्रजे	திரும்பிச்செல்லக்கூடும்.

इदमस्य नृशंसस्य नन्दनोपममुत्तमम् । वनं नेत्रमनःकान्तं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १० ॥

इदं	இந்த	नानाद्रुमलतायुतं	பலவகை மரங்களும் கொ டிகளும் செறிந்ததும்
नन्दनोपमं	நந்தனவனம் போன்ற	उत्तमं	சிறந்ததுமான
नेत्रमनःकान्तं	கண்களையும் மனத் தையும் கவரவல்லதும்	वनं	சிக்கராத் தோட்டம்
		नृशंसस्य अस्य	பாபிஷ்டனான இவனது.

इदं विध्वंसयिष्यामि शुष्कं वनमिवानलः । अस्मिन् भग्ने ततः कोपं करिष्यति दशाननः ॥

शुष्कं	உலர்ந்த	अस्मिन्	இது
वनं	காட்டை	भग्ने	முறிக்கப்படின
अनलः इव	அக்னிபோல்	ततः	அதனால்
इदं	இதை	दशाननः	பத்துத்தலையான்
विध्वंसयिष्यामि	அழித்துவிடுவேன்.	कोपं करिष्यति	கோபம் கொள்வான்.

ततो महत् साश्वमहारथद्विपं बलं समादेक्ष्यति राक्षसाधिपः ।

त्रिशूलकालायसपट्टसायुधं ततो महयुद्धमिदं भविष्यति ॥ १२ ॥

ततः	அப்பொழுதுதான்	महत् बलं	பெரிய சேனையை
राक्षसाधिपः	ராக்காஸாதிபன்	समादेक्ष्यति	அனுப்புவான் ;
साश्वमहा- रथद्विपं	குதிரைகள், பெரும் தேர் கள், குஞ்சரங்கள் இ வைகளோடு கூடியதும்	ततः	அதனால்
त्रिशूल- काशयस- पट्टसायुधम्	திரிகூலம், காலாயஸம், பட்டஸம் என்கிற ஆயு தங்களை யுடையதுமான	इदं	இது
		महत् युद्धं	பெரும்போராக
		भविष्यति	விளையும்.

अहं तु तैः संयति चण्डविक्रमैः समेत्य रक्षोभिरसहविक्रमः ।

निहत्य तद्रावणचोदितं बलं सुखं गमिष्यामि कपीश्वरालयम् ॥ १३ ॥

असहविक्रमः	சகிக்கவரிய பரக்கிரமம்	सपेत्य	கைகலந்து
अहं	நான் [படைத்த	रावणचोदितं	ராவணனேனிய
चण्डविक्रमैः	உக்கிரமான விக்ரமம் படைத்த	तत् बलं तु	அச்சேனையையும்
तैः	அந்த	निहत्य	ஹதம் செய்து
रक्षोभिः	அரக்கர்களோடு	कपीश्वरालयं	கபியாசன் ஆரண்
संयति	யுத்தத்தில்	सुखं	சுகமாக [மனைக்கு
		गमिष्यामि	போய்ச்சேருவேன்.

ततो मारुतवत् क्रुद्धो मारुतिर्भीमविक्रमः । ऊरुवेगेन महता द्रुमान् क्षेममुपयारभत् ॥ १४ ॥

भीमविक्रमः	பிரபல விக்ரமசாலி யான	क्रुद्धः	கடுஞ்சினங்கொண்டவ
मारुतिः	மாருதி,	महता	மஹத்தான [ராய்,
ततः	அங்கு	ऊरुवेगेन	தொடையின் வேகத்தால்
अथ	இப்பொழுது	द्रुमान्	விருஷங்களை
मारुतवत्	வாயுவைப்போல்	क्षेमं	முறித்தெறிய
		आरभत्	தலைப்பட்டார்.

ततस्तद्धनुमान वीरो बभञ्ज प्रमदावनम् । मत्तद्विजसमाघुष्टं नानाद्रुमलतायुतम् ॥ १५ ॥

वीरः हनुमान् வீரரான ஹனுமார்
 ततः அதனால்
 तत् அந்த
 मत्तद्विजसमाघुष्टं கொழுத்த பறவைகள்
 மிகுந்ததும்

नानाद्रुमलतायुतं பலவகை மரங்களும் கொ
 டிகளுமடர்ந்த துமான
 प्रमदावनं அந்தப்புரவனத்தை
 बभञ्ज பாழாக்கினார்.

तद्द्वनं मथितैर्वृक्षैर्भिन्नैश्च सलिलाशयैः । चूर्णितैः पर्वताग्रैश्च बभूवाप्रियदर्शनम् ॥ १६ ॥

तत् वनं அந்த வனம்
 मथितैः முறிக்கப்பட்ட
 वृक्षैः விருகுகள்களராலும்
 भिन्नैः தூர்க்கப்பட்ட
 सलिलाशयैः च நீர்நிலைகளாலும்

चूर्णितैः பொடியாக்கப்பட்ட
 पर्वताग्रैः च பர்வதசிகரங்களாலும்
 बभूवाप्रियदर्शनं காண்பதற்கு இன்ன
 தாய்
 बभूव ஆய்விட்டது.

नानाशकुन्तविहृतैः प्रभिन्नैः सलिलाशयैः । ताम्रैः किसलयैः क्लान्तैः क्लान्तद्रुमलतायुतम् ॥
 न बभौ तद्द्वनं तत्र दावानलहतं यथा ॥ १७ ॥

नानाशकुन्त- } பலவகைப் பறவைகள்
 विहृतैः } வீரிட்டமும் சத்தக்க
 ளாலும்
 प्रभिन्नैः உருவழிந்த
 सलिलाशयैः நீர்நிலைகளாலும்
 क्लान्तैः வதக்கிவாடின
 ताम्रैः किसलयैः செந்தளிர்களாலும்

तत् वनं அந்த வனம்
 क्लान्तद्रुम- } வாடி வதக்கிய மரங்களை
 लतायुतं } யும் கொடிகளையுமுடை
 யதாய்
 दावानलहतं यथा காட்டுத்தீயால் எரிபட்
 तत्र அப்பொழுது [டதென
 न बभौ பொலிவற்றிருந்தது.

व्याकुलावरणा रेजुर्विह्वला इव ता लताः ॥ १८ ॥

व्याकुलावरणा: கலைந்த வேலிகளையுடை
 யனவாய்
 ताः लताः அந்தக் கொடிகள்

विह्वला: इव பயத்தால் கடுக்கும்
 பெண்கள்போல்
 रेजुः தடித்தன.

लतागृहैश्चित्रगृहैश्च नाशितैर्महोरगैर्व्यालमृगैश्च निर्धुतैः ।

शिलागृहैरुन्मथितैस्तथा गृहैः प्रनष्टरूपं तद्भून्महद्वनम् ॥ १९ ॥

नाशितैः சிதைக்கப்பட்ட
 लतागृहैः லதா கிருஹங்களாலும்
 चित्रगृहैः சித்திரமண்டபங்களா
 निर्धुतैः நசக்குண்ட [லும்
 महोरगैः பெரும்பாம்புகளாலும்
 व्यालमृगैः च கொடியமிருகங்களாலும்
 उन्मथितैः இடித்துத்தகர்க்கப்பட்ட

शिलागृहैः तथा கம்மண்டபங்களாலும்
 गृहैः च கிருஹங்களாலும்
 तत् அந்த
 महत् वनं மஹாவனம்
 प्रनष्टरूपं அலக்கேலரூபம்
 കൊண்டதாய்
 अभूत् ஆனது.

सा विह्वलाऽशोकलताप्रताना वनस्थली शोकलताप्रताना ।

जाता दशास्यप्रमदावनस्य कपेर्बलाद्दि प्रमदावनस्य ॥ २० ॥

दशास्य- प्रमदावनस्य प्रमदावनस्य सा अशोकलता- प्रताना	} तस्य } வினையாடுவதற்கிடமாயி } தசமுதகனின் பெண்டுகள் } ஆங்காவனத்தின் [ருந்த } அந்த } அசோகக்கொடிகள் கலை } யாமல் படர்ந்திருந்த	वनस्थली हि कपेः बलात् विह्वला शोकलताप्रताना जाता	சிக்காரவனமும் வரனாத்தின் ஆண்மையினால் ஹதமானதாய் சோகக்கொடிகளடர்ந்த ஆயிற்று. [காய்
--	---	---	--

स तस्य कृत्वाऽर्धपतेर्महाकपिर्महद्व्यलीकं मनसो महात्मनः ।

युयुत्सुरेको बहुभिर्महाबलैः श्रिया ज्वलन्स्तोरणमाश्रितः कपिः ॥ २१ ॥

कपिः सः महाकपिः महात्मनः अर्धपतेः तस्य मनसः महत् व्यलीकं	எங்கும் ஓடித்திரிகின்ற அந்த மஹாகபி பேரணவங்கொண் பிரபுவமான [டவனும் அவனது மனத்திற்கு மஹத்தான அனஹயமான செயலை	कृत्वा महाबलैः बहुभिः एकः युयुत्सुः श्रिया ज्वलन् तोरणं आश्रितः	முடித்துவிட்டு மஹாபலிஷ்டரான பலருடனே ஒருவராய் போர்புரியக்கருதி விரப்பாடு தோற்ற கோட்டைவாசலின்மேல் உட்கார்ந்துவிட்டார்.
--	---	---	--

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४१ ॥

आदितः श्लोकाः 13644

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1854

द्विचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४२ ॥

राक्षसकिङ्कराणां वधः—ராக்ஷஸகிங்கரர்களை வதைத்தல்.

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षभङ्गस्वनेन च । बभूवुस्त्राससंभ्रान्ताः सर्वे लङ्कानिवासिनः ॥

ततः पक्षिनिनादेन वृक्षभङ्गस्वनेन च	அப்பொழுது பக்ஷினைனது பெரும் கச்சலினாலும் விருக்டங்கன் முறிந்த ஒசையினாலும்	लङ्कानिवासिनः सर्वे साससंभ्रान्ताः बभूवुः	லங்கை நிவாஸிகள் அனைவரும் பயந்து திகிலடைந்தவர் களாக ஆனார்கள்.
--	---	--	--

विद्रुताश्च भयत्रस्ता विनेदुर्मृगपक्षिणः । रक्षसां च निमित्तानि क्रूराणि प्रतिपेदिरे ॥ २ ॥

भयत्रस्ताः विद्रुताः मृगपक्षिणः च	அஞ்சி நடுங்கி மருண்டோடிய விலக்குகளும் பறவைகளும்	विनेदुः च रक्षसां क्रूराणि निमित्तानि प्रतिपेदिरे	விகாரமாய் ஊனையிட்ட அதனால் [டன; அரக்கர்களுக்கு அபசகுனங்கள் சம்பவமாயின.
---	---	---	---

ततो गतायां निद्रायां राक्षस्यो विकृताननाः । तद्वनं ददृशुर्भयं तं च वीरं महाकपिम् ॥

विकृताननाः	பேய்வாயர்களான	तत् वनं	அந்த மூஞ்சொலையையும்
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	तं	அந்த
ततः	அப்பொழுது	महाकपिं	வானரோத்தமரான
निद्रायां गतायां	நித்திரை குலைந்த	वीरं च	வீரரையும்
भयं	ஹதம்செய்யப்பட்டிருந்த	दृशुः	எதிரே கண்டனர்.

स ता दृष्ट्वा महाबाहुर्महासत्त्वो महाबलः । चकार सुमहद्रूपं राक्षसीनां भयावहम् ॥ ४ ॥

महासत्त्वः	மஹாஸத்வவானும்	राक्षसीनां	அரக்கிகளுக்கு
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரும்	भयावहं	அச்சமுண்டாகும்படி
महाबाहुः	மஹாபாஹுவமான		யான
सः	அவர்	सुमहद्रूपं	மிகப்பெரிய உருவத்தை
ताः दृष्ट्वा	அவர்களைப் பார்த்து	चकार	எடுத்துக்கொண்டார்.

ततस्तं गिरिसङ्काशपतिकायं महाबलम् । राक्षस्यो वानरं दृष्ट्वा पपच्छुर्जनकात्मजाम् ॥

ततः	அப்பொழுது	गिरिसङ्काशं	மலைபோன்ற
राक्षस्यः	அரக்கிகள்	अतिहायं	பெரிய வடிவமுடையவ
तं	அந்த	दृष्ट्वा	கண்டு [ராயும்
वानरं	வானரரை	जनकात्मजां	ஜனகரின் திருமகளை
महाबलं	மஹாபலிஷ்டராயும்	पपच्छुः	வினாவினார்கள் :—

कोऽयं कस्य कुतो वाऽयं किन्निमित्तमिहागतः । कथं त्वया सहानेन संवादः कृत इत्युत ॥

अयं	“இது	उत	மேலும்
कः	எது?	अनेन	இதோடு
अयं	இது	सह	கூட
कस्य	யாருடையது?	त्वया	உன்னால்
कुतः	எங்கிருந்து வந்தது?	इति	இம்பாதிரி (நாங்கள் உன்னுடன் பேசுகிற யாதிரி)
किन्निमित्तं	என்ன காரியமாய்	संवादः	ஸம்பாஷணை
इह आगतः	இங்கு வந்தது?	कथं	எப்படி
वा	அறிந்துகொள்ள வினும்புகிறோம்.	कृतः	செய்யப்பட்டது?

आचक्ष्व नो विशालाक्षि मा भूते सुभगे भयम् । संवादमसितापाङ्गे त्वया किं कृतवानयम् ॥

विशालाक्षि	“தடக்கண்ணாய்!	सुभगे	பாக்கவதி!
असितापाङ्गे	கருத்த கடைக்கண்	नः	எங்களுக்கு
अयं	இது [களுள்ளவனே!	आचक्ष्व	வினக்க விளம்பு.
त्वया	உன்னோடு	ते	உனக்கு
संवादं	ஸம்பாஷணையை	भयं	கெடுதி
कृतवान् किं	செய்தது வாஸ்தவம் தானே? (அல்லவா?)	मा भूत्	விளையாது”.

अथाब्रवीत्तदा साध्वी सीता सर्वाङ्गसुन्दरी । रक्षसां कामरूपाणां विज्ञाने मम का गतिः ॥

सर्वाङ्गसुन्दरी

எல்லா அடியவர்களின்
ஊம் அழகமைந்த

साध्वी

சுசீலையான

सीता

வீதாபிராட்டியார்

तदा

அப்பொழுது

अथ

இப்படி

अब्रवीत्

பதிலுரைத்தான்:—

कामरूपाणां

“இந்தமானபடி உருவ
களை எடுக்கவல்ல

रक्षसां

அரக்கர்களின்

विज्ञाने

காரியத்தில்

गतिः

தலைபிட்டுக்கொள்ளல்

मम

எனக்கு

का

ஏன்?

युयमेवाभिजानीत योऽयं यद्वा करिष्यति । अहिरेव ह्यहेः पादान् विजानाति न संशयः ॥

यः अयं

“எந்த இவன்

यत्

இதை

करिष्यति वा

செய்யப்போகிறானோ

यूयं एव

நீங்களாகவே [அதை

अभिजानीत

தெரிந்துகொள்ள

வேண்டியது;

अहेः

வழிப்போக்கணுடைய

पादान्

காலடிவைப்புகளை

अहिः

கொடியன்

हि

தப்பாமல்

विजानाति एव

விசாரித்தறிந்தே

விடுவான்;

संशयः न

ஸந்தேகம் வேண்டாம்.

अहमप्यस्य भीताऽस्मि नैनं जानामि कोन्वयम् । वेधि राक्षसमेवैनं कामरूपिणमागतम् ॥

आगतं

“இங்கு வந்திருக்கிற

एनं

இவனை

राक्षसं एव

அரக்கர்களின் இயல்பை

ஒத்த

कामरूपिणं

இந்தமானபடி உருவங்

களை எடுக்கவல்லவனாய்

वेधि

அறிகிறேன்.

अयं

இவன்

कः नु

எம்மட்டுமையான் என்று

एनं न जानामि

இவனை அறிகிலேன்.

अहं अपि

நானும்

अस्य

இவன் விஷயத்தில்

भीता

கவலை கொண்டவளாய்

अस्मि

இருக்கிறேன்.”

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा राक्षस्यो विद्रुता दृढम् ।

स्थिताः काश्चिद्रताः काश्चिद्रावणाय निवेदितुम् ॥ ११ ॥

वैदेह्याः

வைதேஹியின்

वचनं

வசனத்தை

श्रुत्वा

கேட்டு

राक्षस्यः

ராஷ்டிரிகள்

स्थिताः

திசைத்து நின்றார்கள்.

काश्चित्

சிலர்

विद्रुताः

சிதறி ஓடினார்கள்.

काश्चित्

சிலர்

रावणाय

ராவணனுக்கு

दृढं

ஆதியோடு ஆந்தம்

निवेदितुं

அறிவிக்க [வரைக்கும்

गताः

சென்றார்கள்.

रावणस्य समीपे तु राक्षस्यो विकृताननाः । विरूपं वानरं भीमाख्यातुमुपचक्रमुः ॥ १२ ॥

विकृताननाः

விகாரமுகமுள்ள

राक्षस्यः

அரக்கிகள்

रावणस्य

ராவணனுடைய

समीपे

முன்னிலையில்

भीमं

பயங்கரமான

विरूपं

பல ரூபமெடுக்கவல்ல

वानरं तु

வானரத்தைப் பற்றி

आख्यातुं

வருணிக்க

उपचक्रमुः

ஆரம்பித்தார்கள்.

अशोकवनिकामध्ये राजन् भीमवपुः कपिः । सीतया कृतसंवादस्तिष्ठत्यमितविक्रमः ॥ १३ ॥

राजन्	“ அரசே !	भीमवपुः	பயங்கரமான உருவமுள்
अशोक- वनिकामध्ये	} असोकवनத்தினி டையில்	सीतया	லீதையுடன் [எதாய்
अमितविक्रमः		कृतसंवादः	ஸம்பாஷணசெய்ததாய் வரணம்
	அளவிலாத ஆற்றலுள் ளதாய்	कपिः	இருக்கிறது.
		तिष्ठति	

न च तं जानकी सीता हरिं हरिणलोचना । अस्माभिर्बहुधा पृष्टा निवेदयितुमिच्छति ॥

हरिणलोचना	“ மான் விழிக்கொப்பான கண்களமைந்த	बहुधा	அநேகவிதமாக
जानकी	} ஐனகர் திருமகளான	पृष्टा च	வேண்டிக் கேட்கப்பட்ட
सीता		तं हरिं	அந்தக் குரங்கை [டும் காட்டிக்கொடுக்க
अस्माभिः	எங்களால்	निवेदयितुं	உடன்படவில்லை.
		न इच्छति	

वासवस्य भवेदूतो दूतो वैश्रवणस्य वा । प्रेषितो वाऽपि रामेण सीतान्वेषणकाङ्क्षया ॥

वासवस्य	“ இந்திரனது	सीतान्वेषण-	} லீதையைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்க எண்ணக்
दूतः	தூதனோ?	काङ्क्षया	
वैश्रवणस्य	குபேரனது	रामेण	விடவந்த தூதனாக.
दूतः वा	தூதனோ?	प्रेषितः	இருக்கலாம்.
अपि वा	அவ்வாறன்றி	भवेत्	

तेन त्वद्भूतरूपेण यत्तत्तव मनोहरम् । नानामृगगणाकीर्णं प्रमृष्टं प्रमदावनम् ॥ १६ ॥

भद्भूतरूपेण	“ கண்டால் வியக்கத் தக்க ரூபங்கொண்ட	तव	உமது
तेन	அதனால்	प्रमदावनं	அந்தப்புர உத்தியானம்
मनोहरं	மனோஹரமானதாம்	यत्	எதுவோ
नानामृग-	} பலவகை மிருகக்கூட்டங் கள் நிறைந்ததுமான	तत् तु	அது முழுவதும்
गणाकीर्णं		प्रमृष्टं	இல்லைமெனத் தடைத் தடைபட்டது.

न तत्र कश्चिदुद्देशो यस्तेन न विनाशितः । यत्र सा जानकी सीता स तेन न विनाशितः ॥

तत्र	“ அங்கு	सा	அந்த
तेन	அதனால்	जानकी	ஐனகரின் மகளான
न विनाशितः	அழிக்கப்படாத	सीता	லீதை
उद्देशः	இடம்	यः	இருக்குமிடம் எதுவோ
कश्चित् न	சிறிதும் இல்லை.	सः तेन	அது அதனால்
यत्र	என்றாலும்	न विनाशितः	கெடுக்கப்படவில்லை.

जानकीरक्षणार्थं वा श्रमाद्वा नोपलभ्यते । अथ वा कः श्रमस्तस्य सैव तेनाभिरक्षिता ॥

जानकीरक्षणार्थं	“ ஐனகரியைக் காப்பதற் அல்லது [காகவோ	तस्य	அதற்கு
वा	ஆயாஸத்தினாலேதானோ	अथ कः	ஆயாஸமென்பது ஏது ?
श्रमात् वा	தெரியவில்லை.	तेन	அதனால்
न उपलभ्यते	ஆனால்	सा एव	அவள் மரத்திரமே
अथ वा		अभिरक्षिता	உதவிபுரியப்பெற்றாள்.

चारुपल्लवपुष्पाढ्यं यं सीता स्वयमास्थिता । पट्टदः शिशुपावृक्षः स च तेनाभिरक्षितः ॥

चारुपल्लवपुष्पाढ्यं “ அழகிய தளிர்களும்
புஷ்பங்களும் விறைந்த
ய் எதனடியில்
सीता वल्लिता
स्वयं भास्थिता தானாக உட்கார்ந்திருக்க
இன்றனளோ

सः अन्त
पट्टदः ஓங்கி வளர்ந்த
शिशुपावृक्षः च சிம்கபா விருக்தம் மா த்
तेन அதனால் [திரம்
अभिरक्षितः தீண்டாமல் விட்டுவிடப்
பட்டது.

तस्योपरूपस्योयं त्वं दण्डमाज्ञातुमर्हसि । सीता संभाषिता येन तद्वनं च विनाशितम् ॥

येन “ எதொன்றால்
सीता च वल्लिताதயும்
संभाषिता ஸம்பாஷிக்கப்பட்ட
तत् वनं அவ்வனமும் [டானோ
विनाशितं அழிக்கப்பட்டதோ
उपरूपस्य உகரூபமுடைய

तस्य அதற்கு
उयं கொடுமை தோற்றமும்
படியான
दण्डं தண்டனை யொன்றை
खं भाज्ञातु நீர் விதிக்க
अर्हसि அருள் புரியவேண்டும்.

मनःपरिगृहीतां तां तव रक्षोगणेश्वर । कः सीतामभिभाषेत यो न स्यात्कजीवितः ॥

रक्षोगणेश्वर “ அரக்கர்களுக்க
तव உமது [கோமரனே!
मनःपरिगृहीतां மனத்தால் விரும்பிக்
கொண்டுவரப்பட்ட
तां அந்த
सीता वल्लिताதையைப் பார்த்து

कः எவன் தான்
अभिभाषेत ஸம்பாஷிப்பான் ?
यः எவனோ அவன்
त्यकजीवितः உயிரிழந்தவனாக
न स्यात् ஆகா திருப்பானோ? "

राक्षसीनां वचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । हुताग्निरिव ज्वाल कोपसंवर्तितेक्षणः ॥

राक्षसेश्वरः ராக்ஷஸ ராஜனான
रावणः ராவணன்
राक्षसीनां ராக்ஷஸிகளின்
वचः श्रुत्वा வார்த்தையைக் கேட்டு

हुताग्निरिव ज्वाल कोपसंवर्ति- } கோபத்தால் கண்களை
तेक्षणः } உருட்டி
हुताग्निः इव ஓமத்தியைப்போல்
ज्वाल ஓங்கி எரியலானான்.

तस्य क्रुद्धस्य नेत्राभ्यां प्रापतन्नस्रविन्दवः । दीप्ताभ्यामिव दीपाभ्यां सार्चिषः स्नेहविन्दवः ॥

क्रुद्धस्य சினங்கொண்ட
तस्य அவனுடைய
नेत्राभ्यां இரு கண்களினின்றும்
अस्रविन्दवः கண்ணீர் த்துளிகள்
दीप्ताभ्यां எரிகிற

दीपाभ्यां இரண்டு விளக்குகளி
सार्चिषः சுடர்கூடிய [னின்றும்
स्नेहविन्दवः इव எண்ணை த்துளிகள்
போல
प्रापतन् கொட்டலுற்றன.

आत्मनः सदृशाञ्छूरान् किङ्करान्नाम राक्षसान् । व्यादिदेश महातेजा नियहार्थं हनूमतः ॥

महातेजाः மஹாசூரனான அவன்
आत्मनः தனக்கு
सदृशान् இணைபாணவர்களும்
शूरान् சூரர்களுமான
किङ्करान् नाम சிக்கர்கள் என்று
பேர்பெற்ற

राक्षसान् ராக்ஷஸர்களை
हनूमतः ஹனுமாருடைய
नियहार्थं கொட்டத்தை அடக்க
व्यादिदेश உத்திரவு செய்தலுப்
பினான்.

तेषामशीतिसाहस्रं किङ्कराणां तरस्विनाम् ॥ २५ ॥

निर्ययुर्भवनात्तस्मात् कूटमुद्गरपाणयः । महोदरा महादंष्ट्रा घोररूपा महाबलाः ॥

युद्धाभिमनसः सर्वे हनुमद्दहणोन्मुखाः ॥ २६ ॥

तरस्विनां	பரக்கிரமசரஸிகளான
तेषां	அந்த
किङ्कराणां	கிண்கரர்களில்
महोदराः	பெருவயிறுள்ளவர்
महादंष्ट्राः	பெரும் பற்களுள்ளவர்
घोररूपाः	கேர ரூபமுடையவர்
महाबलाः	மஹாபலசரஸிகளுமான
अशीतिसाहस्रं	எண்பதினாயிரம் பெயர்கள்

सर्वे	அனைவரும்
युद्धाभिमनसः	போர் புரியவேண்டுமென்னும் உன்னக்கொண்டும்
हनुमद्दहणो- न्मुखाः	ஹனுமாரை பிடிக்கத் துடித்துக்கொண்டும்
कूटमुद्गरपाणयः	கூடம், முத்தகம் முதலிய ஆயுதங்களுக்கையு
तस्मात्	அந்த
भवनात्	மாளிகையினின்றும்
निर्ययुः	வெளிப்பட்டனர்.

ते कर्पि तं समासाद्य तोरणस्थमवस्थितम् । अभिपेतुर्महावेगाः पतङ्गा इव पावकम् ॥ २७ ॥

ते	அவர்கள்
महावेगाः	அதிவேகமுடையவர்கள்
तोरणस्थं	கோபுரத்தின்மேலிருந்த
अवस्थितं	எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்த

तं	அந்த
कर्पि	வானரரை
समासाद्य	கிட்டி
पावकं	அக்கினியை
पतङ्गाः इव	விட்டில் பூச்சிகள் போல்
अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

ते गदाभिर्विचित्राभिः परिवैः काञ्चनाङ्गदैः । आजघुर्वानरश्रेष्ठं शरैश्चादित्यसंनिभैः ॥

ते	அவர்கள்
विचित्राभिः	விசித்திரமான
गदाभिः	கதைகளாலும்
काञ्चनाङ्गदैः	பொன்பிடியிட்ட
परिवैः	பரிகக்களாலும்

आदित्यसंनिभैः	சூரியன் போன்ற
शरैः च	சாக்களாலும்
वानरश्रेष्ठं	வானரத்தோட்டரை
आजघुः	புடைத்தார்கள்.

मुद्गरैः पट्टिशैः शूलैः प्रासतोमरपाणयः । परिवार्य हनुमन्तं सहसा तस्थुरग्रतः ॥ २९ ॥

प्रासतोमर- पाणयः	பிராஸம், தேரமரம் இவைகளைக் கையிலு டைய அவர்கள்
मुद्गरैः	முத்தகங்களுடனும்
पट्टिशैः	பட்டிசங்களுடனும்
शूलैः	சூலங்களுடனும்

हनुमन्तं	ஹனுமாரை
अग्रतः	எதிரில்
सहसा	பலமாய்
परिवार्य	வளைத்துக்கொண்டு
तस्थुः	நின்றார்கள்.

हनुमानपि तेजस्वी श्रीमान् पर्वतसंनिभः । क्षितावाविध्य लाङ्गूलं ननाद च महास्वनम् ॥

श्रीमान्	அனவற்ற	लाङ्गूलं	வாலி
तेजस्वी च	தேஜசுடையவரும்	क्षितौ	தரையில்
पर्वतसंनिभः	மலைக்கு நிகரானவரு	आविष्य	மோதி
	மரண	महास्वनं	பெருக்கொலநொலி
हनुमान् अपि	ஹனுமாரும்	ननाद	போடலுற்றார்.

स भूत्वा सुमहाकायो हनुमान् मारुतात्मजः । धृष्टमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पूरयन् ॥

मारुतात्मजः	வாயுகுமாரரான	लङ्कां	இலங்கையை
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்	शब्देन	அட்டஹாஸத்தினால்
सुमहाकायः	} பெருருவமொன்றை	पूरयन्	அகிரும்படி செய்து
भूत्वा		எடுத்துக்கொண்டு	தாட்டியாய்
		आस्फोटयामास	தோனைத் தட்டினார்.

तस्यास्फोटितशब्देन महता सानुनादिना । पेतुर्विहङ्गा गगनादुच्चैश्चेदमघोषयत् ॥ ३२ ॥

तस्य	அவருடைய	विहङ्गाः	பறவைகள்
सानुनादिना	எதிரொலியுண்டாக்கு	पेतुः	வெருண்டு விழுந்தன ;
महता	மஹத்தான [கின்ற	च	மீளவும்
आस्फोटितशब्देन	தோள் தட்டின சப்தத்	इदं	அடியில் வருமாறு
गगनात्	ஆகாயத்தினின்று [தரல்	उच्चैः अघोषयत्	உரக்கக்கவிச்சொன்னார் :

जयत्यतिबलो रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणाभिपालितः ॥

अतिबलः	"கரைகடந்த பலம்	लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும் (அங்கு
	கொண்ட		கனமே விளங்குகிறார்).
रामः	ஸ்ரீராமர்	सुग्रीवः राजा	ஸுக்ரீவமன்னர்
जयति	பாவரையும் கீழ்ப்படுத்தி	राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்
	விளங்குகின்றார்.	अभिपालितः	ரஷிக்கப்பட்டவராய்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டரான	जयति	மேன்மையுற்று
			விளங்குகிறார்.

दासोऽहं कोसलेन्द्रस्य रामस्याक्लिष्टकर्मणः । हनुमान्छत्रसैन्यानां निहन्ता मारुतात्मजः ॥

शत्रुसैन्यानां	"படைவர் படைகளின்	अक्लिष्टकर्मणः	வருத்தமின்றி வினை
निहन्ता	நிர்மூலகர் தீரவும்		முடிக்கும்
मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வனுமான்	कोसलेन्द्रस्य	கோலவலர்கோளுன்
हनुमान्	ஹனுமான்	रामस्य	ஸ்ரீராமரது
अहं	நான்	दासः	தாஸன்.

न रावणसहस्रं मे युद्धे प्रतिबलं भवेत् । शिलाभिस्तु प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ ३५ ॥

युद्धे	"அமர்க்களத்தில்	मे	எனக்கு
शिलाभिः	கிளைகளாலும்	रावणसहस्रं तु	ஆயிரம் ராவணராயினும்
पादपैः च	மடக்களாலும்	प्रतिबलं	எதிரில் திற்கவல்லவர்
सहस्रशः प्रहरतः	ஆயிரம் விதமாகச் சாடும்	न भवेत्	ஆகா. [களாய்

अर्दयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् । समृद्धान्यो गमिष्यामि मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥

सर्वरक्षसां "எல்லா ராசூஸர்களின்
मिषतां கண்ணெதிரிலேயே
लङ्कां पुरीं லக்ஷைநகரை
अर्दयित्वा மலக்கச் செய்து
मैथिलीं மைதிலியை

अभिवाद्य பணிந்து
समृद्धान्यः च மனோதகங்கள் நிறை
गमिष्यामि வேறப்பெற்றவனாகவே
திரும்பிப்போகப்
போகிறேன்."

तस्य सन्नादशब्देन तेऽभवन् भयशङ्किताः ।

तस्य அவருடைய
सन्नादशब्देन பெரிய சிம்மநாதத்தினால்
ते அவர்கள்
भयशङ्किताः பயந்து திகிலடைந்தவர்களாக

ददृशुश्च हनृपन्तं सन्ध्यामेघमिवोन्नतम् ॥

हनृपन्तं ஹனுமாரை
सन्ध्यामेघं ஸந்திராகாலத்து மேகம்
इय போல்
उन्नतं च ஆகாயம் அளாவி
உயர்ந்திருப்பவராகவும்
கண்டார்கள்.

अभवन् ஆனார்கள் ;

स्वामिसन्देशनिःशङ्कास्ततस्ते राक्षसाः कपिम् । चित्रैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः ॥

ते அந்த
राक्षसाः ராசூஸர்கள்
ततः தின்னர்
स्वामिसन्देश- } இறைவனதாணையால்
निःशङ्काः } துணிவுகொண்டவர்களாக
என்கி

चित्रैः பயங்கரமான
प्रहरणैः பலவகை
ततः ततः படைக்கலங்களால்
अङ्कங்களை நின்று
कपिं வானரை
अभिपेतुः தாக்கினார்கள்.

स तैः परिवृतः शूरैः सर्वतः स महाबलः । आससादायसं भीमं परिघं तोरणाश्रितम् ॥

स तं परिघमादाय जघान रजनीचरान् ॥ ३९ ॥

महाबलः மஹாபலவானான
सः அவர்
तैः அந்த
शूरैः சூரர்களால்
सर्वतः முற்றும்
परिवृतः சுற்றி வளையப்பட்டார்.
सः அவர்
तोरणाश्रितं கோபுரவாசிலுக்கிட்
भीमं பயங்கரமான [டிருந்த

आयसं இருப்பு
परिघं உழல்தடியை
आससाद कையில் எடுத்தார்.
सः அவர்
तं அந்த
परिघं உழல்தடியை
आदाय கொண்டே
रजनीचरान् ராசூஸர்களை
जघान அடித்துக்கொன்றனர்.

स पन्नगमिवादाय स्फुरन्तं विनतासुतः ।

विचचाराम्बरे वीरः परिगृह्य च मारुतिः ॥

सः அந்த
वीरः मारुतिः வீரரான மாருதியானவர்
तं அதை
परिगृह्य எடுத்துக்கொண்டு
विनतासुतः வினதையின் புதல்வர்
(கருடர்)

पन्नगं பாம்பை
आदाय தூக்கிக்கொண்டு
स्फुरन् इव च மேலெழும்பும்வண்ணமே
अम्बरे வானத்தில்
विचचार உலாவிக்கதிரிந்தனர்.

स हत्वा राक्षसान् वीरान् किङ्करान् मारुतात्मजः । युद्धकाङ्क्षी पुनर्वीरस्तोरणं समुपाश्रितः ॥

मारुतात्मजः वायुகுமரதாரண
सः அந்த
वीरः வீரர்
राक्षसान् वीरान् ராக்ஷஸவீரர்களான
किङ्करान् கிங்கரர்களை

हत्वा கொன்றுவிட்டு
पुनः மீளவும்
युद्धकाङ्क्षी போர்செய்ய விரும்பிய
तोरणं கோபுரம் [வராய்
समुपाश्रितः வந்துசேர்ந்தார்.

ततस्तस्माद्भयान्मुक्ताः कतिचित्तत्र राक्षसाः । निहतान् किङ्करान्सर्वान् रावणाय न्यवेदयन् ॥

ततः அப்பொழுது
तत्र அங்கு
तस्मात् அந்த
भयात् கலக்கத்தினின்று
मुक्ताः தூரத்திலிருந்த
कतिचित् சில

राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
किङ्करान् கிங்கரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
निहतान् மாண்டவர்களாக
रावणाय ராவணனுக்கு
न्यवेदयन् அறிவித்தார்கள்.

स राक्षसानां निहतं महद्वलं निशम्य राजा परिवृत्तलोचनः ।

समादिदेशाप्रतिमं पराक्रमे प्रहस्तपुत्रं समरे सुदुर्जयम् ॥ ४३ ॥

राक्षसानां அரக்கர்களுக்கு
राजा அரசனை
सः அவன்
महत् बलं பெரும் சைன்யத்தை
निहतं கொலைபுண்டதாக
निशम्य கேட்டு
परिवृत्तलोचनः கண்களையுருட்டி விழித்து

पराक्रमे ஆண்மையில்
अप्रतिमं ஒப்பில்லாதவனும்
समरे யுத்தத்தில்
सुदुर्जयं வெல்லப்படாதவனு
मान
प्रहस्तपुत्रं பரஹஸ்தபுத்திரனுக்கு
समादिदेश ஆக்கொளியிட்டான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४२ ॥

आदितः श्लोकाः 13687

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1897

त्रिचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

सुग्रीवजयोद्धोषणम्—ஸூக்ரீவருடைய விஜயத்தைக் கோஷிப்பது.

ततः स किङ्करान् हत्वा हनुमान्ध्यानमास्थितः ॥ १ ॥

ततः அப்பொழுது
सः हनुमान् அந்த ஹனுமார்
किङ्करान् கிங்கரர்களை

हत्वा கொலைபுரிந்து
ध्यानं மனத்தினுள் ஆராய்ச்சி
आस्थितः செய்தார்.

वनं भग्नं मया चैत्यपासादो न विनाशितः । तस्मात् प्रासादमप्येवमिमं विध्वंसयाम्यहम् ॥
इति सञ्चिन्त्य मनसा हनुमान्दर्शयन् बलम् । चैत्यपासादमाप्तुत्य मेरुशृङ्गमिवोन्नतम् ॥
आरुरोह कपिश्रैष्ठो हनुमान् मारुतात्मजः ॥ ३ ॥

மயா	என்னால்
वनं भयं	வனம் அழிக்கப்பட்டது.
चैत्यप्रासादः	தேவாலயம் போன்ற உப்பரிசை
न विनाशितः	இடித்துத் தள்ளப்பட்ட
तस्मात्	ஆதலின் [விடலை.
इमं प्रासादं अपि	இந்த உப்பரிசையையும்
एवं	இப்படியே
अहं	நான்
विश्वंसयामि	ஹதம் செய்கிறேன் "
इति	என்று
हनुमान्	ஹனுமார்

मनसा	மனத்தினால்
सञ्चिन्त्य	நீர்மானித்து
मेरुशृङ्ग इव	மேருவின் கொடிமுடி
उन्नते	உயர்ந்திருக்கிற [போல்
चैत्यप्रासादं	சைத்தியமண்டபத்தில்
मारुतात्मजः	வாயுருமாசரும்
कपिश्रेष्ठः	வானரச் சேஷ்டருமான
हनुमान्	ஹனுமார்
एवं	வலிமை
दर्शयन्	விளக்கும்படி
आप्तुस्य	பாய்த்து
आसरोह	ஏறினார்.

आरुह्य गिरिसङ्काशं प्रासादं हरियूथपः । बभौ स सुमहातेजाः प्रतिसूर्य इवोदितः ॥ ४ ॥

हरियूथपः	வானவீரர்களைக் காப்
सः	அவர் [பாற்றுவவரான
गिरिसङ्काशं	பர்வதத்திற்கு சிகரான
प्रासादं आरुह्य	மண்டபத்தில் ஏறி

उदितः	உதயமான
प्रतिसूर्यः इव	வெறொரு சூரியன்போல்
सुमहातेजाः	பேரொளியுடையவராய்
बभौ	விளக்கினார்.

संप्रधृष्य च दुर्धर्षं चैत्यप्रासादमुत्तमम् । हनुमान् प्रज्वलन् लक्ष्म्या पारियात्रोपमोऽभवत् ॥

दुर्धर्षं	எவராலும் இடிக்க முடியாததும்
उत्तमं च	மிகச் சிறந்ததுமான
चैत्यप्रासादं	சைத்தியமண்டபத்தை
संप्रधृष्य	அடியோடு இடித்துத் தள்ளி

हनुमान्	ஹனுமார்
लक्ष्म्या	ஜலசூரியியால்
प्रज्वलन्	விளக்குகின்றவராய்
पारियात्रोपमः	பாரியாத்ரமென்கிற சுவபர்வதம்போல்
अभवत्	இருந்தார்.

स भूत्वा सुमहाकायः प्रभावान्मारुतात्मजः । पुच्छमास्फोटयामास लङ्कां शब्देन पूरयन् ॥

सः	அந்த
मारुतात्मजः	மாருதா த்மஜன்
प्रभावान्	பிரபாவத்தால்
सुमहाकायः	பெருத்தொரு சரீர
भूत्वा	ஆகி [முடையவராய்

लङ्कां	இலங்கையை
शब्देन	பேரொலியால்
पूरयन्	சிறைத்துக்கொண்டு
पुच्छं	வாகை
आस्फोटयामास	(பூமிக்குள்) அடித்தார்.

तस्यास्फोटितशब्देन महता श्रोत्रघातिना । पेतुर्विहङ्गमास्तत्र चैत्यपालाश्च मोहिताः ॥

तस्य	அவருடைய
महता	பெரிய
श्रोत्रघातिना	செவிதளைப் பிளக்கவல்ல தான

तस्य	அங்கே
पेतुः	பயந்து கீழே விழுந்தன;
चैत्यपालाः च	சைத்தியமண்டபத்தைக் காத்திருந்த சேவகர்க ளும்

आस्फोटित- शब्देन	} உரத்த அட்டஹாஸத் தின் ஒலியால்
विहंगमाः	

मोहिताः	சிறைத கலக்கினார்கள்.
---------	----------------------

अस्त्रविजयतां रामो लक्ष्मणश्च महाबलः । राजा जयति सुग्रीवो राघवेणानुपालितः ॥

अस्त्रवित्	" அஸ்த்ரவித்தான	राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்
रामः	ஸ்ரீராமரும்	अनुपालितः	காப்புண்ட
महाबलः	பலத்திற்கிறந்த	सुग्रीवः राजा	ஸூக்ரீவமன்னரும்
लक्ष्मणः च	லக்ஷ்மணரும்	जयति	மேன்மையுற்று
जयतां	யாவருக்கும் மேலாக		விளங்குகிறார்.
	விளங்குவார்களாகுக;		

कोसलेन्द्रस्य दासोऽहं रामस्याक्लिष्टकर्मणः । निहन्ता शत्रुसैन्यानां हनुमान् मारुतात्मजः ॥

शत्रुसैन्यानां	" படைகவர் படைகளின்	अक्लिष्टकर्मणः	வருத்தமற வினை முடிக்கும்
निहन्ता	நிர்மூலகர்த்தாவும்	कोसलेन्द्रस्य	கோஸலர்கோனான
मारुतात्मजः	வாயுவின் புதல்வனுமான	रामस्य	ஸ்ரீராமனது
हनुमान्	ஹனுமானென்ற	दासः	தாஸன்.
अहं	நான்		

मे रावणसहस्रं न युद्धे प्रतिबलं भवेत् । शिलाभिश्च प्रहरतः पादपैश्च सहस्रशः ॥ १० ॥

युद्धे	" அமர்க்களத்தில்	मे	எனக்கு
शिलाभिः च	கிளைகளாலும்	रावणसहस्रं तु	ஆயிரம் ராவணராயினும்
पादपैः च	மடங்களாலும்	प्रतिबलं	எதிரில் நிற்கவல்லவர்க
सहस्रशः	ஆயிரம்விதமாக		ளாய்
प्रहरतः	சாடும்	न भवेत्	ஆகாள்.

धर्षयित्वा पुरीं लङ्कामभिवाद्य च मैथिलीम् । गमिष्यामि समृद्धार्यो मिषतां सर्वरक्षसाम् ॥

सर्वरक्षसां	" எல்லா ராக்ஷஸர்களின்	अभिवाद्य	பணிந்து
मिषतां	கண்ணெதிரிலேயே	समृद्धार्यः च	மனோரதங்கள் நிறை
लङ्कां पुरीं	லங்காநகரை		வேறப்பெற்றவனாகவே
धर्षयित्वा	மலக்கச்செய்து	गमिष्यामि	திரும்பிப்போகப்
मैथिलीं	மைதிலியை		போகிறேன்."

एवमुक्त्वा विमानस्थथैत्यस्थान् हरियूथपः । ननाद भीमनिर्हादो रक्षसां जनयन् भयम् ॥

विमानस्थः	விமானத்திலிருந்த	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
हरियूथपः	வானரேந்திரர்	भयं	பயம்
चित्यस्थान्	சைத்தியமண்டபத்தைக்	जनयन्	உண்டாக்கும்படி
	காத்திருந்தவர்களுக்கு	भीमनिर्हादः	பயக்கரமான ஒலி
एवं	மேற்கண்டவிதம்		செய்பவராய்
उक्त्वा	பிரகடனை செய்து	ननाद	சத்தமிட்டார்.

तेन शब्देन महता चैत्यपालाः शतं ययुः । गृहीत्वा विविधानस्त्रान् मासान् खड्गान् परश्वधान् ॥

विमृजन्तो महाकाया मारुतिं पर्यवारयन् ॥ १३ ॥

तेन	அந்த	अखान्	அஸ்திரங்களையும்
महता	மஹத்தான	प्रासान्	சட்டிகளையும்
शब्देन	கேவதத்தால்	खड्गान्	கத்திகளையும்
चैत्यपालाः	சைத்தியமண்டபத்தைக் காத்திருந்த சேவகர்கள்	पशुधान्	கோடாரிகளையும்
महाकायाः	பெருத்த தேகமுடைய	गृहीःवा	கைப்பற்றி
शतं	நூறுபேர்கள் [யோரான	विस्मयन्तः	சுழற்றி எறிந்துகொண்டு
ययुः	வெளிக்கினம்பிரஞர்கள் ;	मारुतिं	மாருதியை
विविधान्	பலவகை	पर्यवारयन्	வளைத்துக்கொண்டார் கள்.

विचित्राभिर्गदाभिस्ते परिवैः काञ्चनाङ्गदैः । आजन्नुर्वानरश्रेष्ठं बाणैश्चाशनिसन्निभैः ॥

ते	அவர்கள்	काञ्चनाङ्गदैः	பொற்பூண்டிட
वानरश्रेष्ठं	வானரச்சேவந்தரை	परिवैः	பரிசுயுதங்களாலும்
विचित्राभिः	பலவகையான	अशनिसन्निभैः	இடியை ஒத்த
गदाभिः	தண்டரயுதங்களாலும்	बाणैः च	பாணங்களாலும்
		आजन्नुः	அடித்தார்கள்.

आवर्त इव गङ्गायास्तोयस्य विपुलो महान् । परिक्षिप्य हरिश्रेष्ठं स वभौ रक्षसां गणः ॥
ततो वातात्मजः क्रुद्धो भीमरूपं समास्थितः ॥ १६ ॥

सः	அந்த	आवर्तः इव	நீர்ச்சுழிபோல
रक्षसां गणः	அரக்கர்களின் கூட்டம்	वभौ	விளங்கியது ;
हरिश्रेष्ठं	வானரச்சேவந்தரை	ततः	அதனால்
परिक्षिप्य	சுழந்துகொண்டு	वातात्मजः	வாயுமூரர்
गङ्गायाः तोयस्य	கங்கை ஜலத்தின்	क्रुद्धः	கேபம் கொண்டவராய்
महान्	பெரிய	भीमरूपं	பயங்கரமான ரூபத்தை
विपुलः	அகன்ற	समास्थितः	தரித்தார்.

प्रासादस्य महाग्रस्य स्तंभं हेमपरिष्कृतम् । उत्पाटयित्वा वेगेन हनुमान् पवनात्मजः ॥
ततस्तं भ्रामयामास शतधाऽरं महाबलः ॥ १७ ॥
तत्र चाग्निः समभवत् प्रासादश्चाप्यदह्यत ॥ १८ ॥

पवनात्मजः	வாயுமூரரான	तं अग्निं	அதொன்றையே
महाबलः	பெருவலிமையுடைய	अरं	வெகு கிரைவாக
हनुमान्	ஹனுமார்	शतधा	பற்பலவிதமாக
महाग्रस्य	மிக உயர்ந்த	भ्रामयामास	சுழற்றினார் ;
प्रासादस्य	மண்டபத்தின்	ततः	அப்பொழுது
हेमपरिष्कृतं	தங்கத்தினால் சித்திர வேலை செய்யப்பெற்ற	तत्र	அதில்
स्तंभं	ஒரு தூளை	अग्निः च	ஒரு நெருப்பும்
वेगेन	சடக்கென	समभवत्	உண்டாயிற்று.
उत्पाटयित्वा	பெயர்த்தெடுத்து	प्रासादः च	மாளிகையும்
		अदह्यत	எரிக்கப்பட்டது.

दह्यमानं ततो दृष्ट्वा प्रासादं हरियूथपः । पुनस्तं भ्रामयामास शतधाऽरं महाबलः ॥ १९ ॥

महाबलः	மிக வலிமையுடைய	तं पुनः	அதென்றையே
हरियूथपः	வானரேந்திரர்	ततः	முன்னிலும் அதிகமாய்
दह्यमानं	எரிந்துகொண்டிருந்த	अरं	வெகு விரைவரய்
प्रासादं	பிராஸாதத்தை	शतधा	பற்பலவிதமாக
दृष्ट्वा	கண்ணுற்று	भ्रामयामास	சுழற்றினார்.

स राक्षसशतं हत्वा वज्रेणेन्द्र इवासुरान् । अन्तरिक्षे स्थितः श्रीमानिदं वचनमब्रवीत् ॥

इन्द्रः	இந்திரன்	श्रीमान् सः	மனஸ்ஸந்தூஷிபெற்ற
असुरान्	அஸூரர்களை	अन्तरिक्षे	ஆகாயத்தில் [அவர்
वज्रेण	வஜ்ராயுதமொன்றால்	स्थितः	இருந்துகொண்டு
हव	போல்	इदं	பின் கண்ட
राक्षसशतं	அரக்கர் பலரையும்	वचनं	பிரகடணையை
हत्वा	கொன்று	अब्रवीत्	பிரசரம் செய்தார் :—

पादशानां सहस्राणि विमृष्टानि महात्मनाम् । बलिनां वानरेन्द्राणां सुग्रीववशवर्तिनाम् ॥ अटन्ति वसुधां कृत्स्नां वयमन्ये च वानराः ॥ २२ ॥

वयं	“காங்களும்	सुग्रीववश- वर्तिनां	} ஸுகீவருடைய வசத் திலிருப்பவர்களின்
अन्ये	மற்ற	सहस्राणि	
वानराः च	வானரர்களோடான	विमृष्टानि	அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்
मादृशानां	என்போன்றவர்களும்	वसुधां कृत्स्नां	பூமி முழுதும் [கள் ;
बलिनां	பலவான்களும்	अटन्ति	(அவர்கள்) தேடித் திரிகிறார்கள் .
वानरेन्द्राणां	வானரேந்திரர்களும்		
महात्मनां	மஹாத்மர்களுமான		

दशनागबलाः केचित् केचिदशगुणोत्तराः । केचिन्नागसहस्रस्य बभूवुस्तुल्यविक्रमाः ॥

केचित्	“ சிலர்	केचित्	சிலர்
दशनागबलाः	பத்து யானை பலமுடைய	नागसहस्रस्य	ஆயிரம் யானைகளுக்கு
केचित्	சிலர் [பவர்கள் ;	तुल्यविक्रमाः	சமான பரக்கிரம
दशगुणोत्तराः	அதில் பன்மடங்கு அதிகமானவர்கள் ;	बभूवुः	முடையவர்களாய் இருக்கிறார்கள் .

सन्ति चौघबलाः केचित् केचिच्छतगुणोत्तराः । वैनतेयबलाः केचित् केचिद्वायुबलोपमाः ॥

केचित्	“ சிலர்	वैनतेयबलाः	வைனதேயபலமுடைய
ओघबलाः	மஹாபலவான்கள் ;	च	இன்னும் [வர்கள் ;
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
शतगुणोत्तराः	அதில் நூறமடங்கு பலமுள்ளவர்கள் ;	वायुबलोपमाः	வாயுவின் பலத்திற்கு நிகரானவர்களாய்
केचित्	சிலர்	सन्ति	இருக்கிறார்கள் .

अप्रमेयबलाश्वान्ये तत्रासन् हरियूथपाः ॥ २५ ॥

अन्ये	“ மற்ற	अप्रमेयबलाः च	இப்படியென்று சொல்ல முடியாத பலமுள்ளவர்
हरियूथपाः	வானரசேனைத் தலைவர்கள்	तस्य	அங்கு [களாய் இருக்கிறார்கள்.
		आसन्	

ईदृग्विधैस्तु हरिभिर्वृतो दन्तनखायुधैः । शतैः शतसहस्रैश्च कोटीभिरयुतैरपि ॥

आगमिष्यति सुग्रीवः सर्वेषां वो निषूदनः ॥ २६ ॥

ईदृग्विधैः	“ இப்படிப்பட்ட	कोटीभिः च	கோடிக்கணக்குமான
दन्तनखायुधैः	தந்தங்களும், ககங்களும் மேபடைக்கலங்களாகக் கொண்ட	हरिभिः	வானரசர்களால்
अयुतैः	தொடர்ச்சியின்றிடைய	युतः	சூழப்பட்டவராய்
शतैः	நூற்றுக்கணக்கும்	वः सर्वेषां अपि	உங்கள் எல்லோருக்குமே
शतसहस्रैः	நூற்றிரக்கணக்கும்	निषूदनः	நாசகரான
		सुग्रीवः तु	ஸுகிரீவரே
		आगमिष्यति	இங்கு வரப்போகின்ற

नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः । यस्मादिक्ष्वाकुनाथेन बद्धं वैरं महात्मना ॥

इक्ष्वाकुनाथेन	“ இக்ஷ்வாகுநாதரான	लङ्का पुरी	லங்கானகரும்
महारम्भा	மஹாத்மாவடன்	अरितं न	இல்லை ;
वैरं	பகைமை	यूयं	நீங்களும்
बद्धं यस्मात्	கொண்டவரையில்	न	இல்லை ;
च	இனி	रावणः च	ராவணனும்
इयं	இந்த	न	இல்லை.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४३ ॥

आदितः श्लोकाः 13714

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1924

चतुश्चत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்திளான்காவது ஸர்க்கம் ॥ ४३ ॥

जम्बुमालिवधः—ஜம்புமாலிவதம்.

सन्दिष्टो राक्षसेन्द्रेण महस्तस्य सुतो बली । जम्बुमाली महादंष्ट्रो निर्जगाम धनुर्धरः ॥

महस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	जम्बुमाली	ஜம்புமாலி என்பவன்
सुतोः	சுமாரனும்	राक्षसेन्द्रेण	ராஷ்ட்ரேஸந்திரனால்
बली	பலவானும்	सन्दिष्टः	அனுப்பப்பட்ட
महादंष्ट्रः	பருத்த கோரப்பற்க	धनुर्धरः	விலிலும் கையுமாக
	ளுடையவனுள்ள	निर्जगाम	வெளிப்பட்டான்,

रक्तमाल्याम्बरधरः स्रग्वी रुचिरकुण्डलः । महान् विवृत्तनयनश्चण्डः समरदुर्जयः ॥ २ ॥
 दग्धत्रिकूटप्रतिमो महाजलदसन्निभः । महाभुजशिरःस्कन्धो महादंष्ट्रो महाननः ॥ ३ ॥
 महाजवो महोत्साहो महासत्त्वोरुविक्रमः । आजगामातिवेगेन वज्राशनिसमस्वनः ॥ ४ ॥
 धनुः शक्रधनुःप्रख्यं महद्रुचिरसायकम् । विस्फारयानो वेगेन वज्राशनिसमस्वनम् ॥ ५ ॥

रक्तमाल्याम्बरधरः சிவப்புப் பூக்கள் சித்தரி
 த்த ஆடையணிந்தவ
 னாய்
 स्रग्वी பூமாலையை அணிந்தவ
 னாய்
 रुचिरकुण्डलः அழகிய காதுகளைப்
 பூண்டவனாய்
 विवृत्तनयनः உருட்டியுருட்டிச் சூழ
 லும் கண்களையுடையவ
 महान् பெரும் [னாய்
 चण्डः துடுக்கனாய்
 समरदुर्जयः போரில் வெல்லவரியவ
 னாய்
 दग्धत्रिकूट- } எரிசிற த்ரி கூட மலைக்
 प्रतिमः } கொப்பானவனாய்
 महाजलदसन्निभः மஹாமேகத்தை நிகர்த்த
 தவனாய்
 महाभुज- } புஜம், சிரஸ், கழுத்து
 शिरःस्कन्धः } இவைகளை கம்பிரமாக
 உடையவனாய்
 महादंष्ट्रः பெரும் கோரைப்பற்களை
 யுடையவனாய்

महाननः அகன்ற முகமுடையவ
 னாய்
 महाजवः பெருவேகமுடையவனாய்
 महोत्साहः பெருமுயற்சியுடையவ
 னாய்
 महारुचः மிக்க வலியுள்ளவனாய்
 उरुविक्रमः மிக்க பராக்ஷிரமம் பொ
 ருத்தியவனாய்
 वज्राशनि- } வஜ்ராயுதம், இடி இவை
 समस्वनः } களுக்கு நிகரான சத்த
 முடையவனாய்
 शक्रधनुःप्रख्यं இத்திரதனுஸுக்குச்
 சமானமான தும்
 रुचिरसायकं அழகிய பாணங்களுடை
 யதும்
 वज्राशनि- } வஜ்ராயுதம், இடி இவை
 समस्वनम् } களுக்கு ஒப்பான சத்த
 முடையதும்
 महत् பெரியதுமான
 धनुः ஒரு தனுஸ்ஸை
 वेगेन பலமாய்
 विस्फारयानः நானொலி செய்துகொ
 अतिवेगेन மிக வேகமாய் [ண்டு
 आजगाम வந்து சேர்ந்தான்.

तस्य विस्फारघोषेण धनुषो महता दिशः । प्रदिशश्च नभश्चैव सहसा समपूर्यत ॥ ६ ॥

तस्य அவனுடைய
 धनुषः தனுஸ்ஸின்
 महता பெரிய
 विस्फारघोषेण நானொலியினால்
 दिशः திக்குகளும்

प्रदिशः च விதிக்குகளும்
 नभः च ஆகாசமும்
 एव எல்லாம்
 सहसा திடீரென
 समपूर्यत சிரப்பப்பட்டது.

उद्गच्छन्निव चादित्यः प्रभाभिरिव लोहितः । लोहिताङ्गेन महता कवचेनाभिसंवृतः ॥
 तिष्ठ तिष्ठेति सहसा हनूमन्तमयाब्रवीत् ॥ ७ ॥

प्रमाभिः	காந்திகளால்
लोहितः	அங்காரகன்
इव	போன்றவனும்
उद्दण्डन्	உயரக்கிளம்பும்
आदित्यः	சூரியன்
इव	போன்றவனுமான் அவன்
महता	பெரிய
लोहिताङ्गेन	தாம்பிரத்தாற்செய்த

कवचेन	கவசத்தால்
अभिसंवृतः च	கன்குரகைந்த் பூண்டவ னாய்
हनुमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
तिष्ठ तिष्ठ	"நில் நில்"
इति	என்று
सहसा	திடீரென
अथ	அப்பொழுது
अवधीत्	சொன்னான்.

रथेन खरयुक्तेन तमागतमुदीक्ष्य सः । हनुमान् वेगसंपन्नो जहर्प च ननाद च ॥ ८ ॥

खरयुक्तेन	கோவேறுகழுதைகள் பூட்டிய
रथेन	ரூர் தேரிலேறி
आगतं	வருகின்ற
तं	அவனை
सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்

उदीक्ष्य	கண்முன் கண்டு
च	அதனால்
वेगसंपन्नः च	கொண்டாட்டத்துட னையே
जहर्प	குதூ ஹலித்தார்;
ननाद	சிம்மநாதம் செய்தார்.

तं तोरणविटङ्कस्थं हनुमन्तं महाकपिम् । जम्बुमाली महाबाहुर्विव्याध निशितैः शरैः ॥

महाबाहुः	பருத்த புஜங்களையுடைய
जम्बुमाली	ஜம்புமாலி
निशितैः	நீசெண்ணமான
शरैः	பாணங்களினால்
तोरणविटङ्कस्थं	தேரணவாயிலின் கோ புரத்தின்மீதிருந்தவரும்

महाकपिं	வானரோத்தமருமான
तं	அந்த
हनुमन्तं	ஹனுமாரை
विव्याध	துன்பப்படுத்தினான்.

अर्धचन्द्रेण वदने शिरस्येकेन कर्णिना । बाहोर्विव्याध नाराचैर्दशभिस्तं कपीश्वरम् ॥ १० ॥

तं कपीश्वरं	அந்த கபிசுவரரை
बाहोः	கைகளில்
दशभिः	பத்து
नाराचैः	நாராகங்களாலும்
शिरसि	தலைபில்
एकेन	ஒரு

कर्णिना	கர்ணிகை என்கிற பாணத்தாலும்
वदने	முகத்தில்
अर्धचन्द्रेण	அர்த்தசந்திரனென்கிற பாணத்தாலும்
विव्याध	குத்தினான்.

तस्य तच्छुश्रुभे ताम्रं शरेणाभिहतं मुखम् । शरदीवाम्बुजं फुल्लं विद्धं भास्कररश्मिना ॥

तस्य	அவருடைய
तत्	அந்த
ताम्रं मुखं	சிவந்த முகம்
शरण	சரத்தால்
अभिहतं	பொத்துண்டதாய்
शरवि	சரக்காலத்தில்

भास्कररश्मिना	சூரியகிரணத்தால்
विद्धं	விகலித்த
फुल्लं	மலர்ந்த
अम्बुजं	செந்தாமரை
इव	போல்
शुश्रुभे	சோடித்தது.

तत्तस्य रक्तं रक्तेन रञ्जितं शुशुभे मुखम् । यथाऽऽकाशे महापद्मं सित्तं चन्दनविन्दुभिः ॥

तस्य अருடைய
 रक्तं சிவந்த
 तत् अந்த
 मुखं முகம்
 रक्तेन ரத்தத்தால்
 रञ्जितं மீண்டும் சிவந்ததாய்

आकाशे ஆகாசத்தில்
 चन्दनविन्दुभिः சந்தனவிந்துக்களால்
 सित्तं நனைக்கப்பட்ட
 महापद्मं சிவந்த தாமரைப்புஷ்பம்
 यथा போல்
 शुशुभे சோபித்தது.

चुकोप बाणाभिहतो राक्षसस्य महाकपिः ॥ १३ ॥

महाकपिः மஹாகபி
 राक्षसस्य அரக்கனுடைய

बाणाभिहतः பாணத்தால் அடியுண்ட
 वरारथ्य வரரய்
 चुकोप கோபம் கொண்டார்.

ततः पार्श्वेऽतिविपुलां ददर्श महतीं शिलाम् । तरसा तां समुत्पाटय चिक्षेप बलवद्बली ॥

ततः அப்பொழுது
 बली டேர்வீரான அவர்
 अतिविपुलां மிகப்பலந்த
 महतीं பெரிதான
 शिलां பாறையொன்றை
 पार्श्वे அருகில்

ददर्श கண்டார்.
 तां அதை
 तरसा சடக்கென
 समुत्पाटय பிடுங்கி
 बलवत् ஆதிபலமாய்
 चिक्षेप எறிந்தார்.

तां शरैर्दशभिः क्रुद्धस्ताडयामास राक्षसः ॥ १५ ॥

राक्षसः அரக்கன்
 क्रुद्धः சினங்கொண்டவனாய்
 तां அதை

दशभिः பத்து
 शरैः சரங்களால்
 ताडयामास தகர்த்துவிட்டான்.

विपद्मं कर्म तद्दृष्ट्वा हनुमांश्चण्डविक्रमः । सालं विपुलमुत्पाटय भ्रामयामास वीर्यवान् ॥

चण्डविक्रमः சண்டபரக்கிரமம்
 படைத்த

वीर्यवान् வீரயவந்தாரான
 हनुमान् ஹனுமார்
 तत् कर्म அச்செய்கையை
 विपद्मं வினாய்கிட்டதாய்

दृष्ट्वा கண்டு
 विपुलं பெரிய
 सालं ஒரு ஆச்சாமரத்தை
 उत्पाटय பெயர்த்தெடுத்து
 भ्रामयामास கிறுகிறுவென்று
 சுழற்றினார்.

भ्रामयन्तं कर्पि दृष्ट्वा सालवृक्षं महाबलम् । चिक्षेप सुबहून् बाणाञ्जम्बुमाली महाबलः ॥

सालवृक्षं ஆச்சாமரத்தை
 भ्रामयन्तं சுழற்றுகிற
 कर्पि வானரை
 महाबलं பஹாபலிஷ்டராய்
 महाबलः மிக்க பலமுள்ள

अम्बुमाली ஜம்புமாலி
 दृष्ट्वा அறிந்து
 सुबहून् பற்பலை
 बाणान् பாணங்களை
 चिक्षेप விடுத்தான்.

सालं चतुर्भिश्चिच्छेद् वानरं पञ्चभिर्भुजे । उरस्येकेन बाणेन दशभिस्तु स्तनान्तरे ॥१८॥

சால் து	ஆச்சாமாத்தையும்	उरसि	மார்பில்
चतुर्भिः	நான்கு பாணங்களாலும்	एकेन बाणेन	ஒரு பாணத்தாலும்
वानरं	வானரை	स्तनान्तरे	மார்பின் மத்தியில்
भुजे	புயத்தில்	दशभिः	பத்து பாணங்களாலும்
पञ्चभिः	ஐந்து பாணங்களாலும்	चिच्छेद्	துயருட்டினான்.

स शरैः पूरितवनुः क्रोधेन महता वृतः । तमेव परिधं गृह्य भ्रामयामास वेगतः ॥ १९ ॥

शरैः	சாக்களால்	वृतः	பற்றுண்டவராய்
पूरितवनुः	அக்கமெக்கும் மூடப் பட்ட	तं एव	அதே
सः	அவர்	परिधं	உழல்தடியை
महता	கடும்	गृह्य	எடுத்து
क्रोधेन	கோபத்தால்	वेगतः	விசையாக
		भ्रामयामास	சுழற்றினார்.

अतिवेगोऽतिवेगेन भ्रामयित्वा बलोत्कटः । परिधं पातयामास जम्बुमालेर्महोरसि ॥ २० ॥

अतिवेगः	உக்கிர ரோஷம்கொண் டிருந்த	भ्रामयित्वा	சுழற்றி
बलोत्कटः	அழர்வபலவான அவர்	जम्बुमालेः	ஜம்புமாலினது
परिधं	உழல்தடியை	महोरसि	பெரிதரபுள்ள மார்பில்
अतिवेगेन	அதவிசையாய்	पातयामास	மோதினார்.

तस्य चैव शिरो नास्ति न बाहु न च जानुनी । न धनुर्न रथो नाश्वास्तत्रादृश्यन्त नेषवः॥

च	அதனால்	धनुः न	தனுஸும் ஒழிந்தது ;
तस्य	அவனுடைய	रथः	தேரும்
शिरोः	தலை	न	ஒழிந்தது ;
न अस्ति एव	ஒழிந்தது ;	अश्वः	குதிரைகளும்
च	அவ்வண்ணமே	न	ஒழிந்தன ;
बाहु	கைகளும்	तव	அப்பொழுதே
न	ஒழிந்தன ;	इषवः च	பாணங்களும்
जानुनी	முழங்கால்களும்	न अदृश्यन्त	போனவிடம் தெரிய வில்லை.
न	ஒழிந்தன ;		

स हतस्तरसा तेन जम्बुमाली महारथः । पपात निहतो भूमौ चूर्णिताङ्गविभूषणः ॥२२॥

तेन	அவரால்	चूर्णिताङ्ग-	} அக்கங்களும் ஆபாணங் } களும் சூர்ணமாலி
तरसा	பலமாய்	विभूषणः	
हतः	அடியுண்ட	निहतः	உயிரிழந்து
महारथः	மஹாரதனான	भूमौ	பூமியில்
सः जम्बुमाली	அந்த ஜம்புமாலி	पपात	விழுந்தான்.

जम्बुपालिञ्च निहतं किङ्करांश्च महाबलान् । चुक्रोध रावणः श्रुत्वा कोपसंरक्तलोचनः ॥

रावणः	ராவணன்	श्रुत्वा	கேட்டு
जम्बुपालि	ஜம்புமாலியை	कोपसंरक्त-	} கோபத்தால் செக்கச்செ வேலென்று சிவந்த கண் களையுடையவனாய்
निहतं च	கொல்லப்பட்டவனாகவும்	लोचनः	
महाबलान्	மஹாபலிஷ்டர்களான	चुक्रोध	சினக்கொண்டான்.
किङ्करान् च	கிக்கரர்களையும் அப்படி யே கொல்லப்பட்டவர்க ளாகவும்		

स रोषसंवर्तितताम्रलोचनः प्रहस्तपुत्रे निहते महाबले ।

अमात्यपुत्रानतिवीर्यविक्रमान् समादिदेशाशु निशाचरेश्वरः ॥ २४ ॥

सः निशाचरेश्वरः	அந்த ராசூலரான	आशु	உடனே
प्रहस्तपुत्रे	பிரஹஸ்தபுத்திரனான	अतिवीर्य-	} வீர்யமும், வீக்ரமமும் சாஸ்ப்படைத்த
	ஜம்புமாலியென்ற	विक्रमान्	
महाबले	மஹாபலிஷ்டன்	अमात्यपुत्रान्	மந்திரிகுமர்களை
निहते	கொல்லப்பட்டவுடன்	समादिदेश	கட்டளையிட்டனாய்
रोषसंवर्तित-	} ரோஷத்தால் உருட்டிய பார்க்கும் செக்கண்களு டையவனாய்		பிணன்.
ताम्रलोचनः			

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुश्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४४ ॥

आदितः श्लोकाः 13738

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1948

पञ्चचत्वारिंशः सर्गः— நாற்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ४४ ॥

सप्तमन्त्रिपुत्रवधः— ஏழு மந்திரிகுமாரர்கள் வதம்.

ततस्ते राक्षसेन्द्रेण चोदिता मन्त्रिणः सुताः । निर्ययुर्भवनात्तस्मात् सप्त सप्तार्चिवर्चसः ॥

महाबलपरीवारा धनुष्मन्तो महाबलाः । कृतास्त्रास्त्रविदां श्रेष्ठाः परस्परजयैषिणः ॥ २ ॥

हेमजालपरिक्षिप्तैर्ध्वजवद्भिः पताकिभिः । तोयदस्वननिर्योपैर्वाजियुक्तैर्महारथैः ॥ ३ ॥

तप्तकाञ्चनचित्राणि चापान्यमितविक्रमाः । विस्फारयन्तः संहृष्टास्तडिद्वन्त इवाम्बुदाः ॥

सप्तार्चिवर्चसः	அக்கினியின் ஒளியை உடையவர்களும்	अमितविक्रमाः	அமிதமான பரக்கிரம முடையவர்களுமான
धनुष्मन्तः	பெரும் வில்லாளிகளும்	से	அந்த
महाबलाः	மஹாபலவர்களும்	सप्त	ஏழு
कृतास्त्राः	அஸ்திரவித்தைகளை செம்மையாகக்கற்றறிந் தவர்களும்	मन्त्रिणः	மந்திரிகளின்
		सुताः	குமாரர்களும்
		राक्षसेन्द्रेण	ராஷ்டிரேஸந்திரனால்
अस्त्रविदां	அஸ்திரம் அறிந்தவர்	चोदिताः	ஆக்யாபிக்கப்பட்டர்
श्रेष्ठाः	சிறந்தவர்களும் [களில்	सतः	அதன்மேல் [களாய்

महाबल- } परीवारा: }	பெரும்படைகளால் புடை சூழப்பட்டவர்க ளாய்
हेमजाल- } परिक्षिप्तै: }	பொன்மயமான சரளாக் களால் அலங்கரிக்கப் பெற்ற
ध्वजवज्रि: पताकिभि:	ஹவஜங்களுடைய கொடிமசங்களோடு கூடி னவைகளும்
तोयदस्वन- } निर्वोषै: }	மேகம்போல் கோடி முடைய
वाजियुक्तै:	குதிரைகள் பூட்டியவை யுமான
महारथै:	பெரிய தேர்களால்

जनन्यस्तास्तस्तेषां विदित्वा किङ्करान् हतान् । वभूवुः शोकसंभ्रान्ताः सवान्धवसुहृज्जनाः ॥

तेषां सवान्धव- } सुहृज्जना: }	அவர்களுடைய பந்துக்கள் மித்திரர் களோடுகூடிய
ता: जनन्य: किङ्करान्	அந்த தாய்மார்கள் கிக்கரர்கள்

संहृष्टा: परस्परजयैषिणः तस्यज्ञानचित्राणि चापानि तडिद्रुतः अम्बुदाः इव विरहारयन्तः तस्मात् भवनात् नियुः	உதஸா ஹமடைந்தவர் களாய் தனித்தனி யே ஜயம் பெறக்கோரினவர்களாய் காய்ச்சியுரைத்த நன் பொன்னிற்சுத்திர விற்களை [மிழைத்த மின்னலோடுகூடிய மேகங்களோலென டங்காரத்தொனி செய்துகொண்டு அந்த மாளிகையினின்று வெளிப்புறப்பட்டார்கள்.
--	---

ते परस्परसङ्घर्षात्सकाञ्चनभूषणाः । अभिपेतुर्हनुमन्तं तोरणस्थपवस्थितम् ॥ ६ ॥

परस्परसङ्घर्षात् तस्यज्ञानभूषणाः ते	ஒருவருக்கொருவர் உரைந்துகொண்டதினால் பொன்னுபாணங்கள் ஜவலிக்கப்பெற்ற அவர்கள்
---	--

अवस्थितं तोरणस्थं हनुमन्तं अभिपेतुः	யுத்தஸன்னத்தராய் தொரணவாயிலிலிருக் கிற ஹனுமாரை கிட்டினார்கள்.
--	--

सृजन्तो बाणवृष्टिं ते रथगर्जितनिस्वनाः । वृष्टिमन्त इवांभोदा विचेरुर्नैर्ऋताम्बुदाः ॥

रथगर्जित- } निस्वना: }	தேரொலியை முழக்க மாகவுடைய
नैर्ऋताम्बुदाः ते वृष्टिमन्तः	நாகூலமேகங்களாகிய அவர்கள் மழைபொழியும்

अंभोदाः इव बाणवृष्टिं सृजन्तः विचेरुः	மேகங்கள் போலவே சரமாரியை பொழிபவர்களாய் தாக்கினார்கள்.
--	---

अवकीर्णस्ततस्ताभिर्हनुमाञ्छरवृष्टिभिः । अभवत् संवृताकारः शैलराडिव वृष्टिभिः ॥

ततः हनुमान् ताभिः शरवृष्टिभिः अवकीर्णैः	அப்பொழுது ஹனுமார் அந்த சரமாரிகளால் முடிண்டவராய்
--	--

वृष्टिभिः संवृताकारः शैलराट् इव अभवत्	மழைகளால் மறைந்த மாமலைபோல் தோன்றினார்.
--	--

स शरान् मोघयामास तेषामाशुचरः कपिः । रथवेगांश्च वीराणां विचरन् विमलेऽम्बरे ॥

आशुचः: वीरैरन्त कत्रियुडैय
सः कपिः अन्त वरनर
विमले निरुडलडरन
अम्बरे अकुररयत्तिल
विचरन् विनडुडिनवररय

तेषां अन्त
वीराणां वीररकनुडैय
शरान् सरकुकुनैयुडुडु
रथवेगान् च रथडुडुडुकुकुकुनैयुडुडु
मोघयामास वीररत्तडुडुडुडुडुडुडु.

स तैः क्रीडन्धनुष्मद्भिर्व्योम्नि वीरः प्रकाशते । धनुष्मद्भिर्व्यथा मेघैर्मारुतः प्रभुरम्बरे ॥१०॥

धनुष्मद्भिः वीलुडुडुडुडुडुडुडु
तैः अवररकनुडुडु
व्योम्नि अकुररयत्तिल
क्रीडन् वीनैयडुडुडु
सः अन्त
वीरः वीर

अम्बरे अकुररयत्तिल
धनुष्मद्भिः वीलुडुडुडुडुडुडुडु
मेघैः डुडुडुडुडुडुडु
मारुतः डुडुडुडु
यथा ँडुडुडुडुडुडु अडुडुडु
प्रकाशते वीनकुकुनैयुडुडु.

स कृत्वा निनदं घोरं त्रासयंस्तां महाचमूम् । चकार हनुमान् वेगं तेषु रक्षःसु वीर्यवान् ॥

सः अन्त
वीर्यवान् वीर्यवरत्तारन
हनुमान् ஹனுडुडு
घोरं डुडुडुडुडु
निनदं ஓர் கர்ஜனையை
कृत्वा இட்டு
तां अन्त

महाचमूम् डुडुडुडु डुडुडुडु
त्रासयन् डुडुडुडुडुडु
तेषु अन्त
रक्षःसु अरकुकुनैयुडुडु
वेगं डुडुडुडुडुडुडु
चकार कुरुकुरुडुडु
डुडुडुडु.

तलेनाभ्यहनत् कांश्चित् पद्भ्यां कांश्चित् परन्तपः ।

मुष्टिनाऽभ्यहनत् कांश्चिन्नखैः कांश्चिद्वचदारयत् ॥ १२ ॥

प्रमथायोरसा कांश्चिद्दृग्भ्यामपरान् कपिः । केचित्तस्य निनादेन तत्रैव पतिता भुवि ॥

परन्तपः डुडुडुडु
कपिः वरनर [रन
कांश्चित् वीनரை
तलेन वையினु
अभ्यहनत् अडुडुडु
कांश्चित् वीनரை
पद्भ्यां कாலकुररலுडु
कांश्चित् वीனரை
मुष्टिना डुडुडु
अभ्यहनत् சிதைத்தார்.
कांश्चित् வீனரை
नखैः நகங்களால்

वपदारयत् கிழித்தார்.
कांश्चित् விலரை
उरसा डुडुडु
अपरान् इतररकुनै
उरुभ्यां डुडुडु
प्रमथाय डुडुडु
केचित् वीनर
तस्य अवरनुडुडु
निनादेन वीनडुडु
तत्र एव ततुडु
भुवि डुडुडु
पतिताः वीडुडु.

ततस्तेष्ववसन्नेषु भूमौ निपतितेषु च । तत् सैन्यमगमत् सर्वं दिशो दश भयार्दितम् ॥

तेषु	அவர்கள்	भयार्दितं	அச்சத்தால் நொந்த
भवसन्नेषु	உயிரிழந்து	तत् सैन्यं	அந்த சேனை
भूमौ	பூமியில்	सर्वं	எல்லாம்
निपतितेषु च	விழுந்து மடியவும்	दश दिशः	பத்து திசைகளிலும்
ततः	அதனால்	अगमत्	பறந்தோடிற்று.

विनेदुर्विस्वरं नागा निपेतुर्भुवि वाजिनः । भग्नीडध्वजच्छत्रैर्भूश्च कीर्णाऽभवद्रथैः ॥१५॥

नागाः	யானைகள்	भग्नीड-	} முறியுண்ட உட்புறக்க
विस्वरं	விசாரமாய்	ध्वजच्छत्रैः	
विनेदुः	வீறிட்டன;	रथैः	ரதங்களால்
वाजिनः	குதிரைகள்	भूः च	புணியும்
भुवि	பூமியில்	कीर्णा अभवत्	நிறைந்ததாய் ஆயிற்று.
निपेतुः	கால்சாய்ந்து விழுந்தன;		

स्रवता रुधिरेणाय स्रवन्त्यो दर्शिताः पथि । विविधैश्च स्वरैर्लङ्का ननाद विकृतं तदा ॥

अथ	அப்பொழுது	तदा	அக்காலத்தில்
स्रवता	பெருசியோடும்	लङ्का च	லங்கையெல்லாம்
रुधिरेण	ரத்தத்தால்	विविधैः	விவிதமான
पथि	வழியில்	स्वरैः	ஸ்வரங்களோடு
स्रवन्त्यः	நதிகளாய்	विकृतं	நெஞ்சிழந்ததாய்
दर्शिताः	தோன்றின.	ननाद	அலறிற்று.

स तान् प्रवृद्धान् विनिहत्य राक्षसान् महाबलश्चण्डपराक्रमः कपिः ।

युयुत्सुरन्यैः पुनरेव राक्षसैस्तदेव वीरोऽभिजगाम तोरणम् ॥ १७ ॥

सः	அந்த	विनिहत्य	கொன்றுவிட்டு
वीरः	தனி வீரரும்	पुनः	மறுபடியும்
चण्डपराक्रमः	சண்டபராக்கிரமம்	एव	இன்னும்
	படைத்த	अन्यैः	இதர
महाबलः	மஹாபலிவீரமுடைய	राक्षसैः	அரக்கர்களோடு
कपिः	வானார்	युयुत्सुः	யூயுட்சு
तान्	அந்த	तत् तोरणं एव	அந்த கோபுரவாயி
प्रवृद्धान्	தலைகொழுத்த		றுக்கே
राक्षसान्	அரக்கர்களை	अभिजगाम	வந்திருந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४५ ॥

आदितः श्लोकाः 13755

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 1965

पट्चत्वारिंशः सर्गः—காற்பத்தாளுவது ஸர்க்கம். ॥ ४६ ॥

पञ्चसेनापतिवधः—ஐந்து சேனைத்தலைவர்கள் வதம்.

हतान् मन्त्रिसुतान् बुद्ध्वा वानरेण महात्मना । रावणः संवृताकारश्चकार मतिमुत्तमाम् ॥

महात्मना
वानरेण
मन्त्रिसुतान्
हतान्
बुद्ध्वा
रावणः

மஹானுபாவரான
வானரரால்
மந்திரிசுமாரர்களை
கொல்லியுண்டவர்களாய்
தெரிந்துகொண்டு
ராவணன்

संवृताकारः
वत्तमां
मतिं
चकार

உன்னெழுந்த விசாரத்
தை வெளிக்காட்டாத
வனாகி
காலத்திற்கொத்த
ஒரு தீர்மானத்தை
செய்துகொண்டான்.

स विरूपाक्षयूपाक्षौ दुर्धरं चैव राक्षसम् । प्रघसं भासकर्णं च पञ्च सेनाग्रनायकान् ॥
सन्दिदेश दशग्रीवो वीरान्नयविशारदान् । हनुमद्रहणे व्यग्रान् वायुवेगसमान् युधि ॥

सः
दशग्रीवः
वीरान्
नयविशारदान्
हनुमद्रहणे
व्यग्रान्
युधि
वायुवेगसमान्

அந்த
தசகண்டன்
வீரர்களும்
யுத்தநீதியில் வல்லவர்
களும்
ஹனுமாராகக் கட்டிப்
பிடிப்பதில்
ஆஸக்திகொண்டவர்
யுத்தத்தில் [களும்
வாயுவேகம் போன்ற
மேகமுடையவர்களும்

सेनाग्रनायकान्
विरूपाक्षयूपाक्षौ
दुर्धरं च
राक्षस एव
प्रघसं
भासकर्णं
पञ्च च
सन्दिदेश

சேனைத்தலைவர்களுமான
விரூபாக்ஷன் யூபாக்ஷன்
என்ற இருவர்களையும்
துர்த்தரன் என்ற
ராக்ஷஸனையும்
பிரகஸன் என்பவனையும்
பாஸகர்ணன் என்பவ
னையும்
ஐந்து
இந்த ஐவர்களையும்
பார்த்து
பின்வருமாறு ஆக்ஷை
செய்தான்:—

यात सेनाग्रगाः सर्वे महाबलपरिग्रहाः । सवाजिरथमातङ्गाः स कपिः शास्यतामिति ॥

सेनाग्रगाः
सर्वे
सवाजिरथ-
मातङ्गाः

“ஸேனாபதிகளா!
(நீவீர்) யாவரும்
குதிரைகள், ரதங்கள்,
யானைகள் இவைகளு
டன் கூடியவர்களாய்

महाबल-
परिग्रहाः
यात
सः कपिः
शास्यतां
इति

பெருஞ்சேனையைத்திரட்ட
டிக்கொண்டவர்களாய்
யாத
அந்த வானரம் [களாக,
சிகழிக்கப்படவேண்டி
என்றான். [யது”

यत्तैश्च खलु भाव्यं स्यात्तपासाद्य वनालयम् । कर्म चापि समाधेयं देशकालविरोधिनम् ॥

त
वनालयं भासाद्य
यत्तैः
खलु
भाव्यं स्यात्

“அந்த
குரங்கைக் கிட்ப
வெகு சாவதானப் பிரய
த்தனைக்களேடுகூடின
அவசியம் [வர்களாக
இருத்தல் வேண்டும்;

अपि च
देशकाल-
विरोधिन्
कर्म
समाधेयं

அன்றியும்
தேசகாலங்களுக்கு
விரோதமான
செயலுக்கு
ஏற்ற பரிஹாரம்
தேடவேண்டும்.

न ह्यहं तं कपिं मन्ये कर्मणा प्रतितर्कयन् । सर्वथा तन्महद्भूतं महाबलपरिमहम् ॥
भवेदिन्द्रेण वा सृष्टमस्मदर्थं तपोबलात् ॥ ६ ॥

கமீணா	"செயலைக்கொண்டு	तत्	அது
प्रतितर्कयन्	முன்பின் ஆலோசிக்கும்	महाबलपरिमहं	அளவற்ற பலக்கொண்ட
अहं	நான்	महत् भूतं हि	பெரும்பூதமே;
तं	அதை	अस्मदर्थं	நமக்காக
कपिं	ஸரதாரணக்குரக்காய்	इन्द्रेण	இந்திரனால்
न मन्ये	நினைக்கவில்லை;	तपोबलात्	தவத்தின் மஹிமையால்
संथा	எப்படிப் பார்த்தாலும்	सृष्टे वा	படைக்கப்பட்டதாகவே
		भवेत्	இருக்கவேண்டும்.

सनागयक्षगन्धर्वा देवासुरमहर्षयः । युष्माभिः सहितैः सर्वमया सह विनिर्जिताः ॥ ७ ॥

सहितैः	"கூடிச்சேர்ந்துவந்த	सनागयक्षगन्धर्वाः	நாகர்கள், யக்ஷர்கள், கந்தர்வர்கள் இவர்களுடன்
युष्माभिः	உங்கள்		கூடிய
सर्वैः	எல்லோரோடும்	देवासुरमहर्षयः	தேவர்களும், அஸுரர்களும், மஹர்ஷிகளும்
सह	கூட	विनिर्जिताः	ஜயிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.
मया	என்னால்		

तैरवश्यं विधातव्यं व्यलीकं किञ्चिदेव नः । तदेव नात्र सन्देहः प्रसह्य परिगृह्यताम् ॥

तैः	"அவர்களால்	अवश्यं एव	அவசியமே;
नः	நமக்கு	तत् एव	அதுவே இது;
किञ्चिद्	ஏதோ கொஞ்சம்	अत्र सन्देहः न	இதில் ஸந்தேஹமில்லை;
व्यलीकं	கிருத்திரிமம்	प्रसह्य	வலிந்து
विधातव्यं	புரியப்படவேண்டியது	परिगृह्यतां	பிடிக்கப்படவேண்டும்.

नावमान्यो भवद्भिश्च हरिर्धीरपराक्रमः । दृष्टा हि हरयः पूर्वं मया विपुलविक्रमाः ॥ ९ ॥
वाली च सहसुग्रीवो जाम्बवांश्च महाबलः । नीलः सेनापतिश्चैव ये चान्ये द्विविदादयः ॥
नैवं तेषां गतिर्भीमा न तेजो न पराक्रमः । न मतिर्न वलोत्साहो न रूपपरिकल्पनम् ॥

धीरपराक्रमः	"சலியாத பரக்கிரமம்	अन्ये	வேறு
हरिः	வானரம் [படைத்த	ये च	எவர்களோ அந்த
भवद्भिः	உங்களால்	सहसुग्रीवः	சுகரீவனோடு கூடிய
न अवमान्यः	அலக்ரியம் செய்யத்தக்க	वाली च	வாலியும்
हि	எனெனில் [கதல்ல;	महाबलः	மஹாபலமுடைய
पूर्वं	முன்பு	जाम्बवान् च	ஜாம்பவந்தரும்
मया	என்னால்	नीलः	நீலனென்கிற
विपुलविक्रमाः	பரக்கிரமப்பெருமை	सेनापतिः च	ஸேனாபதியும்
हरयः	வானரர்கள் [பெற்ற	द्विविदादयः एव	தவிதன் முதலியவரும்

दृष्टाः	காணப்பட்டார்கள்;
तेषां	அவர்களுக்கு
एवं	இப்படிப்பட்ட
भीमा	பயல்கரமான
गतिः	கதி
न	கிடையாது;
तेजः	தேஜஸ்ஸும்
न	கிடையாது;

पराक्रमः	பராக்ரமமும்
न	கிடையாது;
मतिः न	புத்தியும் கிடையாது;
बलोत्साहौ	பலமும் உத்ஸாஹமும்
न	கிடையாது;
रूपपरिवर्तनं च	இஷ்டமானபடி உருவ
	மெடுக்கும் வன்மையும்
न	கிடையாது.

महत् सत्त्वमिदं ज्ञेयं कपिरूपं व्यवस्थितम् । प्रयत्नं महदास्थाय क्रियतामस्य निग्रहः ॥

इदं	“இதை
कपिरूपं	குரங்கின் வடிவை
व्यवस्थितं	எடுத்த
महत्	ஒரு மஹத்தான
सत्त्वं	பூதமென்று
ज्ञेयं	அறியவேண்டும்;

महत्	மஹத்தான
प्रयत्नं	பிரயத்தினத்தை
आस्थाय	கைப்பற்றி
अस्य	இதற்கு
निग्रहः	கொட்டமடக்குதல்
क्रियतां	செய்தே தீரவேண்டும்.

कामं लोकास्त्रयः सेन्द्राः समुरासुरमानवाः । भवतामग्रतः स्थातुं न पर्याप्ता रणाजिरे ॥

सेन्द्राः	“இத்திரனுட்பட
समुरासुरमानवाः	தேவர்கள், அஸுரர்கள், மனிதர்கள் இவர்களுட் பட
त्रयः	மூன்று
लोकाः	உலகத்தார்களும்

रणाजिरे	போர்க்களத்தில்
भवतां	உங்களுக்கு
अग्रतः	முன்னே
स्थातुं	நிற்க
न पर्याप्ताः	திறமையற்றவர்கள்;
कामं	இது ஸத்தியம்.

तथाऽपि तु नयज्ञेन जयमाकाङ्क्षता रणे । आत्मा रक्ष्यः प्रयत्नेन युद्धसिद्धिर्हि चञ्चला ॥

तथा अपि	“என்றாலும்,
रणे	யுத்தத்தில்
जयं	வெற்றியை
आकाङ्क्षता	கோரும்
नयज्ञेन	தந்திரசாலியால்
प्रयत्नेन	தக்க முயற்சியோடு
आत्मा	தன்னுயிர்

रक्ष्यः	காப்பாற்றப்படவேண்டியது;
हि	ஏனெனில்,
युद्धसिद्धिः तु	யுத்தத்தில் வெற்றியென்பதோ
चञ्चला	இன்றொடையது என் பதில்லாதது.”

ते स्वाभिवचनं सर्वे प्रतिगृह्य महौजसः । समुत्पेतुर्महावेगा हुताशसमतेजसः ॥ १५ ॥

हुताशसमतेजसः	அக்னிக்கொப்பான ஜோதியுடையவர்களும்
महावेगाः	மஹாஸாமர்த்தியம் படைத்தவர்களும்

महौजसः	மஹா பராக்ரமமுடையவர்களும்
ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்
स्वाभिवचनं	எஜமானனது ஆக்ஷேபை

प्रतिपृष्ठा	அங்கிகரித்து,
रथैः	ரதங்களாலும்
मत्तैः	மதம்கொண்ட
मातङ्गैः च	யானைகளாலும்
महाजवैः	மஹாவேகமுள்ள
वाजिभिः च	குதிரைகளாலும்
सीक्षैः	கூரிய

विविधैः	பற்பல
शस्त्रैः च	ஆயுதங்களாலும்
सर्वैः	எல்லா
बलैः च	ஸையங்களாலும்
उपचिताः	புடைசூழப் பெற்றவர் களாய்
समुपेतुः	புறப்பட்டார்கள்.

ततस्तं ददृशुर्वीरा दीप्यमानं महाकपिम् । रश्मिमन्तमिवोद्यन्तं स्वतेजोरश्मिपालिनम् ॥

ततः	அப்பால்
वीराः	வீரர்கள்
स्वतेजोरश्म-	} தனது தேஜஸாகிற
मालिनं	
उद्यन्तं	உதயமாகிற

रश्मिमन्तं इव	சூர்யனென
दीप्यमानं	ஜொளிக்கிற
तं	அந்த
महाकपिं	மஹாகபியை
ददृशुः	பார்த்தார்கள்.

तोरणस्थं महोत्साहं महासच्चं महाबलम् । महाशक्तिं महावेगं महाकायं महामतिम् ॥१८॥

तं समीक्ष्यैव ते सर्वे दिक्षु सर्वास्ववस्थिताः । तैस्तैः प्रहरणैर्भीमैरभिपेतुस्ततस्ततः ॥१९॥

ते सर्वे	அவர்களெல்லோரும்
महोत्साहं	மஹத்தான உத்ஸாஹ முடையவரும்
महासच्चं	மஹா உறுதிகொண்டவ
महाबलं	மஹாபலிக்ந்தரும் [ரும்
महाशक्तिं	மஹாசக்திமானும்
महावेगं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியும்
महाकायं	பெருத்த உருவம் கொண்டிருப்பவரும்

महामतिं	மஹா புத்திமானும்
तोरणस्थं	தோரணவாயிலிருப்
तं	அவரை [பவருமான
समीक्ष्य एव	கண்ட உடனேயே
सर्वांशु दिक्षु	எல்லா திசைகளிலும்
भवस्थिताः	நின்றகொண்டு
तैः तैः भीमैः	அந்தந்த பயங்கரமான
प्रहरणैः	படைக்கலங்களால்
ततः ततः	அவ்வவ்விடத்திலிருந்து
अभिपेतुः	தாக்கினார்கள்.

तस्य पञ्चायसास्तीक्ष्णाः शिताः पीतमुखाः शराः । शिरस्युत्पलपत्राभा दुर्धरेण निपातिताः॥

तीक्ष्णाः	கொடியவையும்
शिताः	கூரியவையும்
उत्पलपत्राभाः	கருகெய்தல் போன்ற கருநிறமுள்ளவையும்
पीतमुखाः	சிவந்த முனையுள்ளவை யும்

आयसाः	இரும்பால் செய்யப்பட் டவையுமான
पञ्च शराः	ஐந்து சரங்கள்
तस्य शिरसि	அவருடைய கிரத்தில்
दुर्धरेण	துர்த்தானால்
निपातिताः	விடுக்கப்பட்டன.

स तैः पञ्चभिराविद्धः शरैः शिरसि वानरः । उत्पपात नदन् व्योम्नि दिशो दश विनादयन् ॥

सैः	அந்த
पञ्चभिः शरैः	ஐந்து பானைகளால்
शिरसि	முடியில்
आविद्धः	அடியுண்ட
सः वानरः	அந்த வானர்

दश दिशः	பத்து திக்குகளும்
विनादयन्	கதறும்படியாய்
नदन्	கர்ஜித்துக்கொண்டு
व्योम्नि	ஆகாசத்தில்
उत्पपात	களம்பிப் பாய்தார்.

ततस्तु दुर्धरो वीरः सरथः सज्यकार्मुकः । किरञ्छरशतैस्तीक्ष्णैरभिपेदे महाबलः ॥२२॥

ततः	அப்பொழுது	दुर्धरः	தூர் த்தரன்
सरथः	தேரிலிருப்பவனும்	तीक्ष्णैः	கூரிய
सज्यकार्मुकः	வில்லில் நானேற்றியவ	शरशतैः	கணக்கற்ற கணைகளால்
महाबलः	மஹாபலவானும் [னும்]	किञ्च तु	நிரப்பிக்கொண்டே
वीरः	வீரனுமான	अभिपेदे	தாக்கினான்.

स कपिवर्यामास तं व्योम्नि शरवर्षिणम् । वृष्टिमन्तं पयोदान्ते पयोदमिव मारुतः ॥२३॥

सः	அந்த	वृष्टिमन्तं	வரஷிக்கின்ற
कपिः	வானார்	पयोदं	மேகத்தை
व्योम्नि	ஆகாயத்தில்	पयोदान्ते	கார்காலக் கடைசியில்
शरवर्षिणं	சரங்களை வரஷிக்கின்ற	मारुतः इव	காற்றுப்போல்
तं	அவனை	वारयामास	தகைந்து விட்டார்.

अर्धमानस्ततस्तेन दुर्धरेणानिलात्मजः । चकार निन्दं भूयो व्यवर्धत च वेगवान् ॥२४॥

ततः	அதன்மேல்	अनिलात्मजः	அநிலாத்மஜர் (மாருதி
तेन	அந்த	भूयः	இன்னும் அதிகமாய் [யார்]
दुर्धरेण	தூர் த்தரனால்	व्यवर्धत	ஒக்கி வளர்ந்தார்;
अर्धमानः	அர்ப்புறுத்தப்படுகிற	निन्दं	ஒரு பெரும்
वेगवान्	ஸரமர் த்தியசரலியான	चकार च	கர்ஜனையும் இட்டார்.

स दूरं सहस्रोत्पत्य दुर्धरस्य रथे हरिः । निपपात महावेगो विद्युद्राशिर्गिराविव ॥ २५ ॥

महावेगः	மஹா ஸரமர் த்தியம்	दुर्धरस्य	தூர் த்தரனுடைய
सः	அந்த [கொண்ட	रथे	தேரின்மீது
हरिः	வானார்	गिरां	மலையில்
दूरं	வெகுதூரம்	विद्युद्राशिः इव	இடியென
उत्पत्य	உபா எழும்பி	सहसा निपपात	விசையாகக் குதித்தார்.

ततः स मथिताष्टाश्वं रथं भयाक्षकूबरम् । विहाय न्यपतद्भूमौ दुर्धरस्त्यक्तजीवितः ॥२६॥

ततः	உடனே	भयाक्षकूबरं	முறிபட்ட அச்சம்
सः	அந்த	रथं विहाय	எர்க்கரல்களுமுள்ள
दुर्धरः	தூர் த்தரன்	भूमौ	இரத்ததை விட்டுவிட்டு
मथिताष्टाश्वं	கசக்கிச் செத்துப்போன	त्यक्तजीवितः	புணியில்
	எட்டு குதிரைகளுள்	न्यपतत्	உயிரிழந்து
	ள தும்		சாய்ந்து விட்டான்.

तं विरूपाक्षयूपाक्षौ दृष्ट्वा निपतितं भुवि । सञ्जातरोषौ दुर्धर्पावृत्पेततुररिन्दमौ ॥ २७ ॥

तं	அவனை	दुर्धर्पां	அரைக்கவரிய
भुवि निपतितं	தரையில் மாண்டுவிடப்	विरूपाक्षयूपाक्षौ	விருபாக்ஷன், பூபாக்ஷன்
दृष्ट्वा	கண்டு [பவனும்]		என்ற இருவர்களும்
अरिन्दमौ	பகைவர்களை அழிக்க	सञ्जातरोषौ	ரோஷம் தலைக்கேறியவர்
	வல்லவர்களும்	उत्पेततुः	களாய்
			வெளிக்கிளம்பினார்கள்.

स ताभ्यां सहसोत्पत्य विष्टितो विमलेऽम्बरे । मुद्राभ्यां महाबाहुर्वक्षस्यभिहतः कपिः ॥

सहसा उत्पत्य
ताभ्यां
मुद्राभ्यां
वक्षसि
विमले

விசையாகக் கிளம்பி
அவர்களால்
சம்மட்டிகளால்
மார்பில்,
நிர்மலமான

அம்பரே விஷ்டித:
ச:
மஹாபாஹுவான
கபி:
அபிஹத:

வானத்தில் இருந்த
அந்த
மஹாபாஹுவான
வானரர்,
புடைக்கப்பட்டார்.

तयोर्वेगवतोर्वेगं विनिहत्य महाबलः । निपपात पुनर्भूमौ सुपर्णसमविक्रमः ॥ २९ ॥

महाबलः
सुपर्णसमविक्रमः
वेगवतोः

மஹாபலவானும்
கருடனையெத்த பராக்
கிரமம் படைத்தவரு
மான அவர்
ஆத்திரம் கொண்ட

तयोः
वेगं विनिहत्य
पुनः
भूमौ
निपपात

அவ்விருவர்களுடைய
ணக்கத்தை ஒடுக்கி
திரும்பவும்
தரையில்
வந்து இறங்கினார்.

स सालवृक्षमासाद्य तमुत्पाट्य च वानरः । तावुभौ राक्षसौ वीरौ जघान पवनात्मजः ॥

सः
पवनात्मजः
वानरः
सालवृक्षं
आसाद्य

அந்த
வாயுசூமாரரான
வானரர்
ஆச்சாமரமொன்றை
கண்டு

सं उत्पाट्य
तौ
उभौ
राक्षसौ वीरौ च
जघान

அதைப் பிடுக்கி
அந்த
இரண்டு
ராஷ்டிரகிரிகளையும்
அடித்துக்கொண்டார்.

ततस्तांस्त्रीन् हतान् ज्ञात्वा वानरेण तरस्विना । अभिपेदे महावेगः प्रसह्य प्रघसो हरिम् ॥

ततः
प्रघसः
तरस्विना
वानरेण
तान्
श्रीन्

அதன்மேல்
ப்ரகஸனென்பவன்
பலசாலியான
வானரரால்
அந்த
மூன்று பேர்களையும்

हतान्
ज्ञात्वा
महावेगः
हरिं
प्रसह्य
अभिपेदे

கொல்லப்பட்டவர்களாக
பார்த்து
மிக வேகங்கொண்
வானரை [டவனாய்
மிக்க வலுவாய்
மேல்விழுந்த தாக்கினான்.

भासकर्णश्च सङ्क्रुद्धः शूलमादाय वीर्यवान् । एकतः कपिशार्दूलं यशस्विनमवस्थितम् ॥

वीर्यवान्
भासकर्णः
एकतः
शूलं
आदाय

வீர்யவரான
பாஸகர்ணனென்பவன்
ஒரு மூலையிலிருந்து
சூலமொன்றை
கையிற்கொண்டு

अवस्थितं
यशस्विनं
पिशार्दूलं
सङ्क्रुद्धः च

சனியாத
புகழ்பெற்ற
வானரோத்தமரின் மீது
மிக்க சினங்கொண்டான்.

पट्टिशेन शिताग्नेण प्रघसः प्रत्ययोधयत् । भासकर्णश्च शूलेन राक्षसः कपिसत्तमम् ॥ ३३ ॥

कपिसत्तमं
प्रघसः च
शिताग्नेण
पट्टिशेन

வானரச்சீரேஷ்டரை
ப்ரகஸன் என்பவனும்
கூரிய முனையுள்ள
பட்டிசமென்கிற

प्रत्ययोधयत्
भासवर्णः
राक्षसः
शूलेन
प्रत्ययोधयत्

குத்தினான் ;
பாஸகர்ணனென்ற
ராஷ்டிரன்
சூலத்தால்
குத்தினான்.

ஆயுதத்தால்

स ताभ्यां विक्षतैर्गात्रैरसृग्दिग्धतनूरुहः । अभवद्वा नरः क्रुद्धो बालसूर्यसमप्रभः ॥ ३४ ॥

ச:	அந்த	அசுர்திவானூரூஹ: குருதியாலே பூசப்பட்ட உடம்பின் உரோமங்களுடையவராய்
வானர:	வானரர்	குடி: கோபம் கொண்டவராய்
தாப்யாं	அவ்விருவர்களால்	பாலசூர்யசமப்ரஃ பாலசூர்யணையொத்த ஒளியுடையவராய்
விக்ஷதீ:	காயப்படுத்தப்பட்ட	அஹவத்
காத்திரீ:	அவயவங்களோடு	விளக்கினார்.

समुत्पाद्य गिरेः शृङ्गं समृगव्यालपादपम् । जवान हनुमान् वीरो राक्षसौ कपिकुञ्जरः ॥

கபிகுஜர:	வானரோத்தமரும்	शृङ्गं	கொடுமுடியை
வீர: ஹனுமான்	வீரருமான ஹனுமார்	समुत्पाद्य	பிடுக்கி
கிரே:	ஒரு மலையின்	राक्षसौ	அரக்கர் இருவர்மீதும்
சமூகவ்யால- பாடபம்	மிருகங்களும், மலைப்பாம்புகளும், மரங்களும்	जवान	மோதிச் சாக அடித்தார்.

ततस्तेष्ववसन्नेषु सेनापतिषु पञ्चसु । बलं तदवशेषं च नाशयामास वानरः ॥ ३६ ॥

வானர:	வானரர்	ततः	அதன்மேல்
தேபு	அந்த	तस्	அந்த
பஞ்சசு	ஐந்து	अवशेषं	மிஞ்சிநீருந்த
சேனாபதிபு	சேனாபதிகள்	बलं च	சேனை முழுவதையும்
அவசந்நேபு	மாய்வுறவே	नाशयामास	மாய்த்தார்.

अश्वैरश्वान् गजैर्नागान् योधैर्योधान् रथै रथान् । स कपिर्नाशयामास सहस्राक्ष इवासुरान् ॥

ச: கபி:	அந்த வானரர்	गजै:	கஜங்களானும்
சஹசாஶ:	இந்திரன்	योधान्	படர்களை
அசுரான்	அசுரர்களை	योधै:	படர்களானும்
ஈவ	எவ்வண்ணமோ அவ்	रथान्	ரதங்களை
அஷான்	குதிரைகளை [வண்ணமே	रथै:	ரதங்களானும்
அஷை:	குதிரைகளானும்	नाशयामास	மோதி மடித்துவிட்டார்.
நாகான்	கஜங்களை		

हतैर्नागैश्च तुरगैर्भद्राक्षैश्च महारथैः । हतैश्च राक्षसैर्भूमि रुद्रमार्गा समन्ततः ॥ ३८ ॥

ஹதீ:	கொலையுண்டு கீழே	हतै:	மாண்டுபோன
நாகீ:	கஜங்களானும் [விழுந்த	राक्षसै: च	அரக்கர்களானும்
துரகீ: ச	குதிரைகளானும்	भूमि: समन्ततः	தரை எங்கும்
மஹாஶ:	இருசு முறிந்து விழுந்த	रुद्रमार्गा	இடைவெளியில்லாதபடி.
மஹாரதீ: ச	பெரிய தேர்களானும்		கிதைந்திருந்தது.

ततः कपिस्तान्ध्वजिर्नापतीन् रणे निहत्य वीरान् सबलान् सवाहनान् ।

तदेव वीरः परिगृह्य तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९ ॥

தத:	அதன்பின்னர்
கபி: விர:	வாராவிரர்
தானு	அந்த
பவரினிபதிநு	சேனாபதிகளான
விரானு	வீரர்களை
சவலானு	ஸையங்கலளாரடும்
சவாஹானு	வாஹனங்கலளாரடும்
ரண	யுத்தத்திலே
நிஹய	அழித்து

தவ	அந்த
தாரணம் ஁வ	ஆசாரவாசலுக்கே
பரிபூல	திரும்பிப்போய்ச்
	சேர்ந்து
பரிபூல	பிராணலகளை அழிப்பதில்
கால: ஁வ	யமதேவன் போல்
கூதபூண:	(அடுத்த) தக்கஸமயத்
	தை எதிர்பார்த்துக்
	காத்திருந்தார்.

इत्यापे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्चत्वारिंशः सर्गः ॥ ४६ ॥

आदितः श्लोकाः 13794

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2004

सतचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தேழாவது ஸர்க்கம். ॥ ४७ ॥

अक्षकुमारवधः—அக்ஷகுமாரவதம்.

सेनापतीन् पञ्च स तु प्रमापितान् हनूमता सानुचरान् सवाहनान् ।
समीक्ष्य राजा समरोद्धतोन्मुखं कुमारमक्षं प्रसमैक्षताग्रतः ॥ १ ॥

ச: ராஜா	அந்த அரசன்
ஹனுமதா	ஹனுமாரால்
பஞ்ச	ஐந்து
சேனாபதிநு	ஸேனாபதிகளை
சானுசரானு	ஸையங்கலளாரடும்,
சவாஹானு	வாஹனங்கலளாரடும்,
பரிபூலானு	சுதையுண்டவர்களாய்
சமீபூய	கண்டு

஁	அச்சமயத்தில்
சமரோ஁தானுமுகம்	சமர் புரியச் செருக்கு
	டன் ஆயத்தமாய் வந்து
	சிற்கும்
அக்ஷம்	அக்ஷணென்கிற
கூமாரம்	குமாரனை
அபரத:	கண்முன்னே
பரிபூல	அன்போடு பார்த்தான்.

स तस्य दृष्ट्यर्पणसंप्रचोदितः प्रतापवान् काञ्चनचित्रकामुकः ।

समुत्पपाताथ सदस्युदीरितो द्विजातिमुख्यैर्हविषेव पावकः ॥ २ ॥

ச:	அந்த
பரிபூலானு	குரன்
தசய	அவனது
஁	கண்ணோக்கிலுலே
஁	
஁	ஏவப்பெற்றவனுய்
காஞ்சனசுரிசுரி-	பொன்னிற்செய்த விசுரித்
காமுக:	
	திரமரான ஒரு வில்லை
	தரித்தவனுய்

஁	உத்தமரான அந்தணர்
	களால் செய்யப்பட்ட
஁	ஹவிஸ்ஸால்
஁	உயரக்கிளம்பும்
஁	அக்கினிபோல்
஁	ஐப்பொழுது
஁	ஸதஸ்ஸிஸ்
஁	தோன்றினான்.

ततो महद्वालदिवाकरमभं प्रतप्तजाम्बूनदजालसन्ततम् ।

रथं समास्थाय ययौ स वीर्यवान् महाहरिं तं प्रति नैर्ऋतर्षभः ॥ ३ ॥

ततः	பின்னர்	महत्	பெரிய
वीर्यवान्	வீர்யவானும்	रथं	ஒரு ரதத்தின் மீது
नैर्ऋतर्षभः	நைர்ஹிதர் தலைவனுமான	समास्थाय	ஏறிக்கொண்டு
सः	அவன்	तं	அந்த
प्रतप्तजाम्बूनद- जालसन्ततं	உருக்கிய தக்கக்கவசம் களிழைத்ததும்	महाहरिं	பெரும் வானாரை
वालदिवाकर- मभ		प्रतिषथौ	எதிர்த்துப் புறப்பட்டான்.

ततस्तपःसङ्ग्रहसञ्चयार्जितं प्रतप्तजाम्बूनदजालशोभितम् ।

पताकिनं रत्नविभूषितध्वजं मनोजवाष्टाश्वरैः सुयोजितम् ॥ ४ ॥

सुरासुराधृष्यमसङ्गचारिणं रविप्रभं व्योमचरं समाहितम् ।

सतूणमष्टासिनिबन्धवन्धुरं यथाक्रमावेशितशक्तितोमरम् ॥ ५ ॥

विराजमानं प्रतिपूर्णवस्तुना सहेमदाम्ना शशिसूर्यवर्चसा ।

दिवाकराभं रथमास्थितस्ततः स निर्जगामामरतुल्यविक्रमः ॥ ६ ॥

अमरतुल्यविक्रमः	தேவதைகளுக்கு ஸமா னமான விக்ரமம்	असङ्गचारिणं	தடையின் றி எங்கும் ஸஞ்சரிக்கக்கூடியதும்,
सः	அவன் [படைத்த	रविप्रभं	சூர்யன்போன்ற ஒளியுடையதும்,
ततः	அப்பொழுது	व्योमचरं	வானத்தினும் செல்ல வல்லதும்,
तपससङ्ग्रह- सञ्चयार्जितं	தவக்கள் புரிந்து அவற் றின் பயனாக ஸம்பா திக் கப்பட்டதும்,	सतूणं	அம்பரூத் தூணிகள் அணிபப்பெற்றதும்,
प्रतप्तजाम्बूनद- जालशोभितं		अष्टासिनिबन्ध- वन्धुरं	अष्टासिनिबन्ध- वन्धुरं
पताकिनं	கொடியணிந்ததும்,	यथाक्रमावेशित- शक्तितोमरं	முறைப்படி வைக்கப்பட் டவேல், தோமரம் இ வைகளையுடையதும்,
रत्नविभूषितध्वजं	இரத்தினக்களிழைத்த துவஜமுடையதும்,	प्रतिपूर्णवस्तुना	வேண்டிய ஸகல வஸ் துக்களால்
मनोजवाष्टाश्वरैः	மனோவேகமாயேடும் எட்டு நற்பிறவிக் குதி ரைகளால்	विराजमानं	விளங்குவதும்,
सुयोजितं	நன்கு பூட்டப்பட்டதும்,	शशिसूर्यवर्चसा	சந்திரசூரியரின் ஒளி போல் ஒளியி சப்பெற்ற
सुरासुराधृष्यं	தேவர்கள், அஸூர்கள் இவர்களாலும் தகைக்க முடியாததும்,	सहेमदाम्ना	பொற்களிற்றால்

दिवाकराभं	ஞாயலைப்போன்ற காள்	रयं	தேரின்ரிது
	தியுள்ளதும்	आस्थितः	ஏறினவனாய்
समाहितं	ஸர்வப்ரகாரத்தாலும்	ततः	அவ்விடமிருந்து
	முடிவுபெற்றதுமான	निर्गम	வெளிப்புறப்பட்டான்.

स पूरयन् खञ्च महीञ्च साचलां तुरङ्गमातङ्गमहारथस्वनैः ।

बलैः समेतैः स हि तोरणस्थितं समर्थमासीनमुपागमत् कपिम् ॥ ७ ॥

सः	அவன்	समेतैः	திரண்டு கூடவரும்
खं च	ஆகாயத்தையும்	बलैः हि	ஸைன்யக்களோடுமே
साचलां	மலைகளுட்பட	सः	அவன்
मही च	புளியையும்	तोरणस्थितं	தொரணவாயிலில்
तुरङ्गमातङ्ग-	குதிரைகள், யானைகள், பெரிய சதங்கள் இவை களின் தொனிகளால்	आसीनं	வீற்றிருக்கும்
महारथस्वनैः		समर्थं	ஸமர்த்தரான
पूरयन्	பேரிரைச்சலாகும்படி செய்துகொண்டு,	कपिं	வானரை
		उपागमत्	நெருங்கிச்சென்றான்.

स तं समासाद्य हरिं हरीक्षणो युगान्तकालाग्निमिव प्रजाक्षये ।

अवस्थितं विस्मितजातसंभ्रमः समैक्षताक्षो बहुमानचक्षुषा ॥ ८ ॥

हरीक्षणः	சிக்கம்போல் நோக்கு டைய	अवस्थितं	உறுதியாயிருக்கும்
सः	அந்த	तं हरिं	அந்த வானரை
अक्षः	அசுஷன்	समासाद्य	கெருக்கி,
प्रजाक्षये	பிரணைகளை அழிப்பதில்	विस्मित-	ஆச்சர்யத்தாலுண்டான மதிப்புடையவனாகி
युगान्तकालाग्निं	யுகமுடிவுக் காலாக் கினியை	जातसंभ्रमः)	
इव	போன்றவராய்	बहुमानचक्षुषा	பெருமதிப்பைக் காட்டும் நோக்குடனே
		समैक्षत	கிமிர்ந்து பார்த்தான்.

स तस्य वेगं च कपेर्मेहात्मनः पराक्रमश्चारिषु पार्थिवात्मजः ।

विधारयन् स्वं च बलं महाबलो हिमक्षये सूर्य इवाभिवर्धते ॥ ९ ॥

महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	वेगं च	ஸாமர்த்தியத்தையும்
सः	அந்த	पराक्रमं च	பாக்கிரமத்தையும்
पार्थिवात्मजः	ராஜகுமாரன்	स्वं बलं च	தனது வலிமையையும்
अरिषु	சத்துருக்களிடத்தில்	विधारयन्	ஆராய்ந்துகொண்டு
तस्य	அந்த	हिमक्षये	பனிக்காலமுடிவில்
महारथः	மஹா சமரவான	सूर्यः इव	ஞாயன்போல்
कपेः	வானரரின்	अभिवर्धते	பெருகலுற்றான்.

स जातमन्युः प्रसमीक्ष्य विक्रमं स्थिरं स्थितः संयति दुर्निवारणम् ।
समाहितात्मा हनुमन्तमाहवे प्रचोदयामास शरैस्त्रिभिः शितैः ॥ १० ॥

स्थितः सः	எதிரிலிருந்த அவன்,	समाहितात्मा	புத்தியை ஒரு வகையாய்
संयति	புத்தத்தில்		கிச்சயம் செய்து
दुर्निवारणं	எவராலும் மீட்கவொண்		கொண்டு
स्थिरं	மாறாத [ஹை]	शितैः	கூரிய
विक्रमं	பரக்கிரமத்தை	त्रिभिः	மூன்று
प्रसमीक्ष्य	நன்கு கவனித்துப்	शरैः	சரக்களால்
	பார்த்து,	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
जातमन्युः	கோபம் தலைக்கேறியவ	आहवे	போருக்கு
	னாய்	प्रचोदयामास	இழுத்தான்.

ततः कर्पिं तं प्रसमीक्ष्य गर्वितं जितश्रमं शत्रुपराजयोजितम् ।
अवैक्षताक्षः समुदीर्णमानसः स बाणपाणिः प्रगृहीतकार्मुकः ॥ ११ ॥

बाणपाणिः	கையில் அம்புகொண்ட	गर्वितं	செருக்குடனிருப்
	வனும்		பவராயும்
प्रगृहीतकार्मुकः	வில்லை நானேற்றி வைத்	शत्रुपराजयोजितं	சத்தருக்களை வெல்லு
	துகொண்டிருந்தவனு		வதில் ஆண்மையுடனி
सः अक्षः	அந்த அக்ஷன் [மான]		ருப்பவராயும்
सं	அந்த	प्रसमीक्ष्य	கண்டு
कर्पिं	வானாரை	समुदीर्णमानसः	கெனாவமடைந்த
ततः	அப்படியிருந்தும்		மனத்தனாய்
जितश्रमं	இளைப்பென்பதே	अवैक्षत	மனதினுள் யோசித்
	இல்லாத		தான்.

स हेमनिष्काङ्गदचारुकुण्डलः समाससादाशु पराक्रमः कपिम् ।
तयोर्वभूवाप्रतिमः समागमः सुरासुराणामपि संभ्रमपदः ॥ १२ ॥

हेमनिष्काङ्ग- दचारुकुण्डलः	தங்கத்தாற்செய்த பதக்	समाससाद	மேல்விழுந்து தரக்
	கக்களையும் தோள்வளை		கிணன்.
	களையும் அழகிய குண்	तयोः	அவ்விருவர்களுடைய
	டலக்களையும்ணிந்திரு	समागमः	கைகலப்பு
	ந்தவனும்	अप्रतिमः	இணையில்லாததாயும்
पराक्रमः	பரக்கிரமசாலியுமான	सुरासुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் அஸு-
सः	அவன்		ரர்களுக்கும் கூட
कर्पिं	வானாரை	संभ्रमपदः	அச்சமுண்டாக்குவதா
आशु	விரைவாய்	वभूव	இருந்தது. [யும்]

ररास भूमिर्न तताप भानुमान् ववौ न वायुः प्रचचाल चाचलः ।
कपेः कुमारस्य च वीक्ष्य संयुगं ननाद च थौरुदधिश्च चुक्षुमे ॥ १३ ॥

कपे:	வானாருக்கும்
कुमारस्य च	ராஜகுமாரனுக்குமுண்
स्युगं	சண்டையை [டான
वीक्ष्य	கண்டு
भूमिः ररास	பூமி கதறிற்று;
भानुमान्	சூரியன்
न तताप	ஒளி வீசா திருந்தான்;

वायुः	வாயுபகவான்
न ववी	வீசா திருந்தான்;
अचलः च	மலைகூட
प्रचवाल	சடுக்கிற்று;
शौः च ननाद	ஆகாயமும் ஒலித்தது;
उदधिः च	சமுத்திரமும்
चुक्षुभे	கலக்கிற்று.

ततः स वीरः सुमुखान् पतत्रिणः सुवर्णपुङ्गवान् सविषानिवोरगान् ।

समाधिसंयोगविमोक्षतत्त्वविच्छरानय त्रीन् कपिमूर्धन्यताडयत् ॥ १४ ॥

अथ	அப்பொழுது
सः	அந்த
समाधिसंयोग- विमोक्षतत्त्ववित्	இலக்குக்குறிப்பிலும், அம்பைத்தொடுப்பதி லும், விடுப்பதிலும் வ கைகளை நன்கறிந்த
वीरः	வீரன்
सुमुखान्	சூரிய முனைகளுள்ள தும்
सुवर्णपुङ्गवान्	பொற்பிடியிட்டதும்

सविषान्	விஷம் தோய்த்ததும்
पतत्रिणः	சிறகுகள் அமைக்கப்
वीन्	மூன்று [பெற்றதுமான
उरगान् इव	விஷஸர்ப்பங்களைப்
शरान्	சாக்களை [போன்ற
ततः	திரும்பலும்
कपिमूर्धि	வானரின் முடியில்
अताडयत्	பாய விடுத்தான்.

स तैः शरैर्मूर्ध्नि समं निपातितैः क्षरन्नसृग्दिग्धविवृत्तलोचनः ।

नवोदितादित्यनिभः शरांशुमान् व्यराजतादित्य इवांशुमालिकः ॥ १५ ॥

सः	அவர்
मूर्धि	முடியில்
समं	ஏககாலத்தில்
निपातितैः	வந்து பாய்ந்த
तैः शरैः	அந்த பாணங்களால்
क्षरन्	பாதை சற்றுமடையாத வராய்
शरांशुमान्	சாங்களையே கிரணங்க ளாக உடையவராய்

असृग्दिग्ध-	} இரத்தமாய்ச் சிவந்து சுழலும் கண்களுடைய வராய்
विवृत्तलोचनः	
नवोदितादित्य-	} அப்போதெழுந்த ஆதித் யனது ஒளி கொண்ட வராய்
निभः	
अंशुमालिकः	கிரணங்களை வீசும்
आदित्यः इव	கதிரவன்போல்
व्यराजत	விளங்கினார்.

ततः स पिङ्गाधिपमन्त्रिसत्तमः समीक्ष्य तं राजवरात्मजं रणे ।

उदग्रचित्रायुधचित्रकाम्युक्तं जहर्ष चापूर्यत चाहवोन्मुखः ॥ १६ ॥

ततः	அதின்மேல்
पिङ्गाधिप-	} வானராஜரின் மந்திரிக ளிற்கிறந்த
मन्त्रिसत्तमः	
सः	அவர்
रणे	ரணகளத்தில்
उदग्रचित्रायुध-	} கூரிய பல ஆயுதங்களை யும், பல விதங்களையும் வைத்துக்கொண்டிருக் கிறவனும்
चित्रकाम्युक्तं	

राजवरात्मजं	மன்னவனது அருமைப் புதல்வனுமான
तं	அவனை
समीक्ष्य	உற்றுநோக்கி
च च	தகூணமே,
आहवोन्मुखः	சண்டைக்கு சன்னத்த
जहर्ष	சந்தோஷித்தார்; [ராஜி
आपूर्यत	பூரித்து கர்ஜித்தார்.

स मन्दराग्रस्थ इवांशुमालिको विवृद्धकोपो बलवीर्यसंयुतः ।

कुमारमक्षं सबलं सवाहनं ददाह नेत्राग्रिमरीचिभिस्तदा ॥ १७ ॥

तदा	அப்பொழுது	सबलं	சைன்யங்களோடு கூடிய வனும்
बलवीर्यसंयुतः	பலமும் வீர்யமும் கொண்ட	सवाहनं	வாஹனங்களோடு கூடியவனுமான
सः	அவர்,	भक्षं कुमारं	அக்ஷணென்ற குமாரனை
विवृद्धकोपः	கோபம் மேலிட்டவராய்,	नेत्राग्रिमरीचिभिः	கண்களிலிருந்து கக்கிய திச்சுடர்களால்
मन्दराग्रस्थः	மந்தாகிரியின் அனியிலிருக்கும்	ददाह	வேதனையுண்டாக்கினார்.
अंशुमालिकः इव	சூரியனை		

ततः स वाणासनचित्रकामुकः शरप्रवर्षो युधि राक्षसाम्बुदः ।

शरान् सुमोचाशु हरीश्वराचले बलाहको वृष्टिमिवाचलोत्तमे ॥ १८ ॥

ततः	அதனால்	अचलोत्तमे	பெருமையில்
वाणासन- चितकामुकः	அம்பு தொடுத்து விடுக்கும் வில்லாகிய அற்புதவானவில்லுடையவனாய்	वृष्टिं	மழையை
शरप्रवर्षः	பாணங்களை மழையாக வுடைய	इव	எப்படியோ அப்படியே
राक्षसाम्बुदः	ராக்ஷஸமேகமாகிற	हरीश्वराचले	வானரோத்தமாகிய பர்வதத்தில்,
सः	அவன்,	युधि	போரில்
बलाहकः	மேகம்	शरान्	பாணங்களை
		आशु	வேகமாய்
		सुमोच	சொரிந்தான்.

ततः कपिस्तं रणचण्डविक्रमं विवृद्धतेजोबलवीर्यसंयुतम् ।

कुमारमक्षं प्रसमीक्ष्य संयुगे ननाद हर्षाद् घनतुल्यविक्रमः ॥ १९ ॥

ततः	அப்பொழுது	विवृद्धतेजोबल- वीर्यसंयुतम्	மேன்மேல் வளரும் தேஜஸ்ஸும், பலமும், வீர்யமும், கூடியிருப்பவனாயும்
घनतुल्यविक्रमः	மேகத்தை சிகர்த்த பரக்கிரமமுள்ள	प्रसमीक्ष्य	கண்டு,
कपिः	வானர்	संयुगे	போரில்
तं भक्षं कुमारं	அந்த அக்ஷணென்ற ராஜகுமாரனை	हर्षात्	ஸந்தோஷத்தால்
रणचण्डविक्रमं	யுத்தத்தில் உக்கிரமான பரக்கிரமம் கொண்டவனாயும்	ननाद	கர்ஜித்தார்.

स बालभावाद्युधि वीर्यदर्पितः प्रवृद्धमन्युः क्षतजोपमेक्षणः ।

समाससादाप्रतिमं कर्षि रणे गजो महाकूपमिवावृतं तृणैः ॥ २० ॥

सः	அவன்	प्रवृद्धमन्युः	கோபந்தலைக்கேறியவனாய்,
युधि	யுத்தத்தில்	क्षतजोपमेक्षणः	இரத்தமாய்ச் சிவந்த கண்களுடையவனாய்,
बालभावात्	சிறுபிள்ளைத்தனத்தால்		
वीर्यदर्पितः	வீரச்செருக்குற்றவனாய்		

रणे	போரில்	आवृतं	மறைக்கப்பட்ட
अप्रतिमं	இணையில்லாதவரான	महाकूपं	பெருக்கிணற்றில்
कपिं	வானரின்மீது	राजः इव	யானைபோல்
तृणैः	புற்களால்	समासपादं	விழுந்தான்.

स तेन वाणैः प्रसभं निपातितैश्चकार नादं घननादनिःस्वनः ।

समुत्पपाताशु नभः स मारुतिर्भुजोरुविक्षेपणघोरदर्शनः ॥ २१ ॥

सः	அவர்	सः	அந்த
तेन	அவனால்	मारुतिः	மாருதியார்
प्रसभं	வலுவாய்	भुजोरुविक्षेपण-	புஜக்களையும், தொடை களையும் அகன்று விரித் து பயங்கரத்தோற்றமு டையவராகி
निपातितैः	சொரியப்பட்ட	घोरदर्शनः	
वाणैः	பாணங்களால்	नभः	ஆகாசத்தில்
घननादनिःस्वनः	மேகமுழக்கம்போல் குரல்கொண்டு	आशु	வேகமாய்
नादं	ஒரு கர்ஜனையை	समुत्पपात	கிளம்பினார்.
चकार	இட்டார்;		

समुत्पतन्तं समभिद्रवद्बली स राक्षसानां प्रवरः प्रतापवान् ।

रथी रथिश्रेष्ठतमः किरञ्छरैः पयोधरः शैलमिवाश्मवृष्टिभिः ॥ २२ ॥

बली	பலவானும்	सः	அவன்
राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களில்	पयोधरः	மேகம்
प्रवरः	சிறந்தவனும்	अश्मवृष्टिभिः	கல்மாரிகளால்
प्रतापवान्	பிரதாபசாலியும்	शैलं इव	மலையின்மீதுபோல்
रथी	ரதவீரனும்	शरैः	பாணங்களால்
रथिश्रेष्ठतमः	ரதவீரர்களில் மிகவும் மேன்மை பெற்றவனு மான	समुत्पतन्तं	உயரவெழுந்தஅவர்மீது
		किरन्	சொரிந்தகொண்டு
		समभिद्रवत्	ஹிம்லித்தான்.

स ताञ्छरांस्तस्य हरिर्विमोक्षयंश्चचार वीरः पथि वायुसेविते ।

शरान्तरे मारुतवद्विनिष्पतन् मनोजवः संयति चण्डविक्रमः ॥ २३ ॥

चण्डविक्रमः	உக்ரமான பராக்ரமம் கொண்டவரும்	शरान्	சரக்களை
मनोजवः	மனோவேகம்போன்ற வேகமுள்ளவருமான	विमोक्षयन्	தளர அடித்து
सः	அந்த	शरान्तरे	சரக்களினிடையே
हरिः वीरः	வானரவீரர்	मारुतवत्	வாயுவைப்போல்
संयति	போரில்	विनिष्पतन्	அழைந்தும் தப்பியும்
तस्य	அவனுடைய	वायुसेविते	வாயு சஞ்சரிக்கும்
तान्	அந்த	पथि	வானத்தில்
		चचार	இருந்துகொண்டிருந் தார்.

तमात्तवाणासनमाहवोन्मुखं खमास्तृणन्तं विशिखैः शरोत्तमैः ।

अवैक्षताक्षं बहुमानचक्षुषा जगाम चिन्तां च स मारुतात्मजः ॥ २४ ॥

ச:	அந்த	ஆஸ்த்ருண்த்	நிரம்பச்செய்யும்
मारुतात्मजः	வாயுருமாரர்	அக்த்ருணென்ற	அக்த்ருணென்ற
आत्तवाणासनं	கில்லைக் கையிலேந்தி	அவணை,	அவணை,
	பிருப்பவனும்	बहुमानचक्षुषा	பெருமதிப்பைக் காட்
आहवोन्मुखं	போரில் ஆசைகொண்ட		டும் நோக்குடனே
	வனும்	अवैक्षत	கவனமாய்ப் பார்த்தார்;
विशिखैः	கூர்மையான	च	அதோடு
शरोत्तमैः	சீராத் தமக்களால்	चिन्तां जगाम	மனதிலுள் ஆராய்ச்சி
खं	ஆகாயத்தை		செய்தார்.

ततः शरैर्भिन्नभुजान्तरः कपिः कुमारवीरेण महात्मना नदन् ।

महाभुजः कर्मविशेषतत्त्ववित् विचिन्तयामास रणे पराक्रमम् ॥ २५ ॥

ततः	அப்பொழுது	कर्मविशेष-)	கர்மங்களின் சிறப்பின்
महात्मना	மஹாத்மாவான	तत्त्ववित्)	அருமை தெரிந்தவரு
कुमारवीरेण	இராஜருமாரவீரனால்	कपिः	வானார் [மான
	(கிடுக்கப்பட்ட)	नदन्	கர்ஜனை செய்துகொண்டு
शरैः	பாணங்களால்	रणे	போரில்
भिन्नभुजान्तरः	கிழிக்கப்பட்ட மார்பை	पराक्रमं	இனிகொள்ளவேண்டிய
	உடையவராகி	विचिन्तयामास	முயற்சியைப்பற்றி
महाभुजः	சக்திமானும்		மனதிலுள் ஆராய்ச்சி
			செய்தார்.

अबालवद्बालदिवाकरप्रभः करोत्ययं कर्म महन्महाबलः ।

न चास्य सर्वाह्वकर्मशोभिणः प्रमापणे मे मतिरत्र जायते ॥ २६ ॥

अयं च	“ இவனே	सर्वाह्व-	எல்லா போர்த்தொழில்
महाबलः	மஹாபலிவ்ஹயம்	कर्मशोभिणः)	களையும் பழுதறச்செய்
बालदिवाक(प्रभः	பாலருயன்போல்	अस्य	இவனை [யும்
	ஒளிபெற்றவனாய்	अस	இப்பொழுதே
अबालवत्	தக்க வயதுவந்தவன்	प्रमापणे	கொடைபுரிவதில்
महत्	பெரிய [போல்	मे	எனக்கு
कर्म	தொழிலை	मतिः	நீர்மானம்
करोति	புரிசெய்தான்.	न जायते	எழவில்லை.

अयं महात्मा च महांश्च वीर्यतः समाहितश्चातिसहश्च संयुगे ।

असंशयं कर्मगुणोदयादयं सनागयक्षैर्मुनिभिश्च पूजितः ॥ २७ ॥

अयं	“ இவன்	समाहितः	கஷ்டத்திற்குச் சரியாத
महात्मा	மிகுந்த பலசாலி;	संयुगे च	யுத்தத்திலும் [வன்;
वीर्यतः च	வீர்பத்திலும்	अतिसहः	பொறுத்துநிற்பவன்;
महान्	பெரியவன்;	च	அதுவுமன்றி

அய்	இவன்	முனிமி: ச	முனிவர்களாலும்
கரீயுனோடயாத்	செய்தொழில்களின்	பூஜித: ச	கொண்டாடப்பட்ட
	பெருமைக்குணங்கள்		டவனே ;
	அமைந்திருப்பதால்		
சனாகயக்ஷை:	நாகயக்ஷர் இவர்களுட்	அசர்யம்	இதற்கிறதும் சந்தேகம்
	பட		இல்லை.

பராக்ரமோத்சாஹிவ்ரூ஢்மானச: சமீக்ஷதே மாம் ப்ரமுக்ஷாகத: ச்ரீத: |

பராக்ரமோ ஹ்ரீச்ய மனாஸி கம்ப்ரீயேத் சூராசூராணாமபி சீக்ரகாமின: || 28 ||

பராக்ரமோத்சாஹ- வ்ரூ஢்மானச: }	" பராக்ரீரமம், உத்ஸா ஹம் இவைகனால் விருத் தியடைந்த மனத்தையு டையவனுய்	சமீக்ஷதே	உற்றுப்பார்க்கிறான் ;
		சீக்ரகாமின:	விரைந்த போக்கிலை
		அச்ய	இவனது [புடைய
		பராக்ரம:	பராக்ரீரமம்
ப்ரமுக்ஷாகத:	எதிர்த்து வந்தவனுய்	சூராசூராணாம் அபி	தேவாஸூரர்களுடைய
ச்ரீத:	மின்றுகொண்டு	மனாஸி ஹி	கெஞ்சங்களையும்
மாம்	என்னை	கம்ப்ரீயேத்	நடுக்கச்செய்யும்.

ந ச்ரவ்யம் நாமிஹவேதுபேக்ஷித: பராக்ரமோ ஹ்ரீச்ய ரணே விவர்த்தே |

ப்ரமாபணம் த்வேவ மமாச்ய ரோசுதே ந வர்த்தமானோ஽க்ஷிரூபேக்ஷிதும் க்ஷம: || 29 ||

அய்	" இவன்	அச்ய	இவனை
உபேக்ஷித: ச்ரவ்ய	உபேக்ஷிக்கப்பட்டவ	து	இப்பொழுதே
	னென்றுதும்	ப்ரமாபணம் எவ	கொலை புரிதலே
ந அமிஹவேத் ந	மேல்விழுந்து தாக்க	மம	எனக்கு
	மாட்டானென்பதில்லை ;	ரோசுதே	உசிதமாய்த் தோன்று
ஹி	ஏனெனில்		கிறதும் ;
ரணே	போரில்	வர்த்தமான:	பற்றி எரியும்
அச்ய	இவனுக்கு	அக்ஷி:	கெடுப்பு
பராக்ரம:	பராக்ரீரமம்	உபேக்ஷிதும்	உபேக்ஷை செய்வதற்கு
விவர்த்தே	விசேஷமாய்ப் பெருகு	ந க்ஷம:	ஒவ்வாது."
	கிறதும்.		

இதி ப்ரவேகம் து ப்ரச்ய தர்க்யந் ச்ரகரீயுனம் ச விதாய வீரீயவான் |

சக்ரார வேகம் து மஹாவலஸ்ததா மதி ச சக்ரே஽ச்ய வதே துராத்தமன: || 30 ||

மஹாவல:	மஹாபலிஷ்டரான	ததா	அப்பொழுது
வீரீயவான்	வீர்யம் படைத்த அவர்	வேகம் து சக்ரார	ஒரு தீர்மானத்திற்கு
இதி	இவ்விதமாக		வந்தார்.
ப்ரச்ய	சந்துருவின்	து	இப்பொழுதே
ப்ரவேகம்	அத்யந்த வேகத்தையும்	அச்ய	இந்த
ச்ரகரீயுனம் ச	தன் கார்யலித்தியையும்	துராத்தமன:	தராத்மாவை
தர்க்யந்	ஆராய்ந்து	வதே ச	கொலை புரிவதிலேயே
விதாய	நிர்ணயித்து	மதி சக்ரே	மன உறுதி கொண்டார்.

स तस्य तानष्ट हयान् महाजवान् समाहितान् भारसहान् विवर्तने ।
जवान् वीरः पथि वायुसेविते तलप्रहारैः पवनात्मजः कपिः ॥ ३१ ॥

सः	அந்த	भारसहान्	சலிக்காத வலிமை கொண்டவையுமான
पवनात्मजः	வாயுசுமாரான	तस्य	அவனுடைய
कपिः वीरः	வானாவீரர்	तान् भष्ट हयान्	அந்த எட்டுக்குதிரைகளை
महाजवान्	பிக்க வேகமுள்ளனவும்	वायुसेविते	வாயு ஸஞ்சரிக்கும்
समाहितान्	கட்டக்களுக்குச் சலியா தவைகளும்	पथि	ஆகாசத்தில்
विवर्तने	மாறிமாறித் திரிவதில்	तलप्रहारैः	உள்ளங்கை அடிகளால்
		जवान्	அறைந்து கொண்டு.

ततस्तलेनाभिहतो महारथः स तस्य पिङ्गाधिपमन्त्रिनिर्जितः ।
प्रभयनीडः परिमुक्तकूबरः पपात भूमौ इतवाजिरम्बरात् ॥ ३२ ॥

ततः	அப்பொழுது	इतवाजिः	செத்த குதிரைகளுடை யதாய்
तस्य	அவனுடைய	प्रभयनीडः	இரதவுருவம் சிதைந்த தாய்
सः	அந்த	परिमुक्तकूबरः	இருசு கழன்று தனிப் பட்டதாய்
महारथः	பெருந்தேர்	अम्बरात्	ஆகாயத்திலிருந்து
तलेन	கையால்	भूमौ	பூமியில்
अभिहतः	அறையப்பட்டதாய்	पपात	விழுந்தது.
पिङ्गाधि- मन्त्रिनिर्जितः	வானரசர்ரேஷ்டரின் மந் ந்திரியால் உருவழிக்கப் பட்டதாய்		

स तं परित्यज्य महारथो रथं सकाशुकः खड्गधरः खमुत्पतन् ।
तपोऽभियोगादपिरुग्रवीर्यवान् विहाय देहं मरुतामिवालयम् ॥ ३३ ॥

सः	அந்த	तपोऽभियोगात्	தவத்தின் பெருமையால்
उग्रवीर्यवान्	உக்கிரமான வீர்ய முடையவனான	देहं	சரீரத்தை
महारथः	மஹாரதன்,	विहाय	தூறந்து
तं रथं	அந்த ரதத்தை	मरुतां भालयं	தேவலோகத்தை
परित्यज्य	விட்டிழிந்து	कपिः	முனிவர்
सकाशुकः	தனுஸ்ஸையுடையவனாய்	इव	எப்படி நரடிச்செல்லுவ ரோ அப்படியே
खड्गधरः	கத்தியைக் கையிலே கொண்டவனாய்	खं	ஆகாசத்தில்
		उत्पतन्	தோன்றினான்.

ततः कपिस्तं विचरन्तमम्बरे पत्रिराजानिलसिद्धसेविते ।
समेत्य तं मारुततुल्यविक्रमः क्रमेण जग्राह स पादयोर्दहम् ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	विचरन्तं	ஒடித்திரியும்
सः	அந்த	तं	அவனை
मास्तुल्यविक्रमः	வாயுவுக்கு ஸமமான விக்ரமம் பெற்ற	समेल्य	தாக்கி
कपिः	வானரர்	पादयोः	இரு கால்களினிடையில்
पत्त्रिराजानिल- सिद्धसेविते	} கருடன், வாயு, வலித்தர் இவர்கள் ஸஞ்சரிக்குமி	क्रमेण	வலுக்கொண்டு,
अश्वरे		तं	அவனை
	ஆகாயத்தில் [டமாய	दृष्टं	கெட்டியாய்
		जग्राह	பிடித்துக்கொண்டார்.

स तं समाविध्य सहस्रशः कपिर्महोरगं गृह्य इवाण्डजेश्वरः ।

मुमोच वेगात् पितृतुल्यविक्रमो महीतले संयति वानरोत्तमः ॥ ३५ ॥

सः	அந்த	महोरगं	பெரும்பாம்பை
पितृतुल्यविक्रमः	தந்தைக்குச் சமமான சா மர் த்தியமுள்ளவரும்	इव	எப்படியே அப்படி.
वानरोत्तमः	வானரர்களில் சிறந்தவ	गृह्य	பிடித்து
कपिः	வானரர் [ருமான	सहस्रशः	பலபடியாய்
संयति	போர்க்களத்தில்	समाविध्य	சுழற்றி
तं	அவனை	वेगात्	விசையாக
अण्डजेश्वरः	பறவைகளின் ஈசனான கருடன்	महीतले	பூமியில்
		मुमोच	எறிந்தார்.

स भग्नबाहुरुकटीशिरोधरः क्षरन्नसृङ्निर्मयितास्थिलोचनः ।

संभिन्नसन्धिः प्रविकीर्णबन्धनो हतः क्षितौ वायुसुतेन राक्षसः ॥ ३६ ॥

वायुसुतेन	வாயுருமாரால்	असृक्	உதிரத்தை
सः राक्षसः	அந்த ராக்ஷஸன்	क्षरन्	பெருகவிட்டுக்கொண்டு
भग्नबाहुरु- कटीशिरोधरः	} கைகள், தொடைகள், இ டுப்பு, கழுத்து இவை கள் முறிபட்டவனாய்	संभिन्नसन्धिः	பூட்டுகள் ஒடித்து
निर्मयितास्थि- लोचनः		} எலும்புகள் தெறித்து கண்கள் பிதுக்கினவனாய்	प्रविकीर्णबन्धनः
			क्षितौ
		हतः	கொடியுண்டு
			விழுந்தான்.

महाकपिर्भूमितले निपीड्य तं चकार रक्षोऽधिपतेर्महद्भयम् ॥ ३७ ॥

महाकपिः	மஹாவானரர்	रक्षोऽधिपतेः	ராக்ஷஸர் பெருமானுக்கு
तं	அவனை	महत्	மஹத்தான
भूमितले	தரையில்	भयं	அச்சத்தை
निपीड्य	தாவித்து	चकार	வினை வித்தார்.

महर्षिभिश्चक्रचरैर्महाव्रतैः समेत्य भूतैश्च सयक्षपन्नगैः ।

सुरैश्च सेन्द्रैर्भृशजातविस्मयैर्हते कुमारे स कपिर्निरीक्षितः ॥ ३८ ॥

कुमारे	ராஜகுமாரன்	सयक्षपन्नगैः	யக்ஷபன்னகருள் ளிட்ட
हते	ஹதமான காலத்தில்	भूतैः च	பூதங்களாலும்
सः	அந்த	सेन्द्रैः	இந்திரனுள்ளிட்ட
कपिः	வானரர்	सुरैः च	தேவர்களாலும்
चक्रचरैः	ஜோதிஸ்சக்கிரத்தில் ஸஞ்சரிப்பவர்களும்	समेत्य	ஒன்றுகூடி
महाव्रतैः	மிகக் கிரமம் பூண்டவர் களுமான	भृशजातविस्मयैः	ஆச்சரியம் அதிக மடைந்தவர்களால்
महर्षिभिः	மஹரிஷிகளாலும்	निरीक्षितः	கண்குளிர தரிசிக்கப் பட்டார்.

निहत्य तं वज्रिसुतोपमप्रभं कुमारमक्षं क्षतजोपमेक्षणम्

तमेव वीरोऽभिजगाम तोरणं कृतक्षणः काल इव प्रजाक्षये ॥ ३९ ॥

वज्रिसुतोपमप्रभं	இந்திரன் மைந்தன் போலக் காந்தியுள்ளவ னும்	वीरः	வீரான அவர்
क्षतजोपमेक्षणं	சிவந்த கண்களமைந்தவ னும்	प्रजाक्षये	பிரஜைகளை அழிப்பதில்
अक्षं	அக்ஷணென்ற	कालः इव	யமதேவன்போல்
कुमारं	இராஜகுமாரனுமான	कृतक्षणः	(அடுத்த) தக்க சமயத் தை எதிர்பார்ந்துக் காத்திருப்பவராய்
तं	அவனை	तं	அந்த
निहत्य	கொன்றுவிட்டு,	तोरणं एव	ஆசாவாசலுக்கே
		अभिजगाम	மீளவும் வந்துசேர்ந்தார்.

इत्यापि श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४७ ॥

आदितः श्लोकाः 13833

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2043

इत्यापि श्रीमद्रामायणे अष्टादशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः समाप्तः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸ்கந்தியில் அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில் பதினெட்டாவது தினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

[पुरा कुशलवाभ्यां श्रीरामसन्निधावश्वमेधयज्ञवाटे द्वात्रिंशति दिनेषु गीते श्रीमद्रामायणे
एकोनविंशोऽङ्के सुन्दरकाण्डे अष्टचत्वारिंशसर्गमारभ्य अष्टपष्टितमसर्गपर्यन्तं गीतम् ।
तस्मिन् दिने गीताः श्लोकाश्च ८४२ ॥]

ஆதிரியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸந்திரியில் அச்வமேதயாகசாலையில்
முப்பத்திரண்டு தினங்களில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத்ராமாயணத்தில்
19-ஆம்நாள் ஸுந்தரகாண்டத்தில் 48-ாவது ஸர்க்கம் முதல் 68-ாவது
ஸர்க்கம் முடிய கானம் பண்ணப்பட்டன,
அன்று கானம் பண்ணப்பட்ட கலோகசங்கியை 842.

अष्टचत्वारिंशः सर्गः—நாற்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம். ॥ ४८ ॥

ब्रह्मास्त्रेण हनुमद्वन्धनम्—ப்ரம்மாஸ்திரத்தால் ஹனுமார் கட்டுண்டது.

ततः स रक्षोऽधिपतिर्महात्मा हनूमताऽक्षे निहते कुमारे ।

मनः समाधाय तदेन्द्रकल्पं समादिदेशेन्द्रजितं सरोषम् ॥ १ ॥

हनूमता	ஹனுமாரால்	ततः	அதன்மேல்,
अक्षे	அக்ஷனென்ற	इन्द्रकल्पं	இந்திரனுக்கொப்பான வனும்
कुमारे	குமாரன்	सरोषं	ஆத்திரத்துடனிருப்பவ னுமான
निहते तदा	கொலையுண்டபொழுது	इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தைப் பார்த்து
सः	அந்த	समादिदेश	(இவ்விதம்) கட்டினாயிட டான் :—
महात्मा	பிரக்யாதிபெற்ற		
रक्षोऽधिपतिः	ராக்ஷஸராஜன்		
मनः	மனதை		
समाधाय	ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு		

त्वमस्त्रविच्छस्त्रभृतां वरिष्ठः सुरासुराणामपि शोकदाता ।

सुरेषु सेन्द्रेषु च दृष्टकर्मा पितामहाराधनसञ्चितास्त्रः ॥ २ ॥

त्वं	“ நீ	सेन्द्रेषु	இந்திரனுள்ளிட்ட
अस्त्रवित्	அஸ்திரங்களைக் கற்றவன்.	सुरेषु च	தேவர்களிடத்திலும்
शस्त्रभृतां	ஆயுதம் பிடித்தவர்களில்	दृष्टकर्मा	செல்லக்கூடிய செயலு டையவன்.
वरिष्ठः	உத்திகுந்தான்.		
सुरासुराणां भवि	தேவர்களுக்கும் அஸு ரர்களுக்கும் கூட	पितामहाराधन- सञ्चितास्त्रः	பிரம்மனைப் பணிந்து அஸ்திரங்களைச் சேர்த்த வன்.
शोकदाता	சோகத்தைக் கொடுப் பவன்.		

तवास्त्रवलमासाद्य नासुरा न मरुद्गणाः । न शेकुः समरे स्थातुं सुरेश्वरसमाश्रिताः ॥३॥

तव	“உனது	न	(வல்லர்) அல்லர்.
अस्त्रवलं	அஸ்திரத்தின் பலத்தை	मरुद्गणाः	தேவகணங்களும்
समरे	போரில்	न	(வல்லர்) அல்லர்.
भासाद्य	எதிர்த்து	सुरेश्वर- }	தேவராஜனைத் துணை
स्थातुं	பொறுத்து நிற்க	समाश्रिताः }	கொண்டவர்களும்
असुराः	அஸுரர்கள்	न शेकुः	(பொறுக்க) முடியாது.

न कश्चित्पि लोकेषु संयुगे न गतश्रमः । भुजवीर्याभिगुप्तश्च तपसा चाभिरक्षितः ॥

देशकालप्रधानश्च त्वमेव मतिस्तप्तमः ॥ ४ ॥

संयुगे	“போரில்	अभिरक्षितः	ஸர்வப்ரகாரத்திலும்
न गतश्रमः	வருத்தமடையாதவன்	च	சமூகனைகொண்டவன்.
	என்கிற	भुजवीर्याभिगुप्तः	அன்றியும்
कश्चित्	ஒருவரும்	देशकाल- }	தோள்வலிமையால்
पि लोकेषु	மூவுலகங்களிலும்	प्रधानः एव }	காப்பாற்றப்பட்டவன்.
न	இல்லை.	मतिस्तप्तमः	தேசகாலங்களுக்கேற்ற
त्वं च	நீயே		படி நடப்பவன்.
तपसा च	தவமறியிமையாலேயே		நண்ணறிவுள்ளவன்.

न तेऽस्त्यशक्यं समरेषु कर्मणा न तेऽस्त्यकार्यं मतिपूर्वमन्त्रणे ।

न सोऽस्ति कश्चित्पि सङ्ग्रहेषु वै न वेद यस्तेऽस्त्रवलं बलञ्च ते ॥ ५ ॥

समरेषु	“யுத்தங்களில்	यः	எவன்
ते	உனது	ते	உனது
कर्मणा	பிரயாசத்தைக்கொண்டு	अस्त्रवलं	அஸ்திரத்தின் திறம்
अशक्यं	முடிக்கமுடியாத காரிய	ते	உனது [தையும்
न अस्ति	இல்லை. [மொன்றும்	बलं च	ஸாமர்த்தியத்தையும்
मतिपूर्वमन्त्रणे	யுத்தியைக்கொண்டு ஆ	न वेद	அறியானே;
ते	உனக்கு [ராயுமிடத்தில்	सः कश्चित्	அப்படிப்பட்ட ஒருவனும்
अकार्यं	அஸாத்யமான செய	पि सङ्ग्रहेषु	மூன்றுலகங்களிலும்
न अस्ति	இல்லை. [லென்பது	न अस्ति	இல்லை.

ममानुरूपं तपसो बलं च ते पराक्रमश्चास्त्रवलं च संयुगे ।

न त्वां समासाद्य रणावमर्दे मनः श्रमं गच्छति निश्चितार्थम् ॥ ६ ॥

ते	“உனது	रणावमर्दे	யுத்தணங்கடத்தில்
तपसः बलं च	தவத்தின் பலமும்	निश्चितार्थं	நிச்சயமாய் ஐயம்கொள்
पराक्रमः च	பாக்கிரமும்	त्वां	உன்னை [ளும்
संयुगे	யுத்தத்தில்	समासाद्य	பெற்றபின்
अस्त्रवलं च	அஸ்திரத்தின் பெருமை	मनः	மனது
मम	எனக்கு . [யும்	श्रमं	கவலைபை
अनुरूपं	நடையிருக்கும்	न गच्छति	அடைவதில்லை.

निहताः किङ्कराः सर्वे जम्बुमाली च राक्षसः । अमात्यपुत्रा वीराश्च पञ्च सेनाग्रनायकाः ॥
बलानि सुसमृद्धानि साश्वनागरथानि च । सहोदरस्ते दयितः कुमारोऽक्षश्च सूदितः ॥८॥

किङ्कराः	" கிங்கர்கள்	साश्वनागरथानि	குதிரைகள், யானைகள், தேர்கள் இவைகளோடு கூடியவையும்
सर्वे	யாவரும்,	सुसमृद्धानि	மிகப் பெருத்தவையு
जम्बुमाली	ஜம்புமாலி என்ற	बलानि	சேனைகளும் [மான
राक्षसः च	ராஷ்டிரமும்,	च	அப்படியே (கொல்லப்
वीराः	வீரர்களான	ते	உனது பட்டன).
अमात्यपुत्राः	மந்திரிமைந்தர்களும்,	दयितः	அன்பிற்குரிய
पञ्च	ஐந்து	सहोदरः	உடன்பிறந்த
सेनाग्रनायकाः	சேனாபதிவீரர்களும்	अक्षः कुमारः च	அக்ஷகுமாரனும்
निहताः	கொல்லப்பட்டனர்.	सूदितः	கொல்லப்பட்டனர்.

न हि तेष्वेव मे सारो यस्त्वय्यरिनिषूदन ॥ ९ ॥

अरिनिषूदन	" சத்ருஸம்ஹாரகர்!	सारः यः	மதிப்பு எதோ (அது)
मे हि	எனக்கோ	तेषु	அவர்களிடத்தில்
त्वयि	உன்னிடத்தில்	न एव	கிடையாதே.

इदं हि दृष्ट्वा मतिमन्महद्वलं कपेः प्रभावं च पराक्रमं च ।

त्वमात्मनश्चापि समीक्ष्य सारं कुरुष्व वेगं स्वबलानुरूपम् ॥ १० ॥

मतिमन्	" புத்திசாலியே!	आत्मनः	உனது
कपेः	வானாத்தின்	सारं च	திறத்தையும்
इदं हि	இப்படிப்பட்ட	समीक्ष्य	நன்கு பாராட்டி
महत् बलं	மஹத்தான பலத்தை	स्वबलानुरूपं	உன் பலத்திற்கனுகூகுண
प्रभावं च	பிரபாவத்தையும் [யும்	वेगं अपि	முயற்சியையே [மான
पराक्रमं च	பராக்கிரமத்தையும்	त्वं	நீ
दृष्ट्वा	கண்டறிந்து	कुरुष्व	செய்வாயாக.

बलावमर्दस्त्वयि सन्निकृष्टे यथागते शाम्यति शान्तशत्रौ ।

तथा समीक्ष्यात्मबलं परं च समारभस्वास्त्रविदां वरिष्ठ ॥ ११ ॥

अस्त्रविदां	" அஸ்திரவித்துக்களில்	शाम्यति	அடக்குமோ,
वरिष्ठ	உத்தமர்!	तथा	அவ்வாறு
शान्तशत्रौ	சத்ருக்களை அடக்க	आत्मबलं	தன் பலத்தையும்
त्वयि	நீ [வல்லவனான	परं च	சத்ருவினுடையதையும்
यथागते	எப்படிச்சென்று	समीक्ष्य	நன்றய்த் தெரிந்து
सन्निकृष्टे	நெருங்குகையில்		கொண்டு
बलावमर्दः	சேனைகளின் நாசம்	समारभस्व	மேற்கொள்ளு.

न वीर सेना गणशोच्यवन्ति न वज्रमादाय विशालसारम् ।

न मारुतस्यास्ति गतिप्रमाणं न चाग्निकल्पः करणेन हन्तुम् ॥ १२ ॥

वीर	" வீர !	न विश	புகாதே.
गणशोचि	கூட்டம்கூட்டமாய் அழிக்கவல்லவனான இ	गतिप्रमाणं	நடவடிக்கையின் வழி
सेनाः	சேனைகள் [வனிடத்தில்	मारुतस्य	வாயுபுகவானுக்கு [பாடு
न भवन्ति	பயன்படா.	न अग्नि	இல்லை.
अलसारं	இதற்குப் பயன்படாத	अग्निकल्पः	அக்னிக்ஞ்சு சமமானது.
वज्रं	வஜ்ராயுதத்தை	करणेन च	வினையாண்மையைக்
आदाय	நம்பிக்கொண்டு	हन्तुं	முடிக்க [கொண்டும்
		न	முடியாது.

तमेवमर्थं प्रसमीक्ष्य सम्यक् स्वकर्मसाम्याद्धि समाहितात्मा ।

स्मरंश्च दिव्यं धनुषोऽस्त्रवीर्यं ब्रजाक्षतं कर्म समारभस्व ॥ १३ ॥

तं अर्थं	" அந்தக் காரியத்தை	दिव्यं	தேவர்களாலளிக்கப்
एवं च	இப்படியெல்லாம்		பெற்ற
सम्यक्	ஒன்றும் விடாமல்	अस्त्रवीर्यं	அஸ்திரமந்திரப்பிரபா
प्रसमीक्ष्य	நன்கு ஆராய்ந்துணர்ந்து	स्मरन्	நன்கு மதித்து [வத்தை
स्वकर्मसाम्याद्	உனது செயலின்	वज्र	செல்வாயாக;
	திறத்தால்	कर्म	கார்யத்தை
समाहितः	மனஉறுதி கொண்டவ	अक्षतं	கேடடையாதவண்ண
धनुषः	வில்லினது [இகவே	समारभस्व	ஆரம்பித்து முடி. [மாய்

न खल्वियं मतिः श्रेष्ठा यत्त्वां संप्रेषयाम्यहम् । इयं च राजधर्माणां क्षत्रस्य च मतिर्भता ॥

अहं	" நான்	अनु	ஆனாலே
त्वां संप्रेषयामि	உன்னை அனுப்புகிறேன்	इयं	இந்த
यन्	என்கிற அந்த	मतिः च	தீர்மானமே
इयं मतिः	இந்தத் தீர்மானம்	राजधर्माणां	ராஜதர்மங்களுக்கும்
श्रेष्ठा न	அத்யந்த பிரியத்திற்கு	क्षत्रस्य च	இராஜாவிிற்கும்
	விரோதமானது.	मता	ஏற்றது.

नानाशास्त्रेषु सद्ग्रामे वैशारद्यमरिन्दम । अवश्यमेव बोद्धव्यं काम्यश्च विजयो रणे ॥ १५ ॥

अरिन्दम	" சத்ருவிரகசகா !	रणे च	போரிலென்றால்
सद्ग्रामे	யுத்தத்தில்	काम्यः	பிரயோஜனமெதுவோ
नानाशास्त्रेषु	பல சாஸ்திரங்களில்		அது
वैशारद्यं	புணர்வத்தை	विजयः एव	எதிராளியைத் தோற்
अवश्यं बोद्धव्यं	எப்படியும் வெளிப்படுத்திக் காட்டவேண்டியது;		கடித்தலொன்றே. ॥

ततः पितुस्तद्वचनं निशम्य प्रदक्षिणं दक्षसुतपभावः ।

चकार भर्तारमदीनसन्धो रणाय वीरः प्रतिपन्नबुद्धिः ॥ १६ ॥

दक्षसुतप्रभावः	தேவர்கள்போல் பிரபா வசாலியாய்	ततः	அதனால்
अदीनसरः	குறையாத வலுக் கொண்ட	रणाय	போருக்கு
वीरः	வீரனுள் ஆவன்,	प्रतिपन्नबुद्धिः	மனப்பூர்வமாய் ஏற்றுக் கொண்ட மனத்தனாய்
पितुः	தந்தையின்	भारं	இறைவனை
तत् वचनं निशम्य	அம்மொழியைக் கேட்டு,	प्रदक्षिणं	பிரதக்ஷிணம்
ततस्तैः स्वगणैरिष्टैरिन्द्रजित् प्रतिपूजितः ।		चकार	பண்ணினான்.
तैः	அந்த	युद्धोद्धतः कृतोत्साहः सङ्ग्रामं प्रत्यपद्यत ॥	
इष्टैः	இஷ்டர்களான	इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து
स्वगणैः	தன் இனத்தார்களால்	सङ्ग्रामं	போருக்கு
प्रतिपूजितः	சம்மாளித்து விடை கொடுக்கப்பட்டவனாய்	कृतोत्साहः	ஜாக்கிரதையுடனிருப் பவனாய் (உத்தரஹத் தோடு கூடினவனாய்)
युद्धोद्धतः	யுத்தத்தில் ஆத்திரம் கொண்டவனாய்	ततः	அப்பொழுது
		प्रत्यपद्यत	புறப்பட உத்தேசம் கொண்டான்.

श्रीमान् पञ्चपलाशाक्षो राक्षसाधिपतेः सुतः । निर्जगाम महातेजाः समुद्र इव पर्वसु ॥१८॥

पञ्चपलाशाक्षः	தாமரைபித்தம்போன்ற கண்களுடையவனும்	राक्षसाधिपतेः सुतः	ராட்சஸராஜகுமாரன்
महातेजाः	மஹாதேஜஸனியும்	पर्वसु	பர்வகாலங்களில்
श्रीमान्	ஸ்ரீமானுமான	समुद्रः इव	ஸமுத்திரம்போல்
		निर्जगाम	வெளிவந்தான்.

स पक्षिराजोपमतुल्यवेगैर्व्यालैश्चतुर्भिः सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः ।

रथं समायुक्तमसङ्गवेगं समारुरोहेन्द्रजिदिन्द्रकल्पः ॥ १९ ॥

इन्द्रकवरः	இந்திரனுக்கே உவமை	सिततीक्ष्णदंष्ट्रैः	வெளுத்து கூரிய கோரப் பற்களுடையனவுமான
सः	அந்த [சொல்லக்கூடிய	चतुर्भिः व्यालैः	நான்கு புலிகளால்
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	समायुक्तं	பூட்டப்பெற்றதும்
पक्षिराजोपम- तुल्यवेगैः	பறவைமன்னவருக்கொ ப்பானவைகளாய் ஒன் றுக்கொன்று ஸமான மான வேகசாலிகளான வையும்	असङ्गवेगं	தடைபடாது எக்கும் செல்லவல்ல தமான
		रथं	தேரொன்றில்
		समारुरोह	ஏறிக்கொண்டான்.

स रथी धन्विनां श्रेष्ठः शस्त्रज्ञोऽस्त्रविशारदः । रथेनाभिययौ क्षिप्रं हनुमान् यत्र सोऽभवत् ॥

धन्विनां	வில்வாளிகளுக்குள்	सः	அவன்
श्रेष्ठः	உத்தமனும்	यत्र	எங்கு
शस्त्रज्ञः	ஆயுதவித்தை அறிந்த வனும்	सः हनुमान्	அந்த ஹனுமார்
अस्त्रविशारदः	அஸ்திரவித்தையில் நிபுணனும்	अभवत्	இருந்தாரோ (அங்கு)
रथी	மஹாராதனுமான	रथेन	தேருடன்
		क्षिप्रं	விரைவாக
		अभिययौ	வந்து சேர்ந்தான்.

स तस्य रथनिर्घोषं ज्यास्वनं कार्मुकस्य च । निशम्य हरिवीरोऽसौ संप्रहृष्टतरोऽभवत् ॥

तस्य	அவனுடைய	हरिवीरः	ஹரிவீரரான
रथनिर्घोषं	ரதகோஷத்தையும்	असौ	இவர்
कार्मुकस्य	கில்லின்	निशम्य	கேட்டு
ज्यास्वनं च	நரனொலியையும்	संप्रहृष्टतः	பரமானந்தம் கொண்ட
सः	அந்த	अभवत्	விளங்கினார். [வராய்]

इन्द्रजिञ्चापमादाय शितशल्यांश्च सायकान् । हनुमन्तमभिप्रेत्य जगाम रणपण्डितः ॥२२॥

रणपण्डितः	போர்த்தொழிலில் பண்டிதனாகிய	सायकान् च	பாணக்களையும்
इन्द्रजिञ्चापं	இந்திரஜித்தா	आदाय	எடுத்துக்கொண்டு
शितशल्यान्	கரிய சல்யங்களையுடைய	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
		अभिप्रेत्य	நோக்கி
		जगाम	சென்றான்.

तस्मिंस्ततः संयति जातहर्षे रणाय निर्गच्छति बाणपाणौ ।

दिशश्च सर्वाः कलुषा बभूवुर्मृगाश्च रौद्रा बहुधा विनेदुः ॥ २३ ॥

संयति	யுத்தத்தில்	दिशः सर्वाः च	எல்லாத் திசைகளும்
जातहर्षे	பரமானந்தம்கொண்ட	कलुषाः बभूवुः	கலக்கமுற்றன.
तरिमन्	அவன்	रौद्राः	கொடிய
रणाय	போருக்கு	मृगाः च	மிருகங்களும்
बाणपाणौ	பாணமும் கையுமாய்	बहुधा	பலவிதமாய்
निर्गच्छति ततः	புறப்படும்பொழுது	विनेदुः	குச்சலிட்டன.

समागतास्तत्र तु नागयक्षा महर्षयश्चक्रचराश्च सिद्धाः ।

नभः समावृत्य च पक्षिसङ्घा विनेदुरुच्चैः परमप्रहृष्टाः ॥ २४ ॥

तु	இச்சந்தர்ப்பத்தில்	समागताः	வந்து கூடினார்கள்.
तत्र	அங்கே	पक्षिसङ्घः च	பறவைக்கணங்களும்
नागयक्षाः	நாகர்களும் யக்ஷர்களும்,	परमप्रहृष्टाः	பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட
महर्षयः	மஹர்ஷிகளும்;	नभः	ஆகாயத்தை [னவாகி
चक्रचराः	வானத்தில் சஞ்சரிக்கும்	समावृत्य	மறைத்துக்கொண்டு
सिद्धाः च	ஸித்தர்களும்	उच्चैः विनेदुः	உரக்கக் குச்சலிட்டன.

आयान्तं सरयं दृष्ट्वा तूर्णमिन्द्रजितं कपिः । विननाद महानादं व्यवर्धत च वेगवान् ॥२५॥

सरयं	தேரின் மீதேறியவராய்	विननाद	முழக்கினார்;
तूर्णं आयान्तं	வினாவாய் வருகின்ற	च	அதோடு
इन्द्रजितं	இந்திரஜித்தை	वेगवान्	பரபரப்புக்கொண்ட
कपिः	வானவர்		டவராய்
दृष्ट्वा	கண்முன்கண்டு	व्यवर्धत	மிகப்பெரிய வடிவ
महानादं	பெரொலியை		மெடுத்தார்.

इन्द्रजित् रथं दिव्यमास्थितश्चित्रकार्मुकः । धनुर्विस्फारयामास तडिदूर्जितनिस्स्वनम् ॥

चित्रकार्मुकः	மெச்சும்படி காரியக்க ளை முடிக்கவல்ல வில்லை	आस्थितः तु	இருந்துகொண்டே
इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து [யுடைய	तडिदूर्जित-	} இடிபோல் உரத்த பே ரோசை செய்யும்
दिव्यं	தீவ்யமான	निःस्वनं	
रथं	தேரின்மீது	धनुः	வில்லை
		विस्फारयामास	டங்காரம் செய்தான்.

ततः समेतावतितीक्ष्णवेगौ महाबलौ तौ रणनिर्विशङ्कौ ।

कपिश्च रक्षोधिपतेश्च पुत्रः सुरासुरेन्द्राविव बद्धवैरौ ॥ २७ ॥

ततः	அதன்மேல்	रक्षोऽधिपतः	அரக்கர் மன்னனின்
सुरासुरेन्द्रौ इव	தேவராஜனையும் அஸு- ராஜனையும் போன்றவர் களாய்	पुत्रः च	மைந்தனுமான்
रणनिर्विशङ्कौ	யுத்தத்தில் அச்சம் கொள்ளாதவர்களாய்	तौ	அவ்விருவர்களும்
महाबलौ	மஹாபலிஷ்டர்களான	बद्धवैरौ	வைரம் பாராட்டினவர்க ளாய்
कपिः च	வானாரும்	अतितीक्ष्णवेगौ	மிக தீக்ஷணமான ஆத் திரங்கொண்டவர்களாய்
		समेतौ	யுத்தம் செய்தார்கள்.

स तस्य वीरस्य महारथस्य धनुष्पतः संयति संमतस्य ।

शरप्रवेगं व्यहनत् प्रवृद्धश्चचार मार्गं पितुरप्रमेयः ॥ २८ ॥

संयति	சண்டையில்	सः	அவர்
संमतस्य	தேறிப்பரிசு பெற்றவ	व्यहनत्	நாசமாக்கினார் ;
धनुष्मतः	வில்லாளியும் [ளும்	प्रवृद्धः	மேல்மேலும் விருத்தி படைத்தவராய்
महारथस्य	மஹாரதனும்	पितुः	தந்தையின்
वीरस्य	வீரனுமான்	मार्गं	மார்க்கமாகிய ஆராயத் தில்
तस्य	அவனுடைய	चचार	உலாவித் திரிந்தார்.
शरप्रवेगं	சரங்களின் வேகத்தை		
अप्रमेयः	அகோசரமான		

ततः शरानायततीक्ष्णशल्यान् सुपत्रिणः काञ्चनचित्रपुङ्गवान् ।

मुमोच वीरः परवीरहन्ता सुसन्नान् वज्रनिपातवेगान् ॥ २९ ॥

परवीरहन्ता	பகைத்துவரும் வீரர்க ளை ஹந்தஞ்செய்ய வல் லவனான	काञ्चनचित्र-	} பொன்னிற்செய்து விரித் புடவான் } திரமான நுணிகளையு டையவையும்
वीरः	வீரனான அவன்	सुसन्नान्	
ततः	அப்பொழுது	वज्रनिपात-	} இடிவிழுவதற்குச் சம வேகான } மான வேகமுள்ளவை யுமான
आयततीक्ष्ण-	நீண்டு கூரிய சல்யக்கள	वेगान्	
शल्यान्	மைந்தனவும்	शरान्	பாணங்களை
सुपत्रिणः	நல்ல இறகுகள் கட்டிய வையும்	मुमोच	பாயவிட்டான்.

स तस्य तत्स्यन्दननिःस्वनञ्च मृदङ्गभेरीपटहस्वनं च ।

विकृष्यमाणस्य च कार्मुकस्य निशम्य घोषं पुनरुत्पपात ॥ ३० ॥

सः	அவர்	विह्वल्यमाणस्य	நாணிட்டிழுக்கப்படுகிற
तस्य	அவனுடைய	कार्मुकस्य	வில்லின்
तत्स्यन्दन- निःस्वनं च	அந்தத் தெரின் பேரோ சைனையும்	घोषं च	கேஷத்தையும்
मृदङ्गभेरी- पटहस्वनं च		மிருதக்கம், பேரி, பட ஹவாத்தியங்களின் கேஷத்தையும்	निशम्य
			पुनः
		उत्पपात	மேலே துள்ளிப் பாய்ந்தார்.

शरणामन्तरेष्वाशु व्यवर्तत महाकपिः । हरिस्तस्याभिलक्ष्यस्य मोघयँल्लक्ष्यसङ्ग्रहम् ॥

हरिः	கபிலவர்ணரான	मोघयन्	பயன்படாமற்செய்து
महाकपिः	மஹாகபி	शरणां	சரங்களின் [கொண்டு,
अभिलक्ष्यस्य	குறிதப்பாமலடிக்கவல்ல	अन्तरेषु	இடைவெளிகளில்
तस्य	அவனுடைய	आशु	சடக்கென
लक्ष्यसङ्ग्रहं	குறிவைத்தடித்த எல்லா வற்றையும்	व्यवर्तत	பாய்ந்து சுற்றித் திரிந்தார்.

शरणामग्रतस्तस्य पुनः समभिवर्तत । प्रसार्य हस्तौ हनुमानुत्पपातानिलात्मजः ॥ ३२ ॥

अनिलारमजः	வாயுமைந்தனான	समभिवर्तत	தோன்றி தின்றுர் ;
हनुमान्	ஹனுமார்	पुनः	என்றாலும்
तस्य	அவனுடைய	हस्तौ	கைகளை
शरणां	பாணக்களுக்கு,	प्रसार्य	விரித்துக்கொண்டு
अग्रतः	(இலக்காய்) எதிரில்	उत्पपात	தப்பிப் பாய்ந்து விட்டார்.

तावुभौ वेगसंपन्नौ रणकर्मविशारदौ । सर्वभूतमनोग्राहि चक्रतुर्युद्धमद्भुतम् ॥ ३३ ॥

वेगसंपन्नौ	வேகசரணிகளும்	सर्वभूतमनोग्राहि	சர்வபூதங்களின் மனக்க ளையும் பறிக்கும்படியா
रणकर्मविशारदौ	யுத்தகர்மத்தில் மிகத் தேறினவர்களுமான	अद्भुतं	அத்புதமுமான [னனும்
तौ उभौ	அவ்விருவரும்	युद्धं	போரொன்றை
		चक्रतुः	புரிந்தார்கள்.

हनूमतो वेद न राक्षसोऽन्तरं न मारुतिस्तस्य महात्मनोऽन्तरम् ।

परस्परं निर्विषहौ बभूवतुः समेत्य तौ देवसमानविक्रमौ ॥ ३४ ॥

राक्षसः	ராஷ்டிரன்	देवसमान-	தேவர்களுக்கிணையான
हनूमतः	ஹனுமாருடைய	विक्रमौ	
अन्तरं न वेद	மர்மத்தை அறியவில்லை ;	तौ	அவ்விருவரும்
मारुतिः	மாருதியார்	परस्परं	ஒருவருக்கொருவர்
महात्मनः	மஹாதேரியமுடைய	समेत्य	எதிர்த்து நின்று
तस्य	அவனுடைய	निर्विषहौ	தரக்க முடியாதவர்களாய்
अन्तरं न	மர்மத்தை அறியவில்லை.	बभूवतुः	இருந்தார்கள்.

ततोऽथ बुद्ध्वा स तदस्त्रबन्धं प्रभोः प्रभावाद्दिगतात्मवेगः ।

पितामहानुग्रहमात्मनश्च विचिन्तयामास हरिप्रवीरः ॥ ४० ॥

अथ	அப்பொழுது	बुद्ध्वा	தெளிந்து கண்டு
सः	அந்த	आत्मनः	தனக்கு [கொண்டு
हरिप्रवीरः	வரனரோத்தமர்	पितामहानुग्रहं	('என் அஸ்திரத்திற்குக் கூட நீ அடங்கியிருத்தல் சூண்காலமே' என்கிற) பிரம்மாவின் அனுக்கிர கத்தை
तत् अस्त्रबन्धं च	அந்த அஸ்திரத்தால் ஏற்பட்ட கட்டை	ततः	அப்பொழுது
प्रभोः	பிரம்மாவின்	विचिन्तयामास	நினைத்துக்கொண்டார்.
प्रभावात्	மஹிமையினால்		
विगतात्मवेगः	தமது வேகம் குன்றிய வராய்		

ततः स्वायंभुर्वैर्मन्त्रैर्ब्रह्मास्त्रमभिमन्त्रितम् । हनूमांश्चिन्तयामास वरदानं पितामहात् ॥ ४१ ॥

हनूमान्	ஹனுமார்	ततः	அப்படியிருந்தும்
स्वायंभुवैः	ஸ்வயம்புலினுடைய	पितामहात्	பிரம்மாவின் தினின்றி
मन्त्रैः	மந்திரங்களினால்	वरदानं	வரம் பெற்றிருப்பதைப் பற்றியும்
अभिमन्त्रितं	ஐயித்து விடுக்கப்பட்ட	चिन्तयामास	மன தினுள் ஆராய்ச்சி செய்துகொண்டார்.
ब्रह्मज्ञं	பிரம்மாஸ்திரத்தைப் பற்றியும்		

न मेऽस्त्रबद्धस्य च शक्तिरस्ति विमोक्षणे लोकगुरोः प्रभावात् ।

इत्येव मत्वा विहितोऽस्त्रबन्धो मयाऽऽत्मयोनेरनुवर्तितव्यः ॥ ४२ ॥

अस्त्रबद्धस्य	"அஸ்திரத்தின் கட்டி லிருக்கும்	मत्वा	அறிந்து,
मे	எனக்கு	विहितः	விடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.
लोकगुरोः	லோககுருவின்	च	அதனால்
प्रभावात्	பிரபாவத்தால்	आत्मयोनेः	பிரம்மாவின்
विमोक्षणे	விடுவித்துக்கொள்வதில்	अस्त्रबन्धः	அஸ்திரக்கட்டு
शक्तिः	சக்தி	मया	என்னால்
न अस्ति	இல்லை"	अनुवर्तितव्यः	ஸம்மதித்து ஒப்புக் கொள்ளவேண்டியது
इति	என்று	एव	அவசியமே.

स वीर्यमस्त्रस्य कपिविचार्य पितामहानुग्रहमात्मनश्च ।

विमोक्षशक्तिं परिचिन्तयित्वा पितामहाज्ञामनुवर्तते स ॥ ४३ ॥

सः कपिः	அந்த வரனார்	पितामहानुग्रहं च	அப்பிரம்மாவின் அனுக் கிரகத்தையும்
अस्त्रस्य	அஸ்திரத்தின்	परिचिन्तयित्वा	ஞாபகத்திற்கு வரவ ழைத்துக்கொண்டு
वीर्यं	பிரபாவத்தை	पितामहाज्ञां	பிரம்மாவின்
विचार्य	நன்கு மதித்து		ஆக்கினைக்கு
आत्मनः	தமக்கு	अनुवर्तते स	இணங்கியிருந்தார்.
विमोक्षशक्तिं	விடுவித்துக்கொள்ள சக்தியையும்		

स वद्धस्तेन वल्केन विमुक्तोऽस्त्रेण वीर्यवान् । अस्त्रबन्धः स चान्यं हि न बन्धमनुवर्तते ॥

सः वीर्यवान्	அந்த வீர்யவான்	हि	ஏனென்றால்
वल्केन च	மாப்பட்டைவினாலேயே	सः	அந்த
वद्धः	கட்டுண்டவராய்,	अस्त्रबन्धः	அஸ்திரக்கட்டானது
तेन अस्त्रेण	அந்த அஸ்திரத்தால்	अन्यं च च	மற்றொரு பிணையை
विमुक्तः	விடுபட்டார்.	न अनुवर्तते	ஒத்துக்கொள்ளாது.

अथेन्द्रजित्तु द्रुमचीरवद्धं विचार्य वीरः कपिसत्तमं तम् ।

विमुक्तपक्षेण जगाम चिन्तामन्येन वद्धो ह्यनुवर्ततेऽस्त्रम् ॥ ५० ॥

अहो महत् कर्म कृतं निरर्थकं न राक्षसैर्मन्त्रगतिर्विमृष्टा ।

पुनश्च नास्त्रे विहतेऽस्त्रमन्यत् प्रवर्तते संशयिताः स्म सर्वे ॥ ५१ ॥

अथ	அப்பொழுது	अनुवर्तते हि	அனுவர் த்திக்குமா ? (அனுவர் த்திக்காது)
वीरः	வீரனான	अहो	ஐயோ
इन्द्रजित् तु	இந்திரஜித்து மாத்திரம்	महत् कर्म	பெருஞ் செயல்
कपिसत्तमं	வானரசர்சேஷ்டரான	निरर्थकं कृतं	பழுதாய் ஆகினிட்டது ;
तं	அவரை	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
द्रुमचीरवद्धं	மாப்பட்டைகளால் கட்டப்பட்டிருப்பவராகவும்	मन्त्रगतिः	மந்திரங்களின் நெறி
अस्त्रेण	பிரம்மாஸ்திரத்தால்	न विमृष्टा	கண்டறியக்கூடியதில்லை ;
विमुक्तं	விடுபட்டிருப்பவராகவும்	अस्त्रे विहते	பிரம்மாஸ்திரம் பழுதா
विचार्य	தெரிந்துகொண்டு	पुनः	அதன்மேல் [னால்
चिन्तां जगाम	பின்வருமாறு மனவே தனைப்பட்டான்.	अन्यत् अस्त्रं च	வேறு ஒரு அஸ்திரமும்
अन्येन	‘மற்றொன்றினால்	न प्रवर्तते	செல்லமாட்டாது !
वद्धः	கட்டுப்பட்டான் ;	सर्वे	எல்லோரும்
अस्त्रं	பிரம்மாஸ்திரம்	संशयिताः स्म	பிராணபத்தை அடைந் தவர்களாக ஆனோம்’.

अस्त्रेण हनुमान मुक्तो नात्मानमवबुध्यत । कृष्यमाणस्तु रक्षोभिस्तैश्च बन्धैर्निपीडितः ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	बन्धैः तु	கட்டுகளாலும்
अस्त्रेण	பிரம்மாஸ்திரத்தால்	निपीडितः	உபத்திரவிக்கப்பட்டார் ;
मुक्तः	விடுபட்டவராய்	तैः	அந்த
आत्मानं	தம்மை	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
न अवबुध्यत	காட்டிக்கொள்ளவில்லை ;	कृष्यमाणः	இழுத்துப்போகப்படு கிறார்.
च	அதனால்		

हन्यमानस्ततः क्रूरै राक्षसैः काष्ठमुष्टिभिः । समीपं राक्षसेन्द्रस्य प्राकृष्यत स वानरः ॥

क्रूरैः राक्षसैः	கொடிய அரக்கர்களால்	राक्षसेन्द्रस्य	ராஷ்டிரேஸ்ந்திரனுடைய
काष्ठमुष्टिभिः	கட்டைகளாலும் முட்டிகளாலும்	समीपं	அருகாமைக்கு
हन्यमानः	புடைக்கப்படுபவராய்	ततः	அப்பொழுது
सः वानरः	அவ்வானர்	प्राकृष्यत	இழுத்துக்கொண்டு போகப்பட்டார்.

अथेन्द्रजित्तं प्रसमीक्ष्य मुक्तपक्षेण वद्धं द्रुमचीरसूत्रैः ।

व्यदर्शयत्तत्र महाबलं तं हरिप्रवीरं सगणाय राज्ञे ॥ ५४ ॥

इन्द्रजित्	இந்திரஜித்து	तस्य	இருந்தாலும்
तं	அவரை	महाबलं	மஹாபலம் பொருந்திய
अक्षेण	பிரம்மாஸ்திரத்தால்	तं हरिप्रवीरं	அந்த வானரச்சேஷ்டரை
मुक्तं	விடுபட்டவராயும்	अथ	அப்பொழுது
द्रुमचीरसूत्रैः	மரப்பட்டைகளாலும் கயிறுகளாலும்	सगणाय	பரிவாரங்கள் சூழவிருக் கின்ற
वद्धं	கட்டுண்டு இருப்பவரை	राज्ञे	ராஜனுக்கு
प्रसमीक्ष्य	நன்கறிந்து [யும்	व्यदर्शयत्	காட்டினான்.

तं मत्तमिव मातङ्गं वद्धं कपिवरोत्तमम् । राक्षसा राक्षसेन्द्राय रावणाय न्यवेदयन् ॥ ५५ ॥

मत्तं मातङ्गं इव	மதம்பட்ட யானைபோல	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
वद्धं	பிணியுண்ட	राक्षसेन्द्राय	ராஷ்டேஸேந்திரனு
तं कपिवरोत्तमं	அந்த வானரச்சேஷ்ட ரான உத்தமரை	रावणाय	ராவணனுக்கு
		न्यवेदयन्	அறிக்கை செய்தார்கள்.

कोऽयं कस्य कृतो वाऽत्र किं कार्यं को व्यपाश्रयः । इति राक्षसवीराणां तत्र सञ्जज्ञिरे कथाः ॥

तस्य	அந்த ஸந்தர்ப்பத்தில்	अथ किं कार्यं	இங்கு என்ன காரியம்?
राक्षसवीराणां	ராஷ்டேஸவீரர்களுக்குள்	कः न्यपाश्रयः	யார் ஆகாரம்? "
अयं कः	"இது யார்?"	इति	(என்று) இப்படி
कस्य वा	யாரைச் சேர்ந்தது?	कथाः सञ्जज्ञिरे	பேச்சுகள் நடந்தன.
कृतः	எங்கிருந்து வந்தது?		

हन्यतां दह्यतां वाऽपि भक्ष्यतामिति चापरे । राक्षसास्तत्र सङ्क्रुद्धाः परस्परमथाब्रुवन् ॥

तव	அங்கே	भक्ष्यतां	'தின்றகிட வேண்டி.
अपरे राक्षसाः च	மற்ற அரக்கர்களும்	इति	என்று [யது'
सङ्क्रुद्धाः	மிகக் கோபமடைந்தவர் களாய்	वा	இம்மாதிரி
हन्यतां	'கொன்றுகிடவேண்டி யது'	अथ	அப்பொழுது
दह्यतां	'கொளுத்திகிடவேண் டியது'	परस्परं अपि	ஒருவருக்கொருவரே
		अब्रुवन्	சொல்லிக்கொண் டார்கள்.

अतीत्य मार्गं सहसा महात्मा स तत्र रक्षोऽधिपपादमूले ।

ददर्श राज्ञः परिचारवृद्धान् गृहं महारत्नविभूषितं च ॥ ५८ ॥

सः महारमा	அந்த மஹாத்மா	परिचारवृद्धान्	பணிகூடக்குக் காத் திருக்கும் பெரியோர்க
मार्गं	வழியை	राज्ञः	மன்னனின் [னையும்
सहसा	சீக்கிரமாக	महारत्नविभूषितं	சிறந்த ரத்னங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட
अतीत्य	கடந்து	गृहं च	மாளிகையையும்
तत्र	அங்கு	ददर्श	கண்டார்.
रक्षोऽधिप-)	ராஷ்டேஸாதிபதின்		
पादमूले)	அடிக்கீழ்		

स ददर्श महातेजा रावणः कपिसत्तमम् । रक्षोभिर्विकृताकारैः कृष्यमाणमितस्ततः ॥

महातेजा:	பெருந்தேஜைசுடைய	इतः ततः	இங்குமங்கும்
सः	அந்த	कृष्यमाणं	இழுத்துக்கொண்டு வரப்படுகின்ற
रावणः	ராவணன்	कपिसत्तमं	வானரோத்தமரை
विकृताकारैः	விகார ரூபமுள்ள	ददर्श	நேரிலே பர்த்தான்.
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்		

राक्षसाधिपति चापि ददर्श कपिसत्तमः । तेजोबलसमायुक्तं तपन्तमिव भास्करम् ॥६०॥

भास्करं इव	சூர்யனைப்போல்	राक्षसाधिपति च	ராஷ்டிராதிபனையே
तपन्तं	தேஜைமயமாய்	कपिसत्तमः अपि	வானரோத்தமரும்
तेजोबलसमायुक्तं	தேஜைஸ்தையும் பலமுடிக் அமைந்து விளங்கும்	ददर्श	கண்முன் கண்டார்.

स रोषसंवर्तितताम्रदृष्टिर्दशाननस्तं कपिमन्वेक्ष्य ।

अथोपविष्टान् कुलशीलवृद्धान् समादिशत् प्रति मन्त्रिमुख्यान् ॥ ६१ ॥

सः दशाननः	அந்த தசமுகன்	उपविष्टान्	அருகிலிருந்த
रोषसंवर्तित- ताम्रदृष्टिः	ரோஷத்தால் சுழன்று சிவப்புற்ற விழிகளை யுடையவனாய்	कुलशीलवृद्धान्	குலத்திலும் ஆசாரத் திலுமுயர்ந்த
तं कपिं	அவ்வானரை	मन्त्रिमुख्यान्	மந்திரிச்சேஷ்டர்களைப் பார்த்து
अन्वेक्ष्य	உற்றுகொக்கி	तं प्रति	அவரை விசாரிக்கும்படி
अथ	அப்பொழுது	समादिशत्	ஆக்குராய்த்தான்.

यथाक्रमं तैः स कपिर्विपृष्टः कार्यार्थमर्थस्य च मूलमादौ ।

निवेदयामास हरीश्वरस्य दूतः सकाशादहमागतोऽस्मि ॥ ६२ ॥

कपिः	வானர்	सः	அவர்
तैः	அவர்களால்	अहं	“நான்
यथाक्रमं	முறையே	हरीश्वरस्य	வானரேச்வரரின்
कार्यार्थं	காரியத்தின் பலத்தையும்	सकाशात्	ஸன்னிதானத்திலிருந்து
अर्थस्य	காரியத்தின்	आगतः	வந்த
मूलं च	காரணத்தையும்	दूतः अस्मि	தூதன்” (என்று)
तैः	அவர்களால்	आदौ	முதலில்
विपृष्टः	கேட்கப்பட்டவராய்	निवेदयामास	விடையளித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टचत्वारिंशः सर्गः ॥ ४८ ॥

आदितः श्लोकाः 13895

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2105

एकोनपञ्चाशः सर्गः— நாற்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ४९ ॥

राचणप्राभवदर्शनम्—ராவணனது ஐசுவர்யத்தைப் பார்த்தல்.

ततः स कर्मणा तस्य विस्मितो भीमविक्रमः । हनुमान् रोषताम्राक्षो रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥

भीमविक्रमः	உக்கிரமான விக்ரம முடைய	विस्मितः	வியந்தவராய்
सः	அந்த	ततः	அப்பொழுது
हनुमान्	ஹனுமார்	रोषताम्राक्षः	கேரபத்தாற்சிவந்த கண்டருற்றவராய்
तस्य	அவனுடைய	रक्षोऽधिपं	ராசாஸாதிபை
कर्मणा	செயலால்	अवैक्षत	விழித்துப் பார்த்தார்.

भ्राजमानं महाहेंण काञ्चनेन विराजता । मुक्ताजालावृतेनाथ मुकुटेन महाद्युतिम् ॥ २ ॥
 वज्रसंयोगसंयुक्तैर्महार्हमणिविग्रहैः । हैमैराभरणैश्चित्रैर्मनसेव प्रकल्पितैः ॥ ३ ॥
 महार्हक्षौमसंवीतं रक्तचन्दनरूपितम् । स्वनुल्लिप्तं विचित्राभिर्विविधाभिश्च भक्तिभिः ॥ ४ ॥
 विवृतैर्दर्शनीयैश्च रक्ताक्षैर्भामदर्शनैः । दीप्ततीक्ष्णमहादंष्ट्रैः प्रलम्बदशनच्छदैः ॥ ५ ॥
 शिरोभिर्दशभिर्वीरं भ्राजमानं महौजसम् । नानाव्यालसमाकीर्णैः शिखरैरिव मन्दरम् ॥
 नीलाञ्जनचयप्रख्यं हारेणोरसि राजता । पूर्णचन्द्राभवक्त्रेण सवलाकमिवाम्बुदम् ॥ ७ ॥
 बाहुभिर्वद्धकेयुरैश्चन्दनोत्तमरूपितैः । भ्राजमानाङ्गदैः पीनैः पञ्चशीर्षैरिवोरगैः ॥ ८ ॥
 महति स्फाटिके चित्रे रत्नसंयोगसंस्कृते । उत्तमास्तरणास्तीर्णे सूपविष्टं वरासने ॥ ९ ॥
 अलङ्कृताभिरत्यर्थं प्रमदाभिः समन्ततः । बालव्यजनहस्ताभिरारात्समुपसेवितम् ॥ १० ॥
 दुर्धरेण प्रहस्तेन महापाश्वेन रक्षसा । मन्त्रिभिर्मन्त्रतत्त्वज्ञैर्निकुम्भेन च मन्त्रिणा ॥ ११ ॥
 सुखोपविष्टं रक्षोभिश्चतुर्भिर्वलदर्पितैः । कृत्स्नं परिवृतं लोकं चतुर्भिरिव सागरैः ॥ १२ ॥
 सचिवैर्मन्त्रतत्त्वज्ञैरन्यैश्च शुभवुद्धिभिः । अन्वास्यमानं रक्षोभिः सुरैरिव सुरेश्वरम् ॥ १३ ॥
 अपश्यद्राक्षसपतिं हनुमानतितेजसम् । विष्टितं मेरुशिखरे सतोयमिव तोयदम् ॥ १४ ॥

अथ	அப்பொழுது	भ्राजमानं	விளக்குபவனாயும்
हनुमान्	ஹனுமார்	वज्रसंयोग- संयुक्तैः	வைரங்கள் வைத்து இ சேர்க்கப்பட்டவையும்
वीरं	வீரானை	मनसा	மனத்தால்
राक्षसपतिं	அரக்கர்கோனை	प्रकल्पितैः इव	கிரமிக்கப்பட்டவைகள் போன்றவையுமான
महाहेंण	விலையுயர்ந்ததும்	चित्तैः	பலவித
मुक्ताजालावृतेन	முத்துச்சரங்களால் சுற்றிலுமலங்கரிக்கப் பட்டு	हैमैः आभरणैः	தக்க ஆபரணங்களால்
विराजता	விசேஷமாய்த் தலைக்கும்	महाद्युति	ஒளிவிசப்பெற்றவனாயும்
काञ्चनेन	பொன்	महार्हक्षौम- संवीतम्	விலையுயர்ந்த பட்டாடை யுடுத்தப்பட்டவனாயும்
मुकुटेन	கிரீடத்தினால்		

स्वनुल्लिखं	கலவைச்சாந்தணிந்தவ	चन्दनोत्तम-	உத்தமமான் சந்தனப்
विचित्राभिः	சித்திரங்களான [னாயும்	रूपितैः	பூச்சணிந்தவைகளும்
विविधाभिः	பற்பல	पोनैः	பருத்தவைகளுமான
भक्तिभिः	கேரலங்களோடு	पञ्चशीघैः	ஐந்து தலைகளுடன் கூடிய
रक्तचन्दन-	செஞ்சந்தனமணிந்தவ	उरगैः इव	ஸர்ப்பங்களோடொத்த
रूपितं च	னாயும்	बाहुभिः	புஜங்களால்
विवृतैः	மிக விசாலமானவைக	भ्राजमानं	விளங்குபவனாயும்
	ளும்	महति	மிகப் பெரியதும்
दर्शनीयैः	பாவருக்காணக்கூடிய	स्फटिके	ஸ்படிகமயமானதும்
	வைகளும்	रत्नसयाग-	இரத்தனங்கள் வைத்தி
भीमदर्शनैः	அஞ்சத்தக்க தோற்ற	संस्कृते	ழைக்கப்பெற்றதும்
	முடையனவும்	चित्रे	அழகானதும்
रक्षाशैः	சிவந்த கண்களையுடை	उत्तमा-	உத்தமமான் சித்திரப்
	யவையும்	स्तरगासीर्णै	படம் பரப்பப்பெற்ற
वीसतीक्ष्ण-	பளபளத்துக் கூரிய		துமான
महादंष्ट्रैः	பெரும் பற்களையுடை	वरासने	அழகிய ஆஸனத்தில்
	யவையும்	सूपविष्टं	அழகாய் வீற்றிருப்பவ
प्रकम्बदशन-	பருத்த உதடுகளையுடை		னாயும்
च्छदैः च	யவையுமான	अदृक्कृताभिः	அலங்கரித்துக்கொண்டி-
दशभिः	பத்து		ருப்பவர்களும்
शिरोभिः	தலைகளால்	वाल्ग्वजन-	சாமரங்களைக் கையிலேந்
नानाशाल-	பற்பல கொடிய மிரு	हस्ताभिः	தியவர்களுமான
समाकाणैः	கங்கள் நிறைந்த	प्रमदानिः	அழகிய யுவதிகளால்
शिखरैः	சிகரங்களால்	समन्तरः	சுற்றிலும்
मन्दरं इव	மந்தரபர்வதம்போல்	भारत	ஸமீபத்திலேயே நின்று
महौजनं	மிகத் தேஜோவானாயும்	अत्यथं	மிக்க அதிகமாக
वीलाङ्गन-	கரிய அஞ்சனமலை	समुपसेवितं	உபசரிக்கப்பெற்றவனு
चवप्रख्यं	போன்ற மேனியுடை	चतुर्भिः	நான்கு [மாயும்
	யவனாயும்	सागैः	கடல்களால்
उरसि राजता	மார்பில் விளங்குகிற	परिवृतं	குழப்பபட்ட
पूर्णचन्द्राम-	முழுமதிபோல் சோதி	कुलं	ஸகல
वक्रश्रेण	யுள்ள ஈடுநாபகம்	लोकं इव	உலகத்தைப்போல்
	படைத்த	मश्रतरवज्ञैः	ஆலோசனையின் துட்ப
हारेण	முத்துஹாரத்தினால்		மறிந்தவர்களும்
सबलाकं	கொக்குகளுடன் கூடிய	बलदर्पितैः	பலச்செருக்குற்றவர்க
अम्बुदं इव	மேகம்போன்றவனாயும்		ளும்
वदकेयूरैः	கேயூரங்கள் கட்டப்	मन्थिभिः	ஆலோசனையில் துணை
	பெற்று		செய்பவர்களுமான
भ्राजमानाङ्गदैः	அழகாய் விளங்குகின்ற	दुर्धरेण	தூர்த்தான் என்பவனும்
	தோன்வளைகளுடன்	महस्तेन	பிரஹஸ்தனென்பவனும்
	(கூடினவைகளும்)		

महापाथेन	மஹாபார்கவணென்ற
रक्षसा	ராஷ்டதனும்
मन्त्रिणा	மிக புத்திமாணுன
निकुंभेन च	கிரும்பெனென்பவனு
चतुर्भिः	நான்கு [மான
रक्षोभिः	ராஷ்டஸர்களால்
सुलोपविटं	ஐக்கிரதைபுடன் சூழப்பெற்றவனாயும்
सुरैः	தேவர்களால்
सुरेश्वरं	தேவேந்திரனை
इव	போல்
मन्वतरवज्ञैः	ஆலோசகையின் துட்பங் களை நன்றாய் அறிந்த வர்களும்

शुभवुद्धिभिः	நற்புத்தியுடையவர்களு
अन्यैः	இதர [மான
रक्षोभिः	அரக்கர்களான
सचिवैः	காரியத்தில் துணை செய் பவர்களால்
अन्वास्यमानं	ஸமீபத்தில் வீற்றிருக் கப்பெற்றவனாயும்
मेरुशिखरे	மேருபர்வதத்தின் துனி
विशितं	இறங்கிய [யில்
सतोयं	நீருண்ட
तोयदं इव	மேகம்போல்
अतितेजसं च	அதிக (ராஜ) தேஜஸ் ஸுடையவனாயும்
अपश्यत्	கவனித்துப் பார்த்தார்.

स तैः संपीड्यमानोऽपि रक्षोभिर्भामविक्रमैः । विस्मयं परमं गत्वा रक्षोऽधिपमवैक्षत ॥१५॥

सः	அவர்
भोमविक्रमैः	கொடுமைபான பராக்கி
तैः	அந்த [ரமமுடைய
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
संपीड्यमानः)	மிக்கத் துன்புறுத்தப்
अपि)	படுகிறவராயிருந்தும்

परमं	அதிகமான
विस्मयं	ஆச்சரியத்தை
गत्वा	அடைந்து
रक्षोऽधिपं	அரக்கர்கோனை
अवैक्षत	கண்டவண்ணமா யிருந்தார்.

भ्राजमानं ततो दृष्ट्वा हनुमान् राक्षसेश्वरम् । मनसा चिन्तयामास तेजसा तस्य मोहितः ॥

हनुमान्	ஹனுமார்
भ्राजमानं	விளங்கும்
राक्षसेश्वरं	ராஷ்டஸாதிபனை
दृष्ट्वा	பார்த்து
तस्य	அவனுடைய

तेजसा	பிரபாவத்தால்
मोहितः	விஸ்மயமடைந்தவராய்
ततः	அப்பொழுது
मनसा	மனத்தினால்
चिन्तयामास	எண்ணுற்றார்.

अहो रूपमहो धैर्यमहो सच्चमहो युतिः । अहो राक्षसराजस्य सर्वलक्षणयुक्तता ॥ १७ ॥
यद्यधर्मो न बलवान् स्यादयं राक्षसेश्वरः । स्यादयं सुरलोकस्य सशक्रस्यापि रक्षिता ॥
अस्य क्रूरैर्वृशंसैश्च कर्मभिलोककुत्सितैः । सर्वे विभ्यति खल्वस्माल्लोकाः सामरदानवाः ॥
अयं ह्युत्सहते क्रुद्धः कर्तुमेकार्णवं जगत् । इति चिन्तां बहुविधामकरोन्मतिमान् हरिः ॥
दृष्ट्वा राक्षसराजस्य प्रभावमितौजसः ॥ २० ॥

मतिमान्	புத்திமாணுன
हरिः	வானார்
अमितौजसः	அளவிடவொண்ணா வாலிவுள்ள
राक्षसराजस्य	அரக்கர்கோலுடைய

प्रभावं	பிரபாவத்தை
दृष्ट्वा	கேரில் கண்டு
अहो रूपं	“ஆ! என்ன ரூபம்!
अहो धैर्यं	ஆ! என்ன தைரியம்!
अहो सर्वं	ஆ! என்ன பலம்!

अहो युतिः	ஆ! என்ன ஒளி!	नृशंसैः	சரமில்லாதவைகளும்
राक्षसराजस्य	ராசுஷஸராஜனுக்கு	लोककुसितैः च	உலகவிருத்தமானவை களுமான
सर्वलक्षणयुक्ता	ஸர்வலக்ஷணங்கலின் அமைப்பு	कर्मभिः खलु	செய்கைகளினாலேயே
अहो	மிகவும் வியக்கத்தக்	सामरदानवाः	தேவர், தானவருள்ளிட்ட
बलवान्	பலவானான [கதே!	सर्वे	எல்லா
अयं राक्षसेश्वरः	இந்த ராசுஷஸேசுவரன்	लोकः	உலகங்களும்
अधर्मः	அதர்மிவ்படனாய்	अस्मात्	இவ்விடத்தினின்றி
यदि न स्यात्	இரான் ஆகில்	विभ्यति	அஞ்சுகின்றன.
सशकस्य	தேவேந்திரனுள்ளிட்ட	अपं	இவன்
सुरलोकस्य	தேவருலகுக்கும்	कुदः द्वि	கோபமடைந்தானாகில்
अयं	இவனே	जगत्	உலகத்தை
रक्षिता	இறைவனாக	एकान्वं कर्तुं	பிரளப்படுத்தவும்
स्यात्	இருப்பான்.	उरसहते	ஆற்றலுள்ளவனாவான்,
अस्य	இவனுடைய	इति	என்றிவ்விதமாய்
कौरैः	கொடுமையுள்ளவைக ளும்	बहुविधां	பலவிதமாய்
		चिन्तां अकरोत्	எண்ணினார்.

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनपञ्चाशः सर्गः ॥ ४९ ॥
आदितः श्लोकाः 13915 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2125

पञ्चाशः सर्गः—ஐம்பதாவது ஸர்க்கம். ॥ ५० ॥

प्रहस्तप्रश्नः—பிரஹஸ்தன் பிரச்சனம் பண்ணுதல்

तमुद्गीक्ष्य महाबाहुः पिङ्गाक्षं पुरतः स्थितम् । रोषेण महताऽऽविष्टो रावणो लोकरावणः ॥

लोकरावणः	உலகக்களையெல்லாம் கதற அடிக்கின்ற	पिङ्गाक्षं	மஞ்சள் நிறக்கண்களை
महाबाहुः	பெருந்தோளான	तं	அவரை [புடைய
रावणः	ராவணன்	उद्गीक्ष्य	நிமிர்ந்து பார்த்து
पुरतः	எதிரில்	महता	அளவுகடந்த
स्थितं	நிற்கின்ற	रोषेण	கோபத்தால்
		आविष्टः	பிரமித்தான்.

शङ्काहतात्मा दध्यौ स कर्पान्द्रं तेजसा वृतम् । किमेष भगवान् नदी भवेत्साक्षादिहागतः ॥

सः	அவன்	दध्यौ	சிந்தையுள் ஆலோசித்
तेजसा	உற்சாகத்துடன்	किं	'என்ன! [காண்.
वृतं	இருக்கும்	एषः	இவன்
कर्पान्द्रं	வானரேந்திரரைப் பார்த்து	नन्दी भगवान्	நந்திபகவானே
		साक्षात्	கண்கூடாக
शङ्काहताः मा	பயத்தால் நெஞ்சல் கலங்கியவனாய்	इह आगतः	இங்கு வந்தவனாக
		भवेत्	ஆகவேண்டும்.'

येन शप्तोऽस्मि कैलासे मया सञ्चालिते पुरा ।

सोऽयं वानरमूर्तिः स्यात् किंस्विद्वाणोऽपि वाऽमुरः ॥ ३ ॥

पुरा	" முன்னர்	अयं	இந்த
मया	என்னால்	वानरमूर्तिः	வானரமூர் த்தியாய்
कैलासे	கைலாஸகிரி	किं स्वित्	ஒருக்கால்
सञ्चालिते	சுலுக்கப்பட்டபோது	स्यात् अपि	வந்துவிட்டாலே!
येन	எவனால்	वा	அல்லது
शप्तः भस्मि	நான் சபிக்கப்பட்டேனோ	वाणः भसुरः	பாணஸு-ரணியிருக்
सः	அவனே		குமோ! *"

स राजा रोषताम्राक्षः प्रहस्तं मन्त्रिसत्तमम् । कालयुक्तमुवाचेऽ वचो विपुलमथैवत् ॥४॥

सः राजा	அங்கராசன்	विपुलं	கம்பீரமானதும்
रोषताम्राक्षः	ஆந்திரத்தால் சிவந்த சன்களுடையவனாய்	अथैवत्	கருத்தை உட்கொண் டதுமான
मन्त्रिसत्तमं	மந்திரிகளுட்கிறந்த	इदं	பின்வரும்
प्रहस्तं	பிரஹஸ்தனைப் பார்த்து	वचः	மொழியை
कालयुक्तं	காலோசிதமானதும்	उवाच	உரைத்தான் :—

दुरात्मा पृच्छयतामेष कुतः किं वाऽस्य कारणम् ।

वनभङ्गे च कोऽस्यार्थो राक्षसीनां च तर्जने ॥ ५ ॥

एषः	" இவன்	वनभङ्गे च	தொட்டத்தை அழிப்
कुतः	எங்கிருந்து வந்தவன்?	अस्य	இவனுக்கு [பதிலும்
अस्य	இவனுடைய	अर्थः	(ஆன) பிரயோஜனம்
कारणं वा किं	கருத்துத்தான் என்ன?	कः	என்ன? (என்று.)
राक्षसीनां	ராக்ஷஸிகளுக்கு	दुरात्मा	தூராத்மாவான (இவன்)
तर्जने	பயமுண்டாக்குவதிலும்	पृच्छयताम्	கேட்கப்பட்டும்.

मत्पुरीमप्रधृष्यां वाऽऽगमने किं प्रयोजनम् । आयोधने वा किं कार्यं पृच्छयतामेष दुर्मतिः ॥

अप्रधृष्यां	" அசைக்கவொண்ணாத	कार्यं	உத்தேசம்
मत्पुरी	என் பட்டணத்திற்கு	किं	என்ன? (என்றும்)
आगमने वा	வருவதில்தான்	दुर्मतिः	தர்மதியான
किं प्रयोजनं	என்ன பயன்?	एषः	இவன்
आयोधने वा	கொலை புரிவதில்தான்	पृच्छताम्	கேட்கப்பட்டும்.*"

रावणस्य वचः श्रुत्वा प्रहस्तो वाक्यमब्रवीत् । समाश्वसिहि भद्रं ते न भीः कार्या त्वया कपे ॥

रावणस्य	ராவணனுடைய	त्वया	உன்னால்
वचः श्रुत्वा	வார்த்தையைக் கேட்டு	कार्या	கொள்ளத்தக்கதான
प्रहस्तः	பிரஹஸ்தன்	भीः न	பயத்திற்கு ஹேது
वाक्यं	பின்வரும் பேச்சை	ते	உனக்கு [இல்லை.
अब्रवीत्	மொழிந்தான் :—	भद्रं	ஏதும் குறையிராது;
कपे	" வரனாமே!	समाश्वसिहि	தேரியம் செய்துகொள்.

यदि तावच्चमिन्द्रेण प्रेषितो रावणालयम् । तच्चमाख्याहि मा भूते भयं वानर मोक्ष्यसे ॥

वानर	“வானரமே!	तत्	உண்மையை
त्वं	நீ	आख्याहि	சொல்லிவிடு ;
रावणालयं	ராவணானிருப்பிடத்	ते	உனக்கு
	திற்கு	भयं	தீங்கு
इन्द्रेण तावत्	இந்திரனாலேயே	मा भूत्	ஸம்பளியாது ;
प्रेषितः यदि	அனுப்பப்பட்ட தூதன்	मोक्ष्यसे	விடுதலை செய்யப்
	என்றால்		படுவாய்.

यदि वैश्रवणस्य त्वं यमस्य वरुणस्य च । चारुरूपमिदं कृत्वा प्रविष्टो नः पुरीमिमाम् ॥

विष्णुना प्रेषितो वाऽपि दूतो विजयकाक्षिणा ॥ ९ ॥

वैश्रवणस्य	“வைசுவணனுக்காகவோ,	इमां	இந்த
यमस्य	யமனுக்காகவோ,	पुरीं	நகரத்தில்
वरुणस्य यदि च	வருணனுக்காகவோ,	प्रविष्टः	பிரவேசித்தாய்?
त्वं	நீ	वा	அல்லது
इदं	இந்த	विजयकाक्षिणा	ஜயத்தைக் கோரிய
चारुरूपं	வேவுகாரன் வேவுத்தை	विष्णुना	விஷ்ணுவினால்
कृत्वा	தரித்துக்கொண்டு	प्रेषितः	அனுப்பப்பட்ட
नः	எங்களுடைய	अपि दूतः	தூதனா?

न हि ते वानरं तेजो रूपमात्रं तु वानरम् । तच्चतः कथयस्वाद्य ततो वानर मोक्ष्यसे ॥

वानर	“வானரமே!	न	இல்லை ;
वानरं	நீ வானரமென்பது	तच्चतः	உள்ளதை உள்படி.
रूपमात्रं तु	வெளிவேஷமே,	कथयस्व	சொல்லிவிடு.
ते	உனது	ततः	அப்படியானால்
तेजः हि	பாக்கிரமத்தைப் (பார்த்	अथ	இப்பொழுதே
वानरं	குரக்கினதாய் [தால்]	मोक्ष्यसे	விடுதலைசெய்யப்படுவாய்.

अनृतं वदतश्चापि दुर्लभं तव जीवितम् । अथवा यन्निमित्तस्ते प्रवेशो रावणालये ॥ ११ ॥

अनृतं	“பொய்யை	अथ वा	அப்படியிருப்பதால்
वदतः अपि	சொல்லும் பக்தத்தில்	रावणालये	ராவணாலயத்தில்
तव	உனக்கு	ते	உனது
जीवितं च	உயிர் திரிப்பதும்	प्रवेशः	வருகை
दुर्लभं	அரிது ;	यन्निमित्तः	ஏது நிமித்தம்? ”

एवमुक्तो हरिश्रेष्ठस्तदा रत्नोगणेश्वरम् । अब्रवीन्नास्मि शक्रस्य यमस्य वरुणस्य वा ॥ १२ ॥

तदा	அப்பொழுது	अब शीत्	பின்வருமாறு பதில்
एवं	மேற்கண்டவிதமாய்		சொன்னார் :—
उक्तः	வினாவப்பட்ட	शक्रस्य	“இந்திரனுடையவேளும்,
हरिश्रेष्ठः	வானரச்வேஷ்டர்	यमस्य	யமனுடையவேளும்,
रत्नोगणेश्वरं	ரரசூலகணமன்னனைப்	वरुणस्य वा	வருணனுடையவேளும்,
	பார்த்து	अस्मि न	(ஆள்) நான்ல்லன்.

धनदेन न मे सख्यं विष्णुना नास्मि चोदितः । जातिरेव मम त्वेषा वानरोऽहमिहागतः ॥

मे	" எனக்கு	इह आगतः	இங்கு வந்த
धनदेन	குபேரனோடு	अहं	நான்
सख्यं न	பரிச்சயம் இல்லை.	वानरः तु	வானரனே.
विष्णुना	விஷ்ணுவின்	एषा एव	இதுவே
चोदितः	அனுப்பப்பட்டவன்	मम	என்
अस्मि न	நானல்லன்.	जातिः	பிறப்பு.

दर्शने राक्षसेन्द्रस्य दुर्लभे तदितं मया । वनं राक्षसराजस्य दर्शनार्थं विनाशितम् ॥१४॥

राक्षसेन्द्रस्य	" ராக்ஷஸேந்திரரின்	वनं	பூந்தோட்டம்
दर्शने दुर्लभे	தரிசனம் கிட்டாமையால்	राक्षसराजस्य	ராக்ஷஸராஜரின்
मया	என்னால்	दर्शनार्थं	தரிசனத்திற்காகவே
तत् इदं	அந்த இந்த	विनाशितम्	அழிக்கப்பட்டது.

ततस्ते राक्षसाः प्राप्ता बलिनो युद्धकाङ्क्षिणः । रक्षणार्थन्तु देहस्य प्रतियुद्धा मया रणे ॥

ततः	" அதின்மேல்	रणे	யுத்தத்தில்
युद्धकाङ्क्षिणः	யுத்தத்தில் ஆசைகொண்டவர்களாய்	देहस्य	சரீரத்தின்
बलिनः	பலிக்ஷ்டர்களான	रक्षणार्थं तु	பாதுகாப்புக்காகத்தான்
ते राक्षसाः	அந்த ராக்ஷஸர்கள்	मया	என்னால்
प्राप्ताः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.	प्रतियुद्धाः	எதிர்த்துச் சண்டை செய்யப்பட்டார்கள்.

अस्त्रपाशैर्न शक्योऽहं बद्धुं देवासुरैरपि । पितामहादेव वरो ममाप्येषोऽभ्युपागतः ॥१५॥

देवासुरैः अपि	" தேவர்களாலும் அஸு- ர்களாலுக்கூட	शक्यः न	ஸாத்தியமானவனில்லை.
अस्त्रपाशैः	அஸ்திரபாசங்களைக்	एषः वरः अपि	இந்த வாரும்
बद्धुं	பிணைக்க [கொண்டு	मम	எனக்கு
अहं	நான்	पितामहात् एव	பிரம்மதேவனிடத்தி
		अभ्युपागतः	கிடைத்தது. [வின்றே

राजानं द्रष्टुकामेन मयाऽस्त्रमनुवर्तितम् । विमुक्तोऽप्यहमस्त्रेण राक्षसैस्त्वभिपीडितः ॥१७॥

राजानं	" அரசரை	राक्षसैः	அரக்கர்களால்
द्रष्टुकामेन	காண விரும்பியதால்	अभिपीडितः	பிடிக்கப்பட்டவனாய்
मया	என்னால்	तु	ஆனதுமே
अस्त्रं	பிரம்மாஸ்திரமானது	अस्त्रेण	பிரம்மாஸ்திரத்தால்
अनुवर्तितं	ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட	अहं	நான்
अपि	ஆகிலும் [அ ;	विमुक्तः	விடுபட்டேன்.

केनचिद्राजकार्येण संप्राप्तोऽस्मि तवान्तिकम् ॥ १८ ॥

केनचित्	" ஒரு	अन्तिकं	ஸன்னிதானத்திற்கு
राजकार्येण	ராஜகாரியத்தினால்	संप्राप्तः अस्मि	வந்துசேர்ந்திருக்க
तव	உமது		கிறேன்.

दूतोऽहमिति विज्ञेयो राघवस्यामितौजसः ॥ १९ ॥

अमितौजसः	“அளவிடாத திறமையுடைய	अहं	நான்
राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய	इति	என்று
दूतः	தூதன்	विज्ञेयः	தெளிவாய் அறியவேண்டியது.

श्रूयतां चापि वचनं मम पथ्यमिदं प्रभो ॥ २० ॥

च	“இன்னும்	पथं	நன்மையைப் பயக்கும்
प्रभो	பிரபுவே!	वचनं अपि	ஆலோசனையும்
मम	எனது	श्रूयताम्	கேட்கப்படட்டும்.”
इदं	இந்த		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चाशः सर्गः ॥ ५० ॥

आदितः श्लोकाः 13935

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2145

एकपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தோராவது ஸர்க்கம்.

हनुमदुपदेशः—ஹனுமாரது உபதேசம்.

तं समीक्ष्य महासत्त्वं सत्त्ववान् हरिसत्तमः । वाक्यमर्थवदव्यग्रस्तमुवाच दशाननम् ॥१॥

सत्त्ववान्	தீரரான	अव्यग्रः	கருத்து கிதறாதவராய்
हरिसत्तमः	வானரோத்தமர்	तं	அவனைப் பார்த்து
महासत्त्वं	மஹாதீரரான	अर्थवत्	பொருளமைந்த
तं दशाननं	அந்த தசமுகனை	वाक्यं	(பின்வரும்) மொழியை
समीक्ष्य	உற்றுப் பார்த்து	उवाच	மொழிந்தார் :—

अहं सुग्रीवसन्देशादिह प्राप्तस्तवाल्यम् । राक्षसेन्द्र हरीशस्त्वां भ्राता कुशलमब्रवीत् ॥२॥

राक्षसेन्द्र	“ராஷ்டிரேஸந்திர!	आल्यं	இடத்திற்கு
अहं	நான்,	प्राप्तः	வந்தேன் ;
सुग्रीवसन्देशात्	சுகரீவரின் கட	भ्राता	ஆப்தகினைகிதராகிற
	டனையால்	हरीशः	வானரமன்னர்
इह	இப்பொழுது	त्वां	உமக்கு
तव	உமது	कुशलं अब्रवीत्	சேஷமம் சொன்னார்.

भ्रातुः शृणु समादेशं सुग्रीवस्य महात्मनः । धर्मार्थोपहितं वाक्यमिह चामुत्र च क्षमम् ॥

महात्मनः	“மஹாதீரமாவும்	धर्मार्थोपहितं	தர்மார்த்தங்களைப் பயப்
भ्रातुः	ஆப்தகினைகிதருமாகிய	इह	இஹத்திலும் [பதும்
सुग्रीवस्य	சுகரீவருடைய	असुप्तं च	பாத்திலும்
समादेशं	சொல்லுகிறதும்	क्षमं च	நன்மை தருவதுமான
		वाक्यं शृणु	பேச்சைக் கேளுமும்.

राजा दशरथो नाम रथकुञ्जरवाजिमान् । पितेव बन्धुलोकस्य सुरेश्वरसमद्युतिः ॥ ४ ॥

ரதகுஜர்- } ரதக்களையும் யானைகளை
வாஜிமானு } யும் குதிரைகளையுமு
டையவராய்

बन्धुः பந்துவராய்
सुरेश्वरसमद्युतिः இந்திரனுக்கு எமமான
மறியிமைகொண்ட

लोकस्य உலகத்திற்கு
पिता इव தந்தைபோன்ற

दशरथः नाम தசரதர் என்ற
राजा ஓர் அரசர் (இருந்தார்.)

ज्येष्ठस्तस्य महाबाहुः पुत्रः प्रियकरः प्रभुः । पितुर्निदेशान्निष्कान्तः प्रविष्टो दण्डकावनम् ॥
लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया । रामो नाम महातेजा धर्म्यं पन्यानमाश्रितः ॥

தச्य "அவருடைய
ज्येष्ठः மூத்த
पुत्रः குமாரரும்
महातेजा: மஹாதேஜஸ்தீயும்
महाबाहुः பெரும் போர்வீரனும்
प्रियकरः யாருக்கும் நன்மை செய்
प्रभुः பிரபுவமான [யும்
रामः नाम ஸ்ரீராமர் என்பவர்
पितुः தந்தையின்
निदेशात् ஆக்கொடுபால்,

धर्म्यं தர்ம
पन्थाने अपि தெரியையே
आश्रितः பற்றியவராய்
भ्रात्रा உடன்பிறந்தவரான
लक्ष्मणेन सह லக்ஷ்மணரோடும்
भार्यया மனைவியான
सीतया च வலிதையோடும்
निष्कान्तः வெளிக்கிளம்பினவராய்
दण्डकावनं தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्टः வந்திருந்தார்.

तस्य भार्या वने नष्टा सीता पतिमनुव्रता । वैदेहस्य सुता राज्ञो जनकस्य महात्मनः ॥७॥

தச्य भार்யா "அவருடைய பத்னியும்
पति பத்தாலை
अनुव्रता இடைவிடாது
பின்பற்றியவளும்
महात्मनः மஹாத்மாவான
जनकस्य ஜனகரென்ற

वैदेहस्य राज्ञः விதேஹதேசத்து மன்ன
सुता பெண்ணுமான [ரின்
सीता வலிதை
वने காட்டில்
नष्टा காணாமற் போய்
விட்டாள்.

स मार्गमाणस्तां देवीं राजपुत्रः सहानुजः । ऋष्यमूकपनुप्राप्तः सुग्रीवेण समागतः ॥८॥

सहानुजः "தம்பியுடன் கூடிய
सः அந்த
राजपुत्रः ராஜகுமாரர்
तां அந்த
देवी மதவியை

मार्गमाणः தேடிக்கொண்டு
ऋष्यमूकं இருசயமூகத்திற்கு
अनुप्राप्तः வந்தவராய்
सुग्रीवेण ஸுகரீவரோடு
समागतः சேனைகமாளார்.

तस्य तेन प्रतिज्ञातं सीतायाः परिमार्गणम् । सुग्रीवस्यापि रामेण हरिराज्यं निवेदितम् ॥

தச्य "அவரால்
सीताया: வலிதையின்
परिमार्गणं தேடிதலானது
तस्य அவருக்கு

प्रतिज्ञातं பிரதிக்கொடு செய்வப்பட்ட
रामेण अपि ஸ்ரீராமராலும் [டது.
सुग्रीवस्य சுகரீவருக்கு
हरिराज्यं வானராஜ்யம்
निवेदितं வாக்களிக்கப்பட்டது.

ततस्तेन मृधे हत्वा राजपुत्रेण वालिनम् । सुग्रीवः स्थापितो राज्ये हर्यक्षाणां गणेश्वरः ॥

ततः	“ அதனால்	राज्ये	ராஜ்யத்தில்
वालिनं	வாலியை	हर्यक्षाणां	வானர்கள் கரடிகள்
मृधे	போரில்		இவர்களுடைய
हत्वा	கொன்று	गणेश्वरः	கணக்களுக்கு மன்ன
तेन राजपुत्रेण	அந்த ராஜபுத்திரனால்		ராய்
सुग्रीवः	ஸு-கீவர்	स्थापितः	ஸ்தாபிக்கப்பட்டார்.

त्वया विज्ञातपूर्वश्च वाली वानरपुङ्गवः । रामेण निहतः सङ्घे शरेणैकेन वानरः ॥ ११ ॥

वाली	“ வாலி என்ற	वानरः	(அந்த) வானர்
वानरपुङ्गवः	வானரச்சேவட்டரும்	एकेन	ஒரு
त्वया	உம்மால்	शरेण	பாணத்தால்
विज्ञातपूर्वः च	முன்னமேயே செவ்வை யாகக் கண்டறியப்பட் டவரே!	सङ्घे	யுத்தத்தில்
		रामेण	ராமரால்
		निहतः	கொல்லப்பட்டார்.

स सीतामार्गणे व्यग्रः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः । हरीन् संप्रेषयामास दिशः सर्वा हरीश्वरः ॥

हरीश्वरः	“ வானர வேந்தரும்	व्यग्रः	எகக்கிரமனத்தராய்
सत्यसङ्गरः	சொன்ன சொல் தவறாத வருமான	हरीन्	வானர்களை
सः सुग्रीवः	அந்த ஸு-கீவர்	सर्वाः	எல்லா
सीतामार्गणे	லீதையைத் தேடுவதில்	दिशः	திசைகளிலும்
		संप्रेषयामास	செல்ல விடுத்தார்.

तां हरीणां सहस्राणि शतानि नियुतानि च । दिक्षु सर्वासु मार्गन्ते ह्यधश्चोपरि चाम्बरे ॥

हरीणां	“ வானரங்களின்	अधः च	கீழேயும்
सहस्राणि	ஆயிரக்களும்	उपरि च	மேலேயும்
शतानि	நூறகளும்	अधरे हि	ஆகாயத்திலும்
नियुतानि च	பத்து லக்ஷக்களும்	तां	அவளை
सर्वासु दिक्षु	எல்லா திக்குகளிலும்	मार्गन्ते	தேடுகின்றனர்.

वैनतेयसमाः केचित् केचित्त्रानिलोपमाः । असङ्गतयः शीघ्रा हरिवीरा महाबलाः ॥ १४ ॥

तत्र	“ அவற்றில்	असङ्गतयः	தடையின்றி எக்கும்
केचित्	சில		செல்ல வல்லவர்களாய்
महाबलाः	மஹா பலவான்களான	अनिलोपमाः	வாயுவுக்கு ஸமான
हरिवीराः	வானர வீரர்கள்		மானவர்களாய்
वैनतेयसमाः	கருடையோத்தவர்கள் ;	शीघ्राः	விரைந்தோட வல்ல
केचित्	சிலர்		வர்கள்.

अहं तु हनुमान्नाम मारुतस्यौरसः सुतः । सीतायास्तु कृते तूर्णं शतयोजनमायतम् ॥१५॥
समुद्रं लङ्घयित्वैव तां दिदक्षुरिहागतः । भ्रमता च मया दृष्टा गृहे ते जनकात्मजा ॥१६॥

अहं तु "நானே
मारुतस्य वायுவின்
औरसः सुतः ஒளரஸ புத்திரன்.
हनुमान् ஹனுமான் (என்று)
नाम பெயர்.
सीतायाः ஸீதையின்
कृते तु நிமித்தமாகவே
तां அவளை
दिदक्षुः காணலாமென்று
शतयोजनं நூறு யோஜனை

आयतं நீண்ட
समुद्रं एव ஸமுத்திரத்தையும்
तूर्णं लङ्घयित्वा விரைவாய்த் தாண்டி
इदभारतः இக்குவரலானேன்.
भ्रमता அக்குயிக்கும் சுற்றித்
தேடிக்கொண்டிருந்த
मया என்னால்
जनकात्मजा च ஜனகர் திருமகனும்
ते गृहे உனது கிருஹத்தில்
दृष्टा காணப்பட்டாள்.

तद्भवान्दृष्टधर्मार्थस्तपःकृतपरिग्रहः । परदारान् महाप्राज्ञ नोपरोक्षुं स्वर्हसि ॥ १७ ॥

महाप्राज्ञ "மஹாமதிமானே!
भवान् நீர்
दृष्टधर्मार्थः தர்மத்தினுண்மையைக்
கண்டறிந்தவர்.
तपःकृतपरिग्रहः தவத்தினுரிமையை
படைந்தவர்.

तत् ஆதலின்
परदारान् அயலாது தர்மபத்தி
னியை
उपरोक्षुं பிடித்துச் சிறைவைப்ப
र्हं நீர் [தற்கு
न अर्हसि தகுந்தவர் அல்லர்.

न हि धर्मविरुद्धेषु बह्वपायेषु कर्मसु । मूलघातिषु सज्जन्ते बुद्धिमन्तो भवद्विधाः ॥ १८ ॥

भवद्विधाः "உம்மைப்போன்ற
बुद्धिमन्तः हि புத்திமான்களென்றால்
धर्मविरुद्धेषु தர்மவிருத்தமாய்
बह्वपायेषु பல அபாயங்களுக்கு
மிடமானவைகளாய்

मूलघातिषु வேரோடு நாசஞ்செய்யக்
கூடிய
कर्मसु காரியங்களில்
न सज्जन्ते हि பிடிவாதமாய் விடாது
பற்றியிரார்கள்.

कश्च लक्ष्मणमुक्तानां रामकोपानुवर्तिनाम् । शरणामग्रतः स्थातुं शक्तो देवासुरेष्वपि ॥

देवासुरेषु अपि "தேவர்களிலாகட்டும்,
अशुराர்களிலாகட்டும்
कः च எவன்தான்
लक्ष्मणमुक्तानां லக்ஷ்மணரால் விடப்
பட்ட

रामकोपानु- } ஸ்ரீராமருடைய கோபக்
वर्तिनां } கொண்டு சிறிவரும்
शरणां பாணங்களுக்கு
अग्रतः स्थातुं எதிரில் சிற்பதற்கு
शक्तः ஸமர்த்தன?

न चापि त्रिषु लोकेषु राजन् विद्येत कश्चन । राघवस्य व्यलीकं यः कृत्वा सुखमवामुयात् ॥

राजन् "அரசே!
राघवस्य ஸ்ரீராகவருக்கு
व्यलीकं ஒரு தீமையை
कृत्वा செய்துவிட்டு
यः च எவன்தான்

सुखं கஷ்டத்திற்குள்ளாகா
अवामुयात् காணமுடியும்? [மையை
त्रिषु लोकेषु च மூவுலகங்களிலும்
कश्चन अपि எவனொருவனும்
न विद्येत இருக்கமுடியாது.

तत्रिकालहितं वाक्यं धर्म्यमर्थानुबन्धि च । मन्यस्य नरदेवाय जानकी प्रतिदीयताम् ॥

तत्	“ஆகையால்	अर्थानुबन्धि च	நீடித்த பாக்கியத்தை
वाक्यं	சொல்லியதை	मन्यस्य	விளைவிக்கத்தக்கதாயும்,
लिकालहितं	பூத பவிஷ்யத் வர்த்த மானமென்கிற மூன்று காலத்திற்கும் நன்மை பயப்பதாயும்,	जानकी	மதிப்பீராக.
धर्म्यं	தர்மநெறிக்கேற்றதாயும்,	नरदेवाय	ஐனகி
		प्रतिदीयतां	மானிடதேவருக்கு திருப்பிக்கொண்டுபோய் ஸமர்ப்பித்து விடப் பட்டும்.

दृष्टा हीयं मया देवां लब्धं यदिह दुर्लभम् । उत्तरं कर्म यच्छेषं निमित्तं तत्र राघवः ॥

इयं देवी	“இந்த தேவியானவள்	तस्य	அவ்விஷயத்தில்
दृष्टा	பார்க்கப்பட்டாள்.	शेषं	எஞ்சிய
दुर्लभं	துர்ப்பமானது	उत्तरं	மேல் நடத்தவேண்டிய
यत्	எதுவோ அது	कर्म	கார்யம்
मया	என்னால்	यत्	எதுவோ அது
इह	இப்பொழுது	राघवः हि	ஸ்ரீராகவரே
लब्धं	அடையப்பட்டது.	निमित्तं	செய்யவேண்டியது.

लक्षितेयं मया सीता तथा शोकपरायणा । गृहे यां नाभिजानासि पञ्चास्यामिव पन्नगीम् ॥

इयं	“இந்த	लक्षिता	காணப்பட்டாள்.
सीता	வீதாப்பிராட்டியார்	गृहे	(உமது) வீட்டில்
तथा	சொல்லவரிய	यां	எந்த அவளை
शोकपरायणा	சோகத்தால் தவிக்கின் றவளாய்	पञ्चास्यां	ஐந்து தலையுடைய
मया	என்னால்	पन्नगीं इव	பெண்ணாகம் என்று
		न अभिजानासि	நீர் அறியா திருக்கிறீர்.

नेयं जरयितुं शक्या सासुरैरपरैरपि । विषसंसृष्टमत्यर्थं भुक्तमन्नमिवौजसा ॥ २४ ॥

विषसंसृष्टं	“விஷம் கலந்ததும்	सासुरैः	அஸூரர்களோடுகூடிய
अत्यर्थं	அதிகமாக	अपरैः अपि	தேவர்களாலும்
भुक्तं	புஜிக்கப்பட்டதுமான	भोजना	(தக்கன்) ஒளிகொண்டு
अन्नं	அன்னத்தை	इयं	இவள்
इव	எப்படியோ அப்படி	जरयितुं	ஜீர்ணமாக்குவதற்கு
		न शक्या	முடியாதவள்.

तपस्सन्तापलब्धस्ते योऽयं धर्मपरिग्रहः । न स नाशयितुं न्यायमात्ममाणपरिग्रहः ॥

यः	“எந்த	धर्मपरिग्रहः	தர்மத்தின் பயனானது
अयं	இந்த		மாய்
ते	உமது	आत्ममाणपरिग्रहः	உயிரோடிருக்கிற பாக்கி
तपस्सन्तापलब्धः	இந்திரியநிகரஹக்களால் அடையப்பட்டதும்	सः	அது [சியமாகிய
		नाशयितुं	அழிந்துபோகவிட
		न न्याय	தக்கதன்று.

अवध्यतां तपोवीर्याद्भवान् समनुपश्यति । आत्मनः सासुरैर्देवैर्हेतुस्तत्राप्ययं महान् ॥

भवान्	" தேவரீர்	समनुपश्यति	தைர்யமாய் மனத்தி லெண்ணியிருக்கிறீர்.
तपोवीर्यान्	தவத்தின் வீர்யத்தால்	तस अपि	அப்படியிருந்தாலும்
आत्मनः	தமக்கு	अयं	இந்த (பின்னகண்ட)
सासुरैः	ஆஸூரர்களுள் னிட்ட	हेतुः	காரணம்
देवैः	தேவர்களால்	महान्	தடுக்கத்தகாதது.
अवध्यतां	மரணமில்லாமையை		

सुग्रीवो न हि देवोऽयं नासुरो न च राक्षसः । न दानवो न गन्धर्वो न यक्षो न च पन्नगः ॥

हरीश्वरो हि सुग्रीवो राघवः स तु मानुषः ॥ २७ ॥

अयं	" இந்த	न यक्षः	உய்க்கருமல்லர் ;
सुग्रीवः हि	சுகரீவரே	न पन्नगः च	பன்னகருமல்லர் ;
न देवः	தேவருமல்லர் ;	सुग्रीवः	சுகரீவர்
न असुरः	ஆஸூரருமல்லர் ;	हरीश्वरः हि	வாராமன்னரே.
न राक्षसः च	ராக்ஷஸருமல்லர் ;	सः	அந்த
न दानवः	தானவருமல்லர் ;	राघवः	ஸ்ரீராகவர்
न गन्धर्वः	கந்தர்வருமல்லர் ;	मानुषः तु	மனிட்டுரே.

तस्मात् प्राणपरित्राणं कथं राजन् करिष्यसि । न तु धर्मोपसंहारमधर्मफलसंहितम् ॥

तदेव फलमन्येति धर्मश्चाधर्मनाशनः ॥ २८ ॥

राजन्	" ஓ ராஜனே !	अधर्मफलसंहितं	அதர்மபலத்துடன் கூடி
तस्मात्	ஆகையால்	न	இராதது. [பதாக
प्राणपरित्राणं	உயிரைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகலை	अधर्मनाशनः	அதர்மத்தை அழிக்கக் கூடிய
कथं करिष्यसि	எப்படிப் பெறுவீர் ?	धर्मः च	தர்மமும்
धर्मोपसंहारं	தர்மபலத்தினனுபவம்	तःफलं एव	அதன் பலத்தையே, தான்
तु	எப்படியும்	अभवेति	அனுஸரிக்கிறது.

प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता नात्र संशयः । फलमस्याप्यधर्मस्य क्षिप्रमेव प्रपत्स्यसे ॥ २९ ॥

भवता	" தங்கனால்	संशयः न	ஸந்தேதலாமில்லை.
धर्मफलं	தர்மத்தின் பலமானது	अस्य अधर्मस्य	இந்த அதர்மத்தின்
तावत्	உள்ள அளவு	फलं अपि	பலத்தையும்
प्राप्तं	அனுபவிக்கப்பட்டது.	क्षिप्रं एव	சீக்கிரத்திலேயே
अत्र	இவ்விஷயத்தில்	प्रपत्स्यसे	அனுபவிக்கப்போகிறீர்.

जनस्थानवधं बुद्ध्वा बुद्ध्वा वालिवधं तथा । रामसुग्रीवसख्यं च बुध्यस्व हितमात्मनः ॥

जनस्थानवधं	" ஜனஸ்தானத்தின் அழிவை	रामसुग्रीव- सख्यं च	ஸ்ரீராமருக்கும் சுகரீவ ருக்கும் ஏற்பட்டுள்ள தோழமையையும்
बुद्ध्वा	நினைத்துப் பார்த்து	बुद्ध्वा	அறிந்துகொண்டு
वालिबधं च	வாலியின் வதந்தையும்	आत्मनः हितं	உமக்கு ஹிதமானதை
तथा	அவ்வண்ணமே	बुध्यस्व	தேடிக்கொள்ளும்.

कामं खल्वहमप्येकः सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तस्तस्यैष तु न निश्चयः ॥

सवाजिरथकुञ्जरां "குதிரைகள், ரதங்கள்,
யானைகள் இவைகளையே
கூடிய

लङ्कां लङ्कापुरीष्य
नाशयितुं அழிப்பதற்கு
अहं நான்
एकः अपि ஒருவனே

कामं போதமான
शक्तः शलु சக்தியுடையவன்,
तु ஆயினும்
एषः இது
तस्य அவருடைய
निश्चयः கொள்கை
न அன்று.

रामेण हि प्रतिज्ञातं ह्यृक्षगणसन्निधौ । उत्सादनमभिज्ञाणां सीता यैस्तु प्रवर्षिता ॥३२॥

यैः "எவர்களால்
सीता வீதை
प्रवर्षिता तु துன்புறுத்தப்பட்ட
டானோ ;

अभिज्ञाणां (அந்த) பகைவர்களின்
उत्सादनं அழிவு

रामेण हि ஸ்ரீராமராலேயே என்று
ह्यृक्षगण- } வானரகணங்கள், கரடி-
सन्निधौ } கணங்களினை முன்
निलையில்

प्रतिज्ञातं தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

अपकुर्वन् हि रामस्य साक्षादपि पुरन्दरः । न सुखं प्राप्नुयादन्यः किं पुनस्त्वद्विधो जनः ॥

रामस्य "ஸ்ரீராமருக்கு
अपकुर्वन् தீமைசெய்தவன்
साक्षात् साक्षाத்
पुरन्दरः இந்திரன் தானாகட்டும்,
अन्यः अपि வேறு எவன் தானாகட்
டும்,

सुखं கஷ்டத்திற்குள்ளாகா
மைமைய

न प्राप्नुयात् பெறமுடியாது ;
त्वद्विधः உன்போன்ற
जनः हि ஜனமென்றால்
किं पुनः கேட்கவும்வேண்டுமோ ?

यां सीतेत्यभिजानासि येयं तिष्ठति ते वशे । कालरात्रीति तां विद्धि सर्वलङ्काविनाशिनीम् ॥

यां "எவளை
सीता इति வீதை என்று
अभिजानासि நினைத்துக்கொண்டிருக்க
या எந்த [கின்றீரோ,
इयं இவள்
ते உமது
वशे அதனைத்தில்

तिष्ठति இருக்கிறாளோ ;
तां அவளை
सर्वलङ्का- } லங்கை முழுவதும்
विनाशिनी } அழிக்கவந்த
कालरात्री इति காலராத்திரி என்ற
சக்திவிசேஷமென
विद्धि எண்ணுவீராக.

तदलं कालपाशेन सीताविग्रहरूपिणा । स्वयं स्कन्धावसक्तेन क्षममात्मनि चिन्त्यताम् ॥

तत् "ஆகையால்
स्वयं தானாகவே
स्कन्धावसक्तेन கழுத்தில் மாட்டிக்
கொள்ளப்பட்ட

सीताविग्रह- } வீதானிக்கிரகமாகிற
रूपिणा } .

कालपाशेन காலபாசத்தோடு
अलं ஆனது போதும்.
आत्मनि உன்னிடத்தில்
क्षमं யுக்தமான காரியம்
चिन्त्यतां கவனிக்கப்பட்டும்.

सीतायास्तेजसा दग्धां रामकोपप्रपीडिताम् । दह्यमानामिमां पश्य पुरीं साट्टप्रतोलिकाम् ॥

साट्टप्रतोलिकां	“அரண்மனைகளோடு கூடிய ராஜாதிதிகளுள்ள	दग्धां रामकोप- प्रपीडितां दह्यमानां पश्य	தஹிக்கப்பட்டதாயும் ஸ்ரீராமரது கோபத்தால் தன்புற்று எரிக்கப்படுவதாகவும் இப்பொழுதே மனதி லறிந்துகொள்.
इमां पुरीं सीतायाः तेजसा	இந்த நகரத்தை வீதையின் தேஜஸ்வயினால்		

स्वानि मित्राणि मन्त्रीश्च ज्ञातीन् भ्रातृन् सुतान् हितान् ।
भोगान्दारांश्च लङ्कां च मा विनाशमुपानय ॥ ३७ ॥

स्वानि मित्राणि मन्त्रीन् ज्ञातीन् भ्रातृन् सुतान्	“உமது மித்திரர்களையும் மந்திரிகளையும் ஞாநிகளையும் ஸகோதரர்களையும் பிள்ளைகளையும்	हितान् भोगान् च दारान् च लङ्कां च विनाशं मा उपानय	இஷ்டர்களையும் போகங்களையும் மனைவிகளையும் லங்கையையும் நாசமுற செய்யாதிருப்பீராக.
---	---	--	--

सत्यं राक्षसराजेन्द्र मृणुष्व वचनं मम । रामदासस्य दूतस्य वानरस्य विशेषतः ॥ ३८ ॥

राक्षसराजेन्द्र रामदासस्य दूतस्य वानरस्य मम	“ராக்கூஸராஜேந்திரா! ஸ்ரீராமருக்கு ஆன்பட்டு ஊதுசொல்லவந்தவனும் வானரனுமான என்	वचनं सत्यं विशेषतः मृणुष्व	ஹிதோபதேசத்தை தர்மத்தையே பற்றிய அவச்யமாய் [தாய் கவனித்து அப்படியே செய்வீராக.
---	--	-------------------------------------	---

सर्वालोकान् सुसंहृत्य सभूतान् सचराचरान् । पुनरेव तथा स्रष्टुं शक्तो रामो महायशाः ॥

रामः लोकान् सर्वान् सभूतान् सचराचरान् सुसंहृत्य	“ஸ்ரீராமர் உலகங்கள் ஆனைத்தையும் பஞ்சபூதங்களுடனும் ஐக்கமஸ்தாவரங்களுட னும் ஒருக்கே வருத்தமின்றி ஸம்ஹாரம்செய்துவிட்டு	पुनः एव स्रष्टुं शक्तः तथा महायशाः	மீளவும் முன்போலவே படைக்க வல்லவர்; அப்படிப்பட்ட சொல்லுக்கும், நினை வுக்கு மெட்டாத கீர்த்திகொண்டவர்.
--	---	--	--

देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरसोगणेषु च । विद्याधरेषु सर्वेषु गन्धर्वेषुरगेषु च ॥

सिद्धेषु किन्नरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वतः ॥ ४० ॥

सर्वभूतेषु सर्वत्र सर्वलोकेषु नास्ति सः । यो रामं पतियुध्येत विष्णुतुल्यपराक्रमम् ॥४१॥

त्रिण्युतुक्च- पराक्रमं }	“ விஷ்ணுவுக்கிடான விக்கிரமம் படைத்த	विषाचरेषु गन्धर्वेषु उरगेषु च सिद्धेषु किन्नरेन्द्रेषु पतत्रिषु च सर्वभूतेषु सर्वलोकेषु सर्वेषु सर्वेषु सर्वैः न अस्ति	வித்யாதரர்களிலும் கந்தர்வர்களிலும் உரகர்களிலும் ஸித்தர்களிலும் கின்னரேந்திரர்களிலும் பறவைகளிலும் மொத்தமாய் ஸர்வபூதங்களிலும் ஸர்வலோகங்களிலும் எல்லாவற்றிலும் எல்லா இடங்களிலும் எல்லா க்காலங்களிலும் கிடையாது.
रामं यः प्रतियुष्येत सः देवासुरनरेन्द्रेषु यक्षरक्षोगणेषु च	ஸ்ரீராமரை எவனொருவன் எதிர்த்துப் போருக் கிழுப்பானே அப்படிப்பட்ட ஒருவன் தேவர்கள், அஸுரர்கள் நரராக்ஷர்கள் இவர்களி லும் யக்ஷராக்ஷண கணங்களி லும்,	सर्वलोकेश्वरस्येह कृत्वा विमियमीदृशम् । रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥४२॥	

सर्वलोकेश्वरस्येह कृत्वा विमियमीदृशम् । रामस्य राजसिंहस्य दुर्लभं तव जीवितम् ॥४२॥

सर्वलोकेश्वरस्य “ ஸர்வலோகங்களுக்கும்
எச்வரனான

राजसिंहस्य राजசிங்கமாகிற
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
ईदृशं இப்படிப்பட்ட

विमियं அபராதத்தை
कृत्वा செய்துவிட்டு
तव உமக்கு
जीवितं உயிர் கிடைப்பது
दुर्लभं அஸாத்யம்.

देवाश्च दैत्याश्च निशाचरेन्द्र गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।

रामस्य लोकत्रयनायकस्य स्थातुं न शक्ताः समरेषु सर्वे ॥ ४३ ॥

निशाचरेन्द्र “ அரக்கர்களின்
இந்திரனே!

लोकत्रयनायकस्य த்ரிலோகாதிபரான
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
समरेषु யுத்தங்களில்
स्थातुं எதிர்த்து நிற்க

सर्वे देवाः च ஸகலமான தேவர்களும்
दैत्याः च அஸுரர்களும்
गन्धर्वविद्याधर- } கந்தர்வர்களும், வித்யா
नागयक्षाः } தார்களும், நாகர்களும்,
यक्षरक्षர்களும்.
शक्ताः न வல்லவர்களுள்லவர்.

ब्रह्मा स्वयंभूश्चतुराननो वा रुद्रस्त्रिणेत्रस्त्रिपुरान्तको वा ।

इन्द्रो महेन्द्रः सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम् ॥ ४४ ॥

चतुराननः “ நான்கு முகங்களுடை
யவரும

स्वयंभूः தான்தானே தோன்றி
யவருமான

ब्रह्मा वा பிரம்மா வாயினும்
त्रिपुरान्तकः முப்புரத்தைத் தழித்த
त्रिणेत्रः முக்கண்ணரான
रुद्रः वा ருத்திரமூர்த்தியாயினும்
सुरनायकः தேவநாயகரான

महेन्द्रः (விருத்திரஸுரனைக்
கொன்று) மஹேந்திர
னெனப் பெயர்பெற்ற
इन्द्रः वा இந்திரனாயினும்
युधि பேரில்
रामवध्यं ஸ்ரீராமர் கொலைபுரிய உத்
தேசக்கொண்டவனை
स्थातुं காத்தனிக்க
शक्ताः न வல்லவர்களுள்

स सौष्टवोपेतमदीनवादिनः कपेर्निश्म्याप्रतिमोऽप्रियं वचः ।

दशाननः कोपविवृत्तलोचनः समादिशत्तस्य वधं महाकपेः ॥ ४५ ॥

अप्रतिमः	உவமையற்ற	अप्रियं	கோக்குக்கிசையாததாய்
सः	அந்த	निश्म्य	எண்ணி
दशाननः	தசமுதகன்	कोपविवृत्त-	} கோபத்தால் சமுதூக்
अदीनवादिनः	அதிக கம்பிரமாயுரைக் கின்ற	लोचनः	
कपेः	வானரருடைய	तस्य	அந்த
सौष्टवोपेतं	மிக்க சாதுர்யம் பொருத்	महाकपेः	பஹாவானரருக்கு
वचः	மொழியை [தீய	वधं	கொலைத் தண்டனையை
		समादिशत्	ஆக்குபித்தான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकपञ्चाशः सर्गः ॥ ५१ ॥
आदितः श्लोकाः 13980 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2190

द्विपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்திரண்டாவது ஸர்க்கம் ॥ ५२ ॥

दूतवधनिवारणम्—ஆதவதத்தைத் தடுப்பது.

वधे तस्य समाज्ञप्ते रावणेन दुरात्मना । निवेदितवतो दौत्यं नानुमेने विभीषणः ॥ १ ॥

दौत्यं	பிறர் கருத்தை	वधे	கொலைத் தண்டனை
निवेदितवतोः	உள்ளபடி வினம்பவந்த	समाज्ञप्ते	ஆக்குபிக்கப்பட்டதும்
तस्य	அவருக்கு	विभीषणः	விபிஷணர்
दुरात्मना	தூரா த்மாவான	न अनुमेने	(அதைச்) சரியல்ல
रावणेन	ராவணனால்		வேன்று எண்ணினார்.

तं रक्षोऽधिपतिं क्रुद्धं तच्च कार्यमुपस्थितम् । विदित्वा चिन्तयामास कार्यं कार्यविधौ स्थितः ॥

कार्यविधौ	ஒருவன் செய்யவேண் டிய கடமைகளின் நெறியில்	क्रुद्धं	கோபித்திருப்பவனாகவும்
स्थितः	நிலையப் பவர்த்தனை	तत् कार्यं च	அந்தக் காரியமும்
तं	அந்த [யுள்ள அவர்	उपस्थितं	உடனே கெடுக்கியிருப்ப
रक्षोधिपतिं	ரா சஷஸமன் னனை	विदिवा	அறிந்து [தாயும்
		कार्यं	என்ன செய்யலாமென்
		चिन्तयामास	ஆலோசித்தார். [பதை

निश्चिंतार्थस्ततः साम्नाऽऽपूज्य शत्रुनिदग्रजम् । उवाच हितमत्यर्थं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

शत्रुनिद	பகைவர்களை வெல்ல வல்லவரும்	अग्रजं	அண்ணனை
वाक्यविशारदः	பேசத் தெரிந்தவரும்	साम्ना	நல்ல பேச்சால்
निश्चिंतार्थः	செய்யவேண்டியதை நிச்சயித்தவருமான	आपूज्य	உபசரித்து
ततः	அப்பொழுது [அவர்	अत्यर्थं हितं	மிகவும் ஹிதமான
		वाक्यं	மொழியை
		उवाच	மொழிந்தார் :—

क्षमस्व रोषं त्यज राक्षसेन्द्र पसीद मद्वाक्यमिदं शृणुष्व ।
वधं न कुर्वन्ति परावरज्ञा दूतस्य सन्तो वसुधाधिपेन्द्राः ॥ ४ ॥

राक्षसेन्द्र	“ राक्षसेन्द्र !	शृणुष्व	செவி கொடுப்பீராக ;
क्षमस्व	பொறுத்தருள்வீராக ;	परावरज्ञाः	ஸம்பிரதாயக்களை
रोषं	கோபத்தை	सन्तः	பெரிய [அறிந்த
त्यज	விடுவீராக ;	वसुधाधिपेन्द्राः	புவிச்சக்ரவர்த்திகள்
पसीद	மனந்தெளிவீராக ;	दूतस्य	தூதாவந்தவனுக்கு
इदं	இந்த	वधं	மாணதண்டணையை
मद्वाक्यं	என் வாக்கியத்திற்கு	न कुर्वन्ति	விதிக்கிறதில்லை.

राजधर्मविरुद्धं च लोकवृत्तेश्च गर्हितम् । तव चासदृशं वीर कपेरस्य प्रमापणम् ॥ ५ ॥

वीर	“ வீரா !	राजधर्मविरुद्धं च	ராஜதர்மத்திற்கு
अस्य	இந்த		மாறாகவும்
कपेः	குரக்குக்கு	लोकवृत्तेः	லோகநடவழிக்கைக்கு
प्रमापणं	கொலைத்தண்டனை	गर्हितं च	பொருந்தாததாயும்
	என்பது	तव	உமக்கு
		असदृशं च	தகாததாயுமிருக்கிறது.

धर्मज्ञश्च कृतज्ञश्च राजधर्मविशारदः । परावरज्ञो भूतानां त्वमेव परमार्थवित् ॥ ६ ॥

त्वं एव	“ நீர் தான்	परावरज्ञः	ஸம்பிரதாயக்களையறிந்
धर्मज्ञः च	தர்மந்தெரிந்தவர் ;	भूतानां	உலகக்களின் [தவர் ;
कृतज्ञः च	ஆசாணக்ரமமுடையவர் ;	परमार्थवित्	ரஹஸ்யமெல்லாம்
राजधर्मविशारदः	ராஜநீதியில் கிபுணர் ;		தெரிந்தவர்.

गृह्यन्ते यदि रोषेण त्वाद्दृशोऽपि विपश्चितः । ततः शास्त्रविपश्चित्वं श्रम एव हि केवलम् ॥

त्वाद्दृशः	“ உம்மைப்போன்ற	ततः	அப்பொழுது
विपश्चितः अपि	பண்டிதர்கள் கூட	शास्त्रविपश्चित्वं	சாஸ்திரங்களில் நைபுண்
रोषेण	கோபத்தால்		யம் சம்பாதிப்பது
गृह्यन्ते यदि	ஆக்ரமிக்கப்படுவர்	केवलं	முழுவதும்
	களராமல்	श्रमः एव हि	வீணான வருத்தந்தானே.

तस्मात् पसीद शत्रुघ्न राक्षसेन्द्र दुरासद ॥ ८ ॥

युक्त्यायुक्तं विनिश्चित्य दूतदण्डो विधीयताम् ॥ ९ ॥

दुरासद	“ எவராலும் எதிர்க்கக்	पसीद	கோபசாந்தி அடைவீ
	கூடாதவரும்		ராக ;
शत्रुघ्न	பகைவரை வதைக்க	युक्त्यायुक्तं	யுத்தாயுத்தத்தை
	வல்லவருமான	विनिश्चित्य	ஆராய்ந்து,
राक्षसेन्द्र	ராஷ்டிரமன்னனே !	दूतदण्डः	தூதனுக்குத் தண்டனை
तस्मात्	ஆகையால்	विधीयतां	விதிக்கப்பட்டும்.

विभीषणवचः श्रुत्वा रावणो राक्षसेश्वरः । रोषेण महताऽऽविष्टो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥१०॥

राक्षसेश्वरः	ராஷ்டேசுவரனான	रोषेण	கோபத்தால்
रावणः	ராவணன்	आविष्टः	மெய்மறந்தவனாய்
विभीषणवचः	விபிஷணரது வசனம்	उत्तरं	மேல்வரும்
श्रुत्वा	கேட்டு	वाक्यं	மொழியை
महता	மஹத்தான	अब्रवीत्	சொன்னான் :—

न पापानां वधे पापं विद्यते शत्रुसूदन । तस्मादेनं वधिष्यामि वानरं पापचारिणम् ॥११॥

शत्रुसूदन	“ பகைவர்களை அழிப்பவனே!	न विद्यते	இல்லை;
पापानां	துஷ்டர்களுக்கு (விதிக்கும்)	तस्मात्	ஆதலின்
वधे	கொலைத்தண்டனையில்	पापचारिणं	பாபச்செய்கைகளைப்
पापं	அதர்மம்	एनं	இந்த [பரியும்
		वानरं	வானரத்தை
		वधिष्यामि	கொல்லப்போகிறேன்.”

अधर्ममूलं बहुदोषयुक्तमनार्यजुष्टं वचनं निशम्य ।

उवाच वाक्यं परमार्थतत्त्वं विभीषणो बुद्धिमतां वरिष्ठः ॥ १२ ॥

अधर्ममूलं	அதர்மத்திற்கு வேராயும்	निशम्य	கேட்டு,
बहुदोषयुक्तं	வெகு தோஷங்களுக்கிடமாயும்	बुद्धिमतां	புத்திமான்களுக்குள்
अनार्यजुष्टं	அயோக்யர்களுக்கேற்றதுமான	वरिष्ठः	உத்தமரான
वचनं	வசனத்தை	विभीषणः	விபிஷணர்
		परमार्थतत्त्वं	பரமார்த்தசாரமாகிய
		वाक्यं	தர்மவியமத்தை
		उवाच	கூறினார் :—

प्रसीद लक्ष्मेश्वर राक्षसेन्द्र धर्मार्थयुक्तं वचनं शृणुष्व ।

दूता न वध्याः समयेषु राजन् सर्वेषु सर्वत्र वदन्ति सन्तः ॥ १३ ॥

लक्ष्मेश्वर	“ லக்ஷேசுவரரே!	राजन्	அரசே!
राक्षसेन्द्र	ராஷ்டேசேந்திரரே!	सर्वेषु	எங்கேயும்
प्रसीद	கோபத்தைத் தணித்துக் கொள்வீராக;	सर्वेषु समयेषु	எல்லாக் காலங்களிலும்
धर्मार्थयुक्तं	தர்மார்த்தங்களுக்குக் கொத்திருக்கிற	दूताः	தூதர்கள்
वचनं	வசனத்தை	वध्याः न	கொல்லத்தகாதவர்களென்று
शृणुष्व	கேட்பீராக;	सन्तः	பெரியோர்கள்
		वदन्ति	சொல்லுகிறார்கள்.

असंशयं शत्रुरयं प्रवृद्धः कृतं ह्यनेनाप्रियमपमेयम् ।

न दूतवध्यां प्रवदन्ति सन्तो दूतस्य दृष्टा बहवो हि दण्डाः ॥ १४ ॥

अथ	“ இவன்	वद्वः	பல
प्रवृद्धः	மிகக் கொடிய	दण्डाः	தண்டனைகள்
शत्रुः	சத்ரு;	दृष्टाः	விதிக்கப்பட்டிருக்கின்
अंशयं	சந்தேகமில்லை.	सन्तः	சத்புருஷர்கள் [முன.
अनेन	இவனால்	दूतवर्थां हि	நூதனைக் கொலை செய்
अप्रमेयं	அளவிடக்கூடாத		யலாமென்பதை (மாத்
अप्रियं	அனியத்தம்		திரம்)
कृतं	உண்டாக்கப்பட்டது.	न प्रवदन्ति हि	எங்கும் எடுத்துரைக்
दूतस्य	நூதனுக்கு		களில்லை.

वैरूप्यमङ्गेषु कशाभिघातो मौण्ड्यं तथा लक्षणसन्निपातः ।

एतान् हि दूते प्रवदन्ति दण्डान् वधस्तु दूतस्य न नः श्रुतोऽस्ति ॥ १५ ॥

दूते	“ நூதன் விஷயத்தில்	एतान्	இந்த
वैरूप्यं	அக்கபங்கஞ்செய்தல்	दण्डान् तथा	தண்டனைகளை மாத்திரம்
कशाभिघातः	கசையாஸடித்தல்	प्रवदन्ति	விதித்திருக்கிறார்கள்.
मौण्ड्यं	மொட்டையடித்தல்	दूतस्य	நூதனுக்கு
अङ्गेषु	அங்கங்களில்	वधः तु	கொலைத்தண்டனை மாத்
लक्षणसन्निपातः	தெரியும்படியாய்ப்	नः	நமக்குள் [திரம்
	பச்சை முதலிய குறி	श्रुतः	வந்ததி
	யீட்டுச் சூதல் என்கிற	न अस्ति हि	இல்லவே இல்லை.

कथञ्च धर्मार्थविनीतबुद्धिः परावरप्रत्ययनिश्चितार्थः ।

भवद्विधः कोपवशे हि तिष्ठेत् कोपं नियच्छन्ति हि सन्ववन्तः ॥ १६ ॥

धर्मार्थ- विनीतबुद्धिः	“ தர்மார்த்தங்களில்	कोपवशे	கோபத்தின் வசத்தில்
	திருந்திய புத்தியுடை	कथं हि	எப்படித்தான்
	யவரும்	तिष्ठेत्	இருக்கலாம்?
परावरप्रत्यय- निश्चितार्थः	ஸம்பிரதாய பிரயோகம்	सन्ववन्तः च	நீதி வழுவாதவர்களென்
	களில் நன்கு தேறியவ	कोपं	கோபத்தை [முல்
	ருமான	नियच्छन्ति हि	அடக்குகின்றார்கள்
भवद्विधः	தங்களைப்போன்றவர்		எல்லவர்?

न धर्मवादे न च लोकवृत्ते न शास्त्रबुद्धिग्रहणेषु चापि ।

विद्येत कश्चित् वीर तुल्यस्त्वं ह्युत्तमः सर्वसुरासुराणाम् ॥ १७ ॥

वीर	“ ஹே! வீரரே!	शास्त्रबुद्धि- ग्रहणेषु च	சாஸ்திரங்களின் நூட்
तव	உமக்கு		பங்களை ஆராய்ந்தெடுக்
तुल्यः	இணையானவர்		கும் விஷயங்களிலும்
कश्चित् अपि	ஒருவராவது	न	இல்லை;
धर्मवादे	தர்மங்களை எடுத்துரைப்	सर्वसुरासुराणां	ஸகலமான தேவா
न विद्येत	இல்லை; [பதில்		ஸூரர்களிலும்
लोकवृत्ते च	லோகவியவஹாரத்தி	स्वं हि	நீர் ஒருவரே
न	இல்லை; [ஆம்	दत्तमः	உத்தமரானவர்.

न चाप्यस्य कपेर्घाते कश्चित्पश्याम्यहं गुणम् । तेष्वपं पात्यतां दण्डो यैरयं प्रेषितः कपिः ॥

अपि	" அன்றியும்	अयं	இந்த
अस्य	இந்த	कपिः	வானாம்
कपेः	குரங்கின்	यैः	எவர்களால்
घाते	கொலைசில்	प्रेषितः	எனியனுப்பப்பட்டதோ,
कश्चिन्	ஒரு	तेषु	அவர்களிடத்தில்
गुणं च	குணத்தையாவது	अयं	இந்த
अहं	நான்	दण्डः	தண்டனை
न पश्यामि	காணவில்லை.	पात्यतां	விதிக்கப்படவேண்டும்.

साधुर्वा यदि वाऽसाधुः परैरेष समर्पितः । ब्रुवन् परार्थं परवान्न दूतो वधमर्हति ॥ १९ ॥

एषः	" இவன்	परार्थं	பிறரது செய்தியை
साधुः वा	ஸாதுவாயிருந்தாலும்	ब्रुवन्	சொல்லுகிற
	சரி,	परवान्	பாரதினப்பட்ட
असाधुः वा	கெட்டவனாயிருந்தாலும்	दूतः	தூதன் ;
	சரி,	यदि	இப்படியிருப்பதால்
परैः	அன்பர்களால்	वधं	கொலைத்தண்டனைக்கு
समर्पितः	அனுப்பப்பட்டு	न अर्हति	ஏற்றவன் அல்லன்.

अपि चास्मिन् हते राजन्नान्यं पश्यामि खेचरम् । इह यः पुनरागच्छेन् परं पारं महोदधेः ॥
तस्मान्नास्य वधे यन्नः कार्यः परपुरञ्जय । भवान् सेन्द्रेषु देवेषु यन्नमास्यातुमर्हति ॥ २१ ॥

परपुरञ्जय	" சத்ருக்களின் கோட்டைகளை வெல்லுகின்ற	अन्यं च	வேறொருவனையும்
राजन्	வேந்தே !	न पश्यामि	நான் காணவில்லை
अस्मिन्	இவன்	तस्मात्	ஆகையால்
हते अपि	கொலையுண்டழிந்தால்	अस्य	இவனுடைய
महोदधेः	சமுத்திரத்தின்	वधे	கொலையில்
परं	தூரத்திலிருக்கும்	यन्नः	பிரயத்தம்
इह पारं	இந்தக் கரைக்கு	न काः	செய்யவேண்டாம்.
पुनः	புதிதாய்	भवान्	நீர்
यः	எவன்	सेन्द्रेषु	இந்திரனுள்ளிட்ட
आगच्छेत्	வருவான் ?	देवेषु	தேவர்களிடத்தில்
खेचरं	வானத்தில் ஸந்தரிக்கக்	यन्न	சுறுசுறுப்பை
	கூடிய	आस्यातुं	காட்ட
		अर्हति	வேண்டியது.

अस्मिन् विनष्टे न हि दूतमन्यं पश्यामि यस्तौ नरराजपुत्रौ ।
युद्धाय युद्धप्रिय दुर्विनीतावुद्योजयेद्दीर्घपथावरुद्धौ ॥ २२ ॥

युद्धप्रिय	"युद्धத்திற்காசைப் பட்டவரே!	नरराजपुत्रौ	மரனிடமன்னனின் புத்
अरिमन्	இவன்	युद्धाय	போர்புரிய [திரர்களை
विनष्टे	அழிந்துவிட்டால்	यः	எவன்
दुर्विनीतौ	தஷ்டர்களும்	उद्योजयेत्	தூண்டியனுப்புவானே
दीर्घथावर्द्धौ	வெகுதூரத்திலிருக்கின்	अन्यं	(அப்படிப்பட்ட)
तौ *	நவர்களுமான அவ்விரண்டு	दूतं हि	வேறொரு
		न पश्यामि	நூதனொருவனை யாவது நானறிந்திலேன்.

अस्मिन् हते वानरयूथमुख्ये सर्वापवादं प्रवदन्ति सन्तः ।

न हि प्रपश्यामि गुणं यशो वा लोकापवादो भवति प्रसिद्धः ॥ २३ ॥

वानरयूथमुख्ये	"வானரப்படைபில் சிறந்த	गुणं	ஒரு குணத்தையாவது,
अरिमन्	இவன்	यशः वा	ஒரு கீர்த்தியையாவது
हते	கொல்லப்படும் விஷயத் தில்	न प्रपश्यामि	நான் கொஞ்சமும் காணவில்லை.
सर्वापवादं	ஸர்வவிதப்பழியை	प्रसिद्धः	பிரசித்தமான
सन्तः	பெரியோர்கள்	लोकापवादः	லோகாபவாதம்
प्रवदन्ति	பேசுவார்கள்.	हि	மாத்திரம்
		भवति	விளையும்.

मूढैः प्रगल्भैरपि दुर्विनीतैर्यैर्वानरोऽयं पुरुषैर्विसृष्टः ।

तेषां वधार्थं कुरु वीर यत्र शीघ्रं विनाशाय निशाचरेन्द्र ॥ २४ ॥

अपि	"மேலும்	पुरुषैः	புருஷர்களால்
निशाचरेन्द्र	நாகூஸவேந்தே!	विसृष्टः	அனுப்பப்பட்டதோ
वीर	ஊரரே!	तेषां	அவர்களின்
अयं वानरः	இந்த வானரம்	विनाशाय	அழிவுக்கு
दुर्विनीतैः	தூன்மார்க்கர்களாய்	वधार्थं	கொலைக்குவேண்டிய
प्रगल्भैः	அகம்பாவங்கொண்ட	यत्र	ஏற்பாட்டை
मूढैः	புத்தி தடுமாறிய	शीघ्रं	விரைவில்
रैः	எந்த	कुरु	செய்வீராக

कुरुष्व तावत् परमप्रयत्नं धर्म समास्थाय सुरेन्द्रशत्रो ।

देवेषु सर्वेषु सवासवेषु दैत्येषु सर्वेषु सदानवेषु ॥ २५ ॥

सुरेन्द्रशत्रो	"தேவேந்திரரின் சத்தருவே!	सर्वेषु दैत्येषु	ஸகல தைத்தியர்களிடத்
सवासवेषु	இந்திரனுள்ளிட்ட	धर्म	தர்மத்தை [தினும்
सर्वेषु	ஸகல	समास्थाय	அனுஸரித்துக்கொண்டு
दैवेषु	தேவர்களிடத்தினும்	तावत्	இப்பொழுதே
सदानवेषु	நானவர்களுள்ளிட்ட	परमप्रयत्नं	வேண்டிய முயற்சியை
		कुरुष्व	மேற்கொள்வீராக.

कृत्वा प्रयत्नं सुदृढं सुशीघ्रं पद्माक्षमेवं मनसा प्रगृह्य ।

तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य वीरौ जयं परं प्राप्स्यसि राक्षसेन्द्र ॥ २६ ॥

राक्षसेन्द्र	“ராஷ்டிரேஸந்திரரே!	सुशीघ्रं कृत्वा	மிக்க விரைவில் செய்து
एवं	மேற்சொல்லிய	वीरौ	வீரர்களான
महाक्षयं	என் பேச்சை	तौ	அந்த
मनसा	மனதோடு	राजपुत्रौ	ராஜகுமாரர்களிருவர்
प्रगृह्य	அங்கீகரித்து	विनिगृह्य	அழித்து [களையும்]
सुदृढं	மிகவும் திடமான	परं जयं	சிறந்த ஜயத்தை
प्रयत्नं	பிரயத்தனத்தை	प्राप्स्यसि	பெறும்பீராக.

पराक्रमोत्साहमनस्विनां च सुरासुराणामपि दुर्जयेन ।

त्वया मनोनन्दन नैर्ऋतानां युद्धायतिर्नाशयितुं न युक्ता ॥ २७ ॥

नैर्ऋतानां	“ராஷ்டிரஸர்களின்	सुरासुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் அஸு- ரர்களுக்கும் கூட
मनोनन्दन	மனக்களுக்கு பெரும் களிப்பை அளிப்பவரே!	दुर्जयेन	சலியாத
पराक्रमोत्साह- मनस्विनां च	பராக்ரமும், உத்ஸா ஹமும், தைர்யமும் படைத்தவர்களுக்கும்	त्वया	உம்மால்
		युद्धायतिः	யுத்தமாகிற ஈரபம்
		नाशयितुं	தடுத்து விடுவதற்கு
		न युक्ता	உரியதன்று.

हिताश्च शूराश्च समाहिताश्च कुलेषु जाताश्च महागुणेषु ।

मनस्विनः शस्त्रभृतां वरिष्ठाः कोटिग्रतस्ते सुभृताश्च योधाः ॥ २८ ॥

ते	“உமது	मनस्विनः	உத்ஸாஹம் கொண்ட வர்களையும்
अग्रतः	ஸன்னிதியில்	शस्त्रभृतां	ஆயுதம் பிடித்தவர்களில்
हिताः च	ஹிதம் செய்பவர்களை	वरिष्ठाः	உத்தமர்களுமாய்
शूराः च	சூரர்களையும் [யும்	सुभृताः	நல்ல பிருத்யர்களுமான
समाहिताः च	நன்மையை காடுகிறவர்	योधाः	யுத்தவீரர்கள்
महागुणेषु	உத்தமமான [களையும்	कोटि च	கோடிக்கணக்காரிருக் கிறார்கள்.
कुलेषु	குலங்களில்		
जाताः च	உதித்தவர்களையும்		

तदेकदेशेन बलस्य तावत् केचित्तवादेशकृतोऽभियान्तु ।

तौ राजपुत्रौ विनिगृह्य युद्धे परेषु ते भावयितुं प्रभावम् ॥ २९ ॥

तत्	“ஆதலின்	बलस्य	சேனையின்
तौ राजपुत्रौ	அவ்விரண்டு ராஜகுமா	एकदेशेन	ஒரு பகுதியோடு
युद्धे	சண்டையில் [ரர்களை	केचित्	சிலர்
विनिगृह्य	நிகரஹித்து	तव	உமது
परेषु	சற்றுக்கூலிடத்தில்	आदेशकृतः	ஆக்ஷேபை முடிப்பவர்
ते प्रभावं	உமது பிரபாவத்தை	तावत्	இப்பொழுதே [களாய்
भावयितुं	நிலைநாட்டுவதற்கு	अभियान्तु	முறப்பட்டுப்போகட்டும்.”

निशाचराणामधिपोऽनुजस्य विभीषणस्योत्तमवाक्यमिष्टम् ।

जग्राह बुद्ध्या सुरलोकशत्रुर्महाबलो राक्षसराजमुख्यः ॥ ३० ॥

महाबलः	மஹாபலேஷ்டனும்	अनुजस्य	தம்பியான
राक्षसराजमुख्यः	ராசுதஸராஜர்களுக்குத் தலைவனும்	विभीषणस्य	விபிஷணரின்
सुरलोकशत्रुः	தேவலோகத்திற்குப் பகைவனுமான்	उत्तमवाक्यं	உத்தமமான வாக் கியத்தை
निशाचराणां अधिपः	அசுக்கர்களின் மன்னன்	इष्टं	ஒப்பவேண்டியதாய்
		बुद्ध्या जग्राह	மனதில் பற்றினான்.

किं वा परं ब्रह्म परं त्वसहं सर्वस्य बीजं जगतोऽस्य विष्णोः ।

यदेवदेवस्य परश्च तेजस्तदेव तेजः कपिरेष वीरः ॥ ३१ ॥

वधाय मे वैष्णवतेज एव निःसंशयोऽयं कपिरूपधारी ।

इत्येवमेतद्बहुधा विचिन्त्य रक्षोऽधिपः क्रोधवशं जगाम ॥ ३२ ॥

अयं	“இது	संस्य जगतः तु	ஸகல உலகங்களுக்கும்
कपिरूपधारी	குரங்கு உருவம் எடுத்த துக்கொண்டதாய்	बीजं	மூலகாரணமாகிற்பதும்
मे वधाय	எனது நாசத்திற்காக	परं तेजः	பரஞ்ஜோதியென்பது
वैष्णवतेजः एव	விஷ்ணுவின் சக்தியே தான் ;	यत् च	எதுவோ,
निःसंशयः	இதில் ஸம்சயமில்லை.	तत्	அந்த
वीरः	வீரனாகும்	तेजः एव	பரஞ்ஜோதிதானோ?
कपिः एषः	குரங்காகிய இது	परं ब्रह्म	பரப்பிரம்மத்தானோ?
देवदेवस्य	தேவர்களுக்குத் தேவ	किं वा इति	என்னவோ?” என்றும்
अस्य विष्णोः	இந்த விஷ்ணுவின் [ரான	एवं बहुधा	இப்படிப் பலவிதமாய்
परं	எல்லாவற்றிற்கும் மேலான தனும்	एतत्	இதைப்பற்றி
असहं	ஸதிரிக்கமுடியாததும்	रक्षोऽधिपः	ராசுதஸாதிபன்
		विचिन्त्य	திரும்பத்திரும்ப எண்ணி
		क्रोधवशं जगाम	மிக ஆத்திரத்துடனிட ருந்தான்.

क्रोधं च जातं हृदये निरुध्य विभीषणोक्तं वचनं सुपूज्य ।

उवाच रक्षोऽधिपतिर्महात्मा विभीषणं शस्त्रभृतां वरिष्ठम् ॥ ३३ ॥

महात्मा	மஹாத்மாவான்	वरिष्ठं	உத்தமரான
रक्षोऽधिपतिः	ராசுதஸாதிபன்	विभीषणं	விபிஷணரையும்
जातं क्रोधं	உண்டான கோபத்தை	विभीषणोक्तं	விபிஷணரால் சொல்லப்
हृदये	மனத்தில்	वचनं च	வசனத்தையும் [பட்ட
निरुध्य	அடக்கிக்கொண்டு	सुपूज्य	கௌரவித்து
शस्त्रभृतां	ஆயுதம் தரித்தவர்களில்	उवाच	பேசினான்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे द्विपञ्चाशः सर्गः ॥ ५२ ॥

आदितः श्लोकाः 14013

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2223

त्रिपञ्चाराः सर्गः—ஐம்பத்துமுன்றாவது ஸர்க்கம். ॥ ५३ ॥

हनुमत्पुच्छदहनम्—ஹனுமாரின் வாலில் தீ இட்டது.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा दशग्रीवो महात्मनः । देशकालहितं वाक्यं भ्रातुरुत्तरमब्रवीत् ॥ १ ॥

दशग्रीवः	தசக்ரீவன்	तस्य	அந்த
तद्वचनं	அவர் சொன்ன செய்தியை	भ्रातुः	தம்பியான
देशकालहितं	தர்மநியமங்களுக்கும், தற்காலத்திற்குமிணங்	महात्मनः	மஹாத்மாவிற்கு
श्रुत्वा	அறிந்து [கியதாய்	उत्तरं वाक्यं	பின்வரும் மறுமொழியை
		अब्रवीत्	உரைத்தான் :-

सम्यगुक्तं हि भवता दूतवध्या विगर्हिता । अवश्यन्तु वधादन्यः क्रियतामस्य निग्रहः ॥

भवता	“உன்னால்	अस्य	இதற்கு
उक्तं	சொல்லப்பட்டது	वधात्	கொலைத் தண்டனையைத் தவிர
सम्यक्	சரியாயிருக்கிறது.	अन्यः	வேறு யாதேனும்பொரு
दूतवध्या	தூதனைக் கொல்வதென்பது	निग्रहः	தண்டனை
विगर्हिता हि	குற்றமே.	अवश्यं	அவசியம்
तु	ஆயினும்	क्रियतां	விதிக்கப்படவேண்டும்.

कपीनां किल लाङ्गूलमिष्टं भवति भूषणम् । तदस्य दीप्यतां शीघ्रं तेन दग्धेन गच्छतु ॥

कपीनां	“குரங்குகளுக்கு	तत्	அது
लाङ्गूलं किल	வால்தான்	शीघ्रं	விரைவில்
इष्टं	மிக்க ஆசை வைக்கப்	दीप्यतां	தீயிடப்பட்டும்.
भूषणं	பூஷணமாய் [பட்ட	दग्धेन	எரிந்தபோல
भवति	உள்ளது.	तेन	உதனான்
अस्य	இவனுடைய	गच्छतु	திரும்பிப்போகட்டும்.

ततः पश्यन्त्विमं दीनमङ्गवैरूप्यकश्चितम् । समित्रज्ञातयः सर्वे बान्धवाः ससुहृज्जनाः ॥४॥

इमं	“இவனை	ससुहृज्जनाः	இத்தகையவர்களை
अङ्गवैरूप्यकश्चितं	அங்கபயக்கப்பட்டு வருந்துபவனாகும்	बान्धवाः	பந்துக்கள்
दीन	தர்த்தசையிருப்பவனாகும்	सर्वे	எல்லோரும்
समित्रज्ञातयः	மித்ரர்களோடும் க்ரூரதிகளோடுகூடியவர்களும்	ततः	அங்கே
		पश्यन्तु	காணட்டும்

आज्ञापयद्राक्षसेन्द्रः पुरं सर्वं सचत्वरम् । लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन रक्षोभिः परिणीयताम् ॥५॥

सचत्वरं	“ பல ஸீதிகளின் சந்தி	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
पुरं	பட்டணம் [களுட்பட	परिणीयतां	இழுத்துக்கொண்டு
सर्वं	முற்றிலும்		செல்லப்படட்டும்.”
प्रदीप्तेन	நன்றாய்த் தீப்பற்றி		(என்று)
	எரிகின்ற	राक्षसेन्द्रः	ராஷ்டிரேஸந்திரன்
लाङ्गूलेन	வாஜூடனே	आज्ञापयत्	ஆக்ஞாபித்தான்.

तस्य तद्वचनं श्रुत्वा राक्षसाः क्रोधमूर्च्छिताः । वेष्टयन्ति स्म लाङ्गूळं जीर्णैः कार्पासकैः पटैः ॥

क्रोधमूर्च्छिताः	குரோதம் மிகுந்திருந்த	जीर्णैः	கீழிந்துபோன
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	कार्पासकैः	பருத்திப்பஞ்சில் நெய்த
तस्य	அவனுடைய	पटैः	துணிகளால்
तत् वचनं	அந்த உத்திரவை	लाङ्गूळं	வாஜூ
श्रुत्वा	கேட்டு	वेष्टयन्ति स्म	சுற்றினார்கள்.

संवेष्टयमाने लाङ्गूले व्यवर्धत महाकपिः । शुष्कमिन्धनपासाद्य वनेष्विव हुताशनः ॥

तैलेन परिषिच्यथ तेऽग्निं तत्राभ्यपातयन् ॥ ७ ॥

लाङ्गूले	வால்	व्यवर्धत	ஒங்கி வளர்ந்தார்.
संवेष्टयमाने	சுற்றப்படுகையில்	अथ	அப்பொழுது
महा कपिः	பெருவானார்	ते	அவர்கள்
हुताशनः	தீ	तैलेन	எண்ணெயால்
वनेषु	காடுகளில்	परिषिच्य	நன்றாக நனைத்து
शुष्कं इन्धनं	உலர்ந்த விறகை	तत्र	அதில்
आसाद्य	பற்றிக்கொண்டு	अग्निं	தீயை
इव	எப்படியோ அப்படி	अभ्यपातयन्	மூட்டினார்கள்.

लाङ्गूळं संपदीप्तं तु द्रष्टुन्तस्य हनूमतः । सहस्रीबालवृद्धाश्च जग्मुः प्रीता निशाचराः ॥

सहस्रीबालवृद्धाः	ஸ்திரீகளோடும் குழந்தைகளோடும் முதியோரோடும் கூடினவர்கள்	संपदीप्तं	கொழுந்துவிட்டெரி
निशाचराः	அரக்கர்கள் [எய்த	लाङ्गूळं	வாஜூ [கின்ற
तस्य	அந்த	तु	அப்பொழுது
हनूमतः	ஹனுமரின்	द्रष्टुं	பார்க்க
		प्रीताः	ஆசைப்பட்டவர்களாய்
		जग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

लाङ्गूलेन प्रदीप्तेन राक्षसांस्त्वानपातयत् । रोषामर्षपरीतात्मा बालसूर्यसमाननः ॥ ९ ॥

रोषामर्षपरीतात्मा	கேடபாவேசத்திலிருப்பவராய்	तान् राक्षसान्	அந்த அரக்கர்களை
बालसूर्यसमाननः	இளம் சூரியன்போல் முகமுடையவரான அவர்	प्रदीप्तेन	எரிந்துகொண்டிருக்கிற
		लाङ्गूलेन	வாலினால்
		अपातयत्	அடித்துத்தள்ளினார்.

स भूयः सङ्गतैः क्रूरै राक्षसैर्हरिसत्तमः । निबद्धः कृतवान् वीरस्तत्कालसदृशीं मतिम् ॥

हरिसत्तमः	வானரோத்தமரும்	भूयः	மறுபடியும்
वीरः	மஹாகுராமான	निबद्धः	கட்டுண்டவராய்
सः	அவர்	तत्कालसदृशी	அந்தக்காலத்திற்கேற் றதை
सङ्गतैः	கூட்டங்கூடிய	मतिं कृतवान्	ஆலோசிக்கலானார்.
क्रूरैः राक्षसैः	கொடிய அரக்கர்களால்		

कामं खलु न मे शक्ता निबद्धस्यापि राक्षसाः । छिन्वा पाशान् समुत्पत्य हन्यामहमिमान पुनः॥

अहं	“ நான்	खलु	ஏனெனில்
पुनः	மீளவும்	निबद्धस्य अपि	கட்டுண்டிருப்பவனாயி
पाशान् छिन्वा	கயிறுகளை அறுத்து	मे	எனக்கு [னும்
समुत्पत्य	மேலே பாய்ந்து [கிட்டு	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
हमान्	இவர்களை	न शक्ताः	சடாகமாட்டார்கள் ;
हन्यां	கொல்லலாம்!	कामम्	இதில் சந்தேகமில்லை.

यदि भर्तृहितार्थाय चरन्तं भर्तृशासनात् । बध्नन्त्येते दुरात्मानो न तु मे निष्कृतिः कृता ॥

यदि	“ அப்படிச் செய்வேனே யானால்	कृता न	செய்துமுடிக்கத்தக்கது.
भर्तृहितार्थाय	யஜமானனுக்கு நன்மை செய்யவேண்டியவனான	एते दुरात्मानः	இந்த துராத்மாக்கள்
मे	எனக்கு	भर्तृशासनात् तु	அரசனது ஆக்கை என்பதாலேயே
निष्कृतिः	கடமை	चरन्तं	ஒடித்திரியுமென்னை
		बध्नन्ति	கட்டியிருக்கிறார்கள்.

सर्वेषामेव पर्याप्तो राक्षसानामहं युधि । किन्तु रामस्य प्रीत्यर्थं विषहिष्येऽहमीदृशम् ॥१३॥

राक्षसानां	“ அரக்கர்கள்	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
सर्वेषां	எல்லோருக்கும்	प्रीत्यर्थं	திருவுள்ளப்படி சடப்பதற்காக
अहं एव	நான் ஒருவனே	ईदृशं	(இவை) இத்தனையும்
युधि	போரில்	अहं	நான்
पर्याप्तः	சடுகொடுக்க வல்லவன்	विषहिष्ये	பொறுத்துக்கொள்வேன்.
किन्तु	ஆயினும்		

लङ्का चारयितव्या वै पुनरेव भवेदिति । रात्रौ न हि सुदृष्टा मे दुर्गकर्मविधानतः ॥

लङ्का	“ இரவில்	निशाक्षये	பகற்பொழுதில்
वै	லங்கானகரம்	भवश्यं	அவசியமாய்
सुदृष्टा न	தெளிவாய்ப் பார்க்கப் படவில்லை.	इदृश्या एव	பார்க்கவேண்டியதே ;
मे	எனக்கு	इति	இக்காரணத்தால்
दुर्गकर्मविधानतः	கோட்டைகளின் உளவு நன்றாய்த் தெரியும்படி.	पुनः एव	இன்னொருதரம்
मया	என்றால்	लङ्का	லங்கை
		चारयितव्या हि	சுற்றிப்பார்க்கவேண்டிய
		भवेत्	ஆகிறது. [தாகவே

कामं बद्धस्य मे भूयः पुच्छस्योद्दीपनेन च । पीडां कुर्वन्तु रक्षांसि न मेऽस्ति मनसः श्रमः ॥

पुच्छस्य	வரலுக்கு	पीडां	உபத்திரவத்தை
उद्दीपनेन च	தீமுட்டிக்கொளுத்துவ தாலும்	रक्षांसि	அரக்கர்கள்
बद्धस्य	கட்டுண்டிருக்கிற	कुर्वन्तु	செய்யட்டும் ;
मे	எனக்கு	मे	எனது
भूयः	மேன்மேலும்	मनसः	மனதிற்கு
कामं	வேண்டியமட்டும்	श्रमः	ஆயாசம்
		न अस्ति	உண்டாகமாட்டாது."

ततस्ते संवृताकारं सन्ववन्तं महाकपिम् । परिगृह्य ययुर्हृष्टा राक्षसाः कपिकुञ्जरम् ॥१६॥

ते राक्षसाः	அவ்வரக்கர்கள்,	परिगृह्य	கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டு,
संवृताकारं	உட்கருத்தை வெளியிற் காட்டாதவராய்	ततः	அதனால்
सन्ववन्तं	கம்பிரமாயிருக்கும்	हृष्टाः	ஸந்தோஷமுடையவர் களாய்
कपिकुञ्जरं	வானரோத்தமரான	ययुः	வெளிப்பட்டார்கள்.
महाकपिं	மஹாகபியை		

शङ्खभेरीनिनादैस्तं घोषयन्तः स्वकर्मभिः । राक्षसाः क्रूरकर्माणश्चारयन्ति स्म तां पुरीम् ॥

शङ्खकर्माणः	கொடுஞ்செயல் புரியும்	घोषयन्तः	பேரிரைச்சல் ஆகும்படி செய்துகொண்டு
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	तां पुरीं	அந்நகரில்
स्वकर्मभिः	தங்கள் செய்கைகளாலும்	सं	அவரை
शङ्खभेरीनिनादैः	சங்கம், பேரிகை முத லிய சத்தங்களாலும்	चारयन्ति स्म	இழுத்துத் திரிந்தார்கள்.

अन्वीयमानो रक्षोभिर्ययौ सुखपरिन्दमः । हनुमांश्चारयामास राक्षसानां महापुरीम् ॥१८॥

अरिन्दमः	பகைவரை அழிக்கவல்ல	सुखं	இந்தபூர்வமாகவே
हनुमान्	ஹனுமார்	ययौ	சென்றார் ;
रक्षोभिः	அரக்கர்களால்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
अन्वीयमानः	பின் தொடரப்பட்டவ ராய்	महापुरीं	பெருநகரை
		चारयामास	நன்கறிந்துகொண்டார்.

अथापश्यद्विमानानि विचित्राणि महाकपिः । संवृतान् भूमिभागांश्च सुविभक्तान् चत्वरान् ॥

अथ	அப்பொழுது	भूमिभागान् च	இடங்களையும்
महाकपिः	வானரோத்தமர்	सुविभक्तान्	அழகாய் வருக்கப்பட்ட
विचित्राणि	விசித்திரமான	चत्वरान्	நாற்சந்திகளையும்
विमानानि	விமானங்களையும்	अपश्यत्	கண்டுகொண்டார்.
संवृतान्	மதினெடுத்து மறைக்கப் பட்ட		

वीथीश्च गृहसंवाधाः कपिः शृङ्गाटकानि च । तथा रथोपरथ्याश्च तथैव गृहकान्तरान् ॥
गृहांश्च मेघसङ्काशान्दर्श पवनात्मजः ॥ २० ॥

पवनात्मजः	வாயுக்குமாரரான	रथोपरथ्याः च	பெரிய வீதிகளையும் சிறிய வீதிகளையும்
कपिः	வானார்	तथा एव	அவ்வண்ணமே
गृहसंवाधाः	வீடுகளுடர்த்துள்ள	गृहकान्तरान्	வீடுகளின் கரடுமுர டான சந்துகளையும்
वीथीः च	வீதிகளையும்	मेघसङ्काशान्	மேகம்போன்ற
शृङ्गाटकानि च	நான்குபுறமும் வழி யுள்ள இடங்களையும்	गृहान् च	மாளிகைகளையும்
तथा	அவ்வாறே	दर्श	கண்டு கொண்டார்.

चत्वरेषु चतुष्केषु राजमार्गे तथैव च । घोषयन्ति कर्पिं सर्वे चार इत्येव राक्षसाः ॥ २१ ॥

चत्वरेषु एव	சந்திகளிலும்	सर्वे एव	அனைவரும்
चतुष्केषु तथा	சாவடிகளிலும்	कर्पिं	வானாரை
राजमार्गे च	ராஜவீதியிலும்	चारः इति	“சாரன்” என்ற
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	घोषयन्ति	கூச்சலிட்டார்கள்.

स्त्रीबालवृद्धा निर्गमुस्तत्र तत्र कुतूहलात् । तं पदीपितलाङ्गूलं हनुमन्तं दिदृक्षवः ॥ २२ ॥

स्त्रीबालवृद्धाः	மங்கையரும் வாலிபரும் முதியவரும்	कुतूहलात्	அபூர்வவஸ்து என்ப தால்
पदीपितलाङ्गूलं	வாலிலை தீப்பற்றி எரி கின்ற	दिदृक्षवः	காண விரும்பியவர்க ளாய்
तं	அந்த	तत्र तव	ஆங்காங்கு
हनुमन्तं	ஹனுமாரை	निर्गमुः	வெளிப்பட்டார்கள்.

दीप्यमाने ततस्तस्य लाङ्गूलाग्ने हनुमतः । राक्षस्यस्ता विरूपाक्ष्यः शंसुर्देव्यास्तदप्रियम् ॥

तस्य	அந்த	ताः राक्षस्यः	அவ்வரக்கிப்பர்கள்
हनुमतः	ஹனுமாருடைய	ततः	அங்கிருந்து
लाङ्गूलाग्ने	வாலின் றுனி	तव	அந்த
दीप्यमाने	அக்னிபற்றி எரியவே	अप्रियं	அறிவ்டமான செய்
विरूपाक्ष्यः	விருபமாண கண்களை யுடைய	देव्याः	தெனிக்கு [தீயை
		शंसुः	அறிவித்தார்கள்.

यस्त्वया कृतसंवादः सीते ताम्रमुखः कपिः । लाङ्गूलेन पदीमेन स एष परिणीयते ॥

सीते	“ஹ வலீதே!	सः	அதே
ताम्रमुखः	சிவந்த முகமுடைய	एषः	இது.
यः कपिः	எந்தக் குரங்கு	पदीमेन	தீப்பற்றியெரிகின்ற
त्वया	உன்னுடன்	लाङ्गूलेन	வாலுடன்
कृतसंवादः	பேசிக்கொண்டிருந் ததோ,	परिणीयते	கண்டபடி இழுக்கப் படுகின்றது.”

श्रुत्वा तद्वचनं क्रूरमात्मापहरणोपमम् । वैदेही शोकसन्तप्ता हुताशनमुपागमत् ॥ २५ ॥

आत्मापह(णोर)म्	உயிரைப் பறித்தது	वैदेही	வைதேஹி
क्रूरं	கொடுமைமையான [பேரல்	शोकसन्तप्ता	சோகத்தால் பரிதபித்து
तत् वचनं	அவ்வசனத்தை	हुताशनं	அக்னிதேவனை
श्रुत्वा	கேட்டு,	उपागमत्	மனநிலுவர் நினைத்தாள்.

मङ्गलाभिमुखी तस्य सा तदाऽऽसीन्महाकपेः । उपतस्थे विशालाक्षी प्रयता हव्यवाहनम् ॥

सा	அந்த	आसीत्	ஆனாள் ;
विशालाक्षी	தடங்கண்ணாள்	तदा	அப்பொழுது
तस्य	அந்த	प्रयता	தூய்மைபுடன்
महाकपेः	மஹாகபிக்கு	हव्यवाहनं	அக்னிதேவனை
मङ्गलाभिमुखी	ஆசிர்வாதம் செய்ய மனங்கொண்டவளாய்	उपतस्थे	தாழ் நின்று வேண்டிக் கொண்டாள்.

यद्यस्ति पतिशुश्रूषा यद्यस्ति चरितं तपः । यदि चास्त्येकपत्नीत्वं शीतो भव हनूमतः ॥

पतिशुश्रूषा	"பர்த்தரவை ஏற்றபடி உபசரித்தல்	एकपत्नीत्वं च	பதிதானே கதியென்ற
अस्ति यदि	(என்னிடம்)உண்டானால்,	अस्ति यदि	உண்டானால், [டைதலும்
तपः चरितं	தவத்தை விதிப்படி	हनूमतः	ஹனுமாருக்கு
अस्ति यदि	உண்டானால், [புரிதல்	शीतः भव	குளிர்ந்து தேர்ன்றியரு ளல் வேண்டும்.

यदि किञ्चिदनुक्रोशस्तस्य मय्यस्ति धीमतः । यदि वा भाग्यशेषो मे शीतो भव हनूमतः ॥

धीमतः तस्य	"அறிவிற்கிறந்த அவ	मे	எனக்கு
मयि	என்னிடத்தில் [ருக்கு	भाग्यशेषः	அதீர்ஷ்டலேசம்
अनुक्रोशः	அன்பென்பது	यदि	உண்டேயானால்
किञ्चित्	சிறிதேனும்	हनूमतः	ஹனுமாருக்கு
अस्ति यदि	உண்டேயானால்,	शीतः भव	குளிர்ந்து தேர்ன்றியரு ருளல் வேண்டும்.
वा	அதுவுமன்றி		

यदि मां वृत्तसंपन्नां तत्समागमञ्जालसाम् । स विजानाति धर्मात्मा शीतो भव हनूमतः ॥

धर्मात्मा सः	"தர்மஸ்வரூபமான அவர் என்னை	वृत्तसंपन्नां	நன்னெறி தவறாதவளாய்
मां		विजानाति यदि	அறிவாரானால்
तत्समागम-	} அவரை அடைவதொன் றையே பிரார்த்தித்துக் கொண்டிருக்கும்	हनूमतः	ஹனுமாருக்கு
जालसां		शीतः भव	குளிர்ந்து தேர்ன்றியரு ளல் வேண்டும்.

यदि मां तारयेदार्यः सुग्रीवः सत्यसङ्गरः । अस्माद्दुःखान्महाबाहुः शीतो भव हनूमतः ॥

महाबाहुः	"பெருந்தோளுடையவ	मां	என்னை
सत्यसङ्गरः	ஸத்யஸந்தரும் [ரும்	तारयेत् यदि	விடுவிப்பார் என்றால்
आर्यः सुग्रीवः	ஆர்யருமான சுக்ரீவர்,	हनूमतः	ஹனுமாருக்கு
अस्मात्	இந்த	शीतः भव	குளிர்ந்து தேர்ன்றியரு ளல் வேண்டும்."
दुःखात्	துயரத்தினின்றும்		

ततस्तीक्ष्णार्चिरव्यग्रः प्रदक्षिणशिखोऽनलः । जज्वाल मृगशाबाध्याः शंसन्निव शिवं कपेः ॥

तीक्ष्णार्चिः கொடிய ஜ்வாலையை உடைய

अनलः அக்னிபகவான்

ततः அதனால்

कपेः வானரருடைய

शिवं கோவற்றிருத்தலை

मृगशाबाध्याः மரன் குட்டியினது கண் கள் போன்ற கண்களை யுடையவளுக்கு

शंसन् इव (பிரத்யக்ஷமாகத்) தெரி விப்பதுபோல

अव्यग्रः சாந்தமாய்

प्रदक्षिणशिखः மங்களகரமான ஜ்வாலை

जज्वाल எரிந்தார். [புடன்

हनुमज्जनकश्चापि पुच्छानलयुतोऽनिलः । ववौ स्वास्थ्यकरो देव्याः प्रालेयानिलशीतलः ॥

हनुमज्जनकः ஹனுமாரின் தந்தை யான

अनिलः च वायुवृत्तम्

पुच्छानलयुतः } வானில் எரியும் தீயுடன்
अपि } கூடினவராயிருப்பினும்

देव्याः தேவிக்கு

स्वास्थ्यकरः திருப்தி செய்பவராய்

प्रालेयानिल- } குளிர்ந்த பனிக்காற்றாய்
शीतलः }

ववौ விசினார்.

दह्यमाने च लाङ्गूले चिन्तयामास वानरः । प्रदीप्तोऽग्निरयं कस्मान्न मां दहति पावकः ॥

लाङ्गूले வால்

दह्यमाने च தீப்பற்றி எரிகையில்

वानरः வானார்

चिन्तयामास தனக்குள்ளேயே பின்

கண்டபடி ஆலோசித்

தார்.

प्रदीप्तः "கன்றாய் ஜ்வலிக்கின்ற

अयं இந்த

अग्निः அக்னிதேவன்

मां என்னை

सर्वतः முற்றிலும்

कस्मात् ஏன்

न दहति எரிக்கவில்லை?

दृश्यते च महाज्वालः करोति न च मे रुजम् । शिशिरस्येव संपातो लाङ्गूलाग्रे प्रतिष्ठितः ॥

महाज्वालः च "மஹத்தான ஜ்வாலை யுடையதாகவே

दृश्यते காணப்படுகின்றது ;

मे च எனக்கோ

रुजं * கஷ்டத்தை

न करोति வினை விக்கவில்லை ;

लाङ्गूलाग्रे வானின் துனியில்

शिशिरस्य குளிர்ந்த வஸ்துவின்

संपातः கவவை

प्रतिष्ठितः அப்பப்பட்டது

इव போன்றிருக்கிறது.

अथवा तदिदं व्यक्तं यद्दृष्टं पुवता मया । रामप्रभावादाश्रयं पर्वतः सरितां पतौ ॥३५॥

अथवा "ஸந்தேஹங்களுக்கு இடமில்லை ;

व्यक्तं நிச்சயமே ;

पुवता தாண்டுகிற

मया என்னால்

रामप्रभावात् ஸ்ரீராமர் பிரபாவத்தால்

सरितां पतौ ஸமுத்திரத்தில்

पर्वतः மலைபோன்று

दृष्टं காணப்பட்டது

एव எப்படிப்பட்ட

आश्रयं ஆச்சரியமோ

इदं तत् இது அப்படிப்பட்டதே.

यदि तावत् समुद्रस्य मैनाकस्य च धीमतः । रामार्थं संभ्रमस्तादृक्किमग्निर्न करिष्यति ॥

समुद्रस्य "ஸமுத்திரராஜருக்கும்
धीमतः புத்திமானான
मैनाकस्य च மைனாகத்திற்குமே
रामार्थं ஸ்ரீராமர் விஷயத்தில்
तादृक् அப்படிப்பட்ட

संभ्रमः यदि பக்தி என்றால்
अग्निः அக்னிபகவான்
तावत् இப்பொழுது
कि एव்
न करिष्यति உதவிசெய்யா திருப்பார்?

सीतायाश्चानृशंस्येन तेजसा राघवस्य च । पितुश्च मम सख्येन न मां दहति पावकः ॥
भूयः स चिन्तयामास मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥ ३७ ॥

सीतायाः "வீணையின்
आनृशंस्येन च தண்ணலிடாலும்
राघवस्य ஸ்ரீராகவருடைய
तेजसा च திவ்யசக்தியாலும்
मम पितुः என் தந்தையின்
सख्येन च உறவாலும்
पावकः அக்னிபகவான்

मां न दहति என்னை எரிக்கவில்லை."
सः कपिकुञ्जरः அந்த கபிகுஞ்சரர்
भूयः இன்னும்
मुहूर्तं ஒரு முகூர்த்தகாலம்
चिन्तयामास (மேல் நடக்கவேண்டிய
தைப்பற்றி மனதினுள்)
यோசித்தார்.

उत्पपाताय वेगेन ननाद च महाकपिः ॥ ३८ ॥

वेगेन கார்பயிர்வா ஹசக்தியால்
अथ च உடனே

महाकपिः மஹாகபி
उत्पपात உயர எழும்பினார் ;
ननाद ஒரு கர்ஜனை செய்தார்.

पुरद्वारं ततः श्रीमाञ्छैलशृङ्गमिवोन्नतम् । विभक्तक्षःसंवाधमाससादानिलात्मजः ॥ ३९ ॥

ततः அதன் பின்பு
श्रीमान् மஹா புகழ்படைத்த
अनिलात्मजः வாயுகுமாரர்
शैलशृङ्ग इव மலைச்சிகரம்போல்
उन्नतं உயர்ந்ததும்

विभक्तक्षःसंवाध ராஜகூதர்களின் நெருக்க
மில்லாமலுமிருந்தது
மரண
पुरद्वारं ஒரு கோபுரத்தின்மீது
आससाद् ஏறிக்கொண்டார்.

स भूत्वा शैलसङ्काशः क्षणेन पुनरात्मवान् । ह्रस्वतां परमां प्राप्तो बन्धनान्यवशातयत् ॥

आत्मवान् एः அறிவிக்கிறந்த அவர்
शैलसङ्काशः மலையை நிகர்த்தவராக
भूत्वा ஆடி
पुनः மறுபடியும்
क्षणेन சடக்கொண

परमां மிகவும்
ह्रस्वतां சிறிய உருவத்தை
प्राप्तः அடைந்தவராய்
बन्धनानि கட்டுகளை
अवशातयत् நழுவிவிழச் செய்தார்.

विमुक्तश्चाभवच्छीमान् पुनः पर्वतसन्निभः । वीक्षमाणश्च ददृशे परिधं तोरणाश्रितम् ॥ ४१ ॥

श्रीमान् மஹா புகழ் படைத்த
அவர்
विमुक्तः கட்டுகளினின்றும் விடு
अभवत् ஆனார். [பட்டவராக
तोरणाश्रितं தோரணவாயிலிலிருந்த

परिधं உழல்தடியை
वीक्षमाणः च கண்டவராயும்
पुनः மீளவும்
पर्वतसन्निभः च மலைபோல் பருத்து
விளங்குபவராயும்
ददृशे காணப்பட்டார்.

स तं गृह्य महाबाहुः कालायसपरिष्कृतम् । रक्षिणस्तान् पुनः सर्वान् सूदयामास माहतिः ॥

महाबाहुः	புஜபலமுடைய	गृह्य	பிடுங்கி எடுத்துக்
सः	அந்த	पुनः	மறுபடியும் [கொண்டு
माहतिः	மாருதியார்	तान्	அந்த
कालायसपरिष्कृतं	காலப்பிரும்பு கட்டிச் செப்பனிடப்பெற்ற	रक्षिणः	காவலாளர்களை
तं	அதை	सर्वान्	எல்லோரையும்
		सूदयामास	சாகவடித்தார்.

स तन्निहत्वा रणचण्डविक्रमः समीक्षमाणः पुनरेव लङ्काम् ।

प्रदीप्तलाङ्गूलकुतार्चिमाली प्रकाशतादित्य इवार्चिमाली ॥ ४३ ॥

रणचण्डविक्रमः	சண்டையில் உத்தண்ட மான விக்ரமம்	समीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டு
सः	அவர் [படைத்த	प्रदीप्तलाङ्गूल- कुतार्चिमाली	வாழிவிட்ட நீயின் ஜ்வா லைகள் மாலையையாப்த துலங்க
तान्	அவர்களை	अर्चिमाली	கிரணவரிசையுள்ள
निहत्वा	கொன்று,	आदित्यः इव	ஸூரியன்போல்
पुनः	இன்னும்	प्रकाशत	சொபித்தார். (ஆர்ஷம்)
लङ्कां एव	லங்கையையே		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकिये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिपञ्चाशः सर्गः ॥ ५३ ॥

आदितः श्लोकाः 14056

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2266

चतुःपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்துகான்காவது ஸர்க்கம். ॥ ५४ ॥

लङ्कादहनम्—லங்காதஹனம்.

वीक्षमाणस्ततो लङ्कां कपिः कृतमनोरथः । वर्धमानसमुत्साहः कार्यशेषमचिन्तयत् ॥ १ ॥

कपिः	வானார்	लङ्कां	லங்கையை
कृतमनोरथः	மனோரதம் நிறைவேறப் பெற்றவராய்	वीक्षमाणः	பார்த்துக்கொண்டு
ततः	அதனால்	कार्यशेषं	இன்னும் செய்வவேண்டி யதைப்பற்றி
वर्धमानसमुत्साहः	குதூஹலம் விசேஷிக்க,	अचिन्तयत्	ஆலோசித்தார்.

किन्तु खल्ववशिष्टं मे कर्तव्यमिह सांप्रतम् । यदेवां रक्षसां भूयः सन्तापजननं भवेत् ॥

इह	“இங்கு	एषां	இந்த
सांप्रतं	இப்பொழுது	रक्षसां	அரக்கர்களுக்கு
कर्तव्यं	செய்து முடிக்கவேண்	भूयः	இன்னும்
मे	எனக்கு [டியது	सन्तापजननं	துன்பத்தை விளைவிப்
अवशिष्टं	மீதியாய் இருப்பது	यत्	எது [பதாக
किं नु खलु	என்ன?	भवेत्	ஆகும்?

वनं तावत् प्रमथितं प्रकृष्टा राक्षसा हताः । बलैकदेशः क्षपितः शेषं दुर्गविनाशनम् ॥३॥

वनं	“ வனம்	क्षपितः	கிண்ணபின்னமாக்கப் பட்டது;
प्रमथितं	முறிக்கப்பட்டது;	तावत्	இப்பொழுது
प्रकृष्टाः	சிறந்த	दुर्गविनाशनं	கோட்டையைப் பாழாக்குதல்
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	शेषम्	பாக்கியுள்ளது.
हताः	கொல்லப்பட்டார்கள்;		
बलैकदेशः	ஸேனையில் ஒரு பகுதி		

दुर्गे विनाशिते कर्म भवेत्सुखपरिश्रमम् । अल्पयत्नेन कार्येऽस्मिन् मम स्यात्सफलः श्रमः ॥

अस्मिन्	“ இந்த	श्रमः	பிரயாசை
कार्ये	காரியத்தில்	सफलः	ஸபலமாய்
अल्पयत्नेन	அல்பயத்தினத்தால்	स्यात्	ஆகும்;
दुर्गे	கோட்டை	कर्म	பலன்
विनाशिते	அழிக்கப்பட்டால்	सुखपरिश्रमं	பட்டபாடுக்கேற்றதாய்
मम	எனது	भवेत्	இருக்கும்.

यो ह्ययं मम लाङ्गूले दीप्यते हव्यवाहनः । अस्य सन्तर्पणं न्याय्यं कर्तुमेभिर्गृहोत्तमैः ॥

अयं	“ இந்த	अस्य	இதற்கு
हव्यवाहनः	அக்னி,	एभिः	இந்த
मम	எனது	गृहोत्तमैः	சிறந்த மாளிகைகளைக் கொண்டு
लाङ्गूले	வாளில்	सन्तर्पणं	திருப்தி
दीप्यते	பிரகாசமாய் குளிர்த்தெ	कर्तुं	செய்துவைக்க வேண்டியது
हि	ஆனதால் [ரிசிறது.	भ्यायम्	நியாயம். ॥
यः	அப்படிப்பட்டதெ துவோ		

ततः प्रदीप्तलाङ्गूलः सविद्युदिव तोयदः । भवनाग्नेषु लङ्काया विचचार महाकपिः ॥६॥

ततः	பின்னர்	महाकपिः	மஹாகபி
सविद्युत्	மின்னலோடு கூடிய	लङ्कायाः	லங்கையின்
तोयदः इव	மேகம்போல்	भवनाग्नेषु	மாளிகைகளின் நுணிக
प्रदीप्तलाङ्गूलः	எசிகிற வாயுடைய	विचचार	கற்றித்திரிந்தார். [ளில்

गृहाद्गृहं राक्षसानामुद्यानानि च वानरः । वीक्षमाणो ह्यसन्त्रस्तः प्रासादांश्च चचार सः ॥

सः	அந்த	वीक्षमाणः च	கவனமாய் பார்த்துக் கொண்டே
वानरः	வானர்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்
असन्त्रस्तः हि	பயமில்லாதவர்களவே	उद्यानानि च	தோட்டங்களையும்
गृहात् गृहं	ஒரு வீட்டினின்றும் மற்றொரு வீட்டை	प्रासादान् च	மாளிகைகளையும்
		चचार	கற்றினார்.

अवपुत्य महावेगः पहस्तस्य निवेशनम् । अग्निं तत्रैव निक्षिप्य श्वसनेन समो बली ॥८॥
ततोऽन्यत् पुपुवे वेश्म महापार्श्वस्य वीर्यवान् । सुमोच हनुमानग्निं कालानलशिखोपमम् ॥

बली	பலமுடைய	निक्षिप्य	பற்றவைத்து
वीर्यवान् हनुमान्	வீரரான ஹனுமார்,	ततः	அக்கிருந்து
श्वसनेन	வாயுவேரடு	पुपुवे	பறந்தார்.
समः	ஸமானராய்	अपव	இன்னும்
महावेगः	சுறுசுறுப்புடையவராய்	महापार्श्वस्य	மஹாபார்சுவனுடைய
पहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	वेश्म एव	மாளிகைக்கும்
निवेशनं	மாளிகையில்	कालानल-	பிரளயாக்கியின்
अवपुत्य	பாய்த்து	शिखोपमं }	ஜ்வாலையை ஒத்த
तल	அதில்	अग्निं	தீயை
अग्निं	நெருப்பை	सुमोच	பற்றவைத்தார்.

वज्रदंष्ट्रस्य च तथा पुपुवे स महाकपिः । शुकस्य च महातेजाः सारणस्य च धीमतः ॥
तथा चेन्द्रजितो वेश्म ददाह हरियूथपः ॥ १० ॥

हरियूथपः	வானரசேனைத்தலைவரும்	धीमतः	புத்திமானான
महातेजाः	மஹாதேஜோவானுமான	सारणस्य च	சாரணனுடையதிலும்
सः	அந்த	इन्द्रजितः	இந்திரஜித்தின்
महाकपिः	மஹாகபி	वेश्म च	மாளிகையிலும்
तथा	அவ்வண்ணமே	पुपुवे	பறந்தோடினார் ;
वज्रदंष्ट्रस्य च	வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரனுடையதி	तथा	அப்படியே
शुकस्य च	சுகனுடையதிலும் [லும்	ददाह	சுட்டெரித்தார்.

जम्बुमालेः सुमालेश्च ददाह भवनं ततः ॥ ११ ॥

ततः	அதன்மேல்	सुमालेः च	ஸுமாலியினுடையவும்
जम्बुमालेः	ஜம்புமாலியினுடையவும்	भवनं	விட்டை
		ददाह	சுட்டெரித்தார்.

रश्मिकेतोश्च भवनं सूर्यशत्रोस्तथैव च । ह्रस्वकर्णस्य दंष्ट्रस्य रोमशस्य च रक्षसः ॥१२॥
युद्धोन्मत्तस्य मत्तस्य ध्वजग्रीवस्य रक्षसः । विद्युजिह्वस्य घोरस्य तथा हस्तिमुखस्य च ॥
करालस्य पिशाचस्य शोणिताक्षस्य चैव हि । कुम्भकर्णस्य भवनं पकराक्षस्य चैव हि ॥
यज्ञशत्रोश्च भवनं ब्रह्मशत्रोस्तथैव च । नरान्तकस्य कुम्भस्य निकुम्भस्य दुरात्मनः ॥१५॥
वर्जयित्वा महातेजा विभीषणगृहं प्रति । क्रममाणः क्रमेणैव ददाह हरिपुङ्गवः ॥ १६ ॥

महातेजाः	மஹாதேஜோவானான	सूर्यशत्रोः च	சூர்யசத்ருயினுடைய
हरिपुङ्गवः	வானரசோத்தமர்		தையும்
रश्मिकेतोः	ரக்மிகேதுயினுடைய	ह्रस्वकर्णस्य	ஹ்ரஸ்வகர்ணனுடைய
भवनं च	விட்டையும்		தையும்
तथा एव	அவ்வாறே	दंष्ट्रस्य	தம்ஷ்ட்ரனுடையதையும்

रोमशस्य	ரோமசனென்னும்	कुम्भकण्ठस्य च	கும்பகர்ணனுடையதை
रक्षसः च	அரக்கனுடையதையும்	मकराक्षस्य	மகராசுநனுடைய [யும்
तथा	அவ்வாறே	भवनं च	விட்டையும்
युद्धोन्मत्तस्य	யுத்தோன்மத்தனுடைய தையும்	तथा एव	அவ்வண்ணமே
मत्स्य	மத்தனுடையதையும்	यज्ञशतोः	யக்ஞசத்ருவின்
ध्वजप्रीवस्य	த்வஜக்ரீவனென்ற	भवनं च	விட்டையும்
रक्षसः	அரக்கனுடையதையும்	ब्रह्मशतोः च	பிரம்மசத்ருவினுடைய
घोरस्य	பயங்கரான	दुरात्मनः	தூராத்மாவான [தையும்
विशुजिह्वस्य	வித்யுத்த்லிஹ்வனுடைய தையும்	निकुम्भस्य	நிகும்பனுடையதையும்
हस्तिमुखस्य च	ஹஸ்திமுகனுடைய தையும்	नरान्तकस्य	நரான்தகனுடையதையும்
करालस्य एव	கராளனுடையதையும்	कुम्भस्य	கும்பனுடையதையும்
पिशाचस्य च	பிசாசனுடையதையும்	विभीषणगृहं	விபிஷணர் கிருஹம்
शोणिताक्षस्य च	சோணிதாசுநனுடைய தையும்	प्रति हि	ஒன்றை மாத்திரம்
		वर्जयित्वा	தொடராத விட்டு
		क्रमेण एव	வரிசையாய்
		क्रममाणः	தாண்டியவராய்
		ददाह हि	சுட்டெரித்தார்.

तेषु तेषु महाहेषु भवनेषु महायशाः । गृहेष्टद्विपतामृद्धिं ददाह स महाकपिः ॥ १७ ॥

महायशाः	மிக்க கீர்த்திவாய்ந்த	गृहेषु	கிருஹங்களிலும்
सः महाकपिः	அந்த மஹாகபி	ऋदिमतां	ஒன்றிலொன்று குறை
तेषु तेषु	அந்தந்த		வின்றி வாழ்ந்த சீமான்
महाहेषु	மேலோர்க்கேற்ற பெருமையுற்ற	ऋद्धिं	செல்வப்பெருக்கை
भवनेषु	மாளிகைகளிலும்	ददाह	சுட்டுச் சாம்பலாக்கினார்.

सर्वेषां समतिक्रम्य राक्षसेन्द्रस्य वीर्यवान् । आससादाथ लक्ष्मीवात्रावणस्य निवेशनम् ॥

लक्ष्मीवान्	ததரியமுடைய	राक्षसेन्द्रस्य	ராசுநேஸந்திரானுவிய
वीर्यवान्	வீரர்	रावणस्य	ராவணனுடைய
सर्वेषां	எல்லோருடையதையும்	निवेशनं	கிருஹத்திற்கு
समतिक्रम्य	குலைத்து	आससाद	வந்துசேர்ந்தார்.
अथ	அதன் பின்னர்		

ततस्तस्मिन् गृहे मुख्ये नानारत्रविभूषिते । मेरुमन्दरसङ्काशे सर्वमङ्गलशोभिते ॥ १८ ॥

प्रदीप्तमग्निमुत्सृज्य लाङ्गूलाग्ने प्रतिष्ठितम् । ननाद हनुमान् वीरो युगान्तजलदो यथा ॥

वीरः हनुमान्	வீரரான ஹனுமார்	नानारत्रविभूषिते	நானாத்திரத்தனங்களால்
मेरुमन्दरसङ्काशे	மேருமலை, மந்தரமலை பேரவிருக்கிறதும்	मुख्ये	அலங்கரிக்கப்பெற்றதும்
सर्वमङ्गलशोभिते	ஸகல மங்களங்கள் நி றைந்து விளங்குவதும்	तस्मिन्	முதன்மையான துமான
		गृहे	அந்த கிருஹத்தில்

लाङ्गुलाभे	வாலின் நுனியில்	उत्सृज्य	அண்டவைத்து
प्रतिष्ठितं	இருக்கிறதும்	ततः	அதனால்
प्रदीप्तं	கொழுந்துவிட்டெரி	युगान्तजलः } यथा	பிரளயகாலமேகம்போல்
अग्निं	அக்னியை [வதுமான	ननाद	ஒரு கர்ஜனை செய்தார்.

श्वसनेन च संयोगादतिवेगो महाबलः । कालाग्निरिव जज्वाल प्रावर्धत हुताशनः ॥ २१ ॥

हुताशनः	அக்னி	संयोगात्	கூடினமையால்
कालाग्निः इव	பிரளயாக்னிபோல்	महाबलः	மிக்க பலமாயும்
जज्वाल	ஜ்வலித்தது.	अतिवेगः च	உக்கிரமாயும்
श्वसनेन	காற்றுடன்	प्रावर्धत	வளர்த்தது.

प्रदीप्तमग्निं पवनस्तेषु वैश्वस्यचारयत् । अभूच्छ्वसनसंयोगादतिवेगो हुताशनः ॥ २२ ॥

तेषु	அந்த	अचारयत्	பரவச்செய்தது.
वैश्वस्य	கிருஹங்களில்	श्वसनसंयोगात्	காற்றுடன் கலந்தமை
प्रदीप्तं	பற்றி எரியும்	हुताशनः	அக்னி [யால்
अग्निं	கொருப்பை	अतिवेगः	முண்டெரிசிறதாய்
पवनः	காற்று	अभूत्	இருந்தது.

तानि काञ्चनजालानि मुक्तामणिमयानि च । भवनान्यवशीर्यन्त रत्नवन्ति महान्ति च ॥

काञ्चनजालानि	ஸ்வர்க்களங்களின் மேந்தவையும்	महान्ति च	பெருத்தகையபுமான்
मुक्तामणि- } मयानि च }	முத்தும் மணியுமா பிழைத்தவையும்	तानि	அந்த
रत्नवन्ति	சிறந்த பதார்த்தங்கள் சிறந்தவையும்	भवानि	மாணிக்கங்கள்
		अवशीर्यन्त	அணித்தப் போலின.

तानि भग्नविमानानि निपेतुर्वसुधातले । भवनानीव सिद्धानामम्भरात् पुण्यसंक्षये ॥ २४ ॥

तानि	அந்த	पुण्यसंक्षये	புண்பம் ஒழிந்த
भग्नविमानानि	இடிந்த விமானங்கள்	अंभरात् इव	அம்பரத்தில் ஆகாபத்தில் இருந்து (விழ்
सिद्धानां	ஸித்தர்களின்	वसुधातले	பூமியில் [வது) போல
भवानि	கிருஹங்கள்	निपेतुः	விழ்த்தன

सञ्ज्ञे तुमुलः शब्दो राक्षसानां प्रधावताम् । स्वे स्वे गृहपरित्राणे भद्रोत्साहगतत्रियाम् ॥
नूनमेषोऽग्निरायातः कपिरूपेण हा इति ॥ २५ ॥

स्वे स्व	தங்கள் தங்கள்	राक्षसानां	அரக்கர்களின்,
गृहपरित्राणे	விடுகளைக் காப்பாற் றுவதில்	हा	"ஐயோ
प्रधावतां	அங்குமிக்கும் ஓடுகிற வர்களாய்	एषः अग्निः नूनं	இது அக்னிகடன்
भद्रोत्साह- } गतत्रियाम् }	கைரியத்தையும் இழந்து செல்வத்தையும் இழந்த வர்களான	कपिरूपेण	குரங்குருவடி கொண்டு
		आयातः इति	வந்தவிட்டார் " என்ற
		तुमुलः शब्दः	பெரும் கச்சல்
		सञ्ज्ञे	உண்டாயிற்று

क्रन्दन्त्यः सहसा पेतुः स्तनन्धयधराः स्त्रियः काश्चिदग्निपरीतेभ्यो हर्म्येभ्यो मुक्तमूर्धजाः ॥

काश्चित्	சில	क्रन्दन्त्यः	கதறிக் கொண்டு
स्त्रियः	பெண்கள்	अग्निपरीतेभ्यः	தீ சூழ்ந்த
स्तनन्धयधराः	சூழந்தையும் கையுமாய்	हर्म्येभ्यः	மேல்மொடிகளிலிருந்து
मुक्तमूर्धजाः	அவிழ்ந்த கூந்தலுடைய வர்களாய்	सहसा	திடீரென்று
		पेतुः	விழுந்தார்கள்.

पतन्त्यो रेजिरेऽभ्रेभ्यः सौदामिन्य इवाम्बरात् ॥ २७ ॥

अम्बरात्	ஆகாயத்திலிருந்து	सौदामिन्यः	மின்னற்கொடிகள்
पतन्त्यः	விழுபவர்கள்	इव	எப்படியோ அப்படி
अभ्रेभ्यः	மேகங்களிலிருந்து	रेजिरे	வினக்கிரர்கள்.

वज्रविद्रुमवैडूर्यमुक्त्वारजतसंहितान् । विचित्रान् भवनान्धातुन् स्यन्दमानान्दर्श सः ॥ २८ ॥

वज्रविद्रुम- वैडूर्यमुक्त्वा- रजतसंहितान्	} வஜ்ரம், பவழம், வைடூர் யம், முத்தா, வெள்ளி இவைகளால் சிர்மிக்கப் பட்ட	भवान्	விடுகளை
		स्यन्दमानान्	உருசிக் கரைந்தோடும்
		धातुन्	தாதுப்பொருள்களாய்
		सः	ஆவர்
विचित्रान्	விசித்திரமான	दर्श	கண்டார்.

नाग्निस्तृप्यति काष्ठानां तृणानाञ्च यथा तथा । हनुमान् राक्षसेन्द्राणां वधे किञ्चिन्न तृप्यति ॥

तृणानां	புற்களுக்கும்	हनुमान् च	ஹனுமாரும்
काष्ठानां	கட்டைகளுக்கும்	राक्षसेन्द्राणां	ராஷ்டிரேஸரத்தமர்களின்
अग्निः	அக்னி	वधे	அழிவில்
न तृप्यति	பொதுமென்னும் பாவம் கொள்வதில்லை.	किञ्चिन्	கொஞ்சமேனும்
यथा तथा	இப்படியே	न तृप्यति	பொதுமென்னும் பாவம் பெருதிருந்தார்.

न हनूपद्विशस्तानां राक्षसानां वसुन्धरा ॥ ३० ॥

वसुन्धरा	பூமி	राक्षसनां	அரக்கர்களுக்கு
हनूपद्विशस्तानां	ஹனுமாரால் கொல்லப் பட்ட	न	பொதுமென்னும் பாவம் பெற்றதாகவில்லை.

कचिक्किशुकसङ्काशाः कचिच्छात्मलिसन्निभाः ।

कचित्कुङ्कुमसङ्काशाः शिखा वहेश्वकाशिरे ॥ ३१ ॥

वह्नेः शिखाः	அக்னியின் ஜ்வாலைகள்	शात्मलिसन्निभाः	இளவம்பூ போலவும்
कचिक्	சிலவிடங்களில்	कचिक्	சிலவிடங்களில்
किशुकसङ्काशाः	பலாசம்பூ போலவும்	कुङ्कुमसङ्काशाः	குக்குமம் போலவும்
कचिक्	சிலவிடங்களில்	वहेशिरे	பிரகாசித்தன

हनूमता वेगवता वानरेण महात्मना । लङ्कापुरं प्रदग्धं तद्रुद्रेण त्रिपुरं यथा ॥ ३२ ॥

रुद्रेण	உருத்திரரால்	वेगवता	கார்பத்தை நிர்வஹிக்
त्रिपुरं	முப்புரம்		கும் சக்தி படைத்த
यथा	எப்படியோ அப்படி	वानरेण	வானரரான
तत् लङ्कापुरं	அந்த லங்காபுரம்	हनूमता	ஹனுமாரால்
सहामना	மஹாத்மாவான	प्रदग्धम्	எரிக்கப்பட்டது.

ततस्तु लङ्कापुरपर्वताग्रे समुत्थितो भीमपराक्रमोऽग्निः ।

प्रसार्य चूडावलयं प्रदीप्तो हनूमता वेगवता विस्फुटः ॥ ३३ ॥

वेगवता	ஹமர் த்தியசாலியான	चूडावलयं	தூடையின் சுழியை
हनूमता	ஹனுமாரால்	प्रसार्य	எங்கும் பரவச்செய்து
विस्फुटः अग्निः	மூட்டப்பட்ட அக்னி	तु	அப்பொழுது
भीमपराक्रमः	பயக்கரமான வலுக்	ततः	அதனால்
	கொண்டதாய்	लङ्कापुरपर्वताग्रे	லங்காபுரியின் மலையில்
प्रदीप्तः	கொழுந்தூண்டெரிகிற	समुत्थितः	கிளம்பிற்று.
	தாய்		

युगान्तकालानलतुल्यवेगः समारुतोऽग्निर्वृधे दिविस्पृक् ।

विधूमरश्मिर्भवनेषु सक्तो रक्षःशरीराज्यसमर्पितार्चिः ॥ ३४ ॥

समारुतः	காற்றுடன் கலந்த	रक्षःशरीराज्य-	} ராஜ்யஸரீரமாகிறதெய்
अग्निः	அக்னி	समर्पितार्चिः	
भवनेषु	விடுகளில்	युगान्तकाला-	} பிரளயகாலத்த அக்
सक्तः	தாக்கப்பட்டதாய்	नलतुल्यवेगः	
विधूमरश्मिः	புகையின்லாத சேதி	दिविस्पृक्	ஆகாசத்தை அளவிய
	யுடையதாய்	वृधे	உயரக்கிளம்பிற்று

आदित्यकोटीसदृशः सुतेजा लङ्कां समस्तां परिवार्य तिष्ठन् ।

शब्दैरनेकैरशनिप्रसूदैर्भिन्दन्निवाण्डं प्रवभौ महाग्निः ॥ ३५ ॥

लङ्कां	லங்கை	महाग्निः	பெருந்தீயானது
समस्तां	எங்கும்	अशनिप्रसूदैः	இடிபோல் பெருத்த
परिवार्य	சூழ்ந்து	अनेकैः	பல
आदित्यकोटी-	} கோடி சூர்யர்களை	शब्दैः	சத்தங்களால்
सदृशः		ஒத்ததும்	अण्डं
सुतेजाः	பிரகாசமாய் ஜ்வலிக்கிற	भिन्दन् इव	பிளப்பதுபோல்
	தூவான	प्रवभौ	எங்கு விளங்கியது.

॥ ३५ ॥ तत्राम्बरादग्निरतिप्रवृद्धो रुक्षप्रभः किंशुकपुष्पचूडः ।

निर्वाणधूमाकुलराजयश्च नीलोत्पलाभाः प्रचकाशिरेऽभ्राः ॥ ३६ ॥

तत्र	அத்தருணம்	निर्वाणधूमाकुल-)	எரிந்து தணியும் நெருப்
अतिप्रवृद्धः	அதிகமாய் வளர்ந்து	राजयः	) பின் புகைப்படலக்க
रुक्षप्रभः	கடுமையான காந்தி		ளின் தொகுதியுள்ள
	கொண்ட	अभ्राः	மேகங்கள்
अग्निः	அக்னி	अम्बरान्	ஆகாயத்திலிருந்து
किंशुकपुष्पचूडः	பலாசம்பூ போல்	नीलोत्पलाभाः	நீலோ த்பலம் போன்ற
	கொழுந்துவிட்டது.		நிறமுடையவைகளாக
		प्रचकाशिरे	விளங்கின.

वज्री महेन्द्रस्त्रिदशेश्वरो वा साक्षाद्यपो वा वरुणोऽनिलो वा ।

रुद्रोऽग्निरको धनदश्च सोमो न वानरोऽयं स्वयमेव कालः ॥ ३७ ॥

किं ब्रह्मणः सर्वपितामहस्य सर्वस्य धातुश्चतुराननस्य ।

इहागतो वानररूपधारी रक्षोपसंहारकरः प्रकोपः ॥ ३८ ॥

किं वैष्णवं वा कपिरूपमेत्य रक्षोविनाशाय परं सुतेजः ।

अनन्तपव्यक्तमचिन्त्यमेकं स्वमायया साम्प्रतमागतं वा ॥ ३९ ॥

इत्येवमूर्चुर्वहसो विशिष्टा रक्षोगणास्तत्र समेत्य सर्वे ।

सप्राणिसङ्घां सगृहां सवृक्षां दग्धां पुरीं तां सहसा समीक्ष्य ॥ ४० ॥

विशिष्टाः	ஞானதிகாரன	महेन्द्रः वा	தேவெந்திரனோ?
रक्षोगणाः	ராஷ்டிரகணங்கள்	साक्षात्	சாஷ்டாத்
वहवः	பலரும்	यमः वा	யமதர்மராஜனோ?
तां	அந்த	वरुणः	வருணனோ?
पुरीं	நகரை	वा	அல்லது
सप्राणिसङ्घां	உயிர்க்கூட்டங்களேனாடும்	अनिलः	வாயுதேவனோ?
सगृहां	விடுகளேனாடும்	रुद्रः	ருத்திரமூர்த்தியோ?
सवृक्षां	மரங்களேனாடும்	अग्निः	அக்னினானோ?
सहसा	ஏககாலத்தில்	अर्कः	சூர்யனோ?
दग्धां	பற்றி எரிந்ததாய்	धनदुः	குபேரனோ?
समीक्ष्य	பார்த்து	सोमः च	சந்திரன் தானோ?
तत्र	அப்பொழுது	अयं	இது
सर्वे	எல்லோருமாய்	स्वयं	பிரத்யக்ஷமான
समेत्य	ஒன்றுகூடி	काटः एव	காலனே தான்.
इति एवं	பின் கண்டவண்ணம்	वानरः न	வானரமல்ல.
अबुः	சொல்லிக்கொண்	सर्वस्य	எல்லாவற்றிற்கும்
	டார்கள்.	धातुः	படைப்பாளியாய்
वज्री	“வஜ்ராயுதபாணியும்	चतुराननस्य	நான் முகனாராகிய
त्रिदशेश्वरः	தேவலோகத்தரசனான	सर्वपितामहस्य	அனைவருக்கும் பாட்
	மரகிய		

वह्मणः	பிரம்மதேவரது	एकं	இணையற்றதும்
प्रकोपः	பெரும்கொபம்	परं	எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்ததுமான
इह	இப்பொழுது	वैष्णवं	விஷ்ணுசம்பந்தமான
रक्षोपसंहारकरः	ராஷ்டிரதர்களை நிர்மூல மாக்கவேண்டி.	सुतेजः वा	மேலான சக்தியே
वानररूपधारी	வானரவேஷம் தரித்து	रक्षोविनाशाय	ராஷ்டிரநாசத்திற்காக
अगतः किं	வந்ததா என்ன?	स्वमायया	தனது மாயையினால்
वा	அல்லது	कपिरूपं	குரங்குருவத்தை
अनन्तं	அளப்பரியதும்	एत्य	எடுத்தக்கொண்டு
अव्यक्तं	புள்ளிக்கெட்டாததும்	वांप्रतं	இப்பொழுது
अचिन्त्यं	இத்தன்மையதென எண்ணவரியதும்	आगतं किं वा	வந்ததா என்ன? "

ततस्तु लङ्का सहसा प्रदग्धा सराक्षसा साश्वरथा सनागा ।

सपक्षिसङ्घा समृगा सवृक्षा रुरोद दीना तुमुलं सशब्दम् ॥ ४१ ॥

ततः	அப்பொழுது	समृगा	மிருகங்களோடு கடியதாயும்
लङ्का	லங்காககரம்	सवृक्षा	விருகுகங்களோடு கடியதாயும்
सहसा	ஏககாலத்தில்	प्रदग्धा	பற்றி எரிந்ததாய்
सराक्षसा	அரக்கர்களோடு கடியதாயும்	वु	இந்த ஸ்திதியில்
साश्वरथा	குதிரை, தேர்களோடு கடியதாயும்	दीना	தீனமாக
सनागा	யானைகளோடு கடியதாயும்	सशब्दं	பெருக்குரலுடன்
सपक्षिसङ्घा	பறவைக்கணங்களோடு கடியதாயும்	तुमुलं	அதிக கலவரமாய்
		रुरोद	புலப்பிந்து.

हा तात हा पुत्रक कान्त मित्र हा जीवितं भोगयुतं सुपुष्पम् ।

रक्षोभिरेवं बहुधा ब्रुवद्भिः शब्दः कृतो घोरतरः सुभीमः ॥ ४२ ॥

हा तात	"ஐயோ உப்பா!	जीवितं	வாழ்க்கை! "
हा पुत्रक	ஐயோ குழந்தாய்!	एवं	இப்படி
कान्त	ஐயோ நாதா!	बहुधा	பலவிதமாய்
मित्र	ஹா தோழா!	ब्रुवद्भिः	அலறுகின்ற
हा	ஐ என்ன!	रक्षोभिः	அரக்கர்களால்
सुपुष्पं	நன்கு வளர்ந்தோக் சியதும்	घोरतरः	மிகக் கொடியதும்
भोगयुतं	போகல்கள் கடியது மான	सुभीमः	பயங்கரமுமான
		शब्दः	பேரிரைச்சல்
		कृतः	இடப்பட்டது.

हुताशनज्वालसमावृता सा हतप्रवीरा परिवृत्तयोधा ।

हनूमतः क्रोधबलाभिभूता बभूव शापोपहतेव लङ्का ॥ ४३ ॥

सा लङ्का	அந்த லங்கை	हतप्रवीरा	மாண்டுபோன வீரர்
हनूमतः	ஹனுமாரின்		களுடையதாய்
क्रोधबलाभिभूता	கோபத்தின் கொடுமைக் கிலக்காகியதாய்	परिवृत्तयोधा	செதறியோடிய வீரர்களை யுடையதாய்
हुताशनज्वाल-	} அக்ஸிஜ்வாலையால் சூழப்பட்டதாய்	शापोपहता इव	சாபத்தால் அழிக்கப்பட்ட ஆயிற்று. [உதுபோல்
समावृता		बभूव	

स संभ्रमन्नस्तविषण्णराक्षसां समुज्ज्वलज्वालहुताशनाङ्किताम् ।

ददर्श लङ्कां हनुमान् महामनाः स्वयंभुकोपोपहतामिवावनिम् ॥ ४४ ॥

महामनाः	மஹாத்மாவான	समुज्ज्वल-	} ஜ்வலித்தெழுந்த பெரும் ஜவால்- } தீயினால் விடுபட்டதாய்
सः	அந்த	हुताशनाङ्कितां	
हनुमान्	ஹனுமார்	स्वयंभुकोपोपहतां	பகவானுடைய கோபத் தாலழிந்த
लङ्कां	லங்கையை	अवनि इव	பூவுலகத்தைப் போலி கண்டார். [ருப்பதாய்
संभ्रमन्नस्त-	} பாபாத்துப் பயந்து கொந்த ராசுந்தர்களை யுடையதாய்	ददर्श	
विषण्णराक्षसां			

भङ्त्वा वनं पादपरब्रसङ्कुलं हत्वा तु रक्षांसि महान्ति संयुगे ।

दग्धा पुरीं तां गृहरत्नमालिनीं तस्थौ हनुमान पवनात्मजः कपिः ॥ ४५ ॥

पादपरब्रसङ्कुलं	சிறந்த மரங்களடர்ந்த	तां	அந்த
वनं भङ्त्वा	வனத்தை அழித்து	पुरीं	பட்டணத்தை
संयुगे	போரில்	दग्धा	பொசுக்கிவிட்டு
महान्ति रक्षांसि	பெருத்த ராசுந்தர்களை	तु	இப்பொழுது
हत्वा	மாய்த்து	पवनात्मजः	வாயுருமாசாகிய
गृहरत्नमालिनीं	மலைகளைப் போலமைந்த உயர்ந்த மாளிகைகளு டைய	हनुमान्	ஹனுமாரென்னும்
		कपिः	வானரர்
		तस्थौ	சுற்றித்திரிந்தார்.

त्रिकूटशृङ्गाग्रतले विचित्रे प्रतिष्ठितो वानरराजसिंहः ।

प्रदीप्तलाङ्गूलकृतार्चिमाली व्यराजतादित्य इवांशुमाली ॥ ४६ ॥

विचित्रे	விசித்திரமான	प्रदीप्तलाङ्गूल-	} வரலிலெரிந்து கொண்டி கூதர்அமலி } ருக்கிற தீயின் ஜ்வாலை களுடையவராய்
त्रिकूटशृङ्गाग्रतले	திரிகூடபர்வதசிகரத் தினுச்சிபில்	कृतार्चिमाली	
प्रतिष्ठितः	திடமாய் கின்றவரான	अंशुमाली	கிரணங்கள் படைத்த
वानरराजसिंहः	வானரத்தலைவர்களில் ச்ரேஷ்டராகிய ஆவர்	आदित्यः इव	சூரியம்போல்
		व्यराजत	விளங்கினார்.

स राक्षसांस्तान् सुबहूँश्च हत्वा वनं च भङ्क्त्वा बहुपादपं तत् ।
विस्ृज्य रक्षोभवनेषु चाग्निं जगाम रामं मनसा महात्मा ॥ ४७ ॥

सः महारमा	அந்த மஹாத்மா	हत्वा	மாய்த்து
बहुपादपं	பல மரங்களடர்த்த	रक्षोभवनेषु	அரக்கர் மாளிகைகளில்
तत् वनं च	அந்த வனத்தையும்	अग्निं विस्ृज्य	கெடுப்பை இட்டு
भङ्क्त्वा	அழித்து	च च	தன்தன்மே
सुबहून्	மிகப் பல	रामं	ஸ்ரீராமரை
तान्	அந்த	मनसा	மனதில்
राक्षसान्	அரக்கர்களையும்	जगाम	சினித்தார்.

ततस्तु तं वानरवीरमुख्यं महाबलं मारुततुल्यवेगम् ।
महामतिं वायुसुतं वरिष्ठं प्रतुष्टुबुद्धेवगणाश्च सर्वे ॥ ४८ ॥

ततः तु	அதேனமயத்தில்	वरिष्ठं	சிறந்தவரான
महाबलं	மஹாபலசாலியாய்	तं	அந்த
मारुततुल्यवेगं	வாயுவைப்போல் வேகமுடையவராய்	वायुसुतं	வாயுகுமாரரை
महामतिं	அதிபுத்திமானாய்	सर्वे	ஸகலமான
वानरवीरमुख्यं	வானரவீரர்களின் தலைவராய்	देवगणाः च	தேவகணங்களும்
		प्रतुष्टुबुः	துதித்தார்கள்.

भङ्क्त्वा वनं महातेजा हत्वा रक्षांसि संयुगे । दग्ध्वा लङ्कापुरीं रम्यां रराज स महाकपिः ॥

सः	அந்த	हत्वा	மாய்த்து
महाकपिः	மஹாகபி	रम्यां	அழகான
वनं	வனத்தை	लङ्कापुरीं	லங்காகரை
भङ्क्त्वा	அழித்து	दग्ध्वा	பொசுகி
संयुगे	யுத்தத்தில்	महातेजाः	மிகுந்த தேஜோமயராய்
रक्षांसि	அரக்கர்களை	रराज	விளக்கினார்.

लङ्कां समस्तां सन्दीप्य लाङ्गूलाग्निं महाबलः । निर्वापयामास तदा समुद्रे हरिसत्तमः ॥

महाबलः	மஹாபலவானான	तदा	அப்பொழுது
हरिसत्तमः	வானரோத்தமர்	लाङ्गूलाग्निं	வாலின் தீவை
लङ्कां समस्तां	லக்கையை எல்லாம்	समुद्रे	ஸமுத்திரத்தில்
सन्दीप्य	தீபிட்டுக் கொளுத்தி விட்டு,	निर्वापयामास	தேய்த்து அணையச் செய்தார்.

तं दृष्ट्वा वानरश्रेष्ठं हनुमन्तं महाकपिम् । कालाग्निरिति सञ्चिन्त्य सर्वभूतानि तत्रसुः ॥

सर्वभूतानि	ஸகல பிராணிகளும்	हनुमन्तं दृष्ट्वा	ஹனுமாரைக் கண்டு
तं	அந்த	कालाग्निं इति	காலக்னி என்று
महाकपिं	மஹாகபியும்	सञ्चिन्त्य	எண்ணி
वानरश्रेष्ठं	வானரத்தோத்தமரனை	तत्रसुः	அஞ்சி நடுக்கின.

देवाश्च सर्वे मुनिपुङ्गवाश्च गन्धर्वविद्याधरनागयक्षाः ।

भूतानि सर्वाणि महान्ति तत्र जग्मुः परां प्रातिमतुल्यरूपाम् ॥ ५२ ॥

सर्वे	ஸகலமான	महान्ति भूतानि	பெரிய பூதங்களும்
देवाः	தேவர்களும்	तत्र	இது விஷயத்தில்
मुनिपुङ्गवाः च	ரிஷிச் சேஷ்டர்களும்	अतुल्यरूपां	ஒப்புயர்வில்லாத
गन्धर्वविद्याधर- नागयक्षाः च	} கந்தர்வர்களும் வித்யா தரர்களும் நாகர்களும்	परां	மிகுந்த
सर्वाणि		श्रीति	ஆனந்தத்தை
	ஸகலமான [பக்தர்களும்	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुःपञ्चाशः सर्गः ॥ ५४ ॥
आदितः श्लोकाः 14108

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2318

पञ्चपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தைந்தாவது ஸர்க்கம். ॥ ५५ ॥

हनुमत्त्रासः—ஹனுமாரின் திகில்.

सन्दीप्यमानां विध्वस्तां त्रस्तरक्षोगणां पुरीम् । अवेक्ष्य हनुमाल्लङ्कां चिन्तयामास वानरः ॥

हनुमान्	ஹனுமாரென்ற	तस्तरक्षोगणां	அஞ்சி ஓட்டம் பிடித்த
वानरः	வானர்		அக்ககணங்களையுடையதாயும்
लङ्कां	லங்கை	अवेक्ष्य	பிரத்யக்ஷமாய்ப்
पुरीं	புரீ		பார்த்து
सन्दीप्यमानां	பற்றி எரிந்து	चिन्तयामास	கார்ய விஷயத்தில் (பின்
विध्वस्तां	பஸ்மமாக்கப்பட்டதாயும்		கண்டபடி) கவலைகொண்டார் :

तस्याभूत्सुमहांसासः कृता चात्मन्यजायत । लङ्कां प्रदहता कर्म किं स्वित् कृतमिदं मया ॥

लङ्कां	"இலங்கையை	तस्य	அவருக்கு
प्रदहता	கொளுத்திய	सुमहान्	பெரிய
मया	என்னால்	सासः	மனதில் பயம்
इदं कर्म	இந்த காரியம்	अभूत्	உண்டாயிற்று.
किं स्वित्	எதனால்	आमनि	தன்னிடத்தில்
कृतं	செய்யப்பட்டது?"	कुसा च	தப்பெனவும்
	(என்று)	अजायत	எண்ணப்பட்டது.

धन्यास्ते पुरुषश्रेष्ठा ये बुद्ध्या कोपमुत्थितम् । निरुन्धन्ति महात्मानो दीप्तमग्निमिवाग्भसा ॥

ये	எவர்கள்	निरुन्धन्ति	அடக்கிக்கொள்கிறார்
उत्थितं कोपं	சீறிவரும் சினத்தை		களோ
बुद्ध्या	அறிவைக்கொண்டு	ते	அவர்களே
दीप्तं अग्निं	பற்றி எரியும் தீவை	धन्याः	தன்பர்கள் ;
अग्भसा	நீரைக்கொண்டு	पुरुषश्रेष्ठाः	புருஷச் சேஷ்டர்கள் ;
इव	எப்படியோ அப்படியே	महात्मानः	மஹாத்மாக்கள்.

क्रुद्धः पापं न कुर्यात् कः क्रुद्धो हन्याद्गुरुनपि । क्रुद्धः परुषया वाचा नरः साधूनधिक्षिपेत् ॥

क्रुद्धः "கோபத்திற்காளாகிய
க: எவன் தான்
பாபம் பாபத்தொழிலை
ந கुर्याத் செய்யாதிருப்பான்?
क्रुद्धः கோபங்கொண்டவன்
गुरुन् अपि பெரியோர்களை யுங்கூட
हन्यात् கொலை புரியான்.

क्रुद्धः கோபத்திற்காளான
नरः புருஷன்
परुषया கடுமையான
वाचा மொழியால்
साधून् சாதுக்களை
अधिक्षिपेत् எடுத்தெறித்து
பேசுவான்.

वाच्यावाच्यं प्रकुपितो न विजानाति कर्हिचित् । नाकार्यमस्ति क्रुद्धस्य नावाच्यं विद्यते क्वचित् ॥

प्रकुपितः "கேரபந்தலைக்கேறியவன்
वाच्यावाच्यं சொல்லத்தகுந்தது,
சொல்லத்தகாத
தென்பதை

क्रुद्धस्य சினங்கொண்டவனுக்கு
अकार्यं தகாத செயலென்பது
न अस्ति இல்லை.
क्वचित् இந்த எத்தியில்
अवाच्यं தகாத சொல்லென்பதும்
न विद्यते கிடையாது.

कर्हिचित् எப்பொழுதும்
न विजानाति பகுத்தறியமுடியாது.

यः समुत्पतितं क्रोधं क्षमयैव निरस्यति । यथोरगस्त्वचं जीर्णां स वै पुरुष उच्यते ॥ ६ ॥

यः "எவனொருவன்
समुत्पतितं தலைக்குடேறிய
क्रोधं சினத்தை
क्षमया பொறுமையைக்கொண்டு
उरगः ஸர்ப்பம்
जीर्णां ஜீர்ணமான

एवंच தோலை
यथा எப்படியோ அப்படி
निरस्यति விட்டுவிடுகிறதே
सः वै அவன் தான்
पुरुषः एव ஆண்பிள்ளைபெண்
उच्यते சொல்லப்படுகிறான்.

धिगस्तु मां सुदुर्बुद्धिं निर्लज्जं पापकृत्तमम् । अचिन्तयित्वा तां सीतामग्निदं स्वामिघातकम् ॥

तां "அத்தகைய
सीतां வலிதாப்பிராட்டியாரை
अचिन्तयित्वा நினையாமல்
अग्निदं தீயிட்டுக்கொளுத்தின
मां என்னை
सुदुर्बुद्धिं புத்திகெட்டவனாகவும்,

निर्लज्जं வெட்கமற்ற ஒருவரும்,
पापकृत्तमं பாசிகளில் முதல்வ
ஒருவரும்,
स्वामिघातकं யஜமானத்தொடுக்கி
யாகவும்,
धिक् अस्तु சித்தித்துக்கொள்ள
வேண்டும்.

यदि दग्धा त्वयं लङ्का नूनमार्याऽपि जानकी । दग्धा तेन मया भर्तुर्हतं कार्यमजानता ॥

इयं लङ्का "இந்த எங்காபுரி
दग्धा கொளுத்தப்பட்டது
यदि तु என்றபோதே
आर्यां உத்தமையான
जानकी अपि ஐரனகியாரும்
दग्धा கொளுத்தப்பட்டா
ளென்பது

नूनं சிச்சயம்,
तेन அதனால்
अजानता மதிக்கெட்ட
मया எனனால்
भर्तुः யஜமானனது
कार्यं கார்யம்
हतम् பாயுக்கப்பட்டது.

यदर्थमयमारंभस्तत्कार्यमवसादितम् । मया हि दहता लङ्कां न सीता परिरक्षिता ॥ ९ ॥

யத்ய் "எதற்காக
 अयं आरंभः இந்த பிரயாசையோ
 तत् कार्यं அந்தக் கார்யம்
 अवसादितं கேடடைந்தது ;
 हि ஏனெனில்

लङ्कां லங்கையை
 दहता தீயிட்டுக்கொளுத்திய
 मया என்னால்
 सीता வீரதாப்பிராட்டியார்
 न परिरक्षिता காப்பாற்றப்படவில்லை.

ईषत्कार्यमिदं कार्यं कृतपासीन्न संशयः । तस्य क्रोधाभिभूतेन मया मूलक्षयः कृतः ॥

इदं "இந்த
 कार्यं பெருக்கார்யம்
 ईषत्कार्यं அற்பகாரியமாக
 कृतं भासीत् முடிக்கப்பட்டதாயிற்று.
 क्रोधाभिभूतेन கோபத்திற்கானான

मया என்னால்
 तस्य அதற்கு
 मूलक्षयः வேரின் அழிவானது
 कृतः விளைவிக்கப்பட்டது ;
 न संशयः ஸந்தேஹமில்லை.

विनष्टा जानकी नूनं न ह्यदग्धः पश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥

पुरी सर्वा "பட்டணம் எல்லாம்
 भस्मीकृता சாம்பலாக்கப்பட்டிருக்கி
 लङ्कायां லங்கையில் [றது ;
 अदग्धः தீப்பட்டெரியாத
 उद्देशः कश्चित् இடம் எதுவும்

न पश्यते காணப்படவில்லை ;
 हि ஆணையால்
 जानकी ஜானகியார்
 नूनं विनष्टा நிச்சயமாய் உயிர்
 தரித்திரார்.

यदि तद्विहतं कार्यं मम प्रज्ञाविपर्ययात् । इहैव प्राणसंन्यासो ममापि ह्यद्य रोचते ॥ १२ ॥

मम "எனது
 प्रज्ञाविपर्ययात् புத்திப்பிச்சினால்
 तत् कार्यं அந்தக் கார்யம்
 विहतं यदि நாசமடைந்ததென்றால்
 अद्य இப்பொழுது

इह एव இங்கேயே
 मम अपि என்னுடையவும்
 प्राण संन्यासः हि பிராணனை மாய்த்துக்
 கொள்வது ஒன்றுதான்
 रोचते உசிதமென்று
 தோற்றுவிடுகிறது.

किमग्नौ निपताम्यद्य आहोस्विद्भवामुखे । शरीरमाहो सखानां दधि सागरवासिनाम् ॥

अद्य "இப்பொழுது
 बहवामुखे வடவாமுகமென்கிற
 अग्नौ அக்கனியில்
 आहोस्वित् }
 निरतामि } காள் விழுட்டுமா ?

आहो அல்லது
 सागरवासिनां கடலில் வாழும்
 सखानां ஜந்துக்களுக்கும்
 शररं உடலை
 दधि किं கொடுக்கட்டுமா என்ன ?

कथं हि जीवता शक्यो मया द्रष्टुं हरीश्वरः । तौ वा पुरुषशार्दूलौ कार्यसर्वस्वघातिना ॥

हरीश्वरः "வானாவேந்தி தானாகட்டும்
 पुरुषशार्दूलौ புருஷோத்தமர்களான
 तौ वा அல்லிருவந்தானாகட்டும்
 कार्यसर्वस्व }
 घातिना } கார்யத்தை முழுவதும்
 கொடுத்த

मया என்னால்
 जीवता हि உயிருடனேயே
 द्रष्टुं காண
 कथं शक्यः எப்படித்தான்
 உயிதமாயும் ?

मया खलु तदेवेदं रोषदोषात् प्रदर्शितम् । प्रथितं त्रिषु लोकेषु कपित्वमनवस्थितम् ॥ १५ ॥

त्रिषु लोकेषु	“மூன்று உலகங்களிலும்	मया	என்னால்
खलु	அந்த	रोषदोषात्	ரோஷமென்னும் தோஷத்தால்
प्रथितं	பிரசித்தமான	प्रदर्शितं	வெளிப்படையாய் நினைக்கப்பட்டது
कपित्वं	குரங்குகளுக்கும்ண்டான	खलु	இல்லையா என்ன?
अनवस्थितं	சரபல்யமென்பது		
इदं एव	இதுதான் (என்று)		

धिगस्तु राजसं भावपनीशमनवस्थितम् । ईश्वरेणापि यद्रागान्मया सीता न रक्षिता ॥ १६ ॥

अनीशं	“புத்திக்குக் கட்டுப் படாததாய்	ईश्वरेण	காரியத்தைச் செய்து முடிக்கும் திறமை கொண்டவனான
अनवस्थितं	ஒரேமாதிரியாய் நடக்க விடாததுமான	मया अपि	என்னாலேயும்
राजसे	ராஜஸமென்கிற	रागात्	சினத்தின் வசப்பட்ட தால்
भावं	சபாவத்தை	सीता	வீதாப்பிராட்டியார்
धिक अस्तु	விந்திக்கவேண்டும்.	न रक्षिता	பாதுகாக்கப்படவில்லை.
यत्	ஏனென்றால்		

विनष्टायां तु सीतायां तावुभौ विनशिष्यतः । तयोर्विनाशे सुग्रीवः सवन्धुर्विनशिष्यति ॥

सीतायां	“வீதாப்பிராட்டியார்	तयोः	அவ்விருவர்
विनष्टायां तु	மாண்டாரென்றால்	विनाशे	பரித்தால்
तौ	அந்த	सवन्धुः	சற்றத்தார்களோடு
उभौ	இருவரும்	सुग्रीवः	சகீவர் [கூடிய
विनशिष्यतः	மாண்டுவிடுவார்கள்.	विनशिष्यति	மாள்வர்.

एतदेव वचः श्रुत्वा भरतो भ्रातृवत्सलः । धर्मात्मा सहशत्रुघ्नः कथं शक्यति जीवितुम् ॥

भ्रातृवत्सलः	“பிராதாவினிடத்தில் அன்பு கூர்ந்தவரும்	एतत्	இதை
धर्मात्मा	தர்மாத்மாவும்	वचः	வமசாரத்தை
सहशत्रुघ्न	சத்ருக்களுடன் கூட இ	श्रुत्वा	கேட்டுகிட்டு
भरतः	பரதர் குப்பவருமான	जीवितुं एव	உயிருட விருக்கவும்கூட
		कथं शक्यति	எப்படிச் சம்மதிப்பார்?

इक्ष्वाकुवंशे धर्मिष्ठे गते नाशमसंशयम् । भविष्यन्ति प्रजाः सर्वाः शोकसन्तापपीडिताः ॥

धर्मिष्ठे	“தர்மத்தில் நிலைவிற்கும்	सर्वाः	எல்லோரும்
इक्ष्वाकुवंशे	இக்ஷ்வாகுவம்சம்	शोकसन्ताप-	} சோகா க்ளியால் பீடிக்க பீடிताः } கப்பட்டவர்களாய்
नाशं	அழிவை	भविष्यन्ति	
गते	அடைந்தால்	असंशयं	ஸந்தேஹமில்லை.
प्रजाः	பிரஜைகள்		

तदहं भाग्यरहितो लुप्तधर्मार्थसङ्ग्रहः । रोषदोषपरांतात्मा व्यक्तं लोकविनाशनः ॥२०॥

तव	“ஆதலால்	लुप्तधर्मार्थसङ्ग्रहः	தர்மார் த்தகங்களாகிற
अहं	நான்		பெருமையை இழந்
रोषदोषपरीतात्मा	கோபமென் னும் தோஷத்		தவனாய்
	திற்கிலக்கானவனாய்	लोकविनाशनः	லகவிநாசன: உலகத்திற்கு நாசத்தைச்
भाग्यरहितः	அதிர்வட்டம் ஒழிந்தவ		செய்பவனானேன் ;
	னாய்	व्यक्तम्	இது தெளிவு.”

इति चिन्तयतस्तस्य निमित्तान्युपपेदिरे । पूर्वमप्युपलब्धानि साक्षात् पुनरचिन्तयत् ॥

इति	என்றிவ்வாறு	निमित्तानि	காரணங்கள்
चिन्तयतः	எண்ணமிட்டுக்கொண்	उपपेदिरे	இருக்கக்கூடுமெனத்
तस्य	அவருக்கு [டிருக்கிற		தோன்றின.
पूर्वमपि	இதற்கு முன்னமேயே	पुनः	இன்னொருதரம்
उपलब्धानि	பிரத்யகூதமாய்க்	साक्षात्	ஸ்பஷ்டமாய்
	கண்டுள்ள	रचिन्तयत्	மனதினுள் விமர்சித்தார்.

अथवा चारुसर्वाङ्गी रक्षिता स्वेन तेजसा । न नशिष्यति कल्याणी नाग्निरभौ प्रवर्तते ॥

अथवा	“மற்றப்படி	तेजसा	அமா னுஷ்பசக்தியால்
चारुसर्वाङ्गी	ஸர்வாங்கஸூந்தரியான	रक्षिता	காப்பாற்றப்பட்டவளாய்
	அவள்	न नशिष्यति	நசித்திருக்கமாட்டாள் ;
कल्याणी	மகளைக்களைச் செய்ப	अग्निः	நெருப்பு
	வளாய்	अग्नी	நெருப்பில்
स्वेन	தனது	न प्रवर्तते	பிரவர்த்திக்கமுடியாது.

न हि धर्मात्मनस्तस्य भार्यापमिततेजसः । स्वचारित्राभिगुप्तां तां स्पष्टमर्हति पावकः ॥

धर्मात्मनः	“தர்மாத்மாவாய்	स्वचारित्राभिगुप्तां	தன் கற்பாலேயே
अमिततेजसः	அனகிறத்த தேஜோ		காக்கப்பட்டவளுமான
	வானை	तां	அவளை
तस्य हि	அவருக்கே	पावकः	அக்னி
भार्या	மனைவியானவரும்	स्पष्टं न अर्हति	நீண்டமுடியாது.

नूनं रामप्रभावेन वैदेह्याः सुकृतेन च । यन्मां दहनकर्पास्यं नादहद्व्यवाहनः ॥ २४ ॥

यत्	“ஆகையால்தான்	वैदेह्याः	வைதேஹியின்
दहनकर्मा	தகப்பதே செயலாக	सुकृतेन च	ஸூசிலத்தாலும்
अयं ह्यववाहनः	இந்த அக்னி [வுள்ள	मां	என்னை
रामप्रभावेन	ஸ்ரீராமரின் பிரபாவத்	नूनं	இப்பொழுது
	தாலும்	न अर्हति	எரிக்காதிருந்தது.

त्रयाणां भरतादीनां भ्रातॄणां देवता च या । रामस्य च मनःकान्ता सा कथं विनशिष्यति ॥

रामस्य	"ஸ்ரீராமருக்கு	देवता च	தேவதையாயிருப்பவள்
मनःकान्ता	மனதிற்க்கினிய மனைவி யாயும்	या	எவளோ
भरतादीनां	பரதர் முதலிய	सा	அவள்
भ्रातॄणां	உடன்பிறந்தோர்	कथं	எங்ஙனம்
त्रयाणां च	மூவர்களுக்கும்	विनशिष्यति	கேடடைய முடியும்?

यद्वा दहनकर्माऽयं सर्वत्र प्रभुरवपयः । न मे दहति लाङ्गूलं कथमार्यां प्रवक्ष्यति ॥२६॥

यद्वा	"அல்லாதபோது	दहनकर्मा	தறியப்பதே செயலாக
सर्वत्र	எக்காலத்திலும் (எவ் விடத்திலும்)	अयं	இவர் [உள்ளவருமான
अवपयः	வின்படாத	मे लाङ्गूलं	எனது வாலை
प्रभुः	சாமர்த்தியம் படைத்தவரும்	न दहति	எரிக்கவில்லை;
		आर्यां	ஸ-சிலையை
		कथं प्रवक्ष्यति	தன்புதுத்துவதெப்படி?"

पुनश्चाचिन्तयत्तत्र हनुमान् विस्मितस्तदा । हिरण्यनाभस्य गिरेर्जलमध्ये प्रदर्शनम् ॥२७॥

पुनः च	அல்லாமலும்	प्रदर्शनं	உதாரணத்தை
हनुमान्	ஹனுமார்	अचिन्तयत्	ஞாபகத்திற்குக் கொண்டுவந்தார்.
जलमध्ये	நடுநிலத்தில்	तदा	அப்பொழுது
हिरण्यनाभस्य	மைனாகமென்கிற	तत्र	அதவிஷயமாய்
गिरेः	பர்வதத்திலுடைய	विस्मितः	ஆச்சர்யம் கொண்டார்.

तपसा सत्यवाक्येन अनन्पच्चाच्च भर्तरि । अपि सा निर्दहेद्गिं न तामग्निः प्रवक्ष्यति ॥

सा	* அவள்	अग्निं अपि	நெருப்பையும்
तपसा	ஸ-சிலந்தகாலும்	निर्दहेत्	கொளுத்தவாள்;
सत्यवाक्येन	சத்தியக்காலும்	तां	அவளை
भर्तरि	நாயகனிடத்தில்	अग्निः	நெருப்பானது
अनन्पच्चाच्च	எகத்தவந்தகாலும்	न प्रवक्ष्यति	தன்புதுத்தமுடியாது."

स तथा चिन्तयंस्तत्र देव्या धर्मपरिग्रहम् । शुश्राव हनुमान् वाक्यं चारणानां महात्मनाम् ॥

सः हनुमान्	அக்க ஹனுமார்	तत्र	அதவிஷயத்தில்
देव्याः	தேவியின்	महात्मनां	மஹாத்மர்க்களான
धर्मपरिग्रहं	தர்மப்பிரபாவத்தை	चारणानां	சாரணர்களுடைய
तथा	மேற்கண்டவண்ணம்	वाक्यं	பேச்சை
चिन्तयन्	எண்ணாமிட்டுக்கொண்டிருக்கையில்	शुश्राव	கேட்டார்.

अहो खलु कृतं कर्म दुष्करं हि हनुपता । अग्निं विसृजताऽभीक्ष्णं भीमं राक्षसवेशपनि ॥

अहो हि	“ஆ! என்னவென்று சொல்வது!	हनुमता	ஹனுமாரால்
राक्षसवेशमनि	ராஷ்டஸர்கள் வலிக்கு	खलु	நிச்சயமாய்
अग्निं	நெருப்பை [மிடத்தில்	दुष्करं	மிசலும் ஸாஹஸமான
भीमं	பயங்கரமாய்	कर्म	செய்கை
अभीक्ष्णं विसृजता	இடைவிடாது இட்ட	कृतम्	செய்து முடிக்கப்பட்ட

प्रपलायितरक्षस्त्रीवालवृद्धसमाकुला । जनकोलाहलाध्माता क्रन्दन्तीवादिकन्दरे ॥ ३१ ॥
दग्धेयं नगरी लङ्का साट्टपाकारतारणा । जानकी न च दग्धेति विस्मयोऽद्भुत एव नः ॥

साट्टपाकारतारणा	“அட்டாலைகள், மதில்கள், தோரணவாயில்கள்	जनकोला-	} ஜனங்களினல்லோல சத்தம் ஒக்கி சப்திப்பதாய்
इयं	இந்த [ஊட்பட	हलाध्माता	
लङ्कानगरी	லங்கானகரம்	दग्धा	தகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.
अद्रिकन्दरे	படைக்குகையில்	च	ஆனாலும்
क्रन्दन्ती इव	கூனி அழுவதுபோல்	जानकी एव	ஜானகியார் மாத்திரம்
प्रपलायित-	} ஒடிப்போன ராஷ்டஸரிகளும், பாலர்களும், வீரத்தர்களும் அலறி	न दग्धा	வருத்தமடையா திருக்கி
रक्षस्त्रीवाल-		नः	நமக்கு [ஈர் (என்பது)
वृद्धसमाकुला		अद्भुतः	अस्मिन्
		विस्मयः इति	ஆச்சர்யம்” என்றார்கள்.

स निमित्तैश्च दृष्टायैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च हनुमानभवत् प्रीतमानसः ॥ ३३ ॥

सः	அந்த	कारणैः च	செய்கைகளைக் கொண்டும்
हनुमान्	ஹனுமார்	ऋषिवाक्यैः च	ருஷிகளின் வாக்கியங்களைக்கொண்டும்
दृष्टायैः	ஸந்தேஹமற மனதில் தோன்றிய	प्रीतमानसः	மனச்சந்துஷ்டிகொண்ட
निमित्तै च	காரணங்களைக் கொண்டு	अभवत्	ஆனார். [டவராய்
महागुणैः	உற்பயனைத் தரும் [டும்		

ततः कपिः प्राप्तमनोरथार्यस्तापक्षतां राजसुतां विदित्वा ।

प्रत्यक्षतस्तां पुनरेव दृष्ट्वा प्रतिप्रयाणाय मतिं चकार ॥ ३४ ॥

ततः	அப்பொழுது	तां	அவளை
कपिः	வானார்	प्रत्यक्षतः	நேரில்
तां राजसुतां	அந்த ராஜசுமாரியை	दृष्ट्वा एव	தர்சனம் செய்துவிட்டே
अक्षतां	அபாயத்திற்குள்ளாகா திருப்பவளாய்	प्राप्तमनोरथार्यैः	மனோரதத்தின் பயனைப் பெற்றவராய்
विदित्वा	மனதில் நினைத்து	प्रतिप्रयाणाय	திரும் பிப்போவதற்கு
पुनः	அப்படியிருந்தும்	मतिं चकार	நிர்மானித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे पञ्चपञ्चाशः सर्गः ॥ ५५ ॥

आदितः श्लोकाः 14142

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2352

படிபழாச: சரி:—ஐம்பத்தாறுவது ஸர்க்கம் || 14 ||

லக்ஷா: சமுத்பதனம்—லங்கையிலிருந்து குதித்தல்.

ततस्तु शिशुपामूले जानकीं पर्यवस्थिताम् । अभिवाद्याब्रवीद्विष्टया पश्यामि त्वामिहाक्षताम् ॥

शिशुपामूले	சிம்பபாமா த்தடியில்	इह	இப்பொழுது
पर्यवस्थितां	அசைவின் நி னி ற்றிருந்த	अक्षतां तु	சேஷமாயிருப்பவ
जानकीं	ஜானகியை		ராகவே
अभिवाद्य	நமஸ்கரித்து	द्विष्टया	தெய்வாநினமாக
ततः	அதன்மேல்	पश्यामि	தரிசிக்கிறேன் (என்று)
त्वां	'தேவரீரை	अब्रवीत्	சொன்னார்.

ततस्तं प्रस्थितं सीता वीक्षमाणा पुनः पुनः । भर्तृस्नेहान्वितं वाक्यं हनुमन्तपभाषत ॥२॥

ततः	அப்பொழுது	भर्तृस्नेहान्वितं	பர்த்தானின் மீதள்ள
सीता	வீதை		உன்பை வெளியிட்டுக்
पुनः	திரும்பவும்		காட்டுகின்ற
प्रस्थितं	சமீபம் வந்திருந்த	वाक्यं	ஒரு சொல்லை
तं हनुमन्तं	அந்த ஹனுமாரை	पुनः	இன்னொருதரம்
वीक्षमाणा	பார்த்து	अभाषत	சொன்னான் :—

काममस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ३ ॥

परवीरघ्न	"சத்ருவிரசம்ஹராகரோ !	परिसाधने	பலசித்தி பெறுபவியைத்
त्वं	நீர்	पर्याप्तः	போதுமானவர்; [தில்
एकः एव	ஒருவரே	ते	உமது
कामं	கோரியவண்ணமே	बलोदयः	பலத்தின் பெருமை
अस्य कार्यस्य	இந்த காரியத்தின்	यशस्यः	புகழ்த்தாவதாயில்லை.

शरैस्सुसङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलादनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परबलादनः	"படைவர் பலத்தைச் செ	कृत्वा	செய்தகிட்டு
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர் [ருக்கும்	मां नयेत् यदि	என்னை அழைத்தக்
शरैः	சரக்களால்		கொண்டே குவாராயின்
लङ्कां	லங்கையை	तत् तस्य	அது அவருக்கு (அவ
सुसङ्कुलां	அல்லோல கல்லோலமா		குடைய பெருமைக்கு)
	கியதாய்	सदृशं भवेत्	ஏற்றதாய் ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ ५ ॥

तत्	"ஆதலின்	महात्मनः	பஹாத்மாவிற்கு
यथा	எப்படியானால்	अनुरूपं	அனுரூபமாய்
विक्रान्तं	படைவர்களை வலிமை	भवति	விளங்குமோ
	யால் வெல்லுகவென்	तथा	அப்படி
तस्य	அந்த [பது	त्वं	நீர்
आहवशूरस्य	போரில் குரராகிய	उपपादय	சொல்லவேண்டும்."

तदर्थोपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् । निश्चयं हनुमांस्तस्या वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥ ६ ॥

हनुमान्	ஹனுமார்	तत्	அந்த
तस्याः	அவளுடைய	वाक्यं निश्चयं	வாக்கியத்தைக் கேட்டு
अर्थोपहितं	பெரும் பயனுடையதாய்	वाक्यं	ஒரு பேச்சை
हेतुसंहितं	புத்தியுத்தமாய்	उत्तरं	பதிலாய்
प्रश्रितं	இனிமையான	अब्रवीत्	மொழிந்தார் :—

क्षिपमेष्यति काकुत्स्थो हर्षक्षप्रवरैर्वृतः । यस्ते युधि विजित्यारीञ्छोकं व्यपनयिष्यति ॥

यः	“எவர்	काकुत्स्थः	(அந்த) காகுத்தஸ்தர்,
युधि	புத்தத்தில்	हर्षक्षप्रवरैः	வானரம், கரடி இவர்களுள் சீரேந்தர்களால்
अरीन्	சத்தருக்களை	वृतः	சூழப்பட்டவராய்
विजित्य	ஐயித்து	क्षिप्रं	இதோ
ते शोकं	உமது சோகத்தை	एष्यति	எழுந்தருளப்போகிறார்.”
व्यपनयिष्यति	ஒழிக்கப்போகின்றாரே,		

एवमाश्वास्य वैदेहीं हनुमान् मारुतात्मजः । गमनाय मतिं कृत्वा वैदेहीमभ्यवादयत् ॥ ८ ॥

मारुतात्मजः	வாயுமைந்தனான	गमनाय	திரும்பிப்போக
हनुमान्	ஹனுமார்	मतिं कृत्वा	எண்ணக்கொண்டு
एवं	மேற்கண்டவிதமாய்	वैदेहीं	வைதேஹிக்கு
वैदेहीं	வைதேஹியை	अभ्यवादयत्	அதை விண்ணப்பம் செய்தார்.
आश्वास्य	தேற்றி		

ततः स कपिशार्दूलः स्वामिसन्दर्शनोत्सुकः । आरुरोह गिरिश्रेष्ठपरिष्टपरिर्मदनः ॥ ९ ॥

अरिर्मदनः	சத்ருஸம்ஹரகரான	ततः	அதன்மேல்
सः कपिशार्दूलः	அந்த வானரேந்தமர்	अरिष्टं	அரிஷ்டமென்கிற
स्वामि-	ஸ்வாமியை நேரில் தரிசிக்க ஆவல் கொண்டவராய்	गिरिश्रेष्ठं	சிறந்த மலைக்கு
सन्दर्शनोत्सुकः		आरुरोह	போய்ச் சேர்க்கார்.

तुङ्गपद्मकजुष्ठाभिः नीलाभिर्वनराजिभिः । सोत्तरीयमिवांभोदैः शृङ्गान्तरविलम्बिभिः ॥ ११ ॥
 बोध्यमानमिव प्रीत्या दिवाकरकरैः शुभैः । उन्मिषन्तमिवोद्धूतैर्लोचनैरिव धातुभिः ॥ १२ ॥
 तोयौघनिःस्वनैर्मन्द्रैः पार्धातमिव पर्वतम् । प्रगीतमिव विस्पष्टैर्नानाप्रस्रवणस्वनैः ॥ १३ ॥
 देवदारुभिरत्युच्चैरूर्ध्वबाहुमिव स्थितम् । प्रपातजलनिर्घोषैः प्राक्रुष्टमिव सर्वतः ॥ १४ ॥
 वेपमानमिव श्यामैः कम्पमानैः शरद्घनैः । वेणुभिर्मारुतोद्धूतैः कूम्भन्तमिव कीचकैः ॥ १५ ॥
 निःश्वसन्तमिवामर्षाद् घोरैराराशाविषोत्तमैः । नीहारकृतगंभीरैर्ध्यायन्तमिव गहरैः ॥ १६ ॥
 मेघपादनिभैः पादैः प्रकान्तमिव सर्वतः । जृम्भमाणमिवाकाशे शिखरैरभ्रपालिभिः ॥ १७ ॥
 कूटैश्च बहुधा कर्णैः शोभितं बहुकन्दरैः । सालतालाश्वकर्णैश्च वंशैश्च बहुभिर्दृतम् ॥ १८ ॥
 लतावितानैर्विततैः पुष्पवद्भिरलङ्कृतम् । नानामृगगणाकीर्णं धातुनिष्यन्दभूपितम् ॥ १९ ॥

बहुपस्रवणोपेतं शिलासञ्चयसङ्कटम् । महर्षियज्ञगन्धर्वकिन्नरोरगसेवितम् ॥ १९ ॥
 लतापादपसङ्घातं सिंहाध्युषितकन्दरम् । व्याघ्रसङ्घमपार्कीर्णं स्वादुमूलफलद्रुपम् ॥ २० ॥
 तमारुरोह हनुमान पर्वतं पवनात्मजः । रापदर्शनशाघ्रेण महर्षेणाभिचोदितः ॥ २१ ॥

துஶ்பவகதுஷாமி: உயர்ந்த பத்மகமென்ற
 மாக்களடர்ந்துள்ள

नीलाभिः கறுத்த

वनराजिभिः வனவரிசைகளாலும்

शृङ्गान्तर- } கொடுமுடிகளிடையில்

विलम्बिभिः } படிந்த

अमोदैः மேகங்களாலும்

सोत्तरीयं इव உத்தரீயத்தோடு (ஆடையணிந்ததைப்) போன்றதும்,

शुभैः சுபமான

दिवाकरैः சூரியகிரணங்களால்

प्रीत्या ஆன்போடு

बोधमानं इव தூயிலெழுப்பப்படுவதைப் போன்றதும்,

उद्धृतैः வெளிப்பட்ட

धातुभिः தாதுக்களால்

लोचनैः इव கண்களாகக்கொண்டு

उन्मिषन्तं इव விழித்துக்கொண்டிருப்பதைப்போன்றதும்,

मन्द्रैः கம்பிரமான

तोयौघनिःस्वनैः வெள்ளப்பேரொலிக

प्राधीतं வேதமேளதும் [ளால்

पर्वतं इव மலைபைப்பேன்றதும்,

विस्पष्टैः ஸ்பஷ்டமான

नानास्रवणस्वनैः மலையருளிகளின் ஒசைகளால்

प्रगीतं इव இசை பாடுவதைப் போன்றதும்,

अर्युचैः மிக உயரமான

देवदारुभिः தேவதாருமரங்களால்

उध्वबाहुं கைகளை உயர எடுத்த

स्थितं इव தவசியேன்றதும்,

प्रपातजलनिर्घोषैः நீர்விழ்ச்சிகளின் பேரொலிகளால்

सर्वतः எங்கும்

प्राकृष्टं इव எதிரொலியுடனிரைவதைப்போன்றதும்,

कर्मभिः அசைகின்ற

इयाम्: கறுத்த

शरद्वनैः சரத்காலமேகங்களால்

वेपमानं इव நடுக்குசிறதைப் போன்றதும்,

मारुतोद्धृतैः காற்றூலாடுகின்ற

कीर्कैः கீசகமெனப்படும்

वेणुभिः மூக்கில்களால்

कृजन्तं इव கூலிக்கொண்டிருப்பதைப் போன்றதும்,

घोरैः கொடிய

आरीविषोत्तरैः பெரும்பாம்புகளால்

अमघात् பொருபையினின்ற

निःश्वसन्तं इव பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டிருப்பதைப் போன்றதும்,

नीहारकृतगंभीरैः பனிபடிந்த பெரிய

गह्वरैः குகைகளினால்

ध्यायन्तं த்யானம் செய்து

इव கொண்டிருப்பதை போன்றதும்,

मेघरादनिभैः மழைக்காலகருத்து திகரண

पादैः தாழ்வரைகளால்

सर्वतः எங்கும்

प्रकाशं इவ ஆகாமிக்கப்பட்டதைப் போன்றதும்,

अभ्रनालिभिः மேகங்கள் குழிந்த

शिखीः கொடுமுடிகளால்

आकाशे ஆகாசத்தில்

जुममाणं इव எட்டியுள்ளதைப் போன்றதும்,

बहुधा कीर्णैः பலவிதமாகச் சிதறுண்ட

शूदैः சிகரங்களாலும்

बहकरैः அனேக குகைகளாலும்

शोभितं च சோபிக்கின்றதும்,

சால- தாலாஷங்கு: ச	} ஸாமரம், பனைமரம், அசுவகர்ணம் முதலிய மரங்களாலும்
வதுமி: ய்ஷீ: ச வூத் யிததீ: புய்வயி:	
லதாவிதானீ: வலகூர் நானாஸூ- } யணாகிணீ } யாதுநிப்யந்- } யூயித் }	கொடிசமூகங்களால் அலங்கரிக்கப்பட்டதும், பலவித மிருகங்கள் நிறைந்ததும், தாதுக்களின் பெருக் கால் அணிசெய்யப்பட் டதும்
வதுபயரணோபேத் யிலா ஸ்யஸஹ்	பல நீரூறிகளுள்ளதும் கற்குறியங்கள் கெருவ் கியதும்
மஹிபயரணய்வ- } யிந்ந- } யேயித் }	முனிவர், யக்ஷர், கந்தர் வர், கின்னரர், நாகர் இவர்கள் வளிப்பதும்

तेन पादतलाक्रान्ता रम्येषु गिरिसानुषु । सद्योषाः समशीर्यन्त शिलाश्चूर्णांकृतास्ततः ॥

रम्येषु	அழகாயிருந்த
गिरिसानुषु	மலைத்தாழ்வரைகளில்
तेन	அவரால்
पादतलाक्रान्ताः	காலடிகளால் மிதிக்கப்
शिलाः	கற்கள் [பட்ட

ततः	அதனால்
चूर्णांकृताः	பொடியாக்கப்பட்டவை களாய்
सद्योषाः	சத்தமிட்டுக்கொண்டு
समशीर्यन्त	சிகறண்டன.

स तमारुह्य शैलेन्द्रं व्यवर्धत महाकपिः । दक्षिणादुत्तरं पारं मार्थयैल्लवणांभसः ॥ २३ ॥

सः	அந்த
महाकपिः	மஹாகபி
तं	அந்த
शैलेन्द्रं आरुह्य	சிறந்த பர்வதத்தின் மேல் ஏறி

लवणांभसः	ஸமுத்திரத்தின்
दक्षिणात्	கெற்கிலிருந்து
उत्तरं पारं	வடகரைக்கு
मार्थयन्	பேரக எண்ணியவராய்
व्यवर्धत	வளர்த்தார்.

अधिरुह्य ततो वीरः पर्वतं पवनात्मजः । ददर्श सागरं भीमं मीनोरगनिषेवितम् ॥ २४ ॥

वीरः	வீரராகிய
पवनात्मजः	பவனாத்மஜர் (வாயு குமாரர்)
पर्वतं अधिरुह्य	பர்வதத்தின் மீது ஏறி
ततः	அதிலிருந்து

सागरं भीमं	மீன்களும் நாகங்களும் நிறைந்த பயங்கரமான
मीनोरगनिषेवितम्	ஸமுத்திரத்தை பார்ந்தார்.

स मारुत इवाकाशं मारुतस्यात्मसंभवः । प्रपेदे हरिशार्दूलो दक्षिणादुत्तरां दिशम् ॥२५॥

மாருதஸ்ய
ஹரஸம்ஹவ:
ச: ஹரிசார்டூல்:
தக்ஷிணா
தத்தரா

வாயுவின
புதல்வாரான
அந்த வானரோத்தமர்
தெற்கிலிருந்து
வடக்கு

திசு
மாருத:
ஹகாசு
ஹ
஢பே

திக்குக்கு
வாயுதேவன்
ஆகாசத்திற்கு
எப்படியோ அப்படி
புறப்பட்டார்.

स तदा पीडितस्तेन कपिना पर्वतोत्तमः । ररास सह तैर्भूतैः प्राविशद्द्रुमुधातलम् ॥ २६ ॥

ததா
தேன
கபிநா
பீடித:
ச:
பர்வதோத்தம:
தே:
மூதே: சஹ

அத்தருணத்தில்
அந்த
வானரால்
நகக்கப்பட்ட
அந்த
மேலான மலை
அக்குள்ள
பூதங்களுடன்

கரமானே:
சிவரே: ச
பதநி:
தூமே: ச
ரராச
ஹபி
வசுபாதல்
பாவிசா

குலக்கக்கொண்ட
சிகரங்களாலும்
முறிபட்டு வீழ்ந்த
மரங்களாலும்
பெருங்கச்சலிட்டது.
அதோடு
பூமிக்குள்
அமிழ்ந்தது.

तस्योरुवैगोन्मथिताः पादपाः पुष्पशालिनः । निपेतुर्भूले रुग्णाः शक्रायुवहता इव ॥२७॥

புஷ்பசாலின:
பாடபா:
தஸ்ய
தஸ்யேஹோன்மதிதா:
பாடபா:

புஷ்பங்கள் நிறைந்துள்ள
விருஷ்டங்கள்
அவருடைய
தொடையேகத்தால் மு
றிக்கப்பட்டவைகளாய்

ரூணா:
சகாயுவஹதா:
மூலே
நிபேது:

சின்னாயின்னங்களாய்
ஹவஜ்ராயுதத்தினால் அடி
பட்டவைபோல்
தரையில்
வீழ்ந்தன.

कन्दरोदरसंस्थानां पीडितानां महौजसाम् । सिंहानां निन्दो भीमो नभो भिन्दन् स शुभ्रवे ॥

கந்தரோதர-
சன்ஸ்தானா
பீடிதானா
மஹோஜசா
சிஹானா

குறைகளிலகப்பட்டு
பீடிக்கப்பட்ட
மஹாபலமுள்ள
சிக்கக்களின்

ச: நினத:
மீம:
நம:
ஹிநந்
சுஹவே

அந்த கர்ணனை
பயக்காமாய்
ஆகாயத்தை
பிளந்துகொண்டு
செய்யப்பட்டது.

स्रस्तव्याविद्धवसना न्याकुलीकृतभूषणाः । विद्यार्थ्यः समुत्पेतुः सहसा धरणीधरात् ॥

வித்யார்த்ய:
சுஸ்தவ்யாவித்ய-
வசநா:
ந்யாகுலிக்ரூத-
மூஷணா:

வித்யாதாஸ்திரீகள்,
நழுவிக்கலைந்த ஆடை
களையுடையவர்களாயும்
அலங்காரமான ஆபர
ணங்களையுடையவர்
களாயும்

பரணிதரா
சஹசா
சமுத்பேது:

பர்வதத்தினின்று
சடக்கென
வெளிப்பட்டார்கள்.

अतिममाणा बलिनो दीप्तजिह्वा महाविषाः । निपीडितशिरोऽग्नीवा व्यवेष्टन्त महोरगाः ॥

अतिममाणाः बलिनः	பெருடலுடையவைகளும் மிக்க வலிமையுடைய வைகளுமான	दीप्तजिह्वाः	நாக்குகளை நீட்டியவை களாய்
महोरगाः निपाडित- शिरोऽग्नीवाः	பெரும்பாம்புகள் தலைகளும், சுழுத்துக்க ளும் நகக்குண்டவைக ளாய்	महाविषाः	கடுவிலுத்தைக் கக்கிய வைகளாய்
		व्यवेष्टन्त	சுருட்டிக்கொண்டன.

किन्नरोरगगन्धर्वयक्षविद्याधरास्तदा । पीडितं तं नगवरं त्यक्त्वा गगनमास्थिताः ॥३१॥

तदा किन्नरोरग- गन्धर्वयक्ष- विद्याधराः पीडितं	அப்பொழுது கின்னார், நாகர், கந்தர் வர், யக்ஷர், வித்யாதார் என்பவர்கள் பீடிக்கப்பட்டுள்ள	तं नगवरं त्यक्त्वा गगनं आस्थिताः	அந்த மேலான மலையை விட்டுவிட்டு ஆகாயத்தில் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.
---	--	--	---

स च भूमिधरः श्रीमान् बलिना तेन पीडितः । सवृक्षशिखरोदयः प्रविवेश रसातलम् ॥

श्रीमान् सः भूमिधरः बलिना तेन पीडितः	அழகுவாடந்த ஆம்மலை பலவானான அவரால் பீடிக்கப்பட்டதாய்	सवृक्षशिखरोदयः प्रविवेश	உயர்ந்த மரங்கள் சிகரங்களுடன் பாதாளத்திற்கு போய்ச்சேர்ந்தது.
---	---	----------------------------	--

दशयोजनविस्तारस्त्रिंशद्योजनमुच्छ्रितः । धरण्यां समतां यातः स घभूव धराधरः ॥३३॥

दशयोजनविस्तारः त्रिंशद्योजनं उच्छ्रितः सः धराधरः	பத்து யோஜனை அகல முப்பது யோஜனை [மும் உயர்ந்ததுமான அந்த மலை	धरण्यां समतां यातः वभूव	பூதலத்திற்கு ஒத்திருப்பதை பெற்றதாய் அழுந்திக்கிடந்தது.
---	--	----------------------------------	---

स लिलङ्घयिषुर्भीमं सलीलं लवणार्णवम् । कल्लोलास्फालवेलान्तमुत्पपात नभो हरिः ॥

कल्लोलास्फाल- वेलान्तं भीमं लवणार्णवं लिलङ्घयिषुः	அலைகள் மேலும் கரை களை யுடைய பயங்கரமான உவர்க்கடலை தரவுவதற்கு எண்ணம் கொண்ட	सः हरिः सलीलं नभः उत्पपात	அந்த வானார் அனாயாசமாய் வானத்தில் எழும்பினார்.
---	---	---------------------------------------	---

इत्याषे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्षाशः सर्गः ॥ ५६ ॥

आदितः श्लोकाः 14176

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2386

சதபञ்சாச: சரீ:—ஐம்பத்தேழாவது ஸர்க்கம் || 49 ||

उत्तरतीरप्राप्ति:—வடக்கு கரையை அடைதல்.

सचन्द्रकुसुमं रम्यं सार्ककारण्डवं शुभम् । तिव्यश्रवणकादम्बपभ्रशैवालशाद्वन्म् ॥ १ ॥
 पुनर्वसुमहामीनं लोहिताङ्गमहायद्म् । ऐरावतमहाद्वीपं स्वातीहंसविलोलितम् ॥ २ ॥
 वातसङ्घातजालोर्मि चन्द्रांशुशिशिराम्बुपत् । भुजङ्गयक्षगन्धर्वप्रबुद्धकमलोत्पलम् ॥ ३ ॥
 हनुमान् मारुतगतिर्महानौरिव सागरम् । अपारमपरिश्रान्तः पुषुवे गगनार्णवम् ॥ ४ ॥

ரம்யம்	அழகுபெற்றதம்	வாதமஹாத-	} வாயுயின் தொகைகளா
சசுந்ரகுகுசுமம் (குசுமுவ்)	} சந்திரனாகிய ஆம்பலு டையதம்	ஜாலோம்	
சுமம்		பூஜிக்கத்தக்கதம்	சுந்ரர்சு-
சர்க்காரணடவ்	ஸூர்பலாகிற கீர்க்கோழி யையுடையதம்	சுசிராமுமந்	
திவ்யசுரவணகாட்வ்	புஷ்யம், சிரவணமாகிற இரு கலஹம்ஸக்களை யுடையதம்	புஜடங்கு- கமலோத்பல்	} ளாகர், யசூர், கந்தர்வர் நுவர்களாகிற கமலக்க ளையும், கருகெய்தல் பூக் களையுமுடையதமான
அசுசுரவாலசாடூல்	மேகக்களாகிற செழித்த பாசிகளையுடையதம்	சா஑ர்	
புநர்வசுமஹாமீந்	புநர்வஸுவாகிற பெரு மீணையுடையதம்	மஹானூ: ஓவ்	பெரிய மரக்கலம்
லோஹிதாடூ- மஹாடூ	} அக்காரகனாகிற பெரிய முதலையையுடையதம்	ஹனுமான்	எப்படியோ அப்படி ஹனுமார்
ஓராவதமஹாடூபீந்		ஓராவதமாகிற பெரும் நீவோடுகூடியதம்	அபார்
சுவாதிஹ்ஸ- விலோலிதம்	} ஸ்வாதியாகிற அன்னம் உலாவப்பெற்றதம்	காநாரணீவ்	ஆகாசமாகிற கழுத்திரத் வாயுவேகமாய் [தில்
			மாரூதகதி: அபரிசுரான்த: புஷுவே

प्रसमान इवाकाशं ताराधिपमिवोल्लिखन् । हरन्निव सनक्षत्रं गगनं सार्कमण्डलम् ॥ ५ ॥
 मारुतस्यात्मजः श्रीमान् कपिव्योमचरो महान् । हनुमान् मेघजालानि विकर्षन्निव गच्छति ॥

மாரூதஸு ஆத்மஜ: சுரீமான்	வாயுயின் குமாரரும் ஸசுந்ரமியின் கடாசூதத் திற்கிலக்கான	தாராதிவ்	சந்திரனை
மஹான்	மஹாத்மாவுமான	ஓலிசுந் ஓவ்	உலாப்பவர் போலவும்
ஹனுமான்	ஹனுமாரென்ற	காநம்	ஆகாயத்தை
கபி: வ்யோமசுர: ஆகாசம்	வானார் ஆகாயமார்க்கமாய்ச் செல்கிறவராய்	சர்க்கமண்டல்	சூரியமண்டலத்தடனும்
ஆகாசம்	ஆகாயத்தில்	ஸநசுத்ரம்	கசூதத்திரக்களுடனும்
புசமான: ஓவ்	ஸிமுக்குப்பவர் போலவும்	ஹந் ஓவ்	கொள்ளை கொள்பவர் போலவும்
		மேகஜாலானி விகர்ஷந் ஓவ்	மேகக்கூட்டக்களை இழுப்பவர் போலவும்
		கசூதி	கடக்கிறார்.

ஆமன:	தமது
நாம ச	பெயரை (எங்கும்)
விவ்ரவ்ய	பிரகாரப்படுத்தி
மஹதா நாடென	பெரிய கூச்சலெடு
நதந்	எதிரெலி உண்டாகும் படி சத்தமிட்டுக் கொண்டு

மெ஘ஸ்வநமஹாஸ்வந:	மேககர்ஜலெபேல் பல மாகக் கர்ஜிப்பவராய்
புந:	திரும்பவும்
சாகர்	சமுத்திரத்தின்
மப்யெந	மேலெய்
ஆஜகாம	சென்றார்.

பர்வதெந்ரீ சுநாமீ ச சமுபஸ்பூஷய வீர்யவாந் । ஐயாமுக்ந ஐவ நாராசு மஹாவேகோ஽ப்யுபாகமத் ॥

வீர்யவாந்	வீர்யவானு (ஆவர்)
சுநாமீ	ஊமனாகம் (என்ற)
பர்வதெந்ரீ ச	பர்வதச்சேஷ்டத்தையும்
சமுபஸ்பூஷய	தடவிக்கொடுத்து

ஐயாமுக்ந:	நாலைவிட்டுப்பறப்பட்ட
நாராசு:	நாராசபாணம்பேல்
மஹாவேக:	மிக வேகமுடையவராய்
அப்யுபாகமத்	சென்றார்.

ச கிசுவிதநுஸ்பாஸு: சமாலொக்ய மஹாகிரிமு । மஹெந்ரீ மெ஘சங்காசு நநாத ஹரிபூஜந: ॥

ச: ஹரிபூஜந:	அந்த வானவரீரர்
கிசுவித்	கொஞ்சம்
அநுஸ்பாஸு:	ஸம்பமாய் வந்ததும்
மெ஘சங்காசு	மேகத்திற்கு திகரான

மஹெந்ரீ	மலைந்திரம் (என்ற)
மஹாகிரி	மஹாகிரியை
சமாலொக்ய	கண்டு
நநாத	கம்பிரமாய்க்கர்ஜித்தார்.

ச பூர்யாமாஸ கபிர்டிசு டசு சமந்தத: । நதந்நாடெந மஹதா மெ஘ஸ்வநமஹாஸ்வந: ॥ 15 ॥

ச: கபி:	அவ்வானரர்
மெ஘ஸ்வநமஹாஸ்வந:	மேககொலர் போன்ற பெரும் குரலுடையவ ராய்
நதந்	கர்ஜித்துக்கொண்டு

மஹதா	மஹத்தான
நாடெந	சத்தத்தால்
டசு டிசு:	பத்து திசுகளில்
சமந்தத:	எங்கும்
பூர்யாமாஸ	பாவச்செய்தனர்.

ச த் தேசமநுபாஸு: சுஹர்ஷநலாலச: । நநாத ஹரிசாடூலு லாங்கூலசுபாஷகம்பயத் ॥ 16 ॥

சுஹர்ஷநலாலச:	ஆப்தசினெகிதர்களைக்கா ணமவா வுடனிநுக்கும்
ச: ஹரிசாடூல:	அந்த வானரோத்தமர்
த் தேசம்	அந்த இடத்தை

அநுபாஸு:	கிட்டியவராய்
நநாத	திரைத்த கூச்சலிட்டார்;
லாங்கூல அபி ச	வாய்ப்பு
அகம்பயத்	ஆட்டினார்.

தஸ்ய நானதமானஸ்ய சுபர்ணசுரீதெ பதிகி । ஫லதீவாஸ்ய டுபேண ககநம் சார்கமஷ்டலமு ॥ 17 ॥

சுபர்ணசுரீதெ	பறவைகல் (கருடர்)
பதிகி	பிரதேசத்தில் [திடீயும்]
நானதமானஸ்ய	கூச்சலிட்டும்கொண்டு யரும்

டுபேண	கொடித்தால்
சார்கமஷ்டல்	ஸூர்யமண்டலத்தோடு கடிய
ககநம்	ஆகாயம்
஫லதீ ஐவ	பிளவுபடுவது போலி ருந்தது.

தஸ்ய	அந்த
தஸ்ய	குரலுடைய

ये तु तत्रोत्तरे तीरे समुद्रस्य महाबलाः । पूर्वं संविष्टिताः शूरा वायुपुत्रदिदक्षवः ॥ १८ ॥
महतो वायुनुन्नस्य तोयदस्येव गर्जितम् । शुश्रुवुस्ते तदा घोषमूर्खेण हनूपतः ॥ १९ ॥

तस्य अதுப்படி இருக்கையில்
மஹாபலிவீட்டர்களான
शूराः சூரர்கள்
वायुपुत्रदिदक्षवः वाயுபுத்திரரைக் காணு
மவாக் கொண்டவர்க
समुद्रस्य ஸமுத்திரத்தின் [ளாய்
उत्तरे तीरे வடகரையில்
पूर्वं ஏற்கெனவே
संविष्टिताः வந்து திரண்டிருந்தவர்
ये எவர்களோ [கள்

ते अுவர்கள்
वायुनुन्नस्य वाயுவினால் அலைப்புண்
तोयदस्य மேகத்தின் [டான
गर्जितं इव கர்ஜனைபைப் போலிருக்
महतः மஹாத்மாவரை [கிற
हनूपतः ஹனுமாரின்
घोषं तु கோஷத்தையும்
ऊर्खेण தொடைகளின் சலனத்
तदा அப்பொழுது [தையும்
शुश्रुवुः கேட்டார்கள்.

ते दीनमनसः सर्वे शुश्रुवुः काननौकसः । वानरेन्द्रस्य निर्घोषं पर्जन्यनिनदोपमम् ॥ २० ॥

वानरेन्द्रस्य வானரேந்தமரின்
पर्जन्यनिनदोपमं மேகமுழக்கத்திற்கு
நிகரான
निर्घोषं பேரொலியை
ते काननौकसः அந்த வனவாஸிகள்

सर्वे எல்லோரும்
दीनमनसः ஏக்கம் பிடித்த மனத்
தினர்களாய்
शुश्रुवुः செனிகொடுத்துக் கவ
னித்தார்கள்.

निशम्य नदतो नादं वानरास्ते समन्ततः । बभूवुस्तु काः सर्वे सुहृद्दर्शनकाङ्क्षिणः ॥ २१ ॥

समन्ततः எங்கும்
नदतः எதிரொலி உண்டாகச்
செய்கிறவருடைய
नादं பேரொலியை
ते அந்த
वानराः வானரர்கள்

सर्वे எல்லோரும்
निशम्य உள்ளபடி அறிந்து
सुहृद्दर्शन- } ஆப்தனை நேரிலே காண
काङ्क्षिणः } னிரும்பியவர்களாய்
उरुकाः बभूवुः எதிர்பார்த்துக்கொண்
டிருந்தார்கள்.

जाम्बवान् स हरिश्रेष्ठः प्रीतिसंहृष्टमानसः । उपामन्त्र्य हरीन् सर्वानिदं वचनमब्रवीत् ॥

हरिश्रेष्ठः வானர்களுக்கு அன்பத்
தப் பிரியமான
सः அந்த
जाम्बवान् ஜம்பவந்தர்
प्रीतिसंहृष्टमानसः அன்பினால் மனதில்
சந்தோஷமுற்றவராய்

हरीन् வானர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
उपामन्त्र्य அருகில் கூவி அழைத்து
इदं பின்வருகிற
वचनं வசனத்தை
अब्रवीत् உரைத்தார் :—

सर्वथा कृतकार्योऽसौ हनुमान्नात्र संशयः ॥ २३ ॥

न ह्यस्याकृतकार्यस्य नाद एवंविधो भवेत् ॥ २४ ॥

அசு	இந்த	ஹி	ஏனெனில்
ஹனுமான்	ஹனுமார்	அகூதகாரீயஸ	காரீயம் செய்து
சர்வதா	முற்றிலும்		முடிக்காத
கூதகாரீ:	காரீயந்நைதச் சாதீத்து	அஸ நாத:	இவருடைய கோஷம்
அஸ	இதில் [விட்டார்;	ஏவ்வீவ:	இப்படிப்பட்டதாய்
சர்வதா: ந	ஸந்தேஹமில்லை.	ந மவெத்	இராதா"

तस्य बाहूस्वेगं च निनादं च महात्मनः । निश्म्य हरयो हृष्टाः समुत्पेतुस्ततस्ततः ॥२५॥

தஸ்ய	அந்த	நிஷம்ய	செலிக்கொண்டு
மஹாத்மன:	மஹாத்மனின்	ஹரய:	வானரர்கள்
பாஹூஸ்வேகம் ச	புஜங்கள், தொடைகள்	ஹ்ஷ்டா:	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
	இவைகளின் சலனத்	ததஸ்த:	அக்கக்கேடேய
நினாத் ச	கர்ஜனையையும் [தையும்	சமுத்பெது:	துள்ளிக்குதித்தனர்.

ते नगाग्रान्नगाग्राणि शिखराच्छिखराणि च । प्रहृष्टाः समपद्यन्त हनुपन्नं दिदृक्षुः ॥

தே	அவர்கள்	நகாஅராணி	மர உச்சிகளையும்
ஹனுமந்த்	ஹனுமாரை	சிஹராட்	சிகரத்தினின்று
திடீக்ஷவ:	காண ஆவல்கொண்டவர்	சிஹராணி ச	சிகரங்களையும்
பஹ்ஷ்டா:	குதுஹலித்து [களாய்	சமபடியந்த	(தாண்டுவந்து) ஒருமிக்க
நகாஅராட்	மரத்தின் துனிபிளிசுத்து		கூர்ஜனர்கள்.

ते प्रीताः पादपात्रेषु गृह्य शाखाः सुपुष्पिताः । वासांसीव महार्हाणि दुधुवुवांनरास्तदा ॥

ததா	அப்பொழுது	கூஹ்ய	பிடுக்கி எடுத்துக்
பிரீதா:	களிப்புற்ற	மஹாஹ்ஷ்டாணி	விடையுயர்ந்த [கொண்டு
தே வானரா:	அந்த வானரர்கள்	வாசாஸி	வஸ்திரங்களை
பாட்பாஅரீஸு	மர துனிகளில்	ஹவ	எப்படியோ அப்படி
சுபுஸ்பிதா:	அழகாய்ப் புஷ்பித்	துஹுவு:	இங்குமக்குமாய்
ஷாஹ்யா:	கிளைகளை [திருந்த		கூர்ஜனர்கள்.

गिरिगह्वरसंज्ञीनो यथा गर्जति मारुतः । एवं जगर्ज बलवान् हनुमान् मारुतात्मजः ॥२८॥

கிரிசஹ்வரஸன்ஜீன:	மலைக்குஹையினுட்	மாரூதா:மஜ:	வாயுபுத்திரரும்
மாரூத:	காற்று [புகுந்த	வலவான்	மிக்க பலமுடைய
யதா	எவ்வண்ணம்		வருமான
கர்ஜதி	கர்ஜிக்குமோ	ஹனுமான்	ஹனுமார்
ஏவ்	இப்படியே	ஜகர்ஜ	கர்ஜித்தார்.

तमभ्रघनसङ्काशमापतन्तं महाकपिम् । दृष्ट्वा ते वानराः सर्वे तस्थुः प्राञ्जलयस्तदा ॥२९॥

தம	அப்பொழுது	ஹ்ஷ்ட்வா	கண்டு
அஹ்ரகநஸகாஷ	காளமேகத்திற்குகிராய்	தே வானரா:	அந்த வானரர்கள்
அபாதந்த்	பாய்ந்து வருகிற	சர்வ்	எல்லோரும்
ஸ்த்	அந்த	பாஅலய:	கைகூப்பிக்கொண்டு
மஹாகபி	மஹாகபியை	தஸ்து:	நின்றார்கள்.

ततस्तु वेगवांस्तस्य गिरेर्गिरिनिभः कपिः । निपपात महेन्द्रस्य शिखरे पादपाकुले ॥ ३० ॥

ततः	அப்பொழுது	तस्य	அந்த
गिरिनिभः	மலைக்கு நிகராய்	महेन्द्रस्य गिरेः	மஹேந்திர மலையின்
वेगवान्	பலம் படைத்த	पादपाकुले शिखरे	மாம் செறிந்த சிகரத்தில்
कपिः तु	வானாரும்	निपपात	வந்திறக்கினார்.

हर्षेणापूर्वमाणोऽसौ रम्ये पर्वतनिर्झरे । छिन्नपक्ष इवाकाशात् पपात धरणीधरः ॥ ३१ ॥

असौ	இவர்	आकाशात्	ஆகாயத்தினின்று
हर्षेण	ஆனந்தத்தினால்	रम्ये	அழகான
आपूर्वमाणः	உட்பு பூரித்தவராய்	पर्वतनिर्झरे	மலையருவியில்
छिन्नपक्षः	சிறகிழந்த	पपात	குதித்தார்.
धरणीधरः इव	பர்வதம்போல்		

ततस्ते प्रीतमनसः सर्वे वानरपुङ्गवाः । हनुमन्तं महात्मानं परिवार्योपतस्थिरे ॥ ३२ ॥

ततः	அதனால்	सर्वे	எல்லோரும்
प्रीतमनसः	ஸந்துஷ்ட சித்தராய்	महात्मानं	மஹாத்மாவான
ते	அந்த	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
वानरपुङ्गवाः	வானரோத்தமர்கள்	परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு
		उपतस्थिरे	கிடீயகின்றார்கள்.

परिवार्यं च ते सर्वे परां प्रीतिमुपागताः । महृष्टवदनाः सर्वे तमरोगमुपागमन् ॥ ३३ ॥

ते	அவர்கள்	अरोगं	செஷமமாயிருக்கும்
सर्वे	எல்லோரும்	तं	அவரை
परिवार्यं	சூழ்ந்துகொண்டு	च	அதனால்
परां प्रीति	மிகுந்த பீதியை	महृष्टवदनाः	மலர்ந்த முகமுடையவர் களாய்
उपागताः	அடைந்தார்கள்.	उपागमन्	கிடீய நெருக்கினார்கள்.
सर्वे	எல்லோரும்		

उपायनानि चादाय मूलानि च फलानि च । प्रत्यर्चयन् हरिश्रेष्ठं हरयो मारुतात्मजम् ॥

हरयः	வானரர்கள்	फलानि च	பழக்களையும்
मारुतात्मजे	வாயுமாரரான	उपायनानि	பரிசாக
हरिश्रेष्ठं	வானரோத்தமருக்கு	आदाय	கொண்டுவந்து கொடுத்து
मूलानि च	கிழக்குகளையும்	प्रत्यर्चयन् च	உபசாரம் செய்தனர்.

हनुमांस्तु गुरुन् वृद्धाञ्जाम्भवत्प्रमुखांस्तदा । कुमारमद्भुतं चैव सोऽवन्दत महाकपिः ॥

सः	அந்த	गुरुन्	பூஜ்யர்களையும்
महाकपिः	மஹாகபியான	वृद्धान् च	பெரியோர்களையும்
हनुमान् तु	ஹனுமாரோ	कुमारं	இளவரசரான
तदा	அப்பொழுது	अद्भुतं एव	அக்கதரையும்
आम्भवत्प्रमुखान्	ஐம்பவந்தர் முதலாகிய	अवन्दत	வந்தனம் செய்தார்.

स ताभ्यां पूजितः पूज्यः कपिभिश्च प्रसादितः । दृष्टा सीतेति विक्रान्तः संक्षेपेण न्यवेदयत् ॥

விக்ரான்த: பராக்ரமசாலியாய்
 पूज्यः வெகுமதிப்புக்குரிய
 स: அவர்
 ताभ्यां அவ்விருவர்களால்
 पूजितः च விடுவாசத்துடன் வாழ்த்
 தப்பட்டவராயும்

कपिभिः வானரர்களால்
 प्रसादितः பூஜிக்கப்பட்டவராயும்
 दृष्टा "காணப்பட்டாள்"
 सीता வலிதை"
 इति என்றும்
 संक्षेपेण न्यवेदयत् சுருக்கமாய்ச் சொன்னார்.

निषसाद् च हस्तेन गृहीत्वा वालिनः सुतम् । रमणीये वनोद्देशे महेन्द्रस्य गिरेस्तदा ॥
 हनुमानब्रवीद्दृष्टस्तदा तान् वानरर्षभान् ॥ ३७ ॥

हनुमान् ஹனுமார்
 हृष्टः அகமகிழ்ந்தவராய்
 तदा அப்பொழுது
 वालिनः வாலியின்
 सुतं மைந்தனை
 हस्तेन गृहीत्वा கைகோத்தழைத்து
 महेन्द्रस्य गिरे: மஹேந்திர கிரியினது

रमणीये ரமணியமான
 वनोद्देशे च வனத்தின் ஓரிடத்தில்
 निषसाद् உட்கார்த்தார்.
 तान् அந்த
 वानरर्षभान् வானரோத்தமர்களைப்
 तदा அக்காலத்தில் [பார்த்து
 अब्रवीत् பின்வருமாறுசொன்னார்.

अशोकवनिकासंस्था दृष्टा सा जनकात्मजा । रक्ष्यमाणा सुघोराभी राक्षसीभिरनिन्दिता ॥
 एकवेणीधरा बाला रामदर्शनलालसा । उपवासपरिश्रान्ता जटिला मलिना कुशा ॥३९॥

सा "அந்த
 बाला பருவம் நிரம்பாத
 जनकात्मजा ஜனகர் திருமகள்
 अशोक- } அசோகவனத்தினிடை
 वनिकासंस्था } யிலிருப்பவளாய்
 सुघोराभिः கொடிய
 राक्षसीभिः அரக்கினரால்
 रक्ष्यमाणा காவல் காக்கப்பட்டவ
 एकवेणीधरा ஏகவேணியைத் தரிப்
 பவளாய்

जटिला முடி சடைபிடித்
 தவளாய்
 मलिना புழுதிபடித்தவளாய்
 रामदर्शनलालसा ஸ்ரீராமதரிசனத்திற்காக
 ஏங்கிக்கிடப்பவளாய்
 उपवासपरिश्रान्ता உபவாசத்தால் மிக
 கொந்தவளாய்
 कुशा ஜினைத்திருப்பவளாய்
 दृष्टा காணப்பட்டாள்."

ततो दृष्टेति वचनं महार्थममृतोपमम् । निशम्य मारुते: सर्वे मुदिता: कपयोऽभवन् ॥४०॥

कपयः வானரர்கள்
 सर्वे எல்லோரும்
 मारुते: மாருதியினிடத்
 திலிருந்து
 दृष्टा "காணப்பட்டாள்"
 इति என்றும்
 अमृतोपमं அமுதத்துக்குச் சமமாய்

महार्थं பெரும்பயனுள்ளதான
 वचनं சொல்லை
 निशम्य கேட்டு,
 ततः அதனால்
 मुदिता: மிக்க மகிழ்ச்சிகொண்
 டவர்கள்
 अभवन् ஆயினர்.

क्ष्वेलन्त्यन्ये नदन्त्यन्ये गर्जन्यन्ये महाबलाः । चक्रुः किलिकिलामन्ये प्रतिगर्जन्ति चापरे ॥

अन्ये	சில	अन्ये	பின்னும் சிலர்
महाबलाः	மிக்க பலிவீட்டர்கள்	किलिकिलां	'கிலகில' என்கிற சத்தத்தை
क्ष्वेलन्ति	தாவிக் தாவிக் குதித்	चक्रुः	செய்தார்கள்.
अन्ये	வேறு சிலர் [தர்கள்.	अपरे	மற்றவர்கள்
नदन्ति	எக்கானம் போட்டார்	प्रतिगर्जन्ति च	எதிரொலியாய்க் கூவினார்கள்.
अन्ये	இன்னும் சிலர் [கள்.		
गर्जन्ति	மேகநாதம் செய்தார்கள்.		

केचिदुच्छ्रितलाङ्गूलाः प्रहृष्टाः कपिकुञ्जराः । अश्रितायतदीर्घाणि लाङ्गूलानि प्रविव्यधुः ॥

केचित्	சில	उच्छ्रितलाङ्गूलाः	வால்களை உயரத் தூக்கியவர்களாய்
कपिकुञ्जराः	வானரேந்தமர்கள்	अश्रितायतदीर्घाणि	அழகாய்ப் பருத்து
प्रहृष्टाः	அத்யந்தம் மகிழ்ச்சி கொண்டவர்களாய்	लाङ्गूलानि	வால்களை [நீண்ட
		प्रविव्यधुः	ஆட்டினார்கள்.

अपरे च हनूमन्तं वानरा वारणोपमम् । आपुत्य गिरिशृङ्गेभ्यः संस्पृशन्ति स्य हर्षिताः ॥

अपरे च	ஒப்புயர்வில்லாத	वारणोपमं	குஞ்சரம்போல் விளக்கு
वानराः	வானரர்கள்	हनूमन्तं	ஹனுமாரை [கின்ற
गिरिशृङ्गेभ्यः	மலையின் கொடுமுடிகளி னின்ற	हर्षिताः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்
आपुत्य	எழும்பி வந்து	संस्पृशन्ति स्य	ஆடுகனம் செய்து கொண்டனர்.

उक्तवाक्यं हनूपन्तमद्गदस्तमथाब्रवीत् । सर्वेषां हरिवीराणां मध्ये वचनमुत्तमम् ॥ ४४ ॥

सर्वेषां	ஸமஸ்தமரன	हनूमन्तं	ஹனுமாரைப் பார்த்து
हरिवीराणां	வானரவீரர்களின்	अद्गदः	அக்கதன்
मध्ये	கேரவழியில்	वचनं	ஒரு மொழியை
उक्तवाक्यं	வார்த்தை சொல்லி	उत्तमं	உத்தமமாய்
तं	அந்த [முடித்த	अथ अब्रवीत्	இப்படி மொழிந்தான் :

सत्त्वे वीर्ये न ते कश्चित्समो वानर विद्यते । यदवलुत्य विस्तीर्णं सागरं पुनरागतः ॥

विस्तीर्णं	“ விசாலமான	वानर	வானரே!
सागरं अवपुत्य	கடலைக் கடந்துசென்று	सर्वे	வலியிலும்
पुनः	திரும்பவும்	वीर्ये	வீர்யத்திலும்
आगतः	வந்து சேர்ந்தவர்	ते समः	உமக்கு இணையானவர்
यत्	என்றதனால்	कश्चित् न विद्यते	ஒருவரும் இல்லை.

अहो स्वामिनि ते भक्तिरहो वीर्यमहो धृतिः । दिष्ट्या दृष्टा त्वया देवी रामपत्नी यशस्विनी ॥

स्वामिनि	“ யஜமானரிடத்தில்	देवी	லோகமாதாவாகிய
ते अहो भक्तिः	உமக்கு என்ன பக்தி!	रामपत्नी	ஸ்ரீராமபத்தினியார்
अहो वीर्यं	எவ்வளவு வீர்யம்!	त्वया	உம்மால்
अहो धृतिः	என்ன தைர்யம்!	दिष्ट्या	தெய்வாநினமாய்
यशस्विनी	பிரங்காசையான	दृष्टा	காணப்பட்டார்.

दिष्ट्या त्यक्ष्यति काकुत्स्थः शोकं सीतावियोगजम् ॥ ४७ ॥

दिष्ट्या	“கல்ல வேளை !	शोकं	சேரகத்தை
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	त्यक्ष्यति	நீக்கிவிடுவார்.”
सीतावियोगजं	வலிதையின் வியோகத் தினனுண்டான		

ततोऽङ्गदं हनूमन्तं जाम्बवन्तं च वानराः । परिवार्य प्रमुदिता भेजिरे विपुलाः शिलाः ॥

वानराः	வானரர்கள்	परिवार्य	சூழ்ந்துகொண்டு
विपुलाः शिलाः	விசாலமான பாறைக	प्रमुदिताः	மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்ட
अङ्गदं	அங்கதனையும் [ளின் மீது	ततः	அப்பொழுது [வர்களாய்
हनूमन्तं	ஹனுமனாரையும்	भेजिरे	மனதினுள் கொண்ட புணர்கள்.
जाम्बवन्तं च	ஜாம்பவந்தரையும்		

श्रोतुकामाः समुद्रस्य लङ्घनं वानरोत्तमाः ॥ ४९ ॥

दर्शनं चापि लङ्कायाः सीताया रावणस्य च । तस्थुः प्राञ्जलयः सर्वे हनूपद्वद्वनोन्मुखाः ॥

वानरोत्तमाः	வானரோத்தமர்கள்	दर्शनं अपि	காண்டகையும்
सर्वे च	அனைவரும்	श्रोतुकामाः	சேட்க ஆவல் கொண்ட வர்களாய்
समुद्रस्य	சமுத்திரத்தை	हनुमद्-	} ஹனுமரின் முகத்தி வேயே கண்கவந்தவர் களாய்
लङ्घनं	தாண்டகையும்	वद्वनोन्मुखाः	
लङ्कायाः	லங்கையினுடையவும்	प्राञ्जलयः	கைகப்பினவர்களாய்
सीतायाः	வலிதையினுடையவும்	तस्थुः	அசையாது நின்றனர்.
रावणस्य च	ராவணனுடையவும்		

तस्थौ तत्राङ्गदः श्रीमान्वानरैर्बहुभिर्वृतः । उपास्यमानो विबुधैर्दिवि देवपतिर्यथा ॥ ५१ ॥

तव	அப்பொழுது	दिवि	தேவலோகத்தில்
बहुभिः वानरैः	பல வானரர்களால்	विबुधैः	தேவர்களால்
वृतः	உபாஸிக்கப்பட்ட	उपास्यमानः	உபாஸிக்கப்பட்ட
श्रीमान्	பாக்கியவானான	देवपतिः इव	தேவராஜன் போல்
अङ्गदः	அங்கதன்	तस्थौ	விளக்கினான்.

हनूमता कीर्तिमता यशस्विना तथाऽङ्गदेनाङ्गदवद्धवाहुना ।

मुदा तदाऽध्यासितमुन्नतं महन्महीधराग्रं ज्वलितं श्रियाऽभवत् ॥ ५२ ॥

उन्नतं	உன்னதமாகிய	अङ्गदेन	அங்கதனாலும்
महत्	மஹத்தான	वया	மேற்கண்டவாறு
महीधराग्रं	மகையினுச்சியானது	सुरा	கனையுடன்
कीर्तिमता	கீர்த்திபெற்று விளங்கிய	अध्यासितं	விந்நிருக்கப்பெற்றதாய்
हनूमता	ஹனுமாராலும்	श्रिया	பாக்கியவிசேஷத்தால்
अङ्गदवद्धवाहुना	தேரன் வளையணித்த கைகனையுடையவனும்	ज्वलितं	தேஜோமயமாய்
यशस्विना	புகழ்பெற்றவனுமான	तदा	அப்பொழுது
		अभवत्	விளக்கிற்று.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे सप्तपञ्चाशः सर्गः ॥ ५७ ॥

आदितः श्लोकाः 14228

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2438

अष्टपञ्चाशः सर्गः—ஐம்பத்தெட்டாவது ஸர்க்கம் || 48 ||

लङ्कावृत्तान्तकथनम्—லங்காவீருத்தாந்தத்தை உரைத்தல்.

ततस्तस्य गिरेः शृङ्गे महेन्द्रस्य महाबलाः । हनुमत्प्रमुखाः प्रीतिं हरयो जग्मुरुत्तमाम् ॥ १ ॥

हनुमत्प्रमुखाः	ஹனுமாளைத் தலைவராய் வறுவித்த	शृङ्गे	சிகரத்தில்
महाबलाः	பஹாபலிவீட்டர்களாகிய	उत्तमां	ஒப்புயர்வில்லாத
हरयः	வானர்கள்	प्रीतिं	மனச்சந்துஷ்டியை
तस्य	அந்த	ततः	அப்பொழுது
महेन्द्रस्य गिरेः	மஹேந்திரமலையின்	जग्मुः	அடைந்தார்கள்.

प्रीतिमत्सूपविष्टेषु वानरेषु महात्मसु । तं ततः प्रीतिसंहृष्टः प्रीतिमन्तं महाकपिम् ॥ २ ॥

जाम्बवान्	ஜாம்பவான்	महाकपिं	வானாச்சீரேஷ்டரும்
प्रीतिसंहृष्टः	ஆனந்தக்கால் மயிர்க் குச்செறிந்தவனாய்	अनिलारजं	வாயுருமாரரும்
प्रीतिमत्सु	அன்புள்ளவர்களும்	प्रीतिमन्तं	மனச்சந்துஷ்டிகொண்ட டிருந்தவருமான
महात्मसु	மஹாத்மாக்களுமான	तं	அவரைப் பார்த்து
वानरेषु	வானர்கள்	कार्यवृत्तान्तं	நடந்த காரியத்தின் விவரத்தைப்பற்றி
उपविष्टेषु	உட்கார்ந்ததும்	अपृच्छन्	வினாவினான் :
ततः	அத்தருணத்தில்		

कथं दृष्ट्वा त्वया देवी कथं वा तत्र वर्तते । तस्यां वा स कथंवृत्तः क्रूरकर्मा दशाननः ॥

देवी	“தேவியார்	क्रूरकर्मा	கொடுந்தொழிலனை
त्वया	உம்மால்	सः	அந்த
कथं	எவ்வாறு	दशाननः	தசமுகன்
दृष्ट्वा	காணப்பட்டார் ?	तस्यां	அவள் விஷயத்தில்
तत्र	அங்கு	कथंवृत्तः	எம்மாதிரி நடந்து கொள்ளுகிறான் ?
कथं वा	எந்த விஷயத்தால்	वा	அறிய விரும்புகிறோம்.
वर्तते	இருக்கிறான் ?		

तच्चतः सर्वमेतन्नः प्रब्रूहि त्वं महाकपे । श्रुतार्थाश्चिन्तयिष्यामो भूयः कार्यविनिश्चयम् ॥

महाकपे	“ஹே வானரோத்தமர் !	श्रुतार्थाः	செய்திகளின் வயணங்
त्वं	நீர்	भूयः	களைத் தெரிந்தவர்களாய்
नः	எங்களுக்கு	कार्यविनिश्चयं	மேலே நடக்கவேண்டிய காரியம்
एतत् सर्वं	இதை எல்லாம்	चिन्तयिष्यामः	இன்னதென்பதை நிச்சயிப்போம்.
तरन्तः प्रब्रूहि	நடந்தபடி விஸ்தாரமாக சொல்லும் ;		

यश्चार्थस्तत्र वक्तव्यो गतैरस्माभिरात्मवान् । रक्षितव्यं च यत्तत्र तद्भवान् व्याकरोतु नः ॥

तत्र	“அங்கு	रक्षितव्यं	தெரிவிக்காமல் மறைத்து வைக்கவேண்டியது ;
गतैः	வந்துசேர்ந்த	आप्तवान्	புத்திரமான
अस्माभिः	நம்மால்	भवान् च	நீர்தான்
यः	எந்த	सत् च	அதை எல்லாம்
अर्थः	விஷயம்	नः	எங்களுக்கு
वक्तव्यः	சொல்லவேண்டியது ;	व्याकरोतु	விவரமாய்ச் சொல்ல வேண்டும்.”
तत्र	அங்கு		
यत्	எது		

स नियुक्तस्ततस्तेन संप्रहृष्टतनूरुहः । प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै प्रत्यभाषत ॥ ६ ॥

तेन	அவரால்	सीतायै देव्यै	வீதாதேவியாளுக்கு
नियुक्तः सः	ஏவப்பட்ட அவர்	शिरसा	முடிவணக்கி
ततः	அப்பொழுது	प्रणम्य	நமஸ்கரித்து
संप्रहृष्टतनूरुहः	அத்யானந்தத்தால் தேஹமெங்கும் மலிர் சிலிர்த்தவராய்	प्रत्यभाषत	மறுமொழி சொன்னார் :

प्रत्यक्षमेव भवतां महेन्द्राग्रात् खमाप्तुतः । उदधेर्दक्षिणं पारं काङ्क्षमाणः समाहितः ॥ ७ ॥

उदधेः	“ஸமுத்திரத்தின்	प्रत्यक्षं एव	கண்ணெதிரிலேயே
दक्षिणं पारं	தென்கரையை	महेन्द्राग्रात्	மகேந்திரசிகரத் திலிருந்து
काङ्क्षमाणः	பார்க்க விரும்பியவனாய்	खं	ஆகாயத்தில்
समाहितः	மனம் ஒருப்பட்டு	आप्तुतः	கிடைப்பினன்.
भवतां	உங்களுடைய		

गच्छतश्च हि मे घोरं विघ्नरूपमिवाभवत् । काञ्चनं शिखरं दिव्यं पश्यामि सुमनोहरम् ॥

शिखरं हि	“ஒரு மலைபின் கொடுமுடியானது	गच्छतः	போய்க்கொண்டிருக்கிற
काञ्चनं	ஸ்வர்க்கமயமாயும்	मे	எனக்கு
दिव्यं	திவ்யமாயும்	विघ्नरूपं इव	(கண்முன்) இடைபூரூ பிடுப்பதுபோல
सुमनोहरं	அதிமனோஹரமாயும்	अभवत्	கடந்தது ;
घोरं च	கம்பீரமாயும்	पश्यामि	மனதில் ஆராய்ச்சி செய்வானேன்.

स्थितं पन्थानमावृत्य मेने विघ्नं च तं नगम् ॥ ९ ॥

पन्थानं	“வழியை	तं नगं	அந்த மலையை
आवृत्य	மறைத்துக்கொண்டு	विघ्नं	விக்கினஞ்செய்ய வந்த
स्थितं च	கிடந்தபடியால்	मेने	எண்ணிவிட்டேன். [தாய்

उपसङ्गम्य तं दिव्यं काञ्चनं नगसत्तमम् । कृता मे मनसा बुद्धिर्भेत्तव्योऽयं मयेति च ॥

த	“ அந்த	अयं	இது
दिव्यं	தீவ்யமானதும்	मया	என்னால்
काञ्चनं च	ஸ்வர்க்கமானதும்	भेत्तव्यः	பிளக்கப்படவேண்டி
नगसत्तमं	சிறந்த மலைக்கு [மான	इति	என்ற [யது
उपसङ्गम्य	அருகிற் போய்	बुद्धिः	நிச்சயம்
मे मनसा	என் மனதினால்	कृता	செய்யப்பட்டது.

प्रहतं च मया तस्य लांगूलेन महागिरेः । शिखरं सूर्यसङ्काशं व्यशीर्यत सहस्रधा ॥११॥

प्रहतं च मया	“ அந்த மஹாகிரியின்	लाङ्गूलेन	வாலினால்
तस्य महागिरेः	ஸூரியனைப் போல் ஒளி	प्रहतं	ஒங்கியடிக்கப்பட்டதாய்
सूर्यसङ्काशं	முடியும் [விக்கிற	सहस्रधा	ஆயிரம் சக்கலாக
शिखरं च	என்னால்	व्यशीर्यत	பிளவுபட்டது.
मया			

व्यवसायं च तं बुद्ध्वा स होवाच महागिरिः । पुत्रेति मधुरां वार्णां मनः प्रह्लादयन्निव ॥

ह	“ ஹா ! என்ன ஆச்சரியம் !	इति	என்றழைத்து
सः महागिरिः	அந்த மஹாகிரியும்	मधुरां वार्णां	இனிதாய் ஓர் மொழியை
तं व्यवसायं	அந்தக் காரியத்தின் பெ	मनः	மனம்
बुद्ध्वा	உணர்ந்து [ருமையை	प्रह्लादयन् इव	உருக்கும்வண்ணம்
पुत्र	‘ பிள்ளாய் ’	उवाच	உரைத்தது.

पितृव्यं चापि मां विद्धि सखायं मातरिश्वनः । मैनाक इति विख्यातं निवसन्तं महोदधौ ॥

मां	“ ‘ எனனை	मातरिश्वनः	வாயுதேவருக்கு
मैनाकः इति	மைனாகமென	सखायं अपि	நண்பனாகவும்
विख्यातं	பெயர்பெற்று	पितृव्यं	பிதாவழி ஆப்தபந்து
महोदधौ	மஹோததியில்		வாகவும்
निवसन्तं च	வசித்துக்கொண்டிருப்	विद्धि	அறிந்துகொள்வாய்.
	பவனாகவும்		

पक्षवन्तः पुरा पुत्र बभूवुः पर्वतोत्तमाः । छन्दतः पृथिवीं चेर्वाधमानाः समन्ततः ॥१४॥

पुर	“ ‘ பிள்ளாய் !	पृथिवीं	பூமியில்
पुरा	முன்னாளில்	समन्ततः	எங்கும்
पर्वतोत्तमाः	மாமலைகள்	छन्दतः	நினைத்தபடி
पक्षवन्तः	சிறகுள்ளனவாய்	वाधमानाः	துன்புறுத்திக்கொண்டு
बभूवुः	இருந்தன ;	चेरुः	ஸஞ்சரித்தன.

श्रुत्वा नगानां चरितं महेन्द्रः पाकशासनः । चिच्छेद् भगवान् पक्षान् वज्रैर्वां सहस्रशः ॥

पाकशासनः	“ ‘ பாகன் என்ற அஸு- ரனை வதைத்த	श्रुत्वा	கண்டு (கேட்டு)
महेन्द्रः भगवान्	மஹேந்திரபாகவான்	एषां	இவைகளின்
नगानां	மலைகளின்	पक्षान्	சிறகுகளை
चरितं	நடவடிக்கையை	वज्रेण	வஜ்ராயுதத்தால்
		सहस्रशः	துணுக்குத்துணுக்காய்
		चिच्छेद्	வெட்டி எறிந்தார்.

अहन्तु मोक्षितस्तस्मात्तत्र पित्रा महात्मना । मारुतेन तदा वत्स प्रक्षिप्तोऽस्मि महार्णवे ॥

वत्स	“ குழந்தாய்!	तस्मात्	அவனிடத்தினின்றும்
अहं तु	நான் மரத்திராம்	मोक्षितः	தப்புவித்து இழுத்து வரப்பட்டவனாய்
तत्र पित्रा	உனது தந்தை	महार्णवे	பெருக்கடலில்
महात्मना	மஹாத்மாவான	प्रक्षिप्तः	வீழ்த்தப்பட்டவன்
मारुतेन	வாயுபுகவானால்	अस्मि	ஆயினேன்.
तदा	அப்பொழுது		

रामस्य च मया साहे वर्तितव्यमरिन्दम । रामो धर्मभृतां श्रेष्ठो महेन्द्रसमविक्रमः ॥ १७ ॥

अरिन्दम	“ ஓ! சக்ருகுநன்!	रामः	ஸ்ரீராமர்
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	महेन्द्रसम- विक्रमः	இந்திரணியொத்த பராக் கிரமமுடையவராய்
साहे	உதவி புரிவதில்	च	இருந்தும்
मया	என்னால்	धर्मभृतां	தருமவிஷ்டர்களில்
वर्तितव्यं	உபயோகப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.	श्रेष्ठः	தலைமை பெற்றவர்.

एतच्छ्रुत्वा वचस्तस्य मैनाकस्य महात्मनः । कार्यमावेद्य तु गिरेरुद्यतं च मनो मम ॥ १८ ॥

तस्य	“ அந்த	गिरेः	பர்வதத்திற்கு
मैनाकस्य	மைனாகமென்னும்	आवेद्य	விளக்கக் கூறி,
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	तु	அந்த ஸமயத்தில்
एतत्	இந்த	मम	என்
वचः श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	मनः	மனது
कार्यं च	மேல் நடக்கவேண்டிய காரியத்தை எல்லாம்	उद्यतम्	முனைந்த காரியத்தின் மீது ஒருப்பட்டது.

तेन चाहमनुज्ञातो मैनाकेन महात्मना । स चाप्यन्तर्हितः शैलो मानुषेण वपुष्मता ॥

शरीरेण महाशैलः शैलेन च महोदधौ ॥ १९ ॥

सः	“ அது	अहं	நான்
शैलः अपि च	பர்வதமாய் இருந்தும்	अनुज्ञातः	போகவிடுக்கப்பட்டேன்.
मानुषेण	மரணிட	महाशैलः	மாமலை
वपुष्मता	உருவக்கொண்ட	शैलेन शरीरेण च	மலை உருவத்துடனேயே
मैनाकेन	மைனாகமென்னும்	महोदधौ	ஸமுத்திரத்தில்
तेन महात्मना	அந்த மஹாத்மாவால்	अन्तर्हितः	புறக்கது.

उत्तमं जवमास्थाय शेषं पन्थानमास्थितः । ततोऽहं सुचिरं कालं वेगेनाभ्यगमं पथि ॥

ततः	“ அனந்தரம்	उत्तमं	அது
अहं	நான்	जवं	வேகத்தை
पथि	வழியில்	आस्थाय	கைப்பற்றி
शेषं	மிகுதியிருக்கும்	सुचिरं कालं	நெடும்பொழுது
पन्थानं	கடக்கவேண்டிய தூர	वेगेन	வேகமாய்
आस्थितः	நிலைத்தவனாய் [த்தை	अभ्यगमम्	சென்றேன்.

ततः पश्याम्यहं देवीं सुरसां नागमातरम् । समुद्रमध्ये सा देवी वचनं मामभाषत ॥२१॥
मम भक्षः प्रदिष्टस्त्वममरैर्हरिसत्तम । अतस्त्वां भक्षयिष्यामि विहितस्त्वं चिरस्य मे ॥२२॥

ततः " பின்னர்
அஃ நான்
சுரஸா ஸுரஸை என்ற
நாகமாதரன் நாகமாதரவான்
தேவியை தெய்வப்பெண்ணை
படியாமி கண்டேன் ;
தேவியை தெய்வப்பெண்ணை
சா அவள்
சமுதிரத்தில் நடுக்கடலில்
மா என்னைப் பார்த்து
ஹரிசத்தம 'ஓ வானரோத்தம !
எவ் நீ
அமரே: தேவர்களால்

மம எனக்கு
பக்ச: இரையாக
புடிஷ: தியமிக்கப்பட்டாய் ;
எவ் நீ
மே எனக்கு
சிரச்ய நெடுநாள் கழித்து
விஹித: கிடைத்தாய் ;
அத: ஆகையால்
எவ் உன்னை
பக்சயிஷ்யாமி 'தின்னப்போகிறேன்'
(என்ற)
வசந் வார்த்தையை
அபாஷத சொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया प्राञ्जलिः प्रणतः स्थितः । विषण्णवदनो भूत्वा वाक्यञ्चेदमुदीरयन् ॥

சுரஸயா " ஸுரஸையினால்
ஏவ் இங்ஙனம்
உக்த: சொல்லக்கேட்டவனாய்
விஷணவதன: வாட்டமுற்ற முக
முடையவனாக

புணத: வணக்கமுள்ளவனாய்
புரான்கி: அஞ்சலிசெய்தவனாய்
இடி பின்வரும்
வாக்யம் மொழியை
உதீரயந் புகன்றுகொண்டு
ஸ்தித: நின்றேன் :—

रामो दाशरथिः श्रीमान् प्रविष्टो दण्डकावनम् । लक्ष्मणेन सह भ्रात्रा सीतया चापि भार्यया ॥

दाशरथि: " ' தசரதருமாரரும்
श्रीमान् ஸ்ரீமானுமான
राम: ஸ்ரீராமர்
भ्रात्रा ஸதேஹாதரரான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரோடு

சஹ கூடவும்
சாரியயா மனைவியான
சிதயா அபி ச வலிதையோடும்
दण्डकावनं தண்டகாவனத்தில்
प्रविष्ट: வந்து தக்கியிருந்தார்.

तस्य सीता हता भार्या रावणेन दुरात्मना । तस्याः सकाशं दूतोऽहं गमिष्ये रामशासनात् ॥
कर्तुमर्हसि रामस्य साहाय्यं विषये सती ॥ २५ ॥

तस्य " அவருடைய
भार्या सीता மனைவியான வலிதை
दुरात्मना துராத்மவான
रावणेन ராவணனால்
हता கவர்ந்து செல்லப்பட்ட
रामशासनात् ஸ்ரீராமரது ஏவலினால்
तस्याः सकाशं அவனிடத்திற்கு

அஃ நான்
दूत: தூதனாய்
गमिष्ये செல்லுகின்றேன்.
रामस्य ஸ்ரீராமரது
विषये சாஜ்யத்தில்
सती வலிக்கும் நீ
साहाय्यं ஸதையத்தை
कर्तुं अर्हसि செய்யவேண்டும்.

अथवा मैथिलीं दृष्ट्वा रामञ्चाक्लिष्टकारिणम् । आगमिष्यामि ते वक्त्रं सत्यं प्रतिशृणोमि ते ॥

अथवा	“ உல்லவென்றால்	वक्त्रं	} வாயை (நானே) வந்த டைகின்றேன்.
मैथिलीं	மைதிலியையும்	आगमिष्यामि	
अक्लिष्टकारिणं	நன்மைமையே செய்	ते	உனக்கு
रामं च	ஸ்ரீராமரையும் [கின்ற	सत्यं	ஸத்யமாய்
दृष्ट्वा	கண்டுகொண்டு	प्रतिशृणोमि	பிரதிக்கொடு பண் ணுகிறேன்.
ते	உன்		

एवमुक्त्वा मया सा तु सुरसा कामरूपिणी । अब्रवीन्नातिवर्तेत कश्चिदेष वरो मम ॥२७॥

कामरूपिणी	} “வேண்டிய ரூபமெடுக்க வல்ல அந்த ஸுரையை என்றால்	कश्चित्	‘ஒருவரும்
सा सुरसा		எனது	न अतिवर्तेत
मया	இப்படி	एषः	இது
एवं	சொல்லப்பட்டவளாய்	मम	எனது
उक्त्वा	இருந்தும்	वरः	வரம்’ (என்று)
तु		अब्रवीत्	சொன்னான்.

एवमुक्तः सुरसया दशयोजनमायतः । ततोऽर्धगुणविस्तारो बभूवाहं क्षणेन तु ॥ २८ ॥

सुरसया	“ ஸுரஸையினால்	दशयोजनं	பத்து யோஜனை
एवं	இப்படி	आयतः	உயர்ந்தவனாகவும்
उक्तः	சொல்லக்கேட்ட	ततः	அதில்
अहं	நான்	अर्धगुणविस्तारः	பாதிப்பருமனாகவும்
क्षणेन तु	ஒருநொடிக்குள்ளாக	बभूव	ஆனான்.

मत्प्रमाणानुरूपं च व्यादितं तु मुखं तथा । तद्दृष्ट्वा व्यादितं चास्यं ह्रस्वं ह्यकरवं पुनः ॥

तु	“ அச்சந்தர்ப்பத்தில்	व्यादितं	திறக்கப்படுகிற
तथा च	அவளாலும்	तत्	அதை
मत्प्रमाणानुरूपं	என் அளவுக்குத் தக்க	दृष्ट्वा हि	கண்டு,
मुखं	வாய் [படி	पुनः च	மீளவும்
व्यादितं	திறக்கப்பட்டது ;	ह्रस्वं	குறுகுசை
आस्यं	வாய்	अकरवम्	செய்தகொண்டேன்.

तस्मिन् मुहूर्ते च पुनर्वभूवाद्भृष्टमात्रकः । अभिपत्याशु तद्वक्त्रं निर्गतोऽहं ततः क्षणात् ॥

अहं	“ நான்	तद्वक्त्रं	அவன் வாயில்
तस्मिन् मुहूर्ते च	அந்த நிமிஷத்திலேயே	अभिपत्या	புகுந்து
पुनः	மீளவும்	क्षणात्	நிமிஷத்திற்குள்
अद्भृष्टमात्रकः	அக்குஷ்டப்பிரமாண	ततः	அதிலிருந்து
बभूव	ஆனான். [மிக	निर्गतः	வெளியில் வந்து
आशु	உடனே		விட்டேன்.

अब्रवीत्सुरसा देवी स्वेन रूपेण मां पुनः । अर्थसिद्धयै हरिश्रेष्ठ गच्छ सौम्य यथासुखम् ॥
समानय च वैदेहीं राघवेण महात्मना । सुखी भव महाबाहो प्रीताऽस्मि तव वानर ॥

देवी	“தெய்வப்பெண்ணை	यथासुखं	யதாசுகமாக
सुरसा	ஸூரஸை	गच्छ	செல்லும்.
स्वेन रूपेण	சுயரூபத்துடன்	हरिश्रेष्ठ	வானரோத்தமா!
पुनः	மீளவும்	वैदेहीं	வைதேஹியை
मां	என்னைப் பார்த்து	महात्मना	மஹாத்மாவான
महाबाहो	‘மஹாபாஹுவே!	राघवेण	ஸ்ரீராகவரோடு
तव	உம்மிடத்தில்	समानय च	சேர்த்து வையும்.
प्रीता	ஆன்புடையவனாக	वानर	வானரோ!
अस्मि	இருக்கிறேன்.	सुखी	ஸுகியாயும்
सौम्य	ஸௌம்ய!	भव	வாழும்* (என்று)
अर्थसिद्धयै	காரியம் கைகூடும்	अब्रवीत्	சொன்னான்.

பொருட்டு

ततोऽहं साधु साध्वीति सर्वभूतैः प्रशंसितः । ततोऽन्तरिक्षं विपुलं प्लुतोऽहं गरुडो यथा ॥

ततः	“அப்பொழுது	ततः	பிறகு
सर्वभूतैः	எல்லா உயிர்களாலும்	अहं	நான்
अहं	நான்	विपुलं	விராலமான
साधु साधु इति	‘நன்று நன்று’ என	अन्तरिक्षं	ஆகாசத்தில்
प्रशंसितः	விசேஷித்துக் கொண்ட	गरुडः यथा	கருடன் போல்
	டாடப்பட்டேன்.	प्लुतः	பாய்ந்து சென்றேன்.

छाया मे निगृहीता च न च पश्यामि किञ्चन ॥ ३४ ॥

मे	“எனது	किञ्चन च	மற்றப்படி எதையும்
छाया च	நிழல் மாத்திரம்	न पश्यामि	காணவில்லை.
निगृहीता	தடைப்பட்டது.		

सोऽहं विगतवेगस्तु दिशो दश विलोकयन् । न किञ्चित्तत्र पश्यामि येन मेऽपहृता गतिः ॥

विगतवेगः	“வேகம் தடைப்பட்ட	मे गतिः	எனது வேகம்
सः अहं	ஆந்த நான்	अपहृता येन	தடைப்பட்டதெதனாலோ
तु	இதுவிஷயமாய்	तस	அப்படிப்பட்ட
दश दिशः	பத்தப்பக்கமும்	किञ्चिन्	எதென்றையும்
विलोकयन्	சுற்றிப்பார்த்தும்,	न पश्यामि	காணவில்லை.

ततो मे बुद्धिस्तपन्ना किं नाम गगने मम । ईदृशो विघ्न उत्पन्नो रूपं यत्र न दृश्यते ॥

यस	“எங்கேயும்	ईदृशः	இப்படிப்பட்ட
रूपं	ஒரு ரூபம்	विघ्नः	தடையொன்று
मम	எனக்கு	उत्पन्नः	ஏற்பட்டது.
न दृश्यते	தென்படவில்லை.	किं नाम	‘இதென்ன!’ என்ற
ततः	அப்படியிருந்தும்	बुद्धिः	சிந்தை
गगने	(வெட்டவெளியான)	मे	எனக்கு
	வானத்தில்	उत्पन्ना	உண்டாயிற்று.

अधोभागे न मे दृष्टिः शोचता पातिता मया । ततोऽद्राक्षमहं भीमां राक्षसीं सलिलेश्याम् ॥

शोचता "விசாரமுற்றிருந்த
மயா எனனால்,
மே दृष्टिः எனது பார்வை
अधोभागे இதே
न पातिता விழ்த்தப்படா திருந்த
ततः பின்னர் [தது.

सलिलेश्यां ஜலத்தில் படுத்துக்
கிடக்கும்

भीमां பயங்கரமான
राक्षसी ஒரு ராஷ்டிரவியை
अहं நான்
अद्राक्षं பார்த்தேன்.

प्रहस्य च महानादमुक्तोऽहं भीमया तया । अवस्थितमसंभ्रान्तमिदं वाक्यमशोभनम् ॥

भीमया "அச்சமுண்டாக்குமுரு
तया அவளால் [வம்படைத்த
प्रहस्य உற்சாகம் கொண்டு
अवस्थितं மனோபாவத்தை நன்கு
விளக்குகிற தும்,
असंभ्रान्तं ஸந்தேஹத்திற்கிடமில்
லாத தும்,

अशोभनं தர்மவிரோதமான தும்,
महानादं च பேரிரைச்சலோடு
கூடிய துமான

इदं பின்வரும்
वाक्यं மொழியை
अहं நான்
उक्तः சொல்லக்கேட்டேன் :—

कासि गन्ता महाकाय क्षुधिताया ममेप्सितः । भक्षः प्रीणय मे देहं चिरमाहारवर्जितम् ॥

महाकाय "பேருடலம் படைத்
क என்கே [தோய்!
गन्ता असि போகின்றாய்?
क्षुधितायाः பசியுடனிருக்கிற
मम எனக்கு
ईप्सितः இஷ்டமான

भक्षः ஆஹாரம்.
मे எனது
चिरं வெகுநாளாக
आहारवर्जितं ஆஹாரமில்லாது படும்
देहं அங்கத்தை
प्रीणय திருப்தி செய்வாய்.

बाढमित्येव तां वार्णां प्रत्यगृह्णामहं ततः । आस्यप्रमाणादधिकं तस्याः कायमपूरयम् ॥

तां "அந்த
वार्णां சொல்லை
बाहं 'அப்படியே ஆகட்டும்'
इति एव என்று
प्रत्यगृह्णं ஒப்புக்கொண்டேன்.
ततः அப்பொழுது

अहं நான்
तस्याः அவளது
आस्यप्रमाणात् வாயின் அளவிற்கு
अधिकं அதிகமாக
कायं சீரத்தை
अपूरयं பெரிதாக்கினேன்.

तस्याश्चास्यं महद्भीमं वर्धते मम भक्षणे । न च मां साधु बुबुधे मम वा निकृतं कृतम् ॥

तस्याः "அவளுடைய
आस्यं च வாயும்
मम எனனை
भक्षणे புழிப்பதில்
महत् பெரியதாகவும்
मां च பயங்கரமாகவும்
எனக்காகவும்

वर्धते வளர்த்தது.
मम எனது
निकृतं அழிவையாவது
कृतं वा உத்தேசத்தையாவது
साधु திறத்திட (நன்றாய்)
न बुबुधे கருதவில்லை.

(அறியவில்லை).

ततोऽहं विपुलं रूपं संक्षिप्य निमिषान्तरात् । तस्या हृदयमादाय प्रपतामि नभःस्थलम् ॥

ततः " அதனால்
 अहं நான்
 विपुलं रूपं பெரிய வடிவத்தை
 निमिषान्तरात् கொடிக்குள்ளாக
 संक्षिप्य சுருக்கிக்கொண்டு

तस्याः அவளுடைய
 हृदयं இருதயத்தை
 आदाय (பிளந்து) பறித்து
 नभःस्थलं ஆகாயப்பிரதேசத்தில்
 प्रपतामि பறந்தோடினேன்.

सा विसृष्टभुजा भीमा पपात लवणांभसि । मया पर्वतसङ्काशा निकृत्तहृदया सती ॥४३॥

लवणांभसि " உவர்க்கடலில்
 सती வலித்துக்கொண்டு
 पर्वतसङ्काशा மலைபோல்
 भीमा பருத்தவளுமான்
 सा அவள்,

मया என்னால்
 निकृत्तहृदया இருதயம் பிளக்கப்
 विसृष्टभुजा கைகளைப் பரப்பிக்
 पपात கொண்டு
 लवणांभसि சூழ்கிப்போனான்.

शृणोमि खगता नाश्व सिद्धानां चारणैः सह । राक्षसी सिंहिका भीमा क्षिप्रं हनुमता हता ॥

चारणैः सह " சாரணர்களோடுகூட
 खगतानां ஆகாயத்தில் ஸஞ்சரிக்
 सिद्धानां வித்தர்களுடைய [கின்ற
 सिंहिका 'ஸிம்ஹிகை என்னும்
 भीमा राक्षसी பொல்லாத அரக்கி

हनुमता ஹனுமாரால்
 क्षिप्रं கொடியில்
 हता கொல்லப்பட்டாள்
 शृणोमि च (என்கிற சொல்லையும்)
 கேட்டேன்.

तां हत्वा पुनरेवाहं कृत्यमात्ययिकं स्मरन् । गत्वा चाहं महाध्वानं पश्यामि नगमण्डितम् ॥
 दक्षिणं तीरमुदधेर्लङ्का यत्र च सा पुरी । अस्तं दिनकरे याते रक्षसां निलयं पुरम् ॥
 प्रविष्टोऽहमविज्ञातो रक्षोभिर्भीमविक्रमैः ॥ ४६ ॥

तां हत्वा " அவளைக் கொன்று
 अहं நான்
 आत्ययिकं பிராணாந்தகரமான
 कृत्यं செயலை
 पुनः மீளவும்
 स्मरन् एव சிந்தித்தவண்ணமே
 महाध्वानं செடுந்தூரமான வழியை
 गत्वा கடந்துசென்று
 सा लङ्का पुरी அந்த லங்காப்பட்டணம்
 यत्र च எவ்விடத்திலுள்ளதோ
 (அந்த)
 नगमण्डितं மலைகளால் அழகாயிருக்
 उदधेः கடலின் [குடம்

दक्षिणं तीरं தென்கரையை
 अहं पश्यामि நான் கண்டேன்.
 रक्षसां அரக்கர்களுக்கு
 निलयं இருப்பிடமான
 पुरं பட்டணத்தில்
 अहं நான்
 दिनकरं ஸூரியன்
 अस्तं அஸ்தமனம்
 याते ஆனபிறகு
 भीमविक्रमैः கொடுத்தொழில் புரியும்
 रक्षोभिः च அரக்கர்களாலேயும்
 अविज्ञातः காணப்படாதவனாய்
 प्रविष्टः புகுந்துற்றேன்.

तत्र प्रविशतश्चापि कल्पान्तघनसन्निभा । अट्टहासं विमुञ्चन्ती नारी काऽप्युत्थिता पुरः ॥

तत्र	" அப்பொழுது	कल्पान्त-	} கற்பாந்தமேகம்போல் செய்துகொண்டு, எதிரில் கிளம்பிவந்தாள்.
प्रविशतः अपि च	புகுந்ததுமே	घनसन्निभा	
का अपि	யாரோ ஒரு	विमुञ्चन्ती	
नारी	பெண்பிள்ளை,	पुरः	
अट्टहासं	அட்டஹாஸத்தை	उत्थिता	

जिघांसन्तीं ततस्तान्तु ज्वलदग्निशिरोरुहाम् । सव्यमुष्टिप्रहारेण पराजित्य सुभैरवाम् ॥
प्रदोषकाले प्रविशं भीतयाऽहं तयोदिताः ॥ ४८ ॥
अहं लङ्कापुरीं वीर निर्जिता विक्रमेण ते । यस्मात्तस्माद्विजेताऽसि सर्वरक्षांस्यशेषतः ॥

ततः	" அப்பொழுது	अहं	நான்
जिघांसन्तीं	கொல்லவந்தவளும்	लङ्का पुरी	லங்கை நகர் ;
ज्वलदग्नि-	} ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற நெருப்பைப்போன்ற தலைமயிருடையவளும்,	ते	உன்
शिरोरुहां		சுந்தவளுமான	विक्रमेण
सुभैरवां	பயங்கரமான வடிவம்	निर्जिता	} தோற்ற காரணத்தினால்
तां	அவளை	यस्मात्	
तु	அச்சந்தர்ப்பத்தில்	तस्मात्	எல்லா அரக்கர்களையும்
सव्यमुष्टिप्रहारेण	இடக்கை முஷ்டியின்	सर्वरक्षांसि	பாக்கி இல்லாமல்
पराजित्य	அபஜயப்படுத்தி	अशेषतः	ஜயித்தவனாக
भीतया	அஞ்சி நடுங்கிய	विजेता	ஆகியது' (என்று)
तया	அவளால்	असि	சொல்லப்பட்டேன்.
वीर	'ஹே வீரர்!	उदितः	நான்
		अहं	பிரதோஷகாலத்தில்
		प्रदोषकाले	புகுந்தேன். (ஆர்ஷம்)
		प्रविशं	

तत्राहं सर्वरात्रन्तु विचिन्वञ्जनकात्मजाम् । रावणान्तःपुरगतो न चापश्यं सुमध्यमाम् ॥

अहं	" நான்	रावणान्तःपुरगतः	ராவணனுடைய அந்தப்
सर्वरात्रं तु	இரவுமுழுவதும்		புரத்தில் புகுந்தேன்.
जनकात्मजां	ஐனகர் திருமகளை	तत्र च	அங்கேயும்
विचिन्वन्	தேடித் திரிந்து	सुमध्यमां	சரிய இடையுடையவளை
		न अपश्यं	கண்டேன் இல்லை.

ततः सीतामपश्यंस्तु रावणस्य निवेशने । शोकसागरमासाद्य न पारमुपलक्षये ॥ ५१ ॥

ततः	" பிறகு	शोकसागरं	சோகஸாகரத்தில்
रावणस्य	ராவணனுடைய	आसाद्य	முழுதி
निवेशने तु	உணியிலும்	पारं	கரையை
सीतां अपश्यन्	வீணையைக் காணுது	न उपलक्षये	காணவில்லை.

शोचता च मया दृष्टं प्राकारेण समावृतम् । काञ्चनेन विचित्रेण गृहोपवनमुत्तमम् ॥५२॥

विचित्रेण	" விசித் திரமாய்	गृहोपवनं	பூங்காவனமொன்று
काञ्चनेन	பொன்னாலான	शोचता	விசனப்பட்டுக்கொண்
प्राकारेण	மதிரால்		டிருந்த
समावृतं	சூழப்பட்டதும்	मया	என்னால்
उत्तमं च	உத்தமமுமான	दृष्टं	காணப்பட்டது.

स प्राकारमवपुत्य पश्यामि बहुपादपम् ॥ ५३ ॥

अशोकवनिकामध्ये शिशुपापादपो महान् । तमारुह्य च पश्यामि काञ्चनं कदलीवनम् ॥

सः	" அந்த நான்	महान्	பெரிய
प्राकारं अवपुत्य	மதிரைத் தரண்டி	शिशुपापादपः	சிம்சுபாமரம்.
बहुपादपं	வெகு மரங்களுடைய	तं च	அதிலும்
	தோப்பை	आरुह्य	ஏறி,
पश्यामि	கண்டேன்.	काञ्चनं	பொன்னிறமான
अशोक-	} அசோகவனத்தின்	कदलीवनं	வாழைத்தோட்டத்தை
वनिकामध्ये		நடுவில்	கண்டேன்.

अदूरे शिशुपावृक्षात् पश्यामि वरवर्णिनीम् । श्यामां कमलपत्राक्षीमुपवासकृशाननाम् ॥

तदेकवासस्संवीतां रजोध्वस्तशिरोरुहाम् । शोकसन्तापदीनार्त्नीं सीतां भर्तृहिते स्थिताम् ॥

राक्षसीभिर्विरूपाभिः क्रूराभिरभिसंवृताम् । मांसशोणितभक्ष्याभिव्याघ्रीभिर्हरिणीमिव ॥

शिशुपावृक्षात्	" சிம்சுபாமரத்திலிருந்து	अभिसंवृतां	சூழப்பட்டிருப்பவளாயும்
अदूरे	கொஞ்சதூரத்தில்	श्यामां	நீர்க்காவிறிறமடைந்
हरिणीं	ஒரு மான்பேடை		திருப்பவளாயும்
व्याघ्रीभिः	பெண்புலிகளால்	उपवासकृशाननां	உபவாஸத்தாலுலர்ந்த
इष	எப்படியோ அப்படி		முகமுடையவளாயும்
वरवर्णिनीं	அழகிய நிறம் படைத்	रजोध्वस्तशिरोरुहां	புழுதிபடிந்த சூழலுடை
	தவளும்,		யவளாயும்
कमलपत्राक्षीं	தாமரைத்தளம்போன்ற	शोकसन्ताप-	} சோகத்தினால் வாடியினை
	கண்களுடையவளமான	दीनार्त्नीं	
सीतां	வீதையை		யும்
विरूपाभिः	கோரூபங்கொண்டவர்	तदेकवासः	} அப்போதுடுத்த ஆடை
	களும்	संवीतां	
मांसशोणित-	} ஊணையும் உதிரத்தையும்		வளாயும்
भक्ष्याभिः		திவ்ஈறவர்களுமான	भर्तृहिते
क्रूराभिः	கொடிய	स्थितां	செலுத்திய மனத்தின
राक्षसीभिः	அரக்கிகளால்	पश्यामि	கண்டேன். [ளாயும்

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा ॥
भूमिशय्या विवर्णाङ्गी पञ्चिनीव हिमागमे । रावणाद्विनिवृत्तार्था मत्तव्यकृतनिश्चया ॥
कथञ्चिन्मृगशावाक्षी तूर्णमासादिता मया ॥ ५९ ॥

राक्षसीमध्ये "அரக்கிகளின் நடுவில்
मुहुः मुहुः அடிக்கடி
तर्ज्यमाना மிரட்டலால் திகிலடைந்
தவளும்,
दीना பரிதாபமான நிலைபி
விரும்பவளும்,
भर्तृचिन्तापरायणा காத்தனை தியானிப்பதை
யே எந்த வேளையிலும்
எல்லாக் காரியமாய்க்
கொண்டவளும்,
एकवेणीधरा ஒரே பின்னலான தலை
மயிருடையவளும்,
भूमिशय्या தரையிலே சயனித்திருப்
हिमागमे பனிகாலத்தில் [பவளும்,
पञ्चिनी इव தாமரைபோல்

रावणात् रावணனிடத்தினின்றி
विनिवृत्तार्था தப்பும் வழி காணுகவ
ளாய்,
विवर्णाङ्गी மனமிழந்தவளாய்,
तूर्ण சீக்கிரமே
मत्तव्यकृतनिश्चया உயிரை மாய்க்க நிச்
சயித்திருந்தவளும்,
मृगशावाक्षी மான்குட்டியின் கண்
களை யொத்த கண்களை
உடையவளுமான
सा அவன்
मया என்னால்
कथञ्चित् கவடப்பட்டு
मया என்னால்
आसादिता பார்க்கக்கூடிய தூரத்
திரிருந்தான்.

तां दृष्ट्वा तादृशीं नारीं रामपत्नीमनिन्दिताम् । तत्रैव शिशुपावृक्षे पश्यन्नहमवस्थितः ॥ ६० ॥

अहं "நான்
रामपत्नीं ஸ்ரீராமபத்னியாகும்
तां नारीं அந்தப் பெண்மணியை
तल அப்பொழுது
तादृशीं அந்நிலையிலிருப்
பவளாயும்,

अनिन्दिता एव அபகிர்ந்திக்கிடமாகா
திருப்பவளாகவும்
दृष्ट्वा கண்டு
पश्यन् கவனித்துக்கொண்டு
शिशुपावृक्षे சிம்சபாமாத் தில்
अवस्थितः தின்றவிட்டேன்.

ततो हलहलाशब्दं काञ्चीनूपुरमिश्रितम् । शृणोम्यधिकगंभीरं रावणस्य निवेशने ॥ ६१ ॥

ततः "அப்பொழுது
रावणस्य राவணனின்
निवेशने மனையில்
काञ्चीनूपुर- } அரைதூல் மாலைகள், பா
मिश्रितं } தச்சிலம்புகள் இவைகள்
சேர்ந்துண்டானதாயும்

अधिकगंभीरं மிக்க கம்பீரமாயுமுள்ள
हलहलाशब्दं கலகலவென்ற
शृणोमि கேட்டேன்.

ततोऽहं परमोद्विग्नः स्वरूपं प्रत्यसंहरम् । अहन्तु शिशुपावृक्षे पक्षीव गहने स्थितः ॥ ६२ ॥

तु "இச்சந்தர்ப்பத்தில்
ततः अहं அதனால் நான்
परमोद्विग्नः மிகக் கவலைகொண்டவ
स्वरूपं எனதுருவத்தை [னாய்
प्रत्यसंहरं குசந்தமமாய்ச் செய்து
கொண்டேன்.

शिशुपावृक्षे சிம்சபா விருகத்தத்தில்
गहने தழைகளடர்ந்த மறை
வான இடத்தில்
पक्षी इव பறவைபோல்
अहं நான்
स्थितः அனையாமலிருந்தேன்.

राक्षसाधम रामस्य भार्यामपिततेजसः । इक्ष्वाकुकुलनाथस्य स्नुषां दशरथस्य च ॥

अवाच्यं वदतो जिह्वा कथं न पतिता तव ॥ ६९ ॥

अधम "மானக்கெட்டவனே!
(இந்திரியக்ககபராயண!)
அரக்கர்!

राक्षस } இய்த்வாகுகுலநாதரான
इक्ष्वाकुकुल- }
नाथस्य }

दशरथस्य தசரதருக்கு
स्नुषां மருமகளான,
अपिततेजसः அளவற்ற ஆற்றலுடைய

रामस्य ஸ்ரீராமருடைய
भार्या: च தர்மபத்னியைப்பார்த்து
अवाचयं துஷ்டப்பேச்சை
वदतः பேசுகிற
तव जिह्वा உனது நாக்கு
कथं ஏன்
न पतिता அறுந்து விழாதிருக்கிறதே?

किञ्चिद्दीर्यं तवानार्य यो मां भर्तुरसन्निधौ । अपहृत्यागतः पाप तेनादृष्टो महात्मना ॥७०॥

अनार्य "மானக்கெட்ட
पाप பாபியே!
भर्तुः असन्निधौ நாதரில்லாத ஸாமயத்தில்
तेन सहारमना அந்த மஹாத்மனினால்
अदृष्टः கண்டுகொள்ளப்படாத
मां என்னை [வனாய்

अपहृत्य திருடிக்கொண்டு
आगतः வந்தவன்
यः எனனோ (அந்த)
तव உனது
दीर्यं வீர்யம்
किञ्चिद् அல்பமே!

न त्वं रामस्य सदृशो दास्येऽप्यस्य न युज्यसे । यज्ञीयः सत्यवादी च रणश्लाघी च राघवः ॥

त्वं "நீ
रामस्य ஸ்ரீராமருக்கு
सदृशः न ஏற்றவனாய் ஆகமாட்
अस्य இவருக்கு [டாய்,
दास्ये अपि ஊழியம் செய்வதிலும்
கூட

न युज्यसे நியமிக்கப்படமாட்டாய்,
च அன்றியும்
सत्यवादी ஸத்யவாதியும்
यज्ञीयः च யக்ஞியருமான
राघवः ஸ்ரீராகவர்
रणश्लाघी போரைக் கொண்டாடுபவர்.

जानक्या परुषं वाक्यमेवमुक्तो दशाननः । जज्वाल सहसा कोपाचितास्य इव पावकः ॥

दशाननः "தசானன்
जानक्या ஜானகியால்
एवं இப்படி
परुषं கர்ணகமேரமான
वाक्यं பேச்சை
उक्तः சொல்லக்கேட்டவனாய்

सहसा வெடுவெடுப்பாய்
कोपात् கோபத்தால்
चितास्यः சுடையிலிருக்கும்
पावकः इव தீவென
जज्वाल ஆத்திக்கொண்டான்.

विवर्त्य नयने क्रूरे मुष्टिसुग्रम्य दक्षिणम् । मैथिलीं हन्तुमारब्धः स्त्रीभिर्हाहाकृतं तदा ॥

क्रूरे "உதிரம்மோர்ந்திவந்த
नयने கண்களிரண்டையும்
विवर्त्य உருட்டி விழித்து
दक्षिणं मुष्टिं வலது கைமுந்தடியை
उग्रम्य ஓங்கி

मैथिलीं हन्तुं மைதிலியைக் கொல்ல
आरब्धः ஆரம்பித்தான்.
तदा அப்பொழுது
स्त्रीभिः ஸ்திரீகளால்
हा हा 'ஹா! ஹா' என்ற சத்தம்
कुरम् இடப்பட்டது. [தம்

स्त्रीणां मध्यात्समुत्पत्य तस्य भार्या दुरात्मनः । वरा मण्डोदरी नाम तथा स प्रतिषेधितः ॥

तस्य	“ அந்த	स्त्रीणां मध्यात्	ஸ்திரீகளின் நடுவிலி
दुरात्मनः	தூரத்மாவின்	समुत्पत्य	எழுந்துவரவே [ருந்து
भार्या	பத்னியான	तथा	அவளால்
मण्डोदरी नाम	மண்டோதரீ என்ற	सः	அவன்
वरा	உத்தமி,	प्रतिषेधितः	விடைக்கப்பட்டான்.

उक्तश्च मधुरां वार्णां तथा स मदनार्दितः । सीतया तव किं कार्यं महेन्द्रसमविक्रम ॥७५॥

मदनार्दितः	“ காமனோயிற் பட்ட	महेन्द्रसमविक्रम	‘ இந்திரனுக்குச் சமமான மான பராக்ஷிரமமுடை
सः	அவன்	सीतया	வலிதையால் [யோரே!
तथा	அவளால்	तव	உமக்கு
मधुरां	மதுரமான	कार्यं	உண்டாகும் பலன்
वार्णां च	(இந்த) பேச்சையும்	किम्	என்ன?
उक्तः	சொல்லப்பட்டான்.		

देवगन्धर्वकन्याभिर्यक्षकन्याभिरेव च । सार्धं प्रभो रमस्वेह सीतया किं करिष्यसि ॥७६॥

प्रभो	“ பிரபுவே!	सार्धं	கூட
इह	இங்குள்ள	रमस्व	ஸுகமாயிரும்.
देवगन्धर्व- } कन्याभिः } यक्षकन्याभिः } एव च }	தேவகந்தர்வ கன்னிகை களுடனும் யக்ஷகன்னிகை களுடனும்	सीतया	வலிதையைக் கொண்டு
		किं	யாது
		करिष्यसि	செய்யப்போகிறீர்?’

ततस्ताभिस्समेताभिर्नारीभिः स महाबलः । प्रसाद्य सहसा नीतो भवनं स्वं निशाचरः ॥

सः	“ அந்த	नारीभिः	பெண்களால்
महाबलः	மஹாபலிஷ்டனான	प्रसाद्य	ஸமாதானமாக்கப்பட்டு
निशाचरः	அரக்கன்	सहसा	உடனே
ततः	அப்பொழுது	स्वं भवनं	தனது மனைக்கு
समेताभिः	கூடவேயிருந்த	नीतः	அழைந்துக்கொண்டு
नाभिः	அந்த		போகப்பட்டான்.

याते तस्मिन् दशग्रन्थे राक्षस्यो विकृताननाः । सीतां निर्भर्त्सयामासुर्वावयैः क्रूरैः सुदारुणैः ॥

तस्मिन् दशग्रन्थे	“ அந்த தசக்ரீவன்	सुदारुणैः	இரக்கமில்லாத
याते	போனபிறகு,	क्रूरैः वावयैः	கொடிய சொற்களால்
विकृताननाः	விகாரமான முகமுடைய	सीतां	வலிதையை
राक्षस्यः	ராக்ஷஸிகள்	निर्भर्त्सयामासुः	மிரட்டினார்கள்.

तृणवद्भाषितं तासां गणयामास जानकी । गर्जितं च तदा तासां सीतां प्राप्य निरर्थकम् ॥

जानकी	“ ஜானகி	तदा	அப்பொழுது
तासां	அவர்களின்	तासां	அவர்களுடைய
भाषितं	வார்த்தையை	गर्जितं च	இரைச்சலும்
तृणवत्	திருணமாக	सीतां प्राप्य	வலிதையைக் கிட்டி
गणयामास	மதித்தான்.	निरर्थकम्	பயனற்றதாயிற்று.

वृथागर्जितनिश्रेष्ठा राक्षस्यः पिशिताशनाः । रावणाय शशंसुस्ताः सीताव्यवसितं महत् ॥

वृथागर्जित- } “ வீணாக இரைந்து
निश्रेष्ठा: } ஒய்த்துபோன
ता: अन्त
पिशिताशनाः पिணத்தின் னும்
राक्षस्यः அரக்கிகள்

सीताव्यवसितं 'வீணையின் தணிவு
महत् பெரிது' (என்று)
रावणाय ராவணனுக்கு
शशंसुः அநிவித்தார்கள்.

ततस्ताः सहिताः सर्वा विहताशा निरुधमाः । परिक्षिप्य समन्तात्तां निद्रावशमुपागताः ॥

ततः “ பின்னர்
ताः அவர்கள்
सर्वाः எல்லோரும்
विहताशाः ஆசையை ஒழித்தவர்
களாய்

सहिताः ஒன்று கூடி
तां அவளை
समन्तात् நானுபக்கங்களிலும்
परिक्षिप्य குழிந்துகொண்டு
निद्रावशं தூக்கத்தை
उपागताः அடைந்தார்கள்.

निरुधमाः செயலற்றவர்களாய்

तासु चैव प्रसुप्तासु सीता भर्तृहिते रता । विलप्य करुणं दीना प्रशुशोच सुदुःखिता ॥

तासु “ அவர்கள்
प्रसुप्तासु கண்ணயர்ந்த பின்னர்
भर्तृहिते एव நாயகரது நன்மை
ஒன்றிலேயே
रता ஏகாக்ரமித்தத்தை
யுடைய

सीता च வீணையும்
दीना ஆபத்திலிருப்பவளாய்
सुदुःखिता மிகுந்த துக்கமடைந்த
वरुणं பரிதாபமாய் [வளாய்
विलप्य புலம்பி
प्रशुशोच நொந்து கரைந்தான்.

तासां मध्यात्समुत्थाय त्रिजटा वाक्यमब्रवीत् ॥ ८३ ॥

तासां “ அவர்களின்
मध्यात् நடுவிலிருந்து
त्रिजटा திரிஜடை என்பவள்

समुत्थाय எழுந்து
वाक्यं பின்கண்ட மொழியை
अब्रवीत् மொழிந்தான் :

आत्मानं खादत क्षिप्रं न सीता विनशिष्यति । जनकस्यात्मजा साध्वी स्नुषा दशरथस्य च ॥

आत्मानं “ எனனை
क्षिप्रं இப்பொழுதே
खादत புஜியுங்கள்.
दशरथस्य தசரதருக்கு
स्नुषा மருமகனும்

जनकस्य ஜனகருக்கு
आत्मजा திருமகனும்
साध्वी च கற்புடையானாகிய
सीता வீணை
न विनशिष्यति நாசமடையப்
பேசுகிறதில்லை.

स्वप्नो ह्यथ मया दृष्टो दारुणो रोमहर्षणः । रक्षसां च विनाशाय भर्तुरस्या जयाय च ॥

अथ “ இப்பொழுது
मया என்னால்
स्वप्नः ஒரு சொப்பனம்
हि உண்மையாய்
दृष्टः காணப்பட்டது ;
दारुणः நினைத்தால் பயங்கரமாய்
இருக்கிறது ;

रोमहर्षणः தேகத்திலயிர் சிலிர்க்
रक्षसां அரக்கர்களின் [கின்றது ;
विनाशाय च அழிவைப் பற்றியதும்
अस्याः இவளது
भर्तुः பர்த்தாவின்
जयाय च ஜயத்தைப்பற்றியதும்.

अलमस्मात् परित्रातुं राघवाद्राक्षसीगणम् । अभियाचाम वैदेहीमेतद्दि मम रोचते ॥८६॥

अस्मात् "இந்த
राघवात् "சூராகவரிடத்தினின்று
राक्षसीगणं "ராக்ஷஸிகளின் கூட்
अलं குறையின்றி [டத்தை
परित्रातुं காப்பாற்றுவதற்கு

वैदेहीं வைதேஹியை
अभियाचाम வேண்டிக்கொள்வோம்.
एतत् हि இதுவேதான்
मम रोचते எனக்கு நன்றெனத்
தொன்றுகிறது.

यस्या ह्येवंविधः स्वप्नो दुःखितायाः प्रदृश्यते । सा दुःखैर्वहुधा मुक्ता सुखमाप्नोत्यनुत्तमम् ॥

दुःखितायाः "மிகுந்த துயரத்துட
ளிருக்கிற
यस्याः "எவள் விஷயத்தில்
एवंविधः "இவ்விதமான
स्वप्नः "கனவு
प्रदृश्यते "காணப்படுகிறதே

सा हि "அவளே
दुःखैः "துக்கங்களால்
मुक्ता "விடப்பட்டவளாய்
अनुत्तमं सुखं "மேலான ஸுகத்தை
बहुधा "பற்பலவிதமாய்
आप्नोति "அடையப்போகின்றாள்.

प्रणिपातप्रसन्ना हि मैथिली जनकात्मजा ॥ ८८ ॥

जनकात्मजा "சூனகர் திருமகனான
मैथिली "மைதிலி

प्रणिपातप्रसन्ना "பணிந்த மாத்திரத்தில்
பிரஸன்னையாவாள்.
हि "ஸந்தேஹமில்லை."

ततः सा ह्रीमती बाला भर्तुर्विजयहर्षिता । अत्रोचद्यदि तत्तथ्यं भवेयं शरणं हि वः ॥

ततः "அப்பொழுது
ह्रीमती "நாணமுடைய
सा बाला "அந்த நங்கை
भर्तुः "நாயகரின்
विजयहर्षिता "ஜயத்தைப்பற்றி ஆனந்த
மடைந்தவளாய்

तत् "அது
तथ्यं यदि "உண்மையானால்
वः हि "உங்களுக்குமும்
शरणं "அடைக்கலமாய்
भवेयं "ஆகக்கடவேன்" (என்று)
अत्रोचत् "சொன்னாள்.

तां चाहं तादृशीं दृष्ट्वा सीताया दारुणां दशाम् । चिन्तयामास विक्रान्तो न च मे निर्वृतं मनः ॥

सीतायाः "வீதையினுடைய
तादृशीं "அப்படிப்பட்ட
दारुणां दशां च "கொடிய நிலையையும்
दृष्ट्वा "கண்டு
अहं विक्रान्तः "நான் பொறுத்துப்
பார்த்தவனாய்

तां "அவளைப்பற்றி
चिन्तयामास "மனதிற்குள்ளேயே
போசிக்கலானேன்.
च "அப்படியிருந்தும்
मे मनः "என் மனம்
न निर्वृतम् "தரிக்கவில்லை.

संभाषणार्थं च मया जानक्याश्चिन्तितो विधिः । इक्ष्वाकूणां हि वंशस्तु ततो मम पुरस्कृतः ॥

जानक्याः "சூனகிக்கும்
मम च "எனக்கும்
संभाषणार्थं "ஸம்பாஷணை உண்டாவ
विधिः "ஓர் உபாயம் [தற்கு
चिन्तितः "தொன்றிற்று.
ततः "அதனால்

तु "இதுவிஷயத்தில்
इक्ष्वाकूणां "இக்ஷ்வாகுக்களின்
वंशः हि "வம்சபரம்பரையே
मया "என்னால்
पुरस्कृतः "வெளியிட்டுப் புகழ்க்
தரைக்கப்பட்டது.

श्रुत्वा तु गदितां वाचं राजर्षिगणपूजिताम् । प्रत्यभाषत मां देवी वाष्पैः पिहितलोचना ॥

देवी	“தேவியானவள்	वाष्पैः	கண்ணீரால்
गदितां	(என்னால்) கூறப்பட்ட	पिहितलोचना	முடிய கண்களையுடைய
राजर्षिगणपूजितां	ராஜர்ஷிர்களின் வம்ச பரம்பரையைப் பற்றி	मां प्रति	என்னைப்பார்த்து
वाचं	சொல்லை [யதான	तु	இப்படி
श्रुत्वा	கேட்டு,	अभाषत	ஸம்பாஷனை செய்தாள் :

कस्त्वं केन कथञ्चेह प्राप्तो वानरपुङ्गव । का च रामेण ते प्रीतिस्तन्मे शंसितुपर्हसि ॥९३॥
तस्यास्तद्वचनं श्रुत्वा ह्यहमप्यब्रवं वचः ॥ ९४ ॥

वानरपुङ्गव	“வானரோத்தம!	तत्	அதை
त्वं कः	நீ யார்?	मे	எனக்கு
केन	எக்காரணத்தினால்	शंसितुं	விளக்கச்சொல்லுவ
कथं हि	எப்படித்தான்	अहंसि	தயை புரியும்.' [தற்கு
इह	இங்கு	तस्याः	அவளுடைய
प्राप्तः	வந்தீர்?	तत् वचनं	அம்மொழியை
रामेण	ஸ்ரீராமருடன்	श्रुत्वा	கேட்டு
ते च	தமக்கும்	अहं अपि	நானும்
प्रीतिः च	சினேகமுண்டென்பது	वचः	உத்தரவை (இப்படி)
का	எப்படி? [தான்	अववम्	அறிவித்தேன்.

देवि रामस्य भर्तुस्ते सहायो भीमविक्रमः । सुग्रीवो नाम विक्रान्तो वानरेन्द्रो महाबलः ॥

देवि	“அம்மா!	सहायः	தொழாயிருக்கிறார்;
ते	உமது	महाबलः	மஹாபலிஷ்டர்,
भर्तुः	பர்த்தாவான	भीमविक्रमः	மஹத்தான பாக்கிரம முடையவர்,
रामस्य	ஸ்ரீராமருக்கு	विक्रान्तः	போர்வீரர்,
सुग्रीवः	ஸூக்ரீவர்	वानरेन्द्रः	வானரர்கள்கோன்.
नाम	என்றவர்		

तस्य मां विद्धि भृत्यं त्वं हनुमन्तमिहागतम् । भर्त्राऽहं प्रेषितस्तुभ्यं रामेणाक्लिष्टकर्मणा ॥

इह	“இங்கு	अक्लिष्टकर्मणा	காரியங்களைக் குறை வின்றி முடிக்கவல்ல
आगतं	வந்துசேர்ந்த	भर्ता	பர்த்தாவான
मां	என்னை	रामेण	ஸ்ரீராமரால்
तस्य	அவருடைய	अहं	நான்
भृत्यं	மந்திரியான	तुभ्यं	உமக்காக
हनुमन्तं	ஹனுமான் என்பவரால்	प्रेषितः	அதாய்ச் செல்ல விடுவிக்கப்பட்டேன்.
त्वं	நீர்		
विद्धि	திருவுளம் பற்றுயிராக.		

इदञ्च पुरुषव्याघ्रः श्रीमान्दाशरथिः स्वयम् । अङ्गुलीयमभिज्ञानमदात्तुभ्यं यशस्विनि ॥

यशस्विनि	" : புருஷ டை யிர் !	तुभ्ये	உமக்கு
पुरुषःव्याघ्रः	புருஷேந் தமரான	अभिज्ञानं	ஓர் அடையாளமாக
श्रीमान्	ஸ்ரீமானாகிய	इदं	இந்த
दाशरथिः च	தாசரதியும்	अङ्गुलीयं	கணையாழியை
स्वयं	தாமே	अदात्	கொடுத்தனுப்பினார்.

तदिच्छामि त्वयाऽऽज्ञप्तं देवि किं करवाण्यहम् ।

रामलक्ष्मणयोः पार्श्वं नयामि त्वां किमुत्तरम् ॥ ९८ ॥

तत्	" : ஆடையால்	किं करवाणि	யாது செய்யட்டும்?
देवि	அம்மா!	रामलक्ष्मणयोः	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்களின்
स्वया	உம்மால்	पार्श्वं	இடத்திற்கு
आज्ञप्तं	விடுவிக்கப்படும் தியம	त्वां	உம்மை
	னத்தை	नयामि	கொண்டுபோய் விடுகி
इच्छामि	பிரார்த்திக்கிறேன்.	उत्तरं	ஸ்ரீமுகம் [தேன் ;
अहं	நான்	किम्	என்ன?'

एतच्छ्रुत्वा विदित्वा च सीता जनकनन्दिनी । आह रावणमुत्साद्य राघवो मां नयत्विति ॥

जनकनन्दिनी	" : ஜனகர் திருமகளாகிய	रावणं	ராவணனை
सीता	லீதை	उत्साद्य	ஒழிந்து
एतत् श्रुत्वा	இதைக் கேட்டு,	मां	என்னை
विदित्वा	உள்ளதை உள்ளபடி	नयतु	அழைத்துக்கொண்டு
	அறிந்துகொண்டு	इति	என்று [தேபாகட்டும்]
राघवः च	' ஸ்ரீராகவரே	आह	விடைகொடுத்தான்.

प्रणम्य शिरसा देवीमहपार्यामनिन्दिताम् । राघवस्य मनोह्लादमभिज्ञानमयाचिषम् ॥

आर्यां	" உத்தமகுலத்தில	प्रणम्य	வணங்கி நமஸ்கரித்து
	தோன்றியவளாய்	राघवस्य	ஸ்ரீராகவருடைய
अनिन्दितां	அபரித்திக்கிடமாகாத	मनोह्लादं	சிகந்தக்கிரைந்த
	வளாயிருக்கும்	अभिज्ञानं	ஓர் அடையாளத்தை
देवीं	தேவியை	अयाचिषं	தரவேண்டுமென்று
अहं	நான்		வேண்டிக்கொண்டேன்.
शिरसा	தலையால்		

अथ मामत्रवीत्सीता वृद्धतामयमुत्तमः । मणिर्येन महाबाहु रामस्त्वां बहुमन्यते ॥ १०१ ॥

अथ	" அப்பொழுது	बहुमन्यते	மிகக்கொண்டாடுவாரோ
सीता	லீதை	अयं	அந்த இந்த
मां	என்னைப் பார்த்து	उत्तमः	உத்தமமான
येन	' ஏதனால்	मणिः	மணி
महाबाहुः	மஹாபாஹுவான	वृद्धतां	பெற்றுக்கொள்ளப்
रामः	ஸ்ரீராமர்		பட்டடும்'
त्वां	உம்மை	अमरीत्	(என்று) சொன்னான்.

इत्युक्त्वा तु वरारोहा मणिपवरमद्भुतम् । प्रायच्छत् परमोद्विग्ना वाचा मां सन्दिदेश ह ॥

वरारोहा	“ உத்தமியி	ஹ	ஹா!
इति	இப்படி	परमोद्विग्ना	மிகக் கவலைகொண்டவனாய்
उक्त्वा	சொல்லியிட்டு	वाचा तु	வாய்மொழிகொண்டும்
अद्भुतं	அத்புதமான	मां	என்னை
मणिपवरं	மணிரத்தினத்தை	सन्दिदेश	செய்திசொல்ல
प्रायच्छत्	தந்தருளிஞள்.		ஆக்ஞாபித்தாள்.

ततस्तस्यै प्रणम्याहं राजपुत्र्यै समाहितः । प्रदक्षिणं परिक्राममिहाभ्युद्गतमानसः ॥१०३॥

ततः	“ அதன்பின்னர்	तस्यै	அந்த
अहं	நான்	राजपुत्र्यै	ராஜபுத்திரிக்கு
समाहितः	காரியஸித்தி பெற்றவ	प्रणम्य	தண்டலிட்டு
इह	இவ்விடம் [ஐய]	प्रदक्षिणं	பிரதட்சணத்தை
अभ्युद्गतमानसः	திரும்பிவந்து சேர உத் தேசங்கொண்டவனாய்	परिक्रामं	பண்ணினேன்.

उत्तरं पुनरेवेदं निश्चित्य मनसा तथा । हनुमन् मम वृत्तान्तं वक्तुमर्हसि राघवे ॥१०४॥

तथा	“ அவனால்	हनुमन्	‘ஹனுமாரே!
मनसा	மனதினால்	मम	எனது
निश्चित्य	ஆராய்ந்து ஆலோசித்து,	वृत्तान्तं	விருத்தாந்தத்தை
पुनः	இன்னும்	राघवे	ஸ்ரீராமவரிடத்தில்
इदं एव	பின்வருவதும்	वक्तुं	அறிவிக்க
उत्तरं	முடிவாயுரைக்கப் பட்டது.	अर्हसि	தயை புரியும்.

यथा श्रुत्वैव न चिरात्तावुभौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवसहितौ वीरावुपेयातां तथा कुरु ॥

वीरौ	“ வீரர்களான	यथा	எப்படியானால்
तौ	அந்த	श्रुत्वा एव	கேட்டவுடனே
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	न चिरात्	தாமதமாக
उभौ	இருவரும்	उपेयातां	வந்து சேருவார்களோ
सुग्रीवसहितौ	ஸூக்ரீவரோடுகூடிய வர்களாய்	तथा	உப்படி
		कुरु	செய்யும்.

यद्यन्यथा भवेदेतद् द्वौ मासौ जीवितं मम । न मां द्रक्ष्यति काकुत्स्थो भ्रिये साऽहमनाथवत् ॥

मम	“ எனக்கு	सा	அந்த
जीवितं	உயிரிருக்குக்காலம்	अहं	நான்
मासौ	மாதங்கள்	अनाथवत्	அனாதையாக
द्वौ	இரண்டு;	भ्रिये	உயிரை இழப்பேன்.
एतत्	இது	काकुत्स्थः	காகுத்தர்
अन्यथा	நல்லதாகாததாய்	मां	என்னை
भवेत् यदि	முடியுமாயின்	न द्रक्ष्यति	காணமுடியாது.

तच्छ्रुत्वा करुणं वाक्यं क्रोधो मामभ्यवर्तत । उत्तरं च मया दृष्टं कार्यशेषमनन्तरम् ॥

करुणं	"மனதை உருகச்செய்	अभ्यवर्तत	வந்து விட்டது ;
तत्	அந்த [யும்	मया	என்னால்
वाक्यं श्रुत्वा	வாக்கியத்தைக் கேட்டு	उत्तरं	மேலே
अनन्तरं	உடனே	कार्यशेषं च	செய்யவேண்டும்
मां	எனக்கு		காரியமும்
क्रोधः	ஆக்ரஹம்	दृष्टं	நிச்சயிக்கப்பட்டது.

ततोऽवर्धत मे कायस्तदा पर्यतसन्निभः । युद्धकाङ्क्षी वनं तच्च विनाशयितुमारभे ॥

ततः	"அதனால்	युद्धकाङ्क्षी च	யுத்தத்திற்காக
मे	எனது		இழுப்பவனாயே
कायः	சரீரம்	तत्	அந்த
पर्यतसन्निभः	மலைக்கு நிகராக	वनं	வனத்தை
अवर्धत	வளர்ந்தது.	विनाशयितुं	அழிப்பதற்கு
तदा	அப்பொழுது	आरभे	சுறுசுறுப்புற்றேன்.

तद्भयं वनषण्डन्तु भ्रान्तत्वस्तमृगद्विजम् । प्रतिबुद्धा निरीक्षन्ते राक्षस्यो विकृताननाः ॥

विकृताननाः	"அகரமான முகங்களு	वनषण्डं	வனத்தொகுதியை
राक्षस्यः	அரக்கிகள் [டைய	भ्रान्तत्वस्त-)	மிரண்டொடிப்போன மி
तु	இப்பொழுது	मृगद्विजं)	ருகக்களையும் பறவைக
प्रतिबुद्धाः	உறக்கத்திலிருந்து விழி		னையமுடையதாய்
	ந்துக்கொண்டவர்களாய்	भयं	உருவழிந்ததாய்
तत्	அந்த	निरीक्षन्ते	எறிட்டுப்பார்த்தார்கள்.

मां च दृष्ट्वा वने तस्मिन् समागम्य ततस्ततः । ताः समभ्यागताः क्षिप्रं रावणायाचक्षिरे ॥

ताः	"அவர்கள்	समभ्यागताः	ஸமீபம் வந்து சேர்ந்த
तस्मिन्	அந்த		வர்களாய்
वने	வனத்தில்	मां च	என்னையும்
ततस्ततः	அக்கக்கிருந்து	दृष्ट्वा	கண்டு
समागम्य	குப்பல் கூடி	रावणाय	ராவணனுக்கு
क्षिप्रं	உடனே	आचक्षिरे	தெரிவித்தார்கள்.

राजन् वनमिदं दुर्गं तव भयं दुरात्मना । वानरेण ह्यविज्ञाय तव वीर्यं महाबल ॥१११॥

महाबल	"மஹாபலிஷ்டரான	अविज्ञाय हि	இத்தன்மையதென
राजन्	மன்னனே!		அறியாமையால்
दुरात्मना	துஷ்ட	दुर्गं	ஒருவரும் புகழுடியாத
वानरेण	வானரமொன்றால்	इदं	இந்த
तव	உமது	तव वनं	உமது வனம்
वीर्यं	வீர்யத்தை	भयं	நரசமடைந்தது.

दुर्बुद्धेस्तस्य राजेन्द्र तव विप्रियकारिणः । वधमाज्ञापय क्षिप्रं यथाऽसौ विलयं व्रजेत् ॥

राजेन्द्र " ஓ ராஜேந்திரா ;
 असौ विलयं இது நாசமுறுவதை
 व्रजेत् பெறுவேண்டும் ;
 यथा அப்படியிருப்பதால்
 तव உமக்கு

विप्रियकारिणः அபகாரம் செய்த
 दुर्बुद्धे: மதிக்கெட்ட
 तस्य அதற்கு
 वधे கொலைத்தண்டனையை
 क्षिप्रं आज्ञापय உடனே ஆணை செய்யும்.

तच्छ्रुत्वा राक्षसेन्द्रेण विस्मृष्टा भृशदुर्जयाः । राक्षसाः किङ्करा नाम रावणस्य मनोऽनुगाः ॥

तत् श्रुत्वा " அதைக் கேட்டு
 रावणस्य ராவணனுடைய
 मनोऽनुगाः மனம்போல் நடப்பவர்
 களும்
 भृशदुर्जयाः வெல்லுதற்கரியவர்களு
 மாண

किङ्करा: கிக்காரர்கள்
 नाम என்னும்
 राक्षसाः ராக்ஷஸர்கள்
 राक्षसेन्द्रेण ராக்ஷஸேந்திரனால்
 विस्मृष्टा: ஏவி கிடப்பட்டு வந்து
 சேர்ந்தார்கள்.

तेषामशीतिसाहस्रं शूलमुद्गरपाणिनाम् । मया तस्मिन् वनोद्देशे परिधेण निवृद्धितम् ॥

शूलमुद्गरपाणिनां " சூலமும் சும்மட்டியும்
 கையிற்கொண்ட

तेषां அவர்களின்
 अशीतिसाहस्रं எண்பதினூறிரம்
 तस्मिन् அந்த [பேர்வழிகள்

वनोद्देशे வனத்தின் ஓரிடத்தில்
 परिधेण ஓர் இருப்புலக்கையைக்
 मया என்னால் [கொண்டு
 निवृद्धितम् அடித்துக் கொல்லப்
 பட்டார்கள்.

तेषां तु हतशेषा ये ते गत्वा लघुविक्रमाः । निहतश्च महत् सैन्यं रावणायाचक्षिरे ॥

तेषां " அவர்களில்
 तु அப்பொழுது
 हतशेषा: சாவாமல் தப்பிப்
 பிழைத்தவர்கள்

लघुविक्रमा: விரைந்தேர்ப்பவர்க
 गत्वा சென்று [ளாய்
 महत् सैन्यं च பெரும் சேனையையும்
 निहतं மடித்ததை
 रावणाय ராவணனுக்கு
 आचक्षिरे அறிவித்தார்கள்.

ये எவர்களோ
 ते அவர்கள்

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना चैत्यमासादमाक्रमम् । तत्रस्थान् राक्षसान् हत्वा शतं स्तंभेन वै पुनः ॥

ललामभूतो लङ्कायाः स वै विध्वंसितो मया ॥ ११६ ॥

मे " எனக்கு
 पुनः बुद्धि: புதியதாய் ஓர் எண்ணம்
 उत्पन्ना தோன்றிற்று.
 ततः இருந்தவிடத்தை விட்டு
 चैत्यमासादं யாகசாலையான ஓர்
 பெருங்கட்டிடத்தை

स्तंभेन சம்படுவன்றைக்
 கொண்டு
 हत्वा அடித்துக்கொன்றபின்
 लङ्कायाः லக்கைக்கு
 ललामभूतः ஓர் அலங்காரமாக
 सः वै அதுவும் [இருந்த
 मया என்னால்
 विध्वंसितः இடித்துத் தரையோடு
 தரையாய் ஆக்கப்பட்
 டது.

आक्रमं கிட்டினேன்.
 तत्रस्थान् அதிலிருந்த
 राक्षसान् அரக்கர்கள்
 शतं वै பலரையும்

ततः प्रहस्तस्य सुतं जम्बुमालिनमादिशत् । राक्षसैर्बहुभिः सार्धं घोररूपैर्भयानकैः ॥

ततः	“ பிறகு	भयानकैः	பயங்கரங்களான
प्रहस्तस्य	பிரஹஸ்தனுடைய	राक्षसैः	அரக்கர்கள்
सुतं	சுமாரான	बहुभिः	பலரோடு
जम्बुमालिनं	ஜம்புமாலினியை	सार्धं	சேர்ந்து செல்பவனாக
घोररूपैः	கேரளமுடையவர் களாய்	आदिशत्	கட்டளைபிட்டான்.

तमहं बलसंपन्नं राक्षसं रणकोविदम् । परिघेणातिघोरेण सूदयामि सहानुगम् ॥ ११८ ॥

अहं	“ நான்	सं राक्षसं	அந்த அரக்கனை
बलसंपन्नं	சேலையுடன் கூடி வந்தவனும்	सहानुगं	கூடவந்தவர்களுட்பட
रणकोविदं	சண்டையிற் பண்டித னுமான	अतिघोरेण	அதிகேரமான
		परिघेण	ஓர் இருப்புலக்கையைக்
		सूदयामि	கொண்டேன். [கொண்டு

तच्छत्वा राक्षसेन्द्रस्तु मन्त्रिपुत्रान् महाबलान् । पदातिबलसंपन्नान् प्रेषयामास रावणः ॥

परिघेणैव तान् सर्वाननयं यमसादनम् ॥ १२० ॥

राक्षसेन्द्रः	“ ராக்கசேந்ரஸ்திரனான	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.
रावणः	ராவணன்	तान्	அவர்கள்
तत् श्रुत्वा	அதைத் கேட்டு	सर्वान्	எல்லோரையும்
तु	இது விஷயத்தில்	परिघेण एव	ஓர் இருப்புலக்கையைக் கொண்டே
महाबलान्	மஹாபலவான்களான	यमसादनं	யமன் வீட்டிற்கு
मन्त्रिपुत्रान्	மந்திரிசூமாரர்களை	अनयं	அனுப்பினேன்.
पदातिबलसंपन्नान्	காலாட்களுட்பட பெ ருஞ்சேலையுடன் கூடிய வர்களாய்		

मन्त्रिपुत्रान् हताञ्छत्वा समरे लघुविक्रमान् । पञ्च सेनाग्रगञ्छरान् प्रेषयामास रावणः ॥

तानहं सहसैन्यान् वै सर्वानेवाभ्यसूदयम् ॥ १२२ ॥

लघु विक्रमान्	“ சுறுசுறுப்புள்ள பராக் கிரமசாலிகளான	शूरान्	சூரர்கள்
मन्त्रिपुत्रान्	மந்திரிமந்தர்களை	पञ्च	ஐவரை
समरे	போரில்	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.
हतान्	மாண்டவர்களாக	अहं एव	நானும்
श्रुत्वा	கேட்டு	तान्	அவர்கள்
रावणः वै	ராவணனும்	सर्वान्	எல்லோரையும்
सेनाग्रगान्	ஸேனாகரையர்களான	सहसैन्यान्	சேனைகளுட்பட
		अभ्यसूदयम्	கொண்டேன்.

ततः पुनर्दशग्रीवः पुत्रमक्षं महाबलम् । बहुभी राक्षसैः सार्धं प्रेषयामास रावणः ॥ १२३ ॥

ततः	“அந்தன்பின்	महाबलं	மஹாபலிவந்த னுமான
पुनः	இன்ன னும்	अक्षं	அக்ஷணை
रावणः	ராவணனெ னும்	राक्षसैः बहुभिः	அக்ஷர்கள் பலரால்
दशग्रीवः	தசகிரீவன்	सार्धं	சேர்ந்து செல்பவளுக
पुत्रं	புத்தல்வ னும்	प्रेषयामास	அனுப்பினான்.

तं तु मन्दोदरीपुत्रं कुमारं रणपण्डितम् । सहसा खं समुत्क्रान्तं पादयोश्च गृहीतवान् ॥ १२४ ॥

रणपण्डितं	“சண்டையிற் பண்டித னும்	चमाक्षिन् तु	கவசமும் கத்தியமுடை
मन्दोदरीपुत्रं	மந்தோதரியின் மைந்த னும்	सहसा	சடக்கென [யவனாகவே
खं	ஆகாயத்தில்	पादयोः च	கால்களிரண்டு தரும்
समुत्क्रान्तं	கிளம்பிச் சென்றவ னு னு	गृहीतवान्	(இடையின்றுக்கிப்) பிடித்தக்கொண்டு
तं	அந்த	शतगुणं	சிறுகிறவென்று
कुमारं	ராஜகுமாரனை	आमयित्वा	சுழற்றி
		व्यपेषयम्	பிழிந்தெறிந்தேன்.

तमक्षमागतं भयं निशम्य स दशाननः । तत इन्द्रजितं नाम द्वितीयं रावणः सुतम् ॥ व्यादिदेश सुसङ्क्रुद्धो बलिनं युद्धदुर्मदम् ॥ १२५ ॥

सः	“அந்த	सुसङ्क्रुद्धः	மிக்கசினங்கொண்டவ
रावणः	ராவணனெ னும்	बलिनं	பலிவந்த னும் [னாய்
दशाननः	தசானனன்	युद्धदुर्मदं	போரில் மிகுந்த மதக் கொண்டவ னுமான
तं	அந்த	इन्द्रजितं नाम	இந்திரஜித்த என்கிற
अक्षं	அக்ஷணை	द्वितीयं	இரண்டாவது
आगतं भयं	ஆழிவைபடைந்தவளுக	सुतं	குமாரனை
निशम्य	கேட்டு	व्यादिदेश	கட்டளைபிட்டான்.
ततः	அதினால்		

तच्चाप्यहं बलं सर्वं तं च राक्षसपुङ्गवम् । नष्टौजसं रणे कृत्वा परं हर्षमुपागमम् ॥ १२६ ॥

अहं	“நான்	तं च	அவணையும்
तव	அந்த	रणे	போரில்
बलं	ஸைன்யம்	नष्टौजसं कृत्वा	பலமறச் செய்து
सर्वं अपि च	யாவற்றையும்	परं हर्षं	பரம மகிழ்ச்சியை
राक्षसपुङ्गवं	ராக்ஷஸச்சேந்தன னை	उपागमं	அடைந்தேன்.

महताऽपि महाबाहुः प्रत्ययेन महाबलः । प्रेषितो रावणेनैव सह वीरैर्मदोत्कटैः ॥ १२७ ॥ सोऽविषहं हि मां बुद्ध्वा स्वबलश्रावमर्दितम् । ब्राह्मेणास्त्रेण स तु मां प्रावध्नाच्चातिवेगितः ॥

रावणेन	"ராவணனால்
महता	விசேஷ
प्रत्ययेन एव	எம்பிக்கை கொண்டே
मदोक्तैः	மதமிருந்த
शिरैः सह	வீரர்களுடனே
प्रेषितः	அனுப்பப்பட்ட
सः महाबलः	அந்த மஹாபலிஷ்டன்
महाबाहुः	பேரில் ஸாமர்த்திய
अपि	என்றாலும் [சாவி
स्वबलं	தன் சைவ்யத்தை
अवमर्दितं च	அழிந்துபோனதாயும்

मां	என்னை
अपिपद्यं च	இத்தன் மையனென நிர்ணயிக்க முடியா திருப்
बुद्ध्वा	உணர்ந்து [பவனாயும்
सः	அவன்
तु	அத்தருணத்தில்
अतिवेगितः	மிக்க பரப்பாப்புடை யவனாய்
बाह्येण अक्षेण हि	பிரம்ம அஸ்திரத்
मां	என்னை [ராலேயே
प्रावभात्	பிணைத்துவிட்டான்.

रज्जुभिश्च बबन्धुस्ते ततो मां तत्र राक्षसाः ।

रतः	"அப்பொழுது
तत्र	அக்கிருந்த
ते	அந்த
राक्षसाः	ராக்ஷஸர்கள்
मां	என்னை
रज्जुभिः च	சாதாரணமான கயிறு களைக்கொண்டும்

रावणस्य समीपश्च गृहीत्वा मामुपानयन् ॥

बध्नुः	கட்டினார்கள் ;
मां	என்னை
रावणस्य	ராவணனுடைய
समीपं च	ஸன்னிதானத்திலேயே
गृहीत्वा	இழுத்துக்கொண்டு போய்
उपानयन्	சேர்த்தார்கள்.

दृष्ट्वा संभाषितश्चाहं रावणेन दुरात्मना । पृष्ट्वा लङ्कागमनं राक्षसानाञ्च तं वधम् ॥ १३० ॥

अहं च	"நானும்
दृष्ट्वा च	எதிர்நோக்கிப் பாரக்
दुरात्मना	தூரத்மாவான [கவே
रावणेन	ராவணனால்
संभाषितः	ஸப்பாஷிக்கப்பட்டவ னாய்

लङ्कागमनं	லங்கைக்கு வந்ததையும்
राक्षसानां	ராக்ஷஸர்களின்
तं	அந்த
वधं च	வதத்தைப்பற்றியும்
पृष्टः	விசாரணை செய்யப்பட்ட டேன்.

तत्सर्वं च मया तत्र सीतार्थमिति जल्पितम् ॥ १३१ ॥

तत्	"அதற்கு
सर्वं	அவை
सीतार्थं	யாவும்
जल्पितम्	வழிதக்காக

इति	என்று கிழே சொல்லிய விதமாய்
मया	என்னால்
जल्पितं	சொல்லப்பட்டது :—

अस्याः सन्दर्शनाकाङ्क्षी प्राप्तस्त्वद्भवनं विभो । मारुतस्यौरसः पुत्रो वानरो हनुमानहम् ॥

विभो	"விபுவே!
मारुतस्य	வாயுவின்
औरसः पुत्रः	ஒரஸபுத்திரனான
अहं	நான்
हनुमान्	ஹனுமான் (என்ற)
वानरः	வானரன் ;

सन्दर्शनाकाङ्क्षी	நேரில் காண்கவண்டிய வனாய்
भवन्	உன் ஆரண்மனைக்கு
अस्याः	இவளிடமிருந்து
प्रासः	இழுத்துவரப் பொறுத் திருந்தேன்.

रामदूतश्च मां विद्धि सुग्रीवसचिवं कपिम् । सोऽहं दूत्येन रामस्य त्वत्सकाशमिहागतः ॥

मां	“என்னை	अहं	நான்
रामदूतं	ஸ்ரீராமரின் தூதனாகவும்	इह	இப்பொழுது
सुग्रीवसचिवं च	சுக்ரீவருடைய மந்திரியு	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
कपिं	வாரணனென்று [மரண	दूत्येन	தூதுகொண்டு
विद्धि	அறி.	त्वत्सकाशं	உன்னிடம்
सः	அந்த	आगतः	வந்துசேர்ந்தேன்.

सुग्रीवश्च महातेजाः स त्वां कुशलमब्रवीत् । धर्मार्थिकापसहितं हितं पथ्यमुवाच च ॥१३४॥

महातेजाः	“பெருந்தேஜையுடைய	धर्मार्थिकामसहितं	தர்மம், அர்த்தம், காமம், இவை மூன்றுக்குமொத்தத்தையும்
सः	அந்த	हितं	புத்தமாதையையும்
सुग्रीवः	சுக்ரீவர்	पथ्यं च	சேஷமகாமாதையையும்
त्वां	உமக்கு	उवाच	அறிய (பின்வருமாறு) சொன்னார்.
कुशलं	சேஷமம்		
अब्रवीत्	சொன்னார்.		

वसतो ऋश्यमूके मे पर्वते विपुलद्रुमे । राघवो रणविक्रान्तो मित्रत्वं समुपागतः ॥१३५॥

रणविक्रान्तः	“போரில் வல்ல	वसतः	வஸித்துக்கொண்டிருந்த
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	मे	எனக்கு
विपुलद्रुमे	மரங்கள் செறிந்த	मित्रत्वं	மித்திரனாகிருத்தலை
ऋश्यमूके पर्वते	ரிஷ்யமூகமலையில்	समुपागतः	வாக்குத்தத்தம் செய்தார்.

तेन मे कथितं राजन् भार्या मे रक्षसा हुता । तत्र साहाय्यपस्माकं कार्यं सर्वात्मना त्वया ॥

तेन	“அவரால்	हुता	திருடிக்கொண்டுபோகப் பட்டிருக்கிறான்.
मे	எனக்கு	तत्र	அவ்விடத்தில்
कथितं	சொல்லப்பட்டதாவது	अस्माकं	எங்களுக்கு
राजन्	‘அரசே!	त्वया	உம்மால்
मे	எனது	साहाय्यं	ஸஹாயம்
भार्या	மனைவி	सर्वात्मना	குறையின்றி
रक्षसा	ஒரு ராக்ஷஸனால்	कार्यं	செய்யவேண்டும்.”

मया च कथितं तस्मै वालिनश्च वधं प्रति । तत्र साहाय्यहेतोर्मे समयं कर्तुमर्हसि ॥१३७॥

तत्र	“அப்பொழுது	वधं प्रति	வதை விடயத்தில்
मया	என்னால்	साहाय्यहेतोः	ஸஹாயத்திற்கு
तस्मै	அவருக்கு	समयं च	ஒப்பந்தத்தையும்
कथितं	சொல்லப்பட்டதாவது.	कर्तुं	அளிக்க
मे च	‘எனக்கும்	अर्हसि	அருள் புரியவேண்டும்.’
वालिन्ः	வாலியின்		

वालिना हृतराज्येन सुग्रीवेण महाप्रभुः । चक्रेऽग्निसाक्षिकं सख्यं राघवः सहलक्ष्मणः ॥

सहलक्ष्मणः " 'सहस्रमणरोडुक्कடி
பிரகுக்கும்

महाप्रभुः मन्றாப்ரபுவாண
राघवः ஸ்ரீராகவர்
वालिना वाஸியினால்

हृतराज्येन அரசிழந்த
सुग्रीवेण ஸுக்ரீவரோடு
अग्निसाक्षिकं அக்னி ஸாக்ஷியாக
सख्यं ஐகமத்திய உடன்
चक्रे செய்தார். [பாட்டை]

तेन वालिनमुत्पाट्य शरेणैकेन संघुगे । वानराणां महाराजः कृतः स पुत्रतां प्रभुः ॥

संघुगे " 'யுத்தத்தில்
वालिने வாலியை
एकेन ஒரு
शरेण பாணத்தால்
उत्पाट्य ஒழித்து
तेन அவரால்

पुत्रतां प्रभुः வானரர்களுக்குப் பிரபு
வான
सः அவர்
वानराणां வானரர்களுக்கு
महाराजः மஹாராஜனாக
कृतः நியமிக்கப்பட்டார்.

तस्य साहाय्यमस्माभिः कार्यं सर्वात्मना त्विह । तेन प्रस्थापितस्तुभ्यं समीपमिह धर्मतः ॥

इह " 'இவ்விடத்தில்
तस्य அவருக்கு
अस्माभिः எங்களால்
सर्वात्मना குறையின்றி
साहाय्यं உதவிபுரிதல்
कार्यं நியமமான கடமை,
तेन அவரால்

तु தனது கடைமை பற்றி
धर्मतः தர்மசாஸ்திரமுறைப்படி
स्तुभ्यं உன்
समीपं இடத்திற்கு
इह இப்பொழுது
प्रस्थापितः தூதராக அனுப்பப்பட்ட
டேன்.

क्षिप्रमानीयतां सीता दीयतां राघवाय च । यावन्न हरयो वीरा विधमन्ति बलं तव ॥

सीता " 'விரை
क्षिप्रं தகஷணமே
आनीयतां திருப்பிக்கொண்டு
போகப்பட்டும்.

राघवाय ஸ்ரீராகவருக்கு
दीयतां ஒப்புவிக்கப்பட்டும்.
यावत् அவ்வாறு ஆகில்

हरयः வானர
वीरा: வீரர்கள்
तव உன்
बलं च ஸாமர்த்தியத்தை
எல்லாம்
न विधमन्ति மனநிலிடாமலிருப்ப
பார்கள்.

वानराणां प्रभावो हि न केन विदितः पुरा । देवतानां सकाशं च ये गच्छन्ति निमन्त्रिताः ॥

देवतानां " 'தேவர்களின்
सकाशं च ஸன்னிதானத்திற்கும்
निमन्त्रिता: வேண்டி அழைக்கப்பட்ட
டவர்களால்

ये எவர்கள்
गच्छन्ति போகிறார்களோ,
அப்படிப்பட்ட

वानराणां வானரர்களின்
प्रभावः பிரபாவமானது
पुरा இக்காலம் வரைக்கும்
केन हि எவன் ஒருவனாலும்
विदितः न புதிதாய் தெரிந்துகொள்
ளவேண்டிய வர்த்த
மரணமாக இல்லை.

इति वानरराजस्त्वामाहेत्यभिहितो मया । मापैक्षत ततः क्रुद्धश्क्षुपा पदहन्निव ॥ १४३ ॥

इति	“ இப்படிச் சொல்லிய	ततः	அப்பொழுது
वानरराजः	வானரராஜர் [தெல்லாம்	क्रुद्धः	கேபாக்கிரகந்தனாய்
स्वां	உனக்கு	मां	என்னை
आह इति	உரைத்தார்’ என்று	अक्षुषा	கண்களைக்கொண்டு
मया	என்றால்	प्रदहन्	கொளுத்துகிறவன்
अभिहितः	உறுதியாய் உரைக்கப் பட்டான்.	इव	போல்
		ऐशत	விழித்துப் பார்த்தான்.

तेन वध्योऽहमाज्ञप्तो रक्षसा रौद्रकर्मणा । मत्प्रभावमविज्ञाय रावणेन दुरात्मना ॥ १४४ ॥

मत्प्रभावं	“ எனது பிரபாவத்தை	रावणेन रक्षसा	ராவணனெனும் அரசு
अविज्ञाय	தெரிந்துகொள்ளாமல்	अहं	நான் [கனல்
तेन	அந்த	दधवः	கொலைத்தண்டனைக்
रौद्रकर्मणा	கொடுந்தொழில் புரியும்		காளாய்
दुरात्मना	பாதகனான	आज्ञप्तः	ஆக்ஞாபிக்கப்பட்டேன்.

ततो विभीषणो नाम तस्य भ्राता महामतिः । तेन राक्षसराजोऽसौ याचितो मम कारणात् ॥

ततः	“ அங்கே	तेन	அவரால்
तस्य	அவனுக்கு	असौ	இந்த
भ्राता	தம்பி	राक्षसराजः	ராசூஸராஜன்
महामतिः	உத்தமகுணமுடையவர்.	मम कारणात्	என் நிமித்தமாய்
विभीषणः	விபீஷணர் (என்று)	याचितः	(இப்படி) வேண்டிக் கொள்ளப்பட்டான்.
नाम	பெயர்.		

नैवं राक्षसशार्दूल त्यज्यतामेष निश्चयः । राजशास्त्रव्यपेतो हि मार्गः संसेव्यते त्वया ॥

राक्षसशार्दूल	“ ராசூஸசிரேஷ்டரே !	हि	எனெனில்
एवं	இப்படி	त्वया	உம்மால்
न	செய்யக்கூடாது.	राजशास्त्रव्यपेतः	ராஜசூத்ரிக்கு விரோத மான
पुषः	இந்த	मार्गः	நடவடிக்கை
निश्चयः	அசிப்பிரயமானது	संसेव्यते	அனுஸரிக்கப்படுகிறது.
त्यज्यतां	விடப்படவேண்டியது.		

दूतवध्या न दृष्टा हि राजशास्त्रेषु राक्षस । दूतेन वेदितव्यं च यथार्थं हितवादिना ॥

राक्षस	“ ராசூஸமன்னரே !	दूतेन	தூதனைக்கொண்டே
राजशास्त्रेषु	ராஜசூத்ரிசாஸ்திரங்களில்	यथार्थं च	காசியங்களின் சரியான நிலையையும்
दूतवध्या	தூதனைக் கொலை புரிதல்	वेदितव्यं	உள்ளபடி அறிந்து கொள்ளவேண்டும்.
न दृष्टा हि	விதிக்கப்படவே இல்லை.		
हितवादिना	உபயோகமான ஸமாசா ரத்தைச் சொல்லுகின்ற		

सुमहत्यापराधेऽपि दूतस्यातुलविक्रम । विरूपकरणं दृष्टं न वधोऽस्तीति शास्त्रतः ॥ १४८ ॥

अनुलविक्रम	“ ஒப்பற்ற வீரமுடையவரே!	वचः	கொலைத் தண்டனை
सुमहति	மிகப் பெரிய	इति	என்பது
अपराधे अपि	குற்றமிருப்பினும்	न अस्ति	இல்லை.
शास्त्रतः	நீதிநூலின்படி.	विरूपकरणं	அங்கபங்கம்
दूतस्य	தூதனுக்கு	दृष्टं	விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

विभीषणेनैवमुक्तो रावणः सन्दिदेश तान् । राक्षसानेतदेवास्य लाङ्गूलं दह्यतामिति ॥

विभीषणेन	“ விபீஷணனால்	एव	சரி.
इति	மேற்கண்டவிதமாய்	अस्य	இதினுடைய
वक्तुः	வேண்டிக்கொள்ளப்	लाङ्गूलं	வால்
रावणः	ராவணன் [பட்ட	दह्यतां	கொளுத்திவிடப்
तान्	அந்த		பட்டும்.
राक्षसान्	அரக்கர்களைப் பார்த்து	सन्दिदेश	(என்று) கட்டளை
एतत् एव	‘இதுவே		யிட்டான்.

ततस्तस्य वचः श्रुत्वा मम पुच्छं समन्ततः । वेष्टितं शणवलकैश्च जीर्णैः कार्पासजैः पटैः ॥

तस्य	“ அவனுடைய	समन्ततः	முழுவதும்
वचः	உத்திரவை	कार्पासजैः	பருத்திப்பஞ்சால் செய்த
श्रुत्वा	கேட்டு	जीर्णैः	கிழிந்துபோன
ततः	அதனால்	पटैः	துணிகளாலும்
मम	எனது	शणवलकैः च	சணற்பிரிகளாலும்
पुच्छं	வால்	वेष्टितं	சுற்றப்பட்டது.

राक्षसाः सिद्धसन्नाहास्ततस्ते चण्डविक्रमाः । तदाऽदहन्त मे पुच्छं निघ्नन्तः काष्ठमुष्टिभिः ॥

ततः	“ பின்னர்	काष्ठमुष्टिभिः	கட்டைகளாலும் முஷ்டிகளாலும்
चण्डविक्रमाः	உக்கிரமான வீரமுள்ள	निघ्नन्तः	அடிப்பவர்களாய்
ते	அந்த	मे पुच्छं	எனது வாலை
राक्षसाः	அரக்கர்கள்	तदा	அப்பொழுது
सिद्धसन्नाहाः	அகப்பட்டவனிடம் ஆத் திரக்கொண்டவர்களைப்	अदहन्त	கொளுத்தினார்கள்.

बद्धस्य बहुभिः पाशैर्यान्त्रितस्य च राक्षसैः । न मे पाडा भवेत् काचिद्दिदक्षोर्नगरीं दिवा ॥

राक्षसैः	“ அரக்கர்களால்	नगरी	பட்டணத்தை
यन्त्रितस्य	மடக்கப்பட்டு	दिदक्षोः	பார்க்க எண்ணக்கொண்
बहुभिः	பல	मे	எனக்கு [4 ருந்த
पाशैः	கயிறுகளைக்கொண்டு	पाडा	ஆயாசம்
बद्धस्य च	பிணிக்கப்பட்டிருந்தும்	काचिद्	கொஞ்சமும்
दिवा	பகலில்	न भवेत्	உண்டாகவில்லை.

ततस्ते राक्षसाः शूरा बद्धं मामग्निसंवृतम् । अघोषयन् राजमार्गे नगरद्वारमागताः ॥

ततः	“ அப்படி இருத்தலால்	आगताः	கொண்டுவந்து
ते	அந்த	बद्धं	கட்டுண்டவனாயும்
राक्षसाः शूराः	ராக்ஷஸரூரர்கள்	अग्निसंवृतं	நீப்பட்டு எரிசிறவனாயும்
मां	என்னை	राजमार्गे	ராஜமீ தியில்
नगरद्वारं	நகரவாசலுக்கு	अघोषयन्	இரைந்து கூறினார்கள்.

ततोऽहं सुमहद्रूपं संक्षिप्य पुनरात्मनः । विमोचयित्वा तं बन्धं प्रकृतिस्थः स्थितः पुनः ॥

ततः	“ அவ்விடத்தில்	तं	அந்த
अहं	நான்	बन्धं	கட்டை
आत्मनः	எனது	विमोचयित्वा	அவிழ்த்துவிட்டு
सुमहद्रूपं	மிகப்பெரிய உருவத்தை	पुनः	மறுபடியும்
पुनः	மறுபடி	प्रकृतिस्थः	முன்போலவே
संक्षिप्य	சுருக்கிக்கொண்டு	स्थितः	ஆனேன்.

आयसं परिधं गृह्य तानि रक्षांस्यसूदयम् । ततस्तन्नगरद्वारं वेगेनापुतवानहम् ॥ १५५ ॥

आयसं	“ இருப்பு	ततः	அப்பால்
परिधं	உலக்கையை	अहं	நான்
गृह्य	கைக்கொண்டு	तत्	அந்த
तानि	அந்த	नगरद्वारं	கோட்டைவாசலின்மேல்
रक्षांसि	அரக்கர்களை	वेगेन	ஒரே பாய்ச்சலாய்
असूदयं	கொன்றேன்.	आपुतवान्	பாய்த்தேன்.

पुच्छेन च प्रदीप्तेन तां पुरीं साट्टगोपुराम् । असंभ्रान्तोऽहमदहं युगान्ताग्निरिव प्रजाः ॥

युगान्ताग्निः	“ பிரளயகாலத்துப்	पुरीं च	பட்டணத்தையெல்லாம்
प्रजाः	பிரஜைகளை [பெருந்தீ	साट्टगोपुरां	ராஜமாளிகைகள்,
इव	எப்படியோ அப்படி		கோபுரங்களுட்பட
अहं	நான்	प्रदीप्तेन	எரிசிற
असंभ्रान्तः	பரபரப்பில்லாதவனாய்	पुच्छेन	வாலினால்
तां	அந்த	अदहं	எரித்தொழித்தேன்.

विनष्टा जानकी व्यक्तं न ह्यदग्धः प्रदृश्यते । लङ्कायां कश्चिदुद्देशः सर्वा भस्मीकृता पुरी ॥

दहता च मया लङ्कां दग्धा सीता न संशयः । रामस्य हि महत्कार्यं मयेदं वितथीकृतम् ॥

इति शोकसमाविष्टश्चिन्तामहमुपागतः ॥ १५६ ॥

अहं	“ நான்	सर्वा	முழுமையும்
इति	கீழேசொல்லியபடி	भस्मीकृता	சாம்பலாக்கப்பட்ட
शोकसमाविष्टः	சோகாக்கிராந்தனாய்		டிருக்கிறது.
चिन्तां	மனஸ்தரபத்தை	लङ्कायां	லங்கையில்
उपागतः	ஆடைந்திருந்தேன்.	अदग्धः	நீப்பட்டுடையாத
पुरी	* பட்டணம்	उद्देशः	இடம்

कश्चित्	எதுவும்
न प्रदृश्यते	காணப்படவில்லை.
हि	ஆனபடியால்
जानकी	ஜானகி
व्यक्तं	நிச்சயமாக
विनष्टा	உயிர்த்திராள்.
कङ्का	லங்கையை
दृष्ट्वा	கொளுத்தின
मया	என்னால்

सीता च	வலிதையும்
दग्धा	கொளுத்தப்பட்டாள் ;
न संशयः	ஸந்தேஹமில்லை.
रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
इयं	இந்த
महत् कायं	பெரும் கார்யம்
मया हि	என்னாலேயே
वितथीकृतं	வியர்த்தமாகச்
	செய்யப்பட்டது.'

अथाहं वाचमश्रौषं चारणानां शुभाक्षराम् । जानकी न च दग्धेति विस्मयोदन्तभाषिताम् ॥

अथ	"அப்பொழுது
विस्मयोदन्त-	} ஆச்சர்யனிருத்தார்தத்
भाषितां	
	டிருந்த
चारणानां	(ஸ்வர்க்கத்தில் பாடு
	வேர்களான) சாரண
	ரென்பவர்களுடைய

जानकी च	'வலிதை மாத்திரம்
न दग्धा	வருத்தமடையாதிருந்
इति	என்ற [தாள்'
शुभाक्षरां वाचं	அழகான தொனியுடன்
	சேர்ந்த பேச்சை
अहं	நான்
अश्रौषं	கேட்டேன்.

ततो मे बुद्धिरुत्पन्ना श्रुत्वा तामद्भुतां गिरम् । अदग्धा जानकीत्येवं निमित्तैश्चोपलक्षिता ॥

मे	"எனக்கு
अद्भुतां	ஆகாசவாணியான
जानकी	'ஜானகி
अदग्धा इति	வருத்தமடையாதிருந்
	தாள்' என்கிற
तां	அந்த
गिरं	புகழை

श्रुत्वा	கேட்டு
ततः	அதனாலும்
एवं	கீழே சொல்லப்பட்ட
निमित्तैः च	காரணங்களைக்கொண்
उपलक्षिता	தோன்றிய [டும்
बुद्धिः	மனக்கவலைபின்மை
उत्पन्ना	உண்டாயிற்று.

दीप्यमाने तु लाङ्गूले न मां दहति पावकः । हृदयं च प्रहृष्टं मे वाताः सुरभिगन्धिनः ॥

लाङ्गूले	"வால்
दीप्यमाने तु	திப்பற்றி எரிகையிலும்
मां	எனக்கு
पावकः	அக்னி
न दहति	துன்பமுறுத்தவில்லை.

वाताः च	காற்றெல்லாம்
सुरभिगन्धिनः	சூளிர்ந்த மனத்துடன்
मे	எனது [வீசிற்று.
हृदयं	நெஞ்சம்
प्रहृष्टं	நெளிந்திருந்தது.

तैर्निमित्तैश्च दृष्टार्थैः कारणैश्च महागुणैः । ऋषिवाक्यैश्च सिद्ध्यैरभवं हृष्टमानसः ॥

पुनर्दृष्ट्वा च वैदेहीं विस्मृश्च तथा पुनः ॥ १६२ ॥

दृष्टार्थैः	"சந்தேஹமற மனதில்
	தோன்றிய

महागुणैः	நற்பயனைத் தரும்
कारणैः च	செய்கைகளைக்
	கொண்டும்
सिद्ध्यैः	சொன்னபடியே நடை
	பெறும்

तैः निमित्तैः च	அந்தக் காரணங்களைக்
	கொண்டும்

ஈவிவாவயீ: ச	ரிஷிகளின் சொற்களா லும்	வேஹீ ச	வைதேஹியையும்
ஹ்மனச:	மனச்சுந்துவழிகொண் டவனாக	புன:	இன்னொருதரம்
ஹமவ்	ஆனேன்.	பூபா	நேரில் பார்த்து
புன:	அப்படி யிருந்தும்	தயா ச	அவனாவேயே
		இவ்ஸூ:	விடைகொடுத்தனுப்பப் பட்டேன்.

தத: பர்வதமாசாசு ததாரிஹ்மஹ் புன: | ப்ரதிஹ்வநமாரேபே யுஹ்மர்ஷநகாஹ்யா || 163 ||

தத:	" அக்கிருந்து	ஹ் மாதா	நான் அடைந்து
தத	அக்குள்ள	யுஹ்மர்ஷந-	உங்களைக் காணவேண்டு
அரிஹ்	அரிவந்தமென்ற	காஹ்யா }	மென்கிற ஆவலுடன்
பர்வதம்	மலையை	ப்ரதிஹ்வந்	திரும்பிப் பறப்பதற்கு
புன:	மீளவும்	மாரேபே	ஊக்கக்கொண்டேன்.

தத: பவநசந்ராக்ஸிஹ்மந்வர்ஸேவிதம் | பந்யானமஹ்மாக்ரம்ய ஹ்வதோ ட்ரஹ்வானிஹ் || 164 ||

தத:	" பிறகு	ஹ்மக்ய	தாவி வந்து
பவநச-ந்ராக்- ஸிஹ்மந்வர்- ஸேவிதம்	வாயு, சந்திரசூரியர்கள், சித்தர், கந்தர்வர்கள் இவர்கள் செல்லும்	ஹ்	நான்
பந்யானம்		ஹ்வத:	உங்களை
	ஆகாயமார்க்கமாக	ஹ்	இதோ
		ஹ்வானு	கண்டுகொண்டேன்.

ராஹ்வஸ்ய ப்ரஹ்வேந ஹ்வதாந் சீவ தைசா | சூரீவஸ்ய ச கார்யாநி மயா சர்வமநுஹ்மதம் ||

ராஹ்வஸ்ய	" ஸூராகவருடைய	சூரீவஸ்ய	ஸூரீவருடைய
ப்ரஹ்வேந	பிரபாவத்தாலும்	கார்யாநி ச	காரியம் ஶாபல்யமாகும் பொருட்டே
ஹ்வதாந்	உக்களுடைய	சர்வம்	எல்லாம்
தைசா எவ் ச	தேஜஸ்ஸிணனும்	மநுஹ்மதம்	அனுஷ்டிக்கப்பட்டது.
மயா	என்றால்		

எதஸ்வீ மயா தத்ர யதாவதுபாதிதம் | அதோ யத்க்ரம ஶேபந்ஸ்தத் சர்வம் க்ரீயதாமிதி ||

தத	" விஷயமிப்படியிருக்க	அத:	இதிலிருந்து
மயா	என்றால் [காரியம்]	ஷேபந்	இனிச்செய்யவேண்டிய
எதத் சர்வம்	இது எல்லாம்	ந:	நாமுடைய
யதாவத்	நடந்தபடி	க்ரமம்	காரியம்
ஹி	இவ்வண்ணம்	யத்	எதவோ
ஶபாதிதம்	சுருக்கமாய் உரைக்கப் பட்டது.	தத் சர்வம்	அது எல்லாம்
		க்ரீயதாந்	செய்யலாம்.

இத்யாபீ ஶ்ரீமத்ராமாயணே வால்மீகீயே ஆதிகாவ்யே ஶுந்ரகாண்டே அஃபுஷாச: சரீ: || 50 ||

ஆதித: ஶுடோகா: 14394

ஶுந்ரகாண்டே ஆதித: ஶுடோகா: 2604

एकोनषष्टितमः सर्गः—ஐம்பத்தொன்பதாவது ஸர்க்கம் || 49 ||

अनन्तरकृत्यालोचनम्—மேல் செய்யவேண்டியதை ஆலோசித்தல்.

एतदाख्याय तत्सर्वं हनुमान् मारुतात्मजः । भूयः समुपचक्राम वचनं वक्तुमुत्तरम् ॥ १ ॥

मारुतात्मजः	வாயுருமாரச்சான்	वक्तुं	எடுத்துரைக்கவேண்
हनुमान्	ஹனுமார்	उत्तरं	முக்கியமான [டிய,தாய்
तत् सर्वं	அது எல்லாவற்றையும்	वचनं	வசனத்தை
आख्याय	சொல்லிவிட்டு	एवम्	பின்சண்டபடி.
भूयः	அவசியமானபடி.	समुपचक्राम	சொல்லிமுடித்தார் :—

सफलो राघवोद्योगः सुग्रीवस्य च संभ्रमः । शीलमासाद्य सीताया मम च प्रीणितं मनः ॥

सीतायाः	“வலைதாயின்	राघवोद्योगः	ஸ்ரீராகவரின் காரியமும்
शीलं	சிலத்தை	सफलः	பயன்பெற்றதாகிறது.
आसाद्य	பிரத்யக்ஷமாய்ப் பார்த்த	सुग्रीवस्य	ஸூக்ரீவருடைய
मम	எனது [பின்னர்	संभ्रमः च	மதிப்பும்
मनः	மனம்	च	அப்படியே பயன்பெற்ற
प्रीणितं	தணிக்,தது.		தாகிறது.

तपसा धारयेल्लोकान् क्रुद्धो वा निर्दहेदपि । सर्वथाऽतिप्रवृद्धोऽसौ रावणो राक्षसाधिपः ॥

यस्य तां स्पृशतो गात्रं तपसा न विनाशितम् ॥ ३ ॥

राक्षसाधिपः	“ராஷ்டிராதிபனும்	क्रुद्धः वा	சினங்கொண்டவனாகில்
तपसा	தவத்தின் மறியிமையால்	निर्दहेत् अपि	அழிக்கவும் முடியும்.
अतिप्रवृद्धः	அதிக மேன்மை	तां	அவளை
	பெற்றவனுமான்	स्पृशतः	ஸ்பரிசித்த
असौ रावणः	இந்த ராவணன்	यस्य	எவனோ அவனுடைய
लोकान्	உலகங்களை	गात्रं	சரீரம்
सर्वथा	எப்படியும்	तपसा	தவத்தின் மறியிமையால்
धारयेत्	தாக்கமுடியும்.	न विनाशितं	அழிந்துபோகவில்லையே.

न तदग्निशिखा कुर्यात् संस्पृष्टा पाणिना सती । जनकस्यात्मजा कुर्यात्क्रोधकलुपीकृता ॥

जनकस्य	“ஐனகரின்	तन्	அதை
आत्मजा.सती	திருமகனான உத்தயி	पाणिना	கையினால்
क्रोधकलुपीकृता	கேரபத்தால் மனவருத்	संस्पृष्टा	நன்கு தொடர்பெற்ற
	தந்தினிருப்பவளாய்	अग्निशिखा	அக்னிக்கொழுந்தும்
यत् कुर्यात्	எதைச் செய்வாளோ,	न कुर्यात्	செய்யமுடியாது.

अशोकवनिकामध्ये रावणस्य दुरात्मनः । अधस्ताच्छुपावृक्षे साध्वी करुणमास्थिता ॥

दुरात्मनः	“தூராத்மாவான்	अधस्तात्	அடியில்
रावणस्य	ராவணனுடைய	साध्वी	சற்குணசாலியானவள்
अशोकवनिका- मध्ये	அசோகவனத்தின்	करुणं	விசாரத்தில்
	நடுவில்	आस्थिता	முழுகிக்கிடக்கிறாள்.
शिशुपावृक्षे	சிம்கபரமாத்தில்		

राक्षसीभिः परिवृता शोकसन्तापकर्मिता । मेघलेखापरिवृता चन्द्रलेखेव निष्प्रभा ॥ ६ ॥

मेघलेखापरिवृता " மேகப்பங்குகளால்
மூடுண்டிருக்கிற

चन्द्रलेखा इव चन्द्रிரக்கலைபோல்
राक्षसीभिः அரக்கிகளாலே

परिवृता சூழப்பட்டவளாய்
निष्प्रभा ஒளி மழுங்கியவளாய்
शोकसन्ताप- } சோகத்தால் வாடி
कर्मिता } இளைத்திருக்கிறாள்.

अचिन्तयन्ती वैदेही रावणं बलदर्पितम् । पतिव्रता च सुश्रोणी अवष्टब्धा च जानकी ॥

जानकी " ஜனகர் திருமகளான
वैदेही च வைதேலியும்
अवष्टब्धा தகையப்பட்டாள்.
सुश्रोणी கட்டழகியாகிய

पतिव्रता பதிவ்ரதை
बलदर्पितं रावणं பலமிருந்த ராவணனை
अचिन्तयन्ती च ஒரு பொருட்டாய்
எண்ணவில்லை.

अनुरक्ता हि वैदेही रामं सर्वात्मना शुभा । अनन्यचित्ता रामे च पौलोमीव पुरन्दरे ॥

सर्वात्मना " எல்லா வகையாலும்
शुभा பசித்திரையான
वैदेही வைதேலி
पुरन्दरे இந்திரனிடத்தில்
पौलोमी इव இந்திராணிபோல்

रामे च ஸ்ரீராமரிடத்திலேயே
अन्यचित्ता ஏகாகிரசித்தமுடைய
रामं हि ஸ்ரீராமரையே [வளாய்
अनुरक्ता விசுவலித்தவளாயிருக்கிறாள்.

तदेकवाससंस्वीता रजोध्वस्ता तथैव च । शोकसन्तापदीनाङ्गी सीता भर्तृहिते रता ॥ ९ ॥

सीता " வலிதை
तदेकवासः } அப்போதுடுத்த ஆடை
संस्वीता च } யை அணிந்தவளாய்
तथा एव அப்படியே
रजोध्वस्ता புழுதிபடிந்தவளாயும்

शोकसन्ताप- } சோகத்தால் வாடி இளை
दीनाङ्गी } த்த சீரமுடையவளாயும்
भर्तृहिते நாயகருடைய நன்மை
रता செலுத்திய மனமுடைய
வளாயிருக்கிறாள்.

सा मया राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभिर्दृष्टा हि प्रमदावने ॥

प्रमदावने " சிக்காரவனத்தில்
राक्षसीमध्ये அரக்கிகளினிடையே
सा அவள்
विरूपाभिः கோரரூபமுள்ள
राक्षसीभिः அரக்கிகளால்

मुहुः मुहुः அடிக்கடி
तर्ज्यमाना மிரட்டப்பட்டு திகில
டைந்தவளாய்
मया हि என்னால் மாத் திரம்
दृष्टा பார்க்கப்பட்டாள்.

एकवेणीधरा दीना भर्तृचिन्तापरायणा । अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमोदये ॥

गवणाद्विनिवृत्तार्था मर्तव्यकृतनिश्चया । कथञ्चिन्मृगशाबाक्षी विश्वासमुपपादिता ॥ १२ ॥

मृगशाबाक्षी " மான்குட்டியின் கண்
களை யொத்த கண்களை
யுடையவளும்,
भर्तृचिन्तापरायणा நரதனை சினைப்பதையே
எந்த வேளை யிலும் எல்
லாக் கார்யமாய்க் கொ
ண்டவளும்,

एकवेणीधरा ஒரே பின்னலான தலை
மயிருடையவளும்,
अधःशय्या தரையிலே சயனித்
திருந்தவளும்,
हिमोदये பனிக்காலத்தில்
पद्मिनी इव தாமரைபோல்

रावणात् राவணனிடத்தினின்று
विनिवृत्तार्था தப்ப வழிகாணாதவளாய்
विवर्णाङ्गी மனமிழந்தவளாய்
मत्तैष्यकृतनिश्चया உயிரை மாய்க்க நிச்சயித்
திருந்வரும்

दीना பரிதாபமான நிலையிலிரு
ந்தவளுமான ஆவள்
कथञ्चिन् எல்லாவேரோ கவந்தப்
विशालं நம்பிக்கையை [பட்டு
उपपादिता அடையும்படி செய்யப்
பட்டாள்.

ततः संभाषिता चैव सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥ १३ ॥

ततः "ஆதன்பேல்
संभाषिता ஸம்பாஷணை செய்தாள்.
सर्वं अर्थं च எல்லாக் காரியத்தையும்
एव च பாக்கியில்லாமல்
दर्शिता அறிவிக்கப்பட்டாள்.

रामसुग्रीव-) ஸ்ரீராமருக்கும், ஸுகிரீ
सख्यं च) வருக்குமுண்டான சி
श्रुत्वा கேட்டு [நேகத்தையும்
प्रीति மன அமைதியை
उपागता பெற்றாள்.

नियतः समुदाचारो भक्तिर्भर्तरि चोत्तमा । यन्न हन्ति दशग्रीवं स महात्मा कृतागसम् ॥

निमित्तमात्रं रामस्तु वधे तस्य भविष्यति ॥ १४ ॥

नियतः "உறுதியானவரும்
समुदाचारः ஸம்பந்தராயானவர்களின்
முடையவரும்,

भविष्यति ஆகப்போகிறார்.
यत् ஆகையால்
भर्तरि நாயகரிடத்தில்
उत्तमा भक्तिः तु உத்தமபக்திதான்
कृतागसं பெருக்குற்றவாளியான
दशग्रीवं தசகிரீவனை
न हन्ति கொன்றவிடாமலிருக்
கிறது.

महात्मा च மஹாத்மாவுமான
सः रामः அந்த ஸ்ரீராமர்
तस्य அவனுடைய
वधे வதை விஷயத்தில்
निमित्तमात्रं ஏற்ற கருவியாக

सा प्रकृत्यैव तन्वङ्गी तद्वियोगाच्च कर्शिता । प्रतिपत्पाठशीलस्य विधेव तनुतां गता ॥

सा "ஆவள்
प्रकृत्या एव ஸ்வாபாவமாகவே
तन्वङ्गी மெலிந்த சரீரமுடைய
யவள்.

प्रतिपत्पाठशीलस्य பிரதமையில் படிக்கிற
विधा வித்தை [வனுடைய
इव எப்படியோ அப்படி
तनुतां गता தேய்வை அடைந்
च இன்னும் [தவளாய்
कर्शिता இளைத்திருக்கிறாள்.

तद्वियोगात् அவரை விட்டுப் பிரிந்த
தரல்

एवमास्ते महाभागा सीता शोकपरायणा ॥ १६ ॥

यदत्र प्रतिकर्तव्यं तत्सर्वमुपपाद्यताम् ॥ १७ ॥

महाभागा "மஹாபாகையான
सीता னிதை
एवं இவ்வண்ணம்
शोकपरायणा துன்பத்திலாழ்ந்
आस्ते இருக்கிறாள். [தவளாக

अत्र இவ்விஷயத்தில்
प्रतिकर्तव्यं பழிக்குப்பழி செய்ய
यत् எதுவோ [வேண்டியது
तत् सर्वं அது எல்லாம்
उपपाद्यताम् செய்யப்பட்டும்."

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकोनषष्टितमः सर्गः ॥ ५९ ॥

आदितः श्लोकाः 14411

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2621

ब्राह्ममैन्द्रश्च रौद्रश्च वायव्यं वारुणं तथा । यदि शक्र जतोऽस्त्राणि दुर्निरीक्षाणि संयुगे ॥
तान्यहं विधमिष्यामि निहनिष्यामि राक्षसान् । भवतामभ्यनुज्ञातो विक्रमो मे रुणद्धि तम् ॥

अहं	" நான்	तानि	அந்த
ब्राह्मं	பிரம்ஹாஸ்திரத்தையும்,	अस्त्राणि	அஸ்திரங்களை
रौद्रं च	இந்திராஸ்திரத்தையும்,	यदि	என்றாலும்
रौद्रं	ருத்திராஸ்திரத்தையும்,	विधमिष्यामि	அழிப்பேன்.
वायव्यं	வாயவ்யாஸ்திரத் தையும்,	राक्षसान्	அரக்கர்களை
वारुणं च	வாருணாஸ்திரத்தையும்,	निहनिष्यामि	கொன்றுவிடுவேன்.
तथा	அவ்வாறே	भवतां	உங்களுடைய
शक्रजितः	இந்திரஜித்தின்	अभ्यनुज्ञातः	அனுக்களை பெற்ற
संयुगे	போரில்	मे विक्रमः	எனது பராக்கிரமம்
दुर्निरीक्षाणि	காணவும் முடியாத	तं	அவளை
		रुणद्धि	உடக்கிவிடும்.

मयाऽपुला विसृष्टा हि शैलवृष्टिर्निरन्तरा । देवानपि रणे हन्यात् किं पुनस्तान्निशाचरान् ॥

मया	" என்னால்	देवान् अपि	தேவர்களையும்
निरन्तरा विसृष्टा	ஒயாது பொழியப்பட்ட	हन्यात्	கொல்லும்.
अतुला	ஒப்பற்ற	निशाचरान्	அரக்கர்களான
शैलवृष्टिः	கல்மாரி	तान् हि	அவர்களைப்பற்றி
रणे	போரில்	किं पुनः	கேட்கவும்வேண்டுமோ?

सागरोऽप्यतियाद्रेलां मन्दरः प्रचलेदपि । न जाम्बवन्तं समरे कम्पयेदरिवाहिनी ॥९॥

सागरः अपि	" ஸமுத்திரமும்	जाम्बवन्तं	ஜாம்பவந்தரை
द्रेलां	கரையை	समरे	யுத்தத்தில்
अतियात्	கடந்து புரளும்;	अरिवाहिनी	சந்துருளைன்யம்
मन्दरः अपि	மந்தரமலையும்	न कम्पयेत्	அசைக்கமுடியாது.
प्रचलेत्	அசைந்தாரும்;		

सर्वराक्षससङ्घानां राक्षसा ये च पूर्वकाः । अलमेको विनाशाय वीरो वायुसुतः कपिः ॥

सर्वराक्षससङ्घानां	" எல்லா ராட்சஸக் கூட்டங்களுக்கும்	विनाशाय	அழிவிற்கு
राक्षसाः } ये च	முன்னணிபாக நிற்பவர் களான அரக்கர்கள் எவர்களை (அவர்களு டைய)	कपिः	வானாரும்
		वीरः	வீரருமான
		वायुसुतः	வாயுகுமாரர்
		एकः अलं	ஒருவரே போதும்.

पनसस्योरुवेगेन नीलस्य च महात्मनः । मन्दरोऽप्यवशीर्येत किं पुनर्युधि राक्षसाः ॥

पनसस्य	" பனஸனுடையவும்,	मन्दरः अपि	மந்தரமலையும்
महात्मनः	மஹாத்மாவான	अवशीर्येत	பொடிபடும்;
नीलस्य च	நீலனுடையவும்,	युधि	போரில்
अरुवेगेन	தொடையின் வேகத்தால்	राक्षसाः	அரக்கர்கள்
		किं पुनः	ஒரு பொருட்டோ?

सदेवासुरयक्षेषु गन्धर्वोरगपक्षिषु । मैन्द्रस्य प्रतियोद्धारं शंसत द्विविदस्य वा ॥ १२ ॥

சதேவாஸுரயக்ஷேஸு ^{“தேவர், அஸுரர், யக்ஷர்} | மைந்தஸ்ய ப்ரத்யோஹாரம் ஶஸத ட்விவிதஸ்ய வா || 12 ||
 சதேவாஸுரயக்ஷேஸு ^{இவர்களுடன் கூடிய} |
 ஶஸத ^{கர்தர்வர்கள், நாகர்கள்,} |
 ட்விவிதஸ்ய வா ^{பக்ஷிகள் இவர்களுள்} |
 மைந்தஸ்ய ^{மைந்தனோடாவது} |
 ஶஸத ^{சொல்லுங்கள்.} |

अश्विपुत्रौ महाभागावेतौ पुत्रवसत्तमौ । एतयोः प्रतियोद्धारं न पश्यामि रणाजिरे ॥ १३ ॥

அஷ்விபுத்ரௌ மஹாபாகாவேதௌ புத்ரவஸத்தமௌ | எதயோ: ப்ரத்யோஹாரம் ந பஷ்யாமி ரணாஜிரே || 13 ||
 புத்ர ^{“ இவ்விருவர்கள்} |
 அஷ்விபுத்ர ^{அச்வினிதேவகுமாரர்} |
 மஹாபாகௌ ^{மஹாபாகர்களான} |
 புத்ரவஸத்தமௌ ^{வானரோத்தமர்கள் ;} |
 எதயோ: ^{இவ்விருவர்களுடன்} |
 ரணாஜிரே ^{புத்தகளத்தில்} |
 ப்ரத்யோஹாரம் ^{எதிர்த்தப் போர்புரிய} |
 ந பஷ்யாமி ^{வல்லவனொருவனை} |
 ரணாஜிரே ^{நானறியேன்.} |

पितामहवरोत्सेकात् परमं दर्पमास्थितौ । अमृतप्राशिनावेतौ सर्वानरसत्तमौ ॥ १४ ॥

பிதாமஹவரோத்ஸேகாத் பரமம் டர்பமாஸ்திதௌ | அமூத்ப்ராஷினாவேதௌ சர்வானரசத்தமௌ || 14 ||
 புத்ர ^{“ இவ்விருவர்கள்} |
 பிதாமஹ- } ^{பிரம்மாவின்னுடைய வாத்} |
 வரோத்ஸேகாத் } ^{தின் பெருமைபால்} |
 பரமம் ^{அதிக} |
 டர்பம் ^{கர்வத்தை} |
 அஸ்திதௌ ^{அடைந்தவர்கள் ;} |
 அமூத்ப்ராஷினௌ ^{அமுதத்தை அருந்தின} |
 சர்வானரசத்தமௌ ^{வர்கள் ;} |
 எல்லா வானரர்களிலும் ^{மேலானவர்கள்.} |

अश्विनोर्माननार्थं हि सर्वलोकपितामहः । सर्वावध्यत्वमतुलमनयोर्दत्तवान पुरा ॥ १५ ॥

அஷ்வினோர்மானநார்த்ஹி சர்வலோகபிதாமஹ: | சர்வாவத்யத்வமதுலமநயோர்டத்தவான் புரா || 15 ||
 புரா ^{“ முன்பு} |
 சர்வலோகபிதாமஹ: ^{உலகங்களுக்குக்கெல்லாம்} |
 பிதாமஹர், ^{பிதாமஹர்,} |
 அஷ்வினோ: ^{அச்வினிதேவர்களின்} |
 மானநார்த் ^{கௌரவத்திற்காக} |
 அநயோ: ^{இவ்விருவர்களுக்கும்} |
 சர்வாவத்யத்வம் ^{எல்லா அமுதநிலைமை} |
 அநுலம் ^{என்னும்} |
 டத்தவான் ^{இணையில்லாப் பெரு} |
 ஹி ^{மையை} |
 டத்தவான் ^{உளிக்கிருக்கிறான்!} |

वरोत्सेकेन मुक्तौ च प्रमथ्य महतीं चमूं । सुराणापमृं वीरौ पीतवन्तौ पुवङ्गमौ ॥ १६ ॥

வரோத்ஸேகேந முக்தௌ ச ப்ரமத்ய மஹதீம் சமூம் | சூராணாபமூம் வீரௌ பீதவந்தௌ புவங்஑மௌ || 16 ||
 புவங்஑மௌ ^{“வானரர்களாகிய} |
 வீரௌ ^{இவ்விரு வீரர்கள்} |
 வரோத்ஸேகேந ^{வாத்தின் பெருமையால்} |
 சூராணா ^{தேவர்களின்} |
 மஹதீம் ^{மஹத்தான} |
 சமூம் ^{சுஷம் உத்தையும்} |
 ப்ரமத்ய ^{ஹதம் செய்து} |
 முக்தௌ ^{விடுபட்டவர்களாய்} |
 அமூத் ^{அமுதத்தை} |
 பீதவந்தௌ ^{அருந்தினவர்கள்.} |

एतावेव हि सङ्क्रुद्धौ सवाजिरथकुञ्जराम् । लङ्कां नाशयितुं शक्तौ सर्वे तिष्ठन्तु वानराः ॥

எதாவேவ ஹி சங்க்ருட்டௌ சவாஜிரத்குஞ்ஜராம் | லங்காநாஷயிதும் ஶக்தௌ சர்வே திஷ்ண்து வானரா: ||
 வானரா: ^{“ வானரர்கள்} |
 சர்வே ^{யாவரும்} |
 திஷ்ண்து ^{ஒருபுறமிருக்கட்டும் ;} |
 சங்க்ருட்டௌ ^{பயங்கரர்களான} |
 புத்ர ^{இவ்விருவர்} |
 எவ ^{மாத்திரமே} |
 சவாஜிரத்குஞ்ஜரா ^{குதிரை, தேர், யானை} |
 லங்கா ^{இவைகளுடன் கூடிய} |
 ஹி ^{லங்கையை} |
 நாஷயிதும் ^{தப்பாமல்} |
 ஶக்தௌ ^{அழிப்பதற்கு} |
 எவ ^{போதுமானவர்கள்.} |

अयुक्तं तु विना देवीं दृष्ट्वद्भिश्च वानराः । समीपं गन्तुमस्माभी राघवस्य महात्मनः ॥

वानराः "வானரர்களே !
 दृष्ट्वद्भिः வர்த்தமாவனம் அறிந்து
 கொண்டவர்களான
 अस्माभिः நம்மால்
 तु இந்த சந்தர்ப்பத்தில்
 देवीं च வீணையையும்

विना கூட அழைத்துப்போகா
 महात्मनः மஹாத்மாவான [மல்
 राघवस्य ஸ்ரீராகவாது
 समीपं ஸன்னதிக்கு
 गन्तु செல்ல
 अयुक्तं தகாது.

दृष्टा देवी न चानीता इति तत्र निवेदनम् । अयुक्तमिव पश्यामि भवद्भिः ख्यातविक्रमैः ॥

ख्यातविक्रमैः "பேர்பெற்ற பராக்ரம
 சாஸிகளான
 भवद्भिः உங்களால்
 देवी 'தேவி
 दृष्टा காணப்பட்டாள் ;
 च ஆனால்

न आनीता அழைத்துக்கொண்டு
 वरपदविल्लै'
 इति என்று
 तत्र निवेदनं அங்கு அறிவித்தல்
 अयुक्तं इव அயுக்தம் என்று
 पश्यामि நினைக்கிறேன்.

न हि नः पुवने कश्चिन्नापि कश्चित् पराक्रमे । तुल्यः सामरदैत्येषु लोकेषु हरिसत्तमाः ॥

हरिसत्तमाः "வானரோத்தமர்கள் !
 सामरदैत्येषु தேவாஸுரர்களுள்
 னிட்ட
 लोकेषु अपि உலகங்களிலும்
 पुवने பறப்பதில்
 नः நமக்கு

तुल्यः சடானவன்
 कश्चित् ஒருவனும்
 न கிடையாது.
 पराक्रमे हि பராக்ரமத்திலும்
 कश्चित् ஒருவனும்
 न கிடையாது.

तेष्वेवं हतवीरेषु राक्षसेषु हनूमता । किमन्यदत्र कर्तव्यं गृहीत्वा याम जानकीम् ॥ २१ ॥

तेषु "அந்த
 राक्षसेषु அரக்கர்களில்
 एवं இவ்வண்ணம்
 हनूमता ஹனுமரால்
 हतवीरेषु வீரர்கள் இறந்துபோன
 जानकीं ஜானகியை [பின்

गृहीत्वा அழைத்துக்கொண்டு
 याम நாம் செல்வோம்.
 अस இதுவிஷயத்தில்
 कर्तव्यं செய்யத்தக்கது
 भयत् இதைத் தவிர வேறு
 किं என்ன இருக்கிறது."

तमेवं कृतसङ्कल्पं जाम्बवान् हरिसत्तमः । उवाच परमप्रीतो वाक्यमर्थवदर्थवित् ॥ २२ ॥

अर्थवित् காரியங்களில் நிபுணரும்
 हरिसत्तमः வானரர்களுக்குத்
 தலைவருமான
 जाम्बवान् ஜம்பவந்தர்
 परमप्रीतः பரமப்ரீதிகொண்
 டவராய்

एवं இவ்விதமான
 कृतसङ्कल्पं அபிப்பிராயம் கொண்ட
 तं அவனைப் பார்த்து
 अर्थवित् ஸாரமுடையதான
 वाक्यं இந்த மொழியை
 उवाच உரைத்தார் :—

न तावदेषा मतिरक्षमा नो यथा भवान् पश्यति राजपुत्र ।

यथा तु रामस्य मतिर्निविष्टा तथा भवान् पश्यतु कार्यसिद्धिम् ॥ २३ ॥

राजपुत्र	“ அரசகுமாரர் !	रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய
यथा	எப்படி	निविष्टा	தீர்மானமான
भवान्	தாம்	मतिः	திருவுள்ளம்
पश्यति	உத்தேசிக்கிறீரோ,	यथा	எப்படியோ
एषा मतिः	இந்த அபிப்பிராயம்	तथा	அப்படியே
नः	நமக்கு	भवान्	தரங்கள்
तावत्	இப்பொழுது	कार्यसिद्धि	காரியத்தின் ஸாதகத்தை
भक्षमा न	அரைநயமானதில்லை.	पश्यतु	கவனிக்கவேண்டும்.”
तु	ஆயினும்		

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्ठितमः सर्गः । ६० ॥

आदितः श्लोकाः 14434

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2644

एकपष्ठितमः सर्गः—अथपत्तोरारवतु षांक्कम् ॥ ६१ ॥

मधुवनभङ्गः—मधुवनमழித்தல்.

ततो जाम्बवतो वाक्यमगृह्णन्त वनौकसः । अङ्गदप्रमुखा वीरा हनुमांश्च महाकपिः ॥ १ ॥

महाकपिः	மஹாகபியாடிக	वीराः च	வீரர்களும்
हनुमान्	ஹனுமாரும்	ततः	அப்பொழுது
अङ्गदप्रमुखाः	அங்கதன் முதலிய	जाम्बवतः	ஜாம்பவந்தருடைய
वनौकसः	வானர்	वाक्य	வாக்கியத்தை
		अगृह्णन्त	அங்கீகரித்தார்கள்.

प्रीतिमन्तस्ततः सर्वे वायुपुत्रपुरस्सराः । महेन्द्राद्रिं परित्यज्य पुष्टुवुः पुवर्गर्षभाः ॥ २ ॥

मेरुमन्दरसङ्काशा मत्ता इव महागजाः । छादयन्त इवाकाशं महाकाया महाबलाः ॥ ३ ॥

सभाज्यमानं भूतैस्तमात्मवन्तं महाबलम् । हनुपन्तं महावेगं वहन्त इव दृष्टिभिः ॥ ४ ॥

राघवे चार्थनिर्वृत्तिं कर्तुं च परमं यशः । समाधाय समृद्धार्थाः कर्मसिद्धिभिरुन्नताः ॥

प्रियाख्यानपराः सर्वे सर्वे युद्धाभिनन्दिनः । सर्वे रामप्रतीकारे निश्चितार्था मनस्विनः ॥

मेरुमन्दरसङ्काशाः	மேருபர்வதம், மந்தரபர்வதம் போன்றவர்களும்,	अर्थनिर्वृत्तिं च	கார්යத்தை முடித்ததையும்,
मत्ताः	மதங்கொண்ட	परमं	நிகரற்ற
महागजाः इव	மஹாகஜங்கள் போன்றவர்களும்,	यशः च	கீர்த்தியையும்
महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர்களும்,	कर्तुं	அளிக்க
महाकायाः	பெருத்த சரீரமுடையவர்களும்,	समाधाय	தக்கபடி யோசித்து
राघवे	ஸ்ரீராமவர் விஷயத்தில்	समृद्धार्थाः	காரியம் கைகூடியவர் களாய்
		कर्मसिद्धिभिः	கார්යஸித்திகளால்

उन्नताः	மேன்மை கொண்டவர் களும்,	समाश्रयमानं	புகழ்ந்தேற்றப்பட்ட வரும்
सर्वे	எல்லோரும்	महावत्	மஹாபலிஷ்டரும்
प्रियाख्यानपराः	இனிது சொல்ல ஆத் தீர்முடையவர்களாய்	महावेगं	மஹா ஸாமர்த்திய சாலியும்
सर्वे	எல்லோரும்	भारमन्तं	ஞானவானுமான த்
युद्धाभिनन्दिनः	படைசெய்ய ஆயத்தப் பட்டவர்களாய்	हनुमन्तं	ஹனுமாரை
सर्वे	எல்லோரும்	दृष्टिभिः	திருஷ்டிகளால்
शमप्रतीकारे	ஶ்ரீராமருக்கு கன்றி செய்வதில்	पहन्तः इव	சுமந்துகொண்டு போகிறவர்களென
निश्रितार्थाः	உற்சாகக்கொண்டவர் களும்,	वायुपुत्रपुरःसराः	வாயுகுமாரரை முன் னிட்டவர்களாய்
मनस्विनः	பெருமனத்தினர்களு மான	महेन्द्राद्रि	மஹேந்திரமலையை
पुवगर्पभाः	வானரச்சேஷ்டர்கள்	परित्यज्य	விட்டு
सर्वे	எல்லோரும்	ततः	அங்கிருந்து
प्रोत्तिमन्तः	மனமகிழ்ந்தவர்களாய்	आकाशं	ஆகாசத்தை
भूतैः	பூதங்களால்	छादयन्तः इव	மறைக்கின்றவர்களென

पुवमानाः खमापुत्य ततस्ते काननौकसः । नन्दनोपममासेदुर्वनं द्रुमलतायुतम् ॥ ७ ॥

खं	ஆகாசத்தில்	ततः	அனந்தரம்
आपुत्य	பாய்ந்து	नन्दनोपमं	நந்தவனத்திற்கொப்பாய்
पुवमानाः	பறந்துவரும்	द्रुमलतायुतं	மரங்களும் கொடிகளும்
ते	அந்த	वनं	வனத்திற்கு [அடர்ந்த வந்து சேர்ந்தார்கள்.
काननौकसः	வானரசர்கள்	आसेः	

यत्तन्मधुवनं नाम सुग्रीवस्य अभिरक्षितम् । अष्टव्यं सर्वभूतानां सर्वभूतपनोहरम् ॥ ८ ॥

सर्वभूतानां	எல்லாப் பிராணிகளுக் கும்	अभिरक्षितं	நன்கு பரிபாலிக்கப்பட் து
अष्टव्यं	உட்புகக்கூடாததாய்,	यत्	எதுகொ, [உது
सर्वभूतपनोहरं	எல்லாப் பிராணிகளுக் கும் மனோஹரமாய்,	तत्	அதுகான்
		सुग्रीवस्य	ஸுகிரீவனுடைய
		मधुवनं नाम	மதுவனம் என்பது.

यद्रक्षति महावीर्यः सदा दधिमुखः कपिः । पातुलः कपिमुख्यस्य सुग्रीवस्य महात्मनः ॥

कपिमुख्यस्य	வானரமுக்கியரும்	दधिमुखः	ததிமுகனென்ற
महात्मनः	மஹாத்மாவுமான	कपिः	வானரன்
सुग्रीवस्य	ஸுகிரீவனுடைய	यत्	இதை
पातुलः	மாதுலனும்	सदा	இடைவிடாது
महावीर्यः	மஹா வீர்யமுடையவ னுமான	रक्षति	பரிபாலித்துவரு கின்றான்.

ते तद्वनमुपागम्य बभूवुः परमोत्कटाः । वानरा वानरेन्द्रस्य मनःकान्तं महावनम् ॥१०॥

ते	அந்த	तत् वनं	அந்த வனத்தில்
वानराः	வானரர்கள்	उपागम्य	கூடிச் சென்று
वानरेन्द्रस्य	வானரேந்திரருக்கு	परमोत्कटाः	உள்ளடக்காத உற்சாக முடையர்களாக
मनःकान्तं	மிக இவ்வடமானதும்	बभूवुः	ஆனார்கள்.
महावनं	மஹாவனமுமாக		

ततस्ते वानरा हृष्टा दृष्ट्वा मधुवनं महत् । कुमारमभ्ययाचन्त मधूनि मधुपिङ्गलाः ॥११॥

ततः	அப்பொழுது	दृष्ट्वा	கண்டு
मधुपिङ्गलाः	தேனைப்போன்ற பிங்கள வர்ணமுடைய	हृष्टाः	பெருக்களிப்படைந்தவர் களாய்
ते वानराः	அந்த வானரர்கள்	कुमारं	இளவரசரைப் பார்த்து
महत्	மஹத்தான	मधूनि	தேன்களை
मधुवनं	மதுவனத்தை	अभ्ययाचन्त	அபேகித்தார்கள்.

ततः कुमारस्तान् वृद्धाञ्जाम्भवत्प्रमुखान् कपीन् । अनुमान्य ददौ तेषां निसर्गं मधुभक्षणे ॥

कुमारः	இளவரசன்	ततः	அதன்மேல்
तान्	அந்த	तेषां	அவர்களுக்கு
जावत्प्रमुखान्	ஜாம்பவந்தர் முதலிய	मधुभक्षणे	தேனுண்ணுவதில்
वृद्धान्	முதியவர்களான	निसर्गं	அனுமதியை
कपीन्	வானரர்களை	ददौ	அளித்தான்.
अनुमान्य	ஸம்மதிக்கச் செய்து		

ततश्चानुमताः सर्वे संप्रहृष्टा वनौकसः । मुदिताश्च ततः केचित् प्रवृत्त्यन्तोऽभवंस्ततः ॥

ततः च	ஏற்கனவே	संप्रहृष्टाः	அளவுகடந்த ஆனந்த முற்றினார்கள்.
मुदिताः	மகிழ்ச்சிகொண்டிருந்த	ततः	அப்போதிவிருந்து
वनौकसः	வானரர்கள்	केचित्	சிலர்
सर्वे च	எல்லோருமே	प्रवृत्त्यन्तः	கூத்தாடுபவர்களாக
अनुमताः	அனுமதிபெற்றவர்களாய்	अभवन्	ஆனார்கள்.
ततः	அதனால்		

गायन्ति केचित् प्रणमन्ति केचिन्वृत्त्यन्ति केचित् प्रहसन्ति केचित् ।

पतन्ति केचिद्विचरन्ति केचित् पुर्वान्ति केचित् प्रलपन्ति केचित् ॥ १४ ॥

केचित् गायन्ति	சிலர் பாடுகிறார்கள் ;	केचित् पतन्ति	சிலர் குதித்துக் கீழே விழுகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
प्रणमन्ति	கனிழந்து விழுகிறார்கள் ;	विचरन्ति	இக்குமக்கும் திரிகிறார்
केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர் கள் ;
वृत्त्यन्ति	நர்த்தனம் பண்ணுகிறார்	पुर्वान्ति	உயரக் கிளம்புகிறார்கள் ;
केचित्	சிலர் [கள் ;	केचित्	சிலர்
प्रहसन्ति	பரிஹாஸமாகச் சிரிக்கிறார்கள் ;	प्रलपन्ति	பிதற்றுக்கிறார்கள்.

परस्परं केचिदुपाश्रयन्ते परस्परं केचिदुपाक्रमन्ते ।

परस्परं केचिदुपब्रुवन्ते परस्परं केचिदुपारमन्ते ॥ १५ ॥

केचित्	சிலர்	केचित्	சிலர்
परस्परं	ஒருவரை யொருவர்	परस्परं	ஒருவரை யொருவர்
उपाश्रयन्ते	அவலம்பிக்கிறார்கள் ;	उपब्रुवन्ते	நெருக்கி வாயாடு
केचित्	சிலர்		கிறார்கள் ;
परस्परं	ஒருவரை யொருவர்	केचित्	சிலர்
उपाक्रमन्ते	பிடித்துத்தன்	परस्परं	ஒருவரோடொருவர்
	ஒருகிறார்கள் ;	उपारमन्ते	கூடி விளையாடுகிறார்கள் .

द्रुमाद्द्रुपं केचिदभिद्रवन्ते क्षितौ नगाग्रान्निपतन्ति केचित् ।

महीतलात् केचिदुदीर्णवेगा महाद्रुमाग्राण्यभिसंपतन्ति ॥ १६ ॥

केचित्	சிலர்	निपतन्ति	குதிக்கிறார்கள் ;
द्रुमाद्	ஒரு மரத்திலிருந்து	केचित्	சிலர்
द्रुपं	மற்றொரு மரத்திற்கு	महीतलात्	தரையிலிருந்து
अभिद्रवन्ते	தாவுகிறார்கள் ;	उदीर्णवेगाः	அதிவேகசாலிகளாய்
नगाग्रात्	மரத்தின் தனியிலிருந்து	महाद्रुमाग्राणि	பெரிய மரங்களின்
क्षितौ	தரையில்		தனிகளை
केचित्	சிலர்	अभिसंपतन्ति	தாவிப்பற்றுகிறார்கள் .

गायन्तमन्यः प्रहसन्नुपैति हसन्तमन्यः प्ररुदन्नुपैति ।

रुदन्तमन्यः प्रणुदन्नुपैति नुदन्तमन्यः प्रणदन्नुपैति ॥ १७ ॥

गायन्तं	பாடிக்கொண்டிருக்கிறவனை	रुदन्तं	அழுதுகொண்டிருக்கிற
प्रहसन्	சிரித்துக்கொண்டிருக்க	अन्यः	வேறொருவன் [வனை
अन्यः	வேறொருவன் [கிற	प्रणुदन्	தூண்டிக்கொண்டே
उपैति	கிட்டுகிறான் ;	उपैति	கிட்டுகிறான் ;
हसन्तं	சிரித்துக்கொண்டிருக்க	नुदन्तं	தூண்டிக்கொண்டிருக்கிறவனை
अन्यः	வேறொருவன் [கிறவனை	अन्यः	வேறொருவன்
प्ररुदन्	அழுதுகொண்டே	प्रणदन्	இரைந்துகொண்டே
उपैति	கிட்டுகிறான் ;	उपैति	கிட்டுகிறான் .

समाकुलं तत् कपिसैन्यमासीन्मधुपवानोत्कटसच्चचेष्टम् ।

न चात्र कश्चिन्न बभूव मत्तो न चात्र कश्चिन्न बभूव तृप्तः ॥ १८ ॥

तत् कपिसैन्यं	அந்த வானஸேனை	न मत्तः	மதக்கொள்ளாதவன்
मधुपवानोत्कट-)	மதுவைக் குடித்து மித	कश्चित् च	ஒருவனாவது
सचचचेष्टं	மிஞ்சின நெஞ்சம் செ	न बभूव	இல்லை.
समाकुलं	தலைகீழாய் [யலுமாய்	अत	இதில்
आसीत्	ஆயிற்று.	न तृप्तः	திருப்திடடையாதவன்
अत्र	இதில்	कश्चित् च न बभूव	ஒருவனாவது இல்லை.

ततो वनं तत्परिभक्ष्यमाणं द्रुमांश्च विध्वंसितपत्रपुष्पान् ।

समीक्ष्य कोपाद्।धवक्त्रनामा निवारयामास कपिः कर्पीस्तान् ॥ १९ ॥

दधिवक्त्रनामा	ததிமுகன் என்ற	तत् वनं	அந்த வனத்தை
कपिः	வானரன்	परिभक्ष्यमाणं च	எல்லாம் பாழாக்கப்பட்ட
ततः	அப்பொழுது	समीक्ष्य	கண்டு [டிருப்பதாயும்]
द्रुमान्	மரங்களை	कोपात्	சினத்தால்
विध्वंसित- } पत्रपुष्पान् }	இலைகளும் புஷ்பங்களும் முறித்துக்கள்னப்பட்ட டிருப்பவைகளாகவும்	तान् कपीन्	அந்த வானரர்களை
		निवारयामास	விலக்கினான்.

स तैः प्रवृद्धैः परिभर्त्स्यमानो वनस्य गोप्ता हरिवीरवृद्धः ।

चकार भूयो मतिमुग्रतेजा वनस्य रक्षां प्रति वानरेभ्यः ॥ २० ॥

वनस्य	தோட்டத்தின்	तैः	அவர்களால்
गोप्ता	காவற்காரனும்	परिभर्त्स्यमानः	பலவாறு ஏளனம் பண்ணப்பட்டவரால்
हरिवीरवृद्धः	வானர வீரர்களில் முதிபவனும்	भूयः	இன்னும்
उग्रतेजाः	உக்கிரமான பராக்ரம முடையவனுமான	वानरेभ्यः	குரங்குகளிடத்தினின்ற வனத்தினுடைய
सः	அவன்	रक्षां प्रति	காப்பு விஷயத்தில்
प्रवृद्धैः	மிதமிஞ்சி தூராக்கிருத மாய் நடக்கும்	मति	(பின்கண்ட)உபாயத்தை
		चकार	உணுஷ்டித்தான்.

उवाच कांश्चित् परुषाणि धृष्टमक्तमन्यांश्च तलैर्जघान ।

समेत्य कैश्चित् कलहं चकार तथैव साम्नापजगाम कांश्चित् ॥ २१ ॥

कांश्चित्	சிலரைப் பார்த்து	कैश्चित्	சிலரோடு
परुषाणि	தூர்ப்பாணைகளை	समेत्य च	நடுகிற்புகுத்து
धृष्टं	வாயில்வந்தபடி	कलहं	எககனாலடித்தலை
उवाच	பேசினான்.	चकार	புரித்தான்.
अभ्यान्	வேறு சிலரை	तथा एव कांश्चित्	உவ்வண்ணமே சிலரை
तलैः	உள்ளக்கால்களால்	साम्ना	நல்ல பேச்சால்
असक्तं जघान	ஒயாமல் உதைத்தான்.	उपजगाम	வேண்டினான்.

स तैर्मदात् संपरिवार्य वाक्यैर्वलाच्च तेन प्रतिवार्यमाणैः ।

प्रधर्षितसत्यक्तभयैः समेत्य प्रकृष्यते चाप्यनवेक्ष्य दोषम् ॥ २२ ॥

तेन	அவனால்	समेत्य	ஒன்றுகூடி
वाक्यैः	நிபந்தனைகளைக்கொண்டு	संपरिवार्यं	குழ்த்தகொள்ளப்பட்டிடு
प्रतिवार्यमाणैः	எதிர்த்துத் தடுக்கப்பட்ட டவர்களும்	सः	அவன
दोषं अपि	குற்றமுண்டென்	बलात् च	செருக்காலும்
अनवेक्ष्य	காணாமல் [பாதையே	मदात् च	குடிவெறிபாலும்
त्यक्तभयैः	பயமற்றிருக்கிறவர்களு	प्रधर्षितः	மேல்கிமுந்த தாக்கப் பட்டவரால்
तैः	அவர்களால் [மன	प्रकृष्यते	இழுக்கப்பட்டான்.

नखैस्तुदन्तो दशनैर्दशनस्तलैश्च पादैश्च समापयन्तः ।

मदात्कर्पि तं कपयः समया महावनं निर्विषयं च चक्रुः ॥ २३ ॥

कपयः	வானர்கள்	महावनं च	மஹாவனத்தையும்
समयाः	யாவரும்	तलैः	கைகளாலும்
मदात्	குடிவெறிபால்	पादैः च	கால்களாலும்
तं कर्पि	அந்த வானரை	समापयन्तः	பாழாக்குகிறவர்
नखैः	கடக்களால்		களாயும்
तुदन्तः	பீறுகிறவர்களையும்	निर्विषयं	ஒன்றுமில்லாமல்
दशनैः	பற்களால்		ருண்யமாக
दशन्तः च	பிடுக்குபவர்களையும்	चक्रुः	செய்துவிட்டார்கள்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे एकषष्टितमः सर्गः ॥ ६१ ॥

आदितः श्लोकाः 14457

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2667

द्विषष्टितमः सर्गः—अथपत्तिरण्डावतु षर्ककम्. ॥ ६२ ॥

वनपालप्रघर्षणम्—वनपालர்களை ஹிம்ஸித்தல்.

तानुवाच हरिश्रेष्ठो हनुमान् वानरर्षभः । अव्यग्रमनसो यूयं मधु सेवत वानराः ॥ १ ॥

अहमावारयिष्यामि युष्माकं परिपन्थिनः ॥ २ ॥

वानरर्षभः	வானரர்களின் தலைவரும்	मधु	மதுவை
हरिश्रेष्ठः	வான மீரா த்தமருமான	सेवत	பானம் செய்யுங்கள்.
हनुमान्	ஹனுமார்	युष्माकं	உங்களுக்கு
तान्	அவர்களைப் பார்த்து	परिपन्थिनः	எதிரியாக வருகின்றவர்
वानराः	“வானரர்களை !	अहं	நான் [களை
यूयं	நீங்கள்	आवारयिष्यामि	விளக்கிவிடுகிறேன்”
अव्यग्रमनसः	கவலையில்லாத மனத் தினர்களாய்	ववाच	சொன்னார்.

श्रुत्वा हनुमतो वाक्पं हरीणां पवरोऽद्भुतः । प्रत्युवाच प्रसन्नात्मा पिवन्तु हरयो मधु ॥

अवश्यं कृत्वाकार्यस्य वाक्पं हनुमतो मया । अकार्यमपि कर्तव्यं किमद्ग पुनरीदृशम् ॥

हरीणां	வானரர்களுக்கு	प्रसन्नात्मा	அனுக்கிரஹம் செய்து
पवरः	தலைவனான		கிறவராய்
अद्भुतः	அக்கதன்	प्रत्युवाच	பதிலிப்படிச்
हनुमतः	ஹனுமாருடைய		சொன்னான் :
वाक्पं	வாக்கியத்தை	हरयः	“வானரர்கள்
श्रुत्वा	கேட்டு	मधु पिवन्तु	மதுவைப் பருகட்டும்.

कृतकीर्णस्य	காரியத்தைச் செய்து முடித்தவரான	अवश्यं	அவசியமாக
हनुमतः	ஹனுமாரின்	कस्यै	செய்யவேண்டியது.
वाक्यं	வார்த்தை	ईदृशं	இப்படிப்பட்டதைப் பற்றி
अकार्यं अपि	தகாததாயினும்	किमङ्ग पुनः	கேட்கவும் வேண் டுமே!
मया	என்னால்		

अङ्गदस्य मुखाच्छुत्वा वचनं वानरर्षभाः । साधु साध्विति संहृष्टा वानराः प्रत्यपूजयन् ॥

वानरर्षभाः	வானரச்சீரேஷ்டர்களான	शुन्वा	கேட்டு
वानराः	வானரர்கள்	संहृष्टाः	ஆனந்தமடைந்தவர் களாய்
अङ्गदस्य	அங்கதனுடைய	साधु साधु इति	'சல்லது சல்லது' என்று
मुखात्	வாயினின்றும் வந்த	प्रत्यपूजयन्	கொண்டாடினார்கள்.
वचनं	வார்த்தையை		

पूजयित्वाऽङ्गदं सर्वे वानरा वानरर्षभम् । जग्मुर्मधुवनं यत्र नदीवेगाः इव द्रुतम् ॥ ६ ॥

वानराः सर्वे	வானரர்களெல்லோரும்	यस्य	இன்னுமெதுவோ (அதற்கு)
वानरर्षभं	வானரச்சீரேஷ்டனான	द्रुतं	சுடக்கென
अङ्गदं	அங்கதனை	नदीवेगाः	பெருக்காலுகள்
पूजयित्वा	பொற்றிப் புகழ்ந்து	इव	பேரல்
मधुवनं	மதுவிருக்கும் வனம் பிரதேசம்	जायुः	போய்ச்சேர்த்தார்கள்.

ते प्रविष्टा मधुवनं पालानाक्रम्य वीर्यतः । अतिसर्गाच्च पटवो दृष्ट्वा श्रुत्वा च मैथिलीम् ॥

पपुः सर्वे मधु तदा रसवत्फलमाददुः ॥ ७ ॥

मैथिलीं दृष्ट्वा	" மைதிலியைக் கண்டும்	मधुवनं	மதுவனத்தில்
श्रुत्वा च	ஸுமாதாரங்களை அறிந்து கொண்டும்	प्रविष्टाः	புகுந்த
तदा	அந்த விஷயத்தில்	ते सर्वे	அவர்கள் எல்லோரும்
अतिसर्गात् च	மனம்போனபடியெல் லாம் செய்ய அனுமதி பெற்றதாலும்	वीर्यतः	அதிகாச்செருக்கால்
पटवः	உற்சாகம் கொண்டவர் களாய்	पालान्	காவற்காரர்களை
		आक्रम्य	அளக்காய் செய்து
		मधु पपुः	மதுவைப் பருகினார்கள்.
		रसवत् फलं	இலிய பழத்தை
		आददुः	அருக்தினர்கள்.

उत्पत्य च ततः सर्वे वनपालान् समागतान् । ताडयन्ति स्म शतशः सक्तान् मधुवने तदा ॥

सर्वे	எல்லோரும்	वनपालान्	கேட்டக்காவலாளர் களை
मधुवने	மதுவனத்தில்	तदा	அப்பொழுது
सक्तान्	சிரத்தையுடையவர்க	उत्पत्य	உயரக்கீளம்பி
ततः	அவ்விடத்திற்கு னும்	शतशः	பலபடியாய்
समागतान् च	கிட்டி கொடுக்கிவந்தவர் களுமான	ताडयन्ति स्म	அடித்தார்கள்.

मधूनि द्रोणमात्राणि बाहुभिः परिगृह्य ते । पिबन्ति सहिताः सर्वे निघ्नन्ति स्म तथा परे ॥

सहिताः ते	ஒன்றுகூடிய ஆவர்கள்	परिगृह्य	வாங்கிக்கொண்டு
सर्वे	எல்லோரும்	पिबन्ति	குடித்தார்கள்.
बाहुभिः	கைகளைக்கொண்டு	परे	சிலர்
द्रोणमात्राणि	} தொண்டைகள் போல்	तथा	அப்படியே
मधूनि		குறித்து அதில்கொண்ட அளவு மதுக்களை	निघ्नन्ति स्म

केचित् पीत्वाऽपविध्यन्ति मधूनि मधुपिङ्गलाः । मधुच्छेदेन केचिच्च जघ्रन्त्योन्यमुत्कटाः ॥

मधुपिङ्गलाः	கேளைப்போன்ற பிங்கள	उत्कटाः	குடிவெறிகொண்ட
केचित्	சிலர் [வண்ணமுடைய	केचित्	சிலர்
पीत्वा	குடித்துவிட்டு	अन्योन्यं	ஒருவரை ஒருவர்
मधूनि	மதுக்களை	मधुच्छेदेन	தேன் மெழுக்கினால்
अपविध्यन्ति	கீழே கொட்டிப் பாழாக	जघ्नतुः	அடித்துக்கொண்ட
	கினார்கள்.		டார்கள்.

अपरे वृक्षमूले तु शाखां गृह्य व्यवस्थिताः । अत्यर्थं च मदगलानाः पर्णान्यास्तीर्य शेरते ॥

अत्यर्थं	மிக	व्यवस्थिताः	நிதானித்து நின்றார்கள்.
मदगलानाः	மதத்தினால் களைத்த	वृक्षमूले च	மாத்தினடியிலேயே
अपरे	சிலர்	पर्णानि	நுளைகளை
शाखां	கிளைகளை	आस्तीर्य	பாப்பி
गृह्य तु	பிடித்துக்கொண்டே	शेरते	படுத்துக்கிடந்தார்கள்.

उन्मत्तभूताः पुवगा मधुमत्ताश्च हृष्टवत् । क्षिपन्ति च तदाऽन्योन्यं स्वलन्ति च तथाऽपरे ॥

तदा	அப்பொழுது	उन्मत्तभूताः	பிச்சேறிய
मधुमत्ताः पुवगाः	மதுவைப் பருகி மதம்	अपरे	சிலர்
	கொண்ட வானர்கள்	हृष्टवत् च	உற்சாகத்திற்குப்
तथा	அவ்வாறே		போக்குவிடாக
स्वलन्ति	தட்டித்தள்ளாடி விழ்ந்	अन्योन्यं च	ஒருவரை ஒருவர்
च	இன்றும் [தார்கள்.	क्षिपन्ति	தள்ளிக்கொண்டார்கள்.

केचित् क्ष्वेलां प्रकुर्वन्ति केचित् कूजन्ति हृष्टवत् । हरयो मधुना मत्ताः केचित् सुप्ता महीतले ॥

मधुना	மதுவினால்	प्रकुर्वन्ति	செய்தார்கள்.
मत्ताः	மதம் கொண்ட	केचित्	சிலர்
केचित् हरयः	சில வானர்கள்	हृष्टवत्	உற்சாகத்திற்குப்
महीतले सुप्ताः	தரையில் படுத்துறங்கி		போக்குவிடாக
केचित्	சிலர் [விட்டார்கள்.	कूजन्ति	அர்த்தமின்றி 'கீச்சு
क्ष्वेलां	கேலியாகக் குறித்து		'கீச்சு' என்று கூவினார்
	விளையாடுதலை		கள்.

कृत्वा केचिद्धसन्त्यन्ये केचित् कुर्वन्ति चैतरत् । कृत्वा केचिद्वदन्यन्ये केचिद्बुध्यन्ति चैतरत् ॥

केचित्	சிலர்
इतरत् च	சிலவற்றை
कुर्वन्ति	செய்தார்கள்.
अन्ये केचित्	வேறு சிலர்
इतरत् च कृत्वा	சிலவற்றைச் செய்து
हवन्ति	சிரித்தார்கள்.

केचित्	சிலர்
कृत्वा	சிலவற்றைச் செய்து
वदन्ति	உரக்கக் கூறினார்கள்.
अन्य केचित्	மற்றும் சிலர்
बुध्यन्ति	இழந்த தன்னறிவை
	திரும்பி அடைந்தார்கள்.

येऽप्यत्र मधुपालाः स्युः प्रेष्या दधिमुखस्य तु । तेऽपि तैर्वा नरैर्भीमैः प्रतिषिद्धा दिशो गताः ॥

तु	அப்பொழுது
अथ	இங்கு
दधिमुखस्य	ததிமுகளுக்கு
प्रेष्याः अपि	வேலைக்காரர்களாகவும்
मधुपालाः अपि	தேன் காவலர்களாகவும்
ये	எவர்கள்
स्युः	இருந்தனர்களோ,

ते	அவர்கள்
तैः	அந்த
भीमैः	மிசு பலமுன்ன
वानरैः	வானர்களால்
प्रतिषिद्धाः	மடக்கப்பட்டவர்களாய்
दिशः	முகைமுகையாய்
गताः	ஒடி விட்டார்கள்.

जानुभिस्तु प्रकृष्टाश्च देवमार्गं प्रदर्शिताः ।

जानुभिः	முழக்காக்களைக் கொண்டு
प्रकृष्टाः	பிடித்து இழுக்கப்பட்ட டவர்களாய்
देवमार्गं तु	அபரவத்துவாரத் தையும்

अब्रुवन् परमोद्दिशा गत्वा दधिमुखं वचः ॥

प्रदर्शिताः	காட்டப்பட்டவர்களாய்
परमोद्दिशाः	மிக மனம் கொந்தவர்
दधिमुखं च	ததிமுகனிடமே [களாய்
गत्वा	சென்று
वचः	ஒரு வார்த்தையை
अब्रुवन्	சொன்னார்கள் :

हनुमता दत्तवरैर्हतं मधुवनं बलान् । वयं च जानुभिः कृष्टा देवमार्गं च दर्शिताः ॥ १७ ॥

हनुमता	“ஹனுமாரினால்
दत्तवरैः	கொடுக்கப்பட்ட வர முடையவர்களால்
मधुवनं	மதுவனமானது
बलान्	பலாத்காரமாய்
हतं	ஹதமாய்க்விடப் பட்டது.

वयं च	நான்களும்
जानुभिः	முழக்காக்களைக் கொண்டு
कृष्टाः	பிடித்து இழுக்கப்பட்ட டவர்களாய்
देवमार्गं च	அபரவத்துவாரத்தையும்
दर्शिताः	காட்டப்பட்டோம்”

ततो दधिमुखः क्रुद्धो वनपस्तत्र वानरः । हतं मधुवनं श्रुत्वा सान्त्वयामास तान् हरीन् ॥

वनपः	காவல்காரனான
दधिमुखः	ததிமுகன் என்ற
वानरः	வானரன்
मधुवनं	மதுவனம்
हतं	ஹதமாய்க்விட்டதை
श्रुत्वा	கேட்டு

क्रुद्धः	சினங்கொண்டவனாய்
ततः	இருந்தபோதிலும்
तान्	அந்த
हरीन्	வானர்களை
तत्र	அவ்விடயத்தில்
सान्त्वयामास	ஆறியிருக்கச்சொன்னான்.

इहाच्छत गच्छामो वानरान् बलदर्पितान् । बलेन वारयिष्यामो मधु भक्षयतो वयम् ॥

इह	“இதேதா	बलदर्पितान्	பலத்தாக்கொழுத்திருக்
आगच्छत	வாருங்கள்.	वानरान्	வானர்களை
वयं गच्छामः	நாம் போவோம்.	बलेन	பலத்தைக்கொண்டு
मधु भक्षयतः	மதுவை குடித்துக்	वारयिष्यामः	விலக்கியோட்டி
	கொண்டிருக்கிற		விடுவோம்.”

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं वानरर्षभाः । पुनर्वीरा मधुवनं तेनैव सहसा ययुः ॥ २० ॥

वीराः	தேவியசாஸிகளான	तेन एव	அவனுடனேயே
वानरर्षभाः	வானாச்சிறைவட்டிகள்	मधुवनं	மதுவனத்திற்கு
दधिमुखस्य	ததிமுகனுடைய	पुनः	மறுபடியும்
इदं वचनं	இந்த உத்திரவை	सहसा	உடனே
श्रुत्वा	கேட்டு	ययुः	சென்றார்கள்.

मध्ये चैषां दधिमुखः प्रगृह्य तरसा तरुम् । समभ्यधावद्देगेन ते च सर्वे पुवङ्गमाः ॥ २१ ॥

ते	அந்த	दधिमुखः	ததிமுகன்
पुवङ्गमाः	வானர்கள்	तरुं	ஒரு மரத்தை
सर्वे च	எல்லோருமே	तरसा	பலத்தாலே
च	கடவர	प्रगृह्य	பிடுக்கிக்கொண்டு
एषां	இவர்களின்	वेगेन	வேகமாய்
मध्ये	இடையில்	समभ्यधावत्	ஒடினான்.

ते शिलाः पादपांश्चापि पर्वतांश्चापि वानराः । गृहीत्वाऽभ्यगमन् क्रुद्धा यत्र ते कपिकुञ्जराः ॥

क्रुद्धाः	கிணங்கொண்ட	गृहीत्वा	கையிலெடுத்துக்
ते	அந்த	ते	அந்த [கொண்டு
वानराः	வானர்கள்	कपिकुञ्जराः	வானரோத்தமர்கள்
शिलाः च	கற்களையும்	यत्र च	எக்கு இருந்தார்களோ
पादपान् अपि	மரங்களையும்		அவ்விடத்திற்கு
पर्वतान् अपि	மலைகளையும்	अभ्यगमन्	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

ते स्वामिवचनं वीरा हृदयेष्ववसज्य तत् । त्वया ह्यभ्यधावन्त सालतालशिलायुधाः ॥

सालताल- } शिलायुधाः }	ஆச்சா, பனைகள் முதலியவைகளை ஆயுதங்களாகக்கொண்ட	स्वामिवचनं	தலைவன் கட்டளையை
वीराः	தேவியசாஸிகளான	हृदयेषु	உள்ளங்களில்
ते	அவர்கள்	अवसज्य	தரித்து
तत्	அந்த	त्वरया हि	பரபரப்புடனே
		अभ्यधावन्त	மேல்விழுந்து தாக்கி
			ஞர்கள்.

वृक्षस्थान् च तलस्थान् च वानरान् बलदर्पितान् । अभ्यक्रामंस्ततो वीराः पालास्तत्र सहस्रशः ॥

ततः	பிறகு	वृक्षस्थान् च	மரத்திலிருப்பவர்களும்
धीराः	ஐதரியசர லீகனான	तलस्थान् च	தரையிலிருப்பவர்களும்
पालाः	காவல்காரர்கள்	वानरान्	வானரர்களை [மரம்]
सहस्रशः	பலருமாய்	तत्र	அதே இடத்தில்
बलदर्पितान्	பலத்தால் கொழுத்த வர்களாய்	अभ्यक्रामन्	குழந்தா படக்கித் கொண்டார்கள்.

अथ दृष्ट्वा दधिमुखं क्रुद्धं वानरपुङ्गवाः । अभ्यधावन्त वेगेन हनुमत्प्रमुखास्तदा ॥ २५ ॥

तदा	அப்பொழுது	क्रुद्धं	கொபித்திருப்பவனாக
अथ	அப்படி யிருக்கையில்	दृष्ट्वा	கண்டுகொண்டு
हनुमत्प्रमुखाः	ஹனுமார் முதலிய	वेगेन	வேகமாய்
वानरपुङ्गवाः	வானரத்தலைவர்கள்	अभ्यधावन्त	அங்கு ஓடிவந்தார்கள்.
दधिमुखं	ததிமுகளை		

तं सवृक्षं महाबाहुमापतन्तं महाबलम् । आर्यकं प्राहरत्तत्र बाहुभ्यां कुपितोऽङ्गदः ॥ २६ ॥

महाबाहुं	மஹா சாமர் ததியசர லீ	तं	அவனை
महाबलं	மஹா பலிஷ்ட னும் [யும்]	अङ्गदः	அக்கதன்
आर्यकं	பூஜ்ய னும்.	तत्र	அந்த ஸமயத்தில்
सवृक्षं	மாமும், கையுமாய்	कुपितः	கொபக்கொண்டவனாய்
आपतन्तं	எதிர்த்தேகாடி வருகிற வனுமான	बाहुभ्यां	இரு கைகளால்
		प्राहरत्	ஓங்கி அறைந்தான்.

मदान्धश्च न वेदैर्नमार्यकोऽयं ममेति सः । अथैनं निष्पिपेषाशु वेगवद्बुधातले ॥ २७ ॥

मदान्धः	பாமா னந்தத்தால் தலை, கால் புரியாதபடி செ ருக்குற்றிருந்த	इति च	என்பதையும்
सः	அவன்	न वेद्	மதிக்கவில்லை.
एनं	இவனை	अथ	அப்படியிருக்கையில்
अयं	‘இவன்	एनं	இவனை
मम आर्यकः	எனக்கு பூஜ்யன்’	बुधातले भावु	தரையில் சடக்கென
		वेगवद्	பலமாய்
		निष्पिपेष	குமுக்கிவிட்டான்.

स भगवाद्बभ्रुजो विह्वलः शोणितोक्षितः । सुमोह सहसा वीरो मुहूर्तं कपिकुञ्जरः ॥

सः	அந்த	शोणितोक्षितः	சத்தக்கவர்களைப் முடையவனாய்.
वीरः	ஐதரியசர லீயான	सहसा	திடீரென்று
कपिकुञ्जरः	வானரத்தலைவன்	मुहूर्तं	ஒரு முகூர்த்தம்
भगवाद्बभ्रुजः	கரயம்பட்ட தோள்களை யும், தொடைகளையும், புஜங்களையுமுடையவ னாய்	विह्वलः	தன் அறிவு தப்பியவ னாய்
		सुमोह	மூர்ச்சையடைந்தான்.

स समाश्वस्य सहसा सङ्क्रुद्धो राजमातुलः । वानरान् वारयापास दण्डेन मधुमोहितान् ॥

राजमातुलः राजாவுக்கு மாமனான
सः அவன்
सहसा உடனே
समाश्वस्य தெளிந்தெழுந்து
सङ्क्रुद्धः இன்னுமதிக கோபம்
கொண்டவனாய்

मधुमोहितान् மதுவால் மதிக்கெட்ட
वानरान् வானரர்களை
दण्डेन தடி.கொண்டு
वारयापास கடுத்தான்.

स कथञ्चिद्विमुक्तस्तैर्वा नैर्वा नरर्षभः । उवाचैकान्तपाश्रित्य भृत्यान् स्वान् समुपागतान् ॥

वानरर्षभः வானரத்தலைவனான
सः அவன்
तैः वानरैः அந்த வானரர்களால்
विमुक्तः விடுபட்டவனாய்
कथञ्चित् உடனே
एकान्तं தனியான இடத்தை

आश्रित्य அடைந்து
समुपागतान् கூடவந்த
स्वान् भृत्यान् தனது வேலைக்காரர்
களைப் பார்த்து
उवाच (பின்வருமாறு)
சொன்னான்.

एते तिष्ठन्तु गच्छामो भर्ता नो यत्र वानरः । सुग्रीवो विपुलग्रीवः सह रामेण तिष्ठति ॥

एते "இவர்கள்
तिष्ठन्तु கிடக்கட்டும்;
नः भर्ता நமது நாதனும்
विपुलग्रीवः பெருங்கழுத்துடைய
வரும்.

सुग्रीवः ஸுகிரீவர் என்பவரு
वानरः வானரர் [மான
रामेण सह ஸ்ரீராமரோடுகூட
यत्र तिष्ठति எங்கிருக்கின்றாரோ அ
गच्छामः நாம் போவோம். [க்கு

सर्वं चैवाद्भ्ये दोषं श्रावयिष्यामि पार्थिवे । अमर्षी वचनं श्रुत्वा घातयिष्यति वानरान् ॥

पार्थिवे "அரசரிடத்தில
दोषं குற்றம்
सर्वं எல்லாவற்றையும்
अद्भ्ये एव அக்கதனிடத்திலேயே
श्रावयिष्यामि சொல்லுகிக்கிறேன்.

वचनं श्रुत्वा விஷயத்தை கேட்டு
च உடனே
अमर्षी கோபமடைந்தவராய்
वानरान् வானரர்களை
घातयिष्यति வதைசெய்து விடுவார்.

इष्टं मधुवनं ह्येतत् सुग्रीवस्य महात्मनः । पितृपैतामहं दिव्यं देवैरपि दुरासदम् ॥ ३३ ॥

हि "ஏனெனில்
देवैः अपि தேவர்களாலும்
दुरासदं அணுகுவெண்ணாததாய்
पितृपैतामहं தலைமுறை தலைமுறை
பாய் வந்ததும்.

दिव्यं சமணீயமானதுமான
एतत् मधुवनं இந்த மதுவனம்
महात्मनः மஹாத்மாவான
सुग्रीवस्य சுகிரீவருக்கு
इष्टम् இஷ்டமானது.

स वानरानिमान् सर्वान् मधुलुब्धान् गतायुषः । घातयिष्यति दण्डेन सुग्रीवः स षुहृजनान् ॥

सः "அந்த
सुग्रीवः சுகிரீவர்
मधुलुब्धान् தேனுக்காசைப்பட்ட
गतायुषः அல்பாயுஸ்ஸுக்களான
इमान् இந்த

वानरान् வானரர்கள்
सर्वान् எல்லோரையும்
समुहृजनान् இஷ்டமித்திரர்களுட்பட
दण्डेन ஒரு தடி.கொண்டு
घातयिष्यति தொலைத்து விடுவார்.

त्रिषष्टितमः सर्गः—அறுபத்துமூன்றாவது ஸர்க்கம். || ६३ ||

मधुवनभङ्गनिवेदनम्—மதுவனபங்கத்தை அறிவித்தல்.

ततो मूर्धा निपतितं वानरं वानरर्षभः । दृष्ट्वोद्विग्नहृदयो वाक्यमेतदुवाच ह ॥ १ ॥

ततः அப்பொழுது
 मूर्धा தலைபால்
 निपतितं விழுந்து வணங்கின
 वानरं வானரனை
 दृष्ट्वा கண்டு
 एव உடனே

वानरर्षभः வானராதிபர்
 उद्विग्नहृदयः பதைபதைத்த மனத்தினராகி
 एतत् பின்வரும்
 वाक्यं சொல்லை
 उवाच ह சொன்னார் :

उत्तिष्ठोत्तिष्ठ कस्मात्त्वं पादयोः पतितो मम । अभयं ते भवेद्द्वार सर्वमेवाभिधीयताम् ॥

उत्तिष्ठ उत्तिष्ठ “எழுந்திரும், எழுந்தி
 वीर வீரரே! [ரும்;
 कस्मात् ஏன்
 एवं நீர்
 मम पादयोः எனது கால்களில்

पतितः விழுந்தீர் ?
 सर्वं एव எல்லாம்
 अभिधीयतां விளக்கக் கூறப்பட்டும்.
 ते உமக்கு
 अभयं भवेत् அபயம் உண்டாகும்.”

स तु विश्वासितस्तेन सुग्रीवेण महात्मना । उत्थाय सुमहाप्राज्ञो वाक्यं दधिमुखोऽब्रवीत् ॥

सुमहाप्राज्ञः மிகவும் புத்திசாலியான
 सः दधिमुखः அந்த ததிமுகன்
 महात्मना மஹாத்மாவான
 तेन அந்த
 सुग्रीवेण ஸுகிரீவரால்

विश्वासितः தேற்றப்பட்டவனாகி
 तु இப்பொழுது
 उत्थाय எழுந்து
 वाक्यं பின்வரும் வாக்கியத்தை
 अब्रवीत् சொன்னான் :—

नैवर्क्षरजसा राजन्न त्वया नापि वालिना । वनं निसृष्टपूर्वं हि भक्षितं तच्च वानरैः ॥ ४ ॥

राजन् “அரசே!
 वनं வனம்
 निसृष्टपूर्वं இதற்குமுன், பிறர் உட்
 पुत्र अनुमतिபெற்ற இடமாக

न இல்லை;
 त्वया च உம்மாலும்
 न இல்லை;
 नापि அப்படியிருந்தும்
 तत् அது
 वानरैः வானரர்களால்
 भक्षितं ஹதமாக்கப்பட்டு விட்டது

ऋक्षरजसा हि ரிஷரஜஸ்ஸினாலும்
 न இல்லை;
 वालिना एव வாலினாலும்

एभिः प्रधर्षिताश्चैव वानरा वनरक्षिभिः । मधून्यचिन्तयित्वेमान् भक्षयन्ति पिवन्ति च ॥

एभिः वनरक्षिभिः “இந்த வனபால்களால்
 प्रधर्षिताः தகைலப்பட்ட
 वानराः வானரர்கள்
 इमान् एव இவர்களையே
 अचिन्तयित्वा கணிசியாது

मधून மதுக்களை
 पिवन्ति பருகிக்கொண்டிருக்கி
 च இன்னும் [ரர்கள்.
 भक्षयन्ति च அழித்துக்கொண்டிருக்கி
 विप्राः கிரர்கள்.

शिष्टमत्रापविध्यन्ति भक्षयन्ति तथा परे । निवार्यमाणास्ते सर्वे भ्रुवौ वै दर्शयन्ति हि ॥

परे	“ சிலர்	भक्षयन्ति	அழித்துக்கொண்டிருக்க
शिष्टं	பிரகந்ததை	हि	ஆகையால் [கிரூர்கள் ;
अपविध्यन्ति	அங்கேயே	निवार्यमाणाः ते	விடக்கப்பட்ட அவர்கள்
सर्वे	கொட்டுகிரூர்கள் ;	भ्रुवौ वै	புருவங்களை
तथा	எல்லோரும்	दर्शयन्ति	அழித்துக்காட்டுகிரூர்
	அப்படியே		கள்.

इमे हि संरब्धतरास्तथा तैः संप्रघर्षिताः । वारयन्तो वनात्तस्मात् क्रुद्धैर्वाङ्गपुङ्गवैः ॥ ७ ॥

तथा	“ அன்றியும்	क्रुद्धैः	சினக்கொண்ட
तस्मात्	அந்த	वानरपुङ्गवैः	வாராப்பெரியவர்களால்
वनात्	வனத்திலிருந்து	संप्रघर्षिताः	அடித்துத் துன்புறுத்
वारयन्तो	ஓட்டப்போன		தப்பட்டவர்களால்
इमे हि	இவர்களும்	संरब्धतराः	வெருண்டோடி வந்து
तैः	அந்த		கிட்டார்கள்.

ततस्तैर्बहुभिर्वीरैर्वानरैर्वानरर्षभ । संरक्तनयनैः क्रोधाद्धरयः प्रविचालिताः ॥ ८ ॥

वानरर्षभ	“ ஹே வானரோத்தமர் !	तैः	அந்த
ततः	அவ்விடத்தில்	वानरैः	வாரா
हरयः	வானரர்கள்	वीरैः	வீரர்களால்
क्रोधात्	கோபத்தால்	प्रविचालिताः	ஒன்றும் தோன்றாதபடி
संरक्तनयनैः	கண்கள் சிவந்த		மனக்குழப்பம் அடை
बहुभिः	அநேகர்களான		கிக்கப்பட்டார்கள்.

पाणिभिर्निहताः केचित् केचिज्जानुभिराहताः । प्रकृष्टाश्च यथाकामं देवमार्गं च दर्शिताः ॥

केचित्	“ சிலர்	केचित्	சிலர்
पाणिभिः	கைகளால்	प्रकृष्टाः	பிடித்திழுக்கப்பட்டவர்
निहताः	அறையப்பட்டார்கள் ;		களால்
जानुभिः	முழுக்கால்களால்	यथाकामं	மனம்போனபடி
आहताः	உதைக்கப்பட்டார்கள் ;	देवमार्गं च	அபானத்வாரத்தையும்
च	அதுவுமன்றி	दर्शिताः	காட்டப்பட்டார்கள்.

एवमेते हताः शूरास्त्वयि तिष्ठति भर्तारि । कृत्स्नं मधुवनं चैव प्रकामं तैः प्रभक्ष्यते ॥

एवमेते	“ தாமே	हताः	புடையுண்டார்கள்.
हताः	நாதாராக	मधुवनं	மதுவனம்
शूराः	இருக்கும்பொழுது	कृत्स्नं	முழுவதும்
त्वयि	இந்த ஞார்களின்	प्रकामं	மனம்போனவண்ணமாய்
तिष्ठति	இப்படி	प्रभक्ष्यते	ஹதம் செய்யப்
च	அவர்களால்		படுகின்றது.”

एवं विज्ञाप्यमानं तं सुग्रीवं वानरर्षभम् । अपृच्छत्तं महाप्राज्ञो लक्ष्मणः परवीरहा ॥११॥

परवीरहा சத்ருக்களின் வீரர்களை
ஸம்ஹரிப்பவரும்
மஹாபாஜ: அதிமேதா வியுமான
லக்ஷ்மண: லக்ஷ்மணர்
एवं இவ்வாறு
विज्ञाप्यमानं விண்ணப்பம் செய்யப்
படுபவரும்

वानरर्षभं வானரோத்தமருமான
तं அந்த
सुग्रीवं ஸுகிரீவரைப் பார்த்து
तं அவனைக் குறித்து
अपृच्छत् இப்படிக் கேட்டார்:

किमयं वानरो राजन् वनपः प्रत्युपस्थितः । कश्चायंमभिनिर्दिश्य दुःखितो वाक्यमब्रवीत् ॥

राजन् "அரசே!
वनपः வனபாலனாகிய
अयं वानरः இந்த வானரன்
कि एன்
प्रत्युपस्थितः இங்கு வந்தான்?

कं எந்த
अयं मभिनिर्दिश्य விஷயத்தைப் பற்றி
दुःखितः च விசனப்படுவனாய்
वाक्यं விண்ணப்பம்
अब्रवीत् செய்துகொண்டான்?"

एवमुक्तस्तु सुग्रीवो लक्ष्मणेन महात्मना । लक्ष्मणं प्रत्युवाचेदं वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

महात्मना மஹாத்மாவான
लक्ष्मणेन லக்ஷ்மணரால்
एवं இப்படி
उक्तः வினவப்பட்டவரும்
वाक्यविशारदः வாக்கில் வல்லவருமான

सुग्रीवः ஸுகிரீவர்,
लक्ष्मणं லக்ஷ்மணரைப்பார்த்து
तु இதுவிஷயத்தில்
इदं वाक्यं பின்வரும் மொழியை
प्रत्युवाच பதிலாகச் சொன்னார்:—

आर्य लक्ष्मण संवाह वीरो दधिमुखः कपिः । अङ्गदममुखैर्वीरैर्भक्षितं मधु वानरैः ॥१४॥

आर्य "ஐயா!
लक्ष्मण लக்ஷ்மணரே!
अङ्गदममुखैः அக்கதன் முதலான
वानरैः वीरैः வானரவீரர்களால்
मधु மதுவனம்

भक्षितं ஹதம்செய்யப்பட்டதாக
दधिमुखः ததிமுகன் என்ற
कपिः வானர
वीरः வீரர்
संवाह அறிவித்து விட்டார்.

वनं यदभिपन्नास्ते साधितं कर्म वानरैः ॥ १५ ॥

ते "அவர்கள்
वनं மதுவனத்திற்கு
अभिपन्नाः வந்துவிட்டார்கள்;

यत् அப்படியிருத்தலால்
वानरैः வானரர்களால்
कर्म போன காரியம்
साधितं ஸபலமாகிவிட்டது.

दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनूमता । न ह्यन्यः साधने हेतुः कर्मणोऽस्य हनूमतः ॥

हनूमता च "ஹனுமாராலேயே
देवी தேவி
दृष्टा கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்;
सन्देहः न ஸந்தேஹம் இல்லை;
अन्येन வேறொருவராலும்
न முடியாது;

अस्य இத்த
कर्मणः காரியத்தின்
साधने நிர்வாஹவிஷயத்தில்
अन्यः हि வேறொருவனும்
हेतुः ஹேதுவாக
न முடியாது.

कार्यसिद्धिर्मतिश्चैव तस्मिन् वानरपुङ्गवे । व्यवसायं च वीर्यं च श्रुतं चापि प्रतिष्ठितम् ॥

कार्यसिद्धिः अपि “காரியஸித்தியும்,
मतिः च மதியும்,
व्यवसायं च தீர்மானமும்,
वीर्यं च பராக்ரமும்,
श्रुतं च கல்வியும்,

तस्मिन् अந்த
वानरपुङ्गवे வானரோத்தமரிடத்தில்
एव மாதிரம்
प्रतिष्ठितं ஒருங்கே குடிக்கொண்
டிருக்கிறது.

जाम्बवान् यत्र नेता स्यादङ्गदश्च महाबलः । हनुमांश्चाप्यभिष्टाता न तस्य गतिरन्यथा ॥

अपि “ஆதுவுந் தனிர்
यत्र எந்தக் காரியமானது
अङ्गदः அங்கதன்
महाबलः च சேனைத்தலைவனாயும்
जाम्बवान् ஐரம்பவந்தர்
नेता च விசாரணைத்தலைவனாயும்
हनुमान् ஹனுமான்

अभिष्टाता हि எதை எதை, யார் யார்,
எப்பொழுது செய்ய
வேண்டுமென்பதை
திட்டம்செய்வோனாயும்
स्यन् கிளங்குகிறதோ
अस्य गतिः இதின் பலன்
अन्यथा न உத்தேசத்திற்கு வேறாய்
ஐராத.

अङ्गदप्रमुखैर्वीरैर्हीतं मधुवनं किल । विचित्र्य दक्षिणामाशामागतैर्हरिपुङ्गवैः ॥ १९ ॥

मधुवनं “மதுவனமானது
दक्षिणां भाशां தெற்குத்திக்கை
विचित्र्य தேடிவிட்டு
भागतैः திரும்பிவந்து சேர்ந்த
अङ्गदप्रमुखैः அங்கதன் முதலிய
वीरैः வீரர்களான

हरिपुङ्गवैः வானரோத்தமர்களால்
किल இப்பொழுது தேரவ்மா
காது என்ற கைதர்யம்
கொண்டே
हतम् ஹதம் செய்யப்
பட்டிருக்கிறது.

नैषामकृतकृत्यानामीदृशः स्यादुपक्रमः । आगतैश्च प्रमथितं यथा मधुवनं हि तैः ॥

धर्षितं च वनं कृत्स्नमुपयुक्तं च वानरैः ॥ २० ॥

आगतैः “திரும்பிவந்து சேர்ந்த
तैः हि அவர்களாலேயே
मधुवनं மதுவனம்
प्रमथितं கண்டபடி அழிக்கப்
பட்டதென்பது
यथा च எதுவோ,
ईदृशः இப்படிப்பட்ட
उपक्रमः மிதமிஞ்சிய கார்யம்
अकृतकृत्यानां கார்யவலித்தி பெருத

एषां இவர்களுக்கு
न स्यात् ஏற்படமாட்டாது;
च அதுவுமன்றி
वानरैः வானர்களால்
उपयुक्तं அருத்தப்பட்டிருக்
वनं வனம் [கிறது];
कृत्स्नं च முழுவதும்
धर्षितम् பாழாக்கப்பட்ட
டிருக்கிறது.

वारयन्तश्च सहितास्तथा जानुभिराहताः ॥ २१ ॥

तथा “மேலும்
सहिताः ஒன்றுகூடி
वारयन्तः च விலக்கவந்த வர்களும்

जानुभिः முழக்கால்களால்
आहताः உதைக்கப்பட்டிருக்
களுக்கள்.

एतदर्थमयं प्राप्तो वक्तुं मधुरवागिह । नाम्ना दधिमुखो नाम हरिः प्रख्यातविक्रमः ॥

नाम्ना	"பெயரால்	मधुरवाक्	சுபமான சொல்லிச் சொல்லுகிறவராய்
दधिमुखः	ததிமுகர்	एतदर्थं	இப்படிப்பட்ட விஷய
नाम	என்றவரும்	वक्तुं	சொல்ல [த்தை
प्रख्यातविक्रमः	பிரக்யாதிபெற்ற பராக்	इह	இப்பொழுது
अयं	இந்த [கிரமமுடைய	प्राप्तः	வந்திருக்கிறார்.
हरिः	வாரை		

दृष्टा सीता महाबाहो सौमित्रे पश्य तत्त्वतः । अभिगम्य तथा सर्वे पिवन्ति मधु वानराः ॥

महाबाहो	"மஹாபாஹுவே!	अभिगम्य	திரும்பிவந்து
सौमित्रे	ஸுமித்ரை பெற்ற	मधु	மதுவை
पश्यतः	உள்ளபடி [செல்வமே!	पिवन्ति	பருகிக்கொண்டிருக்க
पश्य	நீர் யோசித்தப்பாரும்.	तथा	என்பதால் [கிறார்கள்
वानराः	வானரர்கள்	सीता	லீதை
सर्वे	அனைவரும்	दृष्टा	கண்டுபிடிக்கப்பட்டார்.

न चाप्यदृष्ट्वा वैदेहीं विश्रुताः पुरुषर्षभ । वनं दत्तवरं दिव्यं धर्षयेयुर्वनौकसः ॥ २४ ॥

पुरुषर्षभ	ஓ மஹாஸுபாவரே!	दत्तवरं च	வரத்தால் பெற்றதும்
विश्रुताः	மிகவும் தெரிந்த மஹான்	दिव्यं अपि	தீவ்யமான துமான
वनौकसः	களான வானரர்கள்,	वनं	வனத்தை
वैदेहीं	வைதேஹியை	धर्षयेयुः न	சின்னபின்னமாக்கத் துணியமாட்டார்கள்."
अदृष्ट्वा	காணாமல்		

श्रुत्वा कर्णसुखां वार्णां सुग्रीववदनाच्च्युताम् । प्राहृष्यत भृशं रामो लक्ष्मणश्च महायशाः ॥

महायशाः	மஹாயசோவானு	भृशं	அவரினுமதிமாய்
लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்	रामः	ஸ்ரீராமர்
सुग्रीववदनाच्	ஸுக்ரீவருடைய வாயி	प्राहृष्यत	நல்ல செய்தி சமீபத்திலி
च्युतां	வந்ததும், [என்று		ருக்கின்றதென்று இப்
कर्णसुखां	கர்ணனந்தகரமுமான		பொழுதே மகிழ்ச்சி
वार्णां	சொல்லுக்கு		கொண்டார்.
श्रुत्वा च	செவிகாற்றிக்கொண் டிருக்க		

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं संप्रहृष्य सः । उत्तरं वनपालं च सुग्रीवः प्रत्यभाषत ॥ २६ ॥

सः	அந்த	संप्रहृष्य	மிகக் களித்து
सुग्रीवः	ஸுக்ரீவர்	उत्तरं	அடுத்தபடி ஆகவேண் டியதைப்பற்றி
दधिमुखस्य	ததிமுகனது	वनपालं	வனபாலருக்கு
इदं वचनं	இந்த மொழியை	प्रत्यभाषत च	இப்படி விடை தந்தார்.
श्रुत्वा	கேட்டு		

प्रीतोऽस्मि सोऽहं यद्भुक्तं वनं तैः कृतकर्मभिः । मर्षणीयं च मे तेषां चेष्टितं कृतकर्मणाम् ॥

कृतकर्मभिः	“காரியத்தை செய்து	प्रीतः	ஸந்தோஷமடைந்தவனாக
तैः	அவர்களால் [முடித்து	अस्मि	ஆனேன்.
वनं	வனம்	कृतकर्मणां	காரியத்தை செய்து
मुक्तं	புஜிக்கப்பட்ட இடமாகி		முடித்த
	விட்டது.	तेषां चेष्टितं च	அவர்களுடைய நடத்
यत्	அப்போதிலிருந்து	मे	என்னுடைய [தையும்
सः	அந்த	मर्षणीयं	அனுமதிக்கு உரிய
अहं	நான்		தாழ்ந்து.

इच्छामि शीघ्रं हनुमत्प्रधानान् शाखामृगांस्तान् मृगराजदपान् ।

द्रष्टुं कृतार्थान् सह राघवाभ्यां श्रोतुं च सीताधिगमे प्रवृत्तिम् ॥ २८ ॥

मृगराजदपान्	“விடூறக்கள் போன்ற பாக்கிரமமுடையவர் களாய்	सीताधिगमे	வீதைையை மீட்கும் விஷயத்தில்
हनुमत्प्रधानान्	ஹனுமாரைத் தலைமையா கக்கொண்டவர்களாய்	प्रवृत्ति	தற்கால ஸமாசாரத்தை
कृतार्थान्	காரியத்தைத் தலைகட்டிய	श्रोतुं च	கேட்கவும்,
तान्	அந்த	राघवाभ्यां सह	ஸ்ரீராகவர்களோடு
शाखामृगान्	வானரர்களை		கூடவே
शीघ्रं द्रष्टुं	சீக்கிரமே காணவும்,	इच्छामि	நான் அறாவுடனிருக் கிறேன்.”

प्रीतिस्फीताक्षौ संप्रहृष्टौ कुमारौ दृष्ट्वा सिद्धार्थौ वानराणां च राजा ।

अङ्गैः संहृष्टैः कर्मसिद्धिं विदित्वा बाहोरासन्नां सोऽतिमात्रं ननन्द ॥ २९ ॥

वानराणां	வானரர்களுக்கு	दृष्ट्वा	கண்டு
राजा सः	அரசரான அவர்	कर्मसिद्धिं	காரியத்தின் வித்தியை
कुमारौ च	அரசருமாரர்களிரு வரையும்	बाहोः	கைகளுக்கு
सिद्धार्थौ	காரியம் வித்தி அடைந் தவர்களாய்	आसन्नां	கிட்டியிருப்பதாய்
संप्रहृष्टौ	குடூறவித்திருப்பவர் களாய்	विदित्वा	கினைத்து
प्रीतिस्फीताक्षौ	பிரீதியினால் மலர்ந்த கண் களையுடையவராய்	संहृष्टैः	சந்தோஷ திசயத்தால் சிரித்திருக்கின்ற
		अङ्गैः	அவயகங்களோடு
		अतिमात्रं	அடக்கமுடியாதபடி
		ननन्द	கலிகூர்ந்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे त्रिषष्टितमः सर्गः ॥ ६३ ॥

आदितः श्लोकाः 14526

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2736

चतुःषष्टितमः सर्गः—अनुपத்துநான்காவது ஸர்க்கம். || ६४ ||

हनुमदाद्यागमनम्—ஹனுமார் முதலியோரின் வரவு.

सुग्रीवेणैवमुक्तस्तु हृष्टो दधिमुखः कपिः । राघवं लक्ष्मणं चैव सुग्रीवं चाभ्यवादयत् ॥

சுగிரீவேண	ஸுக்ரீவரால்	हृष्टः एव	அகமகிழ்ந்தவனாகவே,
एवं	இப்படி	राघवं	ஸ்ரீராகவரையும்,
उक्तः	சொல்லக்கேட்ட	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்,
दधिमुखः	ததி முகனென்ற	सुग्रीवं च	ஸுக்ரீவரையும்
कपिः	வானரன்	अभ्यवादयत्	அபிவாதனம் பண்ணி
तु	இப்பொழுது		னான்.

स प्रणम्य च सुग्रीवं राघवौ च महाबलौ । वानरैः सहितैः शूरैर्दिवमेवोत्पपात ह ॥ २ ॥

महाबलौ	மஹா பலிஷ்டர்களான	शूरैः	சூரர்களான
राघवौ च	ஸ்ரீராகவர்களையும்	वानरैः	வானரர்களுடன்
सुग्रीवं च	சுக்ரீவரையும்	दिवं एव	ஆகாசமார்க்கத்திலேயே
सः	அவன்	उत्पपात	விளம்பிச்சென்றான்
प्रणम्य	தரன் பணிந்து	ह	கான்!
सहितैः	கூடி சின்ற		

स यथैवागतः पूर्वं तथैव त्वरितं गतः । निपत्य गगनाद्भूमौ तद्धनं प्रविवेश ह ॥ ३ ॥

सः	அவன்	गतः	சென்றான்.
पूर्वं	முதலில்	गगनात् ह	ஆகாயத்தினின்றே
यथा एव	எப்படி	भूमौ	பூமியில்
आगतः	வந்தானே	निपत्य	இறங்கி
तथा एव	அப்படியே	तत् वनं	அந்த வனத்தில்
त्वरितं	வேகமாய்	प्रविवेश	புகுந்தான்.

स प्रविष्टो मधुवनं ददर्श हरियूथपान् । विमदानुत्थितान् सर्वान् मेहमानान् मधूदकम् ॥

मधुवनं	மதுவனத்தில்	उत्थितान्	எழுந்தவர்களையும்
प्रविष्टः सः	நுழைந்த அவன்	मधूदकं	சூடித்த மதுவை
हरियूथपान्	வானரவீரர்கள்	मेहमानान्	சிற்றீர் விட்டுக்கொண்
सर्वान्	எல்லோரையும்		டிருப்பவர்களையும்
विमदान्	மயக்கத்தெளிந்து	ददर्श	கண்டான்.

स तानुषागमद्दीरो बद्ध्वा करपुटाञ्जलिम् । उवाच वचनं श्लक्ष्णमिदं हृष्टवदद्भुदम् ॥ ५ ॥

सः वीरः	அந்த வீரன்	बद्ध्वा	செய்துகொண்டு
तान्	அவர்களை	हृष्टवत्	அகமகிழ்ச்சிகொண்ட
उषागमत्	நெருங்கினான்;	इदं	பின் கண்ட
अद्भुदं	அங்கதனைப் பார்த்து,	श्लक्ष्णं	யதார்த்தமான
करपुटाञ्जलिं	கையில் அஞ்சலி	वचनं	மொழியை
	பந்தத்தை	उवाच	விளம்பினான்.

सौम्य रोषो न कर्तव्यो यदेभिरभिवारितः । अज्ञानाद्रक्षिभिः क्रोधाद्भवन्तः प्रतिषेधिताः ॥

சौம்ய	“ சாந்தகுணசீலனே !	प्रतिषेधिताः	தடுக்கப்பட்டவர்கள்.
भवन्तः	நீங்கள்	एभिः	இவர்களால்
रक्षिभिः	காவலாளர்களால்	अभिवारितः यत्	தடுக்கப்பட்டதைப்பற்றி
अज्ञानात्	தெரியாததனத்தாலும்	रोषः	கேபம்
क्रोधात्	கேரபத்தாலும்	न कर्तव्यः	கொள்ளவேண்டாம்.

युवराजस्त्वमीशश्च वनस्यास्य महाबल । मौख्यात् पूर्वं कृतो दोषस्तं भवान क्षन्तुमर्हति ॥

महाबल	“ மஹாலல்லவனே !	मौख्यात्	மூடத்தனத்தால்
युवराजः	யுவராஜரான	पूर्वं	முன்பு
एवं	நீர்	दोषः कृतः	பிழை செய்யப்பட்டது ;
अस्य	இந்த	तं	அதை
वनस्य च	வனத்திற்கும்	भवान्	தாம்
ईशः	யஜமானர் ;	क्षन्तुं अर्हति	பொறுத்தருளவேண்டும்.

आख्यातं हि मया गत्वा पितृव्यस्य तवानघ । इहोपयातं सर्वेषामेतेषां वनचारिणाम् ॥

अनघ	“ நிரபராதியே !	तव	உன்
एतेषां	இந்த	पितृव्यस्य	சிற்றப்பனுக்கு
सर्वेषां वनचारिणां	எல்லாவானர்களிடைய	मया हि	என்னாலேயே
इह उपयातं	இங்கு திரும்பிவருதலா கிய செய்தி	गत्वा	விரைந்தேடி
		आख्यातं	தெரிவிக்கப்பட்டது.

स त्वदागमनं श्रुत्वा सहैभिर्हरियूथपैः । प्रहृष्टो न तु रुष्टोऽसौ वनं दृष्ट्वा प्रधर्षितम् ॥ ९ ॥

एभिः	“ இந்த	प्रहृष्टः	அதிக ஸந்தேசவுமடைந்
हरियूथपैः	வானரவீரர்களுடன்	असौ	இவர் [தார்.
सह	கூடி	वनं	வனம்
त्वदागमनं	தரம் வந்த செய்தியை	प्रधर्षितं	அழித்ததென
श्रुत्वा	கேட்டு	दृष्ट्वा तु	அறிந்தும்
सः	அவர்	न रुष्टः	சினக்கொண்டாரில்லை.

प्रहृष्टो मां पितृव्यस्ते सुग्रीवो वानरेश्वरः । शीघ्रं प्रेषय सर्वास्तानिति होवाच पार्थिवः ॥

ते	“ உனக்கு	तान्	அவர்கள்
पितृव्यः	சிற்றப்பனும்	सर्वान्	யாவரையும்
वानरेश्वरः	வானரராஜருபாகைய	शीघ्रं	விரைவில்
सुग्रीवः	ஸுகிரீவ	प्रेषय	அனுப்பிவிடு'
पार्थिवः	மஹாராஜர்	इति	என்று
प्रहृष्टः ह	மிக ஸந்தேசவுப்படு பவராயே,	मां	எனக்கு
		उवाच	உத்தரவளித்தார்.”

श्रुत्वा दधिमुखस्येदं वचनं श्लक्ष्णमङ्गदः । अब्रवीत्तान् हरिश्रेष्ठो वाक्यं वाक्यविशारदः ॥

वाक्यविशारदः वाசனத்தை அறிபவரில்
சிறந்தவனும்

इदं इந்த
वचनं வசனத்தை

हरिश्रेष्ठः வானரச்சிறீரெட்டனுமான

श्रुत्वा கேட்டு

मङ्गदः அங்கதன்

तान् அவர்களைப் பார்த்து

दधिमुखस्य ததிமுகனுடைய

वाक्यं பின்வரும் மொழியை

श्लक्ष्णं மதுரமான

भवित् உரைத்தான் :—

शङ्के श्रुतोऽयं वृत्तान्तो रामेण हरियूथपाः । तत् क्षणं नेह नः स्यातुं कृतेऽकार्ये परन्तपाः ॥

हरियूथपाः “வானரசத்தலைவர்களை !

परन्तपाः பகை வெல்லுபவர்களை !

अयं वृत्तान्तः இந்த ஸமாச்சாரம்

अकार्ये அனாவசியமான

रामेण ஸ்ரீராமரால்

कृते ஆட்டத்தில்

श्रुतः தெரிந்துகொள்ளப்

इह இங்கு

பட்டதாக

स्यातुं காலஹாரணம் செய்வ

शङ्के நான் அறிகிறேன்.

नः நமக்கு [தற்கு

तत् ஆகையால்

क्षणं நன் காலம் இல்லை.

पीत्वा मधु यथाकामं विश्रान्ता वनचारिणः । किं शेषं गमनं तत्र सुग्रीवो यत्र मे गुरुः ॥

वनचारिणः “வானரசர்கள் !

सुग्रीवः ஸுகிரீவர்

यथाकामं வேண்டியவரையில்

यत्र எவ்விடத்திலிருக்கின்

मधु पीत्वा மதுவைப் பருகி

तत्र அவ்விடத்திற்கு [ஸுரோ

विश्रान्ताः விடாய் தீர்ந்தீர்கள்.

गमनं போய்ச் செருவது

मे என்

शेषं தவிர (வேறு)

गुरुः ஐயான

किं என்ன இருக்கிறது ?

सर्वे यथा मां वक्ष्यन्ति समेत्य हरियूथपाः । तथाऽस्मि कर्ता कर्तव्ये भवद्भिः परवानहम् ॥

हरियूथपाः “கபிவர்கள்

कर्ता செய்யவேண்டுபவனாய்

सर्वे எல்லோரும்

कर्तव्ये செய்யவேண்டிய

समेत्य ஒன்றாகக் கூடி

காரியத்தில்

मां எனக்கு

अहं நான்

यथा எவ்வாறு

भवद्भिः உங்களால்

वक्ष्यन्ति விதிக்கின்றனரோ,

परवान् ஏவப்படவேண்டியவனாக

तथा அவ்வாறு

अस्मि ஆகிறேன்.

नाज्ञापयितुमीशोऽहं युवराजोऽस्मि यद्यपि अयुक्तं कृतकर्माणो गृयं धर्षयितुं मया ॥

कृतकर्माणः “காரியங்களைப் பூர்த்தி

अहं நான்

செய்து வைத்தவர்க

यूयं நீங்கள் [என்ன

युवराजः இளவரசராய்

मया என்னால்

अस्मि இருக்கிறேன்

धर्षयितुं अतिकாரம் செய்யப்படு

अपि என்றாலும்

தல் தகாது.

नाज्ञापयितुं ஆக்ஞாபிக்க

यदि ஆகலின்

ईशः அதிகாரமுடையவனாக

न இல்லை.”

ब्रुवतश्चाङ्गदश्यैवं श्रुत्वा वचनषव्ययम् । प्रहृष्टमनसो वाक्यमिदमूर्चुर्वनौकसः ॥ १६ ॥

एवं	இப்படி	श्रुत्वा	கேட்டு
ब्रुवतः	சொல்லுகிற	प्रहृष्टमनसः	அடக்காத மகிழ்ச்சியை
अङ्गदस्य च	அங்கதனுடைய		அடைந்த மனத்தினர்
अवश्यं	அழியாப் பலன் தரக்	इदं	பின்வரும் [கனாய்
वचनं	சொல்லை [கூடிய	वाक्यं	பதிகை
वनौकसः	வானரர்கள்	उतुः	சொன்னார்கள் :—

एवं वक्ष्यति को राजन् प्रभुः सन् वानरर्षभ । ऐश्वर्यमदमत्तो हि सर्वोऽहमिति मन्यते ॥

वानरर्षभ	“ வானரோத்தமரோ !	ऐश्वर्यमदमत्तो	செல்வச்செருக்கினால்
राजन्	அரசே !		மதம் கொண்டவன்
प्रभुः सन्	யஜமானனாக இருக்கிற	सर्वः अहं	‘எல்லாம் நானே’
कः	எவன்	इति	என்று
एवं	இவ்வண்ணம்	मन्यते हि	எண்ணிக்கொள்
वक्ष्यति	சொல்லுவான் ?		ளுகிறான் அன்றோ !

तव चेदं सुसदृशं वाक्यं नान्यस्य कस्यचित् । सन्नतिर्हि तवाख्याति भविष्यच्छुभयोगशताम् ॥

इदं	“ இந்த	त हि	எனது.
वाक्यं	வார்த்தை	सन्नतिः	தணிந்திருப்பது
तव च	உமக்கேதான்	तव	உமக்கு
सुसदृशं	எற்றதாகும்.	भविष्यच्छुभ-	} இனி வரப்போகிற பசக்
अन्यस्य	வேறு	योगशतां	
कस्यचित् हि	எவர்க்கும்	आख्याति	தெரிவிக்கிறது. [நினை

सर्वे वयमपि प्राप्तास्तत्र गन्तुं कृतक्षणाः । स यत्र हरिवीराणां सुग्रीवः पतिरव्ययः ॥ १७ ॥

हरिवीराणां	“ வானர வீரர்களுக்கு	तव गन्तुं	உவ்விடம் செல்வ
पतिः	பதியும்	कृतक्षणाः	உத்தரவை எப்போது
अव्ययः	காரியபிரவா ஹங்களில்		எப்போது என்று எதிர்
	கெருஜாக்கிரதையுடை		பார்த்தக்கொண்டிருந்த
	யவருமான	वयं	நாங்கள்
सः सुग्रीवः	அந்த ஸுகிரீவர்,	सर्वे अपि	எல்லோரும்
यत्र	எங்கிருக்கின்றனரோ	प्राप्ताः	இதோ வந்தவிட்டோம்.

त्वया ह्यनुक्तैर्हरिभिर्नैव शक्यं पदात् पदम् । कचिद्गन्तुं हरिश्रेष्ठ वूमः सत्यमिदं तु ते ॥ २० ॥

त्वया हि	“ உம்பராலேயே	शक्यं न	செய்ய உடியதன்று.
अनुक्तैः	விடையளிக்கப்படுகிற	हरिश्रेष्ठ	கானாச்சிறைஷ்டரோ !
हरिभिः	வானரர்களால்	ते	உமக்கு
कचिद् गन्तुं	ஒரிடம் போக	इदं	இதை
पदात् पदं एव	ஒரடியாகிலும் எடுத்து	सत्यं तु	ஸத்தியமாகவே
	வைத்தல் என்பது	वूमः	‘சொல்லுகிறோம்.’

एवं तु वदतां तेषामङ्गदः प्रत्यभाषत । वाढं गच्छाम इत्युक्त्वा खमुत्पेतुर्महाबलाः ॥२१॥

एवं	என்ப்படி	प्रत्यभाषत	பதில் சொன்னார்.
तेषां	அவர்கள்	उवावा तु	இப்படிச் சொன்னதுமே (சொன்னது காதில் பட்டதுமே)
वदतां	சொல்ல,	महाबलाः	மிக்க பலவான்கள்
अङ्गदः	அங்கதன்	खं	ஆகாசத்தில்
वाढं	'சபாஷ்!'	उत्पेतुः	கிளம்பிவிட்டார்கள்.
गच्छामः	போவோம்'		
इति	என்று		

उत्पतन्तमनूत्पेतुः सर्वे ते हरियूथपाः । कृत्वाऽऽकाशं निराकाशं यन्त्रोत्क्षिप्त्वा इवाचलाः ॥

ते	அந்த	आकाशं	ஆகாசத்தை
हरियूथपाः	வானர வீரர்கள்	निराकाशं	அவகாசமில்லாததாய்
सर्वे	எல்லோரும்	कृत्वा	செய்துகொண்டு
यन्त्रोत्क्षिप्त्वाः	யந்திரத்தாலெழுப் பட்டுக் கிளம்பிய	उत्पतन्तं	முன் சென்றவனை
अचलाः इव	பர்வதங்கள் போல்	अनूत्पेतुः	பின்பற்றிப் பறந்து சென்றார்கள்.

तेऽम्बरं सहसोत्पत्य वेगवन्तः पुवङ्गमाः । विनदन्तो महानादं घना वातेरिता यथा ॥२३॥

वेगवन्तः	வேகராளிகளான	वातेरिताः घनाः	வாயுவினால் தூரத்தப் பட்ட மேகங்கள்
ते पुवङ्गमाः	அந்த வானரர்கள்	यथा	எப்படியோ அப்படி
अम्बरं	ஆகாசத்தில்	महानादं	கம்பீரமான சப்தத்தை
सहसा	விரைந்து	विनदन्तः	கோஷித்தார்கள்.
उत्पत्य	பறந்துகொண்டு,		

अङ्गदे समनुपाप्ते सुग्रीवो वानराधिपः । उवाच शोकोपहतं रामं कमललोचनम् ॥ २४ ॥

अङ्गदे	அங்கதன்	शोकोपहतं	சோகத்தால் கசிக்த நெஞ்சினராய்
समनुपाप्ते	நெருங்கி வந்துகொண் டிருக்கையில்	कमललोचनं	தாமரைக்கண்ணரான
वानराधिपः	வானர்கோளைய	रामं	ஸ்ரீராமரைப் பார்த்து
सुग्रीवः	ஸுக்ரீவர்	उवाच	பின்கண்டபடி விண் ணப்பம் செய்தார்:—

समाश्वसिहि भद्रं ते दृष्टा देवी न संशयः । नागन्तुमिह शक्यं तैरतीते समये हि नः ॥

समाश्वसिहि	“தேறியருள!	नः समये	நமது (விதித்த) தவணை
ते	தேவரீருக்கு	अतीते	கடந்த பிறகு
भद्रं	சேஷமே!	तैः	அவர்களால்
देवी	தேவி	इह	இங்கு
दृष्टा	கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்.	आगन्तुं	திரும்பி வருவதற்கு
संशयः न	ஸந்தேஹம் இல்லை.	शक्यं	துணிதல்
हि	எனென்றால்	न	இராது.

न मत्सकाशमागच्छेत् कृत्ये हि विनिपातिते । युवराजो महाबाहुः पुवतां पवरोऽद्भुदः ॥

கூல்யே "பேரான காரியம்
விநிபாதிதே கைகூடாத பகஷத்தில்
புவதா வானாரர்களுக்கு
பவர: தலைவனாய்
மஹாபாஹு: மஹாபாஹுவாகிய

யுவராஜ: யுவராஜரவான
அஹுத: அங்கதன்
மசகாசி என்னிடம்
ந அகச்சேவ அணுகமாட்டான்;
ஹி நிச்சயம்.

यद्यत्कृतकृत्यानामिदृशः स्यादुपक्रमः । भवेत् स दीनवदनो भ्रान्तविपुतमानसः ॥२७॥

அகூதகூத்யானா "காரியத்தைச் செய்து
முடிக்காதவர்களுடைய

உபகரம: பரிஹாரம்
இதூசி: இப்பேர்ப்பட்டதாய்
சயாத் இருக்கிறது

யதி அபி என்கிற விஷயத்திலோ
ச: அவன்
அஹ்நிபுத- } திசிலடைந்த கலங்கிய
மானச: } மனத்தினனாய்
தீனவதன: முகம் வாடியவனாய்
மவேத் இருப்பான்.

पितृपैतामहं चैतत् पूर्वकैरभिरक्षितम् । न मे मधुवनं हन्यादहृष्टः पुवगेश्वरः ॥ २८ ॥

பிதூபைதாமஹ் "தலைமுறை தலைமுறை
யாய் வந்ததும்

பூவ்கை: முன்னோர்களால்
அமிரக்சிதம் ச பரிவுடன் காக்கப்பட்டு
வந்ததுமான

மே எனது
புதவ் மபுவனம் இந்த மதுவனத்தை
புவகேசுவர: வானாதிபன்
அஹுத: உற்சாகமில்லாதவனாய்
ந ஹ்நயாத் அழிக்கமாட்டான்.

कौसल्यासुप्रजा राम समाश्वसिहि सुव्रत । दृष्टा देवी न सन्देहो न चान्येन हनृपता ।

கௌசல்யாசுபுரா "கௌஸல்யையின்
செல்வக்குமாரரே!

ராம ஸ்ரீராம!
சுவரத கல்விசயம் பூண்டவரே!
சமாசுவசிஹி தேறியருள!
ஹ்நுமதா ச ஹனுமாளுலேயே

தேவி தெவி
ஹுதா கண்டுபிடிக்கப்பட்டான்;
அந்யேன வேறொருவனாலும்
ந முடியாது;
சந்நேஹம் ஸந்தேஹம்
ந இல்லை.

न ह्यन्यः कर्मणो हेतुः साधनेऽस्य हनृपतः । हनृपति हि सिद्धिश्च मतिश्च मतिस्तप्तम् ॥

व्यवसायश्च वीर्यञ्च सूर्ये तेज इव ध्रुवम् । ३० ॥

மதிஸ்தப "ஹே மஹாப்ராக்குரே!
அசய கர்மண: இந்தக் காரியத்தில்
சாபநே தீர்வாகவிஷயத்தில்
ஹ்நுமத: ஹனுமாலைத் தவிர
அந்ய: ஹி வேறொருவனாலும்
ஹேது: ஹேதுவாக
ந முடியாது;
ஹ்நுமதி ஹி ஹனுமாநிடத்தில் மாத்
சிஹி: ச வலித்தியும், [திரம்

மதி: ச மதியும்,
வ்யவசாய: ச நிர்மானமும்,
வீர்ய் வ பாக்கிரமமும் (இவை
ஒவ்வொன்றும்)
சூர்யே ஸூர்யபநிடத்தில்
தேஜ: ஒளி
ஹ் இப்படியே அப்படியே
பூர்ய விடாமலே பற்றியிருக்
கிறது.

जाम्बवान् यत्र नेता स्यादङ्गदथ बलेश्वरः । हनुमांश्चाप्यधिष्ठाता न तस्य गतिरन्यथा ॥
मा भूश्चिन्तासमायुक्तः संपत्यमितविक्रम ॥ ३२ ॥

अपि	“ அதுவும், தவிர
यत्र	எந்தக் காரியத்தில்
अङ्गदः	அங்கதன்
बलेश्वरः	ஸேனை த்தலைவராய்
स्यात्	விளக்குகிறானே,
जाम्बवान्	ஐரம்பவந்தர்
नेता	நிதாரண த்தலைவராய்
च	அப்படியே விளக்கு கிறாரே,
हनुमान्	ஹனுமந்தர்

अधिष्ठाता च	எதை எதை யார் யார் எப்பொழுது செய்ய வேண்டுமென்பதைத் திட் டம் செய்வோராய் அப் படியே விளக்குகிறாரோ
तस्य गतिः	அதனுடைய பலன்
अन्यथा	உத்தேசத்திற்கு வேறாக
न	இராது.
अमितविक्रम	அளவிலாத ஆற்றலுடை யோய்!
चिन्तासमायुक्तः	கவலைவில் மூழ்கியிருப்
संपति	இப்பொழுது [பவராக
मा भूः	ஆகவேண்டாம்.”

ततः किलकिलाशब्दं शुश्रावासन्नपम्बरे । हनूमत्कर्मदृष्टानां नर्दतां काननौकसाम् ॥
किष्किन्धामुपयातानां सिद्धिं कथयतामिव ॥ ३३ ॥

ततः	அப்பொழுது
हनूमत्कर्मदृष्टानां	ஹனுமநுடைய செய லால் கர்வம் படைத் வர்களாய்
सिद्धिं	கார்பலித்தியை
कथयतां	கூறுபவர்களுடைய
इव	செயல் எப்படியோ அப்படி

नर्दतां	சத்தமிட்டுக்கொண்டு,
किष्किन्धां	கிஷ்கிந்தையை
आसन्नं	கிட்டி
उपयातानां	வந்து சேர்ந்த
काननौकसां	வானரர்களின்
किलकिलाशब्दं	கிலுகிலுவென்ற சத்த
अम्बरे	ஆகாசத்தில் [த்தை
शुश्राव	கேட்டான்.

ततः श्रुत्वा निनादं तं कपीनां कपिसत्तमः । आयताश्वितलाङ्गूलः सोऽभवदृष्टमानसः ॥

ततः	அப்பொழுது
कपीनां	வானரர்களின்
तं निनादं	அந்த சத்தத்தை
श्रुत्वा	கேட்டு
सः	அந்த

करिसत्तमः	வானரே த்தமர்
आयताश्वित-	} வளைந்து கிடந்த வாலை
लाङ्गूलः	
हृष्टमानसः	ஸந்துஷ்டசித்தராய்
अभवत्	விளக்கினார்.

आजग्मुस्तेऽपि हरयो रामदर्शनकाङ्क्षिणः । अङ्गदं पुरतः कृत्वा हनूमन्तं च वानरम् ॥

रामदर्शन-)	} ஸ்ரீராமதர்சனத்தை அ டைய ஆவாக்கொண்ட
काङ्क्षिणः)	
ते हरयः अपि	அந்த வானரர்களும்
वानरं	வானரான

अङ्गदं	அங்கதரையும்,
हनूमन्तं च	ஹனுமந்தரையும்
पुरतः कृत्वा	முன்னிட்டுக்கொண்டு
आजग्मुः	வந்துசேர்ந்தார்கள்.

तेऽद्भुदप्रमुखा वीराः महृष्टाश्च मुदाऽन्विताः । निपेतुर्हरिराजस्य सर्पापे राघवस्य च ॥३६॥

अद्भुदप्रमुखाः	அங்கதன் முதலிய	महृष्टाः च	முகமலர்ச்சிகொண்ட வர்களையும்
ते	அந்த	हरिराजस्य	வானரராஜருக்கும்
वीराः	வீரர்கள்	राघवस्य च	ஸ்ரீராகவருக்கும்
मुदा अन्विताः	கனிகூர்ந்த மனத்தினர் களையும்,	सर्पापे निपेतुः	அருகில் துறக்கினூர்கள்.

हनुमांश्च महाबाहुः प्रणम्य शिरसा ततः । नियतामक्षतां देवीं राघवाय न्यवेदयत् ॥३७॥

ततः	உடனே	नियतां	கற்புநியமம் ஒன்றையே இடைவிடாது அணுந் டித்தவருகிறவளாகவும்
महाबाहुः	மஹாபாஹுவர்	अक्षतां च	கற்புக்கு(ப்பிறரால்) தொஷமுண்டாகாதி ருப்பவளாகவும்
हनुमान्	ஹனுமான்	न्यवेदयन्	முதலில் ஸக்கிரஹமாய் விண்ணப்பஞ்செய்தார்.
राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு		
शिरसा प्रणम्य	முடி, தாழ்த்தி நமஸ்கரித்து		
देवीं	தேவியை		

दृष्ट्वा देवीति हनुमद्वदनादमृतोपमम् । आकर्ण्य वचनं रामो हर्षमाप सलक्ष्मणः ॥ ३८ ॥

सलक्ष्मणः रामः	ஸக்தமணரோடு கூட விருக்கும் ஸ்ரீராமர்	इति	என்ற
हनुमद्वदनात्	ஹனுமாருடைய முகத்தினின்ற	अमृतोपमं	அமிர்தம் போன்ற
देवी	‘தேவி	वचनं	வசனத்தை
दृष्ट्वा	கண்டுபிடிக்கப்பட்டாள்’	आकर्ण्य	கேட்டு
		हर्षं	மனஸ்துஷ்டியை
		आप	அடைந்தார்.

निश्चितार्थस्ततस्तस्मिन् सुग्रीवः पवनात्मजे ॥ ३९ ॥

लक्ष्मणः प्रीतिमान् प्रीतं बहुमानादवैक्षत ॥ ४० ॥

ततः	அப்பொழுது	लक्ष्मणः	ஸக்தமணிர்
सुग्रीवः	ஸூகிரீவர்	प्रीतिमान्	மனஸ்துஷ்டியுடையவ
तरिमन्	அந்த	बहुमानात्	கெளரவத்தால் [ராய்
पवनात्मजे	பவனா, கம்பஜரிடத்தில்	प्रीतं	அருமைக்குரியவரை
निश्चितार्थः	கார்ப்பவரித்தி விஷயத் தில் திடப்பட்டார்;	अवैक्षत	உற்றதொக்கிப் பார்த்த குறினார்.

मीत्या च रममाणोऽथ राघवः परवीरहा । बहुमानेन महता हनुमन्तमवैक्षत ॥ ४१ ॥

अथ	அப்பொழுது	महता	பெரும்
परवीरहा राघवः	சத்ருவீரஸம்ஹாரக ரான ஸ்ரீராகவர்	बहुमानेन	கெளரவத்தால்
रममाणः	கனிகூர்ந்தவராய்	मीत्या	ப்ரீதிகொண்டு
हनुमन्तं	ஹனுமந்தரை	अवैक्षत च	குறிசக்கடாகித் தருவினார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे चतुःषष्टितमः सर्गः ॥ ६४ ॥

आदितः श्लोकाः 14567

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2777

पञ्चपण्डितमः सर्गः— அறுபத்தைத்தாவது ஸர்க்கம் || ௬ ||

अभिज्ञानकथनं चूडामणिपदानं च—

அடையாளம் சொல்வதும் சூடாமணியைக் கொடுப்பதும்.

ततः प्रस्रवणं शैलं ते गत्वा चित्रकाननम् । प्रणम्य शिरसा रामं लक्ष्मणं च महाबलम् ॥
युवराजं पुरस्कृत्य सुग्रीवमभिवाद्य च । प्रवृत्तिमथ सीतायाः प्रवक्तुमुपचक्रमुः ॥ २ ॥

ते	அவர்கள்	अभिवाद्य	கைகூப்பித் தண்டளிட்டு
चित्रकाननं	விசிட் திரமான வனக்க ளடர்ந்த	शिरसा प्रणम्य	முடி தாழ்த்தி நமஸ்க
प्रस्रवणं	பிரஸ்ர வணமென் னும்	अथ	பிறகு [ரித்து,
शैलं गत्वा	மலையில் வந்துசேர்ந்து	युवराजं	இளவரசை
ततः	இன்னும்	पुरस्कृत्य	முன்னிட்டுக்கொண்டு
रामं	ஸ்ரீராமருக்கும்	सीतायाः प्रवृत्ति	வீழையின் தற்கால விருத்தாந்தத்தை
महाबलं	மிக பலவான	प्रवक्तुं	விஸ்தாரமாய்ச் சொல்ல
लक्ष्मणं च	எசுமணருக்கும்	उपचक्रमुः	ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் காத்து நின்றார்கள்.
सुग्रीवं च	ஸுகிரீவருக்கும்		

रावणान्तःपुरे रोधं राक्षसीभिश्च तर्जनम् । रामे समनुरागं च यश्चायं समयः कृतः ॥
एतदाख्यान्ति ते सर्वे हरयो रामसन्निधौ ॥ ३ ॥

ते हरयः	அந்த வானர்கள்	रामे	ஸ்ரீராமரிடத்தில்
सर्वे	எல்லோரும்	समनुरागं च	விசேஷ அனுகாத்
रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில்	समयः	காலத்தவளை [தையும்
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப் புரத்தில்	कृतः	செய்யப்பட்டிருப்பது
रोधं	சிறை வைக்கப் பட்ட ருப்பதையும்	यः च	எதுவோ
राक्षसीभिः	ராசுஷிகளால்	अयं च	அதுவும்
तर्जनं च	மிரட்டப்படுவதையும்,	एतत्	இதை எல்லாம்
		आख्यान्ति	விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.

वैदेहीमक्षतां श्रुत्वा रामस्तुत्तरमब्रवीत् । क सीता वर्तते देवी कथं च मयि वर्तते ॥
एतन्मे सर्वमाख्यात वैदेहीं प्रति वानराः ॥ ४ ॥

वैदेहीं	வைதேவியை	सीता देवी	வீதாதேவி
अक्षतां श्रुत्वा	கற்புக்கு (பிரதால்) தோ ஷமுண்டாகாதிருப்பவ ளாய்க் கேட்டு	क वर्तते	எக்கு இருக்கிறாள்?
उत्तरं	அதன்மேல்	मयि	என்னிடத்தில்
तु	இப்பொழுது	कथं वर्तते	எப்படி இருக்கிறாள்?
रामः	ஸ்ரீராமர்	वैदेहीं प्रति	வைதேவியைப் பற்றிய
वानराः	வானர்களே !	एतन् सर्वं च	இது எல்லாவற்றையும்
		मे आख्यात	எனக்குச் சொல்லுங்கள்
		इति अब्रवीत्	என்று கேட்டருளினார்.

रामस्य गदितं श्रुत्वा हरयो रामसन्निधौ । चोदयन्ति हनूपन्तं सीतावृत्तान्तकोविदम् ॥

रामस्य	ஸ்ரீராமருடைய	हनूपन्तं	ஹனுமாரை
गदितं श्रुत्वा	திருவாயினின்று வந்ததைக் கேட்டு	रामसन्निधौ	ஸ்ரீராமர் ஸன்னிதியில்
हरयः	வானர்கள்	चोदयन्ति	வருந்தி வேண்டிக்
सीतावृत्तान्त- कोविदं	வலிதையின் சரிதையை உள்ளபடி அறிந்த		கொண்டார்கள்.

श्रुत्वा तु वचनं तेषां हनुमान् मारुतात्मजः । प्रणम्य शिरसा देव्यै सीतायै तां दिशं प्रति ॥
उवाच वाक्यं वाक्यज्ञः सीताया दर्शनं यथा ॥ ६ ॥

तेषां	அவர்களுடைய	तां दिशं प्रति	அந்த திக்கை நோக்கி
वचनं	பிரார்த்தனையை	शिरसा	தலையாலே
श्रुत्वा	கேட்டு	प्रणम्य	வணக்கி நமஸ்கரித்து,
तु	இப்பொழுது	सीतायाः	வலிதையின்
मारुतात्मजः	வாயுருமாரும்	दर्शनं	தர்சனத்தைப் பற்றியே
वाक्यज्ञः	பேசுவல்லவருமான	यथा	பின்வரும்
हनुमान्	ஹனுமந்தர்	वाक्यं	மொழியை
सीतायै देव्यै	வலிதாதேவிக்கு	उवाच	சொன்னார்:—

समुद्रं लङ्घयित्वाऽहं शतयोजनमायतम् । अगच्छं जानकीं सीतां मार्गमाणो दिदृक्षया ॥

अहं	“நான்	शतयोजनं	நூறு யோஜனை
जानकीं	ஜனகர் திருமகளான	आयतं	நீண்ட
सीतां	வலிதையை	समुद्रं	கடலை
दिदृक्षया	சேலிக்குமாராயினால்	लङ्घयित्वा	தாண்டி
मार्गमाणः	தேடிக்கொண்டு	अगच्छं	சென்றேன்.

तत्र लङ्कैति नगरी रावणस्य दुरात्मनः । दक्षिणस्य समुद्रस्य तीरे वसति दक्षिणे ॥ ८ ॥

तत्र	“அவ்விடத்தில்	दुरात्मनः	தராத்மாவான
दक्षिणस्य	தெற்கு	रावणस्य	ராவணனுக்கு
समुद्रस्य	ஸமுத்திரத்தின்	लङ्का इति	லங்கை என்ற
दक्षिणे	தெற்கு	नगरी	நகர்
तीरे	கரையில்	वसति	இருக்கிறது.

तत्र दृष्टा मया सीता रावणान्तःपुरे सती । सन्न्यस्य त्वयि जीवन्ती रामा राम मनोरथम् ॥

राम	“ஸ்ரீராமரே!	मया	என்னால்
सती	கற்புடைய	दृष्टा	காணப்பட்டாள்;
रामा सीता	ஸுந்தரியாகிய வலிதை	त्वयि	தேவரிடத்தில்
तत्र	அங்கு	मनोरथं	அபிரிவேசத்தை
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப்புரத்தில்	संवस्य	வைத்து
		जीवन्ती	உயிவைத்தரித்திருக்கிறாள்.

दृष्टा मे राक्षसीमध्ये तर्ज्यमाना मुहुर्मुहुः । राक्षसीभिर्विरूपाभी रक्षिता ममदावने ॥१०॥

மமதாவனே	“ சிங்கராவனத்தில்	தர்ஜ்யமானா	மிரட்டப்பட்டுத் திகி
ராக்ஷசீமய்யே	ராஷ்டிரவிக்ரமிடையில்	ரக்ஷிதா	லடைந்தவளாய்
விரூபாபி:	கோரூபமுள்ள	மே	காவல் காக்கப்பட்ட
ராக்ஷசீபி:	அரக்கிகளால்	ரக்ஷிதா	டவளாய்
முஹுர்முஹு:	அடிக்கடி	மே	எனக்கு
			காணப்பட்டாள்.

दुःखमासाद्यते देवी तथाऽदुःखोचिता सती ॥ ११ ॥

அது:கலாசாடியதே	“ துக்கத்திற்கு அருகா	தயா	அவ்வண்ணம்
தேவீ:	எல்லாத	து:கலா:	துக்கத்தை
சதீ தேவீ:	கற்புடைய தேவியார்	ஆசாடியதே	அனுபவிக்கின்றார்.

रावणान्तःपुरे रुद्धा राक्षसीभिः सुरक्षिता । एकवेणीधरा दीना त्वयि चिन्तापरायणा ॥

अधःशय्या विवर्णाङ्गी पद्मिनीव हिमागमे । रावणाद्विनिवृत्तार्था मर्त्यकृतनिश्चया ॥

देवी कथञ्चित् काकुत्स्थ त्वन्मना मार्गिता मया ॥ १३ ॥

தேவீ:	“ தேவியார்	வினிவூத்தார்தா	தப்ப வழிகாணாதவளாய்
புக்வேணீதரா	ஒற்றைப்பின்னலான	மர்த்யகூதநிஷ்யயா	உயிரை மாய்க்க நிச்சயித்
	தலைமயிரையுடையவ		தவளாய்
அத:சய்யா	தரையிலேயே சயனித்	தீனா	பரிதாபமான நிலையி
	திருப்பவளாய்		லிருப்பவளாய்
ராவணாந்த:புரே	ராவணனந்தப்புரத்தில்	கயञ்சித்	இப்படியெல்லாமிருக்
ரூதா	சிறைவைக்கப்பட்டிருப்		கையிலும்
	பவளாய்	காகூதஸ்ய	காகூதஸ்தரே!
ராக்ஷசீபி:	அரக்கிகளால்	த்யயி	தக்கலிடத்தில்
சுரக்ஷிதா	கடுக்காவலில் வைத்	சிந்தாபராயணா	சிந்தையை அர்ப்பணம்
	திருக்கப்பட்டவளாய்		செய்து விட்டவளாய்
ஹிமாஅமே	பனிக்காலத்தில்	தவ்மனா:	தேவரீரையே தியானித்
பத்மினீ	தாமரைபோல்		துக்கொண்டிருப்பவ
விவர்ட்ணாங்கீ	மனமிழந்தவளாய்		ளாய்
ராவணா	ராவணனிடத்தினின்று	மயா மார்டிதா	என்னால் கவனித்துப்
			பார்க்கப்பட்டாள்.

इक्ष्वाकुवंशविरुपार्ति शनैः कीर्तयताऽनघ । सा मया नरशार्दूल विश्वासमुपपादिता ॥१४॥

அனஅ	“ வசைக்கிடபாகாத	மயா	என்னால்
நரசார்கூல	புருஷோத்தமரே!	சனீ:	ஸ்வேச்சசையாய்
சா	அவள்	விஷ்वास	நம்பிக்கையை
இக்ஷ்வாகுவ்ஸ- விரூபார்தி	} இசந்தவா குவம்சத்தின் பெருமையை	உபபாதிதா	அடையும்படி செய்யப்
கீர்தயதா			பட்டாள்.
	ஸ்தேதாத்திரமாய்ப்		
	பாடிக்கொண்டிருந்த		

(65)

ततः संभाषिता देवी सर्वमर्थं च दर्शिता । रामसुग्रीवसख्यं च श्रुत्वा प्रीतिमुपागता ॥१५॥

ततः	"அதன்மேல்	रामसुग्रीव-}	ஸ்ரீராமருக்கும் ஸுகீரீவ
देवी	தேவி	सख्यं च }	ருக்குமுண்டான நேசத்
संभाषिता	ஸம்பாஷணை செய்தாள்.		தையும்
सर्वं	எல்லா	श्रुत्वा	கேட்டு
अर्थं च	காரியத்தையும்	प्रीति	மன அமைதியை
दर्शिता	அறிவிக்கப்பட்டாள்.	उपागता	பெற்றாள்.

नियतः समुदाचारो भक्तिश्चास्यास्तथा त्वयि ॥ १६ ॥

त्वयि	"தேவரீரிடத்தில்	नियतः च	கற்புரியமம் ஒன்றையே
भक्तिः	பக்தி	अस्याः	இடைவிடாது அனுஷ்ட
तथा	உள்ளபடியால்	समुदाचारः	இவனுக்கு [முத்ததரலே
			உத்தேசமாக உள்ள
			ணர்வமும்.

एवं मया महाभागा दृष्टा जनकनन्दिनी । उग्रेण तपसा युक्ता त्वद्भक्त्या पुरुषर्षभ ॥१७॥

पुरुषर्षभ	"புருஷோத்தமரே!	उग्रेण युक्ता	தவத்துடன் இருக்கும்
एवं	இப்படி	जनकनन्दिनी	ஜனகர் திருமகனான
त्वद्भक्त्या	தேவரீரிடத்தில் பக்தி	महाभागा	மஹானுபாவை
	யாகிற	मया	என்னால்
उग्रेण	மஹா உத்கிருஷ்டமான	दृष्टा	தரிசிக்கப்பட்டாள்.

अभिज्ञानं च मे दत्तं यथा वृत्तं तवान्तिके । चित्रकूटे महाप्राज्ञ वायसं प्रति राघव ॥१८॥

महाप्राज्ञ	"மஹாப்ராக்ஞரே!	अभिज्ञानं च	முன்னறிந்ததை இப்
राघव	ஸ்ரீராகவரே!		பொழுது கிணியுட்டு
चित्रकूटे	சித்திரகூடத்தில்		உதென்பது
तव अन्तिके	தேவரீருக்கே	यथा	பின்சொல்லியபடி
वायसं प्रति	காக்கைபைப் பற்றி	मे	எனக்கு
वृत्तं	நடந்த விருத்தார்த்தத்தை	दत्तं	பொறுப்பாக்கப்பட்டது.

विज्ञाप्यश्च नरव्याघ्रो रामो वायुसुत त्वया । अखिलेनेह यद्दृष्टमिति मामाह जानकी ॥

वायुसुत	"வாயுமைந்தரே!	रव्या	உய்யால்
हह	இது விஷயத்தில்	विज्ञाप्यः	விஞ்ஞாபனம் செய்யப்
दृष्टं	பிரஸ்தாபிக்கப்படுகிறது		படவேண்டியவர்
यत्	எதுவே அதை	इति	என்றும்
अखिलेन	ஒன்றும் விடாமல்	मां	என்னைப் பார்த்து
नरव्याघ्रः	புருஷோத்தமரான	जानकी	ஜானகி
रामः	ஸ்ரீராமர்	आह	சொன்னாள்.

अयं चास्मै प्रदातव्यो यत्रात् सुपरिरक्षितः । श्रुत्वा वचनान्येवं सुग्रीवस्योपशृण्वतः ॥२०॥

एष चूडामणिः श्रीमान् मया सुपरिरक्षितः । मनःशिलायास्तिलकं तत् स्मरस्वेति चाब्रवीत् ॥

एष निर्यातितः श्रीमान् मया ते वारिसंभवः ॥ २२ ॥

एषः	"இந்த	अयं	இது
श्रीमारु	மனத்தேர்ச்சி தருகிற	अरसै	இவருக்கு
चूडामणिः	சூடாமணி [தான	प्रदातस्यः	கொடுத்தவிடவேண்
मया	என்னால்		டியது (என்றும்)
सुपरिरक्षितः	மிகப்பரிவுடன் காத்து	वारिसंभवः	* நீரில் பிறந்ததும்
	வரப்பட்டதென்றும்	श्रीमान् च एषः	மனத்தேர்ச்சி தருகிற
सुग्रीवस्य	ஸூக்ரீவர்	ते	உமக்கு [துமான இது
उपशृण्वतः	அண்டையில் கேட்டுக்	मया	என்னால்
	கொண்டிருக்க	निर्यातिरः	அனுப்பிவிடப்பட்டது.
वचनानि	அதுபடியே சொல்	मनःशिक्षायाः	குண்டுக்கல்லின் காசிப்
एवं ब्रुवता	லியவற்றை சொல்லும்		பொடியின்
यज्ञात्	வெகு ஜாகிரதையாய்	तत् तिष्ठकं	அந்தத் நிலைத்தையும்
सुपरिरक्षितः च	ஒருவருக்கும் காணமுடி	अस्व इति	நினைத்தருள்க' என்றும்
	யாதபடி மறைத்து வைக்	अब्रवीत्	சொன்னான்.
	கப்பட்டதுமான்		

एतं दृष्ट्वा प्रमोदिष्ये व्यसने त्वामिवानघ । जीवितं धारयिष्यामि मासं दशरथात्मज ॥

ऊर्ध्वं मासात् जीवेयं रक्षसां वशमागता ॥ २४ ॥

इति मामब्रवीत् सीता कृशाङ्गी धर्मचारिणी । रावणान्तःपुरे रुद्धा मृगीवोत्फुल्ललोचना ॥

मृगी इव	" மான்கன்றுபோல்	दशरथात्मज	தசரதரின் மைந்தரே!
उत्फुल्ललोचना	மலர்ந்த கண்களுடைய	व्यसने	விசனப்படுகையில்
	வளும்,	एतं दृष्ट्वा	இதைக் கண்டு
रावणान्तःपुरे	ராவணனுடைய அந்தப்	एवं इव	உம்மைப்போல்
	புரத்தில்	प्रमोदिष्ये	ஆறுவேன்;
रुद्धा	தடைக்கப்பட்டிருப்	मासं	ஒரு மாதம்
	பவளும்,	जीवितं	உயிரை
धर्मचारिणी	பதவிரதையொழுக்கத்	धारयिष्यामि	தரித்திருப்பேன்;
	தைக் குறையின்றி	मासात्	ஒரு மாதத்திற்கு
	அனுஷ்டிக்கிறவளாய்	ऊर्ध्वं	மேலென்றால்
कृशाङ्गी	இளைத்திருக்கும் சரீர	रक्षसां वशं	அரக்கர்களின் வசத்தில்
	முடையவளுமான்	आगता	சிக்கிக்கொண்டவளாய்
सीता	உலீதையானவள்	न जीवेयं इति	நான் பிழைத்திருக்க
अनघ	* காலப்பிழைக்கு அப்	मां अब्रवीत्	மாட்டேன்' என்றும்
	புறப்பட்ட		என்னிடம் சொன்னான்.

एतदेव मयाऽऽख्यातं सर्वं राघव यद्यथा । सर्वथा सागरजले सन्तारः प्रविधीयताम् ॥२६॥

राघव	" ஸ்ரீராகவரே!	आशयात्	சொல்லப்பட்டது.
एतत्	இது	संथा	எவ்விதத்திலும்
सर्वं	எல்லாம்	सागरजले	ஸமுத்திரஜலத்தில்
यत्	எதெது	सन्तारः	ஒர் அலை
यथा	எப்படியோ அப்படியே	प्रविधीयतां एव	விதிக்கவேண்டியதே.
मया	என்னால்		

तौ जाताश्वासौ राजपुत्रौ विदित्वा तच्चाभिज्ञानं राघवाय प्रदाय ।
देव्या चाख्यातं सर्वमेवानुपूर्व्याद् वाचा संपूर्णं वायुपुत्रः शशंस ॥ २७ ॥

वायुपुत्रः	வாயுபுத்திரர்	प्रदाय	கொடுத்தது
राजपुत्रौ	ராஜபுத்திரர்களை	देव्या	தேவியால்
तौ	அவ்விருவர்களையும்	आख्यातं	சொல்லப்பட்ட
जाताश्वासौ } विदित्वा }	தேறுதலடைந்திருப்பவர்களாக அறிந்து	सर्वं पृव	எல்லாவற்றையும்
तत्	அந்த	आनुपूर्व्यात्	அடிமுதல்
अभिज्ञानं च	அடையாளத்தையும்	संपूर्णं	முடிவுவரையில்
राघवाय	ஸ்ரீராகவருக்கு	वाचा च	வாய்மொழியாகவும்
		शशंस	அறிவித்தார்.

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षष्ठ्षष्टितमः सर्गः ॥ ६५ ॥
आदितः श्लोकाः 14594 सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2804

षट्षष्टितमः सर्गः—अथपत्तारावतु षोडशः ॥ ६६ ॥

सीताभाषितप्रश्नः—ஸீதை சொல்லியதைக் கேட்பது.

एवमुक्तो हनुमता रामो दशरथात्मजः । तं मणिं हृदये कृत्वा प्ररुद सलक्ष्मणः ॥ १ ॥

हनुमता	ஹனுமாரால்	तं	அந்த
एवं	இவ்வாறு	मणिं	மணியை
उक्तः	சொல்லிக்கேட்ட	हृदये	மார்பில்
सलक्ष्मणः	சலக்ஷ்மணருடனிருக்கும்	कृत्वा	அணைத்து
दशरथात्मजः	தசரதகுமாரராகிய	प्ररुद	கிணைத்த கிணைத்து
रामः	ஸ்ரீராமர்		கண்ணீர் விட்டார்.

तं तु दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं राघवः शोककशितः । नेत्राभ्यामश्रुपूर्णाभ्यां सुग्रीवमिदमब्रवीत् ॥ २ ॥

तं मणिश्रेष्ठं	அந்த உத்தமமான ஆபரணத்தைப்	शोककशितः	மனோவைதனியால் வருந்திக் கலக்கமடைந்த
दृष्ट्वा तु	பார்த்து உடனே		வாய்
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	सुग्रीवं	ஸுகிரீவரைப் பார்த்து
अश्रुपूर्णाभ्यां	கண்ணீர் ததும்பும்	इदं	பின்வருவதை
नेत्राभ्यां	கண்களுடன்	अब्रवीत्	சொன்னார்:—

यथैव धेनुः स्रवति स्नेहाद्वत्सल्य वत्सला । तथा ममापि हृदयं मणिरत्नस्य दर्शनात् ॥ ३ ॥

मणिरत्नस्य	ஆபரணத்தமத்தின்	वत्सल्य	கண்டுக்கு
दर्शनात्	தர்சனைத்தால்	स्नेहात्	அன்பினால்
मम हृदयं अपि	எனது ஹிருதயமும்	यथा	எப்படியோ
वत्सला धेनुः	கன்றினிடம் வாத்ஸல்ய முடைய ஓர் பசு	तथा एव	அப்படியே
		स्रवति	உருகுகின்றது.

मणिरत्नमिदं दत्तं वैदेह्याः श्वशुरेण मे । वधुकाले यथा वद्धमधिकं मूर्ध्नि शोभते ॥ ४ ॥

इदं "இந்த
मणिरत्नं ஆபரணத்தமமானது
वैदेह्याः வைதேஹிக்கு
मे श्वशुरेण எனது மாமனரால்
दत्तं கொடுக்கப்பட்டது.
वधुकाले விவாஹகாலத்தில்

मूर्ध्नि சிரலில்
वद्धं அணியப்பெற்றதாய்
यथा அப்படி இருத்தலால்
अधिकं பின்னும் அதிகமாய்
शोभते அழகுபெற்று
விளங்கிற்று.

अयं हि जलसंभूतो मणिः सज्जनपूजितः । यज्ञे परमतुष्टेन दत्तः शक्रेण धीमता ॥ ५ ॥

जलसंभूतः "நீரில் பிறந்ததும்
सज्जनपूजितः நல்லவர்களால் நன்கு
மதிக்கப்பெற்றதுமான
अयं मणिः हि இந்த மணிதான்
धीमता மதிமானாய்

परमतुष्टेन மிகவும் மனமகிழ்ந்த
शक्रेण இந்திரனால்
यज्ञे யாகத்தில்
दत्तः பரிசாய்க் கொடுக்கப்
பட்டது.

इमं दृष्ट्वा मणिश्रेष्ठं यथा तातस्य दर्शनम् । अद्यास्म्यवगतः सौम्य वैदेहस्य तथा विभोः ॥

सौम्य ஓ சொளம்பரே!
अद्य இப்பொழுது
इमं இந்த
मणिश्रेष्ठं ஆபரணத்தமத்தை
दृष्ट्वा பார்த்து
तातस्य தகப்பனருடையவும்

विभो: ஐதேந்திரியரான
वैदेहस्य விதேஹமன்னருடைய
दर्शनं தர்சனத்தில் [வும்
अवगतः மனக்கொள்கை
यथा तथा எப்படிப்பட்டதாயிருக்க
குமே அப்படியாய்
अस्मि இருக்கிறேன்.

अयं हि शोभते तस्याः प्रियाया मूर्ध्नि मे मणिः । अस्याद्य दर्शनेनाहं प्राप्तां तामिव चिन्तये ॥

मे "எனது
प्रियाया: காதலியான
तस्या: அவளது
मूर्ध्नि முடியில்
अयं இந்த
मणिः ஆபரணம்
शोभते அழகுபெற்றுவிளங்கும்.

अहं நான்
अद्य இப்பொழுது
अस्य இதனுடைய
दर्शनेन தர்சனத்தால்
तां हि அவனையே
प्राप्तां इव அடைந்ததுபோல்
चिन्तये எண்ணுகிறேன்.

किमाह सीता वैदेही ब्रूहि सौम्य पुनः पुनः । पिपासुमिव तोयेन सिञ्चन्ती वाक्यवारिणा ॥

सौम्य "ஓ சொளம்பரே!
वैदेही விதேஹராஜபுத்தரியான
सीता வீதை
पिपासुं தரஹம் கொண்டவனை
तोयेन தண்ணீரால்
इव எப்படியோ அப்படி

वाक्यवारिणा வாய்க்களாகிற
ஜலக்தினால்
सिञ्चन्ती நனைப்பவளாய்
कि माह என்ன சொன்னாள்?
पुनः पुनः பின்னும் ஒர் நடவடிக்கை
इव கொல்லும்.

66]

इतस्तु किं दुःस्वतरं यदिमं वारिसंभवम् । मणिं पश्यामि सौमित्रे वैदेहीमागतं विना ॥९॥

सौमित्रे	“ ஓ வசந்தமண !	वारिसंभवं मणि	மீரில் பிறந்த மணியை
वैदेहीं	வைதேஹியை	पश्यामि यत्	பார்க்கிறேன் என்கிற
विना	விட்டுப்பிரிந்து	इतः तु	இதைக் காட்டிலும்
आगतं	கையில் கிடைத்திருக்கிற	दुःस्वतरं	பெரிய துக்கம்
इमं	இந்த	किं	என்னவுண்டு ?

चिरं जीवति वैदेहीं यदि मासं धरिष्यति । क्षणं सौम्य न जीवेयं विना तापसितेक्षणाम् ॥

सौम्य	“ நேசனே !	असितेक्षणां	கருக்கண்ணான
वैदेहीं	வைதேஹி	तां	அவளை
मासं	ஒரு மாதக்காலம்	विना	விட்டுப்பிரிந்து
धरिष्यति यदि	உயிர் தரித்திருப்பான்	क्षणं	இனி கணப்பொழுதும்
चिरं जीवति	தீர்க்காயுளுடையவனா கிறான் ;	न जीवेयं	உயிரை வைத்திரேன்.

नय मामपि तं देशं यत्र दृष्टा मम प्रिया । न तिष्ठेयं क्षणमपि प्रवृत्तिमुपलभ्य च ॥११॥

मम	“ எனது	नय	அழைத்துக்கொண்டு
प्रिया	மனைவி		போய்க் கொண்டு.
यत्र	எங்கு	प्रवृत्ति	தக்காலவிருத்தாக்
दृष्टा	காணப்பட்டாளோ,		தந்தை
तं	அந்த	उपलभ्य च	தெரிந்துகொண்டும்
देशं	இடத்திற்கு	क्षणं अपि	கணப்பொழுதுகூட
मां अपि	எண்ணையும்	न तिष्ठेयं	காலநொசணம்செய்யேன்.

कथं सा मम सुश्रोणी भीरुभीरुः सती सदा । भयावहानां घोराणां मध्ये तिष्ठति रक्षसाम् ॥

सुश्रोणी	“ நுண்ணிடையாளான	घोराणां	கேரமான
मम	எனது	रक्षसां	அரக்கர்களின்
सा	அந்த	मध्ये	இடையில்
सती	கற்புள்ள மனைவி	भीरुभीरुः	நடுகுக்கியவளாய்
सदा	எந்த வேளையும்	कथं	என்ன
भयावहानां	பயமுறுத்தி வருகின்ற	तिष्ठति	பாடுபடுகிறாளோ ?

शारदस्तिमिरोन्मुक्तो नूनं चन्द्र इवांबुदैः । आवृतं वदनं तस्या न विराजति राक्षसैः ॥

तस्याः	“ அவளுடைய	तिमिरो-मुक्तः	மக்கலில்லாத
वदनं	முகம்	चन्द्रः	சந்திரன்
राक्षसैः	அரக்கர்களால்	अंबुदैः	மேகங்களால்
आवृतं	மறைக்கப்பட்டதால்	इव	எப்படியோ அப்படி
शारदः	சாரத்காலத்து	न विराजति नूनं	கேடையற்றிருக்குமே !

किमाह सीता हनुमंस्तत्त्वतः कथयाच मे । एतेन खलु जीविव्ये भेषजेनातुरो यथा ॥

हनुमन्	“ ஹனுமானே !	आतुरः	தோஷிற் பட்டவன்
सीता	வீதை	भेषजेन	மருத்தைக்கொண்டு
किं आइ	யாது சொன்னான் ?	यथा	எப்படியோ அப்படி
तत्त्वतः	எற்றக்குறைவின்றி	अथ	இப்பொழுது
मे	எனக்கு	एतेन खलु	இதைக்கொண்டுதானே
कथय	சொல்லு.	जीविव्ये	நான் தரிக்கவேண்டிர்.

मधुरा मधुरालापा किमाह मम भामिनी । मद्विहीना वरारोहा हनुमन् कथयस्व मे ॥१५॥

वरारोहा	“ ஸர்வாங்கஸூந்தரியும்	भामिनी	கட்டழகி
मधुरा	ஹிதமாய் நடப்பவளும்	किं आह	என்ன சொல்லி அனுப்பினான் ?
मधुरालापा	தேன்மொழியாளும்	हनुमन्	ஹனுமானே !
मद्विहीना	என்னை விட்டுப்பிரிந்திருக்கிறவளுமான	मे	எனக்கு
मम	எனது	कथयस्व	விவரமாய்ச் சொல்லு.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे षट्षष्टितमः सर्गः ॥ ६६ ॥

आदितः श्लोकाः 14609

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2819

सप्तषष्टितमः सर्गः—अथपत्तैत्र्यावतु षर्ककम् ॥ ६७ ॥

सीतावचनानुवादः—ஸீதையின் வசனத்தை அணுவதிப்பது.

एवमुक्तस्तु हनुमान् राघवेण महात्मना । सीताया भाषितं सर्वं न्यवेदयत राघवे ॥ १ ॥

महात्मना	மஹாத்மாவான	तु	உடனே
राघवेण	ஸ்ரீராகவரால்	सीतायाः भाषितं	வீதையின் மொழியை
एवं	இவ்வாறு	सर्वं	முற்றும்
उक्तः	சொல்லிக்கேட்ட	राघवे	ஸ்ரீராகவரிடத்தில்
हनुमान्	ஹனுமந்தர்	न्यवेदयत	அறிவித்தார் :—

इदमुक्तवती देवी जानकी पुरुषर्षभ । पूर्ववृत्तमभिज्ञानं चित्रकूटे यथातथम् ॥ २ ॥

पुरुषर्षभ	“ புருஷோத்தமரே !	पूर्ववृत्तं	முன்னடந்த விருந்தார்த
जानकी देवी	ஜானகிதேவியார்	अभिज्ञानं	அடிக்ஞானமாக [த்தை
चित्रकूटे	சித்திரகூடத்தில்	यथातथं	ஸகல விவரங்களுமடங்
इदं	இந்த	उक्तवती	சொன்னான். [கியபடி

सुखसुप्ता त्वया सार्धं जानकी पूर्वमुत्थिता । वायसः सहसोत्पत्य विरराद स्तनान्तरे ॥

त्वया	“உம்முடன்	उत्थिता	விழித்தெழுந்தனர்.
सार्धं	கூட இருக்கையில்	वायसः उत्पत्य	ஒரு காகம் பறந்தேரடி.
सुखसुप्ता	ஸுகமாய்க் கண்வளர்ந்த	स्तनान्तरे	மார்பில் [வந்து
जानकी	ஜானகியார்	सहस्रा	முரட்டுத்தனமாய்
एवं	முன்னதாக	विरराद	காயப்படுத்திற்று.

पर्यायेण च सुप्तस्त्वं देव्यङ्गे भरताग्रज । पुनश्च किल पक्षी स देव्या जनयति व्यथाम् ॥

भरताग्रज

“பரதனுடைய
தமையனாரே!

पुनः च

மறுபடியும்

सः पक्षी

அதே பறவை

पर्यायेण

பின்பு

देव्याः

தேவிக்கு

देव्यङ्गे

தேவியின் மடியில்

च

இன்னும்

त्वं

நீர்

व्ययां

வேதனையை

सुप्तः

கண்வளர்ந்தீர்;

जनयति

உண்டுபண்ணிற்று.

पुनः पुनरुपागम्य विरसाद् भृशं किल । ततस्त्वं बोधितस्तस्याः शोणितेन समुक्षितः ॥५॥

पुनः पुनः

“ஒருதடவைக்குப் பல
தடவையாய்

तस्याः

அவளுடைய

उपागम्य

மேல்விழுந்து

शोणितेन

இரத்தத்தால்

भृशं

மிகவும்

त्वं

நீர்

विरसाद्

புண்படுத்திற்று;

समुक्षितः

நனைந்தவரானீர்;

तवः

அப்பொழுது

किल

அனிவ்டத்தால்

बोधितः

எழுப்பப்பட்டீர்.

वायसेन च तेनैव सततं बाध्यमानया । बोधितः किल देव्या त्वं सुखसुप्तः परन्तप ॥६॥

परन्तप

“பகைவருக்குக் காலனே!

सततं

ஒத்தலின்றி

सुखसुप्तः त्वं

அயர்ந்து கண்வளர்ந்து
கொண்டிருந்த நீர்

बाध्यमानया

துன்புறுத்தப்பட்ட

तेन एव

அதே

देव्या च

தேவியாராலேயே

वायसेन

காக்கையால்

किल

அனிவ்டத்தால்

बोधितः

எழுப்பப்பட்டீர்.

तां च दृष्ट्वा महाबाहो दारितां च स्तनान्तरे । आशीविष इव क्रुद्धो निःश्वसन्नभ्यभाषयाः ॥

महाबाहो

“மஹாபாஹுவே!

क्रुद्धः

சினங்கொண்டவராய்

स्तनान्तरे

மார்பில்

आशीविषः इव

பாம்புபோல்

दारितां दृष्ट्वा

புண்படுத்தப்பட்டிருப்பதாகக் கண்டு

निःश्वसन्

பெருமூச்செறித்து

तु

உடனே

तां च

அவனைப் பார்த்தும்

अभ्यभाषयाः

இப்படிப் பேசினீர்.

नखाग्रैः केन ते भीरु दारितं तु स्तनान्तरम् । कः क्रीडति सरोषेण पञ्चवक्त्रेण भोगिना ॥

भीरु

“அச்சமுற்றிருக்கிற

सरोषेण

சேற்றங்கொண்ட

ते स्तनान्तरं

உனது மார்பு [வளை!

पञ्चवक्त्रेण

ஐந்தலை

केन

எவனால்

भोगिना तु

நாகத்தடனேயே

नखाग्रैः

நகங்களால்

कः

எவன்

दारितं

புண்படுத்தப்பட்டதா?

क्रीडति

களைப்பாடுகிறான்?

निरीक्षमाणः सहसा वायसं समवैक्षथाः । नखैः सरुधिरैस्तीक्ष्णैस्तामेवाभिमुखं स्थितम् ॥

सहसा

“உடனே

सरुधिरैः

குருதி மடிந்த

निरीक्षमाणः

நரம்புறமும் கண்
நோக்கியவராய்

तीक्ष्णैः नखैः

கரிய நகங்களுடனே

तां

அவளுக்கு

स्थितं

கின்றகொண்டிருந்த

अभिमुखं एव

எதிராகவே

वायसं

காகத்தை

समवैक्षथाः

கண்டுகிட்டீர்.

सुतः किल स शक्य वायसः पततां वरः । धरान्तरचरः शीघ्रं पवनस्य गतौ समः ॥

सः वायसः " अந்தக் காசம்
शक्य इन्द्रिणाண்டய
सुतः மைந்தன் ;
पततां பறவைகளில்
वरः சிறந்தது ;
गतौ கதியில்

पवनस्य वायவுக்கு
समः நிகரானது ;
किल ஆதலால்
शीघ्रं சடக்கென
धरान्तरचरः மண்ணில் மறைந்து
விட்டது.

ततस्तस्मिन् महाबाहो कोपसंवर्तितेक्षणः । वायसे त्वं कृथाः क्रूरां मतिं मतिमतां वर ॥

मतिमतां " அறிவுடையவரில்
वर சிறந்தவரே !
महाबाहो மஹாபாஹுவே !
त्वं நீர்
तस्मिन् அந்த
वायसे காக்கை விஷயத்தில்

ततः ஆனதுபற்றி
कोपसंवर्तितेक्षणः ஆற்றமட்டாதவராய் சி
கழிக்க எண்ணக்கொண்
கூர் கொடுமையான [டவராய்]
मतिं தீர்மானத்தை
कृथाः விதித்தீர்.

स दर्भ संस्तराद्गृह्य ब्रह्मास्त्रेण ह्ययोजयः । स दीप्त इव कालाग्निर्ज्वालाभिमुखः स्वगम् ॥

सः " அந்த நீர்
संस्तराद् தர்ப்பாஸனத்திலிருந்து
दर्भं हि ஓர் தர்ப்பைப்புல்லையே
गृह्य போதுமெனக்கொண்டு
ब्रह्मास्त्रेण பிரம்மாஸ்திரமந்திரத்
अयोजयः ஓதிவிட்டார். [தால்

स्वगं பகழிக்காக
अभिमुखः சித்தமாகவப்பட்ட
सः அது
दीप्तः பற்றியெரியும்
कालाग्निः इव ஊழித்தியென
ज्वाला பற்றி எரிந்தது.

क्षिप्तवांस्तं प्रदीप्तं हि दर्भं तं वायसं प्रति । ततस्तु वायसं दीप्तः स दर्भोऽनुजगाम ह ॥

त्वं " நீர்
प्रदीप्तं கிரிர்ந்தெரியும்
तं அந்த
दर्भं तु தர்ப்பைப்புல்லையே
वायसं प्रति காக்கையை நோக்கி
क्षिप्तवान् விடுத்தீர்.
ह என்ன சொல்வேன் !

ततः அப்போதிலிருந்து
सः அந்த
दर्भः தர்ப்பம்
दीप्तः எரிந்துகொண்டு
वायसं हि காக்கையையே
अनुजगाम தூத்திக்கொண்டு அ
தன் பின்பே சென்றது.

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः । श्रीलोकान् संपरिक्रम्य त्रातारं नाधिगच्छति ॥

सः " அது
श्रीन् மூன்று
लोकान् உலகங்களையும்
संपरिक्रम्य ஓடியதைப் பார்த்து
समहर्षिभिः மஹரிஷிகளோடு கூடின

सुरैः च தேவர்களாலும்
पित्रा च தந்தையாலும்
परित्यक्तः கைவிடப்பட்டதாய்
त्रातारं காப்பாரொருவரை
न अधिगच्छति பெறவில்லை.

पुनरेवागतस्त्रस्तस्त्वत्सकाशमरिन्द्रम् । स तं निपतितं भूमौ शरण्यः शरणागतम् ॥

वधार्हमपि काकुत्स्थ कुपया पर्यपालयः ॥ १५ ॥

काकुत्स्थ
अरिन्दम
सः
शस्तः
पुनः
त्वत्सकाशं एव
आगतः

“காகுத்ஸ்தரோ!
சத்ருஸம் ஹாரகரோ!
அது
அஞ்சி நடுங்கியதாய்
மறுபடி
உமது ஸன்னிதிக்கே
வந்துசேர்ந்தது;

शरण्यः
भूमौ
शरणागतं
निरतितं तं
वधाहं अपि
कृपया
पर्यपालयः

சரண்பரண ரீர்
தரையில்
சரணமென்று வந்து
விழுந்துகிடந்த அதை
கொலைக்குரியதாயிருந்
கிருபையால் [தும்
காத்தருளினீர்.

मोघमस्त्रं न शक्यं तु कर्तुमित्येव राघव । भवांस्तस्याक्षि काकस्य हिनस्ति स्म सदक्षिणम् ॥

राघव
सः भवान्
तु
अस्त्रं
मोघं कर्तुं

“ஓ! ராகவரோ!
அந்த ரீர்
அப்பொழுது
‘பாணத்தை
வினாகச் செய்ய

न शक्यं
इति एव
तस्य काकस्य
दक्षिणं अक्षि
हिनस्ति स्म

முடியாது
என்றுதான்
அந்தக் காகத்தின்
வலக்கண்ணை
அழித்துவிட்டீர்.

राम त्वां स नमस्कृत्य राज्ञे दशरथाय च । विसृष्टस्तु तदा काकः प्रतिपेदे स्वमालयम् ॥

राम
सः काकः
त्वां तु

“ஸ்ரீராமரோ!
அந்தக் காகம்
உமக்கும்

नमस्कृत्य
तदा
विसृष्टः
स्वं आलयं
प्रतिपेदे

தண்டன் ஸமர்ப்பித்து
அப்பொழுது
போக விடைபெற்றதாய்
தன் இருப்பிடத்திற்கு
போய்ச்சேர்ந்தது.

दशरथाय राज्ञे च तस्य तमन्त्रेण

एवमस्त्रविदां श्रेष्ठः सखवाञ्छीलवानपि । किमर्थमस्त्रं रक्षःसु न योजयति राघवः ॥१८॥

एवं
राघवः
अस्त्रविदां
श्रेष्ठः

“இவ்விதமாக
ஸ்ரீராகவர்
அஸ்திரமித்துக்களில்
முதன்மை பெற்றவ
ராயும்

शीलवान्
अपि
रक्षसु
अस्त्रं
किमर्थं
न योजयति

சிலமுள்ளவராயும்
இருந்தும்
அரக்கர்களிடத்தில்
அஸ்திரத்தை
யாது காரணத்தால்
பிரயோகிப்பாதிருக்கிறார்?

सखवान् सत्त्वमुदायवरायाम्

न नागा नापि गन्धर्वा नासुरा न मरुद्गणाः । न च सर्वे रणे शक्ता रामं प्रति समासितुम् ॥

नागाः न
गन्धर्वाः न
असुराः न
मरुद्गणाः न
सर्वे

“நாகர்களல்ல,
கந்தர்வர்களல்ல,
அஸூர்களல்ல,
மருத்கணங்களல்ல,
யாவரும்

अपि च
रणे
रामं
प्रतिस्मासितुं
न शक्ताः

கூடினாலும்
யுத்தத்தில்
ஸ்ரீராமருக்கு
எதிராக நிர்க
வல்லவர் இல்லை.

तस्य वीर्यवतः कश्चिद्यद्यस्ति मयि संभ्रमः । क्षिप्रं सुनिश्चितैर्बाणैर्हन्यतां युधि रावणः ॥

वीर्यवतः
तस्य
मयि
कश्चित्
संभ्रमः

“வீரரான
அவருக்கு
என்னிடத்தில்
கிந்திதேனும்
மதிப்பு

अस्ति यदि
सुनिश्चितैः बाणैः
क्षिप्रं रावणः
युधि
हन्यतां

இருக்குமானால்
கூரிய பாணங்களால்
உடனே ராவணன்
யுத்தத்தில்
கொல்லப்படவேண்டும்.

भ्रातुरादेशमाज्ञाय लक्ष्मणो वा परन्तपः । स किमर्थं नरवरो न मां रक्षति राघवः ॥२१॥

परन्तपः	“ சத்திருக்களை எரிப் பவரும்	भ्रातुः	அண்ணனது
राघवः	ரகுலத்தில் பிறந்தவ ரும்	आदेशं	தியமனத்தை
नरवरः	புருஷோத்தமருமான	आज्ञाय	பெற்று வந்து
सः लक्ष्मणः वा	அந்த லக்ஷ்மணன் தான்	मां	என்னை
		किमर्थं	ஏனே
		न रक्षति	மீட்கா திருக்கிறான் ?

शक्तौ तौ पुरुषव्याघ्रौ वाय्वग्निसमतेजसौ । सुराणामपि दुर्धर्षौ किमर्थं मामुपेक्षतः ॥२२॥

पुरुषव्याघ्रौ	“ ஆண்புலிகளும்	शक्तौ	சக்தியுடையவர்களு
वाय्वग्नि- } समतेजसौ }	வாயுவும் அக்னியும் போ ன்ற திறனுடையவர்க	तौ	அவ்விருவர்கள் [மான
सुराणां अपि	தேவர்களுக்கும் [ளும்	किमर्थं	ஏன்
दुर्धर्षौ	அச்சமுண்டாக்கும்	मां	என்னை
		उपेक्षतः	உபேக்ஷிக்கிறார்கள் ?

ममैव दुष्कृतं किञ्चिन्महदस्ति न संशयः । समर्थो सहितौ यन्मां नावेक्षेते परन्तपौ ॥२३॥

समर्थो	“ ஸாமர் த்தியமுடைய	मम एव	எனக்கே
परन्तपौ	ஆயசாலிகளாய்	महत्	மஹத்தான
सहितौ	சேர்ந்திருக்கும் அவ் விருவர்கள்	दुष्कृतं	துஷ்கிருத்யம்
मां	என்னை	अस्ति	ஸம்பவமாயிருக்கவேண்
न अवेक्षेते	கவனியா திருக்கிறார்கள்	संशयः	ஸந்தேஹம் [டும் ;
यत्	என்கிறதால்	किञ्चिद्	கொஞ்சமும்
		न	இல்லை ”

वैदेह्या वचनं श्रुत्वा करुणं साश्रु भाषितम् । पुनरप्यहमार्यां तामिदं वचनमब्रवम् ॥ २४ ॥

वैदेह्या	வைதேஹியால்	आर्यां	அம்மணிக்கு
करुणं	இரக்கமெழும்படி	अहं	நான்
साश्रु	கண்ணும் கண்ணீருமாய்	पुनः अपि	மீளவும்
भाषितं	சொல்லப்பட்ட	इदं	பின் கண்ட
वचनं श्रुत्वा	வசனத்தைக் கேட்டு	वचनं	வசனத்தை
तां	அந்த	अब्रवं	விண்ணப்பம் செய்தேன் ;

त्वच्छोकविमुखो रामो देवि सत्येन ते शपे । रामे दुःखाभिभूते तु लक्ष्मणः परितप्यते ॥

देवि	“ ஓ தேவி!	त्वच्छोकविमुखः	உமது துக்கத்தால் மற் றெதையும் வெறுத்தி
ते	உமக்கு	रामे	ஸ்ரீராமர் [ருக்கின்றார் ;
सत्येन	சத்தியத்தின் மீது	दुःखाभिभूते	துக்கத்தில் முழுகிக்கிடக்
शपे	ஆணையிட்டுக் கூறு கின்றேன் ;	तु	அதனால் [கையில்
रामः	ஸ்ரீராமர்	लक्ष्मणः	லக்ஷ்மணர்
		परितप्यते	சோகமுறுகின்றார்.

कथञ्चिद्भवती दृष्टा न कालः परिशोचितुम् । इमं मुहूर्तं दुःखानामन्तं द्रक्ष्यसि भामिनि ॥

भामिनि	“ ஒ பெருமைபெற்ற ஆம்மணி !	परिशोचितुं	துக்கிப்பதற்கு
भवति	பெருமட்டியாகிய நீர்	न कालः	(இது) சமயமில்லை ;
कथञ्चित्	தெய்வாநீனமாய்	इमं मुहूर्तं	இப்பொழுதே
दृष्टा	தரிசனமாளீர் ;	दुःखानां	துக்கங்களின்
		अन्तं द्रक्ष्यसि	அந்த் த்ரக்ஷ்யசி முடிவைக் காணப்போகிறீர்.

तावुभौ नरशार्दूलौ राजपुत्रावनिन्दितौ । त्वदर्शनकृतोत्साहौ लङ्कां भस्मीकरिष्यतः ॥२७॥

अनिन्दितौ	“ ஸத்துக்களான	।वर्शन- कृतोत्साहौ	உய்மைக் காண்பதில் மேற்கொண்ட வீர்ய- முடையவர்களாய்
नरशार्दूलौ	ஆண்புலிகளாகிய		
तौ	ஆந்த	लङ्कां	லக்கையை
उभौ	இரண்டு	भस्मीकरिष्यतः	நீறுக்கப்போகிறார்கள்.
राजपुत्री	ராஜகுமாரர்கள்		

हत्वा च समरे रौद्रं रावणं सहवान्धवम् । राघवस्त्वां वरारोहे स्वां पुरीं नयते ध्रुवम् ॥

वरारोहे	“ ஆம்மா ! உத்தமி!	हत्वा	ஹதாம் செய்து
राघवः	ஸ்ரீராகவர்	त्वां	உம்மை
रौद्रं	கொடிய	स्वां पुरीं	தமது நகரத்துக்கு
रावणं	ராவணனை	नयते	இதோ அழைத்துக் கொண்டு போகிறார் ;
सहवान्धवं	சுற்றத்தாருட்பட	ध्रुवं	இது நிச்சயம்.
समरे च	ஸமரிலேயே		

यत्तु रामो विजानीयादभिज्ञानमनिन्दिते । प्रीतिसञ्जननं तस्य प्रदातुं त्वमिहार्हसि ॥२९॥

रामः	“ ஸ்ரீராமர்	प्रीतिसञ्जननं	பிரீதியை விளைவிக்கிற தாகிய
इह	இவ்விஷயத்தில்	अभिज्ञानं	ஓர் அடையாளத்தை
विजानीयात्	உள்ளபடி உண்மையைக் கண்டறியவேண்டும்	अनिन्दिते	புண்பவதி!
यत्	என்றபடியால்	त्वं प्रदातुं	நீர் கொடுக்க
तु	இது விஷயமாய்	अर्हसि	திருவுளம் பற்ற வேண்டும்.
तस्य	அவருக்கு		

साऽभिवीक्ष्य दिशः सर्वा वेणुद्यथनमुत्तमम् । मुक्त्वा वस्त्राद्दौ महं मणिमेतं महाबल ॥

महाबल	“ ஒ மஹாபலரே !	एतं	இந்த
सा	அவள்	उत्तमं	உத்தமமான
सर्वाः दिशः	திக்குகளை யெல்லாம்	मणिं	மணியை
अभिवीक्ष्य	கண்ணால் உற்றுப் பார்த்துவிட்டு	वस्त्रात्	தலைப்பிவிருத்து
वेणुद्यथनं	தலைப்பின் னறுக்கணி யான	मुक्त्वा	அவிழ்த்தெடுத்து
		महं	என்னிடம்
		दौ	தந்தனள்.

प्रतिगृह्य मणिं दिव्यं तव हेतो रघूदह । शिरसा तां प्रणम्यार्यामहमागमने त्वरे ॥ ३१ ॥

रघूदह	"ஹே ரகுநாதரே!	आर्या	அம்மணியை
दिव्यं	திவ்யமான	शिरसा प्रणम्य	முடிவணக்கி நமஸ்
मणिं	மணியை		கரித்து
तव हेतोः	தேவரீருக்காக	आगमने	திரும்பிவருவதில்
प्रतिगृह्य	பெற்றுக்கொண்டு	अहं	நான்
तां	அந்த	त्वरे	தவரைப்பட்டேன்.

गमने च कृतोत्साहमवेक्ष्य वरवर्णिनी । विवर्धमानं च हि मामुवाच जनकात्मजा ॥ ३२ ॥

अश्रुपूर्णमुखी दीना वाष्पसन्दिग्धभाषिणी । ममोत्पतनसंभ्रान्ता शोकवेगसमाहता ॥ ३३ ॥

दीना	"கவ்டதசையிலிருக்கும்	उत्पतनसंभ्रान्ता	திரும்பிப்போய் விடுவ
वरवर्णिनी	பெருமாட்டிடாகிய		தில் மனம் பதறியவ
जनकात्मजा हि	ஐனகர் திருமகளும்		ளாய்,
मां	என்னை	शोकवेगसमाहता	சோகத்தின் வேகத்தால்
गमने	திரும்பிப்போய்		மிகவும் ஸங்கடப்படுப
	விடுவதில்		வளாய்,
कृतोत्साहं	ஆயத்தமாயிருப்பவனாய்	अश्रुपूर्णमुखी	கண்ணீர் நிறைந்த
विवर्धमानं	சீரத்தை வளரும்படி		முடிமுடையவளாய்
	செய்து கொண்டிருக்	वाससन्दिग्ध-	} அழுவதால் தட்டுத்தடு
	கிறவனாக	भाषिणी	
अवेक्ष्य	கண்டு	च च	இன்னுமிப்படியும்
मम	நான்	उवाच	சொன்னான் :—

हनुमन् सिंहसङ्काशावुभौ तौ रामलक्ष्मणौ । सुग्रीवश्च सहामात्यं सर्वान् ब्रूया ह्यनामयम् ॥

हनुमन्	"ஓ ஹனுமரனே!	सहामात्यं	மந்திரிகளோடுகூடிய
सिंहसङ्काशौ	சிக்கத்தை ஒத்தவர்க	सुग्रीवं च	ஸுகிரீவருக்கும்
	ளான	सर्वान्	மற்ற எல்லோருக்கும்
तौ	அந்த	हि	தவருமல்
रामलक्ष्मणौ	ஸ்ரீராமலக்ஷ்மணர்கள்	अनामयं	குசலத்தை
उभौ	இருவர்களுக்கும்	ब्रूयाः	உரை செய்யும்.

यथा च स महाबाहुर्मा तारयति राघवः । अस्माद्दुःखांबुसरोधान्वं समाधातुपर्हसि ॥ ३५ ॥

महाबाहुः	"மஹாபாஹுவான	मां	என்னை
सः	அந்த	तारयति	தப்புளித்தார்
राघवः च	ஸ்ரீராகவரே	यथा	என்னும்படி.
अस्माद्	இந்த	द्वं	நீர்
दुःखांबुसरोधात्	துயரக்கடலாகிய	समाधातुं	காரியமுடிவிற்கு
	கட்டினின்றும்	अर्हसि	அருள் புரியும்.

एवं बहुविधं वाच्यो रामो दाशरथिस्त्वया । यथा मामाम्बुयाच्छीघ्रं इत्या रावणमाहवे ॥२॥

दाशरथिः	“தசரதகுமாரரான	मां आम्बुयात्	என்னை ஆட்கொள்ளு வரோ (அப்படி)
रामः	ஸ்ரீராமர்	बहुविधं	பலவகையான
यथा	எப்படியானால்	एवं	இவ்வண்ணம்
रावणं	ராவணனை	इत्या वाच्यः	உன்னால் சொல்லப்பட வேண்டியவர்.
आहवे इत्या	யுத்தத்தில் கொண்டு		
शीघ्रं	விரைவில்		

यदि वा मन्यसे वीर वसैकाहमरिन्दम । कस्मिंश्चित् संवृते देशे विश्रान्तः श्वो गमिष्यसि ॥

अरिन्दम वीर	“செற்றாரைச் சிதைக்க வலை வீரரே!	देशे	இடத்தில்
वा	ஒருக்கால்	एकहं	ஒரு நாள்
मन्यसे यदि	இவ்வட்டப்படுவீர் ஆனால்	विश्रान्तः	தாமதிப்பவராய்
संवृते	ஏகாந்தமான	वस	இரும்;
कस्मिंश्चित्	ஏதேனும்ொரு	श्वः	நாளை
		गमिष्यसि	(திரும்பி)ப் போகலாம்.

मम चाप्यल्पभाग्यायाः सान्निध्यात्तव वीर्यवन् । अस्य शोकविपाकस्य मुहूर्तं स्याद्विमोक्षणम् ॥

वीर्यवन्	“வீர்யமுடையோரே!	अस्य	இந்த
तव सान्निध्यात्	உமது ஸம்பந்திலிருக் கும் பசுத்தில்	शोकविपाकस्य च	சோகமாகிற தீவினைப் பயனுக்கும்
अपि		विमोक्षणं मुहूर्तं	விமோசனகாலமாக (அது) இருக்கும்.
अल्पभाग्यायाः	மந்தபாக்யையான	स्यात्	
मम	எனது		

गते हि त्वयि विक्रान्ते पुनरागमनाय वै । प्राणानामपि सन्देहो मम स्यान्नात्र संशयः ॥

विक्रान्ते	“பாக்கிரமசாலியான	मम	என்னுடைய
त्वयि	நீர்	प्राणां	உயிருக்கு
पुनः	மறுபடி	अपि	எப்படியாகிலும்
आगमनाय वै	திரும்பிவருவதற்காகவே	सन्देहः	ஆபத்து
गते हि	சென்றபோதிலும்	स्यात्	நேரிடும்;
अत्र	அப்பொழுது	संशयः न	ஸந்தேஹமில்லை.

तवादर्शनजः शोको भूयो मां परितापयेत् । दुःखादुःखपराभूतां दुर्गतां दुःखभागिनीम् ॥

दुःखात्	“துக்கத்தின்மேல்	मां	என்னை
दुःखभागिनीं	துக்கத்தை அனுபவிப் பவளாய்	तव	உனது
दुःखपराभूतां	துக்கத்தில் முழுகிக் கிடக்கும்	अदर्शनजः शोकः	கண்முன்னிராமையான ண்டாரும் துக்கம்
दुर्गतां	அபாக்கியவதியான	भूयः	முன்னிலுமதிகமாய்
		परितापयेत्	வேதனையுண்டாக்கும்.

अयं च वीर सन्देहस्तिष्ठतीव ममाग्रतः । सुमहांस्त्वत्सहायेषु हर्यक्षेषु हरीश्वर ॥ ७ ॥

हरीश्वर " 'வானரத்தலைவரே !
 वीर वीரரே !
 स्वसहायेषु உமது துணைவர்களான
 हर्यक्षेषु वानरர்கள் விஷயத்தி
 லும் கரடிகள் விஷயத்
 திலும்

अग्रतः முதலிலாகவேண்டிய
 सुमहान् च முக்கியமானதும் [தும்
 मम எனக்கு
 अयं सन्देहः நிச்சயமாகாத இந்த
 ஒரு விஷயம்
 तिष्ठति इव இருக்கிறதே !

कथं नु खलु दुष्पारं तरिष्यन्ति महोदधिम् । तानि हर्यक्षसैन्यानि तौ वा नरवरात्मजौ ॥

तानि " 'அந்த
 हर्यक्षसैन्यानि வானர, சிஷ்யனைன்யங்
 दुष्पारं தாண்டுதற்கரிய [கள்
 महोदधि மஹோததியை

कथं नु तरिष्यन्ति எப்படித் தாண்டும் ?
 नरवरात्मजौ तौ சக்கிரவர்த்திகுமாரர்க
 ளான அய்விருவர்கள்
 वा खलु எப்படித்தாண்டமுடியும்?

त्रयाणामेव भूतानां सागरस्यास्य लङ्घने । शक्तिः स्याद्वैनतेयस्य तव वा मारुतस्य वा ॥

अस्य " 'இந்த
 सागरस्य ஸமுத்திரத்தை
 लङ्घने தாண்டுதலில்
 शक्तिः சக்தியானது
 भूतानां ஸமானர்களாய்

त्रयाणां மூவர்களான
 मारुतस्य वा வாயுவுக்கும்தான்
 वैनतेयस्य एव கருடனுக்கும்தான்
 तव वा உமக்கும்தான்
 स्यात् உள்ளது.

तदस्मिन् कार्यनियोगे वीरैवं दुरतिक्रमे । किं पश्यसि समाधानं ब्रुहि कार्यविदां वर ॥

कार्यविदां " 'காரியவல்லவர்களில்
 वर தலைவரே !
 वीर वीரரே !
 एवं இப்படி
 दुरतिक्रमे பெருந்தடையாயிருக்கிற
 अस्मिन् இந்த [விஷயத்தில்

कार्यनियोगे காரியம் தலைக்கட்டும்
 किं என்ன
 समाधानं உபாயத்தை
 पश्यसि சுண்டுபிடித்திருக்கிறீர் ?
 तत् அதை
 ब्रुहि சொல்லும்.

कामपस्य त्वमेवैकः कार्यस्य परिसाधने । पर्याप्तः परवीरघ्न यशस्यस्ते बलोदयः ॥ ११ ॥

परवीरघ्न " 'பகைவரை அழிக்க
 வல்லவரே !

पर्याप्तः முடிக்கத் திறமையுள்
 னவர்.

अस्य कार्यस्य } இந்தக் காரியத்தின் வி
 परिसाधने } த்தியைப் பெறும் விஷ
 त्वं एकः நீர் ஒன்றியாய் [யத்தில்

बलोदयः பலத்தாலுண்டாகும்
 यशस्यः சீர்த்தி
 ते एव कामं உமதென்றபடி ஆகும்.

बलैः समग्रैर्यदि मां हत्वा रावणमाहवे । विजयी स्वां पुरीं रामो नयेत्तस्याद्यशस्करम् ॥

समग्रैः " 'போதுமான
 बलैः னையெய்களுடன்
 रामः ஸ்ரீராமர்
 रावणं रावணனை
 आहवे हत्वा போசில் கொன்று

विजयी வெற்றிபெற்றவராய்
 स्वां पुरीं தமது ககருக்கு
 मां नयेत् यदि என்னை அழைத்த
 तत् அது [போவாராயின்
 यशस्करं स्यात् பெருமை ஆகும்.

यथाऽहं तस्य वीरस्य वनादुपधिना हता । रक्षसा तद्भयादेव तथा नाहति राघवः ॥ १३ ॥

अहं	“நான்	हता	எடுத்துவரப்பட்டேன்.
वनात्	காட்டிலிருந்து	राघवः	ஸ்ரீராகவரும்
रक्षसा	அரக்கனால்	तथा यथा	அப்படிச் செய்கிறதென்
तद्भयात्	அவருடைய பயத்தினால்	तस्य वीरस्य	அந்த வீரருக்கு [னால்
उपधिना एव	வஞ்சனையாலேயே	अहंति न	அது ஏற்றதாகாது.

बलैस्तु सङ्कुलां कृत्वा लङ्कां परबलार्दनः । मां नयेद्यदि काकुत्स्थस्तत्तस्य सदृशं भवेत् ॥

परबलार्दनः	“பகைவர் பலத்தைக் குலைக்கவல்ல	मां	என்னை
काकुत्स्थः	காகுத்தஸ்தர்	नयेत् यदि	அழைத்துப்போவாரா
बलैः	ஸையங்களால்	तत् तु	அதுதான் [கில்
लङ्कां	லங்கையை	तस्य	அவருக்கு
सङ्कुलां कृत्वा	சிதற அடித்து	सदृशं	ஏற்றதாக
		भवेत्	ஆகும்.

तद्यथा तस्य विक्रान्तमनुरूपं महात्मनः । भवत्याहवशूरस्य तथा त्वमुपपादय ॥ १५ ॥

तत्	“ஆகையால்	अनुरूपं	ஒத்ததாய்
आहवशूरस्य	போர்வீரரான	भवति	ஆகிறது
तस्य	அந்த	यथा तथा	எதுவோ அந்தப் பிரகாரமே
महात्मनः	மஹாத்மாவின்	त्वं उपपादय	நீர் செய்யப்படும்.
विक्रान्तं	பராக்ரமத்திற்கு		

तद्योपहितं वाक्यं प्रश्रितं हेतुसंहितम् । निश्चम्याहं ततः शेषं वाक्यमुत्तरमब्रवम् ॥ १६ ॥

अयोपहितं	“பொருளமைந்ததும்	निश्चम्य	கேட்டு
प्रश्रितं	ஒன்றுடனொன்று பொருந்தியதும்	वाक्यं	சொல்லவேண்டிய
हेतुसंहितं	காரணகாரியத்துடன் செறிந்ததுமான	शेषं	மிகுதியை
तत्	அந்த	ततः	அதற்கு
वाक्यं	மொழியை	उत्तरं	பதிற்கொல்லாக
		अहं	நான்
		अब्रवम्	கிண்ணப்பாடும்செய்தேன் :

देवि हयृक्षसैन्यानामीश्वरः पुवतां वरः । सुग्रीवः सच्चसंपन्नस्तवार्थे कृतनिश्चयः ॥ १७ ॥

देवि	“தேவி!	सचसंपन्नः	நீர்விகல்பமான மனதுள் எவருமான
हयृक्षसैन्यानां	வானர், ரிஷப ஸையங்க களுக்கு	सुग्रीवः	ஸர்க்கீவர்
ईश्वरः	இறைவரும்	तव अर्थे	உம் விஷயத்தில்
पुवतां	வானர்களில்	कृतनिश्चयः	ஆப்தசிகேகிதர்.
वरः	உத்தமரும்		

तस्य विक्रमसंपन्नाः सत्त्वधन्तो महाबलाः । मनःसङ्कल्पलभाता निदेशे हरयः स्थिताः ॥

तस्य	“அவருடைய	सर्ववन्तः	திடீரெஞ்சம் படைத்
निदेशे	ஏவலின் கீழ்		தவர்கள் ;
स्थिताः	இருக்கும்	महाबलाः	மஹாபலிஷ்டர்கள் ;
हरयः	வானர்கள்	मनःसङ्कल्पा-	} மனதிலெண்ணியபடி
विक्रमसंपन्नाः	விக்ரமசாஸிகள் ;	संपाताः	

येषां नोपरि नाधस्तान्न तिर्यक् सज्जते गतिः । न च कर्मसु सीदन्ति महत्स्वमिततेजसः ॥

येषां	“எந்த அவர்களுக்கு	अमिततेजसः	அளவிலாத திறனுடைய
गतिः सज्जते	கமனம் தடைபெறுகிறது		அவர்கள்
उपरि न	மேலேயும் இல்லை ;	महासु	பெருப்பெருத்த
अधस्तात् न	கீழேயும் இல்லை ;	कर्मसु च	காரியங்களிலும்
तिर्यक् न	குறுக்கிலும் இல்லை.	न सीदन्ति	தடைப்படமாட்டார்கள்.

असकृत्तैर्बहाभागैर्वानरैर्वलदर्पितैः । प्रदक्षिणीकृता भूमिर्वायुमार्गानुसारिभिः ॥ २० ॥

वायुमार्गानु-	} “வாயுமார்க்கத்தை அனு	महाभागैः	பஹாணுபாவர்களுமான
सारिभिः		ஸரித்துச் செல்பவர்க	तैः वानरैः
	ளும்	भूमिः	பூமி
वडदर्पितैः	பலத்தால் செருக்குற்	असकृत्	அடிக்கொருதடவை
	றவர்களும்	प्रदक्षिणीकृता	சுற்றிவரப்பட்டது.

मद्विशिष्टाश्च तुल्याश्च सन्ति तत्र वनौकसः । मत्तः प्रत्यवरः कश्चिन्नास्ति सुग्रीवसन्निधौ ॥

सुग्रीवसन्निधौ	“ஸுகிரீவர்களுக்கிடையில்	सन्ति	இருக்கிறார்கள்.
मद्विशिष्टाः च	எனக்கு மேலானவர்க	मत्तः	எனக்கு
	ளும்	प्रत्यवरः	குறைந்தவன்
तुल्याः च	ஸமமானவர்களுடைய	कश्चित्	ஒருவனும்
वनौकसः	வானர்கள்	तत्र अस्ति न	அங்கு இல்லை.

अहं तावदिह प्राप्तः किं पुनस्ते महाबलाः । न हि प्रकृष्टाः प्रेष्यन्ते प्रेष्यन्ते हीतरे जनाः ॥

इतरे जनाः	“ஸரமான்ய ஜனங்கள்	इह	இங்கு
प्रेष्यन्ते	நூது விடப்படுகிறார்கள் ;	प्राप्तः हि	வந்துவிட்டேன் என்றால்
प्रकृष्टाः	மேலானவர்கள்	महाबलाः	மஹாபலவான்களான
न प्रेष्यन्ते	நூது விடப்படுகிற	ते तावत्	அவர்கள் விஷயத்தில்
अहं हि	நானே [தில்லை ;	किं पुनः	கேட்கவும் வேண்டுமோ ?

तदलं परितापेन देवि मन्युर्व्यपैतु ते । एकोत्पातेन वै लङ्कामेष्यन्ति हरियूथपाः ॥ २३ ॥

तन्	“ஆதலால்	हरियूथपाः	வானரப்பெரியோர்கள்
देवि	தேவி!	एकोत्पातेन वै	ஒரே பாய்ச்சலில்
परितापेन अलं	பரிதவிக்கவேண்டாம் ;	लङ्कां	லங்கைக்கு
ते मन्युः	உமது துன்பம்	एष्यन्ति	வந்துசேரப் போகி
व्यपैतु	தொடையட்டும் ;		றார்கள்.

मम पृष्ठगतौ तौ च चन्द्रसूर्याविवोदितौ । त्वत्सकाशं महाभागे नृसिंहावागमिष्यतः ॥२४॥

महाभागे	" மஹானுபாவாள் !	तौ च	அவ்விருவர்களும்
उदितौ	உதித்த	मम पृष्ठगतौ	எனது முதுகில் ஏறிக் கொண்டவர்களாய்
चन्द्रसूर्यौ इव	சந்திரன், சூரியன் இவர் கள் போன்ற	त्वत्सकाशं	உம்மிடம்
नृसिंहौ	ஆண்கிண்கங்களாகிய	आगमिष्यतः	வரப்போகிறார்கள்.

अरिघ्नं सिंहसङ्काशं क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् । लक्ष्मणं च धनुष्पाणिं लङ्काद्वारमुपस्थितम् ॥

अरिघ्नं	" சத்துருஸம்ஹாரகரும்	लङ्काद्वारं	லங்கை வாயிலில்
सिंहसङ्काशं	கிண்கத்தை நிகர்த்த தவருமான	उपस्थितं	நிற்கும்
राघवं	சூரீராகவரையும்	लक्ष्मणं च	லக்ஷ்மணரையும்
धनुष्पाणिं	விற்பிடித்தவராய்	क्षिप्रं	இதேச
		द्रक्ष्यसि	காண்பீர்.

नखदंष्ट्रायुधान् वीरान् सिंहशार्दूलविक्रमान् । वानरान् वारणेन्द्राभान् क्षिप्रं द्रक्ष्यसि सङ्गतान् ॥

नखदंष्ट्रायुधान्	" நகங்கனையும், பற்களையும் ஆயுதமாகவுடைய வர்களும்	वारणेन्द्राभान्	வாரணேந்திரங்களை
वीरान्		वीरान्	வீரர்களான [ஒத்த
वानरान्		वानरान्	வானரர்களையும்
सङ्गतान्		सङ्गतान्	ஒன்றுகூடிச் சேர்ந்தவர்
क्षिप्रं	கிண்கமும் புலியும் போ ன்ற வலியையுடையவர் களும்	क्षिप्रं	இதேச [களாய்
द्रक्ष्यसि		द्रक्ष्यसि	காணப்போகின்றீர்.

शैलांबुदनिकाशानां लङ्कामलयसानुषु । नर्दतां कपिमुख्यानामचिराच्छोष्यसि स्वनम् ॥

लङ्कामलयसानुषु	" லங்கையினது மலைத் தாழ்வரைகளில்	कपिमुख्यानां	வானரத்தலைவர்களின்
नर्दतां	முழங்குகின்ற	स्वनं	முழக்கத்தை
शैलांबुद- निकाशानां	மலைகளையும் மேகங்களை யுமொத்த	अचिरात्	இதேச
		श्रोष्यसि	கேட்கப்போகிறீர்.

निवृत्तवनवासं च त्वया सार्धमरिन्दमम् । अभिषिक्तमयोध्यायां क्षिप्रं द्रक्ष्यसि राघवम् ॥

राघवं	" சூரீராகவரை	अयोध्यायां	அயோத்தியில்
अरिन्दमं	சத்துருக்களை ஒழித்த தவராய்	अभिषिक्तं	திருப்பட்டாபிஷேகம் செய்துகொண்டு விளங்க குபவராய்
निवृत्तवनवासं	வனவாஸத்தைப் பூர்த்தி செய்து திரும்பியவராய்	क्षिप्रं	விரைவிலே
त्वया सार्धं	உம்முடன்	द्रक्ष्यसि च	கண்டு மகிழப்போகிறீர்.

ततो मया वाग्भिरदीनभाषिणा शिवाभिरिष्टाभिरभिप्रसादिता ।
जगाम शान्तिं मम मैथिलात्मजा तवापि शोकेन तदाऽभिपीडिता ॥ २९ ॥

तव	“உமது	वाग्भिः अपि	சொற்களாலும்
शोकेन	துயரத்தால்	तदा	அப்பொழுது
अभिपीडिता	துன்புறுகின்ற	अदीनभाषिणा	கம்பிரபாய்ப் பேசிய
मैथिलात्मजा	மிதிலைக்கோன் திருமகள்	मया	என்றால்
इष्टाभिः	நிஸ்ஸந்தேஹமாய் நம்ப வேண்டியதாயும்	अभिप्रसादिता	சமாதானப்படுத்திப் பேற்றப்பட்டவளாய்
शिवाभिः	சேஷமஸமாச்சாரங்களை பற்றிய துமான	ततः	அதனாலும்
मम	எனது	शान्तिं जगाम	துக்கக்கடுமையின் தணிவைப் பெற்றான்.”

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे वाल्मीकीये आदिकाव्ये सुन्दरकाण्डे अष्टषष्टितमः सर्गः ॥ ६८ ॥

आदितः श्लोकाः 14675

सुन्दरकाण्डे आदितः श्लोकाः 2885

इत्यार्षे श्रीमद्रामायणे एकोनविंशोऽह्नि वर्तमानकथाप्रसङ्गः समाप्तः ॥

இவ்விதம் ஆதியில் குசன் லவன் இவர்களால் ஸ்ரீராமர் ஸ்கந்தியில்
அச்வமேதயாகசாலையில் கானம் செய்யப்பட்ட ஸ்ரீமத் ராமாயணத்தில்
பத்தொன்பதாவதுதினத்தில் கானம் பண்ணப்பட்ட கதை முடிவுபெற்றது.

श्रीगोमतीतीरे नैमिशारण्ये अश्वमेधयज्ञवाटगतमुनीन्द्रद्विजेन्द्रनरेन्द्रऋक्षगोपुच्छवानरेन्द्र-
राक्षसेन्द्रपरिवृतस्य मुनिवृन्दारकवृन्दवन्धमानकोरकाकारपादयुगळस्य अयोध्यापुरा-
धीशस्य राजाधिराजस्य कृतज्ञस्य सकललोकशरण्यस्य सकलजगद्रक्षणजागरूकस्य
लोकाभिरामस्य श्रीरामचन्द्रस्य निकटोक्त्योः श्रीरामात्मजयोः
कुशलवयोः आख्याने श्रीमद्रामायणे वर्तमानकथाप्रसङ्गः ॥

॥ सुन्दरकाण्डम् समाप्तम् ॥

अस्यानन्तरं युद्धकाण्डम्—तस्यायमाद्यश्लोकः

श्रुत्वा हनुमतो वाक्यं यथावदभिभाषितम् ।
रामः प्रीतिसमायुक्तो वाक्यमुत्तरमब्रवीत् ॥

ॐ

॥ श्रीमद्भगवत् ॥

॥ श्रीमद्वाल्मीकिरामायणम् ॥

सुन्दरकाण्डम्

धर्ममालाकरणम्

The Dharmamala Edition.

Text in Sanskrit with word for word
Tamil Translation in Prose Order.

Edited By

The Late Rao Sahib P. S. KRISHNASWAMI IYER

Dharmamala, Mysore.

RAMAYANA PUBLISHING HOUSE,

THE MELARKODE BANK BUILDINGS,

PALGHAT

